

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Age is Just

A NUMBER

AN AGE GAP BUNDLE

TAKE A CHANCE WITH ME
THE SCANDAL • ENTICING LIAM

KRISTEN

New York Times and *USA Today* Bestselling Author

PROBY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yaş Sadece Bir Sayıdır

YAŞ FARKI PAKETİ

KRISTEN PROBY

&
AMPERSAND
PUBLISHING, INC.

İçindekiler

Benimle Bir Şans Yakala

Başlık Sayfası

Önsöz _

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19 Sonsöz

Bülten Kaydol Ayrıca

Kristen Proby _

tarafından:

Skandal Başlık

Sayfası _

Önsöz _

Bölüm 1

Bölüm 2

[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20 Sonsöz](#)
[Bülten Kaydol](#) [Ayrıca](#)
[Kristen Proby](#) -
tarafından;

[Büyüleyici](#)
[Liam Başlık Sayfası](#)
[İthafı](#)
[Sözlük](#) .
[Önsöz](#) —

1. [Bölüm 1](#)
2. [Bölüm 2](#)
3. [Bölüm 3](#)
4. [Bölüm 4](#)
5. [Bölüm 5](#)
6. [Bölüm 6](#)
7. [Bölüm 7](#)
8. [Bölüm 8](#)
9. [Bölüm 9](#)

10. [Bölüm 10](#)
11. [Bölüm 11](#)
12. [Bölüm 12](#)
13. [Bölüm 13](#)
14. [Bölüm 14](#)
15. [Bölüm 15](#)
16. [Bölüm 16](#)
17. [Bölüm 17](#)
18. [Bölüm 18](#)
19. [Bölüm 19](#)

[Sönsöz](#)

[Bölten Kaydol Ayrıca](#)

[Kristen Proby](#) _

tarafından;

[Bölten Kaydol Ayrıca](#)

[Kristen Proby: Yazar](#) _

[Hakkında](#)

BENİMLE BİR ŞANS VER

Seattle'da Benimle Romanı

Kristen Proby

Telif Hakkı© 2021 yazan Kristen Proby

SKANDAL

Seattle'da Bir Bekar Romanı

Kristen Proby

Telif Hakkı© 2022 yazan Kristen Proby

ENTICING LIAM

Büyük Gökyüzü Kraliyet

Romanı Kristen Proby

Telif Hakkı© 2020 yazan Kristen Proby

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz, basılı veya elektronik ortamda dağıtılamaz.

yazarından izin alınmadan elektronik ortamda yayınlanamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikayeler yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız takdir edilmektedir. Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Ampersand Publishing, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

Benimle Bir Şans Yakala
SEATTLE'DA BENİMLE BİR ROMAN

Benimle Bir Şans Yakala
Seattle'da Benimle Romani
Kristen
Proby
tarafından

Önsöz

~MAGGIE~

İki Yıl Önce

"Gidip onunla konuşacağım." İçkinin ve arkadaşlarımla yanımda olmasının verdiği güvenle hayatımın son yarısını da yudumluyorum. Ailemin barında kızlar gecesi ve lanet olsun, bir şeye ihtiyacım var.

Bir bağlantı mı? Bektan kocamın asla sağlamak istemediği ya da sağlayamadığı bir adamın ilgisi belki de?

Hayatımda ilk kez orgazm oldum.

Yukarıdakilerin hepsi.

Kabinden kayarak çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Eğer şimdi bara gidip onunla konuşmazsam, asla konuşamayacağım. Ve lanet olsun, çok seksi.

Tabii en büyük ağabeyim Kane bunu öğrenirse bana çok kızabilir. Ne de olsa onun en iyi arkadaşına asılmak üzereyim. Bu da delilik olur. Cameron Cox kendimi bildim bileli hayatımda. Benden on yaş büyük, o yüzden onu çok iyi tanımıyorum. Sadece hep *oradaydı*.

Ve o gezegendeki en seksi adam.

Sarhoş oldum. Üzgün olmaktan ve utanmaktan bıktım. Ve onu istiyorum.

"Selam," diyorum barda onun yanına sokulurken. Keegan, benim diğer Kardeşim kaşlarını kaldırıp bir içki isteyip istemediğimi soruyor ama ben başımı sallıyorum. Dudaklarını yarım bir sırıtışla büküyor ve diğer müşterilere yardım etmek için uzaklaşıyor.

Cameron'ın bakışları bana dönüyor ve gülümsüyor.

Lanet olsun, hafif sarhoş bir kadının yanında gülümsemesi yasadışı olmalı.

"Merhaba, sen," diyor. "İyi misin?"

Ya şimdi ya da asla, Mags. Yapalım şu işi.

"Gerçekten mi? Ben harikayım. Ama biraz arkadaş'a ihtiyacım var, ne demek istediğimi anlıyorsan. *Çıplak* bir arkadaş."

Gülümsemesi kayboluyor ve kristal mavisi gözleri bana dikiliyor. Çenesi geriliyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kan kulaklarıma hücum ediyor ve etrafımdaki diğer her şeyi bastırıyor.

Eğer beni şimdi geri çevirirse, utancımдан ölebilirim.

Başını sallıyor, bir cevap ya da bahane bulmaya çalışıyormuş gibi birasını yudumluyor ve sonra beni bir kez daha o yoğun bakışlarıyla çiviliyor.

"Buradaki en muhteşem kadından gelen böyle bir teklifi geri çevirecek biri değilim."

Rahatlayarak gülüyorum ve elimi omzuna koyuyorum, o da tutup öpüyor. Sonra tek kelime etmeden bardan çıkıyoruz.

Beni klasik bir Mustang olan arabasına götürüyor ama yolcu kapısını açmadan önce eğilip kulağıma bir şeyler fısıldıyor.

"İstediğinin bu olduğundan kesinlikle emin misin Maggie?"

"Evet." *Kesinlikle. Bütün orgazmları bana ver.*

"Bu durum aile arasında sorunlara yol açabilir" diye beni uyarıyor.

"Ben bir yetişkinim, Cam. Bu kararları kendim verebilirim. Tabii Kane'den korkmuyorsan."

"Kane beni korkutmuyor." İç çekiyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Ve sen sadece üzgün ya da kızgın değilsin?"

Bir ay önce kocamı kaybetmenin üzüntüsüyle ona asılıp asılmadığımı sorduğunu biliyorum. Ama ben yas tutmuyorum. Bana kötü davrandı, beni sevmedi ve kendimi değersiz hissettirdi.

"Hayır, bu kederli bir konuşma değil."

Başını sallıyor, yanağımdan öpüyor ve kapıyı açıyor. "Yeterince adil."

Alçak koltuğa oturdum ve derin bir nefes daha aldım. Washington'un serin havası kafamı biraz dağıtmaya yardımcı oldu ama o yanıma oturup motoru çalıştırdığında hâlâ dalgalanıyordum, dudaklarım biraz uyuşmuş durumda. Hiç sormadan bizi şehre her geldiğinde kaldığı otele götürüyor ve yine elimden tutup beni süitine götürüyor.

Eli büyük, sert ve beklemediğim rahatlatıcı bir sıcaklıkla benimkinin etrafında kıvrılıyor. Uzun boylu, kaslı ve kalçaları zayıf.

Yıllarca parmaklarımı onun kalın, siyah saçlarına gömmek istedim. Ve yalnızken ve karanlıkta uzanırken, sık sık dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak ettim.

Bu konuda harekete geçeceğimden değil. Milyon yıl geçse bile. O benim kardeşimin en iyi arkadaşı ve ben evliydim.

Ama şimdi .

Odaya girdiğimizde ve kapı kapandığında Cameron bana doğru dönüyor, sırtımı tahtaya yaslıyor ve başını benimkine doğru eğiyor. Dudaklarını alnıma, burnuma bastırıyor ve sonra kulağıma doğru kaydırarak kollarımdan aşağı heyecan verici bir ürperti gönderiyor.

"Muhteşem," diye fısıldıyor, bardaki duygularını yankılayarak. "İnanılmaz."

Dişlerini kulağımın hemen altındaki derimin üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. Elleri gömleğimin altından kaburgalarımın doğru ilerliyor.

Yirmi altı yılım boyunca hiçbir şey bana hissettirmemişti.

"Eğer durmamı istiyorsan," diye fısıldıyor çenemi ısırmadan önce, "sadece söyle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor ve çenemi parmaklarının arasına alıyor.

"Sözlerini kullan, Maggie." Kontrolün onda olması hoşuma gidiyor. Benimle ilgilenmesi ve kendinden bu kadar emin olması.

"Anlıyorum." Sesim cırtlak ve kırık çıkıyor ve dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

O büyümlü elleri kıcımı avuçlamak için aşağı doğru kayıyor ve bir sonraki bildiğim şey, beni kendisine doğru kaldırdığı. Kollarımı boynuna dolayarak beni yatağı taşıyor ve yatırıyor.

İlk öpücük sarsıcıdır. Ayaklarımla üzerinde olsaydım, yere düşerdim. Dudakları yumuşak ve emin, çürük ya da saldırgan değil.

Ağzımı açıyorlar ve o da acele etmiyor. Gerçekten sadece batıyor ve yavaşça öpüyor, dokunuyor ve öğreniyor.

Bir bacağını benimkinin arasına, daha fazlası için yalvaran en mahrem yerimin tam üzerine bastırıyor, denim denime değiyor ve başımdan ayaklarıma doğru bir kızarıklık hissediyorum.

Öpücümü daha da derinleştirirken ellerim saçlarına kayıyor ve birbirimize karşı hareket etmeye başlıyoruz, daha fazlasını arıyoruz.

Gömleğiyle boğuşurken "Deri," diye nefes nefese kaldım. "Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum." "Mükemmel bir fikir." Dizlerinin üzerine kalktı ve gömleğini

kafasını yere bırakıyor. Ay ışığında, yontulmuş kaslarını görebiliyorum. Pürüzsüz etini. Elimde olmadan ona dokunmak için uzanıyorum, parmak uçlarımla teninde dans etmesine izin veriyorum.

"Bunu rüya mı görüyorum?" Gülümsüyor ve ben de bu düşüncüyü yüksek sesle söylediyimi fark ediyorum.

Gömleğimi ve sütyenimi çıkarmama yardım ederken, "Eğer öyleysen, bizi uyandırma," diyor. Bildiğim bir sonraki şey, dudaklarının meme ucumun etrafında olduğu ve kalçalarımın hareket ettiği, bacağına sürtündüğü.

Tanrım, onu istiyorum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi sanmıyorum. Ve eğer içimde dolaşan inanılmaz hisler herhangi bir gösterge ise, çok yakında gecikmiş orgazmlar yaşayacağım.

Kot pantolonumun düğmelerini kolayca açıyor ve elini külotumun altından içeri sokuyor. Merkezimi bulduğunda inliyor.

"Tanrım, çok kaygansın," diye fısıldıyor ve çenemi ısırıyor.

Davet edercesine bacaklarımı daha da açıyorum ve o da bir parmağını içime sokuyor. "Oh, Tanrım." Sırtımı kamburlaştırıyorum ve eli meme ucumu yalarken

Bacaklarımın arasındaki büyümlü şeyler. Tam boşalmak üzereyken elini çekti. "Hayır, durma Cameron."

"Henüz değil," diye cevap veriyor ve beni tekrar öpüyor. "Ben içindeyken boşalmanı istiyorum."

"O zaman acele et, lanet olsun."

Gülüyor ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı iterek prezervatife uzanıyor.

Ama daha paketi açmadan telefonu çalıyor. Ay ışığında durup birbirimize bakıyoruz. "Cevap verme."

"Yapmak zorundayım. Bu benim işim Maggie."

Başımı sallıyorum, ama o uzanıyor ve gözlerini benimkilere dikerek cevap veriyor.

"Cox." Gözleri kısıldı. "Anlaşıldı. Tahmini varış süresi nedir? Lanet olsun. Evet, evet, anladım. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyor ve yüzünde bir özür ifadesiyle bana bakıyor.

"Hayır."

"Özür dilerim, gitmem gerek." Beni hafifçe öptü. "Yirmi dakika içinde uçak pistinde olmalıyım."

Şaka yapıyor olmalısın!

"Beni bırakma. Hasta olduğumu falan söyle."

"Bu böyle yürümüyor." Beni kendine doğru çekerken yüz ifadesi asıktı.

"Özür dilerim Maggie. Bunu telafi edeceğim."

Bunu telafi edeceğim.

Bu sözleri daha önce de duydum. Sayamayacağım kadar çok kez.

"Unut gitsin." Gömleğime uzandım ve başımın üzerinden çektim. "Bu zaten muhtemelen kötü bir fikirdi."

Kot pantolonunu bağlıyor ve gömleğini giyiyor, mavi gözlerinde savaşı bir çatışmayla bana bakarken saçları dağınık.

"Bu iş daha bitmedi. En kısa zamanda geri döneceğim Maggie."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Doğru." Başımı salladım ve bir nefes verdim. "Gitsen iyi olur."

"Sen delisin."

"Emin ol, kızgıyım. Ama şimdi bunu konuşacak vaktimiz ."

Bana doğru geliyor ve yüzümü ama ben çoktan duygusal olarak uzaklaşmıştım.

Erkekler gider. Yalan söylerler. Sözlerini tutmazlar ve beni asılı bırakırlar.

Bundan daha iyisini biliyordum. Neden Cam ile farklı olacağını düşündüm bilmiyorum.

Cameron beni usulca öpüyor. "Söz veriyorum, geri geleceğim. Seni bara bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Tabii ki hayır. Ölmeyi tercih ederim. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

Çantasına bir şeyler atıyor, bana bir kez daha bakıyor ve sonra gidiyor.

Ve kalbimde bunun için onu ya da bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affedemeyeceğimi biliyorum. Tamamen Cameron'ın hatası olmasa bile. Onu uzaklara götüren bir işi olduğunu biliyorum, ama bu çok tanıdık, evli olduğum pislikten katlandığım şeylere çok yakın.

Cameron, gezegende kendimi kaptırmam gereken *son* adam. Bunu hatırlasam iyi olur.

Birinci Bölüm

~MAGGIE~

"Kutsal olan her şey aşkına, dışarıda fırtına var," diye anons ediyorum ve vardiyama biraz geç kalmış bir şekilde aceleyle bara girerken titriyorum. Masa ve dışarıdaki muson yağmuruna rağmen, fırtınadan kaçan müdavimler ve turistlerle dolu barda yoğun bir Cumartesi gecesi olacak. "Üzgünüm, geciktim. Arabam beni rahatsız ediyordu."

"Mary Margaret, yeni bir araca ihtiyacın var," diyor Keegan, yağmurluğumdan sıyrılırken. "Yıllardır ihtiyacın var."

"Çok fazla araba kullanmıyorum." Sesimdeki savunmacılığı duyabiliyorum. "Sadece buraya ve eve. Arada bir de markete gidiyorum. İyi gidiyor."

Kardeşim aynı fikirde değilmiş gibi görünüyor ama ben başımı sallıyorum. Onu.

"değil," diye tekrarlıyorum ve temiz, siyah bir önlük kapıyorum. bel. "Müşterilerin evde kalıp bu karmaşanın dışında kalmayı akıl edemeyeceklerine dair bahse girmek ister misin?"

"Umarım yapmazlar," diyor Keegan gülerek. "Onlara ihtiyacımız var, genç kız." "Izzy ve bebek nasıl?"

Yemin ederim, bugünlerde etrafım bebeklerle çevrili. Keegan ve Izzy ile Kane ve Anastasia arasında iki küçük çocuğumuz var ve kız kardeşim Maeve de ilk hamileliğini yarladı.

Biz burada sadece bir bebek fabrikasıyız.

Keegan'ın yüzü yumuşayarak yapışkan bir gülümsemeye dönüşüyor. Kardeşimi *yapışkan* olarak tanımlayacağım günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Muhteşem karısına ve yeni doğan kızlarına tamamen aşık olmuş durumda. İzlemesi eğlenceli.

"Onlar güneş ve yıldızlar," diyor. "Ve iyi gidiyorlar. Izzy yeni evde bazı şeyleri denetliyor."

"Ne zaman taşınıyorsun? Bittiğini sanıyordum. Ayrıca, bir yıldan kısa bir sürede bir ev inşa etmeyi nasıl başardığınızı asla bilemeyeceğim. İnşaat

Son birkaç yıldır ekipler yetersiz kalıyor ve bu da her şeyi yavaşlatıyor."

"Şanslıydık, işin gerçeği de bu. Izzy taşınmadan önce her şeyin tam olmasını istiyor, böylece eve girdikten sonra herhangi bir iş yapmak zorunda kalmayacağız. Onu suçlayamam. Elleri bebekle de dolu."

Izzy hiçbirimizin yeni eve gelmesini istemiyor, ta ki yeni ev döşenip hazır olana ve büyük bir açılış yapana kadar. Görmek için sabırsızlanıyorum.

Biz O'Callaghan'lar birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir grubuz, birbirimiz hakkında her şeyi biliriz ve bir projeye başından sonuna kadar dahil olmamamız *duyulmamış* bir şeydir.

Ama Izzy hazır olduğuna karar verdiğinde eğlenceli bir yeni eve taşınma partisi olacak. "Tanrım, dışarısı karmakarışık," dedi Maeve yürürken. İçeride. Yanında yeni üvey kızı Rachel var. Rachel bir süredir bizim için çalışıyor, masaları temizliyor ve yemek siparişlerini teslim ediyor ve onsuz ne yapardık bilmiyorum. "Sanırım yağmur mevsimi geldi çattı. Yine."

"Fazladan bir tencere güveç yaptım," diyorum tepsimi silip garsonluk yapmaya hazırlanırken. "Bu havada çabuk biter."

"Harika," diyor Keegan tam kapı açılıp dört kişilik bir masa içeri girerken. "İşte başlıyoruz."

Erken baharın karamsar havasına rağmen müşteriler neşeli ve yağmurdan kurtuldukları için mutlular. Guinness akıyor, kardeşim Shawn ve eşi Lexi sayesinde mutfaktan sıcak yemekler geliyor ve gece aksamadan devam ediyor.

Keegan'a "İki bardak Guinness ve bir kola lütfen," diyorum ve Maeve yaklaşp kendi siparişini de söylerken içki siparişini doldurmasını bekliyorum. İkinci üç aylık döneminde olmasına rağmen kadın *hareket edebiliyor*. Ve asla şikâyet etmiyor. "O adam seni rahatsız mı ediyordu?"

Otuzlu yaşlarında, parlak bakır saçlı bir adamın kız kardeşime dişlek bir sırıtış attığını fark ettim. Benim zevkime göre biraz fazla arkadaş canlısıydı.

Burada her türlüşünü gördük. Taciz edildik ve tokatlandık. Hatta birkaç kez karşılık verip onları kovmak zorunda kaldık. Suç duyurusunda bulunun.

Neyse ki nadiren oluyor ama bir şey de değil.

"Yok, zararsızdır," diyerek endişemi geçiştiriyor. "Peki, senin neyin var? Bay Kamyonet'i tekrar görecek misin?"

Pazartesi günkü randevuyu düşününce gözlerimi deviriyorum.

"Hayır. Hâlâ yasal olarak evli olduğu ortaya çıktı." İçimi çektim ve bara yaslandım. "İnternette flört etmek zor. Neden bu kadar çok insan korkunç?"

"Bunun cevabını bilseydim zengin olurum," diye Maeve.

"Zenginsin *zaten*."

"Kocam zengin," diye karşılık veriyor. Eski bir MMA dövüşü süperstarı olan Hunter, Tanrı'nın kendisinden bile daha fazla paraya sahip. "Ben zengin değilim."

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum ve inatçı kız kardeşime başımı sallıyorum. "Ve Bay Kamyonet hakkındaki soruna cevap vermek gerekirse, hayır, o salağın benimle bir daha konuşmasına izin yok. Yemeğin yarısına gelmiştik ki tesadüfen hâlâ yasal olarak evli olmakla kalmayıp karısı ve iki çocuğuyla birlikte *yaşadığından* bahsetti."

Maeve, "Yani o sadece *evli*," diyor.

"Aynen öyle. Tam bir pislik. Ama yarın akşam adaya yeni taşındığını söyleyen bir adamla yemeğe çıkacağım. Pek umutlu değilim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Onunla lokantada buluşacağım. Kolay, rahat ve kimse bunu berbat edemez. Sonra oradan devam ederiz."

"İyi plan."

Maeve'in bakışları yüzümden ayrılıyor ve omzumun hemen üzerindeki bir şeye odaklanıyor. Arkamı döndüğümde Cameron Cox'un tam arkamda durduğunu görüyorum.

Onu gördüğümde vücudumun canlanmasından *nefret ediyorum*. Onun kollarında yarı çıplak olmanın nasıl bir şey olduğunu hemen hatırlamamdan - ve sonra beni terk ettiğinde hayal kırıklığına uğramamdan ve utanmamdan.

Pislik.

"Merhaba." Cameron yakınımdayken sesimde her zaman beliren karamsarlığı duyuyorum.

"Hey, sen. Yarın bir randevun var, ha?"

"Evet." Tepsimi doldurdum ve ona bir kez daha bakmadan masalarımın doğru yola çıktım. İçki dağıtıyor ve yemek siparişi alıyorum. Düzenli müşterilerimle şakalaşıyorum ve masalar arasında dolaşırken müzik grubuna eşlik ediyorum.

Bu sırada Cam'in bakışlarının barın içinde beni takip ettiğinin farkındayım.

O gecedен beri baş başa kaldığımız anlar oldu. İyi bir arkadaş oldu.

Ama o hep olacak. Bir arkadaş. Çünkü o *kalmıyor*. Ve ben de bu ilişkinin içindeydim. Kocam Tanrı'ya giderken ben yalnızdım.

nerede olduğunu biliyor. Bunu bir daha yapmayacağım.

Ama bara dönüp Cam'in mavi bakışlarını üzerimde gördüğümde, karnımda her zaman hissettiğim o çarpıntıyı hissediyorum. Onu hâlâ istiyorum.

Ona sahip olamam.

* * *

"Kasabadaki İrlanda barında mı çalışıyorsun?"

Sevgilimin adı Derek Lewis ve kasabadaki küçük lokantanın menüsünü gördüğünde burnunu kırıstırdı.

Görünüşe göre Derek vegan ve bu yağlı kaşık menüsünde ona iştah açıcı görünen hemen hemen hiçbir şey yok.

Yemek tercihleri beni rahatsız etmiyor ama burası bir *lokanta*.

"Evet," diye cevap veriyorum ve peçetemi kucağıma koyuyorum. Bana doğru gelen çizburgeri yemek için heyecanlanıyorum. "Bu bir aile şirketi. Kardeşim sahibi-"

"Yani sahibi sen değil misin?" diye araya giriyor. "Hayır, kardeşim-"

"O halde kariyeriniz için hedefleriniz nelerdir?"

Tamam, Derek biraz götün teki. Garson kız önüme büyük bir tabakta hamburgerimi ve küçük bir dağ gibi patates kızartmasını koyarken arkama yaslanıyorum. Derek yemek salatası sipariş etmişti.

Yemeğime dalamadan Cameron'ın tanımadığım bir kadınla lokantaya girdiğini görüyorum.

Gözlerimi kısıyorum.

Cam bana doğru bakıyor, hafifçe başını sallıyor ve sonra üç masa ötede, tam görüş alanımda sevgilisiyle oturuyor.

Harika.

"Maggie?"

"Ne? Oh. Özür dilerim, ne diyordunuz?"

"Kariyerin için ne planlıyorsun? Sonsuza kadar bir barda çalışamazsın."

Ağızıma bir kızartma atıyorum ve Derek'i inceliyorum. Otuzlu yaşlarının ortalarında, şakaklarında hafif kırlar var. Çenesinde biraz sivilce ve eğri bir burnu var. Sanki bir noktada biri onu çekip yumruklamış ve o da hiç düzelttirmemiş gibi görünüyor.

Açıķçası, onu kendim yumruklamaktan çekinmezdim.

"Neden böyle söylüyorsun?" Hamburgerimden büyük bir ısırık alıyorum ve Derek'in burnunun kırışmasını izliyorum. Yemek seçimimden tiksirmesinden memnun olmam muhtemelen beni kötü bir insan yapıyor.

Üzgün değilim.

"Çünkü bu hırslı bir davranış değil. Kendinizi nasıl geçindireceksiniz?" "Şimdiye kadar bir sorun yaşamadım."

Tamam, ihtiyacım olan yeni arabayı alamıyorum ama ödeniyor ve zarar etmiyorum. Ben basit bir kızım.

Cameron odanın diğer ucundan gülererek sevgilisine samimi bir şekilde gülümsüyor ve ben de hamburgerimden büyük bir ısırık daha alıyorum.

Bunu mi yapıyor? Beni kışkırtmaya mı çalışıyor? Çünkü işe yaramıyor.

Cam uzanıp sevgilisinin dudağındaki bir şeyi siliyor ve ben de oraya gitme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum.

Bu çok saçma.

"Yani bana kendini geliştirmeye hiç niyetin olmadığını mı söylüyorsun?"

Dikkatimi tekrar randevuma ve İrlandalı öfkemin ısınmaya başladığını hissederken gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne iş yapıyorsun, Derek?"

"Ben bir bankacıyım."

"Demek bütün gün oturup başkalarının parasını sayıyorsunuz."

Çenesi geriliyor. "Hayır, hesap açıyorum ve insanlara kredi başvurularında yardımcı oluyorum."

"Çığır açıcı." Bir kızartmaya ketçap sürüp ağzıma atıyorum. "İsteklerin neler?"

Cameron yine gülüyor ve midem bulanıyor, ben de hamburgerimden büyük bir ısırık daha alıyorum.

"Sonunda bankada yükseleceğim ve bir ailem olsun istiyorum. Kabul edilebilir bir kariyerde güçlü bir iş ahlakına sahip bir eş. Birkaç çocuk. Bir ev."

"Karınız *kabul edilebilir bir kariyerde* kışını yırtarak çalışıyorsa, çocuklara kim bakıyor?"

"Güçlü bir iş ahlakı dediğimi fark ettiniz. Bunun üstesinden gelebilecektir."

Başımı sallayıp Cam'in hesabı ödemesini izliyorum -sanırım sadece kahve istediler- ve çıkıp gidiyorlar.

"Sanırım o eş olmayacağımı söylemek güvenli olur," diyorum ve hamburgerimi bitiriyorum.

"Bilmiyorum, yeterince güzelsin. Eminim işletme dersleri falan alıp bir ofiste çalışabilirsin."

"İşte benim hakkımda küçük bir şey, Derek." Ona bir sır verebilmek için yaklaşmasını istercesine parmağımı kıvrıyorum. "Daha önce bir pislikle evlenmişim. O hatayı bir daha yapmayacağım. Umarım kontrol edebileceğin ve mükemmel eş fikrine göre şekillendirebileceğin zavallı kız bulmazsın."

Masaya bir yirmilik atıyorum çünkü bu adam yemeğimin parasını ödeyecekse lanetleneceğim ve sonra ayağa kalkıp arkama bile bakmadan restorandan çıkıyorum.

Eve doğru yürüyorum. Çok uzak değil ve dünkü büyük fırtınadan sonra hava açıldı, hava serin ama rahatsız edici değil.

Arabamın tekrar çalışmamasından bahsetmiyorum bile.

O araba yıllardır bendeydi. Joey almıştı ve bakımını yaptırmak konusunda çok kötüydü. Her zaman unuttuğunu iddia ederdi ama gerçek şu ki, umursamazdı. Birden fazla kez yolda kaldım, her seferinde gelip beni almak zorunda kalan ailemi dehşete düşürdüm. Bana yardım etmeyi umursadıkları için değil, kocam benimle ilgilenmeyen büyük bir pislik olduğu için.

Öldükten sonra Joey'nin benden sakladığı birkaç milyon doların Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanındaki farklı banka hesaplarında olduğunu öğrendim.

Hepsinde de hak sahibi olarak genç bir kız ve annesi gösteriliyordu.

Kızını.

Benimle evlendikten *sonra* bir kadından bebek sahibi oldu. Bu yutması zor bir haptı.

Joey beni hiçbir şeysiz bıraktı. Para yok, boktan bir araba ve çok az saygınlık.

Ve sik kafalı Derek'in söylediklerine rağmen, bu durumdan tek parça halinde çıkmak için kıcımlı yırttım. İyi bir işim, harika bir ailem ve arkadaşlarım ve bu aile sayesinde iyi bir evim var.

İpotek ödemelerini ben yapıyorum ama Kane beni kenara çekti ve peşinatı kendisinin ödeyeceğini söyledi, ben de itiraz etmedim.

Hiç düşünmeden benim için satın alırdı. Aile aileye yardım eder ve Kane ile benim özel bir ilişkimiz var. Her zaman öyleydi. Onu çok seviyorum.

Ama ben bir yetişkinim ve kendi yolumu çizmek *istiyorum*. Çok çalışıyorum ve kurduğum hayatla gurur duyuyorum. Zengin olmayabilirim ve işim Derek gibi insanlara küçük gelebilir ama ben seviyorum. Barda mutluyum.

Sokağın sonuna geldim ve iç çektim.

Sağa dönüp eve gidebilirdim ya da sola dönüp Cameron'ın evine gidebilirdim. Ki bu tamamen aptalca olurdu. Muhtemelen o kızla birlikteedir.

Bu fikir yüzünden üzölmeye hakkım yok.

Hem de hiç.

Ama sola dönüyorum ve Maeve'in birkaç ay önce satın almasına yardım ettiğı eve doğru gidiyorum. Kız kardeşim sadece barda çalışmıyor, aynı zamanda emlakçı.

Hem de çok iyi bir tane.

Ev sadece iki blok ötede ve yaklaştıkça adımlarımı yavaşlatıyorum.

Sadece kendimi küçük düşürüyorum ve Cameron söz konusu olduğunda bunu yeterince yaptım. Ya o kızla çıplaksa? Belki de *onun* evindedirler.

Ama arabasını garaj yoluna park ettiğini ve verandanın ışığının açık olduğunu görebiliyorum.

Kaldırımında durup verandaya bakıyorum, sonra ileri geri yürümeye başlıyorum.

Ne diyeceğim ki? *Hey, sana kızgınım ama başka kızlarla çıkmanı istemiyorum.*

"Hayır, bu aptalca."

Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Cam burada olduğumu fark etmeden önce geri dönüp eve gitmeliyim.

"İçeri gelecek misin?" Çok geç.

Donup kalıyorum, sonra dönüp Cameron'ı verandasında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beyaz bir sütuna yaslanmış halde buluyorum.

"Henüz karar vermedim."

Ben volta atmaya devam ederken o başını sallıyor ve bekliyor.

Lanet olsun ona! Neden bu kadar kendini beğenmiş görünmek zorunda? Bu kadar seksi? Neden onunla geçirdiğim o geceyi unutup hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemiyorum?

"Burası biraz serin," diyor ve kararan gökyüzüne bakıyor. "Yağmur yağabilir."

"İçeri girebilirsin. Duygularımı incitmezsin." Sonra varoluşsal krizimi kendi başıma .

"Bekleyeceğim."

İç çekiyorum ve parmaklarımın ve burnumun üşüdüğünü fark ediyorum. Isınmak için içeri girmenin bir zararı yok.

"Tamam. İçeri geliyorum."

Merdivenleri çıkıyorum ve ben ona yaklaştıkça Cameron'ın dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. Önünden içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

"Eğer misafirin varsa, ."

"Burada senden ve benden başka kimse yok." Sesi sakindi. Yumuşak. Dostça.

Ve, kahretsin, o dar tişört ve kalçalarını doğru şekilde saran kot pantolon içinde harika görünüyor. O kıyafetlerin altında ne olduğunu ve nasıl hissettiğini *biliyorum*. Nasıl koktuğunu.

Bu büyük bir hataydı.

"Ee, randevun iyi geçti mi?" Ağzımdan kaçırıldım. Dönüp ona bakamıyorum bile, bu yüzden pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyorum. Tüm bu duygular içimde dönüp duruyor ve onlarla ne yapacağımı bilemiyorum.

"Maggie."

"Bunu bilerek mi yaptın?" Ellerimi kalçalarımaya dayayarak dönüp ona bakıyorum. "Dün gece Maeve'e lokantada olacağımı söyleddüydün ve beni kıskandırmak için oraya bir sürtük getirdin, değil mi?"

"Aslında, hayır." Ellerini ceplerine soktu. "Birkaç hafta önce bir *müşterimle* randevulaşmıştım bile."

"Demek çıkıyorsunuz."

Gözlerini kısar. "Az önce onun bir müşteri olduğunu söyledim. Ama bir an için bunu bir kenara bırakalım. Sen de çıkıyorsun."

Kahretsin, Mary Margaret, kes şunu! Aptal gibi konuşuyorsun.

Sinirli görünüyor. Cam her zaman sakini ve soğukkanlıdır, belli ki onu . "Randevun nasıl geçti?" diye sorarken sesi sert ama sessizdi.

"Oh, o bir moron." Bunu el sallayarak geçiştiriyorum ve kendimi tamamen mahcup hissederek pencereye geri dönüyorum. "O kadın düşmanı, basit bir pislik."

"Yani ondan hoşlanmadın mı?"

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Hayır. Ondan hoşlanmadım." "Neden buradasın Maggie?"

Arkamı dönmüyorum. Yüzümdeki acıyı görmesini istemiyorum. Kahretsin, neden bütün bunlar duygularımı incitiyor? Az önce lokantadaki fahişenin müşterisi olduğunu söyledi.

"Buralardaydım."

Arkamdan yaklaştığını ve ellerini omuzlarıma koyduğunu hissediyorum. "Mary Margaret."

"Sadece buralardaydım," diye tekrarlıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, yeniden öfkeleniyorum. Hem ona hem de beni etkilemesine izin verdiğim için kendime. "Kızın sahte memeleri olduğu belli olsa bile randevulara gittiğin için aferin sana."

"Neyin var senin?" Sesini yükseltiyor ve bu Cameron'dan daha önce hiç duymadığım bir şey.

"Yok bir şey." Ön kapıya doğru yürüyorum, ama Cam ben kapı tokmağına uzanamadan beni durduruyor.

"Seninle hiç şansım olmadığını bana açıkça gösterdin Maggie." Sesi yükselmiş, hayal kırıklığı ve öfke dolu. "Denedim, lanet olsun. Ben senin arkadaşınım ve sonsuza kadar da öyle kalacağım, ama sen bizim için her şeyin bundan ibaret olduğunu kanıtladın. Bana *bakamıyorsun* bile."

"Beni terk ettin!" Ona doğru döndüm, içimdeki öfke o kadar hızlı akıyordu ki, denesem bile durduramazdım. "Beni utandırdın. Ve lanet olsun, bana böyle davranan erkeklerden gırtlığıma kadar dayandım. Buna izin vermeyeceğim. Yapacağım. Yapmayacağım. Yapmayacağım. Yapmayacağım!"

"beni evlendiğin o pislikle aynı kefeye koymaya kalkma."

"Neden olmasın?" Ona doğru eğildim. "Tıpkı onun gibi davrandın. Aslında daha da kötüydü çünkü sen gittiğinde *umursamıştım* ama o gittiğinde hiç *umursamadım*."

"Mags." Bana doğru uzanıyor ama elini geri çekip başımı sallıyorum.

"Unut gitsin." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Bu kesinlikle korkunç bir fikirdi ve buraya gelmek aptallıktı. Neyi başarmaya ya da kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyorum. Sahte Memeler'de iyi şanslar."

O başka bir şey söyleyemeden evden aceleyle çıktım ve merdivenlerden aşağı koşarak evime doğru yürüdüm, ayaklarım hızla hareket ediyordu.

Tanrım, neden kendimi hep bu adamla utandırıyorum? Kendimi sürekli aptal durumuna düşürmeme sebep olan şey ne? Onu o piliçle iş üstünde yakalayacağımı mı sandım? Sonra ne oldu?

Saçmalıyorum ve onu unutmam gerek. Cameron her zaman ailemizin bir parçası olacak, bu yüzden onu zaman zaman göreceğim.

Gerçek bu.

Keşke durumun hiç de öyle olmadığı apaçık ortadayken, sanki benim olması gerekiyormuş gibi ona doğru çekildiğimi hissetmeseydim.

Öfkemin beni ele geçirmesine gerçekten izin vermemeliyim. Bu yüzden başım belaya giriyor.

Bunun yerine derin bir nefes almalı, ona kadar saymalı ve sonra uzaklaşmalıyım. Dostum, ben bir aptalım.

İkinci Bölüm

~CAMERON~

Kıçına şaplak atmak isterdim.

Onu dizlerimin üzerine atıp kürek çekeceğim. Dün gece hiç uyumadım ve kendimi evine gidip onunla birkaç kez tartışmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Çok sinirli ve öfkeli olduğunda, onu ikna etmeye çalışmak bir işe yaramıyor.

Ateşli kişiliğini seviyorum ama bu beni çok sinirlendiriyor.

Eğer ona tamamen aşık olmasaydım, çeker giderdim. En büyük kardeşinin en iyi arkadaşı olmakla yetinirdim, hepsi bu.

Ama Maggie yirmi yaşlarındayken şehre döndüğümünden beri ona karşı bir şeyler hissediyorum ve onun büyüdüğünü, muhteşem, ilginç bir kadın olduğunu keşfettim.

Ne yazık ki, sonunda onu yok etmeye çalışacak olan pislikle zaten evliydi.

Hepimiz Joey'nin aptalın teki olduğunu biliyorduk ve biz yanımızdayken Maggie'yle konuşma şeklinden kimse hoşlanmıyordu. Biz *yokken* onun için nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Ölene kadar bu konuda pek konuşmadı. Kalp krizi geçirdikten sonra, yıllardır onu aldattığını öğrendik.

Tam bir moron.

Dün gece onu yerinde tutmalıydım. Dinlemesini sağlamalıydım. Ama Maggie'ye yapmak istemediği bir şeyi yaptırmak kolay değil.

Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

Bu sabah gidip onu bulacağım ve işleri yoluna koyacağım. İrlandalı gibi öfkeli olabilir ama uzun süre öfkeli kalmaz.

Kahve fincanımı durulayıp lavaboya koyuyorum. Anahtarlarımı alıp ön kapıyı açıyorum ve kısa bir süre sonra duruyorum.

"Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde seni iki kez evimin dışında buldum."

Maggie merdivenlerde, sırtı bana dönük. Sesimi duyunca doğruldu. Yanına yürüyorum ve kendimi onun yanına bırakıyorum. Üzerinde kabarık turuncu bir ceket ve kızıl saçlarının üzerinde gri bir şapka var. Elinde pembe bir kutu var ve spor ayakkabılı ayaklarının yanındaki basamakta iki fincan duruyor.

"Sana kahve ve çörek getirdim," diye fısıldıyor. "Çünkü ben bir pisliğim ve özür dilemem gerekiyor."

"Sen bir pislik değilsin, Mags."

"Evet, öyleyim." Omuz silkiyor ve sonunda tatlı yüzünü bana çeviriyor. O muhteşem yeşil gözlerinde yaşlar var. "Üzgünüm, ben bir moronum."

"Kendine lakap takmayı bırakmazsan çok kızacağım." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ne tür çörekler getirdin?"

"French crullers."

"Bunlar benim favorim."

"Biliyorum." Kutuyu bana uzatıyor ve fincanlardan birini alıp onu da bana ikram ediyor. "Ve kahve. Sade."

"Bana daha sık bağırmalısın. Bundan iyi yemek çıkarıyorum."

"Hiç komik değil." Sesi mutsuz geliyor ve onu kendime çekip sarılmak istiyorum. Onu rahatlatmak.

Ama bu hoş karşılanır mı bilmiyorum.

Elimde ikramlarla ayağa kalkıyorum ve beni takip etmesini işaret ediyorum. "İçeri gel. Bunları tek başıma yiyemem."

"Sen bir yere gitmiyor muydun?"

"Evet, seni bulmak için. İçeri gel, Maggie."

Ayağa kalkıyor ve kahvesini elinde tutarak arkamdan içeri giriyor.

"Çok soğuk," diyor titreyerek. "Ne zamandır benim verandamda oturuyordun?"

"Sadece yarım saat kadar. Seni uyandırmak falan istemedim."

Dönüp ona bakıyorum. "*Yarım saat mi?* Tanrı aşkına Maggie, üşüteceksin."

"Bu bir kocakarı masalı," diyor ve hemen ardından hapsiriyor. Gözleri genişliyor ve beni işaret ediyor. "Bu bir tesadüftü."

Gülüyorum, pembe kutuyu açıyorum ve bir tanesini iki ısırıkta yedikten sonra diğerine uzanıyorum. "Hâlâ sıcaklar."

Bir tane daha ağzıma atarken gözlerini devirerek "Çok klas birisin," diyor. Birdenbire dün geceki fırtınanın geçtiğini anladım. "Sen neden

Beni görmeye mi geliyorsun?"

Maggie mutfak adasındaki bir tabureye oturup çörek kemirirken çöreği bir yudum kahveyle yıkıyorum ve tezgâha yaslanıyorum. Onu evimde görmek hoşuma gidiyor. Sadece onun yakınımda olmasını seviyorum, o kadar.

"Dün gece hakkında konuşmaya geliyordum."

İç çekiyor. "Bundan korkuyordum. Olanları unutabilir miyiz? Çünkü aptalca ve düşüncesizce davrandığımı biliyorum. Ayrıca istediğin kişiyle çıkabilirsin, bu beni ilgilendirmez."

Gözlerimi kısıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, böylece onu kendime doğru çekip cehenneme kadar öpmeyeceğim.

"Dün gece sana o kadının lanet bir *müşteri* olduğunu söylediğimde beni duymadın mı?"

"Seni duydum."

"Ama sen bana inanmadın."

Tekrar omuz silkiyor. "Sana inanmamak için hiçbir nedenim yok."

"Tanrım, sen bu gezegendeki en sinir bozucu kadınsın."

"Özür diledim, o kadar sinir bozucuysam şimdi gideyim."

"Kıçını şu tabureye koyacaksın, Mary Margaret."

Ses tonum karşısında gözleri açılıyor ve ben de içimden küfrediyorum.

"Bir azizin sabrını test edersin."

"Ve sen de aziz değilsin," diyor. "Sanırım bazen bunu unutuyorum. Çünkü sen her zaman çok sakın ve . Hiç ." "Ben de öyleyim. Özellikle de konu sen olunca."

"Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim." "Ben de öyle."

Dudaklarında gülümsemenin ilk belirtileri beliriyor. "Dün aşırı tepki verdiğim için gerçekten özür dilerim. Aptalcaydı."

"Duyguların incindi." Kahvemi yudumluyorum ve sanki dün gece duygularının incindiğini kabul etmek istemiyormuş gibi kaşlarının çatılmasını izliyorum. "Ve bunun için özür dilemem gerekiyor. Seni incitmek istememiştim Mags."

Ağzını açıp kapatıyor ve sonra yine kaşlarını çatıyor. "Bu kadar heyecanlanmak aptalcaydı."

"O pisliğin kolunu kırmak istedim." Başını şaşkınlıkla kaldırdı. "Kimin?"

"Dışarıda birlikte olduğun pislik. Yapmacık görünüyordu ve ben onu sadece arkadan gördüm."

Gülüyor ve başını sallayarak onaylıyor, çöreğini ısıtıyor. "Evet, tam bir baş belasıydı. Hayatımın geri kalanında barda çalışmaktan daha iyi bir kariyer planım olması gerektiğini düşünüyor. Ve buranın sahibi olmadığım için büyük hayal kırıklığına uğradı."

"Belki yine de onu avlarım. Birkaç dişini kırarım." Kıkırdıyor ve içim sıkılıyor. Tanrım, onun gülüşüne bayılıyorum.

"Ona gidip kendini becermesini söyledim." "Aferin kızıma."

Sertçe yutkunuyor ve kaşlarını çatarak kahve fincanına bakıyor.

"Dün gece bana takılıp kalan bir şey söyledin," diyor. "Benimle daha fazla birlikte olmaya çalıştığını ama sadece arkadaş olduğumuzu açıkça belirttiğini söyledin."

Sadece kaşlarımı kaldırdım ve devam etmesini bekledim.

"Senden hoşlanmadığım ya da seni çekici bulmadığım için değil. Yani, bu oldukça açık olmalı."

"Seninle ilgili hiçbir şey açık değil, Mary Margaret." "Kendimi sana *attım*, Cameron."

"Evet, neredeyse iki yıl önce. Ve o zamandan beri bana zar zor tahammül ediyorsun."

"I-" Duruyor ve kaşlarını çatarak dudaklarını içeri kıvrıyor. "Gitmen beni mahvetti."

"Başka seçeneğim yoktu," diye başlıyorum ve yeşil gözleri parlayınca duruyorum. "Tamam. Özür dilerim."

"Sen seksi, zeki ve eğlenceli bir adamsın Cameron, ama burada kalmıyorsun. Sürekli girip çıkıyorsun ve ben daha önce bununla evliydim. Bu beni mahvetti ve bir ilişkide istediğim şey bu değil."

"Bu evi ben aldım," diyorum sessizce ve beyaz mutfığa göz gezdiriyorum. "İşimden ayrıldım."

Kızın ağzı şaşkınlıkla açık kalıyor.

"Kardeşlerin sana söylemedi mi?"

"Evi satın aldığını biliyordum ama işini bilmiyordum."

"Artık buradan çalışıyorum. Ara sıra seyahat etmem gerekebilir ama bu yılda birkaç kereden fazla olmamalı. Burası benim ana üssüm. Ofisim. Üst katta oldukça güzel bir düzenim var."

"Onu görmek istiyorum."

Açıkta, onun göremeyeceği gizli bir şey olmadığından emin olmak için odayı zihinsel olarak tarıyorum ve sonra parmağımı kıvrıp onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum.

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Ne zaman birine sorsam, bilmemize izin verilmediğini söylüyorlar."

Ofisimin kapısını açıp içeri girmesini işaret ettiğimde, "Ve hala çoğunu bilmenize izin verilmiyor," diye onaylıyorum. "Yaptığım iş son derece gizli."

"Hükümetle mi?"

"Bazen."

Nefes alıp kitap raflarına ve masamın üzerindeki boş bilgisayar ekranlarına bakıyor.

"Sır saklayamam," diyor sonunda. "Bu benim için zor bir sınır, Cam."

"Zor bir *sınır* mı?" Sırıyorum. "Diğer zor sınırlarının ne olduğunu bilmek isterim

vard

ır." "Ciddiyim."

"Ben de öyle. Bakın, size işimin iç işleyişini anlatamam. I bu konuda konuştuğum için hapse girebilirim. Daha çok bilgisayar ve veri tabanlarıyla çalışıyorum."

Gözleri kısıldı. "Bilgisayar manyağı mısınız?"

"Bu seni neden şaşırttı?"

"Çünkü bir inek olamayacak kadar seksisin."

"Yani, sence ben seksi miyim?"

Yine gözlerini deviriyor ama yanaklarının kızardığını görüyorum. Burada çekim hiç de tek taraflı değil.

Ve ondan çok keyif alıyorum. İki yıl önceki o lanet geceden bu yana ilk kez burada bir umut görebiliyorum.

"Sana asla yalan söylemeyeceğimi söyleyebilirim," diye devam ediyorum ve bana döndüğünde, yüzünün yan tarafını elimle kavrayıp başparmağımı yanağının elmasının üzerinde gezdiriyorum. "Eğer işim nedeniyle bir şey hakkında konuşamıyorsam, bunu söylerim. Ben yalancı değilim."

"Bu muhtemelen bir hata," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarımda.

"Bir hata gibi mi hissediyorsun?"

Başını sallayarak dudağını ısıyor. "Hayır, en sinir bozucu kısmı da bu. Sana çok kızmıştım. Çok kızgındım. Ama seni düşünmeden duramıyorum."

Alnından öpüyorum ve onu içime çekiyorum. "Yavaştan başlayalım. Madem çıkmaya bu kadar kararlısın, neden bir randevuya *çıkıyoruz*?"

Arkasına yaslanır ve . "Doğru ya. Beni bir randevuya mı götürmek istiyorsun?" "Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Bilmiyorum. Sen...sensin. Aileden sayılırsın. Ve sen *çıkma* mı istiyorsun?"

"O güzel kafanı benimle *çıkma* fikrine yormakta zorlanıyorsan, benimle soyunmayı nasıl düşünebilirsin ki?"

"Çünkü-" Durdu, sonra gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum. Sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

"Bak, ne kadar seksi olsan ve seni ne kadar de, seninle sadece seks yapmakla ilgilenmiyorum Mags."

"Neyle ilgileniyorsun?"

Eğilip yanağından öpüyorum. "Daha fazla." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir sürü var, değil mi?" "Hep sorarım."

Herkesi çıldırtırım."

Kıkırdıyorum ve elimi yumuşak saçlarında gezdiriyorum. "Şimdilik bunun bizi nereye götüreceğini görelim. Dışarı çikalım, takılalım ve organik olarak gelişmesine izin verelim."

"Huh." Yavaşça başını sallıyor. "Tamam, sanırım. Muhtemelen savunmamı yükselttim ve bunu yapmak istemedim. Bu da muhtemelen her şeyi berbat edeceğim anlamına geliyor."

Sadece konuşmasını kesmesi için onu öpüyorum. Yumuşak, iffetli ama bir dakikalığına bile olsa beynini susturmaya yet kadar.

Geri çekildiğimde "Fazla düşünme," diye öneriyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Doğru. Tabii ben her şeyi berbat *etmezsem* ve sonra aile toplantılarında falan aramız garipleşmezse."

"değil, değil mi?" "Hayır."

"Şimdiye kadar aramızdaki tuhaflığı atlattık." Burnunu kırıştırıyor. "Bu hiç cesaret verici değil."

"Merak etme." Kolumu omuzlarına doladım. "şey harika olacak. Bir sonraki izin gecen ne zaman?"

"Perşembe."

"Seni beşte alırım. Seattle'a gideceğiz." "Akşam yemeği için mi?"

"Başlamak için."

"Süslü giyinmeme gerek var mı?" "Hayır."

Başını sallıyor ve merdivenlerden inerken elini elimde tutuyorum.

"Yanıma bir çörek alabilir miyim?"

"Sanırım."

"Dostum, sana bir *düzine* getirdim."

"Kesinlikle, bu yüzden birinden vazgeçmek bir fedakârlık. Ama bunu yapacağım. Senin için. Ve kardeşine onları aldığımı söyleme çünkü gelip onları çalacaktır."

"Kane hayatında hiç çörek çalmadı."

"Oh, çaldı."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Tamam, sırrın benimle güvende. Birkaç saat içinde envantere yardım etmek için bara gitmeden önce bazı işlerimi halletmem gerekiyor."

"İyi günler." Onu kendime çekiyorum, böylece ona daha sıkı sarılabiliyorum. Tanrım, onu bana karşı hissetmeye asla alışamayacağım.

İnanılmaz biri.

"Sen de iyi bir gün geçir. Orada ne yapıyorsan onu yapıyorsun. Casusluk falan, değil mi?"

Gülüyorum ve ona kapıyı açıyorum. "Ya da başka bir şey."

* * *

Bunu doğru yapacağım.

Maggie'nin kardeşlerini toplantıya çağırdım ve benimle Kane'in evinde buluşmalarını istedim. İçimizi dökmek istediğimizde hep oraya gideriz.

Bu insanları seviyorum. Benim kanımdan olsalar bile onları daha fazla sevemezdim. Sahip olduğum tek aile onlar.

Ve bunu mahvetmeyeceğim.

"Geldim," diye duyurdu Maeve, aceleyle Kane'in güneşlenme odasına dönerken, geri kalanımız da orada toplanmıştı. "Özür dilerim, az önce bir gösteri bıraktım."

"Daha yeni oturduk," diye onu temin ediyor Kane, sonra bana dönüyor. "N'aber dostum?"

Derin bir nefes alıyorum ve avuç içlerimi kotuma siliyorum. "Kız kardeşinle çıkmak istiyorum."

Herkes bir an sessiz kalır ve sonra birbirlerine bakarlar. "Bu kadar mı?" Shawn sorar.

"Evet. Ben de buraya konuşmaya geldim."

Keegan, "Burada olmadığına göre, *onunla* bu konu hakkında konuşmadığınızı varsayıyorum," diyor.

"Onunla bu sabah konuştum. Perşembe günü onu dışarı çıkaracağım. Ama lanet olsun, siz benim ailemsiniz. Nefret ettiğiniz bir şeyi yapmak istemiyorum."

"Eğer sana bunu yapmanı istemediğimizi söyleseydik, iptal eder miydin?" Kane soruyor.

"Evet. Hoşuma gitmezdi ama ."

Maeve sırtıyor ve küçük, yuvarlak karnını ovuşturuyor. "Zamanı gelmişti, Cam."

Keegan, "Altmış yaşında olursun ve hâlâ onun için yanıp tutuşursun sanıyordum," diye katılıyor.

"Bekle, bu senin için sorun değil mi?"

"İkiniz de yetişkinsiniz," diyor Kane. "Ve sen sahip olduğum en iyi arkadaşınsın. Eğer istediğin kız kardeşimse, biz kimiz ki hayır diyelim? Ona olması gerektiği gibi davrandığın sürece, bizim için sorun yok, Cam."

"İkinizin arasında uzun zamandır bir şeyler var," diye ekliyor Shawn. "Hepimiz gördük, izledik. Sana gülümsemekten çok kızıyor ve bu da çok açık."

"Ne kadar romantik," diye mırıldanıyorum ve elimi yüzümden aşağı çekiyorum. "Hepinize lanet olsun. Gergindim."

"Öyle olmalısın," diye cevaplıyor Keegan. "Çünkü bu işi berbat edersen seni öldürür ve kaza süsü veririz."

Hepsi bana gülümsüyor.

"Daha önce bir kez incindi," diye cevap veriyorum yavaşça, kelimelerimi ölçerek. "Çünkü onu sevmeyen bir adamla birlikteydi. Ona değer vermeyen ve kendinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir adamla birlikteydi. Ben öyle biri değilim."

"Değil, hayır," diyor Kane.

"Dürüst olmak gerekirse nereye gideceğini bilmiyorum. Ama lanet olsun, denemek istiyorum. Onunla zaman geçirmek, onu şımartmak, onu biraz şımartmak istiyorum. Hepinize sahip olduğunu biliyorum ama onun için deli olan biriyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Haklısın," diyor Maeve ve ayağa kalkarak kollarını bana doluyor, yanağımdan öpüyor. "Haklı. Ve sonunda bunu yapacak adamın sen olduğunu fark etmene sevindim."

"Bir süredir biliyordum ama doğru zaman değildi. Şimdi doğru zaman. Kahretsin, artık ondan uzak kalmak istemiyorum."

"O zaman yapma," diyor Kane ve elini omzuma vuruyor. "O kırılgan biri değil. O iyi bir kadın ve sana ilgi göstermeye karar verdiyse ne kadar şanslı bir adamsın."

"Bu sabah bana çörek getirdi."

Arkadaşımın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ve sen beni hiç kurtarmadın, değil mi, seni bencil piç?"

"Tabii ki hayır. Senin kız pişiriyor, kendi çöreklerini kendin al."

"Bunun nasıl olacağını anlıyorum," diyor Kane ama gözlerinde kakhaha var. "Kız kardeşimin peşinde olman beni mutlu ediyor. O iyi bir kız ve ikiniz de mutluluğu hak ediyorsunuz."

"Onunla evlenmeyeceğim."

Hepsi kaşlarını kaldırıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "En azından henüz değil. Buna hazır değil."

"Öyle misin?" Shawn soruyor.

"Onunla yarın evlenirdim. Ama o hala temkinli. Ağırdan alacağız."

"Doğru yol bu," diyor Maeve ve herkes gülünce etrafına bakıyor. "Ne?"

Kane, "Hunter'a zaman ayırmadın," diyor.

"Hiçbiriniz ağırdan almadınız," diye hatırlatıyorum onlara, ama sonra Shawn'a bakıyorum. "Şimdi düşündüm de, sen de biraz yavaş davranmış olabilirsin."

"Sonunda oraya vardım," diyor omuz silkerek. "İkiniz için de uygun olan hızda ilerleyecek."

"Eğer bizim kutsamamızsa, bunu aldığınızı söyleyebilirim," dedi Keegan diyo

r. "Evet, sanırım istediğim buydu. Teşekkürler."

"Perşembe günü onu nereye götürüyorsun?" Maeve bilmek istiyor.

"Seattle. Bu adadan birkaç saatliğine ayrılıyoruz, anonim olmak için. ve iyi vakit geçirin."

"Aferin sana," diyor Kane. "Biliyorsun, bu konuda bize gelmene gerek yoktu. Biz de hayır demezdik."

"Evet, öyle yaptım. Dediğim gibi, siz benim ailemsiniz ve Maggie de bunları yaşadı. Onu görmemin senin için sorun olmadığından emin olmam gerekiyordu. Çünkü onunla bir ilişkiye başlayıp sonra vazgeçmem. Bunu yapamayacağımı biliyorum."

Shawn, "Geçtiğimiz yıl hayatını değiştirişini izledik," diyor. "Ve hepimiz bunun Maggie için olduğundan şüphelendik. Ona baktığında yüzünün her aşk yazıyor."

Keegan bana zor anlar yaşatarak, "Bu gerçekten çok saçma," diye ekliyor. "O yüzden kızın peşinden git artık."

Üçüncü Bölüm

~MAGGIE~

Aydınlatma mı? Kontrol et. Telefon tutucuda mı? Evet.

"Bugün bunu tek seferde halledelim, tamam mı?" Odada volta atıyorum ve dudaklarımdan ahududu üfleyerek . Aileden kimse bunu yaptığımı bilmiyor. Bu sadece eğlenceli küçük bir yan şey. Farklı bir şey.

Şarkı söylemeyi severim.

Ve söz konusu şarkı için bir sosyal medya mecrası buldum.

Üç milyon izleyicinin şarkılardan hoşlandığından bahsetmiyorum bile.

Mumlar yanarken İrlanda türküleri söylemeyi seviyorum. Banyoda sadece ben ve kamera var çünkü en iyi akustiği oradan alıyorum. Bir dakikalık şarkıların en çok görüntülenen şarkılar olduğunu öğrendim, ancak bazen kendimi kaptırırsam üç dakikalık bir parça yayınlıyorum.

Tepedeki ışığı kapatıyorum. Mumların ışığında kayda basıyorum ve denizde kaybolan bir aşk hakkında şarkı söylemeye başlıyorum. Hiç aksanım olmamasına rağmen İrlanda aksanını biraz açıyorum ve şarkının otuz saniyesinde telefon kaydı durduruyor, bir aramayla kesiliyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım, hayal kırıklığına uğramıştım çünkü bu harika bir şey olacaktı al.

Aramayı cevaplamak için düğmeye basıyorum. "Alo?"

"Lütfen ," diyor bir kadın ve ben kaşlarımı çatıyorum. Ben kapatmıyorum. sesini tanıdım.

"Kimsiniz?"

"Ben Heather Fisher. Ben sadece-"

Telefonu kapatıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum ve arkamdaki duvara çarpana kadar geri çekiliyorum.

Ağzım birden kurudu.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Artık şarkı söyleyemeyeceğim, bu yüzden ışığı yakıyorum, mumları söndürüyorum ve telefonumu standdan çıkarıyorum. Banyodan çıkarken, aradım

Kız kardeşim.

Maeve üçüncü zil sesinde cevap verir. "Merhaba. Mükemmel bir zamanlaman var.

Az önce senin sokağın aşağısındaki bir gösteriden çıkıyordum. Neler oluyor?"

"Az önce bir geldi." Olanları anlattım ve bir sandalyeye oturdum. oturma odamda.

"Ve telefonu kapattın?"

"Kahretsin, evet, yaptım. Onun ne istediğini bilmek istemiyorum Maeve. İki yıl oldu ve lanet olsun, hayatıma devam ediyorum. Oraya geri dönmek istemiyorum."

"En azından onun söyleyeceklerini dinlemeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Hayır. Bilmiyorum. Her neyse, tavsiyeye ihtiyacım var ve bunun zampara kocamla hiçbir ilgisi yok."

"Tamam, çek."

"Bu gece Cameron'la dışarı çıkacağım ve kıyafet tavsiyesine ihtiyacım var. Pek şık olmadığını söyledi."

"Tamam, o zaman kot pantolon ve ceket ya da şal ile şirin bir üst giydim. İndirimde aldığın o seksi kahverengi botları giy. Sonbahar için mükemmeller."

"Ama... kotumu botun içine mi sokayım yoksa botu kotun üzerine mi giyeyim?"

"Bunlar bilek botları."

Telefonu çekip bakıyorum, sonra tekrar kulağıma götürüyorum. "Soru hâlâ geçerli."

"Kot pantolonun muhtemelen botların üzerine düşecek. Ve bu da hoş olur." "Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Gerginim."

Maeve kulağıma gülüyor. "Olma. Eğlenmene bak. Cam'i tanıyorsun, bu yüzden seni kandırdıklarından, hâlâ evli olduğundan ya da başka bir şeyden endişelenmene gerek yok."

"İyi bir noktaya değindin. Tamam, duşa girsem iyi olacak. Otuz dakika içinde burada olur."

"Otuz *dakika* mı?" diye sorar, dehşete kapıldığı bellidir. "Mags, şu anda makyajını yapıyor olmalıydın."

"Süslü olmadığını söyledi!" Makyaj yapmaktan nefret ediyorum. Kız kardeşim ve baldızım gibi kız gibi değilim. "Neden makyaja ihtiyacım olsun ki?"

Maeve derin bir iç çeker. "En azından biraz rimel ve biraz nude dudak parlaticısı sür. Şanslısın ki harika bir cildin var, bu sayede en azını yapabilir ve harika görünebilirsin."

"İyi. Başka bir şey var mı?"

"İyi eğlenceler. Yarın beni ara."

"Tamam. Teşekkürler. Bye."

Telefonu kapatıyorum ve evin içinden ana odama doğru yürüyorum, oraya giderken soyunuyorum. Biraz makyaj yapmam gerekiyorsa, acele etsem iyi olacak.

Kayıt aletlerimi bir kenara koyuyorum, yani hepsini dolaba tıkıyorum ve kayıtlardaki en hızlı duşu almakla meşgul oluyorum, sonra hızla giyiniyorum, gömleğimi bir değil, iki değil, üç kez değiştiriyorum ve sonra saçım ve makyajım üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Tam oturma odasına döndüğümde kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda Cam'in yüzündeki ifade, makyaj ve fön makinesiyle harcadığım zamana kesinlikle değiyor.

Mavi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve bakışlarıyla beni kıştırdığında dizlerimin bağı çözülüyor.

"Vay anasını, harikası" diye nefes alıyor. Nefesim kesiliyor ve ben geri adım atmadan yüzümü elleriyle kavırıyor ve dudaklarını şimdiye kadar yaşadığım en tatlı, en şefkatli öpücükle dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Whoa."

Bana karşı sırtıyor. "Evet. Vay be. Muhtemelen gidip feribota yetişmeliyiz."

Gözlerimi kırıştırarak kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyorum ama başım hala Cam'in etkisiyle dönüyor.

"Mags?"

"Öyle mi? Doğru ya. Feribot."

Çantamı alıp geçiriyorum, sonra ceketimi giyip Cameron'ı arabasına kadar takip ediyorum.

Üzerinde kışına mükemmel oturan bir kot pantolon var. Gömleğinin düğmeleri gözlerinden biraz daha açık bir mavi tonunda ve kızlık organlarımın her zaman dikkatini çeken siyah deri ceketini giyiyor.

Cameron çok yakışıklı bir adam.

Benim için kapıyı açıyor ve elini sırtıma bastırarak beni arabaya yönlendiriyor. Bana dokunuşunu seviyorum. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, nefes almak kadar kolay.

Joey bana *hiç* dokunmadı. Öldüğünde, bir yılı aşkın süredir seks yapmamıştık. Ve bu benim için sorun değildi çünkü ne zaman sevişmek istese, sadece yapardı. Ön sevişme yoktu. *Eğlence yoktu*.

Yani, anlamı var ki?

Ve bu Cam ile Joey'i son kez karşılaştırdım. İkisi aynı adam değil, hiç değil.

Bu da burada olmamın nedenlerinden sadece biri.

"Peki, bu akşam Seattle'da ne yapıyoruz?" Evimden uzaklaşırken sordum.

"Akşam yemeği ve gösteri," diye
yanıtlıyor. "Ne gösterisi?"

Standart vitesin dişlileri arasında hızla ilerlerken sinsice gülümsüyor.

"Göreceksin."

* * *

"Bu karideslerden bir milyon tane yiyebilirim." Şu anda ağzımda olan karidesi çiğniyorum ve Cam'in beni getirdiği restoranın etrafına bakıyorum. Masamızdan Puget Sound'u görebiliyoruz ama o gözlerini benden ayırmıyor. Ürkütücü bir şekilde de değil. Seksi bir şekilde, seni bütünüyle teslim etmek istiyorum tarzında.

Seksi olduğunu söylemiş ?

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam ediyorum, "bu şimdiye kadar çıktığım *en kolay* randevu olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" Sırıttıyor ve bifteğinden bir ısırık daha alıyor.

"Seni zaten tanıyorum, bu yüzden saçma sapan havadan sudan konuşmalarla vakit kaybetmemize gerek yok. Sadece *konusabiliriz*, anlıyor musun?"

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Katılıyorum. Ayrıca sana bakabiliyorum ve bu da iyi bir zaman."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Sevimsiz olma." "Dürüst oluyorum. Sana bakmak hoşuma gidiyor."

Cameron'ın önünde yemekten hiç çekinmeden ağzıma bir karides daha atıyorum. Çantamdaki telefonum çalıyor ve cihazı ararken kaşlarımı çatıyorum, sonra susturup yerine koyuyorum.

"Önemli olmamalı mı?"

Gülümsemeye zorladım. "Hayır. Muhtemelen bana araba garantisi satmaya çalışan biri."

Gözleri kısılıyor ve bana doğru eğiliyor. "Bana yalan söyleme, Mary Margaret."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Gerçekten önemli değil. Acil bir durum yok ve aile de değil."

O arkasına yaslandı, ben de suyumdan bir yudum aldım.

Eski kocamın yattığı ve çocuk yaptığı bir sürtüğün Cameron'la geçirdiğim zamanı mahvetmesine izin verirsem lanetlenirim. Onun bir önemi yok. O benim hayatımın bir parçası değil.

"Sana biraz daha karides ısmarlamamı ister misin?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Hayır, muhtemelen yüzde seksen kabuklu biriyim. Benim için daha fazlası yok." "Tatlıya ne dersin o zaman?"

"Bu tamamen başka bir mesele." Garson kız boş tabaklarımızı almak için geri dönüp bize tatlı menüsünü bırakırken gülüyorum. "Biraz cheesecake ister misiniz?"

"Cheesecake'i *paylaşmamı* mı bekliyorsun?"

"Tamam, iki tatlı alalım ve paylaşalım, böylece her birimiz bir bütün alırız.

Buna ne dersin?"

"Daha iyi." Bize cheesecake ve dondurmali sıcak elma gevreği sipariş etti.

Buradan ayrıldığımda, içeri girdiğimden 15 kilo daha ağır olacağım ve bu benim için gayet normal. Onun, manzaranın ve yemeklerin tadını çıkarıyorum.

"Hangi gösteriyi bilmek için sabırsızlanıyorum." "*Wicked*," diye cevaplıyor.

"Kahretsin, bize bilet mi aldın? O gösterinin biletleri aylardır satılıyor."

"Birini tanıyorum." Omuz silkiyor ve beni güldürüyor. "Hatırlıyorum da Birkaç yıl önce en sevdiğin olduğunu ama hiç izlemedin."

"Yapmadım ama müzik inanılmaz. Bu harika, teşekkür ." "Bana henüz teşekkür etme. Burun kanadı koltuklarında olabiliriz."

"Umurumda değil," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sahne arkasında da olabilirdik ve ben buna minnettar olurdum."

Gülümsüyor ve garson tatlılarımızı getiriyor.

"Cheesecake ve *Wicked*. Beni şımartıyorsun." "Amaç da bu zaten," diyor bir ısırık elma gevreğinin etrafında.

* * *

Cam arabasını durdururken "Açıkçası kimsenin Kristin Chenoweth ve Idina Menzel kadar başarılı olabileceğini düşünmüyordum ama bu kadınlar *harikaydı*" diyorum

evimin önünde. Saat gece yarısını geçti ve hala içimde şok dalgaları yaratan gösteriden sonra adaya giden günün son feribotunu yakaladık.

Gülümsüyor ve sonra kapımı açmak için arabadan iniyor, beni kapıya kadar geçirmeden önce alçakta duran arabadan inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. "Hoşuna gitti mi? Yoksa benim için hoş mu gördün? Çünkü ben Tiyatrodan çıktığımızdan beri durmadan konuşuyoruz ve sen pek bir şey söylemedin." Kapıma vardığımızda Cam iç geçiriyor ve bir elini çerçeveye dayıyor,

beni kafese koyuyor. "Kim tek kelime edebilir ki? Noel sabahındaki bir çocuk gibisin ve ben bundan şikâyetçi değilim. Eğlenmene sevindim."

"Ama eğlendin mi?" Dudağımı ısıırıyorum ve bakışlarımın onun ağzına düşmesine izin veriyorum. Tanrım, beni öpmesini bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. Gösteri boyunca elimi tuttu ya da bacağıma yaslandı. Altı saatten fazladır sürekli temas halindeydik ve lanet olsun, ağzını üzerimde istiyorum.

"Hayatımın en güzel gecesini yaşadım." Eğiliyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Ve bu bir yalan değil. Lanet olası gerçek."

Çene çizgimi öpüyor, sonra burnunu yanağımda gezdiriyor ve yumuşak dudaklarını tatlı bir şekilde benimkilerin üzerine koyuyor.

Sonra geri çekiliyor ve verandamın merdivenlerinden inmek için dönüyor.

Aklım karışıyor. Gitmesini istemiyorum. Ama sonra geçen günkü sözleri aklıma geliyor ve gülümsüyorum.

"İçeri girecek misin, girmeyecek misin?"

Üçüncü basamakta duraklıyor, sonra bana dönüyor.

"Geç olduğunu biliyorum," diye devam ediyorum, "ama bir şeyler içmek için içeri gelebilirsin."

O birkaç basamağı yavaşça tırmanıyor ve bana doğru yürüyor. "Evet, içeri gelmek istiyorum."

"Tamam." Kapının kilidini açıp bizi içeri alıyorum ve ışığı yakıyorum. "İsterseniz rahatınıza bakın. Saat çok geç olduğu için şarap mı yoksa çay mı içmek istersin?"

"Çay," diye yanıtlıyor.

"Harika. Hemen döneceğim."

Aceleyle mutfığa girip bir çaydanlığı suyla dolduruyorum ve kaynaması için ocağa koyuyorum. Sonra aceleyle yatak odama gidip kot pantolonumu ve botlarımı hızlıca değiştiriyorum. Şirinler mi? Evet. Aynı zamanda inanılmaz derecede rahatsızlar mı? Kesinlikle evet.

"Hangi cehenneme gittin sen?"

Tam gri eşofman altımı giyerken dönüyorum ve Cam'in köşeyi dönüp yatak odama girdiğini görüyorum. Bir ara ceketini çıkardı, gömleğinin düğmelerini çözdü ve kollarını sıvadı.

Yutkunmak zorundayım.

"O kottan kurtulmam gerekiyordu."

Mavi gözleri alev alev yanıyor, eşofmanlarıma kadar iniyor. "Daha iyi misin?"

"Evet. Kusura bakmayın, çay için su hazır olmalı." "Önden buyurun."

Yanından geçerken tamamen bilerek ona sürtünüyorum ve nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Sırtım ona dönükken, dudaklarıma memnun bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum. Benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilendiğini bilmek hoşuma gidiyor. O da beni *istiyor*. Ve evet, geçmişte bu tatmin edici olduğu kadar sinir bozucuydu da. Ama kahretsin, onunla savaşmaktan çok yoruldum. *Kendimle* savaşmaktan. Onu istiyorum. Ondan hoşlanıyorum.

İkimizi de iki lanet yıl boyunca cezalandırdım. Bence bu yeterince uzun.

İki fincanı aşağı indiriyorum, her birine bir çay poşeti atıyorum ve su ısıtıcısını almak için dönüyorum, ama Cameron çoktan almış ve sıcak suyu fincanlara döküyor.

"Teşekkürler." Çaydanlığı soğuk ocağa geri koyarken ellerini ve kollarındaki kasları izliyorum. Yıllar önceki o geceden canlı bir anı beynimde yanıp sönüyor ve içime bir elektrik çarpması gönderiyor.

Elleri vücudumda geziniyor, göğüslerimi okşuyor. Yüce İsa, inanılmaz elleri var.

"mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve oturma odasını işaret ediyor. Başımı salladım. "Evet." Boğazımı temizliyorum. "Hadi gidip rahatlayalım."

Onun yanına oturamam. Üstüne atlarım ve lanet olsun, bu bir randevu, tek gecelik bir ilişki değil. Bu yüzden, onun oturup çayını yudumladığı kanepenin karşısındaki sandalyede bacaklarımı altına kıvırıyorum.

Daha önce de buraya gelmişti. Hatta bir keresinde bir müşteri yüzüme sağ kroşe attıktan sonra geceyi burada geçirmişti ve Cam iyi olduğumdan emin olmak için kalmıştı. Ama buraya hiç böyle gelmemişti. Bana söylese kıyafetlerimi çıkaracağımı bildiğim zaman.

Yeni bir çizgiyi geçiyoruz.

"Ya sakınleşmen ya da o kıyafetleri çıkarman gerekiyor. Çünkü bu odada cinsel gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sonra başımı geriye atıp gülüyorum. Aklımı okuyabiliyor mu? Belki de. Ama durum bir anda bana o kadar komik geliyor ki kahkahamı tutamıyorum. Aptalca davranıyorum. Ben bakire değilim. Ve bu *Cameron Cox*.

O haklı. lazım.

"Komik olduğumun farkında değildim," diyor sonunda.

"Saçmalıyorum," diye cevap veriyorum ve gözlerimdeki yaşları silebilmek için bir mendile uzanıyorum. "Tamam, ben iyiyim. Vay be. Özür dilerim."

"Gerçekten iyi misin?"

"Evet." Kıkırdıyorum ve çayımı yudumluyorum. "Yeni evini nasıl buldun?" "Harika bir yer. iki hafta sonra klima ünitesini değiştirmek zorunda kaldım,

Ama onun dışında iyi bir yer."

"Eski bir ev mi? Sanırım Maeve geçen yüzyılda inşa edildiğinden bahsetmişti. Ve evet, bu beni yaşlı gösteriyor ama Maeve uzman ve böyle şeyleri her zaman söyler."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Evet, 1960'larda. Bu yüzden bazı şeylerin tamir edilmesi ya da değiştirilmesi gerekiyor."

"Bu becerikli misin?" Çayını yudumluyor. "Evet."

"Oh, güzel. Pek becerikli değilimdir ama bu ev nispeten yeni olduğu için tamir edecek pek bir şeyim olmadı. Eviniz perili mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bu saçmalığa inanıyor musun?"

"Ben İrlandalıyım. Tabii ki öyleyim. Joey'nin satın aldığı eski evim periliydi. Joey yüzünden değil, çünkü onun cehennemde yandığından eminim, ama başka bir şey ya da biri yüzünden."

"Nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm." Omuz silktim. "Biliyor musun, kendimi bildim bileli hayatımda olmana rağmen senin hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? her şeyi cevaplarım." "O işin yasak olduğunu biliyorum."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet, evet. Tamam, kardeşin var mı?" "Hayır."

"Ailenle sık görüşüyor musun?"

Kupasını bir kenara koyar. "Ayrıca, hayır. Ailem oldukça baktandı. Annem ben küçükken terk etti, birlikte olduğu bir adamla evlenmek için kaçtı.

var. Babam hâlâ buralarda bir yerde yaşıyor." "*Burada* mı yani? Adada mı?"

"Evet. O bir alkolik ve benim için iyi bir rol model değildi. Kane ile tanışmamış olsaydım neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Aileniz ortaokuldan beri *benim* ailem oldu. Tom ve Fiona bana iyi bir ebeveyn olmanın ne demek olduğunu gösterdiler ve ne zaman bir hata yapsam baban benimle çok ciddi konuşmalar yaptı. Bana ilgi gösterdi ve beni sevdiler." "Hayatında böyle bir şey olduğu için çok mutluyum, Cam. Ve bunun için üzgünüm.

Ailen boktan biri. Ama bu onların kaybı."

"Öyle mi?"

"Pfft, evet. Yani, sen harikasin. Harika bir kariyerin ve iyi arkadaşların var. İyi bir *hayatın* var. Ve onlar bunu kaçırıyor. Ama bunun bir parçası olmayı hak etmiyorlar, anlıyor musun?"

"Evet, biliyorum." Bir süre beni izledi. "Gerçekten çok uzaktasın."

"Evet."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü orada oturursam kendimi aptal durumuna düşürebilirim. Burada daha güvendeyim."

Dudaklarını yalıyor. "Burada olsaydınız ne yapardınız?" "Bunu sizin için hecelemememe gerek olduğunu sanmıyorum, Bay Cox."

Gülüyor ve sonra beni çok şaşırtarak ayağa kalkıp bizi ayıran sediri yuvarlıyor, beni kucağına alıyor ve kanepeye dönüp kucağına oturtuyor.

"İşte."

"Tamam, kabul ediyorum, bu oldukça rahat." Başımı omzuna koyuyorum ve kolumu göğsüne doluyorum. Esneyerek ona doğru yerleşiyorum. "Burada uyuyabilirim."

"Neden devam edip bunu yapmıyorsun?" Alnımdan öpüyor. "Hadi uyu, tatlım."

"Bacakların da uyuyacak." Ama bir kez daha esnedim ve sürüklendiğimi hissettim. "Eğer çok ağırlaşırsam, beni hareket ettir."

"Bu kadar endişelenmeyi bırak." Beni tekrar öpüyor. Sesi yorgunluktan pürüzlü, "Güven bana, her şey yolunda." diyor.

Dördüncü Bölüm

~CAMERON~

Haksız da sayılmazdı. Sabah saat iki sularında bizi yatak odasına götürmek zorunda kaldım çünkü bacaklarım gerçekten de uyuyordu. Ama o kadar huzurlu dinleniyordu ki onu uyandırmak istemedim. Yatağa yerleştikten sonra etrafımda kıvrıldı, başını tekrar omzuma koydu ve hareket ettiğimizi bile etmedi.

Ona hayatımın en güzel gecesini geçirdiğimi söylediğimde yalan söylememiştim. Maggie ile vakit geçirmenin yerini hiçbir şey tutamaz. Onu güldürmek, sohbet etmek ve gösteriyi izlerken gözlerinin ışıldamasını izlemek mutlak bir zevkti.

Onunlayken içimdeki her şey sanki o benim güvenli yerimmiş gibi sakinleşiyor. Orduda görev yaptığım süre boyunca ve hatta sivil işimin bir parçası olarak dünyanın dört bir yanında pek çok durumda kaldıktan sonra, burada onunla birlikte olmak dünyanın en güzel duygusu.

Yıllardır istediğim tek şey buydu ve sonunda . Sabırlı bir adam olmam iyi bir şey.

Maggie iç geçiriyor ve sonra benden uzaklaşıp yastığına sarılıyor.

Kız *uyuyabilir*. Saate bakıyorum ve neredeyse dilimi yutacaktım. Saat sabahın sekizi.

En son ne zaman bu kadar geç uyuduğumu hatırlamıyorum. Ama gece yarısını çoktan geçmiştik ve üzerime örtülmüş muhteşem bir kadın olmasına rağmen iyi uyuyamadım. Sadece onun tadını çıkarmak istedim. Tanrı bilir, belki daha sonra fikrini değiştirir ve ben de bir daha asla buraya gelmem.

Bu benim lanet şansım olurdu.

Arkasına geçip başının arkasını öpüyorum. Maggie tekrar iç geçiriyor ve sonra fısıldıyor, "Zaman geldi mi?"

"Sekiz."

"Erken."

Gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Benim için oldukça geç."

Maggie kıpırdanarak sırt üstü yatıyor, elini karnının üzerinde duran koluma koyuyor ve uykulu gözlerle bana bakıyor. "Genelde üçe kadar çalışırım, bu yüzden on bir civarına kadar uyurum. İç saatim bu şekilde ayarlanmış."

"Mantıklı." Alnından öpüyorum. "Uyumaya devam et."

"Hayır, değil." İç çekiyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Nasıl oldu da yatağa düştük? Kucağında uyuyakalmadım mı?"

"Seni buraya ben taşıdım."

"Beni sen mi taşıdın?" Sırıttırıyor ve sonra gülüyor. "Aşk romanındaki gibi mi?"

"Seni uyandırmak istemedim."

"Hmm. Şey, artık uyanığım." Yeşil gözleri dudaklarıma kayıyor ve sonra tekrar benimkilere dönüyor. "Nasıl uyudun?"

Ona cevap vermedim. Onun yerine eğilip onu öpüyorum. Dudaklarıyla oynamayı, onları yumuşakça okşamayı ve boğazından hafif inilti çıkararak sevmeyi seviyorum. Ben onun tatlı uykusu ve yumuşak teniyle kendimden geçerken, eli kolumda geziniyor ve sonra saçlarıma dalıyor. Kalçalarını bana doğru bastırduğunda ve bir bacağını benimkinin üzerine doladığında, geri dönüş olmadığını biliyorum.

"Cam," diye fısıldıyor onu sırt üstü yatırıp yüzümü boynuna gömdüğümde. Kahretsin, adımın dudaklarındaki sesine bayılıyorum. Sanki bir can simidi arıyormuş gibi beni kavrayışına.

Ama tam elimi gömleğinin altına sokmuştum ki kapı çaldı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor Maggie ve elini saçlarının arasından geçiriyor. "Eğer görmezden gelirim ve bu kardeşlerimden biriye, beni aramak için içeri gelirler."

Onu çabucak öpüyorum ve sonra geri çekiliyorum. "O zaman kim olduğunu bulsan iyi olur."

"Onları evlatlıktan reddedeceğim," diye mırıldanıyor saçlarını yüzünden çekip odanın diğer ucuna doğru yürürken. "Bütün lastiklerini kestikten sonra."

O odadan çıkarken telefonuma bir mesaj geldi.

Görünüşe göre bu sabah Mary Margaret ile ilk kez sevişmeyeceğim.

Günaydın. Ahırında biraz yardıma ihtiyacım var. Fazladan birkaç dakikan var mı?

Cep telefonunu kullanması beni şok etti. Kane haftalarca teknolojiyi görmezden gelmesiyle ünlüdür.

Ben: 30 dakika içinde orada olabilirim.

Kane: Harika, teşekkürler.

Ayakkabılarımı giyerken sesler duyuyorum ve mutfığa girdiğimde Maeve bir fincan kahveyi karıştırıyor ve yeşil bakışlarını bana çeviriyor. Bir kaşını kaldırıyor.

"Günaydın." Ona gülümsüyorum, sonra kahve koymak için yanından geçerken Maggie'nin şakağına bir öpücük konduruyorum. "Nasıl gidiyor Maeve?"

"Uh, iyi. Güzel. İyi." Başımı kaldırıp Maggie'ye "Onunla yattın mı?" diye sorduğunu görüyorum ve sırtıtıyorum.

"Hayır, onu sen böldün."

Maeve kızarıyor ve ben kahvemden ilk yudumu alırken Maggie gülüyor. "Hunter nasıl?" diye soruyorum.

"O iyi. O ve Rachel sahilde koşmaya gittiler, de biraz buraya geleyim dedim. Ama meşgulsen gidebilirim."

"Sorun yok." Uzanıp Maggie'nin elini sıkıyorum. "Kane mesaj attı ve ahırında ona biraz yardım edip edemeyeceğimi sordu, ben de oraya gideceğim."

"Sanırım bugün yoğun bir gün oldu," diye yanıtlıyor Maggie ve elimden kupamı alıp yudumluyor. "Bu gece çalışıyorum."

"Uğrayıp seni göreceğim. Biraz yemek ye."

Bardağı bana geri verdi. Süzüp lavaboya koyuyorum.

Odadan çıkmadan önce Maggie'yi kendime çekip tatlı dudaklarından öpüyorum. "İyi günler dilerim."

"Evet, sen de."

Cheshire kedisi gibi sırıtan Maeve'e göz kırpıyorum ve sonra kendimi gösteriyorum

Dışarı.

Bunun çok başarılı bir ilk buluşma olduğunu söyleyebilirim.

* * *

"Bunu taşımamı mı istiyorsun?" Kane'e bakıyorum, sanki az önce bana ünlü cam parçalarından birini yapmamı önermiş gibi.

"Yardım edeceğim," diyor sakince. "Göründüğü kadar ağır değil. Sen şu tarafı al. Ben sadece duvarın orada istiyorum."

"Neden taşıyoruz ki?"

"Çünkü yeni bir tane aldım. Yarın teslim edilecek."

"Yenisini teslim ettiklerinde neden eskisini de götürmüyorlar?"

Kane bana kaşlarını çattı. "Bir bebek gibi sızlanacak mısın yoksa bana yardım mı edeceksin?" "Tamam." Büyük siyah bir kaseye benzeyen şeyin yanına çömeliyoruz ve

homurdanmalar ve inatçı bir irade ile Kane'in belirttiği yere taşımayı başardık. "Sen lanet bir yalancısın. Bu şey çok ağır."

"Bunu sana söyleseydim, bana yardım etmezdin." Alnındaki teri siliyor ve bana bir şişe su fırlatıyor. "Hadi kasabaya inip öğle yemeği yiyelim. Bok gibi görünüyorsun."

"Pek uyuyamadım," diye itiraf ediyorum.

"Dün gece Maggie'yi dışarı çıkarmadın mı?" "Çıkardım."

Kane'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Küçük kız kardeşimle yaptığın seks maceralarını bilmek istemiyorum, dostum."

Gülüyorum ve Kane'i ahırdan çıkarken takip ediyorum. "Güven bana, o yüzden değil. Hadi, o ağır piçi taşımam karşılığında bana lokantada bir BLT ısmarlayabilirsin."

"Tamamdır."

Doğruca arabaya doğru yürüyoruz ve birkaç dakika sonra lokantanın önünde duruyoruz. Öğle yemeği kalabalığı için çok erken, bu yüzden hemen bir masaya götürülüyoruz.

"Buluşma nasıl geçti?" Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra

Kane soruyor. "Harikaydı. Çok eğlendik."

Arkama yaslanıp ayrıntıya girmiyorum ve Kane de başka bir şey sormuyor. "Güzel."

"İşler nasıl gidiyor?" Ona sordum. "Yaklaşan büyük bir sergin var mı? Müze dışında."

Kane'in Seattle'da kendisine ve cam sanatına adanmış bir müzesi var ve eserleri dünyanın her yerinde sergileniyor. Kraliyet ailesi ve başkanlar onun eserlerini gururla sergiliyor.

Onunla gurur duyuyorum.

"Gelecek yılın başlarında New York ve Londra'da bir gösteri yapmam istendi," diyor ve elini ağzına götürüyor. "Ama yeni bir bebek ve ailemde olup biten diğer şeyler yüzünden bunu yapıp yapmayacağıma henüz karar vermedim."

"Burada sana yardım edecek bir ordu dolusu insan var," diye hatırlatıyorum ona. "Stasia bebekle yalnız kalmayacak. Aslında, eminim ki senin

Gerekirse annesi -ya da onun annesi- gelir ve onunla kalır. Ya da onları yanınızda götürebilirsiniz."

"Çok fazla iş var," diye itiraf ediyor usulca. "Sergi için elli altı yeni parça istiyorlar, hepsi Mart ayına kadar tamamlanmış olacak. Ben bir cam fabrikası değilim ve müzede bir araya getirdiğimiz yeni bir sergim var. Bu da önümüzdeki altı ay içinde neredeyse yüz parça demek. Akıl sağlığımı korumak ve ailemin tadını çıkarmak istiyorsam bu mümkün değil."

"Kulağa bir ton gibi geliyor," diye başımı sallayarak onaylıyorum. "Onlara bunun New York ve Londra için küçük bir sergi söyle. On beş parça, hepsi bu. Tanrım, buradaki sanatçı sensin, Kane. Bu şeylerin yaratıcı kontrolü sende olmalı."

"Haklısın," diye yanıtlıyor. "Anastasia da aynı şeyi söyledi. Neden birdenbire herkesi memnun etmem gerekiyormuş gibi hissettiğimi bilmiyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştım."

"Her zaman cam üfleme işi artık eğlenceli olmadığına bırakacağını söyledin."

"Asla durmayacağım," diyor, sesi sert. "Bu benim kanımda var. DNA'mın bir parçası. Cam yaparken öleceğim."

"Tıpkı bilgisayar başında öleceğim gibi." Servis görevlisi yemeğimizi getirirken duraklıyoruz ve ben bir parça pastırma koparıp ağzıma atıyorum. "Ama yaşamak için her zaman bunu yapmak zorunda değilsin. Tanrım, harcayabileceğinden çok daha fazla paran var."

"Bu işi para için yapmıyorum, bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden bunu söylüyorum. Kimsenin size belli sayıda eser için baskı yapmasına izin vermeyin. Müze sizin bebeğiniz, sizin ve aileniz için önemli. Mirasınız. Önce bu yükümlülüğünü yerine getir, sonra istersen diğer sergiler üzerinde çalış."

"Tam da yapmam gereken şey bu," diye kabul ediyor. "Stasia sahile gitmek için can atıyor. Bebek doğduğundan beri oraya hiç gitmedik, belki de birkaç günlüğüne uzaklaşmamız gerekiyordur."

"Deniz kenarında yaşıyorsunuz ve sahilde tatil yapmayı mı planlıyorsunuz?" "Hoşumuza gidiyor," diyor omuz silkerek. "Eğer bir süreliğine kaçabileceğimizi düşünseydim İrlanda'ya kaçırdık." "Şimdi anlıyorum."

O'Callaghan ailesiyle birlikte İrlanda'nın Galway kentine sadece birkaç kez gittim, ancak buranın cennete en yakın yer olduğunu söyleyebilirim.

Şimdiye kadar gördüğüm en yeşil tepeler ve öfkeyle yaşayan sahil şeridi. Orada haftalar geçirsem de her şeyi göremem.

Kane, "Orada daha fazla zaman geçirmelisiniz," diyor. "Şarj olmak için çok güzel bir yer, işin gerçeği de bu."

"İşim var ve herkes burada. Ama bir dahaki sefere ailecek gittiğimizde, biraz keşif yapmak için fazladan zaman ayırabilirim."

"İyi fikir. Özel dedektiften duydum."

Bakışlarım yukarı fırlıyor ve Kane'in beni izlediğini görüyorum. "Ve?"

"Öncekinden çok daha fazla bilgiye sahip değildi," diye yanıtlıyor arkadaşım. "Üç ayda bir yapılan bir kontroldü."

Maggie'nin kocası öldükten ve aile Joey'nin tüm sırlarını öğrendikten sonra Kane bir dedektif tuttu. Maggie ve diğerlerinin zaten bilmediği çok az bilgiye ulaştı.

Çünkü hükümet ajanı değilsen bulacak bir şey yok. Ben *her şeyi* biliyorum. Her detayı.

Ve en çok sevdiğim insanlara tek kelime etmeme izin verilmiyor.

Bu hayatımın en büyük işkencesiydi.

* * *

"İşte yahniniz, biraz ekmek ve tatlı için de yer ayırın." Maggie yemeğimi koyarken göz kırpmıyor. "Biraz turta yaptım. Hayır, İrlandalı değil ama bugün kulağa hoş geliyor."

"Devam edip bana biraz ayırabilirsin."

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve ardından Keegan'ın kendisi için hazırladığı içecekleri tepsisine doldurup siparişleri masalara dağıtmak üzere yola koyuluyor.

Bunu yıllardır yapıyorum, bir bira içmek ve akşam yemeği yemek için bara geliyorum ve Maggie'nin masaların arasından kıvrılarak geçmesini ve grupla birlikte şarkı söylemek için durmasını izliyorum. Mary Margaret'ın sesinin odayı doldurması gibisi yok.

Diğer müdavimlerle sohbet ediyorum ve Maggie'nin kardeşleriyle şakalaşmaktan keyif alıyorum. Ama sık sık gelmemi sağlayan Maggie. Her zaman öyleydi.

Bir odayı aydınlatıyor.

Köşedeki masada oturan üniversite çağındaki çocukların Maggie siparişlerini alırken gülüp şakalaştıklarını fark ediyorum. Kimliklerini soruyor. Kimseyi dışarı atmadığı için herkesin kimliği geçerli olmalı.

Siparişini vermek için bara döndüğünde, Keegan onunla konuşmak için eğilir.

"Orada biraz kabadayı görünüyorlar."

"Gürültülü ama zararsız," diye onaylıyor Maggie. "Onları hizada tutacağım. Ama ortada başka bir masa var."

Başını genel yöne doğru sallıyor ama diğer müşterilerin dikkatini çekmemek için işaret etmiyor.

"Kızıl saçlı olan mı?" Ona sordum.

"Evet, şu. Buraya tek başına geldi ve bir soda ile yemek sipariş etti. Yanında oturan adam kendini aşağı attı. Bu durumdan rahatsız olduğunu sanmıyorum."

Keegan, "Gülümsüyor," diye dikkat çekiyor.

"Zorla," diye cevap veriyorum, söz konusu çifti izlerken. Adam elini kızın koluna koyuyor, kız elini çekiyor, sonra bir şeyler söyleyip Maggie ile benim aramdaki bara doğru yürüyor.

Keegan'a "Affedersiniz," diyor ve masadaki adam hemen arkasından yaklaşip onu dinliyor. Kaşlarını çatar. "Bir melek aşısı alabilir miyim lütfen?"

"Tamamdır, genç kız." Keegan gülümsüyor ve ona göz kırpmıyor. "Ben seni korurum."

"Biraya ihtiyacı var," diye anons ediyor pislik. "Shot değil."

Keegan, "Hanımefendiyle konuşuyorum," diye yanıtıyor, sonra kadına bakıyor. "Yanında ekstra limon ister misiniz, genç bayan?"

"Evet. Evet, lütfen."

Keegan başını sallıyor ve sonra göz göze geliyoruz. Maggie hemen mutfağa gidip Shawn'ı getiriyor ve Hunter da bize katılınca başımı kaldırıp bakıyorum.

Melek Atışı Operasyonu başladı.

Keegan, "Efendim, bayanı rahat bırakmanızı rica edeceğim," der. "Sen neden ?" diye öfkeyle karşılık verir. "Ben onun tarih."

Başını hafifçe sallıyor ve ben de onu rahatlatmak için omzunu sıvazlıyorum. Shawn da ona katılınca Hunter, "Biraz temiz hava almak için dışarı çıkalım," diyor.

Biz. "Çok sarhoşsun dostum. Kafanı boşaltman lazım."

"Boş ver onu. Burası bir bar, değil mi? İçmek ve bu balı eve götürüp biraz eğlenmek için buradayım, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

O cevap vermeden önce, Shawn kapıyı açmak için önümüzde yürürken ben bir kolundan, Hunter da diğerinden tutuyor. Pislik herif çırpınıyor ve onu kaldırıma fırlattığımızda ayağa fırlayıp karnıma yumruk atıyor.

Kırmızıyı görüyorum, sonra dirseğimle yaklaşıp çenesine vuruyorum ve yüzüne vurmadan önce onu duvara .

"Hayır dedi, pislik," diye hırladım ona. "Şimdi ya kendin gidersin ya da polis çağırırız."

"Siktir . O aptal kaltaktan sana ne? Bana onunla on dakika ver, uzun süre hayır demeyecektir."

"Orospu çocuğu," diyor Hunter, volta atarken. "Ara onları." "Çoktan hallettim," dediğini duyuyorum Shawn'ın.

"Eminim cebinde tecavüz hapi , değil mi?"

Uzaktan siren sesleri gelirken tekrar "Siktir git," diyor. "Tanrım, ne oluyor be? Sadece biraz eğleniyorduk."

"Hayır. Değildin."

Birkaç dakika içinde polisler geldi. Kadınlara ve bizimle konuştuktan ve orada olduğundan şüphelendiğim uyuşturucuları bulduktan sonra, pislği tutukladılar ve götürdüler.

"Melek aşısını nereden biliyordu?" Tabureme bir kez daha otururken soruyorum. Herkes barmenden *melek shot* istediğinde bunun bir *pisliğin beni taciz ettiği* anlamına geldiğini bilmiyor ve ben kendimi güvende hissetmiyorum.

Keegan, "Maggie broşür bastırdı ve tuvalete astı," diyor. "Hayır cevabını kabul etmeyi bilmeyen sarhoş herifler tarafından taciz edilen çok fazla kızımız oldu."

Maggie kaşlarını çatarak, "Böyle adamlardan nefret ederim," diyor ve sonra üniversiteli kalabalığın yuhalama ve tezahürat seslerini duyunca başını çeviriyor. "O çocukları her gün tercih ederim."

Söz konusu masayı kontrol etmek için ayrılıyor ve Hunter yanıma otururken ben de Keegan'a dönüyorum. "Burada bu kadar sık sorun yaşamamız hoşuma gitmiyor."

"Bu, alkol servisi yapan bir işletmeyi yönetmenin bir parçası," diyor makul bir şekilde. "Ve bu durum şehirde olduğu kadar sık yaşanmıyor. Çoğu insan sadece bir ya da iki bira içmek, karınlarını doyurmak ve sonra da yollarına devam etmek istiyor."

Ama Maggie'nin yüzüne yumruk yediği geceyi hatırlıyorum ve bu midemi buz gibi yapıyor.

Hunter birasını yudumluyor ve bana bakıyor. "Kızlarımızı seviyoruz ve zarar görebilecekleri bir yerde çalışmalarını istemiyoruz."

"Evet." Biramdan bir yudum alıyorum. "Bu her şeyi özetliyor."

"Maeve gösterdiği evlerden birinde saldırıya uğradı," diyor. "Her zaman sadece bar ya da alkol yüzünden olmuyor. İnsanlar berbattır,

Cam. Ama güvende olduklarından emin olmak için elimizden gelen her Şeyi yapacağız."

Dönüp Maggie ve Maeve'in Şarkı söylemek için sahneye çıkıŐlarını izliyorum.

Güzel sesleri mükemmel bir uyum içinde havayı dolduruyor. "Haklısın."

Bakışlarım melek shot'ını sipariş eden kızıl salıya kayıyor.

Yemeğini bitirdi ve kız kardeşlerin Şarkı söylemesini izliyor.

Onun kim olduğunu biliyorum. Tam olarak kim olduğunu biliyorum. Ama Maggie'ye ya da diğerlerine ondan bahsedemem. Tek yapabileceğim gözümü ondan ayırmamak.

Sevdiğim birine zarar verirse lanetleneceğim.

Beşinci Bölüm

~MAGGIE~

Şarkı söylemeyi bitirin ve video kaydını durdurun, ardından derin bir nefes alın.

Sosyal medyam için içerik toplamak açısından iyi bir öğleden sonra oldu. Sadece bir şarkı daha kaydetmem gerekiyor ve sonra bütün bir haftanın gönderilerini düzenlemek ve planlamak için ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım.

Sıkı bir çalışma programım olduğu için işleri önceden halletmeyi seviyorum, böylece tek yapmam gereken videoları istediğim tarih ve saatlerde yayınlamak oluyor.

Bunu bir bilim haline getirdim.

"Tamam, bir şarkı daha, sonra bu haftalık işimiz bitiyor." Limonlu suyumdan bir yudum alıyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum ve kapı zili çaldığında kayda basmak için uzanıyorum.

"Lanet olsun. Çok yakın!" Burnumu kırıstırıyorum ve cevap vermemeyi düşünüyorum. Tüm kardeşlerim bu gece barda ve ben kimseyi beklemiyorum.

Ama sonra merakıma yenik düşüp banyo kapısını arkamdan kapattım ve ön kapıya koşup kapıyı açtım.

"Hey."

Ve aynen , ağzım sulandı. Tüm seksi ihtişamıyla karşımda duran Cameron Cox. Kaşlarını kaldırıyor ama ben acele etmiyorum ve bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum.

"Şey, merhaba."

"Yemek getirdim." Elinde bir torba tutuyor, ben de havayı kokluyorum.

"Lazanyayı otuz dakikalığına fırına atmam gerekiyor."

"Sarımsaklı ekmek var mı?"

"Ben canavar değilim, Mags. Tabii ki var."

"O zaman girebilirsiniz." İçeri girmesini işaret ediyorum ve yarın işe gitmeden önce son şarkıyı söylemem gerektiğini aklıma not ediyorum.

"Yemek getirmene gerek yoktu."

"Bu senin izin gecen," diyor basitçe. "İzin gününde yemek yapmak zorunda olmamalısın."

Ona göz kırpıyorum ve sonra torbayı boşaltmasını izliyorum. Bir başka kese kâğıdı dolusu ktır ekmek ve Cam'in ısıtmak için ısıyı ayarlamadan önce fırınımı soktuğu tek kullanımlık bir tava var.

"Tuvaletinizi kullanmam gerekiyor," diye anons ediyor ve mutfaktan çıkıyor. Koridorun yarısına gelmişti ki, aklıma ebeveyn odasına doğru gittiği geldi. Peşinden koşuyorum, kapalı kapıyı açmadan önüne geçiyorum.

"Bu değil." Sertçe yutkunuyorum, nefesim daralıyor. "Misafir banyosunu kullanabilirsin."

Gözlerini kısar. "Bunun nesi var?"

"Şey-" Beynimi yokluyorum, onu bu banyodan uzak tutmak için çılgınca bir bahane arıyorum. "Tadilat yaptırıyorum."

"Hayır, değilsin."

"Her yer dağınık. Bir aydır temizlik yapmadım."

Hiç irkilmiyor. Elini nazikçe boğazıma ve çene çizgime doluyor ve eğilip dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Bu banyoya giriyorum, Mary Margaret."

İçim kasılıyor, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Cevap veremedim kapı kolunu çeviriyor ve arkamdan kapıyı açıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı Cam'in göğsüne yaslıyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Tek gözümü açıp ona bakıyorum.

Tek söylediği, "Kamera duşa doğru bakıyor," oluyor.

"Evet."

"Lütfen bana insanların seni para karşılığında duş alırken izlemesine izin vermediğini söyle çünkü her birini tek tek avlayıp öldürmek zorunda kalacağım."

Dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum, bu yüzden onları birbirine bastırıyorum. Göğsümde bir kıkırdama kabarıyor.

"Ew, hayır."

Başka bir şey söylemiyor, sadece bekliyor.

"Misafir odasını kullanabilirsin," diyorum beceriksizce.

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Lanet olsun. Işıklandırma, mumlar ve telefonumun hala en uygun açısı için yuvada tutulduğu düzenime tekrar bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Sosyal medya için şarkılar söylüyorum ve duş en iyi akustiğe sahip."
Bana bakıyor, sonra tekrar eşyalarımı bakıyor ve sırtıyor. "Harika.
Çok güzel bir sesin var. Bu neden bir sır?"

"Bu bir *sır* değil." Omuz silkiyorum. "Bu konuda konuşmuyorum çünkü bu sadece kendim için yaptığım bir şey. Bu benim terapim gibi bir şey, kulağa garip geldiğini biliyorum ama-"

Alnımdan öpüyor. "Kulağa garip gelmiyor. Ben geldiğimde bu işin ortasında mıydın?"

"Bu haftaki son şarkımı söylemek üzereydim."

"Peki, devam et ve söyle. Zaten akşam yemeğini hazırlamayı bitirmem gerekiyor."

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Ne yapman gerekiyorsa yap, Mags. Akşamını böldüm, başka bir şekilde değil."

"Beş dakikadan fazla sürmez."

"Hey, acele etme. Ben mutfakta olacağım. Misafir banyosunu kullandıktan sonra."

Beni usulca öpüyor ve sonra uzaklaşıyor. Kot pantolonunun içindeki kışını izliyorum ve dudağımı ısıırıyorum.

Adam bunca zamandır burnumun dibindeymiş. Düşünceli, şefkatli, seksi bir adam. Peki ben ne yaptım? Alaycı ve baş belasıydım.

"Ben bir aptalım," diye mırıldanıyorum banyoya geri dönüp kapıyı kapatırken ve kendimi bir kez daha yerleştirirken. Dediğim gibi, haftanın son şarkısını kaydetmek sadece beş dakikamı alıyor ve sonra mumları söndürbir dahaki sefere kadar her şeyi dolabıma kaldırıyorum.

Yarın videoları düzenleyeceğim ve sonra da programa alacağım. Zaten en uzun süren kısım da bu.

Mutfağa döndüğümde lazanyanın kokusunu alabiliyorum ve Cameron'ın mutfak adasında oturmuş, telefonunda bir şeyler okuduğunu görüyorum.

"Teşekkürler, her şeyi hallettim."

Telefonunu kilitleyip bir kenara koyuyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Beni görmezden gelmiyor ya da telefonunun benim söyleyeceklerimden daha önemli olduğunu hissettirmiyor.

Bir kız bu tür bir muameleye alışabilir.

"Bana bundan biraz daha bahset. Meraklı olduğum için değil, gerçekten bilmek istediğim için. Eğer bu kadar çok seviyorsan, bilmek istiyorum."

Lazanyayı kontrol ederken ona "Şarkı söylemeyi her zaman sevmişimdir," diye hatırlatıyorum. Daha yeni kabarmaya başlamıştı. Tanrım, peynire bayılıyorum. "Kahretsin, çok güzel kokuyor. Düşündüğümde daha açım."

Ben mutfakta dolaşp düşüncelerimi toplarken o sessiz. "Bir hevesle, yaklaşık bir yıl önce, şarkı söylediğim bir video yayınladım ve yakalandı. Dedikleri gibi *viral* oldu. Ve oradan bir şekilde gelişti. Şimdi her gün ya da en azından iki günde bir bir şeyler yayınlamaya çalışıyorum. İşimi kolaylaştırmak için her şeyi önceden kaydediyorum."

"Kaç takipçiniz var?" "Üç milyondan biraz fazla."

Sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldı ve sonra boğazını temizleyerek, "Özür dilerim, az önce üç milyon dediğinizi sanmıştım" dedi.

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, öyle yaptım. Çok fazla insan var. Tabii ki algoritmalar falan sağ olsun, o insanların hepsi her gönderiyi görmüyor. Ama birçoğu görüyor ve güzel şeyler söylüyorlar. Trolleri görmezden geliyorum."

"Kulpun ne?"

Dudağımı ısırdım. "Bunu yaptığımı aileme bile söylemedim." Cam kaşlarını çatı. "Neden söylemedin?"

"Şey, Kane zaten telefonu nasıl kullanacağını bilmezdi, ama ben sadece, bilmiyorum. Bunu kendime sakladım. Utanmıyorum ya da başka bir şey. Sadece aptalca geliyor."

"Neden?"

"Çünkü hepsinin çok önemli işleri var. Kane'in kadehi, Keegan'ın barı. Shawn *film* yazıyor ve Maeve ev satıyor. Barda çalışmanın aptalca olduğunu falan söylemiyorum ama küçük de olsa başarılı olduğumu hissettirecek bir şey yapmak istedim."

"Ve seninle gurur duymayacaklarını mı düşünüyorsun?" Cam başını sallar. "Yanıliyorsun. Muhtemelen sana bir albüm ya da başka bir şey kaydettirirlerdi."

Kelebekler midemi doldururken uzun, derin bir nefes alıyorum.

"Anastasia'nın ailesi aracılığıyla bağlantıların var," diye hatırlatıyor Cam. "Kahretsin, neden Leo Nash'i aramıyorsun? Adam bir rock yıldızı."

"Aile bağlantılarımı kullanmayacağım," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Gerçek şu ki, bir albüm kaydetmek istemiyorum. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Ama sadece bir şarkı kaydetmeyi *çok* isterim. Bir stüdyoda, bir yapımcıyla. Sadece bir kez, nasıl bir şey olduğunu görebilmek için. Ben basit bir kıyım. Şöhrete ya da bir kayıt kariyerine ihtiyacım yok. Onunla eğlenmeyi seviyorum. Eski İrlanda şarkıları söylüyorum."

Bazen istekleri kabul ediyorum. Bugün İrlanda baladı tarzında bir Taylor Swift şarkısı kaydettim."

Cebimden telefonumu çıkarıp hesabımı açıyorum ve Cameron'a veriyorum.

"İşte, ben yemeği hazırlarken sen de bakabilirsin. Sosyal medyanız var mı?"

"Hayır. Yeterince güvenli değil. Asla tehlikeye atılamayacak çok fazla bilgiye sahibim."

O videoları izlerken benim şarkı söyleme sesim dışında mutfak sessiz ve ben yemeği hazırlıyorum. Önüne bir tabak koyduktan sonra bile yemek yerken izlemeye devam ediyor.

Yemek yerken onun beni izlemesini izlemek garip. Ama ekrana bakıp gülümsediğinde ya da mavi gözleri artık şehvet olduğunu bildiğim bir şekilde parladığında da iyi hissettiriyor.

Yüzü çok etkileyici.

Sonunda telefonu geri verdi ve bana gülümsedi. "Harikasın amına koyayım."

Bir kahkaha attım ve lazanyamdan bir parça kestim. "Onlar sadece bir dakikalık küçük şarkılar, Cam. Grammy falan değil. Yine de insanların düet yapması ve armoni katması eğlenceli. Enstrüman ekleyenler bile oldu. Müzisyenler çok zeki."

"Çok zekisin."

"Ve benimle flört ediyorsun."

"Sonunda fark etti." Göz kırptıyor ve son lokmasını çiğnerken beni izliyor. "Bu akşam için planın var mı?"

"Sanırım seninle takılacağım."

Başını sallıyor, bulaşık makinesini doldurmadan önce tabağını durulamak için lavaboya götürüyor.

"Yemek getirmişsin," diyorum yemeğimi bitirirken. "Ben temizlerim." "Birlikte temizlersek daha çabuk biter."

"Ciddi misin sen? Her zaman mı böylesin yoksa sadece flört ederken falan mı? Birkaç ay sonra rahatlayıp gevşeyeceksin ve ben de senin gerçekten bana yardım etmek ya da güzel şeyler yapmak için pek bir şey yapmayan düşüncesiz bir pislik olduğunu mu anlayacağım?"

"Nefes al." Kapalı lazanyayı soğuması için bir kenara koyuyor. "Gerçekten fazla düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Şey, evet, biliyorum ama bu konuda değil. Çünkü bu çok sık oluyor. Ve bu aslında birinin pislik olmasından değil, rahat olmasından ve karşısındakini etkilemeye çalışmanın artık önemli olmamasından kaynaklanıyor."

"Tamam, her şeyden önce, evet, bunun bir kısmı her zaman olacak. Olur böyle şeyler, Mags. Ama ben böyle bir insanım. Yemeği getiririm ya da yaparım ve memnuniyetle temizlerim. Dr. Jekyll'den Bay Hyde'a dönüşmeyeceğim. Bu ben değilim. *Geçmişinizdeki* insanlar olabilir ama ben değilim."

"Tamam."

Tezgahı silmek için dönüyorum ama gözlerini sırtımda hissediyorum.

"Bu mı?" diyor sessizce. Şimdi daha yakın, elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor. "Sadece *tamam* mı?"

"Evet. Söyledikleriniz mantıklı."

Beni kendine doğru çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyorum ve kolları arkamdan sarıyor.

"Ben daha önce birlikte olduğun hiç kimse değilim," diyor. "Çıktığın o moronlar değilim ve kesinlikle Joey Lemon da değilim."

"Biliyorum." Dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Bunu biliyorum. . Sanırım bazen konuda bana güvence verilmesine ihtiyacım oluyor. Ve bunun dramatik ya da aptalca geldiğini biliyorum-"

"Kendinizi güvende ve emin hissetmek için ihtiyacınız olan her şey aptalca değildir. Ve belki de sadece biraz dramatiktir."

Gülümsüyorum ve çenesini öpmek için uzanıyorum. "Yemek için teşekkür ederim."

"Bir değil."

Beni kendine çekiyor, tezgâha yaslıyor ve başını yanağıma doğru eğiyor. Kulağını şakacı bir şekilde ısırdıktan sonra çene hattımı öpüyor.

Ve ben iç çekip ona doğru bastırdığımda, Cam inliyor ve ağzımı ağzıyla alıyor, bana doğru batıyor gibi görünüyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ama o beni yakalıyor, avuçlarını kıçıma yerleştiriyor ve sanki bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi beni kaldırıyor.

"Yatak odası," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Emin misin?"

"Yatak odası, Cameron."

Kıkırdar ve koridorda ilerlemeye başlar. "Evet, hanımefendi, siz nasıl isterseniz."

Beni yatağa yatırdıktan sonra hiç vakit kaybetmeden ikimizi de giysilerimizden çıkardı. Ona ışığı kapatmasını söyledim ama o zaman onu göremezdim. Ve *Tanrı'nın kutsal annesi!*

"Sorun ne?" diye soruyor, nefesi hızla kesiliyor.

"Hiçbir şey."

"Endişeli görünüyorsun."

Gözlerini kendi gözlerimle buluşturuyorum ve sonra parmağımı kıvırıyorum. "Sadece manzarayı . Bir bilgisayar ineği için ciddi kasların var, Cam."

"Bilirsiniz, formda olmak ve bilgisayarlarla çalışmak birbirini dışlayan şeyler değildir."

Tepki vermek için zamanım yokken üzerime sürünüyor ve sırayla her bir elimi öpüyor, sonra da başımın üzerine koyuyor.

"Başlığa tutun."

Yumruklarımı üstümdeki karyolanın demir parmaklıklarına kapatırken itiraz etmiyorum.

"Aferin kızıma." Dudaklarımı ısıırıyor. "Ne olursa olsun, sakın , tamam mı?"

"Korkunç bir şey mi yapacaksın?"

"Hayır." Meme ucumun etrafında bir daire yalıyor. "Hiç de değil. Bu tamamen zevkle ilgili. Sadece bırakma."

"Tamam. ."

Elleri gövdemden aşağıya, kaburgalarımın üzerinden geçip göğüslerimi avuçlamak için yukarı çıktığında iç geçiriyorum - önce nazikçe, sonra biraz daha kuvvetle. Acıtacak kadar değil ama aralarındaki ani baskıyı hafifletmeye çalışırken kalçalarımın titremesine ve bacaklarımın hareket etmesine yetecek kadar.

Tıpkı Cam'le birlikteyken olduğu gibi. Durmadan ve gitmeden önce.

Bunu düşünmeyin. Sadece tadını çıkar.

O bir sihirbaz. Sanki aynı anda her yerime dokunuyormuş gibi hissettirmesini, vücudumun onun altında canlanmasını sağlamasını açıklamanın tek yolu bu.

Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve aniden üzerime çıkıyor, rahatsız eden elimi öpüyor ve bir kez daha parmaklıkların etrafına bastırıyor.

"Yapma. Bırakma. Bırakma."

Sertçe yutkunuyorum. "Doğru ya. Oops."

Gülümsemiyor. Gözleri kısılıyor, ama beni öpüyor ve sonra bir kez daha aşağı inerek keşfine ve mutlak şehvetli işkencesine devam ediyor.

Daha önce. Omuzlarıyla bacaklarımın arasına giriyor ve dili kıvrımlarımın üzerinden klitorisime doğru ilerlediğinde sırtım yataktan kalkıyor.

"Vay anasını."

"Sakın bırakma," diye sert bir sesle hatırlatıyor beni ağzıyla yutmadan önce. Yumuşak yalamalar, nazik ısırıklar. Kalçalarımı şilteden kaldırıyor, böylece beni daha geniş açabiliyor ve muhtemelen bazı eyaletlerde yasadışı olan şeyleri yapabiliyor. Bacaklarım Cam'in kulaklarının etrafında titremeye başladığında çırpınıyorum ve inliyorum ve baskının arttığını hissediyorum.

İstesem de yatak başlığını bırakamazdım. Ona bir çapa gibi tutunmak ve beni aşağı çekip beni boğan yabancı hisler içinde boğulana kadar zevk dalgalarına binmek zorundayım.

"Cam!" Çığlık atan benim sesim mi?

"Evet, bebeğim, evet. Aferin kızıma." Yüzünü eliyle değiştiriyor ve ben kendimi tutamıyorum, ona doğru itiyorum, parçalanırken üzerime dalga dalga çöktüğünü hissediyorum.

Parmaklarını içimden çıkardığında inliyorum ve iç çekerek fısıldıyorum, "Demek tüm bu yaygara bunun içinmiş."

Cam'in bakışları benimkilere yöneldi. "Ne dedin sen?" Dudaklarımı yalıyorum ve gülüyorum.

"Hiçbir şey."

Göğsümü, boynumu öpüyor ve beni yatak başlığını bırakmaya zorluyor, sonra her bir elimi öpüyor. "Ne dedin sen?"

"Dedim ki, demek bütün bu yaygara bunun içinmiş." "Tatlım, sen evliydin. Bakire değilsin." "Bu hiç orgazm olmadığım anlamına gelmez."

Altıncı Bölüm

~MAGGIE~

Cameron'ın çenesi bana bakarken düşüyor. "Asla mı?"

Başımı yavaşça iki sallıyorum, bakışlarımı onun.

"Ve iki yıl önce, tam sen bunu yapmak üzereyken Lanet olası telefon. Bu kadar olmana şaşmamalı. Tanrım, Maggie, bana söylemeliydin."

Normalde alay ederdim. Ya da alaycı olurdum.

Ama yüzündeki içler acısı ifadeden çok kötü hissettiğini anlayabiliyorum. Ben de yanaklarını okşayıp nazikçe gülümsedim.

"Bunu bir daha , seni affedeceğim."

Dönüyor ve bir öpücük konduruyor. "Burada olmayı hak etmiyorum."

"Tamam, şimdi biraz dramatik olmaya başladın."

Alnını benimkine yaklaştırıyor ve ellerimden biri onun kinde kenetlenip aramıza girerken, bacaklarımın arasına giriyor ve zahmetsizce içeri kayarak beni tamamen dolduruyor.

Nefesim kesildi.

İnliyor ve sonra bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Prezervatif yok."

Sırıtiyorum ve burnunu öpüyorum. "Ben ." On beş yaşımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Rahatlayarak iç geçirir ve hareket etmeye başlar. Yavaşça ve uzun vuruşlarla, sonra sanki kendine engel olamıyormuş gibi hızını artırıyor. Sanki daha yavaş gitmek onu tam burada öldürebilirmiş gibi.

Birleştiğimiz yeri görmek için aşağı bakabilmek için yukarı itiyor ve ben de uzanıp parmaklarımı klitorisime bastırıyorum, omurgama ve uzuvlarıma daha fazla elektrik gönderiyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı arkaya eğiyorum ve daha yoğun bir his dalgasına kapılıyorum. Ama Cam elini boynuma doluyor ve "Gözlerini benden ayırma" diyor.

Mavi gözleri saf, katıksız şehvet ve şefkatle yoğun bir şekilde parlıyor. Bu ve içinde dolaşan inanılmaz hisler arasında kendimi tutamıyorum. Eskisinden daha da sert boşalırken milyonlarca parçaya bölünerek dağılıyorum.

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Bakışları benimkilere kilitlenmiş olan Cam yüzünü buruşturuyor ve sonra bana karşı nabızı atarken küfürler savuruyor ve yıldız vücudundaki her kas kasılırken sarsılıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şey.

Ve işi bittiğinde, yüzünü boynuma gömüyor ve yana doğru yuvarlanıyor, bana sıkıca sarılıyor, bedenlerimiz hala birbirine bağlı.

"Vay canına," diye
fısıldadım. "Aynen
öyle."

* * *

"Gitmem gerek."

Cameron kupasının üzerinden bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam." "Yani, seni kovmak istemem ama-"

"Ama beni kovuyorsun."

Omuz silkiyorum. "İstersen kalabilirsin. Maeve'in evinde tüm kız kardeşlerle kızlar günü brunch'ı yapacağız. Çoğumuz çalıştığımız için kızlar gecesi için bir araya gelmek zor oluyor, o yüzden kızlar brunch'ı yapıyoruz. Bugün Maeve ev sahipliği yapıyor."

"Eğlenceli. Bir sürü mimoza içip erkekler hakkında mı konuşacaksın?"

"Hayır. Biz Bloody Mary'leri tercih ediyoruz."

Cam gülüyor ve ben de onu öpmek için eğiliyorum.

"Sonra görüşürüz," diyor. "Aslında eve gitmem ve işe koyulmam gerekiyor."

"Casuslukla dolu yoğun bir gün mü geçiriyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey." Çantamı aldım ve o da beni kapıya kadar takip etti. Ben daha kapıyı açmadan, önümü tahtaya dayayarak beni kapıya yapıştırıyor ve arkamdan boğazımı ve çenemi kavlıyor. "Bütün gün beni düşünmeni istiyorum. İçinde olduğumu ve seni delirttiğimi düşünmeni istiyorum."

"Bunu zaten planlamıştım." Kıkırdıyor.

"Aferin kızıma."

Ve böylece kıcımlı okşadı ve yola koyulduk. Arabamdan ona el sallıyorum ve sonra çalışmayınca sinirli bir nefes alıyorum.

Cam bekliyor, ama üç denemeden sonra boşuna uğraşıyor. Ben araçtan iniyorum, o da yolcu camını indiriyor.

"Seni bırakayım," diye teklif etti.

"Teşekkürler. Diğerlerinden birinin beni daha sonra bırakabileceğini biliyorum." Emniyet kemerimi bağlarken,

"Olmazsa beni ara," diyor.

Arabam hakkında kötü bir şey söylemiyor, bu da beni şaşırtıyor. Kardeşlerim her zaman bana zorluk çıkarıyor, yeni bir arabaya ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ediyorlar.

Ama bunun için para harcamak istemiyorum.

Yaklaşık on dakika içinde Cam, Maeve'in araba yoluna girer. Kayalıkların üzerinde, okyanusun muhteşem manzarasına sahip muhteşem bir evde yaşamaktadır.

"Tekrar teşekkürler." Ona hızlı bir öpücük veriyorum ve sonra arabadan dışarı fırlıyorum. "İyi günler canım."

Sırıttırıyor ve bana küçük bir öpücük konduruyor, sonra garaj yolundan geri geri çıkarak eve doğru gidiyor. Zaten burada olan arabaların sayısına bakılırsa, geç kalmışım gibi görünüyor.

Mutfağın yanındaki arka kapıdan içeri giriyorum ve ister kan bağı ister evlilik bağı olsun, dört kız kardeşimin de oturup güldüklerini ve konuştuklarını görünce sırtıttırıyorum.

"Seni Cam miydi?" Lexi soruyor.

"Evet, arabam çalışmadı." Çantamı kapının yanındaki portmantoya asıyorum ve sonra herkese sarılmayı teklif ediyorum. "Beni bıraktı. Dün gece burada kaldı."

Odaya sessizlik çöker ve ardından herkes aynı anda soru sormaya başlar.

"Onunla yattın mı?" Izzy bilmek istiyor. Stasia,

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum," diyor.

"Zamanı gelmişti," diye bağırtıyor Maeve.

"Bize her şeyi anlat," diye araya giriyor Lexi. "İşte bir Bloody Mary. İçlerine çok fazla likör koymuyoruz çünkü bugün hepimiz çalışmak zorundayız."

"Benimkinde hiç yok," diyor Maeve suratını asarak ama sonra karnını ovuşturup sırtıyor.

Büyük adadaki tabureye oturup içkimden bir yudum aldığında Izzy, "Tamam, dökül bakalım," diyor.

"Seks yaptık."

Her biri sırtıyor.

"Ve?" Stasia daha da yaklaşıp sorar. "Sen... biliyor musun?"

"Neyi?" Lexi sorar.

"Orgazm ol," diye cevap veriyorum ve içkimi tekrar yudumluyorum. "Ve bu sorunun cevabı *kesinlikle evet*."

"Bekle, sen hiç orgazm olmadın mı?" Lexi talep ediyor. "Ne oluyor lan?"

"Doğru mu?" Stasia da aynı fikirde. "Zavallı kızın biraz cinselliğe ihtiyacı var. gerginlik dışarı."

"Nasıldı?" Izzy soruyor.

"Karşılaştırabileceğim bir orgazmım yok ama çok iyiydi." Gülüyorum ve bir dilim pastırmaya uzanıyorum. "Yatakta gerçekten çok yoğun. Cam çoğu zaman çok rahat ve sakindir, o yüzden bu *kadar* yoğun olması beni biraz şaşırttı. Bu kadar uzun süre bu kadar *korkunç* biriyle birlikte olduktan sonra Cam'in patronluk taslamasından, boğazımı sıkmasından ve bana *iyi kız demesinden* hoşlanmayacağımı düşünebilirsiniz. Ama işte buradayım, bu boku yiyorum."

Stasia içkisini yudumlarken diğerleri kekeliyor ve gülmeye başlıyor.

"Lanet olsun, Mags," diyor Maeve. "Bir şey söylemeden önce bir kızı uyar

Bunun gibi. CPR sertifikamı yenilemedim."

"Bu doğru! Ve beni yatak başlığına tutunmaya zorladı. Bırakırsam *başım belaya* girecekti -iyi anlamda-. *Çok sıcaktı*."

"İyi mal, değil mi?" Lexi bilmiş bir gülümsemeyle söylüyor ve ben On

u. "Bana kardeşimin- olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Dominant mı?" diye bitiriyor. "Öyle demezdi, ama özellikle tatlar, bu kesin."

Maeve waffle'ına şurup dökerken, "Her zaman sessiz olanlardır," diyor. "Joey'e *Limon* dediğimizde bundan nefret ettiğini biliyorum ama o da *öyleydi* Maggie."

"Her yönden tam bir limondu," diye hemen katılıyorum. "Yatakta sadece bir robottu, biliyor musun? Otuz saniye bile sürse şanslıydım. Ve bir koca olarak, hepimiz onun bir pislik olduğunu biliyoruz. Yani, ölünün arkasından kötü konuşmak istemem."

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve sonra tekrar kahkahalara boğuluyoruz.

"Kimi kandırıyorum ki? Kahretsin, evet. Ölü ya da diri, bunu hak ediyor. Çünkü bu doğru. Şimdi bütün bu yaygaranın nedenini anladım. Otuzuma merdiven dayadım ve dün gecedan önce hiç orgazm olmadım. Bu çok iğrenç."

Lexi basitçe, "Sen istismar edilmiş bir eştin," diyor. "Sana hiçbir şekilde değer vermeyen bir adamla birlikteydin. Onunla seks yapmaktan zevk almaman mantıklı."

"Yani, bana hiç vurmadı."

"Orada dur," diyor Izzy, beni şaşırtarak. "*Bana hiç vurmadı* bahanesinden nefret ediyorum. Sana karşı çok acımasızdı. Korkunç şeyler söyledi ve ne yediğini bile kontrol ettiğini duydum. Bu tacizdir. Seks yaptığınızda, hayır deseydin ne yapardı?"

Bütün gözler bana döndü.

"Hayır dediğimde kabalaştı, ben de sırf onu için yaptım." "Yani o bir tecavüzcüydü," diyor Lexi. "Evet, limon gibiydi."

Stasia büyük bir sırtısla, "Limon'dan Horoz'a geçtin," diyor. "Çünkü biliyorsun, Cam'in soyadı Cox."

"Oh, bu çok daha iyi," diye onaylıyor Izzy ve Stasia'ya beşlik çakıyor. "Sadece kızlara özel kutsal alanımızda, Cameron artık Horoz olarak bilinecek."

Kıkırdıyorum ve bir yudum daha alıyorum, sonra bir tabak hazırlıyorum. Açlıktan ölüyorum. Kendimi iyi hissetmemi sağlayan ve beni güldüren bu kızları, kız kardeşlerimi seviyorum.

Lexi kadehini kaldırarak, "Muhteşem sekse," diyor. "Ve bunu çok eğlenceli hale getiren ateşli erkeklere."

Hepimiz kadehlerimizi tokuştururken Izzy, "Duyduk duymadık demeyin," diyor. "Ayrıca bir duyurum var."

"Ne oldu? Bu kadar çabuk tekrar hamile kalmayacaksın, değil mi?" Gülerek söylüyorum ama sonra gülümsemesi nazlı bir hal alıyor ve hepimizin nefesi kesiliyor.

"Izzy," dedi Maeve. "O bardakta alkol olmasa iyi olur."

"Bilmiyorum," diyor gülerek. "*Çok* erken, biliyorum ama görünüşe göre ben doğurgan bir Myrtle'ım ve Keegan da bir sürü bebek istiyor. İşte buradayız."

"Bu harika," diyor Stasia ve Izzy'ye sarılıyor. "Ailenin bu kadar çok yeni bebeğe sahip olmasına bayılıyorum."

"Annem ve babam kendilerinden geçecekler," diye katılıyorum. "Şu halimize bak, yetişkin falan olduk."

Stasia yumuşak bir şekilde gülümser. "Benim de bir duyurum var."

"Eğer bize hamile olduğunu da söylersen, alkolü bir kenara bırakmamız gerekecek," diye cevap veriyorum.

"Hayır, kapatmıyorum. Ama Bellevue'deki pasta dükkanımı kapatıyorum. Bebek ve diğer şeyler yüzünden gidip gelmek çok zor oluyor. O yüzden burada, adada bir pastane açacağım."

"Bu harika olur," diyorum. "Bir tane yok ve buna ihtiyacımız var. Eminim lokantaya da hamur işleri satabilirsiniz, koşarken hızlıca bir şeyler atıştırmak isteyen insanlar için."

"Çok fazla fikir var," diye kabul ediyor Stasia. "Kane'le birlikte çok seyahat ettiğim için birkaç kişiyi işe almam gerekecek ama bunu halledeceğiz."

Lexi'ye dönüyoruz, o da gözlerini açıyor. "Ne?"

"Herhangi bir duyuru var mı?"

"Tabii ki hayır. Bebek sahibi olmayacağım. Bir kitap yazıyorum. bu kadar." "Hiç bebek yok mu?" Ona sordum.

"Sanmıyorum," diye yanıtlıyor sessizce. "Shawn ve ben bu konuyu konuştuk ve şimdilik böyle bir planımız yok. Ama havalı teyze ve amca olmayı seviyoruz."

"Bu işte iyisin," diye katılıyorum. Lexi ile kardeşim arasında büyük bir yaş farkı olduğunu biliyorum ve bu yüzden mi çocuk sahibi olamayacaklarını merak ediyorum. Ama bu beni ilgilendirmez. İkisi de birlikte çok mutlular ve önemli olan da bu.

"Yani, bebekler, orgazmlar ve yeni işler," diyor Maeve. "Çok iyi bir gün olduğunu söyleyebilirim."

"Duyduk duymadık demeyin!"

Yedinci Bölüm

~CAMERON~

Saatlerdir ayaktayım, ofisimde çalışıyorum. Maggie'yle kalalı birkaç gün oldu. Hayatımın en güzel gecesini paylaştığımızdan beri.

O geceleri kışını yırtarak çalışıyor, ben de gündüzleri aynı işi yapıyorum, bu yüzden barda birkaç dakika dışında birbirimizi görmüyoruz. Ama onu sonra göreceğim. Maggie'nin ailesi bugün İrlanda'dan geliyor.

Bilen tek kişi benim. Tüm çocuklarını ziyaret ederek sürpriz yapmak istediler. Onları birkaç saat içinde havaalanından alıp bara götüreceğim.

Jet-lag olacaklarını ve Maeve'e gidip garajın üstündeki küçük misafir dairesine yerleşmeleri gerektiğini biliyorum ama önce bara gitmek isteyeceklerdir.

Günün büyük bir kısmında evde olmayacağım için bu sabah işe koyulmam gerekti ve hemen hemen hepsini yetiştirdim.

Sırada büyük bir süperstarı aramak var. Muhtemelen, gezegendeki en ünlü rock yıldızı.

Leo Nash'in telefon numarasının bende olduğuna inanamıyorum ama var ve onunla Maggie ve inanılmaz sesi hakkında konuşmak istiyorum.

Numarasını çevirdiğimde sesli mesaja düşüyor.

Anastasia bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı, bu yüzden bana karısının telefon numarasını da verdi.

Sam ikinci zil sesinde cevap verir.

"Alo?"

"Merhaba Sam, ben Cameron Cox. Kane'in iyi bir arkadaşıyım."

"Tabii ki. Selam, Cam. Nasıl gidiyor?"

"Burada her şey yolunda, sorduğun için teşekkürler. Hey, Leo'ya ulaşmaya çalışıyorum. Ona bazı sorularım var. Onunla birlikte olma ihtimalin, değil mi?"

Sen?"

"Hayır, aslında. Bugün şehirdeki stüdyosunda yeni bir albüm üzerinde çalışıyor. Onu oradan arayabilirsiniz. Eğer kayıttaysa mesaj bırakabilirsiniz, sizi hemen geri arayacaktır."

Bana stüdyonun numarasını söyledi ve ben de hafızama kaydettim.

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Her zaman. Kızlar nasıl? Çok uzun zamandır destansı kız gecelerimizden birini yapmadık."

"Bildiğim kadarıyla herkes çok iyi durumda."

"Nat ve Jules'u arayacağım ve yakında bir parti düzenleyeceğiz."

Bana bunu yapmamız gerektiğini hatırlattığınız için teşekkür ederim."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Siz hanımlar ve kızlarınızın etkinlikleri beni gülmekten kırıp geçiriyor."

"Hey, hepimiz çok çalışıyoruz. Yemek, içmek ve dedikodu yapmak için biraz zamanı hak ediyoruz. Ben bunun için yaşıyorum. Devam et ve stüdyoyu ara. Leo bütün gün orada olacak."

"Tekrar teşekkürler Sam. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve stüdyonun numarasını çevirdim. Bir kadın hemen cevap verdi.

"Merhaba, Leo ile konuşmak istiyorum, lütfen. Bir arkadaşım arıyor.

Cameron Cox."

"Üzgünüm, burada o isimde kimse yok."

Telefonu kapatıyor ve ben kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum.

Tanrı aşkına. Tekrar aradım ve tekrar cevap verdi.

"Sanırım bağlantımız kesildi. Ben Leo'nun bir arkadaşayım ve onunla konuşmak istiyorum, lütfen."

Cevap bile vermiyor, sadece kapatıyor.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, içimden küfrediyorum ve sonra şehre erken gitmeye karar veriyorum. Zaten gidip aileleri almam gerekiyor, bu yüzden planladığımdan bir saat önce gideceğim ve yolda stüdyoya uğrayacağım.

Maggie'ye mesaj atıp birkaç saatliğine adadan ayrılacağımı bildirdikten sonra feribota doğru yola çıkıyorum.

Bunu şahsen halledeceğim.

Seattle'da açık, güzel bir bahar günü, bu yüzden feribot yolculuğu sorunsuz ve zamanında varıyor. Şehrin içinden geçerek Nic Montgomery'nin pastanesinin hemen karşısında bulunan stüdyoya gidiyorum. Havaalanına giderken içeri girip biraz kek almam gerekecek.

Mucizevi bir şekilde kaldırımda park yeri bulduktan sonra taksimetreye birkaç bozuk para atıp stüdyoya giriyorum ve Leo'yu tezgâhın başında görünce şaşıyorum.

"Cam! Hey, dostum, ?"

Bana doğru geliyor ve yüzünde içten bir gülümsemeyle el sıkışma-sarıлма kombinasyonunu yapıyor.

"Size daha önce ulaşmaya çalıştım ama resepsiyonistiniz telefonu kapattı."

Leo kaşlarını kaldırıyor ve sonra ikimiz de tezgahın arkasında oturan kadına bakıyoruz. "Ne oluyor Judy?"

"Burayı kaç kişinin arayıp seni sorduğunu biliyor musun? Eğer her aramayı bağlasaydım, hayranlarınızın sizi rahatsız etmesine izin verdiğim için bana bağırırdınız."

"Arkadaşım olduğunu söylemiştim," diye cevap veriyorum. "Hepsi öyle," diyor gözlerini devirerek.

"Bir dahaki sefere," diyor Leo, kaba değil ama kararlı bir şekilde, "bir mesaj al, istediklerimi geri arayacağım."

"Evet efendim," diyor ve çalan telefona uzanıyor. "Üzgünüm, hayır, müsait değil, ama mesajınızı alabilir miyim?"

Yine gözlerini deviriyor ve Leo sırtarak onu takip etmemi işaret ediyor. "Judy uzun zamandır burada ve yerinin doldurulamaz olduğunu düşünüyor. Ve muhtemelen haklı da. Ama bu bir mazeret değil. Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil, zaten bu yoldan gelmek zorundaydım. Bu konuda kendimi tuhaf hissediyorum ama bir iyilik isteyeceğim."

Leo masaya yaslanıyor ve dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ateş et."

"Maggie O'Callaghan'ı tanıyorsun."

"Elbette."

Ona sosyal medya hesabından, onu takip eden milyonlarca insandan bahsetmeye devam ediyorum ve Leo biz konuşurken cebinden telefonunu çıkarıp onu çekiyor.

Maggie'nin sesi havayı dolduruyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Çok iyi."

"Biliyorum. Şimdi, bir albüm kaydetmek ya da bir pop yıldızı olarak kariyer yapmakla ilgilenmediğini, ancak profesyonel olarak *bir* şarkı kaydetmeyi çok istediğini söylüyor."

Leo telefonunu bir kenara koyuyor ve sanki bir plan hazırlıyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor.

"Biliyor musun, yeni bir albüm kaydının ortasındayım. Albümde bir şarkı var, bir balad, eğer benimle birlikte söylemek isterse onun için harika olur."

Ben ona sırtıyorum, Leo bana gülümsüyor. "Hadi bir plan yapalım."

* * *

Fiona O'Callaghan yolcu koltuğumdan, "Sen her zaman çok iyi bir çocuk oldun," diyor ve uzanıp kolumu okşuyor. Bugün kamyonetimi kullandım çünkü dört kapısı ve kargo alanı ile ekstra genişliğe sahip. Mustang havaalanı yolculukları için uygun değil.

"İkinizin de gelebilmesine sevindim," diye cevap veriyorum ve bizi bara götürürken adanın yanımızdan geçip gitmesini izleyen Tom'a bakıyorum. "Herkes çok şaşıracak."

Tom gülerek, "Çocuklarımız arasında kanayan bir sırrı saklayabilen tek kişi sensin ve işin gerçeği de bu," diyor.

Bu muhteşem insanlar beni her çocuklarından biri olarak çağırdığında göğsüm kabarıyor. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama her gün bunun için minnettarım.

Bara yanaştım ve hepimiz kamyonandan indik. Fiona kapıya doğru ilerlerken ben de valizlerin sorumluluğunu üstlendim.

"Minik bebeklerini göreceği için heyecanlı," diyor Tom, İrlandalı tonu her zamanki gibi kalın.

"Ve onu görecekları için heyecanlanacaklar," diye katılıyorum. Tom bavullardan birini yuvarlıyor, ben de diğerini alıyorum. "Şehirde ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Maeve bebeği doğurana kadar." "En azından birkaç ay sonra."

"Öyle, evet. Fiona hamileliğin büyük bölümünde kızıyla birlikte olmak istiyor. Annenin yanında olması gibisi yok, değil mi?"

Ben bilemem. Ama şunu söyleyebilirim ki Tom ve Fiona'nın burada olması gibisi yok.

Ona cevap veremedi Kane arıyor ve hoparlörden cevap veriyorum.

"Ne oldu?"

"Hey, adaya geri mi döndün?"

"Adada olmadığımı nereden biliyordun?"

"Maggie söyledi."

"Evet, geri döndüm."

"Harika, lütfen bana gelebilir misin? Bir durum var ve Maggie biraz kriz geçiriyor."

Maggie'nin arka planda, "Kriz geçirmiyorum, seni göt," diye bağırdığını duyuyorum. Tom yanımda homurdanıyor.

"Tabii, gelebilirim. Bana on beş dakika ver, tamam mı?"

"Teşekkürler."

Kane telefonu kapatıyor ve ben de bir nefes alıyorum. "Herkes merhaba dedikten sonra Kane'e gideceğim gibi görünüyor."

Tom gülerek, "Maggie bir şeye sinirlenmeseydi güzel bir Çarşamba olmazdı," diyor. "O tam bir tükürük ateşi."

"Bu konuda haklısın Tom."

Gidip diğerlerini bulmadan önce elimi diğer adamın omzuna koyuyorum.

"Evet, delikanlı?"

"Seninle Maggie hakkında konuşmam gerek."

Dudaklarını sıkıyor ama bir şey söylemiyor, devam etmemi bekliyor.

"Onunla çıkıyorum."

Gözleri mizahla parlıyor ve omzuma bir şaplak atıyor. "Zamanı gelmişti oğlum."

"Senin sorun değil mi?"

"Bunu yasaklamam için bir neden var mı?"

Başımı sallıyorum ve elimi ağzıma götürüyorum. "Hayır, efendim. Ama ben ondan yaklaşık on yıl daha yaşlıyım ve bazıları bunu rahatsız edici bulabilir."

Biz Keegan ve Izzy'nin Fiona için bağırıışlarını ve telaşlarını dinlerken Tom sessiz. Belli ki şaşırmış ve heyecanlılar.

Tom sonunda, "Seni genç hayatının büyük bir bölümünde tanıdım," dedi. "Ve seni bir oğul olarak, Fiona'nın bedeninden doğmuş olsaydın seveceğimden daha fazla sevemezdin. Sen ailemizin bir parçasısın."

"Ve minnettarım."

Şaşkınlıkla bana döndü. "Minnettar mı? Hiçbirimizin senden istediği minnettarlık değil, evlat. Sadece sevgini ve saygını istiyoruz."

"Ve sende var, hem de fazlasıyla."

"Biliyorum." Sakinleşiyor ve omzumu okşuyor. "Maggie çok daha küçük olduğu için seninle diğerleri gibi büyümedi, bu yüzden sana baktığında bir erkek kardeş görmemesi mantıklı. Sen iyi bir adamsın ve her baba gözlerinin kızının üzerinde olduğunu bildiği için kendini şanslı sayar."

"Teşekkür ederim." Rahatlama, omuzlarımda taşıdığım ağırlığı silip süpürüyor.

"O daha önce de incindi," diye devam ediyor. "Ve ben tarihin tekerrür etmeyeceğine inanıyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Onu incitmektense ölmeyi tercih ederim.

Onu seviyorum." "Bu haberi ona söyledin mi?"

Sırtıyorum ve bir omzumu silkiyorum. "Henüz değil. Bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum. Ama oraya varacağız. Aceleye gerek yok."

"Sen akıllı bir adamsın," diyor Tom ve mutfığa doğru yürürken sırtımı sıvazlıyor. "Akıllı, akıllı bir adam. Sanırım bunu benden almışsın."

"Sanırım haklısın."

"Baba!" Keegan haykırıyor ve babasına sarılmak için acele ediyor. "Bunu nasıl sır olarak sakladın?"

"Cameron bize yardım etti," diyor Fiona. "İşte bu sır saklayabilen bir delikanlı. Eğer başka birine söyleseydik, bu bir sır olmaktan çıkardı."

"Gücendim," diye karar verir Shawn. "Lanet olası bir sırrı saklayabilirim." "Doğru." Lexi gözlerini devirir ve sonra güler.

"Sen bir ."

"Öyleyim," diye ısrar eder Shawn ama sonra kıkırdar. "Sırrı kimin sakladığı umurumda değil. Çok iyi bir sırdı. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Biz de öyle evlat," diyor Tom. "Şimdi, biraz güveç kaynıyor mu? Bu yaşlı adamın karnına bir şeyler girmesi lazım."

Fiona ona "Uçakta yemek yedin," diye hatırlatıyor.

Kane'in evindeki yangını söndürmeye gitmek için sıvıştım. Bu sefer Maggie'yi kızdırmak için ne yaptı bilmiyorum ama telefonda sesi iyi ve kızgın geliyordu.

Tam dokuz dakika sonra Kane'in evine giriyorum ve genellikle burada olduğumuzda oturduğumuz güneşlenme doğru yürüyorum. Kane'in muhteşem bir okyanus manzarası var.

Murphy, Kane'in sarı köpeği, beni selamlamak için koşuyor ve ben de onu kula kaşıyorum.
klar.

Ama odadaki diğer iki kişiyi gördüğümde gözlerimi kısıyorum. Maggie. Ve Bill Miller, Kane'in Joey'den sonra tuttuğu özel dedektif.

öldü. "O neden burada?"

"Bekle." Maggie bana doğru dönüyor, muhteşem vücudundan ateş fışkırıyor.

yeşil gözleri. "Onu tanıyor musun? *Biliyor* musun?" "Tamam, sakinleşelim," diyor Kane.

"Siktir et," der Maggie. "Sana işimin bittiğini söylemiştim. Joey'nin çevirdiği dolaplar hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum. Bu iş bitti. Lanet olası hayatıma devam ediyorum, bu yüzden onun söyleyeceği her şey benim için önemsiz."

En iyi arkadaşşıma kuşkuyla bakıyorum, sonra iç çekiyorum ve parmaklarımı gözlerime bastırarak hemen arkalarında yerleşmiş olan baş ağrısını dindirmeye çalışıyorum.

"Bill'in sahip olduğu bilginin değerli olduğunu düşünmeseydim buraya gelmeni istemezdim," diyor Kane. "Ve kanayan kafamı tekrar kesmeden önce, çeneni kapatıp dinleyeceksin, Mary Margaret."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Kane yerde kanlar içinde yatıyor olurdu.

"Seni üzmem," diyor Bill. "Zaten bilmediğin pek bir şey yoktu. Yaklaşık iki gün öncesine kadar."

Evrak çantasını açar ve içinden bazı belge ve fotoğrafların kâğıt kopyalarını çıkarır.

"Cayman Adaları'ndaki Lemonade, LLC'ye ait bu hesaba ve kiralık kasaya rastladım."

O hesabı bulmanın zamanı gelmişti, seni aptal.

Maggie'nin gözleri açılıyor ama sonra omuz silkiyor. "Ne olmuş yani?"

Onu kendime çekmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ancak konu bu olduğunda benden ne kadar güvence ya da destek istediğini bilmiyorum. Neredeyse kocasının öldüğünü öğrendiği andan itibaren özel olarak iyileşmeye kararlıydı.

Kane, "Yani, kiralık kasa anahtarınız muhtemelen oraya gidiyor," diyor. "Umurumda değil," diye ısrar ediyor. "Umurumda değil, Kane."

"Bu saçmalık," diye cevap verir Kane, sesi hayal kırıklığıyla yükselmiş ve İrlanda aksanı daha da güçlenmiştir. "O lanet kutunun içinde ne olduğunu öğrenmek için bir fırsatınız var."

"Ve hesap yarım milyon dolar değerinde," diye ekliyor Bill.

Maggie, "Muhtemelen mirasçı ben değilim," diyor. "Bir düzine hesabı vardı ve hiçbirinde lehtar ben değildim. Çaldığı paradan bahsetmiyorum bile, yani zaten bana ait değil."

"Bu yüzden onu oraya saklamış," diyor Bill, düşüncelerimi yankılayarak. "İzi sürülemez. *Ve*, aslında, hak sahibi sizsiniz."

Ağzı açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor.

"Saçmalık."

"Dalga geçmiyorum," diyor Bill sabırla. "Tek yapman gereken kimliğiyle birlikte oraya gitmek ve talep etmek."

Maggie kanepeye oturur ve Murphy başını onun kucağına koyar. Dalgınca başını okşuyor.

"Yarım milyon," diye fısıldıyor. Yüzünden aynı anda pek çok duygu geçiyor; şaşkınlıktan üzüntüye ve tekrar kızgınlığa.

"İstemiyorum"

"Mary Margaret," diye söze başlar Kane ama Mary Margaret onun sözünü keser.

"İstemiyorum," diye tekrarlıyor ve çantasını karıştırıp anahtarı bulduktan sonra kardeşine fırlatıyor. "Kutunun içinde ne olduğunu öğrenmek için *ölüyorsan*, git bak."

Bill, "Sadece hak sahibi bunu talep edebilir," diye onu bilgilendirir.

"Lütfen," diyor Maggie gözlerini devirerek. "Tanrı'dan daha çok parası var ve her şeyi konuşarak halledebilir. Bir yolunu bulacaktır."

Murphy'yi öper ve odadan dışarı çıkar. Murphy sızlanıyor.

Kane küfür

ediyor.

Bill iç

çekiyor.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye en iyi arkadaşımı bilgilendirdim. "Sana bunu bir yıl önce bırakmanı söylemiştim. Bilmek istemiyor. Bunu açıkça belirtti ama sen peşini bırakmadın."

Ellerini yüzünde gezdiriyor. Çok kızgın. Ama ben de öyleyim.

"Bak, onu korumak istediğini biliyorum ama lanet olsun Kane, o bir çocuk değil. O bunu istemiyor."

Ve bulacağı her şey ona daha fazla zarar verebilir. Joseph

Lemon birinci sınıf bir orospu çocuğuydu.

"Kızgın," diye mırıldanıyor Kane.

"Evet, bana da. Ve eğer bunu benim için mahvedersen, seni asla affetmem. Bunu düzeltmeni öneririm."

Dönüp evden çıktım ve kamyonetime doğru yürüdüm. İçimdeki her şey Maggie'nin peşinden koşmak istiyor. Doğruca bara gittiğinden ve şu anda Keegan'a, ailesine ve az önce olanları dinleyecek herkese anlattığından eminim.

Şimdilik onu yakaladılar.

Bana olan öfkesini dağıtmanın bir yolunu bulmalıyım. Çünkü evet, dedektifi biliyordum. Ve açıkçası, bundan çok daha fazlasını biliyorum. Ama bildiklerimi ne ona ne de başkasına söyleyemem.

Ve bazı günler, bu bilgi beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

Eski patronumla konuştum ve Maggie'ye, *sadece Maggie'ye*, bildiklerimi anlatıp anlatamayacağımı sordum ve o da kararlı bir şekilde hayır dedi. Bu konu ABD hükümetinin yetki alanına giriyor ve yasal olarak sessiz kalmak zorundayım. Eğer söylemezsem, on yıla kadar hapse girebilirim.

Bunu yapmaya istekli
değilim. Ne bugün ne de
başka bir gün.

Ayrıca, Maggie bilmek istemediği konusunda ısrar ediyor, yani ne zarar var ne de faul.

Bugüne kadar.

Bunu bir buket çiçek ve çikolatayla düzeltebileceğimi sanmıyorum. O çok kızgın.

Bunun yerine, dolar dükkanına uğrayıp bir düzine içki bardağı alıyorum, sonra evime yaşıyorum ve garajımdan fazladan bir teneke çöp kutusu alıp Maggie'ye gitmeden önce kamyonetimin kasasına koyuyorum.

Evinin anahtarı bende yok ama sorun değil. Aklımdaki şey için içeri girmeme gerek yok.

Sekizinci Bölüm

~MAGGIE~

Lanet olsun.

Lanet olsun!

Doğruca eve gitmeliyim, böylece etrafta tepinip hayal kırıklığı içinde çılgılık atabilirim, sonra biraz sakinleşince bara gidebilirim.

Ben de öyle yapmalıyım.

Ama yapacağım şey bu değil çünkü içimi dökmeye ve duygularımı onaylayacak birine ihtiyacım var.

Çok . Birini yumruklamak istiyorum. Bir şeyleri kırmak istiyorum. Onlara özellikle yapmamalarını söylediğim halde Kane ve Cameron ne cüretle arkamdan iş çevirip bir dedektif tutarlar?

Bu onların bir karar değil!

Bara geldiğimde çılgılık atarak duruyorum ve kırmızı görerek içeri giriyorum. Ama annemle babamın barda oturduğunu görünce duraksadım.

Gözlerimi ovuşturarak

kırptırıyorum.

"Halüsinasyon mu

görüyorum?"

"İşte benim küçük kızım," diyor baba ve bir anda tüm öfkem beni terk ediyor ve ağlamaya başlıyorum.

Şu ana kadar ailemi görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Peki, sorun nedir?" Annem aceleyle yanıma gelip beni kucaklamak için kendine çekerken mırıldanıyor. "İşte böyle, hayatım. O kadar da kötü olamaz."

Cevap veremiyorum. Sadece ona sarılıp omzunda ağlayabiliyorum. Beni kabinlerden birine götürüyor ve annemle ben birbirimize sokularak rahatlıyoruz. Saçlarımı okşuyor ve hıçkırıklarım yumuşak inilti haline gelene kadar yatıştırıcı sözler fısıldıyor.

"Ben hiç böyle ağlamam," diye idare ediyorum.

"Belki de bu yüzden ihtiyacın vardı," diye cevap veriyor ve peçeteyle yüzümü siliyor. "İşte, şimdi bana seni bu hale getiren şeyin ne olduğunu söyle."

"Ben deliyim."

"Tam olarak ne hakkında?"

"En büyük oğlun belası, bu."

Eli saçlarımda duraklıyor ve sonra tekrar hareket etmeye devam ediyor.

"Peki Kane ne yaptı?"

Neden yine beş yaşındaymışım ve kardeşimi ispiyonluyormuşum gibi hissediyorum?

Doğrulup yüzümü silmek ve burnumu silmek için peçetelere uzanıyorum.

"Joey öldükten sonra hayatıma devam etmek için elimden geleni yaptığımı biliyorsun. Onun hakkında öğrendiğim onca şeyden ve ne kadar korkunç biri olduğundan sonra. Ve tam her şeyin sakinleştiğini ve en kötüsünü atlattığımı düşündüğüm anda, yüzüme tokat gibi çarpan bir şey oldu. Sanki ölmüştü ama bir türlü *ölmüyordu*, anlıyor musunuz?"

Annem gözlerini kısıyor ve yavaşça başını sallıyor, parmaklarını uzun kızıl saçlarımda gezdirmeye devam ediyor.

"O adi herif şimdi ne yaptı?" "Hangisi,

Kane mi Joey mi?"

Dudakları seğiriyor. "İkisinden biri."

"Kane bu sabah beni aradı ve kahve içmeye gelip gelemeyeceğimi sordu. Sanki birlikte sakin bir sabahın tadını çıkarabilecekmişiz gibi konuştu. Ve bunu artık pek sık yapmıyoruz, bu yüzden şansa atladım. Ama beni kandırdı."

Annem kaşlarını kaldırır. "Bu bir numara, mi?"

"Orada başka bir adam daha vardı. Bir özel dedektif. Görünüşe göre Kane, Joey öldükten kısa bir süre sonra kendi başımıza bulamadığımız her şeyi ortaya çıkarması için bu adamı tutmuş. Ona bunu yapmamasını söylememe rağmen. Adam Cayman Adaları'nda Joey'e ait bir hesap bulduğunu ve bu hesabın varisinin ben olduğumu söyledi."

"Ne kadar para?" "Yarım

milyon."

Eğer inci takıyor olsaydı, onları güzel elleriyle tutuyor olurdu. "Mary Margaret."

"Bir de kiralık kasa var. Yani bendeki anahtar muhtemelen oraya gidiyordur."

"Peki sorun nerede?"

Ona inanamayarak bakıyorum. "Bunu benim isteğim dışında yaptılar anne. *Ve* Cameron biliyordu! Ortaya çıktı ve neler olup bittiğini zaten biliyordu. Onunla yatıyorum ve o bana ihanet etti."

"Cameron'la , değil mi?"

İrkildim. "Bunu yüksek sesle söyledim, ha? Önemli değil. Bunların hiçbirini istemiyorum. Ne parayı, ne kutuyu ne de başka bir şeyi istiyorum."

"Bana öyle geliyor ki parayı kullanabilirsin," diyor Ma. "İster kendiniz için kullanın ister bir amaca bağışlayın."

Barın kapısı açılır ve Kane içeri girer. "Seninle konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü," diyor ve karşımızdaki kabine kayıyor. Anneme göz kırpmıyor. "Sen buraya nasıl geldin?"

"Uçakla, daha bu sabah. Tatlı Cameron'ım bizi almaya geldi ve sırrımızı sakladı. Seni gördüğüm için çok mutluyum ama şimdilik kız kardeşinle konuşmana izin vereceğim."

Yanağımdan öpüyor ve sonra kabinden çıkıp bardaki herkese katılıyor. Da'ya bir şeyler söylüyor, o da bana bakıp göz kırpmıyor.

"Sana *gerçekten* çok kızgıyım," diye Kane'e bilgi veriyorum. En büyük kardeşim elime uzanıyor ve ben geri çekilmiyorum. Tüm kardeşlerim arasında Kane'e en yakın olan benim ve bu çok şey ifade ediyor çünkü hepimiz birbirimize çok yakınız.

"Biliyorum ve üzgün olduğunuz için üzgünüm," diyor, sözlerini ölçerek. "Ama Bill'i tuttuğum için üzgün değilim. Joey'nin yaptığı her şeyi bilmeyi hak ediyorsun ve eğer sana biraz para bıraktıysa, buna da hakkın var."

"Ama ben istemiyorum," diye tekrarlıyorum. "Kane, hayatımın o kısmını geride bırakmak için çok çalıştım ve sen her seferinde beni bu şekilde baltalayarak dizlerimin bağını çözüyorsun. En iyisini yaptığını düşündüğünü biliyorum ama benim için en iyisini sadece *ben* bilirim. Ben artık küçük bir kız değilim."

"Sadece adalara gidip kontrol etmeyi düşünmenizi istiyorum. Parayı istemiyorsanız bağışlayın," diye ısrar ediyor ve Ma'nın düşüncelerini yineliyor, "ama orada öylece durup bankayı daha da zenginleştirmesine izin vermeyin. Bu size biraz rahatlama getirebilir."

Derin bir nefes alıyorum. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Beni duymuyorsun. Eve gideceğim, temizleneceğim ve akşam işe gitmeden önce dinleneceğim. Beni biraz yalnız bırak, tamam mı?"

"Mary Margaret, seni seviyorum. Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Ama bazen beni çok fazla seviyorsun."

Kabinden çıkıyorum. Çıkmadan önce eğilip Kane'in yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ona kızgın olabilirim ama o koca pisliği seviyorum.

Ben de dönüp babama kocaman sarılıyorum ve Keegan'a vardiyamın başlangıcında döneceğimi söylüyorum.

Bir duşa ve yiyecek bir şeylere ihtiyacım var. Buzdolabımda biraz güveç artığı var, o işimi görür çünkü mutfaktan bir şeyler sipariş etmek için işe erken gitmeyeceğim.

Sokağıma döndüğümde duшта uzun ve sıcak bir duş almak için sabırsızlanıyorum, ama sonra Cameron'ın kamyonetini kaldırıma park etmiş ve adamın kendisini merdivenlerimde otururken görünce kaşlarımı çatıyorum.

Arabayı park edip iniyorum, ona yaklaşırken ellerimi kalçalarımaya koyuyorum.

"Şu anda sana ayıracak zamanım yok." Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı ama sorun değil. Bu pisliğe ben de kızgınım. "Başka bir gün gelmen gerekecek."

"Bu günle yetineceğim," diye karşılık verir ve ayağına kalkar. "Ve arka bahçede senin için bir şeyim var."

"Bak, bana yağ çekmeye çalışmana hazır değilim. Sadece duş almak ve bir şeyler yemek istiyorum, böylece daha sonra işe gitmek için kafamı boşaltabilirim. Sana, Kane'e ve Joey'e yeniden kızgınım ve bu çok yorucu Cam."

"Biliyorum."

"Ve eğer bunun üzerinde , bir şeylere vurmak isteyeceğim ve en iyisi eve gitmen."

"Bunu ben de biliyorum. Ama ben eve gitmiyorum. Gel hadi."

Elimi tutuyor ve beni evin etrafında dolaştırıyor, kapıdan geçiriyor ve arka bahçeme götürüyor.

"Neden hayatımdaki erkekler bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırmaya bu kadar kararlı?"

"Bunu yapmak isteyeceksin. Al, bunları tak." Bana şeffaf güvenlik gözlükleri uzattı, sonra verandada duran bir çöp kutusunu ve yanındaki kutuyu gösterdi. "O kutuda iki düzine ucuz gözlük var. Onları parçalamaya ne dersin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Doktora ihtiyacınız var mı?"

"Ben ciddiym. Al, önce ben içeceğim." Yürür, bir bardak seçer ve çöp kutusuna atarak paramparça olmasını sağlar. "Hayal kırıklığına uğradığında çok iyi hissettiriyor."

Ona katılıyorum, bir bardak seçiyorum ve kutunun içine bırakıyorum.

"Bu çok acınasıydı. Ciddiymişsin gibi vurmalsın. Sanki Joey'nin yüzünü hedef alıyormuşsun gibi."

Elime yeni bir bardak tutuşturuyor, ben de geri çekilip tüm gücümle bardağı yere atıyorum.

"Seni orospu çocuğu, Joey."

Cam kırıldı ve itiraf etmeliyim ki bu gerçekten iyi hissettirdi.

"Gördün mü?" diyor sırtarak. "Bütün kutu senin için. Al bakalım.

Yok et onu. Deli ol."

Bir başkasına uzanıyorum, sonra bir başkasına. Joey'e, Kane'e ve Cameron'a küfredip cam kırıyorum ve bu muhtemelen uzun zamandır yaşadığım en iyi terapi.

İşim bittiğinde göğsüm kabarıyor, kaslarım şarkı söylüyor ve Cam bana deli gibi sırtıyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Biraz, evet. Bu çiçek ve çikolatadan daha iyiydi."

"Verandada çikolatam var," diyor ve temkinli bir şekilde elime uzanıyor.

"Her şeyi düşünmüştüm."

"Neden bana şu Bill denen adamdan bahsetmedin?"

İç geçiriyor ve yanağımdaki bir tutam saçımı okşuyor. "Son birkaç yıldır benimle sohbet etmek istemiyordun. Çoğunlukla beni tersliyordun."

Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı göğsüne yaslıyorum. "Evet, bana söyleyebilirdin."

"Elbette, şimdi görebiliyorum. *Hey, Mags. Cehenneme git, Cam. Tabii, bu arada rahmetli kocanı araştırması için bir özel dedektif tuttuk. Tamam, harika, teşekkürler.*"

Gülüyorum ve sonra şakacı bir şekilde onu itiyorum. "Her neyse, ukala. Çikolatam nerede?"

"Paylaşacağını
umuyorum." "Hiç şansın
yok."

* * *

Pazar gecesi barın neden bu kadar yoğun olduğunu bilmiyorum ama biz Bütün gün *hoplayıp zıpladım*. Turizm sezonundan beri hiç bu kadar koşuşturmamıştım.

Ayaklarım buna alışık değil. Sekiz saat boyunca yüzüstü yatağa düşmeden önce sıcak bir duşa ve biraz çaya ihtiyacım var.

Keegan'a el sallıyorum, her zaman biz çıkarken kızlarla birlikte dışarı çıkar, böylece arabalarımıza güvenli bir şekilde binmemizi izleyebilir. Burası kötü bir mahalle değil -adada kötü bir bölge yok- ama kapanış saatinden sonra bir barın dışında neler olabileceğini asla bilemezsiniz. Keegan arabamı çalıştırmamı bekliyor çünkü son zamanlarda pek iyi çalışmıyor ama üçüncü denemede çalışıyor. Kardeşim bana el sallıyor ve ben de O'Callaghan's Pub'ın arkasındaki küçük park yerinden çıkıyorum.

Sağa dönerken günün yoğun geçmesine sevindiğime karar veriyorum. Bugün Joey ile dokuzuncu evlilik yıldönümümüz olacaktı ve son zamanlarda onunla ilgili olan diğer her şeyle birlikte, düşüncelerimi çok fazla işgal ediyordu.

"Tanrım, sen aptalsın. Arabayı garağa götür."

"Geceleri çalışıyorum ve gündüzleri uyuyorum, bu yüzden ayarlamaları yapabilirseniz çok yardımcı olursunuz."

"Tembelliği bırak."

Boğazımı temizliyorum ve tekrar dönüyorum.

"Çok şişmansın. Barda o abur cuburları yemeyi bırak. Eğer şişman olmasaydın, arada bir seni becermek isteyebilirdim."

Parlak farları olan bir araba geçiyor ve görmek için gözlerimi kısmam gerekiyor. Araba geçtikten sonra direksiyonum titremeye başlıyor ve sonra... arabam ölüyor.

"Lanet olsun." Alnımı direksiyona yasladım ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. "Evden bir mil uzakta, sabahın üçünde hayaletten vaz mı geçtin?"

Yürümeye karar verip ceketimi ve çantamı topluyorum, ön panele sabah kaldırtacağıma dair bir not bırakıyorum ve eve doğru yürümeye başlıyorum. Zaten yorgun olan ayaklarım hiç mutlu *değil*.

Birini arayabilir miyim? Elbette. Herkes beni almaya gelirdi ama bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Değiştirilmesi ya da büyük bir bakımdan geçmesi gerektiğini bilmeme rağmen lanet arabanın birkaç yıl boyunca topallamasına izin veren bendim.

Ama bunu kim
karşılabilir ki? Ben
karşılایamam. Şu anda
olmaz.

"Adanın etrafında yürüyebilirim," diye hatırlatıyorum kendime karanlıkta. "O kadar da büyük değil. Ve eğer yağmur yağarsa, bir bulabilirim. Aslında, Kane'in birkaç

Eminim yenisini alana kadar bana ödünç araba verecektir. Her şey yoluna girecek."

"Yardım için hep aptal ailene güveniyorsun. Büyü ve kendi kadının ol."

Joey'in kafamın içinde olmasından nefret ediyorum. Çok uzun zamandır böyle boktan şeyler duymamıştım. Evde yalnızken en acımasız olan oydu. Gerçekten sinirlendiğinde bana elini kaldırırdı ama asla tokat atmazdı. Çoğunlukla kelimeleri silah olarak kullanmayı tercih ederdi ve beni korkutmayı severdi. Muhtemelen kelimelerin çok can yaktığını ve üzerimde iz bırakırsa kardeşlerimin onu öldüreceğini bildiği için.

O pislik için bahaneler ürettiğime inanamıyorum. Endişelerini geçiştirdim ve onlara her şeyin yolunda olduğunu söyledim, öyle olmasa bile. Çünkü utanmıştım ve kendimi Joey'e mahkum hissetmiştim. Nereye gidecektim? Onsuz ne yapardım? Kalmak daha kolaydı.

Sonra o öldü ve bir yanımda yas tutarken, daha büyük bir yanımda rahatladı.

Ve bunun için kendimi suçlu hissettim. Onu terk edecek kadar güçlü olamadığım için. Bunun yerine, o öldü ve ben paçayı kurtardım.

Bana sadece çek hesabımızdaki birkaç bin doları bıraktığını ve başka hiçbir şey bırakmadığını , umursamadım bile. Çünkü ondan kurtulmuştum.

"Sen bir pisliktin Joey," diyorum yüksek sesle. "Evliliğimize dair çok fazla güzel anım bile yok. Çünkü *kabul ediyorum* dedikten kısa bir süre sonra sen kim bilir kiminle kim bilir ne yapmaya gitmiştin. Ben de burada kendi başımın çaresine bakıyordum."

Ön merdivenlerden kapıma doğru yürüyorum ve güvenli bir şekilde içeri girdiğimde derin bir nefes alıyorum.

Bilmiyorum, şu anda o adada oturan tüm o paraya sahip olma fikri cazip geliyor. Az önce beni terk eden pas kovanın yerini alabilir.

Bunu düşünerek yatak odama geri dönüyorum ve sıcak duş için kıyafetlerimi çıkarıyorum. Isınması için suyu başlatıyorum ve yüzümdeki makyajı siliyorum. Suyu girmek için dönüyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Genellikle makyajım bittiğinde duş benim için hazır olur. Ama buhar yok ve elimi içeri uzattığımda hala buz gibi.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum ve mutfakın hemen dışındaki sıcak su ısıtıcısının bulunduğu küçük mekanik odaya koşarken hızla üzerime bir havlu sarıyorum.

ikamet eder.

Hiç ses çıkarmıyor.

Su ısıtıcı uzmanı değilim ama ses çıkarması gerektiğine eminim.

"Bunu bana yapma," diye yalvarıyorum ama içten içe bunun sonuçsuz olduğunu biliyorum. O öldü.

Arabam öldü.

"Başka ne var?" Banyoya geri dönerken soruyorum. "Ailemden yardım istemekten nefret ediyorum. Neredeyse otuz yaşındayım, yardım istemek zorunda kalmamalıyım."

Duşa girmemeye karar veriyorum ve onun yerine sünger banyosu yapıyorum. Sabah saçımı yıkamam gerekecek ama onu da lavaboda yapacağım.

En azından kotlarımı soğuk suda yıkayabiliyorum.

Ceplerimi kontrol ediyorum ve bu akşamki vardiyam sırasında Kane'in bana geri verdiği anahtarı çıkarıyorum.

Fırçalanmış altın renkli anahtarı ışığa tutuyorum.

Bill denen adamın söyledikleri doğruysa, sadece tamir edilmesi gerekenleri tamir etmekle kalmayıp gelecekteki acil durumlar için de yeterince para biriktirebilirim. Evimin peşinatını bile Kane'e geri ödeyebilirim.

"Evlendikten sonra tek yaptığın beni kötü hissettirmek oldu, Joey Lemon." Yatağın kenarına oturdum ve anahtara baktım. "Bana değersiz olduğumu söyledin ve kendimi öyle hissettirdin. Beni birçok kız arkadaşınla ve benden olmayan bir *çocukla* aşığıldın."

Dudağımı ısırdım ve iç çektim.

"Belki de parayı talep etmeyi düşünmeliyim."

* * *

"Ee?" Maeve bana akçaağaç şurubunu uzatıyor ve donuk bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne olmuş yani?"

Ayda birkaç kez brunch için bir araya gelmeyi seviyoruz, sadece ikimiz. Bir gün ben onun evine gidiyorum, diğer gün o benim evime geliyor.

Rachel bugün okulda değil, o yüzden onunla geldi. Yeğenimle vakit geçirmeyi seviyorum.

"Yani, zengin olmak için tropik bir adaya mı gidiyorsun?" Rachel ağzına bir parça ananas atmadan önce soruyor. Maeve ona bakıyor. "Ne? Babama anlattığını duydum. On yedi yaşındayım, sağır değilim."

Ona gülmekten kendimi alamıyorum. Krepten bir ısırık alıyorum.
"Bilmiyorum.

Bir yanım bunu gerçekten istemiyor."

"Bak, The Lemon'la hiçbir şey yapmak istememeni tamamen anlıyorum ve sana katılıyorum."

"Ben de," diye ekliyor Rachel. "Kulağa tam bir pislikmiş gibi geliyor."

"Ama bu çok para, Mags. Yeni bir arabaya ihtiyacın var ve hiçbirimizin sana bu konuda yardım etmesine izin vermiyorsun." Maeve devam ediyor. "Kötü günler için bir birikime ihtiyacın var. Evli olduğun bir adamın sana bıraktığı parayı biriktirmenin yanlış bir tarafı yok, yüzyılın pisliği olsa bile."

Haksız değil. Sıcak su tankımın öldüğünü başka kimsenin bilmediğini ve onu değiştirecek 1500 dolarımın olmadığını söylememe gerek yok.

Bu tahmini aldığımda neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Şunu da söyleyeyim, soğuk duş almak hiç de keyifli değil.

Sıcak suya ihtiyacım var.

Çalışan bir araca ihtiyacım var.

Ve bar bana faturalarımı ödememe yetecek kadar para ödese de, ilerlemem için yeterli değil. Keegan'ın bana daha fazla ödeyeceğini biliyorum ama bu doğru değil. Uzun süre Joey'nin beni utançtan başka bir şeyle bırakmadığını ve zor durumda bıraktığını düşündüm.

Belki de bu, o boktan evlilikten çıkabilecek tek iyi şey olabilir.

Maeve çatalını yüzüme doğru sallayarak, "Dünyadan Maggie'ye," diyor. "Kusura bakmayın. Parayı almaya gitmeyi düşünüyorum."

Çenesi düştü. Rachel sırtıyor.

"İnatçı bir eşek gibi davranmamın bir faydası yok. Kane, bankanın bana ait olandan para kazanmaya devam etmesine izin vermememi söylerken tamamen haksız değildi."

"Ne zaman gidiyorsun?" Rachel tabağını durulamak için lavaboya taşırken Maeve soruyor.

"Emin değilim. Ne zaman kaçabileceğimi düşünmem lazım ama muhtemelen daha sonra değil daha erken."

"Neden hiç sıcak su bulamıyorum?" Rachel soruyor ve ben utanıyorum.

"Merak etme," diye cevap veriyorum. "Lavaboya koyabilirsin, ben daha sonra ilgilenirim."

Maeve gözlerinde bilmiş bir bakışla, "Bence o parayı bir an önce almalısın," diyor. "Mesela dün, Mary Margaret."

"Sana sadece bakacağımı söyledim. Dırdır etme."

Kapı hızlıca çalınıyor ve Cameron içeri giriyor, hepimizi mutfakta görünce duruyor.

"Bölüyor muyum?" diye sorar.

"Hayır, sadece kahvaltı," diye yanıtlıyor Rachel. "Krep ister misin?" "Maggie'yi , krep için zamanım yok."

"Onu çalın," diyor Maeve, bizi başından savarak. "Eşyaları kaldıracağım ve

yuk

arı." "Emin misin?"

"Nasıl kilitleneceğini biliyorum," diyor Maeve. "Git, iyi eğlenceler."

Çantamı ve anahtarlarımı alıp Cameron'ı Mustang'ine kadar takip ediyorum. "Nereye gidiyoruz?" Yola çıktığımızda soruyorum.

"Seattle," diye cevap veriyor ve elimi sıkıyor. "Leo Nash'in stüdyosuna." Koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

"Sadece bana güven." Elimini dudaklarına götürüyor. "Merak etme."

* * *

"Seninle şarkı söylememi mi istiyorsun?"

Elimdeki müzikten başımı kaldırıp şaşkınlıkla Leo'ya bakıyorum.

"İstiyorum, evet. Seni şarkı söylerken dinledim Maggie ve bence sesin o şarkıda harika olurdu. Bana yardım etmiş olursun."

Kahkahayı bastım. "Doğru." Gülmeden duramıyorum. "Ben olsam yardım ederdim

seni dışarı çıkaracağım."

Gözlerimin yaşlar oluşuyor ve onları siliyorum.

"Seni şarkıda istiyorum," diyor Leo ve omuzlarını silkerek gülünç derecede etkileyici, dövmeli kollarını gösteriyor.

Izzy'nin ona aşık olmasına şaşmamalı. Leo Nash inanılmaz bir erkek örneği.

"Bunu ne zaman yapıyoruz?"

"Hemen şimdi," diye yanıtlıyor Leo. "Stüdyoda senin için hazırız." "Şimdi mi?"

"Buradayız," diye ekliyor Cam. "Ve zamanımız var."

Aniden gerilerek ellerimi kotuma sürttüm ve sonra ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştirdim.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

"Tamam," diyor Leo ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni koridorda bir kayıt kabinine götürüyor.

Beklediğimden daha büyük, büyük, pleksiglas bir pencerenin arkasında bir ses tahtası var. Stüdyoda mikrofonlar ve enstrümanlar var ve Leo'nun grubu çoktan yerlerini almış.

"Bu canlı bir kayıt mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Leo kabinde bana katılırken, "Çalışmak için en sevdiğim yol bu," diyor. Cam prodüksiyon odasında diğer iki adamla birlikte. "Önce kayıt yapmadan çalışacağız ki birbirimizi ve şarkıyı tanıyabilelim. Bir şeyi değiştirmek istersen bana söylemen yeterli. Bu orijinal bir şarkı, o yüzden ne istersek yapabiliriz."

"Sen mi yazdın?" Ben sordum.

"Evet, bir şey sana doğru gelmiyorsa ve bunu çözmemiz gerekiyorsa duygularımı incitmeyeceksin."

"Tamam, güzel. Hadi yapalım şu işi."

İki saat boyunca çalıştık. Şarkı, kaybedilen bir sevgili ve o gittiğinden beri hissedilen boşluk hakkında kesinlikle güzel bir slow şarkı.

Bana bir İrlanda türküsünü hatırlattı, ben de ona öyle söyledim.

"Daha fazla rüzgar eklemek ister misin?" Leo sorar. "Daha da fazla yapmak için mi?"

"Hayır, bence bu rock kenarı harika. Ama kanca üzerinde biraz çalışalım. Bir ritmi eksik gibi hissediyorum."

Leo başını sallıyor ve biz şarkı söylerken o da gitar çalabilmek için bir gitar kapıyor. On dakika içinde pürüzleri giderdik ve grup enstrümanlarını alırken biz de kulaklıklarımızı takıp mikrofonların başına döndük.

Bu sefer, en baştan başladığımızda, başarıyoruz. Son nota odada yankılanır yankılanmaz anlıyorum.

İşte bu kadar.

İşte bu.

"Tabii ki evet," diyor Leo geniş bir sırtıyla ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Bu şarkı hit olacak."

"B yüzüne koyarsan ve bir daha haber alınmazsa sorun olmaz." Leo geri çekiliyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Her şeyden önce, bu yirmi Birinci yüzyıl. Artık B-side yok. İkincisibu belki de

albümünden yayınlayacağımız ilk single."

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. "Yayınlayacak mısınız?"

"Yoksa neden kaydedelim ki? Bir menajerin olmadığını varsayıyorum ama merak etme, seni kazıklamayacağım. Sana adil bir yüzde ödenmesini sağlayacağız ve detayları halledeceğiz."

"Bunu para için yapmıyorum," diye cevap veriyorum hemen.

Leo gülerek, "Evet, kesinlikle menajer yok," diyor. "Bu bir iş. Cam bana bunun senin için bir iş olmadığını söyledi, ama hepsi aynı. Eğer sesinle kariyer yapmak konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver. Tek başına bir kayıt sanatçısı olmak istemersen bile, yolda her zaman geri vokal kullanabilirim. Bu düşünülmesi gereken bir şey."

Cevap bile veremiyorum.

"Eviniz ve pratiğiniz için bazı kayıt ekipmanlarına yatırım yapmalısınız. Teknoloji bugünlerde inanılmaz. Kendi başınıza kayıt yapabilir ve müziğinizi satmak için medya akış hizmetlerinden birine, bir web sitesine veya bir dizi başka yere yükleyebilirsiniz. Biraz para kazanabilirsiniz. Bunu bir düşünün."

"Teşekkür ederim." Elimde değil. Kendimi tekrar kollarına bırakıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Çok teşekkür ederim Leo. Bunu yapmak zorunda değildin."

"İyi ki yapmışız," diyor usulca ve bana tekrar sarılıyor. "İnanılmazsın. Öyle değil mi çocuklar?"

Gary başını sallayarak, "Yıllardır duyduğum en iyi seslerden biri," diyor. "Ve ben senin kıcına duman üfleliyorum."

Gülüyorum ve gözümde oluştuğunu bilmediğim bir damla yaşı siliyorum. "Başka bir şey olmasa bile, bu egom için gerçekten iyi oldu."

Leo, "Bu albümle turneye çıktığımızda, bize bu şarkı için ve geri vokal olarak katılmak istersen, seni hemen işe alırsın" diyor.

Ona bakakaldım ve sonra güldüm.

"Tamam, yeter. Burada düşünecek çok şeyim var. Bunun için çok teşekkür ederim. Bu gerçekten yapılacaklar listemde artık işaretleyebileceğim bir maddeydi."

"Sevindim."

Cam odaya giriyor ve beni kucaklıyor. Şarkıyı iki kez daha dinledikten sonra vedalaşıp adaya geri dönüyoruz.

Feribotun küpeştesine geldiğimizde Cam'e bakıyorum ve bir dakika boyunca saçlarının arasından esen rüzgârı izliyorum.

"Beni Cayman Adaları'na götüreceksin mi?"

Mavi bakışları benimkilere kayıyor. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet. Kayıt ekipmanına ihtiyacım var. Ve bir arabaya. Ve başka şeylere. Ve lanet , o parayı fazlasıyla hak ettim. Onu talep edeceğim."

"Aferin kızıma." Beni kendine çekiyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. "Hazır olduğunda gidebiliriz."

"Döndüğümüzde Keegan'la konuşacağım. Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum."

"O zaman ayarlarız."

Dokuzuncu Bölüm

~CAMERON~

Otel süitine adım attığımızda Maggie, "**V**ay anasını, bu çok güzel," diyor. Pencereye gidip okyanusa bakıyor, sonra sırtarak bana dönüyor. "Su burada evdekinden çok daha farklı görünüyor."

"Şaka yapmıyorum." Ona doğru yürüyorum ve kollarımı beline dolayarak yüzümü saçlarına gömüyorum. "Gergin olduğunu biliyorum tatlım. Gergin olmana gerek yok."

"Neden öyle olduğumu bilmiyorum." Dönüp kollarını ortama doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Sanki yarın o bankaya gittiğimde Joey'i orada dikilirken bulacakmışım gibi geliyor ve bu fikir midemi ağrıtıyor."

"Burada değil," diye onu rahatlatıyorum ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Tatlım, sana hiç sormadım ve sen de hiç söylemedin ama Joey sana vurdu mu?"

Aşağıdaki beyaz kumlara hafifçe vuran berrak, mavi suyu izliyorum ve Maggie'nin cevabı için kendimi hazırlıyorum. Evliliklerinde olan her şeyi bilmem gerekmiyor ya da bilmek istemiyorum ama sık sık ona el sürüp sürmediğini merak etmişimdir.

"Bana birkaç kez elini kaldırdı," diye itiraf ediyor usulca ve gerilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ama aslında bana hiç vurmadı. Çünkü ailem öğrenirse onu öldüreceklerini biliyordu. İnsanların bunu bir deyim olarak kullandığını biliyorum ama ailemi biliyorsun." Başımı sallıyorum, o da devam ediyor. "Benimle alay etmeyi, kendimi kötü hissettirmeyi severdi. Ne yediğimi kontrol ederdi çünkü şişman olduğumu düşünürdü."

"Ne?" Kaşlarımı çatmak için geri çekiyorum. "Mary Margaret, sen şişman *değilsin*. Bir kadının olması gerektiği gibi kıvrımların var. Onun nesi vardı?"

"Bunu biliyorum," diye ısrar ediyor. "Biliyorum, Cam. Ben şişman değilim. Olsam bile kimin umurunda?"

"Aynen öyle. Ve kim olduğunu sanıyordu ki Bu şekilde biri var mı? Ne pislik herif. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum."

Maggie gülüyor ve elleri göğsünden yukarı çıkıp boynuma dolanıyor. "Sakin ol. Dediğin gibi, o gitti. Bunu içten içe biliyorum ama gerginim çünkü o para açıkça çalıntı Cam. Mali müşavir olarak o kadar maaş almıyordu. Ya para gerçekten benim değilse? Ya o lanet kutuda korkunç bir şey bulursam? Ondan gelen sürprizlerden bıktım . Hiçbiri iyi olmuyor, o yüzden sanırım buna güvenmiyorum."

"Orada seninle olacağım ve olanlarla başa çıkacağız. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Keşke yarın sabaha kadar beklemek zorunda olmasaydık," diye fısıldıyor. "Sadece bu işi bitirmek istiyorum."

"Saat akşamın altısını geçti," diye hatırlatıyorum ve burnundan öpüyorum. Bu kadını öpmeden duramıyorum. "Banka kapalı. Ama oda servisinden akşam yemeği alacağım, sonra da sahilde yürüyüş yaparız diye düşündüm."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İkimiz de dışarı çıkamayacak kadar seyahat yorgunu olduk." "Ben kesinlikle bir yere gitmek istemiyorum. Akşam yemeğinde ne var?" Salondan bir kapı sesi geldi. "Bir dakika içinde göreceksin."

Siyah smokin giymiş oda servisi görevlisi için kapıyı açıyorum. Bir araba getiriyor, her şeyi pencerelerin yanındaki yemek masasına yerleştiriyor, hatta ortasına bir vazo sarı gül koyuyor, sonra da gidiyor.

Maggie masaya bakarak, "Bu çok süslü," diyor. "Kendimi az giyinmiş hissediyorum." "Şahsen ben *fazla* şık olduğunu düşünüyorum. Çıplak olmanı tercih ederdim."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Çıplak yemek yemeyeceğim. Göğüslerime sıcak bir şey dökmek istemiyorum."

"Denedim." Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekiyorum ve onu güldürüyorum. Tabakları açıyorum ve Maggie için sandalyeyi uzatıyorum.

"Biftek mi?" diye soruyor otururken ve tabağını koklamak için eğilirken. "En sevdiğim şeylerle ."

"Tesadüfe bakın ki bunlar benim de en sevdiğim şeyler, yani işe yarıyor."

Karşısına oturdum, mis gibi kokan yemeği mideye indirmeye hazırdım. Açlıktan ölüyorum.

"Bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim bile," diye itiraf ediyor, bifteğini keserken benim düşüncelerimi yankılıyor. "Mm, güzel."

Haklıydı. Biftek yumuşacık ve neredeyse ağızda eriyor. Abur cuburla dolu uzun bir seyahat günü geçirdik. *Gerçek* yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacımız var ki yarın ne olursa olsun başa çıkmaya hazır olalım.

Joey Lemon hakkında bildiklerime bakılırsa -ki o orospu çocuğu hakkında bilinmesi gereken her şey bu- her şey olabilir.

Maggie patatesleri denerken "Tanrım," diye inliyor. "Buraya ne koyduklarını bilmiyorum ama tarifine ihtiyacım var."

"Bir daha böyle inlersen seni bu masaya yatırırım." Şarabımı içiyorum ve onun şaşkınlıkla göz kırpmasını izliyorum. "Beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında olduğunu sanmıyorum."

"Yemekler lezzetli olduğu için mi?" "Çünkü çok seksisin."

Yutkunuyor, dudaklarını yalıyor ve o yeşil gözlerin arzusuyla dumanlandığını görüyorum. Onu istiyorum. Onu *her zaman* istiyorum.

Hiç durmuyor.

Yemeğimi yiyorum ve Maggie de aynı şeyi yapıyor, gözleri hâlâ benimkilerde, aramızdaki cinsel gerilim o kadar yoğun ki bu biftek bıçaklarıyla kesebiliriz.

İkimiz de yemeğimizi bitirdiğimizde elini tutup yatak odasına götürüyorum.

"Sahilde yürüyüşe çıkacağımızı sanıyordum." Ama onu kendime çekip öptüğümde geri çekilmiyor.

"Yapacağız." Yanağından öperim. "Sonra."

Tatlı yüzüne yayılan sırıtış, akşam yemeğimizde içtiğimiz şaraptan daha sarhoş edici ve dudaklarını ısırduğımda hafifçe nefesini tutuyor.

"Yaptığın her şey, beni sinirlendirdiğinde bile, beni tahrik ediyor."

Maggie kıs kıs güler. "Evet, öfke nöbetlerimden birini geçirirken çok seksi olduğuma eminim."

"Hiçbir fikrin yok." Çenesini ısırıyorum. "O kadar ateşlisin, o kadar öfkелisin ki seni duvara yapıştırıp adını hatırlamayana kadar sikmek istiyorum."

Kahkahası onu terk ediyor ve şaşkın yeşil gözlerle bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Oh, kesinlikle." Gömleğini başından çekip yere düşürdükten sonra mükemmel göğüslerini avu larımla arasına alıyorum. "Bana her  ıkıştığında saçlarını geriye çekip seni öpmek istedim."

Maggie gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekiyor, hareketlerimiz birbirimize duyduğumuz ihtiyaçla  ılgınlaşıyor.

"şikayet eder miydim bilmiyorum." S tyeni yere düştü.

"Bana vurabilirdin."

Kot pantolonum açık ve elleri çıplak kı ımdan aşağı kayıyor, kotu ayak bileklerimin etrafından aşağı doğru itiyor.

"Belki," diye itiraf ediyor ve omzumu ısırtıyor.

Onu kot pantolonundan çıkardım ve sonra külotunu yırtıp attım.

"Kesinlikle." Onu kucağıma alıp yatağa fırlatıyorum, sonra da tırmanıyorum. "Ama o kadar da umursar mıyım bilmiyorum."

"Eğer sana vurursam?" "Mm."

Tekrar kıs kıs gülüyor, sonra elim göbeğini bulup kıvrımlarının ıslaklığına battığında inliyor.

"Ah, kahretsin," diye inliyor.

"Her zaman çok ıslak," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Her zaman benim için hazır." "Bu senin kendi hatan." Sertçe yutkunuyor ve sırtını dikleştiriyor.

"Beni heyecanlandırmak gibi bir huyun var."

"Vay canına." Sırtıyorum ve ilk tepenin üzerinden düşerken onun muhteşem yüzünü izliyorum. "İşte benim kızım. Aferin kıızıma."

"Tanrım, kendimi kaybetmeme neden oluyorsun." Omuzlarımı itiyor, ben de sırtüstü dönüyorum, o da üstüme tırmanıyor ve ağzını g vdemde gezdiriyor. "Seni yiyip bitirebilirim. Neden bu kadar lezzetli olmak zorundasın?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim."

"Bende bu kaslar yok," diye mırıldanıyor ve karın kaslarımı yalayarak beni neredeyse tavana fırlatıyor. Eli sikimin etrafını sarıyor ve durumların tamamen tersine döndüğünü söylemek yanlış olmaz.

Genelde kontrolün bende olmasını isterim ama Maggie'yle birlikte, bir süreliğine dümeni ele almak istemesi benim için hiç sorun değil.

Yalıyor, emiyor ve yıldızları görmemi sağlıyor, ama ben boşalmadan önce, bana biniyor ve kendini sikimin üzerine indiriyor.

Kı ını avu larım.

Kendini göğsüme yaşlıyor.

"Sana binmek istiyorum" diyor. Tanrım, tahrik olduğunda gözleri zümrüt gibi parlıyor. Sanki muhteşem bir deniz cadısı ya da bir siren gibi. Ona hayır diyemiyorum.

Asla yapamadım.

Ve asla
yapmayacağım.

Tüm doğru yerlerde kıvrımları olan çıplak vücudu zahmetsizce hareket ediyor ve taşaklarımı avuçlamak için geri uzandığında, benim için bittiğini biliyorum.

Oda dönüyor.

Yıldızlar patlar.

Sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum, kendimi Maggie'ye sabitliyorum, kalçaları sıkıca kavırıyor ve bana karşı itiyor, kendi doruğuna yenik düşüyor.

"Tabii ki evet," diye pantolonunu indiriyor ve sonra bana bakarken nefes nefese kıkırdıyor. "Seninle seks yapmak çok güzel. Beni diğer herkes için mahvettin."

Güzel.

"Üzgün değilim."

Sırıttıyor ve üzerimden çekiliyor, sonra banyoya doğru ilerliyor, çıplak kızı her adımda ileri geri hareket ediyor.

Ben her zaman bir eşek adam oldum.

"Dondurma istiyorum," diye sesleniyor banyodan. Suyun aktığını duyabiliyorum, sonra kapanıyor ve çıplaklığıyla hiç utanmadan tekrar dışarı çıkıyor. "Ve sahilde yürümek."

"Bu sırayla mı?"

"Herhangi bir sırayla." Yanıma oturdu ve elini saçlarımla arasından geçirdi. "Daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Elini kavırıyorum ve öpüyorum. "Hadi gidip şu dondurmayı alalım ve sonra onunla sahilde yürüyalım."

"Tamam." Ama giyinmek için yanımdan ayrılmadan önce eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ama ben iki kaşık istiyorum."

"Açgözlü kız."

* * *

Oda sabahın erken saatlerinin o yumuşak, mavi-gri tonuna bürünmüş. Güneş henüz doğmadı ama ortaya çıkması uzun sürmeyecek.

Sağima bakıyorum ve yatağı boş bulunca kaşlarımı çatıyorum. Elimle hızlıca bir fırçalayınca Maggie'nin bir süredir kendinde olmadığını anlıyorum.

Çarşaf harika.

Doğrulup ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra tuvaleti ziyaret ediyorum ve süitte onu aramaya koyuluyorum.

Dehşete düştüm, burada değil.

Ellerimi kalçalarımaya koyup pencereden dışarı bakıyorum ve kumların üzerinde yürüyen tek bir kişi görüyorum.

Maggie.

Kızıl saçlarını nereden görsem tanırım.

Aceleyle giyinip aşağıya iniyorum ve tesisin sahile açılan koridorundan geçiyorum.

Maggie yaklaşık çeyrek mil ötede, üzerinde rüzgârda uçuşan dökümlü, beyaz bir elbise var. Gevşek saçları esintiye kapılıyor ve onları düzeltmek için uzanmıyor.

Belli ki düşüncelere dalmış.

Ona ulaştığımda yüzünü dalgalara dönmüş ve sevimli poposunu beyaz kumların üzerine oturtmuştu.

Yanına oturuyorum ve o da elimi uzatıp parmaklarımızı birleştiriyor. Uzun bir süre bu şekilde oturduk. Kelimeler yok, sadece dalgaların ve tropik kuşların sesi var.

On dakika gibi görünen bir sürenin ardından Maggie konuşmaya başlar.

"Ailem ve ben her zaman denizin cazibesine kapıldık. Babam yıllar önce ailesini İrlanda'dan Seattle'a bu yüzden götürdü. Çünkü burası Amerika'daydı ama engebeli sahil şeridi ve karamsar okyanusuyla ona evini hatırlatıyordu. Ne zaman düşünmeye ihtiyacım olsa, sahili buluyorum. Gürültü kafamdaki tüm sesleri bastırıyor ve ben sadece kendim *olabiliyorum*."

Bana döndü. "Buraya benimle geldiğin için teşekkür ederim. Tek başıma gelebileceğimi sanmıyorum."

"Kendine verdiğin değerden daha cesursun, Mary Margaret." Yanağından öperim. "Bunu yapabilirsin."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyor ve sonra omuz silkiyor. "Aslında bilmiyorum. Sabahtan beri kendimden şüphe ediyorum."

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan, bu sabah uçağa binip sen hazır olana kadar eve dönebiliriz. Ya da istersen birkaç gün bekleyebiliriz. Biraz tatil yap."

"Kendimi bu işten kurtarmak için önümüzdeki on yıl boyunca bahaneler uydurabilirim." Saçlarını yüzünden itiyor. "Ve o pislik tarafından korkutulmaktan bıktım. Bu işin kontrolünü elime alıyorum ve bugün o bankaya gideceğiz. Benim olanı talep edeceğim."

"En çok neden korkuyorsun?"

Suya geri dönüyor ve uzun, derin bir nefes alıyor.

"Güzel soru. Para konusunda endişeli değilim. Bu sadece politika ve bürokrasi meselesi. Halledilecektir. Ama kutu?" Başını sallıyor. "İçinde ne olduğundan korkuyorum. Cayman Adaları'ndaki bir kutuda neden bir şey olsun ki? Çünkü bir şey saklıyordu, işte bu yüzden. Ve çok şey sakladı, Cam. Sanırım çoğunu buldum. Hiçbiri iyi değildi."

Elini sıkıyorum, ona sonunda son şeyi bulduğunu söyleyemiyorum.

"Ve buraya kadar olduğuna karar verdim. Hesabı kapatıp kutuda ne varsa aldıktan sonra, akıl sağlığım için Joey Lemon'la olan hayatımın defterini kapatıyorum. Hayatıma devam etmeliyim, Cam. Ona sonsuza dek veda etmeli ve hayatıma devam etmeliyim. Bunu hak ediyoruz."

"Katılıyorum." Dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve kolumu ona doluyorum. "İstediğin hayatı yaşamayı hak ediyorsun Maggie, Joey'nin ne olduğunun ve ne yaptığının ağırlığı kafanda olmadan. O öldü ve gitti. Bence bu işi bugün bitirmek ve sonra da dinlenmeye bırakmak en doğru hareket olur."

Suya bakarken yine sessizleşiyoruz. Güneş yükselirken Maggie ayağa kalkıyor ve elini benimkine uzatıyor.

"Kahveye ihtiyacım var," diyor ve kalkmama yardım edebilmek için ayaklarını uzatıyor. Çok sevimli bir kız. "Ama yemek sonrayı bekleyecek. Kusmak istemiyorum."

"Kahve, kahvaltı yok. Hesap."

"Sahilde bu kadar yürüdüğümü fark etmemiştim. Beni nasıl buldun?"

"Saçın." Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Karışmıyorsun, Mary Margaret."

"Hiç yapmadım." Omuz silkiyor ve sonra gülüyor. "Karıştırmak benim uzmanlık alanım değil."

"Güzel. Ben böyle seviyorum."

Onuncu Bölüm

~MAGGIE~

İşte bu kadar.

Bankanın daha büyük olacağını düşünmüştüm. Daha büyük. İnsanların federallerden *saklamak* için burada milyonlarca, hatta milyarlarca dolar tuttuğunu bilecek kadar bilgim var. Bu yüzden, bu kadar çok paraya ev sahipliği yaptığı için, kesinlikle büyük, önemli görünümlü bir bina olacağını düşünmüştüm.

Ama öyle değil.

Beyaz ve kare şeklinde ve dürüst olmak gerekirse, biraz kurumsal görünüyor. Kapının hemen içinde silahlı devasa korumalar olmasaydı, buranın bir hastane ya da başka bir yer olduğunu düşünebilirdiniz.

Korumalardan biri kimliklerimizi kontrol ettikten sonra bize bankacılardan birine kadar eşlik ediyor.

"Tanrım, güvenlik konusunda çok titizler," diye fısıldıyorum Cam'e. O da sertçe başını sallıyor.

Belki o daha gergindir.

Günün bu kısmı hemen hemen düşündüğüm gibi geçiyor. Bir bankacının kimliğimi ve yanımda getirdiğim ölüm belgesini aldığı küçük bir ofise kadar bize eşlik edildi. Sonra, bilgilerimi doğrulamak için gittiğini varsayıyorum.

"Merak ediyorum-"

Ama Cam eğilip beni öperek sözümü kesti, sonra da kulağıma fısıldadı: "İzleniyoruz."

Dudaklarımı kapatıyorum ve sinirlerim gerilmeye başlıyor.

Tabii ki izleniyoruz. Bunu neden düşünemedim? Burası dost canlısı mahalle kredi birliği değil, Tanrı aşkına.

Sonsuza kadar bekleyecekmişiz gibi geliyor ama saatime baktığımda sadece on dakika geçmişti ki başka bir bankacı dönüyor, yüzü ciddi çizgilerle kaplı.

"Ben Bay Santiago," diyor. "Söz konusu hesabın lehtar olduğunuza doğruladım. Ölüm belgesi . Nasıl olur da

fonlar gibi mi?"

"Ne kadar?"

Dudakları gerilir.

"Sanki düzenli banka ekstresi alıyormuşum gibi."

Bay Santiago bilgisayara döner ve bazı tuşlara dokunur. "Yedi yüz bin, sekiz yüz on yedi dolar ve otuz altı sent."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Bu beş yüz binden çok daha fazla. "Eğer bana bir çek verirsiniz-"

"Şu kadar parayı havale etmeliyiz," diyerek sözümü kesti. "Of Tabii ki."

I bakış at Cam, kim başını sallar ve alır
benim el

güven verici bir şekilde. "Özür , doğru düşünemiyorum. Hesap bilgilerim yanımda."

"Mükemmel. Parayı transfer edeceğiz ve siz de paranın ulaştığından emin olmak için bankanızı kontrol edeceksiniz."

Hiç zaman almıyor. Ne olduğunu anlamadan, Washington'daki bankamla telefonda konuşurken, bir milyon dolar daha zengin oldum.

"Hepsi bu kadar mı?" Bay Santiago soruyor.

"Hayır." Çantamdan anahtarı çıkardım. "Burada benim de almam gereken bir emanet kasası var."

Tuşlara vurmaya devam ediyor, sonra mırıldanıyor. "Ben bir tane göremiyorum." "Lemonade, LLC altında listelenmiş," diye cevaplıyor Cam.

Daha fazla dinleme.

"İşte burada. Bir şeyi doğrulamama izin verin." Bay Santiago gözlerini kısar, ekranda gezinir ve sonra başını sallar. "Evet, işte burada. Hak sahibi sizsiniz. Size geri göstereyim."

Para transferiyle ilgili herhangi bir evrak yok, bu bana biraz garip geliyor ama sanırım buranın amacı da bu.

Belge izi yok.

Uzun bir koridordan geçip bir masa ve üç sandalyenin bulunduğu küçük bir odaya giriyoruz.

"Sen burada bekle, ben gidip kutuyu getireyim."

"Size eşlik edeceğiz," diye yanıtlıyor Cam. "Anladınız mı?" "Elbette."

Oda çok *büyük*. Sıra sıra kutular, her biri bir metre yüksekliğinde olmalı. Bay Santiago doğru kutuyu bulup bir anahtar yerleştiriyor, sonra ben

Anahtarımı takıyorum ve birlikte çeviriyoruz.

Kapı açılır ve tıpkı filmlerdeki gibi basit bir metal kutu ortaya çıkar.

"İçindekilere buradan ya da daha önce bulunduğumuz odadan bakabilirsiniz.

daha önce."

"gerekebilir," diye cevap veriyorum. "Lütfen diğer odaya geri dönebilir ?"

"Tabii ki."

Bunu çok sık söylüyor. Güneyli kadınların "*Çok* yaşa" demesiyle aynı şey mi diye merak ediyorum.

Santiago odadan çıkıyor ve Cam ile ben yan yana oturuyoruz, açılmamış kutu masanın üzerinde.

"Hâlâ izleniyor muyuz?" Fısıldıyorum.

"Şüphesiz."

Başımı sallıyorum ve yanımda getirdiğim ekstra çantayı açıyorum.

"Bunları buraya atacağım, sonra otelde her şeye bakabiliriz."

"Ben de bunu tercih ederdim," diyor sakince.

Kutuyu açtım ve *başka bir* kutu bulunca afalladım. Onu da çantaya koyuyorum ve Cameron'la birlikte gitmek üzere ayağa kalkıyoruz.

Bankadan çıkıp dışarıya doğru ilerlerken kimse bizi durdurmuyor. Otele giden iki blok boyunca yürürken, asansöre binerken ya da odaya girdiğimizde bile tek kelime etmiyoruz. Sadece durup birbirimize bakıyoruz.

"Gizli hesaplar faiz topluyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla, pek değil."

Başımı salladım ve Bill'in orada olduğunu söylediği şeyle *gerçekten* orada olan şey arasında neden böyle bir tutarsızlık olduğunu merak ettim ama sonra omuz silktim.

İçimde süper dedektif olmak yok. Cam'e daha önce de söylediğim gibi, işim bitti. Para hesabımda ve şimdi kutuda ne olduğunu görme zamanı.

Cam onu pencerelerin yanındaki masanın üzerine koyarken, "Ağır değil," diyor.

"Şansım varsa, boştur." Dudağımı ısırdım ve sonra tekrar düşündüm.

"Öte yandan, bu en iyi senaryo olurdu. Tamam, hadi şu işi bitirelim."

Beyaz kutunun kapağını açıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Üstünde blok harflerle *MAGGIE* yazan net bir zarf var.

"Bu onun yazısı," diye mırıldanıyorum ve zarfı alıp bir kenara koyuyorum. İçindeki diğer tek şey, muhtemelen bir kuyumcudan alınmış siyah kadife bir kutu.

Cam, "Önce şunu oku," diye öneriyor.

Zarftan bir mektup çıkardım ve yüksek sesle okumaya başladım.

Maggie,

Eğer bunu okuyorsanız, ben öldüğüm içindir ve siz de hesabı ve kutuyu burada, adalarda buldunuz demektir. Bulman ne kadar sürdü acaba? Sanırım her şeyi oldukça akıllıca sakladım.

Size paranın nereden geldiğini söylemeyeceğim çünkü suç ortağı olarak sorumlu tutulmanızı istemiyorum. Sadece izinin sürülemeyeceğini ve artık senin olduğunu söyleyeceğim. Muhtemelen başka yerlerde başka paralar da bulmuştundur ama onlar Constance ve Heather içindi. Baba olacağımı hiç düşünmemiştim ama oldum ve ona bakmak zorundayım.

Elbette başka kadınlar da vardı. Burada isimlerini sayamayacağım kadar çok. Bunun için üzgün müyüm? Hayır, pek sayılmaz. Eminim seni incitmiştir, ama senin üstesinden gelemeyeceğin ihtiyaçlarım var. Senin hatan değil, bu işler böyledir. Bunun için kendine bu kadar yüklenme.

Gözlerimi deviriyorum ve cinayet işlemek istiyormuş gibi görünen Cam'e bakıyorum, sonra okumaya devam ediyorum.

Yaptığım her şeyin beni yakalayacağından ve öldüreceğinden oldukça eminim. İster kadınlar ve kocaları yüzünden olsun, ister başka sebeplerden. Yaşlı bir adam olacak kadar yaşamayacağım. Bunu sana sıradan bir hesapta bırakamam. Haczedilir. Bu şekilde olmaz.

Ayrıca, buradaki diğer küçük hediye, endişelenme. Çalıntı değil. Onu satın aldım, adil ve dürüstçe. Para saklamanın başka bir yolu. Yaklaşık yüz bin dolar değerinde. Onunla ne istersen yap.

Boktan bir koca olduğumu biliyorum ve günün sonunda daha iyisine sahip olmalıydın. Ama ilk yıl cebir dersinde seni gördüğüm andan itibaren seni kendim için istedim. Ve sana sahibim. Seni sevip sevmediğimi bilmiyorum, gerçekten. Tam bir baş belası olabiliyorsun ve sürekli şikayet ediyorsun ama güzelsin ve önemli olan da bu. Ve eğer ölürsem, kardeşlerine siktirip gitmelerini söyle. O pisliklerden nefret ediyorum.

Parayı al ve onunla ne istiyorsan yap. Senindir. Ve, evet, ben bir pisliğim, ama umarım harika bir hayatın olur, Mags. Benimle yaşadığından daha iyi.

J.

Cam mektubu elimden alıyor, göz gezdiriyor, sonra katlayıp zarfa geri koyuyor.

"Hıyarın tekiydi," diyor sonunda.

"Evet, artık o kadar kötü hissetmiyorum." Ne kadar hafif hissettiğime şaşırarak göz kırpyorum. "Tamam, bakalım bu neymiş."

Kutu ağır ve kapağını iterek açtığımda elmaslar güneş ışığında parlıyor.

"Vay anasını."

Cam omzumun üzerinden bakıyor. "Burada yüz karat olmalı."

Kolye kraliyet ailesinin boynunda olması gerektiği gibi görünüyor. Bir o yana bir bu yana hareket ettirdiğimde parıldıyor ve ışıltıyor.

"Bununla ne yapacağım ben?"

"Bugün karar vermek zorunda değilsin. Ya da başka bir gün. Onu bir kenara koy ve daha sonra ilgilen."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Haklısın, aceleye gerek yok. Yine de asla giymeyeceğim. Bu... şatafatlı."

Kutuyu kapatıyorum ve Cam'e bakıyorum.

"Her şey bitti."

Yavaşça başını sallıyor. "Düşündüğünden daha mı kötüydü?"

"Hayır." Soruyu düşündüm ve masadaki meyve kâsesinden bir elmaya uzandım. Birden aklıktan ölüyorum. "Zor değil. Ama kolay da değil. Aslında beklediğim gibi."

"Peki şimdi her şey bittiğine göre, nasıl hissediyorsun?"

"Daha hafif." Elmadan bir ısırık alıyorum. "Aslında çok daha hafif. Komik olan ne biliyor musun? O mektup duygularımı incitmedi."

Kaşları havaya kalkıyor ve itiraz etmeye başlıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum.

"Ben ciddiym. Hayattayken bana çok daha kötü şeyler söyledi. Ondan daha fazlasını beklemiyordum. Beni sevmediğini biliyordum. Sevdiğin insanlara böyle davranmazsın. Ve onu sevmek *istedim*. Ama sevmedim. Cenazesinde bile güldüm."

"Bunun muhtemelen şoktan kaynaklandığını düşünüyorum," diyor nazikçe.

"Tamam, beni güldürmek için metreslerinden birinin bana bağırması gerekti ama yine de. Yani, hayır, bu beni incitmedi. Ve açıkçası, mektupta tatlı olmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. O kadar bencil bir puşttu ki, onunla ancak bu kadar iyi olabilirdi."

"Haklı olduğundan şüpheleniyorum," diyor. "Lütfen bana artık para konusunda tuhaf hissetmediğini söyle."

"Bilmiyorum." Hızlı cevabıma şaşırarak göz kırpmıyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Bana kimden çaldığını söylemedi, bu yüzden iade edemiyorum. Ve şimdi sıcak su ısıtıcımı tamir ettirebilirim."

"Bekle, su ısıtıcın mı bozuldu?"

"Ve arabamı değiştirebilirim. Ve bazı kayıt ekipmanları alabilirim. Ama senden daha fazla param olması seni garip hissettiriyor mu?"

Şimdi iki kaşı da yukarı kalkıyor ve sonra biraz gülüyor. "Kim demiş öyle olduğunu?"

"Ben... sen... bekle, ne?"

Yine gülüyor ve başını sallıyor. "Size bir finansal planlamacı ayarlamamız gerekecek. O kadar parayı çek hesabında tutamazsın."

"Biliyorum. Kane'in bir adamı var."

"Aynı adam bende de var," deyince daha da meraklandım.

"Cam, bana işinin seni zengin ettiğini hiç söylemedin."

"Hiç sormadın." "I-

"

"Sana *ne* yaptığımı ve şimdi ne yaptığımı söyleyemeyeceğimi söyledim. Gerisini hiç sormadın. Ben iyiyim."

"Doğru. İyi gidiyorsun.

Tabii." "Neden garip davranıyorsun?" "Garip davranmıyorum."

"Evet, öyle sayılırsın." Uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Sadece para, Mags."

"Sahip olduğunuzda söylemek kolay."

Alnımdan öpüyor. "Haklısın. Ve zaman sahip değildim. Yaptığım iş tehlikeli olabilir ve bunun için iyi bir ücret alıyorum."

"Bilgisayar ineği olmak tehlikeli mi?"

Gözleri yarıklar halinde kapanıyor ve ben sırtıyorum. "Evet."

"Ne olabilir ki?"

İç çekiyor. "Hapis. Ölüm. İkisinin herhangi bir kombinasyonu."

Kalbim tekliyor. *Ölüm mü?* "Bırakmak zorundasın."

"Maggie-"

"Bugün işi bırakmalısın. Yeterince paramız var. Artık bunu yapmak zorunda değilsin. Bu çok riskli. Bırak gitsin."

"Hey, ben iyiyim." Başımı sallıyorum ama o beni sıkıca tutuyor. "Beni dinle. Ben . *Gerçekten* tehlikeli günler geride kaldı. O zamanlar çoğunlukla ordudaydım. Bugünlerde her şey yolunda ve çok daha az tehlikeli."

"Bunu beni yatıştırmak için söyleme Cameron Cox. Ciddiyim."

"Bu dürüst bir gerçek."

İç çekiyorum ve biraz ağlamaklı hissediyorum. Bu sabah Joey'nin son işleriyle uğraşırken hiç gözyaşı dökmedim ama Cam'i kaybetme düşüncesi bile beni hüngür hüngür ağlamaya itiyor.

"Eğer bana yalan , yemin ederim Cam..." "Sana yalan söylemem, bu konuda değil."

"Tamam. Bekle, bankada izlendiğimizi böyle mi anladın?"

"İki gözü olan herkes kameraları görebilir. Yani, ölen kocasının hesabını kapatmakla meşgul olmayan herkes."

"Evet, biraz dikkatim dağılmıştı. Sence onlar da bizi duymuş mudur?"
Dudakları sabırlı bir sırtışla yukarı doğru seğirdi. "Evet. Evet, bizi duyabiliyorlardı."

Başımı sallıyorum ve tekrar kutuya bakıyorum. "Sence bu kolyenin kime ait olduğunu bulabilir misin?"

"Yaklaşık on dakika içinde. , biraz yemek sipariş edelim ve ben de biraz kazı yapmaya başlayayım."

"Tamam."

"Ne yemek istersin?"

"Annemin çoban pastası. Ama bir hamburgere razıyım."

"Yarın akşam evde olacağız ve istediğin kadar çoban pastası yiyebilirsin."

"Eve gitmeye hazırım. Bekle, neden bugün gidemiyoruz? *Çok* var, Cam. Bir uçak kiralayabilirim."

"Tamam, Warbucks Baba, buna gerek yok. Uçuşu bugün olarak değiştirip değiştiremeyeceğimize bakabiliriz."

"Ah, doğru. Ya da şu."

"O para zaten cebinde bir delik açıyor." "Hayır, sadece eve gitmek istiyorum. Ailemi istiyorum."

"Anladım. Tamam, bugün bir uçak bileti alalım, kolyeyi sonra hallederiz."

"O Şeyle uğağa binmek zorundayım. Ya beni tutuklarlarsa? Lanet olsun Cam, ya buna el koyarlarsa ve beni kağakçılık ya da hırsızlıktan tutuklarlarsa?"

"Çok film izledin, değil mi?" "Hey, bu olabilir."

"Olmaz. Sadece ęantana koy. Güven bana." "Tanrım, Cayman hapishanesinde hiç iyi olmazdım."

"Bilemiyorum. Muhtemelen okyanusu iyi görürsün." Koluna bir tokat attım, o da güldü.

"Hapse girmeyeceksin."

"Bunu risk altında olmayan adam söylüyor. Belki uğağı kiralamalıyım. Daha az soru."

"Sen biraz drama kraliçesisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Eğer bir charter uçuşu ayarlarsam, mil yüksekliğindeki kulübe katılabiliriz." Güldü ve sonra kıçıma vurdu. "Beni kışkırtma."

On Birinci Bölüm

~CAMERON~

"İçecek bir şey ister misin?" Sonunda yanımdaki koltukta uyuyan Maggie'yi uyandırmamak için kelimeler fısıltıyla söyleniyor.

Uçuş görevlisine başımı sallıyorum ve teklif edilen battaniyeyi kabul ediyorum, plastik örtüden alıp Maggie'nin üzerine hafifçe örtüyorum.

Bir mucize eseri, Seattle'a direkt uçuşta birinci sınıfta son iki koltuğu kapmayı başardık. Eve vardığımızda geç olacaktı ama umurumuzda değildi.

Maggie evde olmak istedi ve onu suçlayamam.

Hayatımda hiç kimseyle bankadaki ofisinde oturup işlerini hallettiği zamanki kadar gurur duymamıştım. Profesyoneldi ve bir salatalık kadar soğukkanlıydı. Tamamen kendi alanının dışındaydı ama kendini tuttu, sahip olduğu soruları sordu ve tamamen harikaydı.

Odaya kadar hiç gerginlik göstermedi.

Joey'nin yaptığı her şeyin yükünün güçlü omuzlarından kalktığını görmek büyüleyiciydi. Daha hafifti. Daha çabuk gülümsüyordu.

Rahatladım.

Ve ben de tam yanındaydım. Birinin bilgi sahibi olması beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı. Çünkü bulduğu şeylerin çoğunu zaten biliyordum ve ona söyleyemiyordum. Şimdi ne yaptığımı anlıyor. Artık sır yok. Bulunacak hesaplar ya da ortaya ona zarar verebilecek sırlar yok.

Tüm bilgiler onda var.

Rahat bir nefes alabilir ve tamamen aşık olduğum kadınla birlikte olabilirim. Joey *The Lemon* başımızda olmadan bir ilişki kurabiliriz.

Seattle'a inmeye başladığımızda Maggie yanımda kıpırdanıyor. Bana baktı ve sırtıttı.

"Neredeyse eve geldik," diyorum ve elini elime alıyorum.

"Daha feribot yolculuğumuz var," diye cevap veriyor esniyerek. "Ama sorun değil.

Uyudun mu?"

"Hayır." Elini öpüyorum. "Ama öpmene sevindim. Horladığını biliyor muydun?"

Yeşil gözleri dehşet içinde büyüyor. "."

"Videoya çekerdim ama seni utandırmak istemedim." "Cameron Cox, ben horlamam."

Kimsenin ona gülmediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor ve ben de kıkırdamadan edemiyorum.

"Hiç komik değilsin."

"Komik sayılırım." Elini tekrar öpüyorum. "Horlamadın. Hem de çok."

"Ne zamandan beri bu kadar kötüsün?"

"*Kötü* mü? Ben mi?"

Bana ters ters bakıyor ve sonra homurdanarak iniş için alanını hazırlıyor.

"Bu gece benim evimde kalacaksın," haber verdim.

"Kalacak mıyım?"

"Evet. Evinizde sıcak su yok ve eminim sıcak bir duş almak isteyeceksiniz."

"Oh, doğru. Evet, bunu kesinlikle istiyorum. Sabah tamirciyi arayacağım. Umarım beni hemen ayarlayabilir. Ayrıca bir araba almam gerekiyor."

"İzin gününde şehre gidip bir tane bulabiliriz," diye teklif ediyorum.

"İnternette bir tane alamaz mıyım? Çalıştığı sürece hangi aracı alacağım umurunda değil."

"Evet, yapabilirsiniz ama bir şeye binlerce dolar ödmeden önce test sürüşü yapmak isteyeceğinizi düşünürdüm."

"Sanırım haklısın." Burnunu kaşıdı. "Tamam, bu hafta içinde gideriz."

"Araba seçiminize gerçekten hiç ilgi duymuyor musunuz? Sahip olmak için can attığınız araç yok mu?"

"Pek sayılmaz."

"Oh, bebeğim, bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

* * *

"Yorgun olmalıyım," diyor Maggie iki saat sonra evime girdiğimizde ve ben çantalarımızı içeri yerleştirdikten sonra. "Öyleyim ama pek uykum yok. Burada hiç yiyecek var mı? Bize ızgara peynirli sandviç ya da başka bir şey yapabilirim."

İçindekileri kontrol etmek için buzdolabını açıyor.

"Kesinlikle yapabilirim. Tüm malzemeler sende var. Ne düşünüyorsun?" "Sen yap, ben yiyeceğim."

Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Eğlenceli. Gece yarısı ızgara peynir. Şarabınız var mı?"

"Ben istiyorum. Kırmızı mı beyaz mı?"

"Daha önce ızgara peynirle hiç şarap eşleştirmedığım için beyaz şarap seçelim."

Ben bir şişe beyaz şarabın tıpasını açıp iki kadeh doldururken o gazlı ocağın üzerine bir tava koyup tereyağı ve ekmekle donanarak işe koyuluyor.

"İnsanlar şarabı her zaman peynirle eşleştirir," diye hatırlatıyorum ona. "Bu süslü bir yemek."

"Doğru." Göz kırıyor ve bir sandviçin üzerine peynir koyuyor. "Çocukken gecenin bir yarısı kalktığımda babamı mutfakta bunlardan birini yaparken bulduğumu hatırlıyorum. Amerika'ya gelene kadar bunu hiç duymadığını ve her insanın ayda en az bir kez yemesi gereken bir lezzet olduğunu söylerdi."

"Bu ona benziyor."

Yumuşakça gülümsüyor. Babasına çok yakın olduğunu biliyorum.

"Geçen gün ortaya çıkmalarına şaşırdınız mı?"

"Şok oldum. Sen ve Kane'in beni kızdırdığınız gün onları barda bulduğumda ağlamaya başladım."

"Maggie, özür dilerim-"

"Hayır, sorun yok. Yani, *iyi* değil, ama şimdi iyiyim. Sadece çok duygusaldım ve bir an için kendimi kaybettim. Önemli bir şey değil. Maeve bebeği doğurana kadar burada olmalarını seviyorum. Bu *aylarca* burada olacakları anlamına geliyor ve bundan daha iyi bir şey olamaz."

Bitmiş bir sandviçi tabağa kaydırıyor, *çaprazlamasına* ikiye kesiyor ve bana uzatıyor, sonra bir tane daha yapmaya başlıyor.

Çıtır çıtır, sıcak ızgara peyniri yiyorum ve inliyorum.

"İyi mi?" diye soruyor.

"Vay anasını. *Bunun* için malzemelerim var mıydı?"

Maggie güler ve başını sallar. "Şarküteri çekmecesinde duran hindiden biraz ekleyebilirdim ama ne zamandır orada durduğundan emin değildim."

"Muhtemelen bırakman en iyisi," diyorum ve bir ısırık daha alıyorum. "Bunu düzenli bir şey haline getirmeliyiz."

"Eğer bunu beğendiyseniz, ev yapımı domates çorbamla denemelisiniz."

Ona bakıyorum ve ona evlenme teklif etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ağzıma biraz daha tıktırıyorum.

Oraya varacağız ama benimle çorba içerek alay ettiği için değil.

Sandviçini bitiren Maggie bir tabureye oturur ve bir ısırık alır. "Mm, güzel. Babamınki kadar iyi değil ama idare eder."

"İşe yarar." Kıkırdıyorum ve tabağımı bulaşık makinesine koyuyorum. Ben arkamı dönmeden Maggie bana sarılmış, yüzünü sırtıma bastırmış ve ellerini karnımda kenetlemişti. "Hey, iyi misin?"

"Evet, öyleyim. Aslında harikayım ve gerçekten minnettarım."

Kaşlarımı çatıyorum ve dönüp ona bakabilmek için ellerini birbirinden ayırıyorum. "Minnettar mısınız?"

"Kane'in ya da ailemin -ya da ailemden herhangi birinin- benimle oraya geleceğini biliyorum ama *senin gelmen* beni rahatlatmış. Benimle geldiğin için teşekkürler."

"Tatlım, Tanrı'nın bir eyleminin bile beni uzak tutabileceğini sanmıyorum. O sandviçi bitirecek misin?"

Gülüyor ve sonra başını sallıyor. "Benden bu kadar. Alabilirsin."

Ona uzanmak yerine çenesini yukarı kaldırıyorum. "Hey. Cidden, orada olduğum için mutluyum. Eve döndüğümüz ve en zor şeyleri geride bırakabildiğin için de mutluyum."

"Evet." Nefes alıp veriyor. "Aynen öyle. Sanırım yolculuk ve tüm bu duygular beni yakalıyor."

"Hemen bir duş almak ister misin?"

"Evet, şimdi üzerimde uçak kokusu var." Burnunu kırıstırıyor. "Ve mikroplar. Çabuk olacağım."

Çenemi öpüyor ve sonra aceleyle koridora iniyor.

"Bir tişört ödünç alacağım," diye sesleniyor.

Sandviçini bitirip tabağını bulaşık makinesine koyarken "İhtiyacın olanı al," diye bağıyorum.

Bavulları yatak odasına taşıyorum ve kendi bavulumu hızla açıyorum, çamaşırları ayırıyorum ve banyo malzemelerini banyoya götürüyorum.

"Sen misin?"

"Umarım öyledir." Duş perdesini aralayıp bana tepeden tırnağa uzun ve yavaş bir bakış atarken ona sırtıyorum.

"Burası biraz yalnız."

"Öyle mi?" Ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Yalnız kalmanı istemeyiz."

"Ve sırtımın yıkanması gerekiyor."

Tekrar ortadan kayboluyor ve ben de kıyafetlerimi çıkarıp duшта ona katılıyorum.

"Merhaba," diyor sırtarak. "Sizinle burada tanışmak ne güzel."

"yirmi dört saattir uyanık olan biri için eğlenceli bir ruh hali içindesiniz."

"Daha fazla eğlenmeliyiz," diyor ve uzanıp kıcımı avuçluyor. "Güzel bir popon var."

Elime duş jeli döküyorum ve Maggie'nin sırtını yıkamaya başlıyorum.

"Teşekkürler. Her şeyin çok güzel."

"Hayır, kıcımda selülit var."

Kıcımı inceleyebilmek için onu döndürüyorum ve sabunlu ellerimi üzerinde gezdiriyorum.

"Buna dair bir kanıt göremiyorum."

"Sadece çok dikkatli bakmıyorsun."

"Hayır, bakıyorum. Güven bana, arıyorum."

Kıkırdıyor. Elimi göğüslerinde gezdiriyorum ve meme uçlarını okşuyorum. Kıkırdaması bir iç çekişe dönüşüyor.

"Ellerini çok iyi kullanıyorsun." "Biraz fazla konuşmanız."

"Benimle konuşmak istemiyor musun?"

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Kelimelerin ne *olduğunu* hatırlayamayacak kadar heyecanlanmanı istiyorum."

"Oh."

Ben Maggie'nin sırtını fayans duvara yaslarken su üzerimizden akıp gidiyor, suyu duruluyor.

Soğuktan inliyor, sonra onu yukarı kaldırıyorum ve kolayca içeri giriyorum.

On

u. "Oh, Tanrım," diye inliyor. "Duшта seksin eğlenceli olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Neden olmasın?" Bir elimi fayansa dayayarak burnumu onun burnuna doğru sürüklüyorum.

Boyun.

"Çünkü soğuk. Ve ıslak."

"Hadi seni ."

Hızlı ve sıcaktır ve Maggie titreyen bir orgazm kütlesine dönüştüğünde su soğumuştur.

", seni ısıtalım."

Musluğu kapatıp havluya uzanıyorum ama Maggie sadece sırıtıyor. "Bacaklarımı hissetmiyorum. Şimdilik iyiyim diyebilirim."

Ona gülüyorum, sonra ikimizi de kurulayıp yatağa sokmayı başarıyorum. "Gözlerimi açık tutamıyorum," diye fısıldıyor.

"Hadi uyu." Alnından öpüyorum ve Mary Margaret bana bir halde, onunla birlikte uykuya dalıyorum.

* * *

Maggie bana, "Sıcak su ısıtıcısını getiren adamla buluşmam gerekiyor," diye haber verdi.

"Sanırım o bir tesisatçı," diye gülerek cevap veriyorum ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Seni birazdan eve bırakacağım."

"Yürüyebilirim."

"Gerek yok. Bu sabah Kane'i görmeye gitmem gerekiyor."

"Dün olanlar hakkında ona her şeyi anlatacak mısın?"

"Hayır, bu benim anlatacağım bir hikâye değil. kahvesini içeceğim ve yemeğini yiyeceğim. Her Cuma sabahı kahvaltıda bir araya geliriz."

"Bunu bilmiyordum." Durakladı ve bana baktı. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Yıllardır. Eğer şehirdeysem, sürekli bir randevumuz olur. Eve taşındığımdan ve artık iş için seyahat etmediğimden beri daha düzenli hale geldi."

"Bu çok şirin."

Gözlerimi ona diktim. "*Şirin* mi?"

"Evet." Sırıtıyor ve yanağımı okşamak için yanıma geliyor. "*Çok tatlısın.*"

"Erkekler sevimli değildir, tatlım."

"Hayır mı?" Sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açıyor. "O zaman nesin sen?"

"Erkeksi. Sağlam. Yakışıklı." Burnumu çekiyorum ve yumruğumla göğsüme vuruyorum.

"Ben adamım."

"Pekâlâ, yakışıklı, erkeksi , eve gitmeliyim. Bugün çamaşırlarımı yıkayabileceğim."

"Onu buraya getirebilirdin."

"değil." Omuz silkiyor ve omzuna asarak valizini çekiyor. "Hazır mısın?"

"Maggie, gerçekten yardım istemeyi öğrenmelisin."

"Benim şeyim bugün tamir ediliyor. Yardıma ihtiyacım yok." "Tamam, inatçı kız. Hadi gidelim."

Bavulu ondan alıyorum, kamyonetime kadar onu takip ediyorum, bavulu arkaya ve garaj yolundan çıkıyoruz.

"Maeve'e uğramamızın bir var mı? Yolun dışında olduğunu biliyorum ama ailemi görmek istiyorum ve-"

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum ve Maeve ile Hunter'ın yaşadığı kayalıklara doğru dönüyorum. Hunter, Tom'la birlikte garaj yolundaydı, her iki adamın da elleri kalçalarında ve Maggie'nin kamyonundan indiğini gören Tom'un yüzü aydınlandı.

"Küçük kızımı görebildiğim güzel bir sabah." Maggie'nin yanağından öpüyor. "Sen nasılsın?"

"Güzel. Aslında harika. Tüm ailenin olan biten her şeyi duymak isteyeceğini biliyorum ama evimdeki sıcak su ısıtıcısıyla buluşmadan önce sana ve anneme kısa bir vermek istedim."

"Tesisatçı," diye ekliyorum yardımsever bir şekilde.

Tom, kızına kendisiyle birlikte garajın üstündeki daireye çıkmasını işaret ederek, "O zaman yukarı gel," der.

Maggie bana "Hemen döneceğim," diyor ve babasına

katılıyor. "İyi geçti mi?" Hunter soruyor.

"Beklediğimden daha iyi," diyorum başımı sallayarak. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Maeve bir bahçe istiyor," diyor uzun uzun iç çekerek. "Orada burada birkaç saksı değil, koca bir çiçeklik. Ve bir bitki bahçesi istiyor. Ve bir salsa bahçesi. Salsa bahçesi de neyin nesi?"

"I-"

"Biliyor musunuz? Bilmek istemiyorum. Tom ve ben sadece etrafa bakıyor, işleri nasıl düzenleyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk."

"Bunu Maeve'in yapması gerekmez mi?"

"O kısımla uğraşmak istemiyor," diye yanıtlıyor. "Sana söylüyorum, hamile kaldı ve şimdi çok tuhaf fikirleri var. Durup dururken! Sakın ona bunu söylediğimi söyleme, yoksa sonunu asla duyamam."

"Maeve salsa sever mi?"

Çenesi titriyor ve sonra başını sallayıp bir kahkaha atıyor. "Bilmiyorum. Bu iyi bir soru."

"Tamam, ben hazırım," diye duyuruyor Maggie aceleyle garaja gelirken.

"Çok hızlıydı."

"Onları çok hızlı doldurdum. Tesisatçıyı kaçırmak istemiyorum."

Hunter'ın elini sıkıyorum ve sonra Maggie'yle birlikte kamyonetime binip onun küçük evine doğru yola çıkıyoruz. Oraya vardığımızda yolda tesisatçı kamyonu yoktu ama kiralık gibi görünen bir sedan vardı.

Kapıyı çalmaya hazırlanan verandada tanıdığım bir kadın duruyordu.

"Kim o?" Maggie sordu.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

Tam da artık sır kalmadığını düşünürken, yanıldığımı hatırladım.

Ve bu seferki çok fena.

Kamyondan iniyoruz ve Maggie aceleyle verandaya çıkıyor.

"Yardımcı olabilir miyim? Bekle. Sen bardaki kadınsın. Şu sürüngenin taciz ettiği kadın."

"Ah, evet. Doğru." Boğazını temizliyor. "Benim adım Heather ve bir süredir size ulaşmaya çalışıyordum."

Maggie bir adım geri çekilir ve yumruklarını sıkar. "Gitmeni istiyorum."

On İkinci Bölüm

~MAGGIE~

Bunu istemiyorum.

Onu burada istemiyorum.

Cameron'ın göğsüne çarpana kadar geri çekiliyorum ve o da beni sabitlemek için omuzlarımı kavırıyor. Kulaklarımdaki kan hücumundan duyamıyorum. Kalbim vücudumdan dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Bu Joey'nin öldüğünü öğrendiğim zamandan daha kötü.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Cam kulağıma. Elleri yatıştırıcı bir şekilde kollarımda aşağı yukarı geziniyor. "Bir şeyin yok."

"Gitmesini istiyorum," diyorum inkâr içinde başımı sallarken. Yaşadığım onca şeyden sonra, *bu* gerçekleşiyor olamaz.

"Lütfen," diye yalvarıyor Heather. "Sadece seninle konuşmak istiyorum. Üç ay öncesine kadar senden haberim yoktu, yemin ederim. O da bana yalan söyledi. Sadece konuşmak istiyorum."

Heather'ın gözleri yaşlarla dolar.

"Teksas'tan geldim. Sana telefonla ulaşmaya çalışıyorum ama hep yüzüme kapatıyorsun."

"Yani, öylece ortaya mı çıktın? Lanet telefonu kapatmam seninle konuşmak istemediğime dair bir ipucu olmalıydı."

"Bana sadece on beş dakika ver," diyor. "Lütfen mi?"

"İçeri girelim ve komşulara konuşacak bir şey bırakmayalım," diyor Cameron ve beni ön kapıya doğru yönlendiriyor. "İstedğin buysa on beş dakika sonra ona dışarı kadar eşlik ederim."

Uyuşmuş bacaklarımın beni ön basamaklara nasıl taşıdığını bilmiyorum. Vücudumun geri kalanıyla bağlantım kopmuş gibi hissediyorum.

Ve çok kızgınım.

Parmaklarım titrediğinde ve anahtar deliğini kaçırdığımda Cam kapıyı yardım ediyor, sonra biz -Heather ve ben- oturma odasına geçip karşılıklı sandalyelere otururken bekliyor.

Geçen gece onu barda gördüm ama pek dikkatimi çekmedi. Kızıl saçlı, mavi gözlü, güzel ve minyon bir kız. Benden çok daha kısa. Ve kıvrımlı. Joey'nin ondan neden etkilendiğini anlayabiliyorum.

"Seni incitmek ya da rahatsız etmek istemiyorum," diye başlıyor Heather. "Sadece bazı cevaplara ihtiyacım var, hepsi bu. Joey'nin evli olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi deviriyorum ve Heather başını sallıyor.

"Ben . Onunla tanıştım... Tanrım, sekiz yıl önce mi? Detayları anlatmayayım ama kısa sürede hamile kaldım. Joey çok heyecanlanmıştı. Bana evlenme bile teklif etti. Üç yıl boyunca, tamamen normal bir aile olarak birlikte yaşadık."

Ellerim kucığımda, ama o konuşmaya devam ediyor. Tesisatçı kapıyı çaldığında, Cam onunla ilgilenmek için izin istiyor.

Onsuz ne yapardım ben?

"Bebeğim, Constance'ım doğduktan sonra işler tuhaflaştı. Daha çok gidiyordu. *Her zaman* çok sık giderdi çünkü onu her yere götüren bir işi vardı. Çok seyahat ederdi, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Haftada bir gün eve geliyordu, sonra daha da az gelmeye başladı. Ve kötü davranmaya başladı. Bebekle pek bir şey yapmak istemiyordu ve biraz kilo verip inek gibi görünmezsem daha çok geleceğini söylüyordu."

Gözlerimi kapatıp uzun, derin bir nefes alıyorum. Tanrım, tam bir pislikti. Yani, beni bu kadınla aldatıyordu ama yine de onunla bu şekilde konuşacak kadar boktan biriydi.

"Sonunda nişanı iptal etti ve Constance onu sık sık görmedi. Buraya geleceğine söz verdi ama bu sözlerini hep tutmadı. Doğum günlerini ve tatilleri kaçırdı. Tabii şimdi anlıyorum ki tatilleri seninle geçiriyormuş."

Cam bir kez daha yanıma oturup elimi tutarken "Bazen," diye fısıldıyorum. Ona dönüyorum. "Tesisatçı işini yapıyor mu?"

"O çoktan gitti. Kolay bir olduğu ortaya çıktı."

"Oh. Tamam. Üzgünüm, devam et."

"Birkaç ay önce Constance babasını arayıp arayamayacağını sordu. Numarasını aradım ve bağlantı kesilmişti. Nedenini bilmiyorum ama içimde kötü bir his vardı ve biraz araştırma yapmaya karar verdim." Heather elini yüzünde gezdiriyor. "Ölüm ilanını buldum. Tanrım, tanımadığım bir adamla ilgiliydi. İsim uyuyordu ama detaylar? Her şey yanlıştı. I

Washington'da nasıl bir hayatı olabileceğini hayal bile edemiyordu. Bir eş. Şaşırmıştım."

"Onu bulmaya çalışmak *aylarınızı* mı aldı? Bir çocuğunuz var. Ondan haber alamadığınızı ya da para alamadığınızı hiç düşünmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, öyle olmadı. Çocuk nafakasını ödemedi ve dediğim gibi, aylarca tek kelime etmedik. Hayatıma devam ettim ve Connie ile aramız iyi. Biriyle bile tanıştım. Ama ölüm ilanını bulduğumda, bunu düşünmeden edemedim. Evli bir adamla yattım. Ondan bir *çocuğum* vardı. Ve tüm bunlar olurken bana yalan söylüyordu."

Uzun, derin bir nefes alıyorum ve önce Cam'e sonra da Heather'a bakıyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Heather bana göz kırpmıyor ve sonra biraz gülüyor. "Biliyor musun, şimdiye kadar bir liste yapmış olacağımı düşünürdün. Son birkaç aydır aklıma o kadar çok soru geldi ki, şimdi burada seninle otururken bir tanesi bile aklıma gelmiyor. *Nasıl* dışında hiçbirisi. Bunu nasıl bu kadar uzun süre yapabildi?"

"Pekâlâ. Öncelikle size bildiklerimi anlatacağım, ki bu aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil. Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama doğru."

"*Hiçbir şey* bilmiyorum, o yüzden can kulağıyla dinliyorum."

"Onunla liseden hemen sonra evlendim. Muhtemelen onunla o yaz tanışmışsındır."

"Yani onunla tanıştığımda 22 yaşında değildi."

Ona göz kırpmıyorum ve sonra gülüyorum. "Hayır. Hayır, on sekiz yaşında olacaktı."

Sahte bir kimliği olmalı. Kaç ?" "Yirmi beş," diyor.

"Söyleyebileceğim kadarıyla Joey'in ülkenin her yerinde kız arkadaşları vardı. İş için seyahat ediyordu, ancak her şeye rağmen bu işin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de hiç iş değildi, kim bilir. Seyahat ederdi ve etrafta sevişirdi. O öldükten sonra, evliliğimiz sırasında birlikte olduğunu bildiğim yaklaşık yirmi beş kadın buldum ve daha fazlası da olabilir. Hatta bir tanesi cenazeye geldi ve cenazeden sonra bana sarkıntılık etti."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Heather. Mavi gözleri dehşet içinde yuvarlanıyor ve ellerini ağzına bastırırken titriyor. "Maggie, çok üzgünüm."

"Ben iyiyim," diyorum dürüstçe. "Gerçekten iyiyim. Joey sana hiç nafaka vermediyse nasıl?"

"Bir işim var," diye yanıtıyor. "Ve bir ailem var. Nişanlım harika biri. Evlendiğimizde Connie'yi evlat edinecek."

"Güzel." Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu çok iyi. Senin adına sevindim, gerçekten."

Heather, Joey sana para bıraktı."

Elleri kucağına düştü. "Ne?"

"Para sakladı. Hem *çok* miktarda. Ve tüm hesaplarda, sizi ve Constance'ı hak sahipleri olarak listeledi."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Parayla ilgili şey söylemedi. Küçük bir hayat sigortası poliçesi falan mı?"

"Hayır. Her biri iki yüz bin dolardan az olmayan birkaç hesap var."

Yüzünü dikkatle izliyorum. Tepkisini görmek istiyorum. Zaten bilip bilmediğini görmek istiyorum.

Ağzı açılıyor ve sonra gözyaşlarına boğuluyor. Kendi içine kapanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan hemen yanına gidip sırtını sıvazlıyorum.

Gözlerim Cam'inkileri buldu. Sinirli görünüyor, sanki ona bildiğim her şeyi anlatmamalıymışım gibi, ama kaybedecek neyim var ki?

"Neden bana söylemedi?" diye hıçkırıyor. "Neden o parayı bebeğimiz için biriktirdi ve bana söylemedi? Ay sonunu getiremediğim için ailemden yardım istemek zorunda kaldığım aylar oldu. Ve bunca zaman..."

Tekrar yıkıldı ve tek yapabildiğim sırtını ovmak oldu. Cam bize bir kutu mendil uzattı.

"Tamam, ben iyiyim." Yüzünü siliyor ve arkasına yaslanıp gözlerini biraz daha siliyor. "Özür dilerim, bunu beklemiyordum. Zengin olduğumu bilmiyordum."

"Değildi," diye basitçe cevap verdim. "Parayı nasıl aldığını bilmiyorum. Ama para senin. Talep edebilmen için sana bilgi vereceğim."

Nefes alıp veriyor ve ben de Cam'in yanındaki koltuğuma dönüyorum. "Nasıl bu kadar sakınsın?" diye soruyor bana.

"Buna alışmak için iki yılım vardı," diye hatırlatıyorum ona. "İyileşmek için iki yıl. Sen her şeyi daha yeni öğrendin."

"Sana da vurdu mu?" diye soruyor ve sonra yere bakıyor. "Joey Lemon sana vurdu mu, Heather?"

Dudağını ısıyor ve sonra başını sallayarak mavi bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Evet, evet. Evet, yaptı. Ama bunu Constance'ın önünde yaptığında, kendimi savundum ve ona buna katlanamayacağımı söyledim." Omuz silkti. "Onu bir daha hiç görmedik. Bebeğim babasını benim yüzümden kaybetti."

"Saçmalık." Sert ve bir şekilde söyledim. "Babası tacizci bir pislikti ve hayatta olsa da olmasa da onsuz daha iyi olurdu. Ve bunu söylediğim için üzgün değilim."

"Biliyorum." Tekrar iç geçirir. "Biliyorum. Ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Ve bunun aptalca olduğunu da biliyorum. Eğer en iyi arkadaşım bana bunlardan birini anlatsaydı, ben de ona aynı şeyi söylerdim. Peki, senin başına geldiğinde neden farklı hissediyorsun?"

"Çünkü tacizci size bunun sizin suçunuz olduğunu hissettirir. Joey usta bir manipülatördü. Tam bir pislik gibi davranıp sonra da dönüp sizi etkileyebilirdi."

"Bu doğru." Saatini kontrol ediyor. "On beş dakikadan uzun sürdü."

"Sorun yok. Şimdi sakinim, sorun yok. Sadece hayatımın her gününde o adamın hatırlatıcılarının karşına çıkmaması için endişeliyim."

"Ben bir tanesiyle yaşıyorum," diyor nazikçe. "Ve onu dünyadaki hiçbir şeye değişmeyeceğim halde, günlük bir hatırlatıcı. Tıpkı ona benziyor. Lafi açılmışken, eve, onun yanına gitmeliyim. Üç gündür adadayım. Cesaretimi toplayıp bu sabah geldim ve iyi ki de gelmişim çünkü Dallas'a uçağım bu öğleden sonra kalkıyor."

"Bana e-posta adresinizi bırakırsanız, tüm banka bilgilerini size ulaştırırım."

Cam, "Onu ara," diye öneriyor. "Banka bilgilerini e-posta yoluyla göndermemelisin. Güvenli değil."

"Seni ararım," diye düzeltiyorum. "Oh, ve işte."

Aceleyle dosyalarımı sakladığım küçük ofisime giriyorum ve bir dosya klasörü alıyorum.

"Sanırım hesapları talep etmek için *resmi* bir ölüm belgesine ihtiyacınız olacak.

Elli kadar var. Al bakalım."

Sertifikayı Heather' uzatıyorum ve o da gözlerini dikip bakıyor.

"O öldü," diyor basitçe.

"Ve gömülü." Onu izlerken başımı eğiyorum, aklımda bir fikir oluşuyor.

"Nereye gömüldüğünü görmek ister misin?"

Başını kaldırıyor ve başını sallıyor. "Biliyor musun? . Evet, istiyorum."

Bunca zamandır sessiz olan Cameron'a dönüyorum. Ona daha sonra ne düşündüğünü soracağım ama şimdilik bunu bitireceğim.

Hepsini bitireceğim. "Hadi, gidelim."

"Sonra görüşürüz. Ben Kane'e gidiyorum," diyor Cam ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "İşin bitince beni ara."

"Tamam. Teşekkür ."

"Teşekkür ederim," diye yankılanıyor Heather.

Cameron gittikten sonra "Arabam yok," diye açıklıyorum. "Benim var," dedi. "Ben sürerim. Sen yolu tarif et."

"Anlaştık."

* * *

"Buraya park edip yolun geri kalanını yürümek zorundayız," diyorum Heather'a, mezarlığın içinden geçen tek şeritli yoldan çıkabileceği en iyi yeri işaret ederken. "Hemen şurada."

Arabadan iniyoruz ve temiz bahar havasını içime çekiyorum. Adada bahar mevsimini seviyorum. En kötü günlerdeki bulutlar ve yağmur dağılmaya başlıyor ve bana en azından birkaç ay güneş ışığı vaat ediliyor.

Bugün o güneşli günlerden biri. Gökyüzü açık ve buradan tuzlu suyun kokusunu bile alabiliyoruz. Heather'ı mezar taşlarının arasından Joey'nin cenazesinden beri ziyaret etmediğim mezarlığa doğru götürüyorum.

Ama eğer bugün bu konuyu toparlayacaksam, bunu yapmanın iyi bir yolu bu.

Dünün son olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım.

Heather'ın kim olduğunu anladığımda ne kadar dehşete düşmüş olsam da burada olduğu için üzgün değilim. Bitirilecek bir şey daha var.

Umarım, ki parmaklarımı çapraz tutuyorum, bu son şey olur.

Heather parmak uçlarını bir mezarın üzerinde gezdirirken, "Bu taşlardan bazıları çok güzel," diyor.

Aradığımız mezara yaklaşırken Heather'a, "Joey'nin ailesi her şeyi yapmış," diye bilgi verdim.

"Vay be," diyor Heather.

Mezar taşı en az bir metre boyunda ve üzerinde Joey'in bir fotoğrafı var. Tam adı, doğum tarihi ve ölüm tarihi kazınmış ve bunun altında çok uzun bir mezar yazısı var.

"Neden ona tapıyorlarmış gibi görünüyor?" Heather soruyor.

"Çünkü yaptılar," diye onaylıyorum. "Benden nefret ettiler ve ölümünden beni sorumlu tuttular. O tek çocuktu."

"Bana anne babasının çoktan öldüğünü söyledi," diye itiraf ediyor Heather. "Ona Constance'ın ailesiyle tanışıp tanışmaması gerektiğini sordum, o da çocukken öldüklerini söyledi."

"Her zaman hikâye anlatır," diyorum başımı sallayarak. "Ailesi hâlâ hayatta. Son duyduğumda adadan taşınmışlardı. Ve eğer tavsiyemi istersen-"

"İstiyorum."

"Ben olsam onlara Constance'tan bahsetmezdim. Kontrolcüdürler ve bence senin hayatına hoş karşılamayacağın şekillerde müdahale etmeye çalışırlar." "Ama o onların *torunu*." Heather burnunu kıvrır. "Bu onu onlardan uzak tutmak yanlış geliyor."

"Karar sizin," diye cevap veriyorum, ellerim teslimiyetle havada. "Ama Joey'i büyüttüler ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

"Evet, şey, haksız değilsin. Bunu düşüneceğim, biraz araştırma yapacağım. Genelde acele kararlar vermem."

Heather taşın yanına çömelir, Joey'nin resminden sadece birkaç santim uzaktadır.

"Sen bir orospu çocuğuydun, Joey Lemon. Öldüğün için üzgün değilim ve bu beni suçlu hissettiriyor çünkü bana bundan daha iyisi öğretildi. Constance'ı hak etmedin. O sensiz çok daha iyi ve Rob ona harika bir baba olacak. Senin asla olamayacağın bir baba."

Heather ayağa kalkar ve birkaç adım geri çekilir.

"Beni duyabiliyor mu bilmiyorum ama bu sözleri söylemek iyi hissettiriyor."

"Onu azarladım... Öldüğünden beri kaç kez bilmiyorum. İyi hissettiriyor."

Büyük bir şaşkınlıkla Heather uzanıp elimi tuttu. Yan yana durup bir zamanlar ikimizin de sevdiği adamdan geriye kalanlara bakıyoruz.

"Tuhaf olduğunu biliyorum ama iletişimde kalmak istiyorum," diyor. "Biraz tuhaf," diye kabul ediyorum.

"Ama sanırım senden hoşlanıyorum."

Heather gülüyor ve ben de ona katılıyorum. Çok geçmeden o kadar gülmeye başladık ki ikimiz de gözyaşlarımızı siliyorduk. Yan tarafım ağrıyor. Altıma işeyebilirim.

Ama, lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

"Ailemin insanları evlat edinmek gibi bir alışkanlığı var," diyorum yeniden nefes alabildiğimde ve yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken.

"Biliyorum ki sen ve

Constance burada her zaman hoş
karşılanacaktır." "Teşekkür ederim."

Heather Joey'den uzaklaşır ve bence adama sırtını dönmesi semboliktir.

Evet, ondan hoşlandım.

"Belki bir gün Connie'yi buraya getiririm. Biraz daha büyüdüğünde. Joey hakkında sorular soruyor. Çok sık değil ama bazen bir şeyler hatırlıyor ve sorular soruyor. Büyüdüğünde onu buraya getireceğim ve ona hikayeyi anlatacağım."

Arabaya doğru yürürken "*Çok daha büyüdüğünde*," diye öneriyorum. "Çünkü ben yirmi sekiz yaşındayım ve bunu tam olarak anlayamıyorum."

"Daha yirmi sekiz yaşında mısın?" Heather soruyor ve sonra tekrar gülüyor. "Doğru, sandığımdan çok daha fazla beşik hırsızıymışım. Hikayenin başka bir parçası. En azından o yaştaydı ve ben hiçbir yasayı çiğnemedim.

-En azından bu açıdan."

Arabaya binip emniyet kemerlerimizi bağladıktan sonra, "Herhangi bir yasayı çiğnediğinizi sanmıyorum," diyorum. "Seninle daha önce hiç konuşmadığım için özür dilerim."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben olsam bana git kendini becer derdim."

"Telefonu yüzüne kapattığımda nefesimin altında bunu söylemiş olabilirim."

"Olması gerektiği gibi." Arabayı çalıştırdı. "Evine dönerken bir kahve içmek ister misin?"

"Tabii ki evet."

Kasabaya doğru hızlıca yola çıktık ve Heather en sevdiğim arabaya servis kahve standına yanaştı. Siparişimizi verdikten sonra evime doğru yola çıktık.

Annem ve babam sanki her gün orada takılıyorlarmış gibi verandadaki salıncakta oturuyorlar.

Heather arabayı durdurduğunda ona döndüm. "Ailemle tanışmak ister misin?"

Gözleri açılıyor ve bir kahkaha atıyor. "Neden olmasın?"

"Güzeller. Onları seveceksin."

Kahvelerimizle merdivenleri annelere gülümsüyorum.

"Merhaba, Çocuklar. Bu o Heather. Heather, Bu o Fiona ve Tom O'Callaghan, ailem."

"Ah, sevgilim," diye mırıldanıyor annem ve ayağa kalkıyor, ama bana sarılmak yerine kollarını Heather'a doluyor. "Sen iyi misin?"

"Ben... Ben iyiyim, teşekkür ." Heather annemin sırtını sıvazladı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sana söylemiştim," diyorum Da'nın yanına oturup başımı omzuna yaslarken, "biz insanları aramıza katmaya meyilliyiz. Ve görünüşe göre sen de katlanmışsın."

Heather gözleri yeni yaşlarla dolarken, "Bana kızacağımı düşünmüştüm," diyor.

"Peki ne için?" Da talep ediyor. "Joey Lemon'ın serserinin teki olması senin suçun değildi, değil mi? Üstelik bakman gereken küçük bir çocuğun var."

"Onu da getirdin mi?" Annem soruyor, sesi umut dolu. "Hayır, o Teksas'ta."

"Muhtemelen en iyisi bu," diyor Ma başını sallayarak. "Eğer bizimle bara gelersen, seni canının istediği her şeyle doyururuz."

Heather güler ve başını sallar. "Üzgünüm, havaalanına gitmem gerekiyor. Ama seninle tanışabildiğim için çok minnettarım."

Ben bir kez daha ayağa kalkarken bana dönüyor.

"Teşekkür ederim. Beni kovmadığın ve bana yardım ettiğin için."

"Rica ederim. Eve gittiğinizde arayın, size ihtiyacınız olan tüm bilgileri vereyim."

Heather veda ediyor ve o uzaklaştıktan sonra salıncakta annemle babamın arasına oturuyorum. Annem elimi tutuyor, babam da yanağımdan öpüyor.

"Çok iyi birine benziyor," dedi sonunda Ma.

"Evet, öyle. O da öyle. Bana yaptığı gibi ona da zarar verdi. Daha da kötüsü, çünkü bir bebeği vardı ve o hiç umursamadı."

Onlara Heather'ın nişanlısından bahsediyorum ve Da başını sallıyor. "Onlarla ilgilenilecek ve önemli olan da bu."

"Uğursuzluk getirir diye yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum," diyorum ve annemin elini sıkıyorum, "ama sanırım bu sonuncusu. Sonunda hayatıma devam edebilirim."

"Ve tam zamanı," diyor Ma. "Çünkü daha yaşayacak çok hayatın var, tatlı kızım."

On Üçüncü Bölüm

~CAMERON~

Seattle'daki araba parkına girdiğimde Maggie, " Bundan korkuyorum," diyor.

"Belli ki. Bugün buraya gelmeye hazırlanırken ayaklarını sürüyordun, ve sanırım üç saat içinde kapanacaklar."

"Eğer üç saatten kısa bir sürede araba alamıyorsam, ortada büyük bir sorun var demektir.

Kocaman."

"Bu hızlı bir süreç değil, biliyorsunuz."

Bana tiksintiyle bakıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hadi ama. O kadar da kötü olmayacak. Burada istediğin hemen hemen her şeyi karşılayabilirsin."

Maggie iç geçiriyor ve sanki kanal tedavisi için dişçiye götürülüyormuş gibi arabamdan iniyor. Biz daha satılık araçlara bakmaya başlayamadan bir satıcı bize doğru geliyor.

"Merhaba, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" "Bir arabaya ihtiyacım var," diyor Maggie.

"Doğru yere geldiniz," diye cevap verir ve elini uzatır

Ben. "Ben Roland."

"Ah, Cam. Maggie senin müşterin. Ben sadece moral desteği için buradayım." "oldum Maggie," diyor Roland. "Peki, ne arıyorsun? ne için?"

"Kelimenin tam anlamıyla çalışan her şey," diye yanıtlıyor. "Bunun dışında umurumda değil."

Roland dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra bana bakıyor. Omuz silkiyorum.

İyi şanslar, dostum.

"Sedan mı yoksa SUV mu tercih edersiniz?" "Umurumda değil."

"Belirli bir rengi var mı?"

"Hayır."

Roland güler ve elini boynuna götürür. "Pekâlâ. Bununla başlayalım. Bunu günlük olarak ne için kullanacaksın?"

"Hemen hemen sadece işe gidip , ancak adalardan birinde yaşıyorum, bu yüzden tahmin edilemeyen hava koşulları oluyor."

"Tamam, bu iyi bir başlangıç. Dört tekerlekten çekişli bir SUV iyi olabilir. Ama sanırım daha küçük bir tane."

"Evet, bir depoya ihtiyacım yok," diye kabul ediyor. "Ama dört tekerden çekiş kulağa hoş geliyor."

"Harika, başlamak için bir yerimiz var. Şuraya bakalım."

Roland bizi birkaç sıra ötedeki şık, yepyeni araçların olduğu sıraya yönlendiriyor.

"Harika, birini seç, ben alacağım."

Şimdi Roland gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, bu senin işin Maggie."

"İstediğim zaman çalıştığı ve beni yarı yolda bırakmadığı sürece seçici değilim. Oh, ama kırmızıyı severim."

"O zaman kırmızı olanla başlayalım." Isıtmalı koltuklar, geri görüş kamerası ve Maggie'nin umurunda olmadığına emin olduğum bir sürü şey anlatıyor.

"Ay tavanına ne dersin?" Roland ona sorar.

Maggie yukarı bakar. "Öyle bir şey yok."

"Bu araçta yok, ama bir seçenek. Ayrıca, şerit asistanı, hangi hız sabitleyiciyi istediğinizi, ısıtmalı direksiyon simidi isteyip istemediğinizi düşündünüz mü?"

"Vay be." Maggie ellerini kaldırdı ve Roland'a sanki az önce ona hayatının en büyük sınavına hazırlanmasını söylemiş gibi baktı. "Isıtmalı *direksiyon simidi* mi?"

"Bu doğru."

"Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Kapı kilidini açmak için anahtar kullanmak zorunda kalmam ve motor çalıştığı sürece camları elle açıp kapatmam umurumda değil."

Roland gülerek, "Bu arsada manuel camlı bir aracım olduğunu bile sanmıyorum," diyor. "Kendine ne sıklıkla yeni bir araba alıyorsun? Her yıl yeni bir araba alan biri olmadığınızı söyleyebilirim."

"Hayır, sanırım sonuncusunu sekiz yıl önce satın almıştım."

"Kesinlikle," diyor Roland ve ben gülümsüyorum. Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum ve daha fazla katılamazdım. Satın alma işlemini yapıyor olsaydım, onun

mmkn olan her zil ve dde sahipti. "leyse, neden sunulan tüm olanaklara, tüm güvenlik özelliklerine sahip olmayasınız ve önümüzdeki sekiz yıl boyunca bunların keyfini ıkarmayasınız? Telefonunu takıp istediğin müziği dinleyebilirsin ya da-"

"Bekle." Maggie heyecanla koltuğunda döner. "*Telefonumdan* müzik dinleyebilir miyim?"

"Bu doğru. Fie takabilir ya da Bluetooth kullanabilirsiniz." "Fie takmak kulağa daha kolay geliyor."

Roland gülümser. "Evet, yle. İstersen yol tarifi için haritaları da kullanabilirsin."

"Tamam, belki de süslü araba kulağa hoş gelmeye balamıtır. Sanırım ay tavanını bile istiyorum."

"Harika. Elimde o araçtan yok ama yarın sabaha kadar başka bir yerden transferini salayabilirim."

"Tamam." Maggie arabadan atlıyor ve aracın etrafında tur atıyor. "Ve kırmızı istiyorum."

"Bunu yapabiliriz," diye onayladı Roland. "Benimle içeri gelersen her şeyi balatırız."

Ofise doğru yola çıkarken "Nakit deyeceim," diye bilgi verdi. "Yani finansman ve diğer şeylerle uramayın. Bu i hızlı ve kolay olacak."

Arkasından
sırıttıyorum. Mehur
son sözler.

* * *

"Neden doksan dakika daha sürdü?" Bayiden uzaklaşırken Maggie soruyor.

"Araba satın almak için bir sürü evrak ii var."

"Ama *nakit* dyorum," diye ısrar ediyor. "Sadece eki yazıp arabayı alıp ıkmalıyım. Sanki bir kanepe ya da marketten cips alıyormuum gibi."

"ok tatlısın."

Gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikti.

"Kayıt ve garanti gibi şeyler olduğunu biliyorsun. Sen de ." "Tam bir belası," diye homurdanıyor. "Ama en azından geri dndmzde tek yapmam gereken imza atmak, sonra da gidebiliriz."

Maggie etrafına bir göz attıktan sonra bana döndü.

"Neden feribota doğru yola çıkmıyoruz?"

"Çünkü feribota binmeyeceğiz," diye cevap veriyorum. "Bu gece Seattle'da kalacağız ve yarın arabayı aldıktan sonra geri döneceğiz."

"Mini bir tatil," diyor. "Eğlenceli. Akşam yemeği için İtalyan yemeği yiyelim." "Sanırım bunu yapabiliriz."

* * *

"Hiç şehirde yaşamayı dilediğin oldu mu?" Maggie elimi tutarken soruyorum ve ekmek ve makarnayla karnımızı doyurduğumuz restorandan otele doğru yürüyoruz. Güzel bir akşamdı, biz de yürüyerek gitmeye karar verdik. İyi ki de öyle yapmışız çünkü bu yemeği eritmek için çalışmam gerekiyor.

"Pek sayılmaz," diyor. "Neden, mi?"

"Bazen keşke bazı kolaylıklar daha yakınımızda olsaydı diyorum; havaalanı, restoranlar ve bunun gibi şeyler."

"Seattle adadan o kadar da uzak değil."

"Bazen baş belası olacak kadar uzak. Beni yanlış anlamayın, adayı seviyorum."

"Eğer parmaklarınızı şıklatıp dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilseydiniz, bu neresi olurdu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Gidilebilecek neredeyse her yere gittim ve bundan daha iyi bir yer var mı bilmiyorum. Belki İrlanda."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?" "Orayı çok seviyorum."

"Ben de öyle. Benim de yaşayabileceğim tek yer orası. Ama ailemden uzaklaşabileceğimi sanmıyorum, özellikle de herkesin bebek sahibi olduğu şu günlerde. Döngünün dışında kalmayı sevmiyorum."

"Ailenin her iki yerde de bir ayağı var," diye hatırlatıyorum ona.

"Emekli oldular," diyor omuz silkerek. "Bir gün ben de orada emekli olacağım,

"

"Hala bardan memnun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Barı seviyorum," diyor yavaşça. "Bildiğim şey bu ve bu işte iyiyim. benim işim."

"Bu işte harikasin," diye katılıyorum.

"Ama ben daha çok Leo'nun teklifini düşünüyordum. Onun grubuyla şarkı söyleme olasılığı hayatımın fırsatı. Ama gidersem bu beni ikiyüzlü yapmaz mı?"

Ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl yani?"

"Son iki yıldır yaptığım tek şey hiç evde olmadığınız için şikayet etmektir. Ve şimdi beni kelimenin tam anlamıyla dünyanın dört bir yanına götürecek bir iş düşünüyorum ve turun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Haftalar da sürebilir, yıllar da. Sanırım P!nk'in son turnesi dört yıl sürmüştü."

"Bu sizi ikiyüzlü yapmaz," diye cevap veriyorum. "Bence sana cazip geliyorsa ve teklif ederlerse denemelisin. Ben burada olacağım. Eminim sana orada burada katılabilirim."

"Bunu yapar mısın?"

Elini dudaklarıma götürüyorum. "Elbette yaparım. Her yerde çalışabilirim Maggie."

Otele girip asansörlere doğru yürüdük. Kapılar kapandıktan sonra ona baktım. O da bana gülümsüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Zümrüt gözlerindeki şehveti fark ederek soruyorum.

"Asansörde seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

Ve bir anda sertleştim ve onun için hazırdım. Bir elimle çenesini kavrayıp onu uzun uzun öpüyorum, sonra telefonu çalınca geri çekiliyorum.

"Tam da en derin seksi fantezim gerçekleşmek üzereyken," diye mırıldanıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Annem arıyor. Alo? Şaka yapıyorsun. Nereden bildin-? Oh." Asansör kapıları açılırken bana baktı, sonra koridordan odamıza kadar beni takip etti. "Yarın öğleden sonraya kadar dönmeyi planlamıyoruz ama Cam'den bizi geri götürmesini isteyebilirim. Emin misin? Teşekkürler anne. Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Seni seviyorum. Hoşça kal."

"Ne oldu?" Kapının kilidini açarken soruyorum ve odaya giriyoruz. Maggie uzun bir nefes verdi.

"Buzdolabım bozuldu," diyor ve parmak uçlarıyla kafa derisini kaşıyor. "Biz ayrıldıktan hemen sonra olmuş olmalı çünkü annem tencerelerimden birini ödünç almak için uğradı ve biraz tavuk suyu için buzdolabına baktığında ölü olduğunu gördü."

Ona göz kırpıyorum.

"Evinizin oldukça yeni olduğunu sanıyordum?"

"Neredeyse on yıllık ve ben satın almadan önce hiçbir aletin değiştirilmediğinden eminim. Ama yine de. Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağıyor. En azından tamir ettirecek param var."

Başını kaldırıyor ve bana merakla bakıyor.

"Bunu düzeltmeye *gücüm* yeter, Cam. Daha bir hafta önce tam bir panik modunda olurdum ama panik yapmama gerek yok. Yani, evet, biraz yiyecek kaybedeceğim ama yerine yenisini koyabilirim. Şimdiye kadar bunun ne kadar büyük bir lüks olduğunu fark etmemiştim."

"Haklısın," diyorum, çocukken babamın her zaman ışıkları açık tutmaya gücünün yetmediği günleri hatırlayarak. "Bu tampona sahip olmak güzel bir duygu."

"Artık diğerlerinin nasıl hissettiğini biliyorum ve bu çok güzel. Tüm kardeşlerim başarılı olduğu için bana bir şey borçlu olduklarını düşünen biri hiç olmadım. Otomatik olarak devreye girip beni kurtarmaları gerektiğini düşünmedim. Kendi başımın çaresine bakacak şekilde yetiştirildim ama ihtiyacım olduğunda ailemin bana yardım edeceğini de hep bildim."

"Ama yine de hiç yardım istemiyorsun. Neden, Mary Margaret? İçlerinden herhangi biri, ben de dahil, o lanet sıcak su ısıtıcısı konusunda sana yardım edebilirdi."

Dudağını çiğnedikten sonra pencereye doğru yürür ve suya bakar.

Bunu sık sık yapıyor. Manzarayı görebileceği sahile yakın bir yerde yaşamalı. Seveceğini biliyorum.

"Nedenini bilmiyorum."

Ve gerçek bu değil. Hâlâ Maggie'nin bana güvenirken kendini tuttuğunu hissettiğim anlar oluyor. Kendini sonuna kadar açmaktan alıkoyuyor. Ve bu çok sinir bozucu.

Pencerede ona katılıyorum, kollarımı arkadan sarıyorum ve sessizce onunla birlikte durup suya bakıyorum. Güneş çoktan ufku gerisine kaymış, gökyüzü turuncu ve pembe renklere bürünmüş, tekneler önümüzde akıp gidiyor.

"Bir gün, senden zorla almak zorunda kalmadan bana açılacaksın."

"I-" İç geçiriyor ve düşüncesini tamamlamıyor. "Daha iyi olacağım."

Tek isteyebileceğim bu.

Elim hafif kazağının altından yukarı kayıyor ve avucuma değen sıcak teni hissediyorum. Başı teslimiyet içinde omzuma yaslanıyor.

Kendini bana bu kadar kolay teslim etmesini *seviyorum*. Fiziksel olarak benimle olabildiğince özgür, ama duygusal olarak? Henüz tam olarak o noktada değiliz.

Ama oraya ulaşmaya kararlıyım.

"En yumuşak sahipsin," diye mırıldanıyorum göğüslerini avuçlarken ve sütyeninin üzerinden meme uçlarını okşarken. "Ve nefis kokuyorsun."

"Makarna gibi kokuyorum," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "Ve muhtemelen sarımsaklı ekmek."

"Lezzetli," diye tekrarlıyorum
usulca. "Yemek için yeterince
iyi mi?"

Şaka yapıyor ama bu benim için şaka değil. Kulağını ısıırıyorum, sonra elini tutuyorum ve onu yatağa çekiyorum, yatağa geri çağırmadan önce onu soymuyorum bile.

"Yatak başlığına tutun," diye talimat verdim.

"Yine mi bu?" Pembe dudakları heyecanlı bir sırıtışa dönüşüyor.
"Tutunabileceğim hiçbir şey yok, Cam."

Hmm, o haklı. Bu otel bazı zevkleri dikkate almıyor.

"Tamam, başınızın iki yanındaki yastığa tutunun. Ve sakın-"

"Sakın ," sözümü bitiriyor.

Gözlerimi ona dikiyorum ve onunla göz hizasına gelene kadar yükseliyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

"Sence şımarıklık yapmanın sırası mı Mary Margaret?" Sesim sert ve tartışmaya yer bırakmıyor.

Ama korkmuş görünmüyor, bu da beni memnun ediyor. Bir kırmızı kaşı kalkıyor. "Görünüşe göre hayır. Size *efendim* diyeyim mi?"

Sikim seğiriyor. Burnumu onunkine sürtüyorum ve yastığı iki elimle kavrayana kadar bekliyorum, sonra kazağını yukarı çekip başının üzerine gevşekçe sarıyorum, böylece iyi göremiyor ama yine de nefes alabiliyor.

"Rahatsız olursan bana söyle, ben de süveterin yerini değiştireyim. Ama sakın bırakma. Bana güvenmen gerek. Anladın mı?"

"Evet efendim," diye fısıldıyor ve ben hemen
gülümsüyorum. Beni göremiyor.

"Aferin kızım," diyorum kulağına, sonra mükemmel küçük göğüslerine doğru öpücükler konduruyorum. Sütyenini açıyorum ve pembe meme uçlarını okşayabilmek için kuplarını yoldan çekiyorum. Dilimle ıslandıklarında, üzerlerine üflüyorum ve sıkılaşımlarını memnuniyetle izliyorum.

Sonra, kot pantolonuna doğru ilerliyorum. Bileğimin bir hareketiyle kotun düğmelerini açtım ve kotu muhteşem, kıvrımlı kalçalarından aşağı çekerek vaat edilmiş toprakları kaplayan mavi pamuk parçasını ortaya çıkardım.

Havaya maruz kaldığında tüyleri diken diken oluyor ve bir parmağımı kalçasındaki lastiğin altına sokup sanki sıcaklığı bir mıknatısmış gibi içeri doğru takip ettiğimde kalçaları dönüyor.

"Oh, kahretsin," diye inliyor ve bacaklarını kaydırıyor. "Cameron, tam bir baş belasısın."

"Konuşabileceğini söylemedim."

Kıkırdıyor ve sonra dudaklarını birbirine bastırıyor, parmağımı külotunun altında daha derine kaydırduğimde bir iniltiyi bastırmaya çalışıyor.

"Ancak, inleyebilir, soluk soluğa kalabilir, inleyebilir ve adımı gönlünüzce haykırabilirsiniz."

"Oh, Tanrım," diye inliyor ve beni bir kez daha gülümsetiyor.

Lanet , o inanılmaz. Bir kadında istediğim her şey var.

Bir ortakla.

Parmağım ıslak kıvrımlarının arasından zahmetsizce geçtiğinde nefesi kesiliyor.

"Cam!"

Bölüm On Dört

~MAGGIE~

Beni öldürmeye çalışıyor. Konuşmama, görmeme, hareket etmeme durumunun tek açıklaması bu.

Çünkü cehennem gibi sıcak. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda, ve onun durmasını istemiyorum.

Bu benim itaatkar olduğum anlamına mı geliyor? Ben bile bilmiyorum. Bu konuda sadece kitaplar okudum ve filmler izledim ve hep gözlerimi devirdim. Bana konuşup konuşamayacağımı söylemeye *cüret* eden her erkeği yumruklayacağımı söyledim.

Ama Cam'den, güvendiğim -hatta *sevdiğim*- bir adamdan gelince, duyduğum en ateşli şey oluyor.

"Aferin kızıma" diye kükremesinden bahsetmiyorum bile. İyi bir kız olmak *istiyorum*. Ve bu çok gülünç. Ama doğru.

Tanrım, aklımı kaybediyorum. "Kahretsin!"

Cam gülüyor, sadist pislik, klitorisime dokunuyor ve ben yıldızları görüyorum. Konuşmama izin verilmemesi önemli değil. Zaten hayatımı kurtaracak bir cümle kuramıyordum.

Cam bana sarhoş edici şeyler yaparken kalçalarım davetkâr bir şekilde hareket ediyor, topuklarım yatağa gömülüyor ve ellerim yastığa kenetleniyor. Daha önce hiçbir erkek ayrıntılara bu kadar dikkat etmemişti.

"Tam burada küçük bir çilin var." Labiamın hemen yanına bir öpücük konduruyor. "Ve bir tane de buraya." Diğer tarafa bir öpücük daha.

Ona *her yerimin* çilli olduğunu hatırlatmak istiyorum, ama ağzı beni kapladığında ve gerçekten işe koyulduğunda kelimeleri tutuyorum ve zevkle iç çekiyorum.

Seksin bu kadar *tatmin edici* olabileceğini kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum. Cameron'a kadar. Tek bir dokunuşla içimden elektrik fişkirabileceğini ya da bu anların hatıralarının günler sonra aynı şeyi yapabileceğini bilmiyordum.

Bana dokunmadığı zamanlarda bile!

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Cam!" K r  k r ne ona uzanıyorum ama elimi tutuyor, öpüyor ve yastı a geri koyuyor.

"Ellerini yukarıda tut," diyor sertçe.

"Yoksa ne olur?" Fısıldıyorum ve gelen sessizlikte duda ımı ısırıyorum.
Kahretsin.

"Ya da dururuz."

Hemen elimi tekrar yastı a sıkıştırıyorum ve koca çenemi *kapatıyorum*   nk  durmasını istemiyorum.

"İstediğin bu mu?" diye mırıldanıyor kulağıma.

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Cevap vermek için kelimelerinizi kullanabilirsiniz."

"Hayır. Durmanı istemiyorum." Sertçe yutkundum. "Efendim."

Cameron gülüyor, gülüyor! Sonra içine geri dönüyor. Böyle dokunulmaktan ho landı ımı nereden biliyor? Tam *orada* ok anmaya ihtiyacım olduğunu?

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor?

Bunlar daha sonra sormak üzere dosyalayabileceğiniz sorular.

Sonunda çıkarırken hı ırdadı ını duyuyorum ve sonra Cam diz çökerken yatak bacaklarımın arasına e iliyor. Tanrım, onu görmek istiyorum. İçime girerken mavi gözlerinin karardı ını görmek istiyorum ve birle memizin hissiyle kendinden geçtiği için gözlerinin kapandığını görmek istiyorum.

Her şeyi izlemek istiyorum.

O da aynı fikirde olmalı çünkü sikinin ba ı a ıklı ımda dururken, onu görebilmem için kaza ımı başımın üzerinden  ekil tiriyor.

Koyu mavi bakışları benimkilere kilitlenmi ken, içime doğru itiyor ve ta aklarına kadar girdiğinde duruyor.

"Sen her  eysin."

Hayatımda bana söylenen her şeyden daha fazla anlam taşıyan iki kelime.

"Lütfen, sana dokunabilir miyim?"

Gözlerini kısıyor ama ben başımı sallıyorum. "Lütfen. Buna ihtiyacım var."

Cam'in ifadesi yumu uyor ve sonra bir elini yastıktan çıkarıp öpüyor.
"Dokun bana bebe im. Nereme istersen."

Ben de öyle yapıyorum. G  s ne, o sıkı karnına ve içime girip çıkarken parmak uçlarını  aftının üzerinde gezdirdi imde, "Tanrım" diye mırıldandı.

Cesaretimi toplayarak tekrar yapıyorum ve üzerime düşüp dirseklerinin üzerinde durduğunda, sert kışına tutunuyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, ben de dilimi çıkarıp yalıyorum, sonra pedini ısıyorum.

"Siktir, Mary Margaret." Sesi kalın ve . "Evet, öylesin."

Alnını benimkine değdiriyor ve kayboluyoruz, hiç de karanlık olmayan, aksine ışık ve sesle dolup taştan bir uçuşuma düşüyoruz.

Daha sonra, tenimiz ve çarşaflar soğuduğunda ve kalp atışlarımız normale döndüğünde, karanlıkta ona bakıyorum ve gözlerinin açık ve benim üzerimde olduğunu görüyorum.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacım var mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Tekrar kaşını kaldırıyor. "Eğer öyle hissediyorsan, o zaman bir tane almalıyız. Az önce bir tane kullanman gerektiğini hissettin mi?"

Daha da yaklaşp beni kendine çekti ve elini vücudumda gezdirdi.

Saç.

"Hayır, beklemiyordum. Ama yatakta bu kadar iddialı olmanı hiç beklemiyordum,

ya da."

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım," diyor sessizce. "Bana *efendim* demek zorunda değilsin. Ben bir Dominant değilim."

"Ama sen baskınsın," diyorum sesimde hiçbir kınama olmadan. "Ve bu beni hiç şaşırtmadı. Hatta bence oldukça ateşli. Ama ya durmanı istediğim bir an olursa, ama sen bana konuşmamamı söylediydin?"

"Sonra 'Dur, Cam' dersin. Ben de duracağım. hissetmiyorsan ya da rahatsız olduysan söyle. Bir kulüpte değiliz, bir sahnenin ortasında değiliz. Sevişiyoruz Mags."

"Doğru. Evet, tamam, bunu sevdim. Sana dokunmam gerektiğini söylediğimde beni dinledin."

"Evet, aynen öyle." Parmak uçlarını öpüyor. "Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle ve bunu gerçekleştiririm. Seni asla incitmeyeceğim."

"Biliyorum. Biliyorum. Hep böyle otoriter miydin? Bekle." Bir elimi kaldırıp onu susturuyorum. "Bilmek istemiyorum."

Gülüyor ve burnumu öpüyor. "Hayatımda hiçbir şeyin seninle birlikteyken hissettiklerim gibi olduğunu sanmıyorum ve gerçek bu."

"Aynen." Bu mükemmel bir cevaptı. Eğildim ve onu usulca öptüm. "Aynen."

"Uyumalıyız," diyor. "Özellikle de arabayı almadan önce buzdolabı almaya gideceksek."

"Sana yalvarıyorum." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dikkatle gözlerinin içine bakıyorum. "Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, bunu yapar mısın? Bana bir buzdolabı alır mısın? Sana geri ödeyeceğim. Seçmek istemiyorum, Cam. Büyük olsun, dondurucusu ve buz makinesi olsun yeter. *Lütfen.*"

İç geçiriyor ama başını sallıyor ve dudaklarımı bir kez daha öpüyor. "Tamam. Ben bir tane seçerim ve teslim edilmesini sağlarım. Ama benim seçtiğim hakkında şikâyet etme, tamam mı?"

"Anlaştık. Kesinlikle. Bu konuda asla ama *asla* şikâyet etmeyeceğim." "Bunu daha sonra sana göstermek için videoya çekmeliyim."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Onu sırtüstü yatırıp üzerine oturuyorum ve altımda sertleştiğini hissedince sırtıyorum.

"Bu kesinlikle daha iyi bir fikir."

* * *

Bu arabayı seviyorum.

Bu arabayla evlenmek isteyebilirim.

Adaya giderken bile içinden çıkmak istemedim.

Müziğim bangır bangır çalarken Cam'in hemen önünde garaj yoluna giriyorum. O park ediyor, ben de motoru kapatmak için düğmeye basıyorum, sonra aceleyle yepyeni aracımdan inip erkeğimin yanına koşuyorum, kollarına atlayıp ona sıkıca sarılıyorum.

"*Telefonumdaki* müziği dinledim!" Onu bilgilendirdim ve yanağından öptüm. "Kıçım sıcaktı, ellerim sıcaktı ve istersem mavi gökyüzünü görebiliyordum!"

"Yani, hoşuna gitti mi?"

"*Bayıldım.* Bu sabah bayide bir saat daha sürdüğü için artık kızmıyorum bile."

"Güzel. İçeri girip buzdolabının dağınıklığını temizleyelim. Yenisi bu öğleden sonra burada olacak."

Beni ayağa kaldırırken kaşlarımı çatıyorum. "Bekle. *Bu* öğleden sonra mı?" "Evet."

Benden uzaklaşıp ön kapıya doğru yürüyor ve ben de ona yetişmek için hızımı arttırmak zorunda kalıyorum.

"Nasıl? Bütün gün meşguldük. Bana buzdolabı alacak zamanı nasıl buldun?"

Kapının kilidini açıyorum ve içeri girdiğimizde elimle burnumu kapatmak zorunda kalıyorum.

"Oh, Tanrım. Nasıl bu kadar çabuk koktu?"

"Yiyecekler bozuluyor," diyor Cam acımasızca. "Buna bakteri denir. Pencereleri açmaya başlayın, ben de çöp torbalarını getireyim."

"O şeyin kapısını açamayız," diye itiraz ediyorum, kazağımın koluna doğru nefes alarak. "Cam, hepsini bir çırpıda atamaz mıyız?"

"Beyaz eşya şirketinin, içindeki yiyecekler hala duruyorken onu götüreceğini sanmıyorum" diyor. "Ne yazık ki bunu temizlemek zorundayız. Bunu yapabilirsiniz. Eminim daha kötülerini de görmüşsünüzdür."

"Ben bir barda çalışıyorum. Elbette daha kötülerini de gördüm. Belki de."

Evin içinde aceleyle dolaşıyorum, tüm pencereleri ve kapıları açıyorum, baş üstü vantilatörlerini çalıştırıyorum. Hatta yazın kullandığım büyük kutu vantilatörü bile çıkarıyorum.

Klimam yok.

Vantilatör sonuna kadar açıkken, ikimiz de eldivenlerimizi giymiş ve çöp torbalarımızı kuşanmışken, Cam ve ben aceleyle buzdolabını ve dondurucuyu içindekilerden boşaltıyoruz.

Ağzımdan nefes almaya çalışırken "Türkiye'ye bir daha asla aynı gözle bakmayacağım," diyorum.

"Ben de yakın zamanda yahni yiyeceğimi sanmıyorum," diye katılıyor Cam, ilk birkaç poşeti aceleyle çöp konteynırına götürüp sonra iki tane daha doldurmak için içeri koşarken. "İşte bu kadar. Bunları dışarı taşıyalım, sonra da şu şeyi verandaya çıkaralım."

Hemen arkasından koşup yiyecekleri atıyorum. İçeri döndüğümüzde, Cam ve ben buzdolabını duvarla mutfak tezgahım arasındaki boşluktan çıkarıp ön verandaya taşımayı başardık.

"Burası şimdiden daha iyi kokuyor," diyorum iç çekerek. "Ama normale dönmesi bir iki gün sürebilir."

"Eminim birkaç saat içinde çok daha iyi olur. Biraz hava spreyi sıkabiliriz."

"Çöpleri bir yere taşıyalım mı?" diye sordum. "Mahalleyi kokutacak."

"Çöp gününüz ne zaman?"

"Salı gününe kadar değil ve bugün Perşembe."

Cam irkilir. "Çöp şirketini arayıp sabah buraya özel bir sefer yapıp yapamayacaklarını soracağım."

"şeyler mi yapıyorlar?"

"Bilmiyorum. Onlara soracağım."

Cam arama yapmak için telefonunu çıkarıyor, ben de gidip oda spreyinin peşine düşüyorum.

Her odaya sıkıyorum. Şişeye göre evim bahar çayırı gibi kokacak. Ve eğer bu yaptığım son şey olursa kokacak.

Cam beni ofiste ilaçlama yaparken bulduğunda "Haberler iyi," dedi. "Bugün son rotalarında uğrayacaklar."

"Bu çok kullanışlı. Teşekkürler."

"O şeyi püskürtmek için çok çalıştığını biliyorum, ama şimdi ev çürümüş bir çayır gibi kokuyor."

Yenilgiyle iç çektim. "İğrenç."

"değil. Bu gece benim evimde kalacağız ve havalandırmak için bütün gece pencereleri açık bırakacağız. Burası güvenli, her şey yoluna girecek."

"Tamam. Bu işe yarayacaktır. Ayrıca, belki de kokunun bir kısmı dışarıdan geliyordur."

"Çok mümkün. Sanırım teslimat kamyonunu duyuyorum."

Yeni buzdolabım devreye girip çalışmaya başladığında ve eskisi çoktan gittiğinde, kokuyu neredeyse unutmuş oluyorum.

"Bu *pahalı* bir cihaz," diyorum yüzünde mutlak bir masumiyet ifadesi olan Cameron'a dönerken.

"Şikayet etmeyeceğini söylemiştin."

"Ama ellerindeki en pahalı olanı almak zorunda mıydın?"

"Öyle değil. Stoklarında bu yoktu ve beklemek istemeyeceğinizi biliyordum."

"Ha-ha." Paslanmaz çelik aleti açıyorum ve mutluluk içinde iç çekiyorum.

"Bu

muhteşem. Ve çok fazla eşya alacak!"

"Yemek yapmayı sevdiğinizi biliyorum ve iyi bir buzdolabına ihtiyacınız var. Sık sık bar için önceden yemek pişiriyorsunuz, bu nedenle *neredeyse* en üst düzey bir cihaza sahip olmalısınız."

"Evet, tamam. Haklısın. Yeni bir arabam, yeni bir buzdolabım var ve sıcak su ısıtıcım da tamir edildi. Uğursuzluk getirmediğim sürece her şeyin normale dönmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Bu üç şey, yani sanırım güvendesiniz."

"Evet, böyle şeyler üçer üçer olur." Yatak odama doğru yürüyorum ve çantamı hazırlamaya başlıyorum. "Sadece bir gece yetecek kadar eşya getireceğim, sonra tekrar değerlendiririz."

"İstediğin kadar kalabilirsin."

"Gerçekten çok nazıksın." Yapmayı sevdiğini öğrendiğim gibi bana arkamdan sarıldığında sırtıtıyorum. "Çok özverilisin."

"O benim. Bana *Özverili Cameron* derler."

Homurdanıyorum ve telefonum çalmaya başlayınca yatağımdan kaldırıyorum. "Alo?" "Hey, döndün mü?"

"Öyleyim ve yeni bir arabam var," diye bilgi veriyorum Maeve'e. "Ne yapıyorsun?"

"Bu akşam aile yemeğine ev sahipliği yapıyoruz. Hatta Keegan barı erken , böylece hepimiz aynı anda bir araya gelebileceğiz."

"Harika. Ne getirebilirim?"

"Yok bir şey, biz hallederiz. Cameron'ı getir."

"Zaten planlamıştım." Kapı aralığından beni izleyen, kapı pervazına yaslanmış, her türlü seksi görünen söz konusu adama bakıyorum. "Saat kaçta?"

"Akşam yemeği saat altıda ama istediğiniz zaman gelebilirsiniz. Sanırım çocukların çoğu Hunter'ın spor salonunda oynamayı planlıyor. Yeni oyuncaklar almış. Hunter'ın ailesi de burada."

"Eviniz dolu. Birazdan o tarafa gideceğiz, böylece her konuda yardımcı olabilirim."

"Teşekkürler. Ben de yeni arabayı görmek istiyorum."

"İçin arabayı getireceğimden emin olabilirsin. Çok parlak. Ve kışımı ısıtıyor."

"Süslü," der ve kapatır.

"Maeve'de aile yemeği hakkında ne düşünüyorsun?" Cam'e sordum.

"Bence bu, yeni tekerleklerinizi göstermeniz için mükemmel bir fırsat."

"Ben de öyle dedim." Çantamın fermuarını kapattım ve ona döndüm. "Gidelim mi? Gidip Maeve ve anneme yemekte yardım etmek istiyorum. Diğer kızların da orada olduğunu biliyorum ama çok iş var. Ve dürüst olacağım, sadece onlarla takılmak istiyorum."

"Sonunda bana ne istediğini söyledin. Ben hazırım. Hadi bu kokuşmuş evden çıkalım."

Gölüyorum ve kapıyı arkamızdan kilitleyerek ön tarafa doğru ilerliyorum.
Cam çantamı yeni arabama yerleştiriyor.

"Seni evine kadar takip etmemi ister misin, böylece arabanı orada bunu
Maeve'e götürebiliriz?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

On Beşinci Bölüm

~CAMERON~

"Hepsi bu kadar." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve Hunter'ın spor salonunda toplanmış olan çocuklara bakıyorum, hepsine son birkaç gün hakkında bilgi verdim.

Elbette, kırk yaşına doğru ilerliyor olmama rağmen hayatımın en iyi seksini yaptığım kısmı atladım ama Maggie'nin ağabeyleri, babasından bahsetmiyorum bile, bu kısmı duymak istemiyorlar.

"Çok meşguldün," diyor Hunter. "Başın hâlâ dönüyor mu?"

"Oldukça fazla," diye onaylıyorum.

"Bu çok para," diye ekliyor Shawn. "Ve parayı bulmasının iki yıl sürmesi beni çok kızdırdı. Şerefsiz herif."

Yeni bir suçluluk dalgası beni vurdu çünkü hesabı başından beri biliyordum.

Ama ona söyleyemedim.

"Artık ona sahip," diyor Kane. "Ve ihtiyacı olan şeyleri almak hiç vakit kaybetmedi, bu da iyi bir başlangıç."

"Buzdolabını o seçmedi," diye bilgi verdim. "Benim yapmam için ısrar etti."

Hep böyle kararsız mıydı?" "Hayır," diye yanıtlıyor Kane.

"*The Lemon*'la evlenene kadar hayır," diye ekliyor Shawn. "Ondan sonra ne zaman bir konuda fikrini sorsak, '*En kolay neyse o olsun*' derdi."

Her şey anlam kazanmaya başladığında gözlerimi kısıyorum. Neden bunu daha önce düşünmedim?

"Yani, yardım isteme ya da gerçekten istediği şeyleri isteme konusunda iyi değil. Hoşuna gitmeyen bir şeyi alması anlamına gelse bile, statükoya uyacaktır."

"Ne hıyar ama," diye mırıldandı Hunter ve başını salladı. "Yani başka bir deyişle, o her zaman istediğini elde etti ve Maggie de buna katlandı."

"Evet, artık buna alıştı," diyor Keegan. "Sadece akışına bırakıyor ve onu çocukken tanıyan herkes böyle biri olmadığını bilir."

"Maggie'm tam bir ateş topu," diye ekliyor Tom. "Her zaman inatçı olmuştur ve bu fikirlerini dile getirmekten çekinmez. Bazen bu hala böyle, ama konu kendisi olduğunda değil. Zaman geçtikçe daha da iyi olacak. Tüm bunlar olurken kızımın sırtını dayayabileceği bir sen olduğu için çok mutluyum," diyor Tom elini omzuma vururken. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Her şeyi o yaptı," diyorum, her kelimeyi kastederek. "Ben sadece moral desteği olarak oradaydım. O bankada kendini savundu ve Heather'ı mükemmel bir şekilde idare etti. Yeni arabasını çok sevdi."

"İşte milyon dolarlık soru," diyor Keegan bir dambılı kaldırıp pazılarını kıvrırken, yeni ekipmanı deniyor. "Soruyu ne zaman soracaksın?"

Beş çift göz bana dönüyor ve ben sadece sırtabiliyorum. "Evet diyebilseydim bugün sorardım. Ama henüz o noktada değiliz. Yoğun bir hafta geçirdi ve sonunda *The Lemon*'la yaşadığı her şeyi geride bırakıp hayatına devam etmeye başladı. Zamanımız var. Ama doğru zaman geldiğinde soracağım."

"Çok tatlısın," diyor Hunter sırtarak. "Şu halimize bak, bir avuç kadın ve bebeğin üzerinde bir avuç Mushy Marcias. Ve bu kötü bir şey değil."

"Olması gerektiği gibi," diyor Tom göz kırparak. "Çünkü onlar yanımızda olmasaydı hayat yaşamaya değmezdi."

"Evleneceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor Kane başını sallayarak. "Radarımda bile değildi. O ahırda tek başıma mutluydum, ne kadar cam üflediğime bakarak zamanı ölçüyordum. Ta ki Anastasia'yı müzemdeki o bankta otururken görene kadar ve sanki dünyadaki her şey birden renklendi. Bu beni Mushy Marcia yapar mı? Evet, yapar ve bu beni zerre kadar rahatsız etmez."

Hunter sırtarak, "Aynısı geçerli," diyor, sonra bir araba kapısının kapandığını duyduğumuzda pencereden dışarı bakıyor. "Ne de olsa çocuk geldi."

"Çocuk kim?" Pencerede ona katılarak sordum.

"Rachel şu çocukla çıkıyor, Brian Masterson."

Keegan başını sallayarak, "Masterson'ları tanıyorum," diyor. "İyi bir ailedir."

Hepimiz spor salonundan çıkıp Brian'ın arabasından indiği garaj yoluna doğru yürürken Hunter, "Aslında ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor. "Ama o

bunu henüz bilmeniz gerekmiyor."

Brian cesur bir gülümsemeyle, "Merhaba Bay Meyers," diyor. Gergin olduğunu görebiliyorum ama Hunter'ın elini sıkamak için elini uzatıyor. "Bugün beni buraya davet ettiğiniz için teşekkürler."

Genç adam hepimize dönüyor ve o cesur koruyor. "Ben Brian. Rachel'la görüşüyorum."

"Öyle duyduk," diyor Kane ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"On yedi," diye yanıtlıyor Brian. "Rachel ve ben aynı sınıftayız."

Sinirleri daha fazla ortaya çıkmaya başladığında gözleri eve doğru kayıyor ama biz kıpırdamıyoruz. Buraya onu kontrol etmeye, kızımız için yeterince iyi olduğundan emin olmaya geldik.

"Liseden sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Shawn ona sorar. "Üniversite, ama henüz nereye gideceğimden emin değilim. Muhtemelen burada kalacağım.

Washington."

"Hiç başın belaya girdi mi?" diye sordum. "Yalan söylemesen iyi edersin çünkü birkaç tuşa basarak senin hakkında bilmek istediğim *her şeyi* öğrenebilirim."

"Uh, hayır. Hayır, efendim. Bir keresinde fen dersinde yanlışlıkla bir şeyi ateşe verdiğim için ceza almıştım."

"Sen bir kundakçı mısın?" Hunter talep ediyor. "Evimi mi yakacaksın?"

"Hayır." Brian gülüyor. "Tabii ki hayır."

"Peki yeğenimle yatmayı planlıyor musun?" Keegan soruyor.

Brian ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Dudaklarını yaladı. "Dürüst olmak gerekirse, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Eğer hayır dersem, bana onun nesi olduğunu soracaksın, oysa onun hiçbir sorunu yok. O harika biri. Evet dersem, yüzüme yumruk atarsın. Dolayısıyla, her zaman saygılı olacağımı ve ondan asla yapmak istemediği bir şeyi yapmasını istemeyeceğimi söylemek dışında doğru bir cevap yok."

Birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz.

"Sanırım doğru cevap buydu," diyorum sonunda ve omzuna vuruyorum.

"Hadi gel. İçeri girip mutfağa yardım edelim."

"Testi geçtim mi?" Brian bana fısıldıyor.

"Şimdiye kadar. Sakın etme, hayatta kalırsın."

"Annem genelde bizi mutfaktan kovar," diyor Shawn. "Ama bir şeyler atıştırmak istiyorum. Açlıktan ölüyorum."

Keegan kardeşine, "Meze getirdik," diye bilgi veriyor.

"Neden öyle demedin?" Shawn diyor ve Maeve ile Hunter'ın okyanusa bakan kayalıklar üzerindeki muhteşem evlerinin arka kapısından içeri giriyoruz.

Burası tam da Maggie'nin yaşamak isteyeceği türden bir yer. Ve eğer durum buysa, onun için böyle bir ev alacağım. Maeve'in fikirleri olacaktır. Ve eğer mükemmel ev şu anda mevcut değilse, ona bir tane inşa edeceğim.

Mutfğa inip kadınları güldürüyoruz. Fiona, tam da tahmin ettiği gibi Shawn'ı ocakta kaynayan tencereden uzaklaştırıyor.

"Çekil yolumdan, Shawn O'Callaghan," diyor ama sonra hafifçe yanağını okşuyor. "Aç olduğuna eminim. Burada işimiz bitene kadar seni oyalamak için adada bazı yiyecekler var."

"Brian!" Rachel haykırıyor ve ona sarılmak için acele ediyor. "Tanrım, amcalarım sana kötü mü davrandı?"

Brian gülümseyerek, "Hayır," diye onu temin eder. "Gerçekten çok güzeller."

"Doğru." Rachel gözlerini kısıyor ve hepimize ters ters bakıyor ama sonra gülümsüyor. "Sadece aşırı korumacılar."

Bir bakışta Maggie'nin mutfakta olmadığını fark ettim ve onu aramaya koyuldum.

Onu Maeve ve Lexi ile birlikte oturma odasında buldum. Onlara katılmadan Maeve'in şöyle dediğini duyuyorum: "Evinle ilgili yaşadığın sorunlar hoşuma gitmiyor, özellikle de yalnız yaşadığın için. İsteddiğin şeyi karşılayamadığın için o eve yerleştiğini biliyorum Maggie. Neden satın *gerçekten* istediğini şeyi almıyorsun?"

Maggie her zaman yaptığı gibi, "Sorun değil," diye cevap veriyor ve çenem hayal kırıklığı içinde sertleşiyor. Bu kadın razı olmaya devam ederse lanetleneceğim. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor. "Benim ihtiyaçlarımı gayet iyi karşılıyor. Sadece aletler, Maeve. Çatım senin eski evindeki gibi çökmedi. Merdivenlerim akan bir nehir değil."

"Bir düşünün," diyor Lexi. "Her zaman suya yakın bir yer istemiştin ve şimdi bunu karşılayabilirsin. Sana güzel bir şey bulabileceğimizi biliyorum."

Lexi sesini alçaltarak, "The Cock'la nasıl gittiğini bilmek istiyorum," diyor ve iki kaşım da şaşkınlıkla saç çizgime tırmanıyor.

Maggie kıkırdıyor. "O iyi. Yani, *gerçekten* iyi. Şikayetim yok. Ve sadece yatak odasında değil, her şekilde. zevk alıyoruz,

ve o çok iyi. Ve evet, seks mükemmel."

"Aferin kızıma," diyor Lexi. "Sana söyledim, patronluk taslamak yatak odasında eğlencelidir." "Yanılmamışsın," diyor Maggie.

Kız kardeşlerine seks hayatımızdan mı bahsediyormuş?

Bu fikir yüzüme bir gülümseme yaydı. Bu kadınlara güvendiğini biliyorum ve söylediklerine bakılırsa mutlu. Ben de bunu istiyorum.

Onlarla bizim hakkımızda konuşması beni hiç rahatsız etmiyor.

"Mags?" Sesleniyorum ve köşeyi dönüp odaya giriyorum. "Yemekler orada," diye anons ediyorum ve mutfağı işaret ediyorum. "Siz hanımlar ne yapıyorsunuz?"

Maggie'nin yüzü kızarıırken Lexi gülümseyerek, "Hepinizin içeri girdiğini duyduk ve gürültüden düşünemeyeceğimizi biliyorduk," diyor ve Maeve bir kahkaha atarak boğazını temizliyor. "Ayrıca, sadece yardım etmeye çalışmamıza rağmen Fiona bizi kovup duruyor."

"Yaygara koparmayı seviyor," diyor Maeve ve bir elini karnına bastırıyor. "Bu tekmelemeyi seviyor."

"Bırak da hissedeyim," diyor Maggie ve kız kardeşinin üzerine atılarak yüzünü Maeve'in karnına bastırıyor. "Mags Teyzenle konuş, küçük aşkım. Doğru, bana her şeyi anlat."

Keegan kucağında kızı Eve ile odaya girdiğinde sırtıtıyorum. "Ailemiz tuhaflaştı," diye karar veriyor ve ileri geri sallanıyor bebekle birlikte. "değil mi, ufaklık?"

"Çok güzel," diyorum ve bebeğin parmağını tutması için ona doğru uzanıyorum. "Ve sıkı bir tutuşu var."

Izzy bize katılırken, "Saçıma her uzandığında bunu hatırlıyorum," diyor. "Bugünlerde hayatımı at kuyruğu yaparak yaşıyorum."

"Tommy, onu alıp buraya gel!" Anastasia, oğlu tombul küçük avucunda tam boy bir turşuyla koşarak odaya girdiğinde bağılıyor. "Hepsini yiyemezsin. Ortalığı batıracaksın."

Bebeklerin maskaralıklarına gülerek bir *saat*, tam bir *saat* geçiriyoruz ve kendimi uykulu bir Eve'i kucağıma almış, bir köşedeki sandalyede onu sallarken ve diğerlerini izlerken buluyorum.

"Merhaba, güzel kız. Çok tatlısın, değil mi?" Emziğini emerken ve çenemle oynarken yeşil gözleri kocaman. "Uyumak için kendini bırakacak mısın? Biraz uykulu görünüyorsun. Annen uyku vaktinin geldiğini söyledi."

Başımı kaldırdığımda Maggie'nin ağırbaşlı bir şekilde beni izlediğini görüyorum ve ona gülümsediğimde yüzü yumuşuyor.

Tanrım, bunu onunla istiyorum. Bebekler ve bir evlilik istiyorum. Bir *yuva*.

Stasia yanıma oturup Eve'e miyavlarken, "Kucağında bir bebek varken çok rahatsın," diyor. "Oldukça sevimli."

"Lanet olsun!" Tommy anons ediyor ve Stasia utanç içinde başını öne eğiyor. "Neden? Neden sadece kötü kelimeleri söylüyor?"

"Ve şimdi bunun benim hatam olmadığına dair bir kanıtımız var," diyor Kane gülerek ve oğlunu kucağına alıp yuvarlak yanağından öpüyor. "Bunu söyleyemezsin, delikanlı. Bu anneni biraz delirtiyor."

Tommy annesini göstererek, "Fındık," diyor. "Yardımcı olmuyor," diye kocasını bilgilendiriyor Stasia.

"Pekâlâ, millet. Yemek hazır," diye duyuruyor Fiona hepimizin toplandığı oturma odasına girerken. Gözleri buğulanıyor ve Tom'un eline uzanıyor. "Ne güzel bir grup değil mi? Tüm aşklarımız bir arada."

Shawn, "Annem duygusallaşıyor," diye uyarır ve yemek odasına doğru ilerlemek için ayağa kalkar. "Hadi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum."

* * *

"Pastayı getirdiğin için teşekkürler Anastasia," diyor Fiona gelinine, üstünü süslü çiçeklerin süslediği beyaz pastayı kesmeye hazırlanırken. "Çok güzel. Yeni pastanende satacağın türden bir şey mi bu?"

"Daha küçük ölçekte," diye onaylıyor Stasia. "Artık benim için düğün pastası yok çünkü çok fazla zaman alıyor. Açılışa yaklaşıyoruz. Sadece birkaç hafta kaldı. Adını O'Callaghan's Bakery koymaya karar verdik."

Tom şaşkınlıkla başını kaldırır. "Öyle mi?"

"Öyleyiz," diyor Kane. "Bu güzel bir isim ve bazı gelenekleri de beraberinde getiriyor.

o."

"Güzel bir isim," diye onaylıyor Tom. "Ne tür şeyler yapacaksın satmak mı?"

"İrlanda'ya yaptığımız ziyaretler sırasında yapmayı öğrendiğim bazı İrlanda unlu yanı sıra bazı geleneksel Amerikan ürünlerimiz de olacak. Ve ben

biraz tavsiye aldım ve lokantayla konuştum. Onlar da her sabah biraz hamur işi istediklerini söylediler."

"Açılış gününde ilk sırada ben olacağım," diyor Keegan. "İkinizi de tebrik ederim."

"Stasia," diyor Fiona güzel pastayı keserken. "Bunun içi pembe."

Kaşlarım kalkıyor. Maggie elimi sıkıyor ve Izzy ile Keegan bakışlarını paylaşıyorlar. Keegan başını sallıyor.

"Şey, birkaç hafta önce kızlara sırrımı açtım ama herkese duyurmadan önce biraz daha zaman tanımak istedik. Sonra Maggie gitti ve o kadar çok şey oldu ki. Her neyse," diyor Izzy, "yine hamileyim. Ve az önce kız olduğunu öğrendik."

"Eve abla olacak," diyor Maeve ve heyecanla Keegan'a sarılmak için ayağa fırlıyor. "Ve tesadüfe bakın ki biz de birkaç gün önce bebeğimizin cinsiyetini öğrendik. Küçük gıcık son birkaç taramamızda utangaçtı. Bir oğlan!"

Bu insan grubunun çıkarabildiği heyecanlı gürültünün desibeli, şampiyonluk maçının oynandığı pazar günününkine benzer.

Daha fazla sarılma, gözyaşı ve kahkaha etrafa yayılır.

"Bir kardeşim oldu!" Rachel haykırır ve Maeve'e sarılır. "O olacak Çok tatlı. Odasını yarış arabası temalı yapabilir miyiz?"

Hunter göz kırparak, "Ne istersen onu yapabiliriz," diyor.

"Çok fazla iyi haber var," diyor Fiona ve gözlerini siliyor, sonra daha fazla mendil almak için uzanıyor. "Çok fazla nimet var."

"Daha fazlası var," diye ekliyor Shawn, kolunu omuzlarına doladığı karısına gururla gülümseyerek. "Bizim için bebek yok ama Lexi kitabını bitirdi ve şimdiden bir film için seçildi."

"Vay anasını!" Maggie haykırır ve çoktan kucaklaşmaya başlamış olan Lexi'ye doğru bir hamle yapar.

"Kahretsin!" Tommy taklit eder.

"Oops." Maggie yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Bu en iyi haber. Okumak istiyorum o."

"Sana göndereceğim," diye söz veriyor Lexi. "Ve seçilmek bir şey değil ama henüz gösterime bile girmemiş olması ve stüdyonun şimdiden ilgilenmesi oldukça güzel."

"Ne harika bir başarı," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyi iş, Lex."

Rachel yanağındaki bir damla gözyaşını silerken Maeve kolunu genç kıza doluyor. "Neyin var?"

"Gelecek yıl Fransa'da yurtdışı eğitimi almam gerekiyor. Ama yeni bebekler ve ailemle ilgili tüm bu olaylar yüzünden gitmek istemiyorum. Anne, her şeyi kaçıracağım. Bunu yapmak istemiyorum."

Hunter, "Bunu konuşacağız," diyor ve geldiğinden beri ilk kez gülümsemesini kaybeden Brian'a bakıyor.

Rachel'ın Avrupa'daki eğitimini yeniden düşünmesinin birkaç nedeni olduğundan şüpheleniyorum.

"Evde kalamayacağını söyleyen bir yasa yok," diye güvence veriyor Tom Rachel'ın elini tutarken. Tom ve Rachel'ın tanıştıkları günden beri aralarında özel bir bağ var. "Sanırım büyükannen ve ben de daha sık burada olacağız. Biz de hiçbir şeyi kaçırmak istemiyoruz."

Kane, "Tabii, çocuk sahibi olmaya başlarız ve sen de daha çok etrafta olursun," diyor. "Tabii ki. Torunlarımız var," diyor Fiona. "Ve daha fazlası da yolda."

Tanrıya şükür ev senin için neredeyse hazır, Keegan. Barın üstündeki daireye daha fazla sığamazsın."

"Sadece bir ay daha," diyor Izzy, parmaklarını çaprazlayarak. "Bazı son dakika işlerini hallediyorlar ve sonra taşınabileceğiz. Sabırsızlanıyorum. Sahip olduğumuz ev için minnettar olmadığımın değil."

"Daha fazla alana ihtiyacın var," diye onu temin ediyor Maeve. "Bu nankörlük değil."

Maggie yanıma geliyor, uyuyan Eve'i kollarımdan alıyor, Lexi'ye veriyor ve sonra kucağıma oturuyor.

Tanrım, onu kollarımda tutmayı seviyorum ama ailesindeki herkesle birlikte olduğumuz düşünüldüğünde bu bariz sevgi gösterisi şaşırtıcı.

"Kek?" Rachel soruyor ve her birimize birer dilim uzatıyor.

"Teşekkürler," diyor Maggie ve pembe pastadan bir ısırık alıyor. "Güzel."

"Bir oda tutun," diyor Stasia elinin arkasından, sonra da bize göz kırpmıyor. "Şaka yapıyorum. Bence çok tatlısın. Maeve, Tommy'yi kestirmesi için bir yere yatırabilir miyim? Kekinin içinde uyuyakalıyor. Yoğun bir gün oldu."

"Elbette." Maeve, Stasia ve bebeği koridorun sonuna götürür.

"Telefonum çalıyor," diyor Maggie kaşlarını çatarak ve kıpırdanarak cebinden telefonunu çıkarıyor. "Alo? Leo?"

Oturur ve diğer kulağını tıkayarak dinler.

"Tamam, kulağa harika geliyor. Evet. Tamam. Çok teŖekkür ederim. Bu çok heyecan verici. Mükemmel, teŖekkürler."

Telefonu kapattı, bana döndü ve dudağını ısırđı.

"Ne oldu?"

"BitmiŖ Ŗarkıyı bana e-posta ile gönderdi. Dinleyeceğim."

On Altıncı Bölüm

~MAGGIE~

"Hangi şarkı?" Kane soruyor ve ben döndüğümde herkesi sessiz ve bana bakarken buluyorum. Az önce odaya geri dönen Maeve ve Stasia bile.

"Oh, uh. Şey, bu uzun bir hikaye."

Da küçük bir gülümsemeyle, "Ve bütün akşamımız var," diyor. "Neler oluyor o zaman?"

Cameron omuzlarımı sıkıyor ve ben de boğazımı temizleyerek kendimi onun kucağından çekiyorum.

"Kısa şarkılar kaydediyor ve bunları sosyal medyada paylaşıyorum. Küçük bir hobi olarak başladı çünkü şarkı söylemeyi seviyorum ve banyomun akustiği oldukça iyi. Her neyse, bir yıldan kısa bir süre içinde üç milyondan fazla takipçiye ulaştım."

"Ne?" Maeve telefonuna uzanarak soruyor. "Mary Margaret, neden bize söylemedin?"

"Sadece birazcık-"

"Hobi," diye bitiriyor Shawn ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Doğru ya. Her neyse, Cam tesadüfen bunu öğrendi ve sonra Leo'yu arayıp Nash ile stüdyoda bir kayıt günüyle bana sürpriz yaptı."

"Bu *inanılmaz*," diyor Stasia ve küçük bir jig dansı yapıyor. "Leo en iyisi. Ve *sen* en iyisisin. Hadi şarkıyı dinleyelim."

"Bir dakika, siz Leo Nash'i tanıyor musunuz?" Brian Rachel'a soruyor.

"O, şey gibi,
gerçekten harika."

Sertçe yutkunuyorum ve Cameron'a bakıyorum. "Bunu onlarla paylaş. Bu çok güzel."

"Duydun mu?" Lexi sorar.

"Sadece kaba kurgu," diye açıklıyorum. "Ama şimdi yeniden düzenlendi. Bu son versiyonu. Albüm ve radyo için."

"Lanet olası *radyo* mu?" Izzy talep ediyor. "Single'ı mı yayınlıyorlar?"

"Evet. Sanırım albümün ilk single'ı olacak."

"Bu *şimdiye kadarki* en havalı şey," diyor Rachel, koltuğunda zıplayarak. "Oynat şunu."

"Bunu duymalıyız," diye kabul ediyor Maeve. "Şimdi. Burada ölüyorum." "Tamam." E-postamı açarken kelekler midemi istila ediyor.

Hunter elini kaldırarak, "Bekle," diyor. "Orası değil. Bunu doğru şekilde dinlememiz gerek. Telefonunu benim ses sistemime bağlayabiliriz."

"Harika bir fikir," diyor Cam ve cep telefonuma uzanıyor. Saniyeler içinde iki adam Bluetooth aracılığıyla evin her tarafındaki hoparlörlere bağladılar. "Hazır mısın?"

"Tanrım, nefesim kesilecek," diye mırıldanıyorum ve elimi yüzüme siliyorum. "Tamam. Oynat tuşuna bas."

Cam alnımdan öpüyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Merak etme, bu harika. Şimdiden seninle gurur duyuyorlar."

Cam'in başparmağıyla telefonumun ekranına dokunmasıyla oda müzikle doluyor. Piyano, ardından gitar ve sonra Leo'nun sesi.

Nakaratta ona katılıyorum ve etrafımdaki herkes kocaman gülümsüyor. Şarkı ikinci nakarata kadar yükseliyor, sadece ben ve sonra köprü.

Çok güzel bir şarkı ve Leo haklıydı. Muhteşem bir şarkı.

"Yine," diyor Da şarkı bittiğinde ve Cam bir kez daha play tuşuna basıyor. Şarkının yarısında Maeve ve Shawn şarkıya eşlik ediyor ve şarkının sonunda ben de kucaklaşmalara ve sevgiye boğuluyorum ve tekrar kutlamaya geri dönüyoruz.

"Bana söylemediğine inanmıyorum," diyor Maeve.

"Biraz meşguldüm," diye hatırlatıyorum ona. "iyi, değil mi?"

"Sana çok dürüst bir fikir vereceğim," diyor Hunter, yüzü tamamen ayık. Olamaz. Midem ayaklarıma kapanıyor. Ama sonra sırtıyor. "*İnanılmaz* bir şey. Hit olacak. Bunu garanti ederim."

"Gerisini de anlat," diye ısrar ediyor Cam. "Dahası mı var?"

Kane sorar.

"Şey, bir şey yok. Leo sadece eğer ilgilenirsem bir sonraki turnelerinde onlara vokalistlik yapabileceğimden bahsetti."

Odayı yine sessizlik doldurur.

Shawn sonunda, "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Hayır, ama tekrar söylüyorum, bu sadece bir fikir. Ve sadece ben istersem. Zaten uzun bir yol var."

Babam kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Seninle gurur duyuyorum, bebeğim."

Ertesi gece Keegan'a "Bana bir Guinness, iki viski -neat- ve bir kola lazım," diyorum. Bar kalabalıktı ve sonunda burada işler normale dönmüştü. Birkaç günlüğüne uzaklaşana kadar barda çalışmayı ne kadar fark etmemiştim.

Keegan göz kırparak, "Sen otoriter birisin," diyor.

"Beni özlediniz. Arkada bir masa var, gözüm üzerinde. Üniversiteli gençler hafta sonu için burada. Çok kötü değiller, ama sondaki ellerini kullanacak gibi görünüyor."

Cam yanımdaki koltuğundan "Ben de göz kulak olurum," diyor.

Bar.

"Eğer güvenlik görevi yapmaya devam edeceksen, bir polo tişört almalısın.

ve bir maaş," diye bilgilendirdim onu. "Ben iyiyim."

"Sadece emin olmaya çalışıyorum," diye yanıtlıyor ve birasını yudumluyor.

Onun burada olması hoşuma gidiyor. Özellikle de ona doğru baktığımda, o mavi gözleriyle bana bakıp içimi ürpertirken bulmayı seviyorum.

Sonra daha bu öğleden sonra beni mutfak tezgahının üzerinde domaltarak nasıl becerdiğini hatırlıyorum ve not defterimle kendimi yelpazelemek zorunda kalıyorum.

Maeve elini yüzüme doğru sallayarak, "Dünyadan Mary Margaret'e," diyor. "Uyanık mısın?"

"Özür dilerim, evet. Ne ?"

"Üniversiteli çocukların sana el sallıyor. Köşedekinin reşit olduğuna hâlâ ikna olmadım."

"Yirmi bir yaşında olduğunu gösteren bir kimliği var," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Sahte görünmüyor."

"O tıraş olacak yaştaysa, ben Julia Roberts'ım."

"Tamam, Julia, ben viziteye çıkıyorum." Ona göz kırpıyorum ama daha arkamı dönmeden barın arkasındaki telefon çalıyor ve Keegan telefonu kapıyor. Telefon *hiç çalmadığı* için hepimiz kim olduğunu duymak için duraklıyoruz.

"Ve senden haber almak ne mutlu bir gün, Kuzen Sinead," diyor Keegan gülümseyerek. "Daha erken, değil mi? Oh, evet."

Ne zaman İrlanda'da ya da aynı aksana sahip başka birinin yanında olsa kardeşimin aksanı bir çentik atıyor.

Maeve ve ben bakıştık.

"Aileye soracağım tabii ki. İki hafta o zaman? Bunu çözmene yardımcı olacağız. Seni sabah ararım. Kendine iyi bak."

Keegan telefonu kapatıyor ve hepimiz merakla bekliyoruz. "İrlanda'da ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"Sinead'ın yardıma ihtiyacı var. Çalışanlarından biri evlenip karşı köye taşındığı için işten ayrıldı, bir diğeri de ayak bileğini kırdığı için ayakta duramıyor. Sinead orada arayabileceği birilerini tanıyıp tanımadığımızı merak ediyor. Elindeki tüm bağlantıları tüketmiş ve sadece yeni fikirler istiyor. Burası küçük bir köy, biliyorsunuz."

"Ben giderim," diyorum hemen, fikir kafamda şekilleniyor. "Ne tür bir yardıma ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama bunu yapabilirim. Bir süredir İrlanda'ya gitmek istiyordum. Güzel bir manzara değişikliği olur. Beni bağışlayabilir misin?"

"Annem ve Rachel var," diyor Maeve.

"Sadece birkaç haftalığına yardıma ihtiyaçları var," diye ekliyor Keegan düşünerek. "O kadar süre sensiz idare edebilirim."

"Harika." Ellerimi çırpıyorum ve Cam'e dönüyorum. "Gidebilirsin, değil mi? Her yerden çalışabilirsin."

"Davetli olup olmadığımı merak ediyordum," diyor sırtarak. "Evet, bunu başarabilirim."

"Harika. Sinead'ı kendim arayıp haber vereceğim." Birkaç hafta boyunca göletin öbür ucunda, havayı içime çekerek ve barlarda müzik dinleyerek geçirme düşüncesi beni şimdiden heyecanlandırıyor.

Ailenin sahip olduğu küçük han en iyi deniz manzarasına sahiptir ve yakınlarda kale kalıntıları bulunmaktadır.

"Hey, bayan," diye sesleniyor sahte kimlikli çocuk odanın öbür ucundan.

Tepsime içki siparişlerini müşterilere doğru ilerlerken, "Benim için işe geri dönün," diyorum. "Buyurun beyler. Yemek sipariş etmek ister misiniz?"

"Nachos," diyor biri. "Ve belki biraz soğan halkası paylaşmalıyız." "Abur cubur olsun o zaman." Göz kırpıyorum ve tam grup başlarken arkamı dönüyorum.

en sevdiğim şarkılardan birini çalıyor. Yemek siparişi vermek için mutfağa doğru ilerlerken sallanıyorum ve onlarla birlikte şarkı söylüyorum.

İrlanda'ya gidiyorum.

* * *

Evime girdiğimde saat geç, üç buçuktu. Kapanıştan sonra Sinead ile telefonda biraz vakit geçirdim ve Cam ile iki gün içinde İrlanda'ya gitmemiz gerekeceği için bazı envanter işlerini halletmek istedim.

İşten sonra Cam'in evine gidebilirdim ama eminim şimdiye kadar uyumuştur. Onun yerine buraya, sevmediğim ama bana gayet uygun olan küçük evime geldim.

En azından çürümüş yiyeceklerin kokusu gitmiş.

Mutfğa doğru sallanıyorum ve yatak odasına geri dönmeden önce çay için kaynatmak üzere ocağa bir çaydanlık su koyuyorum. Işığı açtım ve ciyakladım. "Cam!"

"Evdesin."

"Neden karanlıkta gizleniyorsun?"

"*Pusuda* beklemiyorum." Gülüyor ve bana doğru gelmeden önce ayağa kalkıyor. Üzerinde eşofman var ve tişörsüz; kasları görkemli bir şekilde sergileniyor.

"Benim evim yerine buraya geleceğini biliyordum," diyor ve ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Ne zaman döneceğini bilmiyordum, o yüzden yatağa geldim."

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır." Çaydanlık ısıklık çalmaya başladığında alnıma bir öpücük konduruyor. "Hadi gidip çayını yapalım."

"Çok çabuk üstümü değiştireceğim," haber verdim. "Hemen arkanda."

"Acele etme," diye yanıtlıyor mutfğa doğru yürürken.

Tamam, burada olmasına sevindim. Onsuz uyumayı sevmiyorum. Sonunda dönüp duruyorum. O benimle uyumaktan çok mutluyken ben neden onunla olmayayım?

Daha rahat kıyafetler giyip Cam'e mutfakta katılıyorum.

Suyu çoktan doldurdu ve en sevdiğim çayı daldırdı.

Bir tabureye otururken ona "Etrafta olman çok iyi," diyorum. "Teşekkürler."

"Oh, sen de ister misin? Bu benim." Sırıtlıyor ve sıcak bardağı adanın öbür ucundan bana uzatıyor. "Şaka yapıyorum. Gecenin geri kalanı nasıldı?"

"Aslında oldukça olaysızdı. İstikrarlı ama kayda değer bir şey . Üniversiteli çocukların zararsız çıkmasına sevindim. Eve gelmeden önce Sinead ile konuştum."

Çaya üflüyorum ve bir yudum alıyorum. "Planın ne?" diye soruyor.

"Öncelikle, bu senin için sorun değil mi? Bu kararı seninle konuşmadan verdim."

"Gitmek istiyorsun, o zaman . Benim için sorun yok."

Rahatlayarak başımı salladım. "Harika. Çok heyecanlıyım. İki gün içinde yola çıkmamız gerekiyor. Bunun hızlı olduğunu biliyorum ama Sinead'ın başı gerçekten dertte. Temizlikçi kızlarının ikisi de dışarıda ve sabah kahvaltısı için yardıma ihtiyacı var. Bizi arazideki misafir evine yerleştirecek."

"Harika," diyor. "Orada olmak güzel olacak."

"Ben de öyle düşünüyorum." Çayımı yudumluyorum. "Okyanus kenarında kaliteli zaman geçireceğim için heyecanlıyım."

"Ah, bebeğim? Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama okyanus kenarında yaşıyoruz."

"Biliyorum." Burnumu kırıstırıyorum. "Ama hanın okyanus manzarası var ve biz de tesiste kalacağız."

Tezgâha yaslanıyor ve kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Pekâlâ, sana bir sorum var. Hayalindeki ev neye benziyor?"

"Ha?" "Dalga geç benimle."

Aklımdan bir dizi görüntü geçerken kupama bakıyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Küçük, sanırım. Basit."

"Bu yeterince iyi değil. Bana ayrıntı verin."

"Bu çok saçma."

"Hayır, aptalca değil. Soruya cevap vermeni istiyorum. Soruyu geçiştirmek yerine *bana* ne istediğini *söylemeni* istiyorum."

"Sanırım suya yakın, bahçeli bir Craftsman evi istiyorum. Gurme bir mutfak ve havalı bir teyze olabileceğim ve tüm çocukların benimle kalmaya gelebileceği kadar yatak odası istiyorum. Ve yatak odamdan okyanusu görmek istiyorum."

Başını sallıyor. "Kulağa harika geliyor. Şimdi, neden bunu en başta söylemedin? Neden *her zaman* seni kandırmak ve senden bilgi almak zorundayım?"

"Sen-"

"İstiyorum." Elini yüzünde gezdiriyor. "Müziğin, ne tür bir araba istediğin, her şey. Fikrini sorduğumda, ne istediğini sorduğumda, beni bir kenara itiyorsun ve her şeyin iyi olduğunu söylüyorsun. Ama bu iyi değil, lanet . Bana ne istediğini söylemeni istiyorum çünkü hayattaki görevim sana bunu vermek."

Ağzım açık kaldı.

"Bunun eskiden kalan bir şey olduğundan şüpheleniyorum," diye devam ediyor, "ve bunu onaylamak ya da reddetmek zorunda değilsin, ama ben senin eski kocan değilim. Seni kapatmayacağım, aptal gibi hissettirmeyeceğim ya da duygularını hiçe saymayacağım. Ne istiyorsan ona sahip olmanı istiyorum."

"Bunu istemeye alışık değilim," diye itiraf ediyorum. "Tabii ki güzel bir sahil evi istiyorum. Ama şu an sahip olduğum-"

"Eğer *tamam* dersen, o muhteşem kışına şaplak atarım." Dudağımı ısırdım.

"Bunun üzerinde çalışalım, tamam mı? Bana karşı dürüst ol. Bir süre önce yalan söylemediğimizi ve sır tutmadığımızı kabul ettik, değil mi?"

"Evet." İçimi çektim ve çayımdan bir yudum daha aldım. "çalışacağım."

"Güzel." Tezgâhtan uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. "Şimdi yatağa gidelim, böylece bir süre kendimi senin içinde kaybedebilirim."

"Kulağa hoş geliyor."

"İyiden *de* iyiye gidiyorum, tatlım."

On Yedinci Bölüm

~MAGGIE~

"Uyuyamıyorum," diyorum ve ay ışığında beni izleyen Cam'e bakıyorum. "Çok yorgun olmalıyım çünkü son iki gündür bu yolculuğa hazırlanmak için çabalamaktan başka bir şey yapmadık ama *çok yoruldum* ve artık bu yatakta yatamam."

"Tamam," diyor ve ellerini yüzüne sürerek doğruluyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sahile gidebilir miyiz?"

Sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Elbette. Karanlık olduğu için pek bir şey göremeyeceğiz ama neden olmasın?"

Yataktan çıktık, su kenarı serin olacağı için çabucak kat kat giyindik ve sonra arabama binip plajın halka açık girişine doğru yola çıktık. Motoru durduruyorum ve Cam'le el ele kumsala doğru yürüyoruz.

"Dalgaların üzerindeki beyazlıkları görebiliyoruz," diye işaret ediyorum. "Ay ışığında parlıyorlar."

"Sabahın üçünde bile çok güzel," diye kabul ediyor ve beni oturup okyanusun müziğini dinlediğimiz yıkanmış bir kütüğe götürüyor.

"Eskiden buraya gelirdim," diyor bir süre sonra, "ergenlik çağındayken ve babam sarhoşken. Ev hayatımdan *nefret ederdim*, Mags. Annemin ben küçükken beni terk etmesinden ve bana nedenini söylememesinden nefret ederdim. Kimse bana bunu açıklamadı. Bir gün, öylece gitti. Ve uzun bir süre boyunca, onu uzaklaştırmak için ne hata yaptığımı merak ettim."

Yanağımı omzuna koydum. "Bu senin hatan değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Şimdi anlıyorum, evet. Bazı ebeveynler sadece ebeveyn olmamalı ve onun gitmesine neden olan şeyin benim yaptığım bir şey olmadığını anlıyorum. Ama bu beni biraz mahvetti. Sonra Kane ile daha fazla takılmaya başladım, senin evinde vakit geçirdim ve bir ailenin nasıl olması gerektiğini gördüm. Başta buna içermiştim. Kane'in sizinle olan ilişkisini kıskanıyordum ama siz

Anne babanızın sizi nasıl yuttuğunu ve isterseniz de istemeseniz de her şeye dahil ettiğini biliyor musunuz?"

Heather'a söylediklerimi düşünerek gülüyorum. "Oh, evet, anladım."

"Bir gün kıskanmayı unuttum ve ailenin bir parçası olduğumu kabul ettim. Evde daha az zaman geçiriyordum. Açıkçası babamın bunu pek fark ettiğini de sanmıyorum. Muhtemelen bu onun için bir rahatlamaydı. Sonra orduya gittim çünkü bir düzene ihtiyacım vardı. Kendimi bir yere ait hissetmeye ihtiyacım vardı ve tek başıma üniversiteyi karşılayamayacağımı biliyordum."

"Orduda olmak hoşuna gitti mi?" Ona sordum.

"Evet, öyle yaptım. Birlikte görev yaptığım kişileri seviyordum ve bilgisayarların benim ilgi alanım olduğunu öğrendiğimde ve bunun için beni okula gönderdiklerinde tekrar minnettar oldum. Bektan bir durumdayken bu döngüyü kırma fırsatına sahip oldum. Ve buna iki elimle sarıldım. Sonra bana rahat bir yaşam tarzı sağlayan bir alan seçtim. Ama bunun da bir karşılığı var."

"Bu konuda konuşamazsın," diye fısıldıyorum.

"En büyüğü bu," diye itiraf ediyor. "Dedikoducu olduğumdan değil, anlıyor musunuz? Hiçbir zaman kimseyi ilgilendirmeyen bir sürü bilgi veren biri olmadım. Ama kelimenin tam anlamıyla *kimsenin* bilemeyeceği bu kadar büyük bir işe sahip olmak kolay değil. Birine ne kadar güvenirsem güveneyim ya da onu ne kadar seversem seveyim, ona neler yaşadığımı söyleyemem. Sözümü tutmadığım takdirde hapsedilebileceğimi belirten anlaşmalar imzaladım."

"Her zaman bu kadar ketum olduğun ve ortalıkta olmadığın için sana çok yüklendiğim için özür dilerim," diyerek yanağını avucumun içine alıyorum. "Sanırım bencilce davrandım. Bilmek *istiyorum* çünkü seni önemsiyorum ve yaşadığın her şeyi bilmek istiyorum. Meraklı olduğum için değil."

"Bunu anlıyorum. Basit bir '*Hey, tatlım, günün nasıl geçti?*' Ama çoğu zaman sana günümü anlatamıyorum. Ve bu kısmından nefret ediyorum. Eskiden böyle olacağını bilseydim, bunu tekrar yapacağımdan emin değilim."

Kaşlarımı çatıyorum ve gökyüzünün şafağın ilk belirtileriyle aydınlanmaya başladığını fark ediyorum. "Babam hep der ki, eğer daha önce olanları değiştirirsen, şimdi olanlar da farklı olur. Ben de seninle yaşadığım bu anı değiştirmedim Cam. Bunu bir kenara bırakmak istemezdim."

"Ben de."

"Sana söz veriyorum, işin konusunda sana kızmayacağım. Belirsiz olmak zorunda kaldığında ya da hiçbir şey söyleyemediğinde, bunu sana karşı kullanmayacağım."

Alnımdan öpüyor ve uzun, derin bir nefes alıyor. "Teşekkür ederim. Bana olan güvenini kaybetmene neden olacak hiçbir şey yapmam. Bunu her zaman hatırla."

"Yapmayacağını biliyorum. Sana güveniyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl güvenmem?"

Yine sessiziz, dalgaları dinliyor ve günün uyanışını izliyoruz.

"Hep deniz kenarında yaşamak istemişimdir," diyorum ona, bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ettiğim için şaşırarak. "Joey ve ben ev ararken okyanusa yakın olmak istediğimi söyledim, o da alay etti. Bunu karşılayamayacağımızı, karşılaşak bile dış etkenlere ve tuzlu suya maruz kalan bir evin çok fazla bakım gerektireceğini söyledi. Tabii ki sakladığı bir yığın parası olduğunu bilmiyordum.

"Denizi gördüğümde kendimi hayatımın diğer daha canlı hissediyorum. Sanki bir şekilde ruhumu besliyor, anlıyor musunuz? Beni gençleştiriyor. Ve kendimi küçük bir sebze bahçesi ile hayal edebiliyorum, böylece tariflerime koymak için yiyecek yetiştirebiliyorum. Tabii ki güneş ışığında uyuyan bir köpek ve belki bahçede bir salıncak seti de var."

Sertçe yutkunuyorum ve sonra titrek bir nefes alıyorum.

"Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim. Böyle şeyler hakkında hayal kurmayı bırakmıştım."

"Bence yeniden başlamalısın, Mary Margaret," diyor Cam ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Bu özel hayali seviyorum."

"Ben de öyle." Tanrım, hiç bu kadar memnun hissetmiş miydim? Bu kadar rahat? Kimseye Cam'e güvendiğim kadar güvendiğimi sanmıyorum. Az önce yaptığım gibi ruhumu ona açabileceğimi ve güvende olacağımı biliyorum.

Ve bu aşktan daha fazlası.

Her şeydir.

* * *

"Cam, hazır mısın?" Evinin merdivenlerinden yukarı sesleniyorum. Uçağımız dört saat sonra kalkıyor ve önümüzde bir feribot yolculuğu var, acele etmemiz gerekiyor. Ama cevap yok. "Cam?"

Az önce onu orada duyduğuma yemin edebilirim.

Merdivenleri tırmanıp yatak odasına bakıyorum ama boş. Ofisine dönüyorum ama orada da yok. Az önce buradaydı, çünkü bilgisayar açıldı ve e-postaları ekranda yanıyordu.

"Cam?"

Gitmek için dönüyorum ama bilgisayar ekranındaki tek bir kelime gözüme çarpıyor.

Limon.

Kalbimin derinliklerinde bu e-postaya bakmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi bundan vazgeçiremeden bir adım daha yaklaşıyorum.

Lemon davasına geri dönmeni istiyorum. Daha derine inebileceğini bildiğim yeni bilgiler ortaya çıktı. Beş yıl önce Cayman Adaları'ndakine benzer. Beni ara.

-R

"Üzgünüm, gidip bir çanta almam gerekti-" Cam'ın sesi bilgisayar ekranına baktığımı görünce kesiliyor. Gözleri kısıldı. "Maggie."

"*Sakin bana Maggie demeye kalkma.*" Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Bana bunun rahmetli kocamla ilgili olmadığını söyle."

"Uyummasını söylediğimde uyumamış olmalı."

"Bu *umurumda* değil," diye cevap veriyorum ve kalbimin durduğunu hissediyorum. "Bana bunun Joey'le ilgili olmadığını söyle."

"Bunu sana söyleyemem." Sesi, artık duygusuz olan mavi gözleri kadar düz.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle."

"Bunu da yapamam. *biliyorsun.*"

"Cameron." Kalbim şimdi iki kat hızlı atıyor. "Kahretsin, *bir şey* söyle. Daha bu sabah bana sır tutmadığımızı hatırlatan sendin, lanet . Beni incitecek bir şeyi benden asla saklamayacağını."

"Bu konu hakkında konuşamam. Üzgünüm, Mags, ama yapamam."

"Üzgünsün." Yavaşça başımı sallıyorum. "*Beş yıl önce* kocam hakkında bilgi sahibiydin ve bunu bana söylemedin. Sen nesin biliyor musun, Cam? İkiyüzlüsün."

"Maggie, kes şunu." Sesi sertti. Öfkeli. "Bunu daha *saatler* önce konuştuk. Bildiğim sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun, içimdeki her lif konuşmak için *çıglık* atsa bile. Söyleyemem. Ben ikiyüzlü değilim. Lanet olası işimi yapıyorum."

İnkâr ederek başımı sallıyorum. Elbette, *yabancılarla* ilgili olduğunda işini kabul edebilirim. Ama kocamla ilgili olduğunda? *Benimle* ilgiliyse?

Ve sonra aklıma geldi.

"Bekle. Eğer Joey'i soruşturuyorsan, *beni de* soruşturuyordun." Çenesi sıkıştı ama hiçbir şey söylemedi.

"*Cameron!*"

"Ben. Konuşamam. Konuşamam. Hakkında. Konuşamam."

"İyi, ben gidiyorum." Aceleyle yanından geçip merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Yetişmem gereken bir uçak var ve senin gitmeni istemiyorum."

"Güzel," diyor sertçe. Gözyaşları tehdit ediyor, ama o izlerken tek bir tane bile dökersem lanetleneceğim. "Sanırım bu şartlar altında bir ara vermenin zamanı geldi. Belki de düşündüğüm şey bu değildir, Mary Margaret."

"Doğru. Harika." Çantamı alıp kapıdan çıkıyorum ve çantam arkada arabama doğru yürüyorum. Sonra Cam'in evinden uzaklaştım. İrlanda'ya yetişmem gereken bir uçak var.

"Lanet olsun." Arabayı feribota doğru sürerken direksiyonu tokatlıyorum. "Yıllardır bana yalan söylüyormuş. Cayman Adaları'nı başından beri biliyordu. Bunu bana nasıl yapabildi?"

Yanaklarımda gözyaşlarıyla cipimi feribota sürdüm ve uzun, derin bir nefes aldım.

Ben onsuz gidiyorum.

On Sekizinci Bölüm

~CAMERON~

Keegan gülümseyerek bana dönüyor ve sonra farkına varınca gülümsemesi kayboluyor. "Üç gün önce Maggie ile İrlanda'ya gideceğini sanıyordum."

Başımı salladım. "Hayır. Gitmedim. Bir biraya ihtiyacım var, lütfen."

Diğer adamın gözleri bana kayıyor ama temiz bir bardağa uzanıp bana bir Guinness hazırlıyor, tam o sırada Tom yanıma gelip omzuma vuruyor.

"Burada ne işin var delikanlı? Maggie'mle birlikte olman gerekiyordu."

Kalbimi sökmeye devam et, neden yapmıyorsun? Bara gelmemem gerektiğini biliyordum.

"Gitmedim," diye kısaca cevap veriyorum ve biramı yudumluyorum.

İki adam sessiz kalır ve sonra Keegan başka bir müşteriye yardım etmek için çekilir.

"Bunun hakkında konuşalım mı o zaman?" Tom basitçe soruyor ve benimkinin yanındaki tabureye tırmanıyor.

Tanrım, bundan korkuyordum. Ben bir aptalım. Onunla asla bir şey başlatmamalıydım. Dağılırsa tüm ailemle aramdaki her şeyin değişeceğini biliyordum. Ve bu Maggie'yi kaybetmek kadar acı verici.

"Sadece içmeye mi gidiyorsun?" Tom sorar.

"Doğrusu ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap veriyorum sonunda.

"Her zaman başlamak için en iyi yerin başlangıç olduğunu düşünmüşümdür."

Bir yudum daha aldıktan sonra parmaklarımı bardağa vurup kaldırıyorum ve Tom'a köşedeki, biraz daha özel olan kabinlerden birinde bana katılmasını işaret ediyorum.

Oturduktan sonra derin bir nefes alıyorum.

"Size bunları anlatmadan önce, bunların asla tekrarlanamayacağını bilmenizi istiyorum."

"Bana güvenebilirsin. Ben senin her yönden babanım, evlat." Yüzündeki ifadeye bakılırsa, dürüstlüğünü sorgulamak zorunda kalmamdan bile rahatsız olmuş.

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyorum. "Biliyorum. Ama yine de söylemek zorundayım çünkü söylemek üzere olduğum şeyi söylememem gerekiyor. Ama lanet olsun, seninle konuşmam gerek. Beş yıl önce, iş yerindeki bir davaya getirildim. Eski damadınız ve aşık olduğum kadınla ilgili bir dava. Bir kara para aklama davası."

Ona her şeyi anlatamam ama hikayeyi gözden geçiririm.

"Sonunda kendimi davadan çekmek zorunda kaldım çünkü bu benim için bir çıkar çatışması haline geldi. Bunu nasıl yapabilirdim? Her şeyden çok sevdiğim insanları nasıl araştırabilirdim? Yapamazdım, bu yüzden geri çekildim. Ama bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeden önce değil. Ve tabii ki işimin doğası gereği Maggie'yle bu konuda konuşamazdım. Ne o zaman, ne Joey öldüğünde, ne de şimdi."

"Bana sen söyledin," diye .

"Sadece yüzeyi zar zor çizdim. Size başka bir şey söyleyemem ve eminim sorularınız vardır ama cevaplayamam."

"Tamam o zaman."

İki kelime, o kadar kolay söyleniyor ki neredeyse nefesimi .

"İrlanda'ya gideceğimiz sabah Maggie bilgisayarımda eski patronumdan gelen ve Lemon davasıyla ilgili daha fazla bilgiye ihtiyaçları olduğunu söyleyen bir e-posta gördü. Belirli bir bilgi vermiyordu ama yeterince şey görmüştü."

"Ve kızgındı," diye doğru tahmin eder Tom.

"Evet," diye katılıyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse ben de kızdım. Bir gece önce harika bir konuşma yapmıştık ve bana işimi anladığını ve bu konuda konuşmam için bana kızmayacağını ya da baskı yapmayacağını söylemişti. Sonra o lanet e-postayı gördü ve söz verdiği her şey boşa gitti."

"Elbette öyle," diyor Tom. "Kocasıyla ilgiliydi, bir yabancıyla değil."

"Anladım." Ellerimi yüzüme sürüyorum. Çok yorgunum. Günlerdir uyumadım. "Ara vermemiz gerektiğini söyledikten sonra bense İrlanda'ya gitti. İkimiz de muhtemelen daha sonra pişman olacağımız şeyler söyledik. Kahretsin, ben

Şimdi pişmanlık duyuyorum. Ancak tüm bunların temelinde, iyi niyetli olmama ve destekleyici olmak istememe rağmen, Maggie'nin işimi ve ondan saklamak zorunda olduğum sırları gerçekten kabul edebileceğine ikna olmadım."

Diğer adam kabine geri oturdu ve uzun bir süre beni inceledi. Ve sonra, beni çok şaşırtarak, "Saçmalık" dedi.

"Biliyorum, seninle bu konuda konuşmamalıydım. O senin kızın ve ben her şeyi berbat ettim. Ondan özür dileyeceğim ve ona en iyisini dileyeceğim-"

"Aradığın şey suratına bir yumruk yemek mi?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Uh, hayır."

"O zaman çeneni kapa ve dinle. Bana olanların düzeltilemeyeceğini söyleyen bir şey söylediğini duymadım. Evet, özür dilemelisin ama duyduklarına göre kızımın da dilemesi gereken bir özür var. Hiçbir ilişki bazı pürüzler olmadan yürümez, işin gerçeği bu. Benim Fiona'm bir aziz ve melektir ama onun o güzel boynunu sıkmak istediğim çok gün oldu."

"Ama siz ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz. Hiç kavga etmiyorsunuz."

Kahkahalara boğulur. "Tabii ki kavga ediyoruz. Yıllar boyunca bazı büyük kavgalarımız oldu ve kanepede bir ya da iki gece olmuş olabilir. Ama bu kibarca yollarımızı ayırdığımız anlamına gelmiyordu. Sadece bunu önererek atan kalbimi göğsümden söküp atabilirdiniz. Bir yanlış anlaşılma yüzünden hayatının aşkını bir kenara atamazsın."

Onu düşünerek biramı yudumluyorum.

"Kavga edeceksin. Kızgın ve kırgın olacaksınız ve o kadar sinirleneceksiniz ki önünüzü zor göreceksiniz. Sonra barışıp birbirinizi seveceksiniz ve kötü günler de tıpkı iyi günler gibi geçip gidecek."

"İlişkimizi bir kenara attığımdan değil," diyorum yavaşça. "Hayatımı onsuz düşünemiyorum. Ama onun yüzündeki ifadeyi de aklımdan çıkaramıyorum. E-postayı gördükten sonraki o an. O *ihanet* bakışı günlerdir aklımdan çıkmıyor ve elim kolum bağlı gibi hissediyorum çünkü ailesiyle ilgili olsa bile işte olanları ona anlatamıyorum. Bu da bana onun güvenine asla sahip olamayacağımı söylüyor. Tam olarak değil."

"Bence çok fazla varsayımda bulunuyorsun," diye yanıtlıyor Tom. "Yerinde olsam kıcımlı kaldırıp İrlanda'ya uçar ve onunla konuşurdum, ta ki göz göze gelip bunu aşana kadar. Burada kalıp surat asmak hiçbir şeyi çözmez."

"Somurtmuyorum."

"Sen değil misin?" Gülüyor, başını sallıyor ve parmaklarını masaya vuruyor. "Bana öyle görünüyor. Paramı sana yatırıyorum, delikanlı. Her zaman ."

Keegan'ın müşterilerle ilgilenmesine yardım etmek için barın arkasına yürüyor ve ben artık ilgilenmediğim için çoğunlukla dolu olan biramı itiyorum. Eve dönerken her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için Maggie'nin evini kontrol edeceğim ve sonra kendimi işe vereceğim. Her zaman yaptığım gibi.

* * *

Üç gün sonra, Def Leppard kulaklarımda çınlarken, Hunter'ın spor salonunda bir torbayı yumrukluyorum. Ne zaman çalışmak istesek ailemize tesislere tam erişim hakkı verir ve ben hâlâ rahat uyuyamadığım için buraya gelip kanamayan ya da karşılık vermeyen bir şeyi yumruklamaya karar verdim.

Yirmi dakika sonra terden sıırılsıklam olduğumda, bir süre koşmayı planladığım koşu bandına giderken havluya uzanmak için dönüyorum.

Ama arkamda biri vardı.

Ve neredeyse karanlıkta, neredeyse Maggie olduğuna yemin edecektim. "Günaydın," dedi Maeve.

"Kusura bakma, seni görmedim," diyorum kulağımdaki kulaklıklardan birini çıkarıp omzumun üzerinden düşürdükten sonra. "Arabamın kapısını kapattığımda seni uyandırdım mı?"

"Hayır, uyanıktım" diyor ve karnını okşuyor. Yemin ederim, onu son gördüğümünden bu yana bir hafta içinde büyümüş. "Bu ufaklık daha çok geceleri aktif olmayı seviyor gibi görünüyor. İçinde küçük bir şeyin yuvarlanması, kaburgalarını ve böbreklerini tekmelemesi çok tuhaf bir duygu."

"Acıyor mu?"

"Henüz değil. Bana bir ay kadar sonra olacağı söylendi, bu yüzden gerçekten şikayet etmiyorum. Sadece iyi bir gece uykusunu özlüyorum."

"Bunu anlıyorum."

Elimdeki bandı çözüp sonunda ona baktığımda sessizleşiyor. "Aklında ne var?"

"Aklımda bir şey olduğunu kim söyledi?" diye karşı çıkıyor. "Belki de sadece buraya gelip seni çalışırken izlemek istemiştir."

"Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın." Kullanılmış bandı çöpe atıyorum ve havluyla yüzümdeki teri siliyorum. "Devam et, bağır bana."

"Sana bağırmak istemiyorum. Beni yanlış anlama, birkaç gün önce bağırmak istemiştin. Ama şimdi sadece sana sarılmak istiyorum."

O da öyle yapıyor. Kollarını bana doluyor ve o yuvarlak karnını bana bastırarak beni kendine yakın tutuyor.

Güzel bir his.

"Kız kardeşim tam bir baş belasıdır," diyor uzaklaşırken. "Çabuk öfkelenir ve ihtiyaç her zaman sizi dinlemez. Ama seni sevdiğini biliyorum, kelimeleri söylememiş olsa bile. İrlanda'ya gitmeyi düşündün mü?"

"Hayır." Sesim kulaklarıma bile sert geliyor. "Onunla konuşmak için eve gelmesini bekleyeceğimi düşündüm."

"Neden? Sefil durumdasın."

"Ona bir molaya ihtiyacımız olduğunu söyledim ve ona bir mola veriyorum."

"Ne için? İkiniz de önümüzdeki haftayı tamamen mutsuz geçirebilesiniz diye mi?"

"Mutsuz mu?" Başım hızla yukarı kalkarak soruyorum. "Onunla konuştun mu?"

"Pek sayılmaz. Bu konuda konuşmak istemiyor ve handa meşgul olduğunu biliyorum. Ama bir kız kardeş böyle şeyleri bilir. Neredeyse bir haftadır yok ve ikinizin de sakinleşmek ve olayların yalnız ve pişmanlık dolu kısmına doğru yol almak için zamanınız oldu. Eğer onu özölüyorsanız, onu görmek istiyorsanız, inatçılık yapmayın. Git ve onu getir."

Kaşlarımlı çatarak ellerime bakıyorum.

Dün gece soğuk yatağında yatıp Maggie'nin hasretini çekerken bunu zaten düşünmüştüm.

Bu çok saçma. Ben yetişkin bir adamım. Neyi bekliyorum ki?

"Teşekkürler Maeve." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kapıya yöneliyorum. "Yapmam gereken bazı düzenlemeler var."

"Güzel. Siz ikinizin sürekli ayak sürüme sorunu nedir? Birbirinizi sevin artık."

Aceleyle arabama doğru giderken günlerdir ilk kez gülüyorum. Bir sonraki uçuş için yer ayırtmalı ve gitmeye hazırlanmalıyım.

Telefonumu açıp Maggie'nin numarasını getiriyorum ve bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Ama ne diyeceğim? *Hey, seni görmeye geliyorum. Seni özledim.*
Beni reddetme.

Hayır, bunu yapmayacağım.

Bunun yerine mesajı sildim ve bu adadan çıkıp hayatımın aşkının şu anda bulunduğu adaya gitmek için gerekli düzenlemeleri yapmaya başladım.

Kendimle savaştıktan ve onsuz olmaktan bıktım. Dürüst olmanın ve Maggie'ye ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu söylemenin ve ondan da aynısını almanın zamanı geldi.

Gerçeği.

Ve sözleşmemi bozmak zorunda kalsam bile, onu geri kazanmak için bilmesi gerekenleri ona söyleyeceğim. O benim hayatımdaki en önemli şey. Evimden çıkıp gittiği andan beri onsuz kendimi tamamen kaybetmiş durumdayım. O zaman peşinden koşmak istedim ama çok incinmiştim. Çok inatçıydım. Bu artık sona erdi.

Joey Lemon ya da bir başkası beni
Onu.

On Dokuzuncu Bölüm

~MAGGIE~

"Size biraz daha kahve getireyim mi, Bay Dugan?" Aslında handa geceleyen bir misafir olmayan yaşlı adama soruyorum. Yine de haftada üç kez kahve ve dört kişilik bir aileyi doyuracak kadar yiyecekten oluşan tam İrlanda kahvaltısı için geliyor. Sinead bana ondan para bile almadığını çünkü geçen yıl karısını kaybettiğini ve bu sayede ona eşlik ettiğini söyledi. Tatlı bir adam ve misafirlerle sohbet etmekten, onlara nereden geldikleri hakkında sorular sormaktan ve ardından bölge hakkında bilgi vermekten hoşlanıyor.

O bir tur rehberi olmalı.

"Evet, teşekkür ederim, genç bayan." Kupasını benim için kaldırıyor ve minnetle gülümsüyor. "Sabahın ilk saatlerinde seni görmek çok güzel, tatlı Maggie."

"Teşekkür , Bay Dugan. Siz de yakışıklısiniz. Daha fazla kahveye ihtiyacınız olursa bana el sallayın, duydunuz mu?"

Bir hafta önce geldiğimden beri gece gündüz çok çalışıyorum. Şikayet edemem, çünkü burada iş için bulunduğumu biliyordum ve bu, aklımı evimdeki Amerikalıdan uzak tutmama yardımcı oluyor.

"Yemek odasını hallettim," diyor Sinead, yeni bir kahve demlemek için mutfığa döndüğümde. "Bisküviler fırından çıktığına göre, üst kattaki çamaşırlarla ilgilenebilir misin? Konuklar birazdan ayrılacaklar, o zaman odaları temizlemeye başlayabiliriz."

"Elbette."

"Maggie." Koyu kıvılcık saçları ve mutlu yeşil gözleriyle benden sadece birkaç yaş büyük güzel bir kadın olan Sinead elimi tutarken endişeli görünüyor. "Sen iyi misin? Buraya geldiğin günden beri çok üzgün görünüyorsun ve ben de rahatsız etmek istemedim. Ama seni her gün görmek kalbimi kırıyor."

Burnumu kırıstırarak iç çektim. "O kadar belli mi?"

"Sadece benim için çünkü seni hayatının büyük bir kısmında tanıyorum. Seni sık sık görmüyor olabilirim ama genellikle bundan çok daha mutlu olduğunu biliyorum."

"Evde bir adam var." Yorum basit ama her şeyi anlatıyor. "Ah, ve bir erkek kesinlikle bir kadının içindeki hüznü ortaya çıkarabilir, değil ? Bu akşam bir bira içmek ve kendim yapmak zorunda olmadığım bir şeyler yemek için bara gidiyorum. Neden bana katılmıyorsun?"

Hemen reddetmeye başladım. Ne de olsa şu anda pek eğlenceli değilim, ama sonra yeniden düşünüyorum. İrlanda'da olduğum süre boyunca neden üzgün ve hüzünlü ki?

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Ne zaman hazır olmalıyım?"

"Beşe kadar. Mükemmel." Sinead gülümseyip omzumu okşuyor, sonra da müşteriler için bir tepsi bisküvi alıp mutfaktan çıkıyor.

Bugün sadece dört çiftin çıkış yaptığı düşünülündüğünde, iş günü sorunsuz ve hızlı bir şekilde geçiyor. Öğleden sonra erken saatlerde görevlerimi tamamlamış oluyorum, bu yüzden hızlı bir kıyafet değişiminden sonra rüzgarlıgımı ve şapkamı alıp kayalıklara doğru yola çıkıyorum.

Yeşil çimenlerin üzerinden kayalıklara doğru ilerlerken tuzlu deniz havası hoşuma gidiyor ve öylece durup havayı içime çekerek dalgaları izliyorum.

Evet, burası benim mutlu yerim. Sonsuza kadar burada durabilirim.

Gerçek şu ki, bu hafta *hem* kızgın *hem* de üzgündüm. Kafam karıştı. Ve sonra tekrar kızgın.

Cam bir kez bile ulaşmadı. Dün gece telefonumu elime aldım ve son mesajlarımızı getirdiğimde sanki bir şeyler yazıyormuş gibi üç nokta gördüm. Ondan haber alacağım için çok heyecanlı ve gergindim ama sonra noktalar kayboldu ve hiçbir şey yoktu.

Bir haftadan fazladır tek bir şey bile yok.

Çok fazla sorum var ve hiçbirine cevap vermeyeceğini biliyorum.

Ve bu çok sinir bozucu.

Çocukken içinde ve çevresinde oynadığım kale kalıntılarına doğru ilerliyorum. Cinler ve perilerin etrafta koşuşturup dilekleri yerine getirdiğini hayal ederdim. Bir keresinde, harabelerin etrafındaki sislerin arasından uzun zaman önce çalınan müziği duyduğuma yemin edebilirdim, ama kimseye söylemedim çünkü bana bir şeyler duyduğumu söylerlerdi.

Ama İrlanda'da böyle hayali şeyler düşünemiyorsanız, o zaman nerede düşünebilirsiniz?

Sen mi?

Kalıntıların arkasında, uzun zaman önce taşlarla süslenmiş eski bir mezarlık var.

Yıpranmış, bu yüzden isimler okunamıyor. Ama bence burası çok güzel bir yer. Her gün işimi bitirdikten sonra bu yoldan yürüyorum, kayalıklara çarpan dalgaları dinliyorum ve kendi kendime usulca şarkı söylüyorum.

Bir haftadan uzun süredir sosyal medyada paylaşım yapmadım.

Dedikleri gibi, fişi çektim. Cam'i çok özlemiş olsam da burada olmak, sıkı çalışmak ve denizin yaralı kalbimi yatıştırmasına izin vermek güzeldi.

Saate bakıyorum ve Sinead'la bara gitmeye hazırlanabilmek için misafirhaneye dönmem gerektiğini fark ediyorum. Henüz gitmedim ve ailemi tanıyan yerlilerle karşılaşmak, şarkı söylemek ve yaşlıların anlattığı uzun hikâyeleri dinlemek eğlenceli olacak.

Bir akşam için, evimi özlediğimi unutacağım. Bir yer için değil. Adamım.

* * *

Shannon O'Dwyer balık ve patates kızartmasını önüme koyarken gülerek, "Kardeşin Kane'e hep aşık olmuşumdur," diyor. "Dürüst olmak gerekirse hâlâ da öyleyim. Ama karısı çok tatlı biri ve ben de Danny'mle gayet iyi anlaştım. Senin ailen nasıl Maggie?"

"Hepsinin durumu iyi," diye cevap veriyorum. "Başka bebekler de yolda ve ailem daha mutlu olamazdı."

"Peki, o zaman bu iyi değil mi?" Shannon göz kırparak söylüyor. "Bir bira daha ister misin?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Hemen geliyorum," diyor ve tepsisini havaya kaldırarak aceleyle uzaklaşıyor. "Neden oraya çıkıp şarkı söylemiyorsun Maggie?" Başka bir kuzen,

Shaemus, yüksek masanın karşısından şöyle diyor. "Hepimiz dinlemek isteriz."

"Belki bir bira daha içtikten sonra," diyorum göz kırparak. "Ve bunu benimle yapmak zorunda kalacaksın."

"Anlaştık."

"Affedersin, Mary Margaret."

Finn O'Leary'nin peygamber çiçeği mavisi gözlerine bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Selam, Finn."

Elini omzuma koyuyor ve sohbet etmek için eğiliyor, böylece yeni başlayan müzikten birbirimizi daha iyi duyabiliyoruz. "Hazır buradayken seni dışarı çıkarma şansım olsun isterim. Eğer kabul edersen."

"Oh, ben-"

"Elini onun üzerinden çekmek isteyeceksin."

Bir haftadır duymak istediğim ses yüksek ve net bir şekilde geliyor. Ama Finn uzaklaşmaya başlayınca elini tutup tekrar omzuma koyuyorum.

Cam'in gözleri kısıldı.

Ben de ona ters ters bakıyorum.

"Buraya öylece girip bana kimin dokunup dokunamayacağını dikte edemezsin Cameron Cox."

Kes şunu. Onu gördüğüne sevindin! Kollarına atla ve ona korkunç şeyler söylediğin için üzgün olduğunu söyle.

"Sorun değil Maggie, gidip oturacağım-"

"Kalacaksın," diyorum zavallı Finn'e ve sonra Cam'e dönüyorum. "Patronluk taslayamazsın. Buraya geldiğimden beri beni *aramadın* bile. Burada olduğumu nereden biliyordun ki?"

"Önce hana uğradım," diyor, olabildiğince sakın. "Seni nerede bulabileceğimi söylediler."

Finn tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ama bileğini tutup gözlerimi ona dikiyorum.

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Finn O'Leary, elini orada tutacaksın."

"Onu dinlemek isteyebilirsin Finn," diyor Sinead sesinde belirgin bir kahkaha ile.

"Aramalıydım," diye başlıyor Cam.

"Benimle tartışamazsın. Araman gerekirdi. Ben oradayken benimle konuşmalıydın, böylece her şeyi o anda ve orada halledebilirdik. Ama yapmadın. Dik kafalıydın ve... Finn, seni uyarıyorum."

Finn, "Hadi Maggie," diye mırıldanıyor ve sonra üzüntüyle başını sallıyor. "Daha bitirmedin mi?" Cam sorar.

"Pardon?"

"Eğer küçük tiradını bitirdiysen, sana deli gibi aşık olduğumu ve işleri yoluna koymak için burada olduğumu söyleyeceğim."

Ona göz kırpıyorum, sonra Finn'e bakıyorum. "Tamam, artık bırakabilirsin Finn."

Finn, "Tanrıya şükür," der ve koşarak uzaklaşır.

"Benimle gel," diyor Cam elimi tutup beni bardaki kalabalığın arasından geçirirken, şimdi hepsi bizi izliyor. Dışarıya açılan bir kapıdan çıkıyoruz. Dışarısı serin, kalın ve yoğun bir sis asılı, her şeyi gölgede bırakıyor.

"Benim evime gidebiliriz," diye başlıyorum ama elleriyle yüzümü çerçeveleyip ve sanki beni yıllardır görmemiş gibi özlemle bana bakıyor. "Cam."

"Seni seviyorum, Mary Margaret. Konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum ama lanet olsun, sana bunu söylemeden bir gün daha geçiremem."

"Ben de seni seviyorum."

Tamamen şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Bu seni neden şaşırttı? Neden bu kadar sinirli ve kızgın olduğumu düşünüyorsun?"

"Joey yüzünden-"

"Hayır, Joey yüzünden değil. *Senin* yüzünden. Bunu daha sonra konuşabiliriz çünkü beni öpmene gerçekten ihtiyacım var-"

Ağzı benimkinin üzerinde, hareket etmiyor, sanki sonunda burada olduğu için rahatlamış gibi dinleniyor. Ve sonra, yüzümü kavrayan elleriyle, Cam'in yaptığı ve ayak parmaklarımı kıvrandıran o inanılmaz şekilde içime gömülüyor.

"Misafirhanede kalıyorum," diye haber veriyorum uzaklaştığında. "Özel bir yer."

"Oraya gidelim," diye öneriyor, sert ve katı bir şekilde değil, beni gülümseten umutlu bir tavırla.

"Eğer bizi bu soğuk ve nemli havadan kurtaracaksa, ben varım," diyorum gülümseyerek ve onunla birlikte arabasına doğru yürüyorum. Ona hanı ve arkasındaki küçük misafirhaneyi tarif ediyorum ve arabayı park edip içeri girdiğimizde, bizi ısıtmak için turba ateşini yakıyorum ve aç mavi gözlerle bana baktığını görmek için dönüyorum.

"Öncelikle," diye söze başladı, "eski patronumu aradım ve ciddi bir çıkar çatışması nedeniyle bu davada yardımcı olmayacağımı söyledim. Size ayrıntılı bilgi veremem ama birkaç yıl önce de aynı nedenlerle aynı şeyi yaptığımı söyleyebilirim."

"Ama bilinmesi gerekenlerin çoğunu zaten biliyordun," diye tahmin ediyorum ve yüzünde haklı olduğumu görebiliyorum.

"Öfkenizi anlıyorum," diyor. "Ben de kızardım."

"Sana kızmayacağıma ya da işini sana karşı kullanmayacağıma dair söz vermiştim. Elbette bunun işin bir parçası olduğunun farkında değildim ama yine de söz verdim ve o sabahki tepkim ihtiyacın olan şefkatli ve destekleyici kişi değildi. Bunun için özür dilerim."

"Size her şeyi anlatamadığım için üzgünüm. Ancak şunu söyleyebilirim ki artık benim bildiğim her şeyi biliyorsunuz. Sahip olmadığınız bir bilgiyi saklamıyorum. Size söz veriyorum."

"İstihbarat." Ona sırtıyorum. "Sesin zeki falan çıkınca çok seksi oluyor."

Omuzları inanılmaz derecede rahatlamış gibi sarkıyor. "İyi olacak mıyız, Mags?"

Ona doğru geçiyorum ve kollarımı ortasına kulağımı göğsüne bastırıyorum.

"Aramız iyi. Geçtiğimiz hafta, sana kızdığımdan çok seni özlediğimi fark ettim. Ve Joey'nin sakladığı onca parayla birlikte soruşturulmasının mantıklı olduğunu düşündüm. Umarım sen ve yandaşların benim bunun bir parçası olmadığımı fark etmişsinizdir."

"Bunu biliyorduk," diye beni temin ediyor ve başımın üstünü öpüyor. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Ben de seni özledim. Seni aramak istedim ama biraz ara vermemiz gerektiğini söyledim, o yüzden eve geldiğinde konuşuruz diye düşündüm."

"İnatçı," diye fısıldıyorum. "İkimiz de inatçıyız."

Cam çenemi kaldırıp beni usulca öpüyor. Nazikçe. Ellerimi gömleğinin altına kaydırduğimde inliyor.

"Yatak odası nerede?" diye soruyor huysuzca.

"Şuradan." Başımla evin arka tarafını işaret ediyorum. Birden Cam'in kollarındayım, yatak odasına götürülüyorum ve şefkatle yatağa yatırılıyorum.

Hareketlerimiz hızlı, her ikimizin de giysileri nihayet ten tene olana kadar dökülüyor.

"Evimi özlemiştim," diye itiraf ediyorum ve yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum. "Ama Washington için değil. *Senin* için Cam."

"Bebeğim," diye fısıldıyor ve dudaklarımı öpüyor, bacaklarımdan arasına doğru ilerliyor. "Ben buradayım aşkım. Hiçbir yere gitmiyorum. Sen gidene kadar. Biliyorum, buna daha önce söz verdim ve aniden korktuğum ve için gitmene izin verdim ve için üzgünüm. Ama seni bırakmayacağıma yemin ediyorum."

İkimizden biri daha ilk engelde kalkıp gidecek. Biz bundan çok daha iyiyiz."

Sırıtiyorum ve sonra içime girip bir elimi başımın üzerinde tutup uzun, sabit vuruşlarla hareket etmeye başladığında nefesim kesiliyor.

"Sen benimsin, Mary Margaret." O mavi gözler şimdi çok sert. "Ve öleceğim güne kadar seninim."

Sonra, Cam'le birlikte olmanın ışığına ve inanılmaz rahatlığına geri döndüğümde kelimeler iç çekişler ve zevk iniltileri arasında kayboluyor.

* * *

Altı ay sonra.

"Tanrım, *ne kadar çok imza var,*" diyorum iç çekerek ve yirmi dakikadan kısa bir süre içinde adımı kırkuncı kez imzalıyorum. Maeve ve tapu şirketindeki kibar adam bana gülüyorlar.

Cam az önce imzaladığım kâğıdı alıyor ve aynısını benim adımın yanına yapıyor. "İşte bu kadar," diyor Maeve ve anahtarları masanın üzerinden bize doğru kaydırıyor. "Hepsi bu kadar. senin."

"Artık oraya gidebilir miyiz?" Heyecanım şampanya köpükleri gibi içimde köpürürken soruyorum.

"Kesinlikle senin," diyor Maeve. "Tebrikler."

"Hadi gidelim," diyor Cam ve arabasına binerken hepimiz gülümsüyoruz ve bizi şehrin ortasından okyanusa bakan kayalıklara götürüyor. Leo ile kaydettiğim şarkı radyoda çalıyor ve Cam sırtarak sesi açıyor.

Bu şarkı geçtiğimiz ay boyunca listelerde ilk yirmide yer aldı. Bu benim için kesinlikle delilik. Bu yılın sonlarına doğru Kuzey Amerika'da onlarla turneye çıkmayı kabul ettim ama yıllarca turneye çıkmak istemiyorum. Bu bana göre değil.

Benim evim burada, ailemle birlikte.

Cam yeni garaj yolumuza park ederken ve ben eve bakarken "Çok *güzel,*" diye nefes alıyorum. "Yani, şuna bir bakın. Maeve bununla iyi bir iş çıkarmış."

Arabadan atlayıp verandanın basamaklarını hızla çıkıyorum ama Cam arkamdan, "Dur. Henüz içeri giremeyiz."

Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Yapamaz mıyız?"

"Henüz değil." Bana katılıyor, elimi tutuyor ve beni dün burada olmayan sundurma salıncağına götürüyor.

"Bunu sen mi astın?"

"Kardeşin ve baban yaptı," diye onaylıyor. "Veranda salıncağını sevdiğini biliyorum."

". " Gözlerim buğulanmak istiyor. "Bu çok tatlı bir şey."

"Otursana," diye önerdi. Oturduğumda da önümde diz çöküyor.

"Vay anasını."

Cam kıkırdar ve cebinden bir yüzük çıkarır. "Yeni evimize girmeden önce bunu burada yapmak istiyorum. Mary Margaret, sen hiç aramadığım her şeysin. Buluştuğumuz yere gelene kadar uzun ve dolambaçlı bir yoldan geçmiştik gibi hissediyorum ama yine de minnettarım. Hayatımda sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Nazıksın, akıllısın, çalışkansın. Ve açıkçası, öfkemi bile seviyorum."

Uzanıp parmaklarımı yanağında gezdirdim.

"Lütfen benimle evlen, Mags. Benimle bir hayat, bir *yuva* kur. Seni asla pişman etmeyeceğime söz veriyorum."

"Tabii ki seninle evlenirim," diyorum kocaman bir sırıtışla ve zümrüdü parmağıma taktığında iç geçiriyorum. "Bu büyükannemin yüzüğü mü?"

"Evet. Seni istemeye gittiğimde annen verdi. Eski moda olduğunu biliyorum ama bunu yapmak istedim."

"Ve bunu yapmana bayıldım." Eğilip dudaklarını öpüyorum, sonra beni kaldırıp kapıya doğru taşırken kollarımı boynuna doluyorum. Beni yere bırakıyor ve sonra tekrar kaldırıyor, bu sefer kolunu dizlerimin altına ve arkama koyarak beni eşikten geçiriyor.

Cam kapıyı açıp yeni evimize adımını atıyor ve ben pencerelerden okyanusu görebiliyorum. Ama bundan da öte, buradaki geleceğimizi görebiliyorum.

Çocuklarımız.

Noeller ve yaz kutlamaları.

Hayatımızı görüyorum. Ve hiçbir şey bu kadar tatlı olmamıştı.

Sonsöz

~TOM O'CALLAGHAN~

Beş Yıl Sonra

Tılsımlı bir hayatım var. Konu ailem olduğunda İrlandalıların şansına fazlasıyla sahibim. Tatlı Fiona'mın benimle evlenmeyi kabul ettiği ve ardından bana beş güzel çocuk verdiği günden beri bu böyle.

Şimdi o çocukların kendi bebekleri oluyor ve kalbimi o kadar büyük bir sevinç ve gururla dolduruyorlar ki, sanki onunla birlikte patlayacakmış gibi hissediyorum.

Fiona'yı yanağından öpmeden önce, "Rachel'ımla konuşmam gerekiyor," diyorum. "Onun için küçük bir şeyim var."

"Ona sevgilerimi ilet. Yerinizi tutacağım." Gelinim odadan çıkmadan önce bana göz kırıyor ve koridorda, Maeve'imın kızının bugün için hazırlanmasına yardım ettiği Rachel'ın odasına doğru yürüyorum.

"İçeri girebilir miyim?" Kapıyı hafifçe çaldıktan sonra sordum.

Rachel kocaman bir gülümsemeyle, "Tabii ki yapabilirsin büyükbaba," diyor.

Onu tepeden tırnağa süzerken hayretle başımı sallıyorum. "Hayal gibisin, canım kızım."

Maeve gülümsüyor ve bana sarılıyor. "İkinizle de dışarıda görüşürüz. Baban bir dakika içinde burada olacak, Rach."

Rachel mutlulukla başını sallıyor ve ben de güzel beyaz elbisesini bozmak istemediğim için torunuma nazikçe sarılıyorum.

Onunla on beş yaşında asık suratlı bir kız olarak tanıştığım andan itibaren aramızda bir bağ oluştuğunu hissettim. Sohbet ederken ve bir şeyler planlarken kafa kafaya vermediğimiz tek bir an bile yok. Rachel'ın kalbimde özel bir yeri var ve ben bu dünyada olmayana kadar da öyle kalacak.

"Bundan emin misin Brian?" Gülümseyerek soruyorum ve o da gülüyor.

"Onu on yedi yaşından beri seviyorum," diyor.

"Ve sen sadece yirmi iki yaşında bir kadınsın."

"Büyükbabamla evlendiğinde on dokuz yaşındaydın. Kendin söyledin."

Başımı sallıyorum, itiraz edemiyorum. Gerçek şu ki, bu Brian'dan hoşlanıyorum, ama sanki sevgilimi elimden alıyormuş gibi geliyor ve bu beni biraz üzüyor.

"Sana bunu vermek istedim," diyorum ve elimi açıp büyükbabama ait bir broşu gösteriyorum. "Safir taşlı, yani mavi bir şey. Büyükbabama, yani senin büyük büyükbabama aitti ve seni çok seveceğini biliyorum. Buna sahip olmanı isterdi."

"Büyükbaba," diye fısıldıyor Rachel ve parmağını ışıltılı mavi taşların üzerinde gezdiriyor. "Bunu buketime ilâştireceğim. Çok güzel bir şey. Ama bunu... yani kan bağı olan birine vermek istemediğine emin misin?"

Kaşlarımı çatıyorum ve onun tatlı elini tutuyorum. "Sevgilim, sen benim kan bağı kadar güçlü bir bağla bağlı olduğum ailemsin. Sen benim gönül torunumsun ve seni daha fazla sevemezdim. Seninle daha fazla *gurur* duyamazdım. Büyükbabam ve benim tüm torunlarımıza verecek bir sürü güzel şeyimiz var ve bunu senin için seçtik."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve sonra burnunu çekiyor. "Tamam, makyajımı mahvetmek istemiyorum. Beni bu hale getirmek bir saatimi aldı."

"Brian bayılacak, işin gerçeği bu." Yanağına bir öpücük kondurup gitmek için dönüyorum, tam o sırada Hunter kapıya geliyor ve kızına ilk bakışında neredeyse kendisi de bayılıyor.

"Vay canına," diyor.

"O bir hayal." Elini sıktım ve omzunu okşadım. Kızını koridorda yürütmek kolay bir şey değil. "İyi şanslar, oğlum."

Evden çıkıp düğün töreninin yapıldığı yere doğru yürüyorum ve Fiona onu koltuklarımıza kadar geçirmemi bekliyor.

"O nasıl?" diye soruyor bana.

"Muhteşem," diye cevap veriyorum ve yanağından öpüyorum.

Ona kolumu uzatıyorum ve beyaz koridorda ikinci sıradaki koltuklarımıza doğru yürüyoruz. Hepsi de eşleriyle, *onları* daha iyi yapan insanlarla ve harika, mükemmel çocuklarıyla oturan çocuklarımı gördükçe gurur duyuyorum.

Kane ve Anastasia'nın iki bebeği var. Kane kolunu karısına dolamış, en küçük kızları da kucağında.

Keegan ve Izzy, üç çocuklarıyla birlikte yanlarında oturuyor ve Izzy'nin yanında bizim Lexi, Izzy'nin küçük çocuklarından birini tutuyor ve benim yakışıklı Shawn'ım da onun yanında.

Tatlı Mary Margaret ve kalbimin oğlu Cameron sıranın sonunda oturmuş, yeni doğan bebekleri Jude'u kucaklıyorlar.

Fiona ve ben tatlı Maeve'imın arkasında oturuyoruz ve Brian'ın bakışlarını, Rachel'ın ona katılmasını beklerken gergin bir şekilde dururken yakalıyorum. Ona bir göz kırpıyorum ve o da aynısını yapıyor.

Evet, bu çocuktan hoşlanıyorum.

Birkaç dakika sonra düğün marşı çalıyor ve hepimiz Hunter'ın Rachel'a koridorda eşlik edişini izlemek için ayağa kalkıyoruz.

Fiona elimi sıkıca kavlıyor ve ne düşündüğünü biliyorum.

En büyük torunumuzun evlenmesine tanıklık etmek için burada olduğumuz için ne kadar şanslıyız?

Gerçekten ne kadar şanslıyız?

Eğer Benimle Seattle'da serisini seviyorsanız, Kristen Proby'nin sizin için kaçırmak istemeyeceğiniz yepyeni bir kitabı var!

The Secret 22 Mart 2022'de yayınlanacak ve buradan ön sipariş verilebilecek: <https://www.kristenprobyauthor.com/theseecret>

NYT ve USA Today Bestselling yazarı Kristen Proby'den *yasak aşk. Sır*, Seattle'da Bekar serisinin ilk kitabı!

Vaughn uzak durmam gereken her şey. Seksi. Ukala. *Ve ünlü.*

Ultra ünlü.

Zengin ünlülerle dolu bir ailede büyüdüm. Babam Luke Williams, hepsinden daha ünlü. Süperstar bir aktör ve yapımcı olan babam, spot ışıkları altında yaşamının dezavantajlarını biliyordu. Bu yüzden de kardeşlerimle beni Hollywood'un gerektirdiği her şeyden korudu. Galalara katılmadık. Fotoğrafımız çekilmedi. Diğer ünlülerin çocuklarıyla arkadaşlığımız olmadı.

İlgi odağı bize dokunamazdı.

Ama şimdi, yirmi beş yaşında, babamın Seattle şehir merkezindeki yapım şirketinde çalışarak hayatıma başlamaya hazırım - Vaughn Barrymore kapıdan içeri girene kadar.

Ellerini benden uzak tutamıyor. Tamamen yasak biri ama bu tatlı, karmaşık adama aşık olmaktan kendimi alamıyorum.

Ailem bu sırrı sakladığımı öğrendiğinde -ki öğrenirse değil, *öğrenirse*- sevdiğim adamla benim için en önemli olanlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak mıyım? Yoksa bir mucize eseri ikisine de sahip olabilir miyim?

Ayrıcageliyor içinde 2022 o Deniz Feneri Yol, ve önce
içinde ve yepyeni Huckleberry Bay Serisi!
Sen olabilir ÖN SİPARİŞ
burada:
<https://www.kristenprobyauthor.com/lighthouse-way>

NYT Çok Satan Yazarı Kristen Proby'den üç yakın arkadaş, yerel bir efsane ve büyüleyici Oregon Sahili'nde aşkı bulmayı konu alan yepyeni bir destansı seri geliyor!

Luna Winchester'ın hayatı, Oregon'un Huckleberry Bay sahil kasabasına sıkı sıkıya bağlıdır. Dördüncü kuşaktan bir fener bekçisi olan Luna, deniz fenerine bakarak Winchester geleneğini sürdürmektedir. Ayrıca, arazideki uzun süredir terk edilmiş bir binayı yenilemeye ve Luna's Light adında bir B&B yapmaya karar vermiştir. Etrafı ailesi ve en iyi iki çocukluk arkadaşıyla çevrili olan Luna'nın hayatı dopdoludur.

Wolfe Conrad saklanıyor ve iyileşmek için Huckleberry Koyu'na geldi. Pistte geçirdiği kariyerini bitiren bir kaza neredeyse hayatını alıyordu ve şimdi yeni bir hayat kurmak için sığınacak bir yer arıyor. Şirin kasabanın yavaş temposu, ilk aşkı hızlı arabalar olan bu adamı sarsar ve bir de onu farklı şekillerde sarsan güzel hancı vardır.

Luna'ya aşık olmak kesinlikle Wolfe'un planının bir parçası değildir. Karşılıksız aşk ve umutsuzluk anlatan yerel efsaneler mi? İnanılır gibi değil. Ama iki yabancının birbirine aşık olması gibi garip şeyler oldu...

Bülten Kaydı

Umarım siz de bu hikâyeyi okurken benim kadar keyif almışsınızdır! Gelecek kitap haberleri için haber bültenime katılmayı unutmayın! Söz veriyorum size sadece haber dolu mailler göndereceğim ve spam göndermeyeceğim. Buradan kayıt olabilirsiniz:

<https://mailchi.mp/kristenproby.com/newsletter-sign-up> .

Kristen Proby tarafından da:

Kristen Proby Yazarının Diğer
Kitapları Benimle Seattle'da
Serisi

Benimle Ökseotunun
Altına Gel

Benimle Savaş

Benimle Oyna

Benimle

Sallan

Benimle

Güvende

Benimle

Bağlan

Breathe With Me

Forever With Me

Stay With Me

Benimle Şımart

Benimle Sev

Benimle Dans Et

Benimle Hayal Et

Sen Bana Aitsin

Benimle Hayal Et

Benimle Parla

Benimle Kaç

Benimle Flört Et

Benimle Değiş

Serinin tamamına buradan göz atın: _____

<https://www.kristenprobyauthor.com/with-me-in-seattle>

Büyük Gökyüzü Evreni

Büyük Gökyüzünün
Altında Aşk Cara'yı
Sevmek
Lauren'i Baştan
Çıkarmak Jillian'a
Aşık Olmak Grace'i
Kurtarmak

Büyük Gökyüzü
Büyüleyici Hannah
Jenna'yı Öpüyor
Willa'yı Beklerken
Fallon'la Yükselmek

Big Sky Royal
Büyüleyici Sebastian
Baştan Çıkarıcı Liam
Alaycı Callum

Big Sky Onur
Kahramanları
Cesaret
Barınağı

Big Sky evreninin tamamına buradan göz atın:
<https://www.kristenprobyauthor.com/under-the-big-sky>

Bayou Sihirli
Gölgeler
Serendipity
Büyüleri

Serinin tamamına buradan göz atın: <https://www.kristenprobyauthor.com/bayou-magic>

Romancing Manhattan Serisi

Sonuna Kadar
Tek Yapılması Gereken
Herşeyden Sonra

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:
<https://www.kristenprobyauthor.com/romancing-manhattan>

Boudreaux Serisi

Kolay Aşk
Kolay Cazibe
Kolay Melodi
Kolay
Öpücükler
Kolay Sihir
Kolay Servet
Kolay Geceler

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/boudreaux>

Fusion Serisi

Beni Dinle
Sana
Yakınım
Benim İçin
Allık
Tadına Varın

Serinin tamamına buradan göz atın: <https://www.kristenprobyauthor.com/fusion>

1001 Karanlık Geceden

Easy With You
Easy For Keeps
No Reservations
Tempting Brooke
Wonder With Me
Shine With Me

Kristen Proby'nin Crossover

Koleksiyonu Fallon ile Yükselmek, Bir

Büyük Gökyüzü Romanı

Kötü Güç: Sawyer Bennett'ten Kötü At Vegas/Büyük
Gökyüzü Romanı

Tüm Yıldızlar Düşer: Rachel Van Dyken'dan Bir
Seaside Pictures/Big Sky Novellası

Hold On: Samantha Young'dan Bir Play
On/Big Sky

Uğruna Savaşmaya Değer: Laura Kaye'den Bir Savaşçı Dövüş
Kulübü/Büyük Gökyüzü Romanı

Çılgın Kusurlu Aşk: Bir Dirty Dicks/Big Sky Novellası
Yazan K.L. Grayson

Sensiz Hiçbir Şey: Monica Murphy'den Bir Sonsuza Dek
Senin/Büyük Gökyüzü Romanı

Crossover Koleksiyonunun tamamına buradan göz atın:

<https://www.kristenprobyauthor.com/kristen-proby-crossover-collection>

Skandal

SEATTLE'DA BİR BEKAR ROMANI

Skandal
Seattle'da Bir Bekar
Romanı Yazan
Kristen Proby

Önsöz

STELLA

On Yıl Önce

"Vücudunun her yerinde dövmelemler var," diyorum ve elimi eğik kalçama koyarak saçma sapan babama bakıyorum. "Ben sadece göğüs kafesimin üzerinde, bikini giymediğim sürece kimsenin göremeyeceği küçük bir *çiçek* istiyorum."

"Dövme yok ve on sekiz yaşını doldurana kadar bikini giymek yok," diyor. Babamın sesi sakın ama gözleri susmam için beni uyarıyor.

Ama bırakmayacağım.

"Mantıksız davranıyorsun," diyorum. "Baba, ben on altı yaşındayım. Ne istediğimi *biliyorum*. Küçük ve gizli bir şey."

"Eğer şimdi bu kadar eminsen, iki yıl sonra ne yaptığın umurumda da emin olacaksın. Bu arada, hayır hayır demektir, Stella."

"Ama-"

Annem, mutfak masasında incelediği dergiden başını bile kaldırmadan, "Öndeyken bırakmak isteyebilirsin evlat," diyor.

"Siz ikiniz bu konuşmanın ne kadar kötü anlıyor musunuz? Size uyuşturucu kullandığımı söylüyor olabilirim. Ya da hamile olduğumu."

Şimdi babamın gözleri daralıyor ve ben de biliyorum ki Onu

. Ama umurumda değil.

"Kulaklarımı deldirmeme izin verdin. Annem göbeğimi bile delebileceğimi söyledi.

İstiyorum."

"Kalıcı değil," diye mırıldanıyor annem.

"Belki ben de yeni göğüsler istiyorumdur." Sahte memeleri anneme ters ters bakıyorum.

Bu onun duygularını incitmiyor. Sadece bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Burada işimiz bitti," diyor babam kaba bir şekilde. "İstediğin kadar kızabilirsin Stella, ama annene hakaret edemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum ve hemen pişmanlık duyarak yere bakıyorum. Kızgın olduğumda neden hep sevdiğim birine hakaret ediyorum?

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Bu kadar büyütülecek ne anlamıyorum."

"Bunu anlamak zorunda değilsiniz," diyor. "Neyse o. Birkaç saat ofisimde olacağım."

Odadan çıkıp koridora doğru yürüdü, sonra kapısını sert bir *kıkırtıyla* kapattı.

"Argh, beni çok kızdırıyor."

Annem alaycı bir gülümsemeyle, "Ben de aynısını onun için yaptığını söyledim," diyor. "İki yıl oldu Stella. Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Eğer dövmeyi o zaman da istiyorsan, alabilirsin. Nate bu kez yanılmıyor ve bunu sen de biliyorsun."

"Bu çok *aptalca*. Bu ailedeki hemen hemen herkesin dövmesi var. Bu ikiyüzlülük."

"İkiyüzlü mü?" Annem başını yana eğiyor. "Reşit değilken dövme yaptıran kuzenlerinden birini söyle."

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum ve nefesimi bırakıp annemin oturduğu koltuğun karşısındaki sandalyeye yığılıyorum.

"Çok aptalca."

"Evet, biliyorum. Hayatını mahvediyoruz."

"Babam beni *deli ediyor*. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülüyor ve dergisini tekrar eline alıp sayfaları çeviriyor. "Tıpkı onun gibi biriyle evlenmen için sabırsızlanıyorum."

"Oh, hayır. Bu *asla* olmayacak."

"Doğru." Bana dergiden bir sayfa gösteriyor. "Bu botlar hakkında ne düşünüyorsun? Bence çok şirinler ama belki de bugünlerde kalça hizasındaki botları giymek için fazla yaşlıyım."

"Şaka mı yapıyorsun? Harika bacakların var. Her şeyin altından kalkabilirsin." "Bu sahte göğüslerle bile mi?"

Bir nefes çektim. "Bunu kötü anlamda söylemediğimi biliyorsun. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum."

"Tek yaptığın babanı kızdırmaktı ve bunun olacağını biliyordun. Sadece kızmıştın. Sana isteyebileceğin her şeyi verdiğimizizi biliyorum, ama bu hayatta sana hayır denecek zamanlar da var, Stel. Şok edici, biliyorum."

Bir süre düşündükten sonra "Hayır denmesinden hoşlanmıyorum" diye karar verdim.

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," diye katılıyor gülerek. "Ama hayat bu. Hayatta kalacaksın. Bu kotlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok kısa," diye cevap veriyorum sandalyeden kalkıp sokulurken.

"Bacakların çok uzun. Ama bu üst sana çok yakışır."

"Bence *sana çok* yakışır," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "İyi misin?"

"Evet. Sanırım babamdan özür dilemeliyim." "İyi fikir. Sen bunu yap, ben de üstünü sipariş edeyim."

Dairemizin koridorundan babamın ofisine doğru yürüyorum ve kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel."

"Merhaba," diyorum kafamı içeri uzatırken. "İçeri girebilir miyim?" "Evet."

Kalemini bırakıyor ve ben masasının etrafından dolaşıp kollarımı boynuna dolayarak sert yanağını öperken beni izliyor.

"Böyle bir pislik olduğum için özür dilerim."

Babam iç geçirdi ve bana sarıldı. "Her zaman bir pislik değilsin." Sırıtiyorum ve masasına oturup ayaklarımı sarkıtıyorum.

"Tanrım, Julianne'e benziyorsun."

Anneme her zaman tam adıyla hitap eder. Herkes ona Jules diyor ama babam demiyor. Bu biraz romantik.

Gözlerim kolundaki dövmenin üzerinde geziniyor ve tişörtünün içinde kayboluyor.

"Acıdı mı?" Ben sordum.

"Birazcık. Gördün mü? Bundan kaçınmak daha iyi."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Kolluğu aldığında kaç yaşındaydın?"

"Yirmi bir yaşındaydım sanırım. Sandığı yirmi beş yaşındayken ekledim."

"Hmm."

"Bu kadar hızlı büyümeye çalışmayı bırak, bebek surat. Oraya varacaksın."

"Sanırım. Eğer senin için de uygunsa, bu gece Liv'in evine gidip onunla takılmak istiyorum."

"Tamam. Seni oraya bırakırım." "Ben sürebilir miyim?"

Kaşını kaldırıyor.

"*Kendi* başıma değil. Sürücü eğitimi aldım. Ehliyetimi alabilmem için saatlere ihtiyacım var."

"Evet, tamam. Bu sefer sen sürebilirsin."

"Harika. Teşekkürler." Masadan kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Eşyalarımı alayım."

"Stel."

"Öyle mi?" Ona geri
döndüm. "Seni seviyorum."

Burnumu kırıştırıyorum ve ona bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum.
Ben de seni seviyorum baba."

Birinci Bölüm

STELLA

"Bu rengi çok sevdim," diyor müşterim Simone mutlu bir iç çekişle.
"Malzemesi de tereyağı gibi. Ama temizleyebilecek miyim? Çocuklarım var."
"Kılıfları minderlerden yıkamaya atabileceksiniz. Çok kolay."
Telefonum ve saatim aynı anda titriyor. Saati gizlice bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.
İş arkadaşım Danny bütün gün bana mesaj atıp durdu ama ben sahada müşterilerle birliktiyim ve o da bunu biliyor.
Beklemesi gerekecek.
"Bu hayat kurtarıcı olacak," diyor Simone. "Evet, bu konuda. Kesinlikle. Bu bölüm bomba gibi olacak."
"Kanependen asla ayrılmak istemeyeceksin," diye kabul ediyorum ve duvar kağıdı örneklerine uzanıyorum. "Şimdi, kileriniz hakkında konuşalım."
"Kilerim hakkında konuşmayı *seviyorum*."
Kareli sayfalarını çevirirken gülüyorum. "Sen ben de, kardeşim. Tamam, bunu dolapların karşısındaki duvar için düşünüyordum."
Sonraki bir saat boyunca Simone ve ben onun tadilat planlarına son şeklini verdik ve ben bir kucak dolusu örnek kitap ve fayansı SUV'uma taşıdım.
"Teşekkür !" Simone verandasından sesleniyor. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."
" ederim. İrtibatta olacağım!"
Simone el sallıyor, içeri girerken telefonuna dokunmaya başlamıştı bile. Gitmeden önce mesajlarımı kontrol ediyorum.
"Tanrım, Danny, beni mahvediyorsun," diye mırıldanıyorum ona kısa bir mesaj atıp öğleden sonra ofiste olacağımı bildirdikten sonra bir sonraki randevuma gitmek için kaldırımdan uzaklaşıyorum.
Yaklaşık beş yıldır Seattle'da iç mimarlık yapıyorum ve işime tamamen aşığım. Simone gibi müşterilerin yüzünün güldüğünü görmek

İster bir odayı yeniden dekore etmek ister yeni bir ev inşa etmek olsun, projelerinin heyecanını yaşamak dünyanın en güzel duygusudur.

Yine de tüm müşterilerim Simone kadar rahat ve heyecanlı değil. Bazıları, tasarıma hiç katılmak istemeyen ve okuması çok zor olan bir *sonraki* müşterim gibi. Onunla konuştuğumdan daha çok asistanıyla konuştum. Ancak sonuç, sahip olduğum birkaç huysuz ve zor müşterinin yarattığı sıkıntıya her zaman değiyor.

Birkaç saat ve iki randevudan sonra Emerald Interiors'ın showroom'undan geçip ofisime dönerken müşterilerime ve iş arkadaşlarıma gülümsüyorum.

Danny aceleyle ofisime girdiğinde Starbucks bardağımı masama koymuş ve dizüstü bilgisayarımı çalıştırmıştı. Kapıyı arkasından kapattı ve telefonunu havaya kaldırdı, müstakbel kocası ekrandan bana bakıyordu.

"Ah, merhaba," diyorum kaşlarımı çatarak. "Naber çocuklar?"

"Sadece büyük bir felaket," diyor Danny ve karşımdaki sarı sandalyenin kenarına oturuyor. "Geçen ay bekârlığa veda partim için Vegas'a gittiğimizi hatırlıyor musun?"

"*Çoğunu* hatırlıyorum," diye gülerek cevap veriyorum ama ne Danny ne de Brandon benimle birlikte gülmeyince gülümsemem kayboluyor. "Evet, yolculuğu hatırlıyorum."

"Sırf eğlence olsun diye Elvis'i bizimle evlendirmenin çok komik olacağını düşündüğümüz zamanı da hatırlıyor musun?"

Danny'nin sarı saçlarına tutturulmuş kısa, beyaz bir duvak ve benim onun *gelin* kuşağını çalıp başımın üzerinde doladığım bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor.

"Oh, evet. Çok komikti. *Love Me Tender*'ı bile söyledi." Bu eğlenceli anıya gülüyorum. "Dostum, *çok* sarhoştuk."

"Evet, *aslında* evlendik," diyor Danny. "Pardon, ne dediniz?"

Brandon ilk kez konuşarak, "Evlilik cüzdanımızı almaya gittik," diye ekliyor ve sesi hiç de memnun gelmiyor. "Ve alamıyoruz çünkü Danny *zaten evli*."

"Sana," diye ekliyor Danny yardımsever bir şekilde.

"Asla olmaz." Başımı sallıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. "Gerçek bir şapele bile benzemiyordu. Yani, *Elvis* insanlarla evlenemez, Dan."

Brandon elini yüzünden aşağı çekerek, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyor.

"Sen bir avukatsın," diye hatırlatıyorum Brandon'a. "Yani, bize hızlıca bir boşanma ya da fesih ya da her neyse ver ve biz de hayatımıza devam edelim."

"Her zaman boşanmış bir kadın olmak istemişimdir," diyor Danny ve kaşlarını sallıyor. "Ama B'den değil tabii ki."

"O zaman bir şey değil." Ona gülümsüyorum ama Brandon gülüyor.

"Bunun için avukatlık yapamam," diyor. "Bu bir çıkar çatışması. Ama yapacağın şey şu. Yarın sabah saat onda ofisime gelip ortağım Gray ile görüşeceksin. Bu karışıklığı o halledecek. Ve umarım düğün tarihimizle çakışmaz." "Ne olursa olsun düğüne devam edeceğiz," dedi Danny. onu bilgilendirir. "Yasal işlerle daha sonra ilgilenmemiz gerekiyorsa, öyle olsun, ama arkadaşlar ve aile için düğün gerçekleşiyor."

Brandon iç geçiriyor ve ben kendimi kötü hissediyorum.

"Dinle B, özür dilerim. Bunun istememiştik."

"Biliyorum. Ama bu sadece ikinizin bir daha *asla* Vegas'a birlikte gidemeyeceğinizi pekiştiriyor. Asla."

"Orada sadece ikimiz değildik," diyorum ama gözleri telefonda parlayınca dudaklarımı büzüyorum. "Bunu çözeceğiz ve her şey yoluna girecek. Programımdaki bazı şeyleri değiştireceğim, böylece yarın Ray'i görmeye gidebileceğim."

"Adı *Gray*," diye düzeltiyor Brandon. "Grayson Sterling. Ve geç kalma, tamam mı? Danny, evde görüşürüz."

Danny kamerayı tekrar yüzüne çevirerek, "Tamam. Seni seviyorum," diyor. "Her şeyi telafi edeceğim, söz veriyorum."

Danny telefona öpücükler konduruyor ve Brandon telefonu kapattığında arkadaşım nefesini tutup sandalyeye yığılıyor.

"Kahretsin," diyor. "Tatlım, yarın saat 10'da gelemem." "Ama-"

"*Senin* gitmen gerekiyor, ben de günün ilerleyen saatlerinde gelip imzalayacağım."

"*Boşanırken* beni terk mi ediyorsun?" Talep ediyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Evliliğimiz *senin* için bu kadar mı önemsizdi?"

Danny bir kahkaha attı. "B çok *kızdı*."

"Onu suçlamıyorum. Sen başka biriyle evlendin. Bir *kadınla*."

Bu düşünceyle ürperiyor, bu da beni tekrar güldürüyor.

"Merak etme, şu yaşlı avukatla görüşeceğim ve her şeyi halledeceğiz. Özür dilerim. Daha iyi bilmeliydim. *Tabii ki*, Vegas düğünleri gerçektir. Ama o kadar sarhoştuk ki doğru düzgün düşünemiyordum."

"Tatlım, *asla* doğru düşünemiyorum."

Az önce aldığım kahve yudumunun üzerine öksürüyorum ve Danny sırtımı sıvazlamak için masama koşuyor.

"Senden boşanacağım. Beni öldürmek zorunda değilsin."

"Oh, *dul* bir adam," diyor büyük bir keyifle. "Bu boşanmayı gölgede bırakır."

"Çok dramatiksin."

"İşte bu yüzden işimde bu kadar iyiyim ve beni bu kadar çok seviyorsun." Bana göz kırpmıyor. "Hey, neden Gray'in yaşlı bir adam olduğunu düşünüyorsun?"

"Grayson Sterling gibi bir isimle mi? Her yerinde *eski avukat* yazıyor."

"Sen nasıl ," diye cevap veriyor ve ofisimden çıkmak için ayağa kalkıyor. "Teşekkürler bebeğim. Görüşürüz."

El sallıyor ve görünüşe göre dünyayı umursamadan ofisimden ayrılıyor.

Danny'nin bu yönünü seviyorum. Biraz dramatik olabilir ama *eğlenceli* biri ve pek çok şeyi sırtından atıyor. Brandon çok daha ciddi. İkisi birbirini mükemmel bir şekilde dengeliyor.

Düğünlerini mahvedecek bir şey yapmış olabileceğimiz için kendimi kötü hissediyorum.

Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan ve yarının programını ayarladıktan sonra ofisimi kilitliyor ve bugün için ayrılıyorum. En sevdiğimiz restoranlardan birinde akşam yemeği için kuzenlerimle buluşacağım.

The Celtic Swell, Seattle'ın batı yakasındaki Alki Plajı'nda yaşadığım yere çok da uzak olmayan bir İrlanda barı. Seattle şehir merkezinden oraya gitmek trafikte biraz zor olabiliyor ama ben arka yollardan gitmenin tüm ipuçlarını ve püf noktalarını biliyorum ve sadece beş dakika geç varıyorum.

Olivia ve Lucy çoktan yüksek bir masaya oturmuş, ellerinde üç pint Bira.

"Hey," diyorum eğilip önce Liv'i sonra da Lucy'yi yanaklarından öperken uzun tabureye tırmanmadan önce.

"Sen sadecebeş dakika Geç kaldın." Liv diyor ki içinde
Sürpriz. "Bu senin için erken sayılır."

Ailem geç kaldığım için bana hep kızar. Ama ben neredeyse *hiç* birkaç dakikadan fazla gecikti.

"Evet, evet. Özür dilerim. Bugün... hareketli geçti."

"Neler oluyor?" Lucy soruyor ve birasını yudumluyor. Servis görevlisi masaya nacho getiriyor ve boş midem minnetle gurulduyor. "Her Şey yolunda mı?"

"Sanırım *yle olacak*." Onlara Danny ile olanları anlattım ve çeneleri düştü.

"Lanet olsun, Stel, *evli* misin?" Liv fısıldıyor.

"Bu teknik bir mesele," diye cevap verip onu başından savıyorum. "Ve bunu halledeceğiz. Sadece bu durum planlarını bozduğu için kendimi kötü hissediyorum, anlıyor musun?"

"Yuva yıkan," diyor Lucy Şakacı bir Şekilde. "Dostum, eğer bu birinin başına gelecek olsaydı, o kişi sen olurdun. Çünkü sen böyle eğlencelisin."

"Artık benim için içmek ve kötü seçimler yapmak yok," diye ısrar ediyorum ve ağzıma peynir ve ekşi krema dolu bir cips atıyorum. "Yarın sabah avukatı görmeye gideceğim ve her Şeyi halledeceğim."

"İlginç bir gün," diye onaylıyor Olivia.

"Peki ya siz ocuklar?" Ben soruyorum. "Liv, Vaughn nasıl?"

Liv'in yüzü, nişanlısı süper seksi ve süper nl Vaughn Barrymore'dan söz edilince yumuşuyor.

"O harika biri. Vancouver'da birkaç hafta sürecek çekimler için bu sabah yola ıktı."

"Oh, çok yakın," diyor Lucy. "Gidip ziyaret edebilirsin."

"Planımız bu. Hafta içi burada olacağım ve hafta sonları oraya gideceğim. Sorun olmaz."

"Ne tür bir film üzerinde alışıyor?" Soruyorum ve biramı yudumluyorum. Uzun bir iş gününden sonra gevfemenin *en iyi* yolu bu. Üçümüz -ve bazen diğer kuzenlerden bazıları- iş haftasını bölmek için arşamba günleri buluşuyoruz.

Neredeyse cuma günlerinden daha çok iple çekiyorum.

Özellikle de işkolik olduğum ve hafta sonlarının çoğunda çalıştığım için.

Liv, "Tanıştığımızda kostümlerini yaptığım filmi çekiyorlar," diye yanıtlıyor ve Vaughn'un rolünü anlatıyor.

"Peki ya düğün haberleri?" Lucy ona soruyor. "Bir tarih belirlediniz mi? Bir Şeyler planlamaya başladınız mı?"

"Hayır." Liv başını sallıyor. "Muhtemelen gelecek yıl olacak ama hâlâ onun evine yerleşmeye ve birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Bu iyi bir fikir," diye katılıyorum. "Hâlâ birbirinizi öğreniyorsunuz. Evlenmek için acele etmenize gerek yok."

Liv bir kaşını kaldırıyor. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Haha, ukala. Lucy, sende ne var ne yok? Sohbeti tekelimize aldık."

"Sizin hayatınız benimkinden *çok* daha ilginç," diye yanıtlıyor Lucy. "Bu hafta sonu Dominic Amca'nın üzüm bağına gidip Alecia ile buluşacağım. Üzüm bağını yönetmek ve Emma'yı büyütmek için tüm düğün ve etkinlik planlama işlerini bıraktığını biliyorsun."

"Tanrım, orayı çok seviyorum," diyorum mutlu bir iç çekişle. "Çok *güzel*, biliyor musun?"

"Muhteşem," diye onaylıyor Liv. "Bir ara orada bir parti vermeliyiz. Sadece büyük bir aile olayı."

Lucy elindeki mısır cipsiyle Liv'i işaret ederek, "Bu düşünceni unutma," diyor. "Çünkü sanırım Cuppa de Vita'nın yeni etkinlik koordinatörü ben olacağım."

"Ne?" Liv ve ben birlikte söylüyoruz.

"Aman Tanrım, bu harika, Luce." Kuzenime beşlik çakmak için eğildim. "Bunun yapmak istediğin bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Ama işletme ve otelcilik alanında lisans derecem var ve bunu kullanmak istiyorum. Düğünleri *seviyorum* ve Alecia bir süre önce orada yeni birini aradıklarından bahsetti. Biz de bunun hakkında konuşmaya başladık ve sanırım gerisi tarih oldu. Henüz pozisyon için teklif almadım ama gidip onunla konuşacağım için heyecanlıyım. Üzüm bağında vakit geçirmek için her bahane iyi harcanmış bir zamandır."

"Artık işler ciddileşmeye başladığında kimi arayacağımı biliyorum," diyor Liv heyecanlı bir gülümsemeyle. "Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak ve ben zaten Dom ve Alecia'nın bağında evlenmeyi düşünüyordum. Mükemmel bir yer."

"Tüm bu mutluluğun şerefine," diyorum ve kadehimi onlarınkine kaldırıyorum. "Bu şimdiye kadarki en iyi haberlerden biri."

Lucy kadehini bizimkine tokuştururken, "Seni haberdar edeceğim," diyor. "Liv taşındıktan ve Haley de eve sonra evde işler nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Yakında bir kuzenler gecesi düzenleyeceğiz. Will Amca ve Matt Amca'nın bir ev satın aldığını biliyor muydunuz?"

Böylece çitleri açabilirler ve biz de bir tür kuzenler yerleşkesine sahip olabiliriz?"

"konuda bir şeyler duyduğumu sanıyordum," diyor Liv. "Bence harika . Kuzenlerin çoğu üniversiteden mezun oluyor ve artık evde yaşamak istemiyorlar."

"Ayrıca bu şekilde kiracılar güvenliğin son teknoloji ürünü olduğundan ve hepimizin tek bir güvenli yerde olduğundan emin olabilirler. Bu onlar için sadece bir kontrol meselesi değil mi?"

"Hiç sanmıyorum." Düşünerek biramı bitirdim. "Bence bu bir kolaylık meselesi. Ve bazı ebeveynlerimizin kim olduğunu düşünersek, bu bir güvenlik meselesi. Özellikle Will Amca ve Luke Amca bu konuda çok iyiler. Matt Amca da acayip bir *polis*, o yüzden mantıklı."

"Kuzenlerin partileri daha kolay olacak ve şoföre ihtiyacımız olmayacak," diyor Lucy. "Belki ben de bu işe girip yeni evde yaşayabilirim."

Liv ona "Ama üzüm bağında çalışıyorsan, bu her gün işe gidip gelmek için gerçekten uzun bir yol demek," diye hatırlatıyor.

"Doğru. Sanırım Cuppa di Vita'ya daha yakın bir yer bulmam gerekecek." Lucy omuz silkti. "Bir yolunu bulacağım."

"Yarın avukatla ne zaman buluşacaksın?" Liv bana soruyor.

"On." Burnumu kırıştırıyorum. "Sabahımın tam ortasında yaşlı adamı ziyaret etmem gerekiyor. Ama bunu başaracağım."

"Belki de geç kalmamalısın?" Lucy öneriyor.

* * *

"Geç kalmayacağım," diye söz veriyorum kendime, park halindeki cipimden aceleyle uzaklaşıp Brandon'ın ofisine doğru kaldırımdan inerken. Bir blok öteye park etmek zorundaydım çünkü Seattle şehir merkezinde yer kapmak neredeyse imkânsızdı ve ofisimden yürümek için çok uzaktaydı.

Biraz soluk soluğa, ağır cam kapılardan aceleyle geçip asansörün yanındaki tabelada doğru süiti arıyorum ve sonra *yukarı* düğmesine basıyorum.

Kapılar kapanıp asansör tırmanmaya başladığında, "Tabii ki otuzuncu kattalar," diye mırıldanıyorum. "Daha çok yolum var."

Parlak kırmızı Jimmy Choo'larıma dokunuyor ve kapının üzerindeki numaraları izliyorum. Doğru kata ulaştığımda aceleyle çıkıp ofis kapısına gidiyorum.

Yüzüme profesyonel bir gülümseme yapıştırıp içeri giriyorum.

Gri, omuz hizasında saçları olan bir kadın bilgisayarından başını kaldırıyor ve beni tepeden tırnağa süzerken dudaklarını büzüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Stella McKenna. Gray ile bir randevum var."

Kahverengi gözlerini kısar. "Bay Sterling birazdan yanınızda olacak. Şuraya oturabilirsiniz."

Siyah deri bir sandalyeyi işaret ediyor. *Başka* bir sandalyeye otursam ne yapacağını merak ediyorum.

Bana huysuz bir okul müdürünü hatırlatıyor ve ben de müdürle görüşmesi gereken kötü çocuk oluyorum.

Telefonuyla sessizce konuşuyor, ben de oturuyorum, çantamı kucağıma alıp bacak bacak üstüne atıyorum ve saatime bakıyorum.

O kapıdan tam onda girdim. Geç
kalmadım.

On dakika sonra, *Bay Sterling*'in daha fazla zamanımı boşa harcayıp harcamayacağını sorup kızmaya başladığımda, koyu renkli ahşap bir kapı açılıyor ve ince topuklu ayakkabılar giyen esmer bir kadın bana eliyle işaret ediyor.

"Bay Sterling sizi bekliyor, Bayan McKenna."

Brandon'ın ofisi çok *havasız*. Brandon'ın kendisi hiç de havasız *olmadığı* için bu şaşırtıcı.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıyorum ve diğer kadını ofislerle kaplı bir koridorda takip ediyorum. Koridorun sonuna geldiğimizde bir kapıyı açıyor ve başını içeri uzatıyor.

"Bay Sterling, Bayan McKenna."

"Teşekkür ederim."

Onu göremiyorum. Sadece sesini duyabiliyorum. İki kelime. Yine de midem sıkışıyor.

Tanrım, dünyada kimin *böyle* bir sesi var?

Esmer başıyla beni selamlıyor ve ben eşikten geçerken gözlerim Grayson Sterling'e takılıyor.

Sırtını bana dönmüş, pencereden şehre bakıyor. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş ve takım elbisesine uygun bir ceket giymiş.

Vücudumdaki her tüy farkındalıkla diken diken oluyor.

Esmer kadın kapıyı arkamdan kapatıyor ve Gray sonunda bana dönüyor. Bu yaşlı bir adam değil.

Uzun boylu, dağınık, koyu sarı saçlı ve delici mavi gözlü. Takım elbise ve kravattan çok bir Viking filmine aitmiş gibi görünüyor, ancak kravat gözleriyle aynı renkte ve onunla bana bir şeyler yaptığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Hayal bile edemeyeceğim şeyler.

"Ben Stella McKenna," diyorum hissettiğimden daha cesur bir tavırla, masasına yaklaşıp tokalaşmak için elimi uzatırken.

Bakışlarımı tutarak duraklıyor. Tam elimi çekecekken bir adım öne çıkıyor ve elini benimkinin etrafına doluyor.

Nefesimi

tutamıyorum. Gözleri

kısıldı.

Kolumdan yukarı ve omurgamdan aşağı doğru hareket eden elektrik inkar edilemez.

"Gray Sterling."

İkinci Bölüm

GRI

Stella karşımdaki koltuğa oturup çantasını yere koyarken mavi bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

Hiç gergin değil, bunu da en az dolgun, pembe saçları kadar seksi buluyorum.

Dudaklar.

"Brandon ne açıkladı mı?" diye soruyor, başını öne eğerek Sorunun olduğu tarafa.

"O yaptı, ama hikayeyi bir de senden dinlemek isterim."

Her şeyden çok, onun dumanlı sesini daha fazla duymak istiyorum. Stella geçen ay Vegas'ta neler olduğunu anlatmaya devam ediyor ve Danny'nin dün ofisine girip kaprisli düğünün aslında gerçek olduğunu nasıl açıkladığını anlatırken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum," diyor sesinde hiçbir pişmanlık duymadan. "Bunun *gerçek* olabileceğini bilecek kadar akıllıyım. Ama o anda, sarhoşken ve aptalken, gelmiş geçmiş en komik şey gibi geldi. Ve şimdi, bu bir sıkıntı."

Yüzü kızarmıyor ya da utançla yere bakmıyor.

Stella McKenna'nın taşıdığı özgüvene *bayılıyorum*.

"Aile hukuku avukatı değilim ama bu basit bir mesele," diye bilgilendirdim onu. "Çabucak bir fesih kararı alabiliriz."

"Güzel. Bu kadar aptalca bir şeyin Danny ve Brandon'ın düğününe zarar vermesinden nefret ediyorum. Onlar en iyisi ve evlenmelerini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Brandon benim iyi arkadaşlarımdan biri. Mahkemeye sunmak için evrakları hazırladım. Sadece sekmelerin olduğu yerde imzana ihtiyacım var."

Kâğıtları ona uzatıyorum ve uygun satırlara imzasını atmasını izliyorum.

"Danny bugün de uğrayacağını söyledi," diye bilgi verdi.

"Harika. İşte bu kolay oldu." Formları ondan aldım ve kaşlarımı kaldırdım. "Benimle yemeğe geleceksin."

Çarpıcı mavi gözleri, konunun aniden değişmesi karşısında titremiyor bile. Onun yerine *sırıttıyor*.

"Oh, evet, yapacağım." Elini çantasına attı ve bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. "Cep telefonum orada. İstedğin zaman arayabilir ya da mesaj atabilirsin."

"Bu gece," diye cevap verdim. "Bu benimle yemek yiyeceksin."

Kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırıyor. "Şansına bu akşam boşum. Beni saat yedide alabilirsin."

Kartviziti geri çekiyor, üzerine adresini yazıyor ve ben ayağa kalktığımda ayağa kalkıyor.

"Bu konudaki yardımınız için minnettarız, Bay Sterling."

"Gray," diye cevap veriyorum hemen ve masanın etrafından dolaşarak ona katılıyorum. "Ben Gray."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor.

"Takım elbise ceketinin altında dövmelemin var mı?"

diye soruyor. "Olabilir."

Geri adım atıyor ve gözleriyle beni , çantasını omzuna atarken bakışları beni canlı canlı yiyor.

"Eminim öyledir," diyor kapıya yönelmeden önce. Eli kapı kolundayken gülümseyerek bana dönüyor. "Dövmeli erkeklerden hoşlanırım."

Göz kırpıyor ve sonra gidiyor, kapıyı açık bırakıyor, böylece koridordan aşağı inip bekleme alanına açılan kapıdan geçerken dar bir kalem etekle çevrelenmiş güzel kıcını görebiliyorum.

Hemen Brandon'ın ofisine doğru iki kapı aşağı yürüyorum, kapıyı çalıyorum ve içeri giriyorum.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdığında, "Stella az önce çıktı," diye haber verdim. "Nasıl geçti?"

"Kolay olacağını biliyorsun. Bana hikayeyi anlattı ve kağıtları imzaladı. Danny imzalar imzalamaz dava açacağız. Düğününüz bundan etkilenmeyecek."

"Güzel." İç geçiriyor ve sandalyesine geri oturup ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Tam bir baş belası."

"Beni Stella konusunda uyarmadın."

Brandon bir kaşını kaldırır. "Küstahlığı hakkında mı? Evet, kadın açık sözlü ama iyi bir arkadaş ve Danny ona bayılıyor."

"Hayır, ne kadar güzel olduğu hakkında."

Brandon'ın gözleri kısıılır. "Ah, şu."

"Evet, o."

"Sanırım aklıma gelmedi."

"Doğru. Her neyse, durumla ben ilgileniyorum."

"Peki ya onunla?" diye karşı çıkıyor.

"Bu gece onu görmeye gideceğim."

"Hızlı çalışıyorsun."

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Genelde değil, hayır.

Ama onu daha çok görmek istiyorum."

Ofisinden çıkıp kendi ofisime döndüğümde tek söylediği "Beni haberdar et," oldu.

Yapacak çok işim var ve çarpıcı bir sarışını düşünecek vaktim yok.

Ama içimden bir ses günümün geri kalanını tam olarak böyle geçireceğimi söylüyor.

* * *

Market poşetlerini taşıyarak dairemin kapısını atlıyorum ve bir sonraki kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Betty, beni bekliyor.

İçeri girip torbaları mutfak adasının üzerine koyarken, "Kendiliğinden yükselen unları yokmuş," diye haber verdim. "Bir tür fırıncılık kıtlığı mı yaşanıyor bilmiyorum ama bulunacak bir torba bile yoktu."

"değil," diyor yaşlı kadın el sallayarak. "İşe yaramasını sağlayabilirim. Bunlar için sana ne borçluyum? Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, 'hiçbir şey' demeysin."

Ona gülümsüyorum. Altı yıl önce taşındığım günden beri yan komşum olan Betty benim için bir anne gibidir. Betty komiktir ve her zaman eşofman giyer. Bugünkü kireç yeşili. Gri saçları kısa ve kıvrırcık, gözlüğe ihtiyacı var ama takmayı reddediyor.

Görüşünü düzelttiğine yemin ediyor.

"Yirmi dolar," diye cevap verdim. Market alışverişi aslında elliye yakındı ama onun parasını almaktan nefret ediyorum. Ondan az para aldığımı biliyor ama bizim için işleyen sistem bu.

"Sana yirmi beş vereceğim," diyor ve ben dolabına bir kavanoz Nutella koyarken parayı ceketimin cebine atıyor.

"Selam büyükanne," diyor on altı yaşındaki torunu Willie neşeyle ön kapıdan içeri girerken. "Selam Gray. Bugün bakkal günü mü?"

"Hayır, sadece birkaç şeye ihtiyacım vardı ve Gray zaten markete gidiyordu."

Willie gülümseyerek, "Harika, en sevdiğim Pop-tarts'ı almışsın," diyor. "Teşekkürler."

"Bir değil. Hepsini bir kerede yeme, tamam mı?"

"Yani, onları akşam yemeğinde yiyebilirim."

Betty, "Mantı ve köfte yapıyorum," diye bilgilendirir onu. "Pop- tart *değil*. Akşam yemeğine kalmalısın Gray."

"Raviolini ne kadar sevsem de, bu gece pas geçmek zorundayım. Bir randevum var."

Buzdolabına biraz peynir koyarken oda sessizleşiyor. Arkamı döndüğümde hem Willie hem de Betty bana bakıyordu.

"Ne?"

"*Randevun* mu var?" Willie soruyor.

"Randevulara gidiyorum, biliyorsun. Sadece sana her zaman bahsetmiyorum."

Betty, "Onu yemeğe getirin," diyor. "Onunla tanışmak istiyoruz. Bir kişiye daha yetecek kadar var ve gözlerimin rengini ortaya çıkaran yepyeni mavi bir eşofmanım var."

"Teşekkür , ama hayır. Bu ilk randevu. getirmeyelim." "Güzel mi?"

Betty soruyor.

"Evet, evet. Evet, güzel bir kız."

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın o.

"O zaman yarın kahvaltıya gelir ve bize her şeyi anlattırın," diyor Betty.

"İlk iş mahkemem var," diye göz kırparak onu bilgilendiriyorum.

"Dedikodu yapacak daha heyecanlı şeylerin yok mu senin?"

"Wilma Fitzpatrick bu sabah bana yedinci kattaki Bay Breck'in bir zamanlar hapiste yattığını söylüyordu," diye yanıtlıyor Betty. "Kundakçılıktan."

"Yanlış yerde kamp ateşi yaktı," diye gözlerimi devirerek ona bilgi verdim. "Ne yaptığının farkında değildi ve ilçe hapishanesinde altı gün geçirdi. O tam olarak bir suçlu değil."

"Yine de," diyor Betty burnunu çekerek.

"Bugün okul nasıldı?" Şu anda ikinci Pop-tarts paketini yemekte olan Willie'ye soruyorum.

"Bilirsin işte," diyor omuz silkerek. "Okul her zaman berbattır."

"Matematik sınavın nasıl geçti?"

"Başardım," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Peki ya fen sınavı?"

Gülümseme düşer.

"Bilimden nefret ettiğimi *biliyorsun*."

"Willie, o lanet sınav için çalıştık."

Pop-tart'ın geri kalanını ağzına atıyor ve omuz silkiyor. "Bayan. Bumble benden nefret ediyor."

"Daha çok çabalarsan seni daha çok sever," diye bilgilendiriyorum onu. "Tamam, gitmem gerek. İkinizle de sonra görüşürüz."

"İyi eğlenceler," diyor Betty ben aceleyle koridora çıkarken. Ön kapımı itiyorum ve iç çekiyorum.

Kat planım Betty'ninki ile aynı ve aynı çılgın şehir, Space Needle ve su manzarasına sahip.

Ama benzerlikler burada bitiyor.

Betty'ninki parlak ve renkliken, benimki sade bir renk paleti ve modern mobilyalarla nötr.

Buraya zor geldim ama evimi seviyorum. Manzarayı seviyorum. Bina sessiz.

Betty ve Willie'yi de seviyorum.

Temizlikçim bugün buradaydı, bu yüzden havada ağır bir temizlik kokusu var. Güzel bir verandaya açılan sürgülü cam kapılara doğru ilerliyorum ve temiz havayı içeri almak için kapıları ardına kadar açıyorum. Ekim ayının ortasındayız ve sonbahar gibi kokuyor.

İlk defa yağmur yağmıyor. Yılın bu zamanında bu bir mucize, bu yüzden ana yatak odasına doğru yürürken kapıyı açık bırakıyorum, takım elbisemi çıkarıyorum ve hızlı bir duş almak için banyoya geçiyorum.

Kot pantolonumu ve mavi Henley'imi giydiğimde ev oldukça soğumuştü, ben de kapıyı kapatıp gazlı şömineyi açtım.

Ayaklarımı bir çift Jordan'ın içine sokup siyah deri ceketime uzanırken saate bakıyorum.

Tam zamanında geldim.

Bazı inşaatlar ve biraz da trafik nedeniyle, oturduğum binadan Alki Plajı yakınlarındaki eve gitmek yaklaşık otuz dakika sürüyor. Stella'nın bana verdiği adresi iki kez kontrol ediyorum ve doğru yerde olduğumu teyit ettiğimde önümdeki eve hayranlıkla bakıyorum.

Hiçbir şekilde yeni değil, ancak iyi korunmuş ve mahalle ve bölge göz önüne alındığında, mülk kesinlikle arzu edilen bir konumda.

Kapıya doğru yürüyorum ve zili çalıyorum. Kapı açıldığında, kısa kot şort ve pembe bir bluz giymiş genç bir esmer yavaşça sırtarak beni içeri alıyor. Kapı pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Merhaba. Akşam yemeği sipariş etmiştim ama senin kadar lezzetli bir şeyin gelmesini beklemiyordum. Şanslıyım."

"Stella burada mı yaşıyor?" Ona sordum.

"Bu o mu?" Stella'nın evin içinden seslendiğini duyuyorum. "Ayakkabılarımı alıyordum."

Bana bakan kadın yine gülümsüyor. "Ayakkabılarını alıyor."

"Duydum. Ben Gray."

"Haley," diyor ve sıkmam için elini uzatıyor. "Stella'nın kuzeni. Biz oda arkadaşınız."

"Anlıyorum."

Gülüyor, yeşil gözleri mizah dolu. "Hayır, yarısını bile bilmiyorsun. Stella senin seksi olduğunu söyledi. Haksız da sayılmazdı."

Gözleri ön kolumdaki mürekkebe kayıyor ve sonra yine o mizahla bana bakıyor.

"Evet, kesinlikle yanılmadı. Stel! Geliyor musun?"

"Geliyorum," diyor Stella, biraz nefes nefese. Köşeyi döndüğünde, onu görmek bile *beni* nefes nefese bırakıyor. "Özür dilerim, ayakkabımla ilgili bir yaşadım."

"Acelem yok," diye yanıtlıyorum Stella kapıya doğru sendeleyerek yürürken, bir ayağının üzerinde zıplarken diğer ayağıyla botunun fermuarını kapatıyor. "Acele etme."

"İşte yemeğim," diyor Haley, Stella ve benim etrafımdan teslimatçının yolunu kesmek için kaldırıma doğru ilerlerken.

Stella bana "Karnı aç," diye bilgi verdi. "Haley bir koşucu ve öğleden sonraki koşusundan beri bir şey yemedi."

"Açlıktan ölüyorum," diye onaylıyor Haley. "Siz ikinize iyi eğlenceler. Ben gidip bu yemeği mideye indireceğim."

Haley kapıyı ve botlarının fermuarını çekerken Stella bir iç çeker.

"Tamam, sanırım hazırım."

"Gerçekten seni acele ettirmek istememişim."

"Oh, yapmadın. Bir çift ayakkabının topuğu kırıldı. Birkaç damla gözyaşı dökmek zorunda kaldım."

"Ayakkabıların üzerinde mi?"

Kaldırımında soğuk bir şekilde durdu ve bana baktı.

"Onlar *Gucci*'ydi," diyor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "O zaman bir anma töreni yapmalıyız."

Arabaya doğru devam ediyorum ve onun için kapıyı açıyorum.

"Asla olmaz. Onları hayata geri döndüreceğim. Bir ayakkabıcım var."

Kapısını kapattım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm. Arabaya bindiğimde ona döndüm. Çok güzel bir kadın.

"Bir ayakkabıcınız var."

"Elbette. O ayakkabılar pahalıydı. Onları öylece atacak değilim. Bu tür şeyler için yıllardır aynı adama gidiyoruz."

"Ve *biz* derken..."

"Annem, teyzelerim ve kuzenlerim. Hepimiz bir grup ayakkabı insanıyız. Peki ya siz? Ayakkabı sever misin?"

"Onları her gün giyiyorum," diye onaylıyorum ve kaldırımdan çekiliyorum.

Stella eğilip ayaklarıma bakıyor ve sonra memnuniyetle başını sallıyor.

"Retro Jordan 1 giyiyorsun. Sen bir ayakkabı adamısın."

"Yani, lüks markaları ve spor ayakkabıları biliyorsun?"

"Kuzenlerimin yarısı erkek," diyor. "Amcamın da bir süre kendi ayakkabı markası vardı."

"Amcan kim?"

"Will Montgomery," diyor omuz silkerek. "Ona söyleme ama ben Jordan'ları tercih ederim."

"Sen büyüleyici bir kadınsın, Stella."

Oturduğu yerde bana döndüğünde yüzü aydınlanıyor. "Bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en iyi iltifat."

Onu eve, yatağıma götürmek istiyorum. Onu becermek, keşfetmek, hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum.

Tek başına.

Geniş paçalı siyah deri pantolon ve beyaz bir bluz giyiyor.

Çizmeler kırmızı. Çantası kırmızı.

Ve bütün gün düşündüğüm o dolgun dudaklar da *kırmızı*.

Daha önce de kadınlar istedim. Bu dünyada otuz dört yıl boyunca pek çok kadın istedim.

Ama hiç kimse beni bu kadar çabuk ters yüz etmeyi başaramadı. Bu sadece onun öldürücü vücudu ve düzgün ağzı değil.

Bu onun kendine güveni. Açık sözlülüğü.

Onunla bu sabah tanıştım ve ona doyamıyorum. "Yemekte ne var?" diye soruyor.

"Pizza sever misin?"

"Elbette, iyi bir turtayı severim. Beni şaşırtıyorsun." "Neden?"

"Bana biftek seven biri geldin. Belki deniz ürünleri."

"Eğer bunu tercih ederseniz, deniz ürünleri satan bir yer açabiliriz."

"Hayır, pizza her zaman iyidir. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Ne zamandır Seattle'da yaşıyorsun?"

"On yıl. Sen mi?"

"Ben burada doğdum," diyor sırtarak. "Üniversiteye gittim ve sonra geri döndüm. Burayı çok seviyorum. Sen nerelisin?"

"Kuzey Idaho," diye cevap verdim.

"Coeur d'Alene muhteşem."

"Orası benim memleketim." Ve haklı, orası çok güzel. Eve gidip ailemi görmeliyim. "Orada bir ailem var ama ben şehirde avukatlık yapmak istedim. Seattle'ı seviyorum ve ihtiyacım olduğunda hemen gidebileceğim kadar evime yakınlım."

"Bu mantıklı."

En sevdiğim pizzacının otoparkına giriyorum ve arabayı park ediyorum. Ben inmek için hareket edemedi Stella uzanıp parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdiriyor.

"Mürekkebin olduğunu biliyordum," diyor sessizce. "Ve bil diye , seninle ilk buluşmada yatmayacağım."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Biraz gülüyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır, gerçekler böyle. Hadi, gidip biraz pizza alalım."

Üçüncü Bölüm

STELLA

herkes onu tanıyor gibi görünüyor. Hostesten garsonlara kadar, Gray herkesin ilgi odağı.

Aslında gerçekten büyüleyici.

"Buranın sahibi siz misiniz?" Oturduktan ve hemen hemen herkese el sallamayı ya da merhaba demeyi başardıktan sonra soruyorum. Bu çok şirin.

"Hayır."

"Buraya sık sık gelir misin?"

Menüye bakmasına bile gerek yok. Suyunu yudumluyor ve uzun, şeffaf bardağın kenarından beni izliyor.

"Seni uyaran neydi?"

Sırıtarak menüyü bir kenara koyuyorum ve sonra başka bir garson tıklım tıklım dolu odanın karşısından Gray'e el salladığında kahkahalarla gülüyorum.

"Tamam, buradaki hikayenin ne olduğunu bilmem gerek. Ek iş olarak pizza dağıtıcılığı mı yapıyorsun?"

"Hayır," diyor tekrar ve bu sefer benimle birlikte gülüyor. Gray dirseklerini masaya dayıyor ve bana gülümsüyor. "Buraya haftada bir kez falan gelebilirim. Bazen gece geç saatlere kadar çalışıyorsam ve yemek pişirmeye ya da Betty's'e yemeğe gitmeye vaktim yoksa daha fazla."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Betty kim?"

Garsonumuz siparişimizi almak için yaklaşırken "Komşum," diyor. "Ben her zamankinden alacağım."

"Bu da ne?" Ona sordum.

"Kalın hamurlu büyük pepperoni." "Onu da alacağım," diye garsona bilgi veriyorum.

Gray'in kaşları gülünç derecede seksi bir şekilde yukarı kalktı.

"Muhtemelen biraz sarımsaklı ekmek ve salata ekleyip bir pizzayı bölüşebiliriz" diye öneriyor.

"Tamam, bana uyar," diyorum başımı sallayarak ve garson siparişimizi vermek üzere ayrılıyor. "Peki, bana Betty'den bahset."

"Belki de yanımda yaşayan femme fatale'dir ve ikimiz için de uygun olduğunda onunla yatıyorumdur."

Garsonun getirdiği birayı yudumlarken onu izliyorum. Gray su içmeye devam ediyor ve araba kullandığı düşünülürse, bu onun lehine bir puan.

"Eğer o bir femme fatale ise, kesinlikle daha fazlasını bilmek istiyorum."

Ama onun başka biriyle yattığını düşünmek istemiyorum. Onu çok az tanıdığım ve kesinlikle onunla yatmadığım için kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama... *hayır*.

Gray sadece kıkırdar ve sarı saçları alnına şekilde başını sallar.

İçgüdüsel olarak uzanıyorum ve bir kilidi geri fırçalıyorum. Ben geri çekilmeden önce Gray bileğimi kavıyor ve yoğun mavi gözlerini gözlerime dikerek avucumun içini öpüyor.

Ve bir anda tüm kadınsı yerlerim yanmaya başladı.

"Eğer komşunu beceriyorsan, bunu yapmayı bırakmak isteyeceksin." Sesim hissettiğimden daha sert çıkıyor, bu da beni rahatlatıyor.

Gray'in gözleri kısıldığında ve tutuşu gevşemediğinde, sadece bir kaşımı kaldırıyorum.

Parmak eklemlerimi öpüyor ve tam salatalarımız gelirken elimi masaya koyuyor.

"Betty benim komşum," diye başlıyor, sesi sanki bu küçük alışveriş hiç yaşanmamış gibi hafif. "Yetmiş yaşlarında ve en iyi arkadaşlarımdan biri. Torunu Willie'yi büyütüyor ve ben de haftada birkaç kez ona ödevlerinde yardım ediyorum."

Hızla göz kırpiyorum. Duymayı beklediğim şey bu *değildi*. "Willie'nin ailesine ne oldu?"

"Anladığım kadarıyla, baba resimde hiç yoktu. Peki ya anne?" Omuz silkiyor ve ağzına bir çeri domates atıyor. "Güvenilmez. Hapse girip çıkmış. Bir çocuk için iyi bir rol model değil."

"O zaman büyükannesinin yanında olmasına sevindim."

"Evet, Betty harika biri. Onu daireyle birlikte aldım ve bence oldukça iyi bir anlaşma oldu."

Bu adam sürprizlerle dolu. Takım elbisesi ve kravatıyla, yüzündeki soğuk ifadeyle bugün ofisinde çok *resmi* görünüyordu.

Ama *bu* adam rahat, çabuk glmsyr ve o kadar çekici ki gözümü ondan alamıyorum. Ve bu sadece o seksi Henley ve kot pantolonun içindeki görünüşü değil. Tüm tavırları. Zeksı. O arpık gülümseme.

Ve bir gencin ev ödevine yardım ediyor.

Bu neden bu kadar seksi? Bunu Liv'e martini içerken sormam gerekecek.

"Yani kuzeninle mi yaşıyorsun?" diye soruyor.

" kişi," diye onaylıyorum. "Haley yeni taşındı çünkü Olivia bizim evden ayrılıp nişanlısının evine taşındı. Bunu tabii ki anlıyorum. Ama lanet olsun, onu zlyorum. Liv ve ben çok iyi arkadaşız. Annelerimiz ezelden beri en iyi arkadaşlardı ve grafikler ve PowerPoint sunumu gerektirecek tuhaf, dolambaçlı bir şekilde akrabayız."

Gray'in ağzı seğiriyor. "Belki bir hesap tablosu?"

"Ailem söz konusu olduğunda elektronik tablolar kesinlikle işin içine girmeli. Yaklaşık bir düzine teyzem, amcam ve ondan daha fazla kuzenim var diyelim. Çoğumuz Seattle bölgesindeyiz, yani birbirimize çok yakınız. Liv'in ailesi yaşadığım evin sahibi ve burası yıllar boyunca ailemiz için bir tür sığınak oldu. Birinin kaçacak ya da saklanacak bir yere ya da bir sonrakine geçmeden önce kendini toplayacağı bir yere ihtiyacı varsa, kullandığı ev orasıdır. Ve şimdi tüm kuzenler büyüdüğü için biz de burayı kullanıyoruz."

Bir yudum alıp devam ediyorum.

"Haley ile tanıştın. Olivia'nın küçük kız kardeşi. Drew ve Erin de orada yaşıyor. Amcalarım da yandaki evi satın aldılar. Bazı tadilatlar yapacaklar ve iki evi ayıran çiti açacaklar. O zaman daha fazla kuzen için yer olacak."

"Bir bileşik," diyor Gray şaşkınlıkla.

"Sayılır, evet. Tüm babalar güvenlik durumunun her zaman aşır farkındadır. Ünlülerin olduğu bir ailede olmanın getirdiği bir şey bu. Sanırım çoğumuzun aynı yerde olması onları rahatlatıyor."

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor Gray. "Ve bence bu mükemmel bir fikir. PowerPoint gösterimi de iyi bir fikir çünkü zaten biraz kaybolmuş durumdayım."

"Daha yüzeye bile çıkmadım," diyorum gülerek ve sonra sunucunun önümüze koyduğu devasa pizzaya bakıyorum.

Bu sadece büyük bir şey değil. *Gargantuan* olarak etiketlenmeli.

"Ee, pizzan nerede?" Gray'e sırtarak soruyorum.

"Sence yiyebilir misin?" diye sorar. "*Yiyebileceğimi* biliyorum. Ama bir hanımefendi gibi davranıp paylaşacağım."

Bir dilim alıyorum ve ısıırıp ağzımı peçeteye silmeden önce üstüne güzel, kalın bir parmesan tabakası serpiyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi," diyorum çiğnerken.

"Buraya bu kadar sık gelmemin bir nedeni var," diye hatırlatıyor bana. "Demek aileniz Teksas büyüklüğünde."

"Mm, Colorado büyüklüğünde diyebilirim." Gülüyorum ve bir dilim daha koparıyorum. "Şimdi bana aileden biraz daha bahset."

"Seninki kadar büyük değil," diyor ve suyunu yudumluyor. "Daha çok... Connecticut büyüklüğünde. Annem ve babam hâlâ evli, emekli ve Coeur d'Alene Gölü'nün kıyısında, benim büyüdüğüm evde yaşıyorlar."

"Eminim satın aldıklarına seviniyorlardır," diyorum uzun bir peynir dilimini parmağımda çevirip ağzıma atarken. "Orada emlak işi iyice çığırından çıktı."

"Kesinlikle çok sağlam bir yatırımdı," diye katılıyor. "İki küçük kardeşim var, ikisi de kız kardeş. İkisi de tam bir baş belası."

Ben sırtıyorum ve Gray ciddiyetle başını sallıyor. "Hiç kardeşin var mı?"

"Hayır, ben tek çocuğum. Ama dediğim gibi, birlikte büyüdüğüm milyonlarca kuzenim var."

"Aynı şey değil," diyor Gray kararlılıkla. "Seninle birlikte yaşamadılar. Bütün eşyalarını ödünç almadılar ya da seninle acımasızca alay etmediler."

Gülüyorum ve üçüncü bir dilim pizzaya uzanıyorum. "Doğru. İşkence var ama her zaman eve gidip onlardan kaçabildim. Ama kız kardeşlerini seviyorsun. Bunu söyleyebilirim."

"Doğru değil."

Yine de dudakları seğiriyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. "Kuzenlerin var mı?"

"Birkaç tane var ama her yere dağılmış durumdalar. Çoğunlukla sadece beşimiz varız." Elindeki ekmeği tabağına bırakıyor ve başka bir dilime uzanıyor. Dehşet içinde ona bakıyorum. "Ne?"

"*En iyi* kısmı da bu. Kabuğu bir kenara atmıyorsun."

Tabağını kaldırıp bana uzatıyor. "Alabilirsin."

Kaptığım gibi çiftlik sosuma batırıyorum ve bir ısırık alıyorum. "Yemek konusunda hiç utangaç değilsin," diye gözlemliyor Gray.

"Hayır." Bir ısırık daha alıyorum. "Sadece salata sipariş eden ve özenle yemek yiyen birini arıyorsanız, aradığınız kız ben değilim."

"Peşinde olduğum şey kesinlikle bu değil," diyor. "Bu kadar küçük bir şey için yiyecekleri paketleyebilirsiniz. Nereye koyuyorsun?"

"Sol bacağımda hâlâ yer var," diyorum ve yüzünün kocaman bir sırıtışa dönüşmesini izliyorum. "Sen bir avukatsın. Benim için bir soruya cevap ver."

"Tamam."

"Bir erkeğin senin kadar deli gibi yakışıklı olmaması gerektiğini söyleyen bir yasa, kural ya da tüzük yok mu?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Affedersiniz?"

"Beni duydunuz."

"Dışarıda çekicilikle ilgili herhangi bir yasa olduğunu sanmıyorum."

"Huh." Tabağımı itiyorum, sonunda tamamen dolmuştum. "Bence var . Ya da en azından bir uyarı etiketi gibi bir şey olmalı."

Gray yine gülüyor ve sesi tenimi gıdıklıyor.

Gray aniden konuyu değiştirerek, "Ben hiç dövme görmüyorum," diyor.

"Affedersiniz?"

"Bu öğleden sonra dövmelerden söyledin. Ama ben sende hiç dövme görmüyorum."

"Belki de

gizlenmişlerdir."

Gözlerini kısar.

"Tamam, bende hiç yok. Eskiden isterdim ama zevklerim değişti, sonra da meşgul oldum ve unuttum. Ama başkalarının üzerinde seviyorum. Hem de çok. Çocukken babamın kucağına oturup kolundaki mürekkebi izlemeye bayılırdım. Onun bir kolu var."

"Yani dövmeleri *babam* yüzünden mi seviyorsun?"

"Olabilir. Ama merak etme, babamla ilgili sorunlarım falan yok. Babam en iyisidir. Çoğu zaman katı ve ciddidir ve bazı insanlar onun korkutucu olduğunu düşünür ama o en iyisidir."

"Peki ya annen?"

Annemi düşünürken gülümsüyorum. "Hepimiz kuzenler olarak annelerimizden *yaşlı kadınlar diye* bahsederiz. Ama dürüst olmak gerekirse, hepsi çok muhteşem. Ve komik. Benim annem de çok güçlüdür. Çok zeki. Babam da onun bastığı yere tapar. Bazen bu biraz iğrenç oluyor."

Artanları kutulara koyuyoruz ve Gray hesabı ödüyor. Çok geçmeden arabasına döndük.

Saati kontrol ettiğimde "Vay anasını," dedim. "Gray, biz orada üç saat."

"Söyleyecek çok şeyimiz vardı," diye yanıtlıyor park yerinden çıkıp arabayı evime doğru çevirirken. Dışarısi karanlık ve Seattle'ın batısından evime doğru ilerlerken sanki dünyada sadece o ve ben varmışız gibi hissediyorum.

Drew'un cipinin arkasından garaj yoluna girdiğinde içimi çektim. "Tamam, yani... Bunun yanlış anlaşılmasını istemiyorum."

"Anlat bana." İkimiz de dümdüz bakıyoruz. Dokunmuyoruz. Zar zor nefes alıyoruz.

"Eve gitmeye hazır değilim."

"Oh, değiliz." Bana dönüyor ve sırtıyor. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Farların yansımasıyla aydınlanan o yüze bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Bu güzel olurdu."

"Mükemmel."

Artan yemeklerimizle dolu çantayı alıp elimi tuttuğunda beni şaşırtıyor ve yaklaşık dört mil boyunca uzanan kaldırımında yürümek üzere Alki sahiline doğru yola çıkıyoruz. Hava karanlık olduğu için karanlık suyu tam olarak seçemiyoruz ama birkaç gemi ışıklandırılmış, Sound'daki adalar arasında gidip geliyor.

Sonraki birkaç saat boyunca yürüdük, konuştuk ve güldük. Elimi tuttu.

Ve bir bankta oturup kalan pizzayı paylaştığımızda, sessiz oluyoruz ve sadece etrafımızdaki güzelliği seyrederiz.

"Neden seni hep tanıyormuşum gibi hissediyorum?" Parmaklarımı fırçalarken soruyorum. "Bunun aptalca gelebileceğini biliyorum-"

"Öyle değil," diyor hemen ve gökyüzü üzerimizde aydınlanmaya başlarken elimi tutuyor. "Bunun bir tanıma olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, aynen öyle. Sadece... kolay. Ve ben genellikle kolay olan her şeye karşı oldukça temkinli davranırım."

Gray bana sırtıyor ve sonra uzanıp kulağımın arkasındaki bir tutam saçı okşuyor. Elimi tutmasına ve bana yakın olmasına rağmen, bana gerçekten dokunmadı.

Parmakları tenimde daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık bırakıyor.

"Aramızdaki şeyin *her zaman* bu kadar kolay olacağından şüpheliyim, ama

Sen yeni soluksun Stella."

Suyun gökyüzüyle birlikte aydınlanmasını izliyorum.

"Neredeyse sabah oldu," diye mırıldanıyorum ve saate bakıyorum. "Lanet olsun, üç saat içinde işe gitmem gerekiyor."

"İki dakika içinde mahkemede olmam gerekiyor," diye ekliyor Gray.

"Ama üzgün değilim."

Buna gülümsüyorum ve yanağımı omzuna yaslamak için eğiliyorum.

"Ben de."

"Seni bu gece görmek istiyorum." "Bugün Cuma mı?"

"Evet."

Burnumu kırıştırıyorum. "Gelemem. Bu akşam ailevi bir işim var. Ama yarın boşum."

"O zaman yarın. Sanırım seni eve bırakmalıyım."

Boş yemek kabını atmak için bir çöp kutusuna doğru yürüdük ve sonra bir blok ötedeki evime doğru yol aldık.

Şaşırtıcı bir şekilde Gray arabasında durmadı. Onun yerine, beni kapıya kadar götürdü.

Kapının kodunu dijital kilide girip sürgüyü çevirirken, "Eğlenceli vakit geçirdiğimiz için teşekkürler," diyorum.

Ona döndüğümde Gray'in mavi gözleri çok yoğundu. Tatlı bir veda öpücüğü bekliyordum.

Onun yerine, sırtım kapıya dayanana kadar içeri giriyor ve elini boynuma doluyor. Beni itmiyor, boğmuyor.

Dikkatimi çekecek kadar sert. Ve beni tahrik ediyor.

Gray eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ben hafif bir nefesi tutamıyorum. O saf seks, tam bir baştan çıkarma.

Ve ben onun büyüğü altındayım.

Çenemi kaldırıyorum ve bakışları bir kez daha arayı kapatmadan önce dudaklarıma düşüyor. Bu sefer dudaklarım hafifçe değmiyor.

Ateşli ve muhtaç, şehvet ve açgözlülük dolu.

Ve sonunda geri çekildiğinde, ikimiz de nefes nefese kaldığımızda, burnumu kendi burnuyla dürtüyor ve iç çekiyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor ve geri adım atmadan önce elini boynumdan indiriyor. "Seninle çok yakında konuşacağım."

"Umarım," diye cevap veriyorum ve o dönüp arabasına doğru koşarken parmak uçlarını dudaklarıma bastırıyorum.

"İçeri gir Stella, böylece mahkeme için üzerimi değiştirebilirim."

"Tamamen güvendedeyim."

Dönüp bir kaşını kaldırıyor.

"Ben gidiyorum." Ona bir öpücük verip içeri giriyorum, sonra kapıyı kapatıp pencereden onu izliyorum.

Arabasına oturup motoru çalıştırmadan önce elini göğsüne bastırıp bir nefes verdiğinde gözlerim açılıyor.

Yani, son yirmi dört saatten biraz bunalmış olan sadece ben değilim.

Güzel.

Yatak odama doğru yürüyorum ve kapıyı kapatıyorum. Güzel bir duş almalıyım ve gitmeye hazırlanmadan önce bir saat kadar dinlenmeliyim.

Aslında ben de tam olarak bunu yapıyorum. Duş, kıpırdayan kanımı soğutmuyor ama ferahlatıyor ve tamamen kuruyup yatakta çıplak kaldığımda, gece boyunca olan her şeyi hatırlarken uzun, derin bir nefes alıyorum.

Daha önce hiç bir erkek beni dışarı çıkarıp, bütün geceyi benimle geçirmemişti.

sevişmeyi beklemiyorum. Hayatımda bir kez bile.

Gray'in benden etkilendiğini biliyorum. Bu çok açık. Ama aynı zamanda bir azgın değil. O saygılı biri.

Telefonuma bir mesaj geliyor ve Gray'in adını görünce sırtıtıyorum.

Eve geldim. Dün gece harika vakit geçirdim. Umarım işten önce dinlenebilirsin.

: Şimdi dinleniyorum. Her şey için tekrar teşekkürler. Çok .

Bir dahaki seferi dört gözle bekliyorum.

Cevap yok ama ben de beklemiyorum.

Telefonu bir kenara bırakıp tavana bakıyorum.

"Vay anasını. Sanırım birlikte olmam gereken adamla tanıştım."

* * *

Danny birkaç saat sonra ofisime girip kapıyı arkasından kapattığında "Lanet olsun, *korkunç* görünüyorsun" dedi.

"Evet, dün gece uyuyamadım."

"Dağınıklığımız konusunda stres yapma. Hallediliyor."

Ona sırtıtıyorum. "Bu konuda stresli değilim. Bir randevum vardı."

Danny'nin kaşları kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşür. "Ne kadar *skandal!* Bana her şeyi anlat. Büyük biri miydi, *biliyor musun?*"

"Onunla yatmadım."

Danny hayali incilerini tutuyor. "Ne? Kimdi o?" "Grayson Sterling."

Öksürüyor ve boğazını temizlemek için su şişemi çalıyor. "Şaka yapıyorsun," diye mırıldandı.

"Azıcık bile değil. Bana onun çok seksi olduğunu söylememiştin."

"Yani, yakışıklı ama senden biraz daha yaşlı. Belki birazdan da fazla. Tanrı aşkına, otuzlu yaşlarının ortasında, Stella."

"Kimin umurunda?" Omuz silkiyorum ve kahvemi yudumluyorum. Alabildiğim kadar kafeine ihtiyacım var. "Nazik ve tatlı biri ve harika zaman geçirdik. Bir sürü pizza yedik ve sahilde yürüyüşe çıktık."

"Ve sonunda o pisliği yapmadın mı?"

Gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Hayır. Seks yok. Yine de ikinci randevuda onunla yatacağıma eminim."

"Umarım öyledir. Tüm lezzetli detayları duymak istiyorum." Danny saatini kontrol eder. "Buradan ayrılmadan önce, büyük iş nasıl gidiyor?"

"Florence Paddington'la olan mı?" Dizüstü bilgisayarına giriş yaparken soruyorum. Danny başını sallıyor. "Aslında Florence ile pek konuşmuyorum. Asistanıyla konuşuyorum. Ama tadilat neredeyse bitti ve bence çok güzel oldu."

"Herkes o iş için yaygara koparıyordu ve ben hala senin o işi almanı kıskanıyorum. Oops, beş dakika sonra bir müşterim var. Sonra görüşürüz, güzelim."

"İyi günler."

Daha e-postalarımı açmadan kapım çalınıyor ve kafamı kaldırdığımda kapının önünde kocaman bir buket görüyorum.

"Ah, merhaba?"

Asistanım Liz, çiçeklerin arasından kafasını uzatıp sırtıyor. "Teslimat."

"Saat sabahın dokuzu bile değil."

Vazoyu masamın köşesine koyarken, "Birileri ayaklarının ucunda," diyor. Güzel kahverengi gözleri merakla dolu. "Kartı oku."

"Sen gittikten sonra yapacağım."

Yüz ifadesi düşüyor ve alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Killjoy."

Liz kapımı bir kez daha kapattığında, kartı tutucusundan çekip iç geçiriyorum.

Yediğim en iyi pizza. XO

Lanet olsun, Gray Sterling söz konusu olduğunda norm buysa ben gidiciyim.

Dördüncü Bölüm

GRI

"Para cezasını buradan çıkarken kâtibe ödeyeceksin," diye talimat veriyor hâkim müvekkilime, gözlüğünün çerçevesinden bakarak. "Ve seni bir daha mahkeme salonumda görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Sayın Yargıç," diyor Pete başını sallayarak. "Teşekkür ."

"Mahkeme sona ermiştir," der, tokmağını masaya vurur ve ardından mahkeme salonundan çıkar.

"Teşekkür ederim," diyor Pete elimi sıkarken. "Hapse geri dönmek istemedim, dostum."

"O zaman kendine çeki düzen ver ve başını belaya sokmaktan vazgeç," diyorum. "Bu sefer gerçekten."

"Planımız bu," diye cevap veriyor ve ben mahkeme salonunun kapısına doğru yürümeden önce evraklarımı toplayıp çantama koyarken oradan ayrılıyor. Genelde böyle işlerle uğraşmam ama bu bir arkadaşşıma iyilikti.

"Bay Sterling?" Genç bir kadın kocaman bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor. "Size bir teslimatım var."

Bana beyaz bir fincan kahve uzattı. "Bunu ben sipariş etmedim."

"Hayır, efendim. Stella McKenna'dan. Not bardağın yanında. İyi günler dilerim."

gitti ve ben de okumak için bardağı kaldırdım.

Hala uyanık mısın?

Gülümseyerek şehre bakan pencere duvarına doğru , evrak çantasını yanıma koyuyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Toplantıda olabilir, bu yüzden onu aramak yerine mesaj attım.

Ben: *Kafein için teşekkürler. Burada hâlâ uyanıkım. Sen?*

İçkiden bir yudum alıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, o kadar tatlı ki beni şeker şokuna sokacak. Ama jest de tatlıydı, bu yüzden omuz silkiyorum ve bir yudum daha alırken komaya girmeyi göze alıyorum.

Otuz dakika içinde başka bir davam daha var, bu yüzden e-postalarımı kontrol edip kahvemi içiyorum. Birkaç dakika sonra Stella'dan bir cevap aldım.

Stella: *Kimse masasında bu muhteşem çiçeklerle uyuyamaz.*

Çok güzeller. Teşekkür .

Çiçekçi çok hızlı çalıştı. Mükemmeldi.

Ben: *Rica ederim. İyi dilerim.*

Üç nokta ekranımda zıplarken şekerli kahvemi yudumluyorum.

Stella: *Sana da! Sonra konuşuruz.*

"Neden hep gülümsüyorsun?" Brandon bana katılırken soruyor. "Hiç gülümsemiyorsun."

Telefonumu cebime atıyorum ve bir yudum alırken fincanımın üzerinden diğer adama bakıyorum.

"Gülümserim."

"Nadiren," diye . "Ne ?" "Dün gece

Stella'yı gördüm."

"Tanrım, gerçekten hızlı hareket

ediyorsun." "Ondan hoşlanıyorum."

"Onu yarın akşamki şeye götüreceksin?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne şeyi?"

Brandon gözlerini devirir. "Şu şey. McMasters'ın düzenlediği kutlama partisi."

"Ah, *şu şey*," diye cevap veriyorum ve elimi enseme ovuşturuyorum.

"Yarın mı?"

"Evet. Onu da getir. Danny yanımda olacak ve o da eğlenecek."

"Sadece *beni* tanısa eğlenemeyeceğini mi ima ediyorsun?" "Tamam, *daha çok* eğlenecek. Danny de öyle. O da benimle geliyor.

Çünkü ben istiyorum ama o genelde çok . Onu gerçekten suçlayamam."

"Aslında bu kötü bir fikir değil. Gitmek zorundayım ama biraz vakit geçirmek istiyorum.

Stella ile, bu yüzden işe yarayacak."

"Mükemmel," diyor Brandon ve omzumu sıvazlıyor. "Mahkemeye çıkmam gerekiyor.

Sonra görüşürüz."

"İyi şanslar," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

Stella'yı birlikte çalıştığım herkesle tanıştırmaya hazır mıyım? Onunla tam olarak *bir kez* çıktığım düşünülürse, hızlı görünüyor.

"Siktir ," diye mırıldandım sessizce ve çantamı alıp bir sonraki mahkeme salonuna yöneldim. "Bunu fazla düşünmeyeceğim."

* * *

"Yani ikinci randevumuzda elma bahçesine mi gidiyoruz?" Stella soruyor ve arabamın yolcu koltuğundan bana gülümsüyor. "Ne kadar... şirin."

Sırıtiyorum ve koyu kot pantolonunu, pembe kazağını ve spor ayakkabılarını inceliyorum. "Bu bir şirket partisi."

"Bekle, ne?" Dik oturuyor ve bana bakıyor. "Geri dön. Üstümü değiştirmem lazım. Kahretsin Gray, çok rahat giyinmişim."

"Hayır, sen ," diye onu temin ediyorum ve kot pantolonumu işaret ediyorum. "Bu bir *meyve bahçesi*. Topuklar gideceğimiz yerde işe yaramaz."

"Makyajımla hiç uğraşmadım. En azını yaptım çünkü bunun senin söylediğin gibi rahat bir gezi olacağını düşündüm."

"Öyle." Uzanıp elini tutuyorum ve sıkıyorum. "İnsanlar randevularını getiriyor. Açık bar ve DJ'li bir barbekü partisi olacak. Şatafatlı bir şey değil. Başkanımız McMasters, gösterişli şeyleri Aralık ortasındaki tatil günlerine saklıyor."

"En azından şanslı dudak parlaticımı getirmişim," diye mırıldanıyor ve çantasından tüpü çıkarıp vizörün arkasındaki aynayı kullanarak dudaklarına sürüyor.

"Harika görünüyorsun," diye onu temin ediyorum ve elini tekrar tutup dudaklarıma götürüyorum. "Nefesimi kesiyorsun."

Otoyola girdiğimde bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Çok çekicisin," diyor sonunda.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"*Kötü* bir şey değil, sadece bazen güvenmek zor. İnsanlar çekici olabilir ve istediklerini elde etmek için duymak istediklerini söyleyebilirler."

"Buna manipülasyon denir. Bunda çekici bir şey yok. Ben yalancı değilim, Stella. Senin *iyi tarafına* geçmek için ya da başka bir nedenle bir şeyler söylemem. Eğer sana bir şey söylüyorsam, bu gerçek olduğu içindir ve ben böyle hissediyorum. Sen çok güzel bir kadınsın. Ve gerçekten de nefesimi kesiyorsun."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," diyor parlak bir şekilde ve beni yüksek sesle güldürüyor.

"Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun, bunu söyleyebilirim."

"Güzel." Aynada son bir kez kendini kontrol ettikten sonra Seattle'ın hemen dışındaki meyve bahçesine giden yolculuğun tadını çıkarmak için arkasına yaslanıyor. "Ne sıklıkla

şirketiniz bu partileri düzenliyor mu?"

"Yılda birkaç kez," diye cevap veriyorum. "Genellikle biri büyük bir dava kazandığında ve McMasters bunu kutlamak istediğinde."

"Peki hangi dava kazanıldı?"

Omuz silkiyorum ve arabamı ihtiyacım olan çıkışa yönlendiriyorum. "Brandon'la yaklaşık bir yıldır üzerinde çalıştığımız bir proje."

"Bekle, bu parti *seni* kutlamak için mi?" diye soruyor, seksi sesi biraz tizleşiyor. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Az önce yaptım."

"Bu büyük bir mesele."

"Bu sadece bir parti," diye cevap veriyorum ve meyve bahçesine giden yoldan aşağı dönüyorum. Yepyeni bir Mercedes'in yanına park ediyorum ve arabadan indiğimde Stella'nın kapısını açmak için etrafından dolaşıyorum.

Açık sarı saçlarını endişeyle omzunun üzerinden tarıyor. Şakağına bir öpücük kondurup kulağına fısıldıyorum.

"Sen harikasin. Bunun için endişelenme bile. Şimdiye kadar gittiğin en kolay parti."

İç geçiriyor ve elini sıkıca benim elime koyarak, altında masa ve sandalyelerin bulunduğu çadırın kurulduğu yere doğru yürüyor. İnsanlar etrafta dolanıyor.

"Bebeğim!"

Stella ve ben Danny'nin sesini duyunca döndük. Onu kucakladı.

Danny göz kırparak, "*Karımı* burada görmeyi beklemiyordum," diyor ve sonra başını geriye atıp gülüyor. "Ve bunlar benim ağzımdan çıkmasını hiç beklemediğim sözler."

"Hoş geldin, Stel," diyor Brandon ve Stella'yı yanağından öpüyor. "Geldiğine çok sevindim."

"Oh, Tanrım. *Ben de*," diyor Danny. "Sen buradayken, o kadar *da sıkıcı* olmayacak. Üzgünüm, B, seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, ama sadece seni çok sevdiğim *için* buradayım."

Brandon sırtarak, "Fedakârlık not edildi ve takdir edildi," diye yanıtlıyor. "Hadi gidip bir sandalye kapalım, olur mu?"

"Oh, ," diyor Stella ve hemen elime uzanıyor. "Neyin var?"

"O kadın benden nefret ediyor," diye cevap veriyor ve Bayan Hadfield'ın muhasebeden tanıdığım bir kadınla konuştuğu yere doğru başını sallıyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Stella başını sallar ve bir nefes verir. "Önemli değil. Sadece onunla konuşmak zorunda kalmayacağımı umuyorum."

Stella'yı kenara çekip tam önünde duruyorum, sırtım kalabalığa dönük, böylece diğerlerini göremiyor. "Ne oldu?"

"Diyelim ki ofisinize gelen herkesi *bu* yüzle karşılamak istiyorsanız, insanları hemen sinirlenmeye hazırlıyorsunuz demektir. Kaba davrandı ve bana sanki lisedeymişim ve tuvalette oral seks yaparken yakalanmışım gibi davrandı. Daha önce hiç bu kadar tepeden bakan biriyle karşılaşmamıştım."

Ağzımın açık kaldığını hissediyorum. Kelimelerin kifayetsiz kalmasına alışık değilim.

-Her durumda.

Stella'ya

kadar.

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım, ama hayır. Sadece beni onunla sosyalleşmeye zorlama, tamam mı?" "Tamam. Derin bir nefes al. gerektirecek hiçbir şey yok.

Biz aslında çok misafirperver bir ofisiz, o yüzden size neden böyle davrandığınızı anlamıyorum. Keşke içeri girdiğinizde bir şeyler söyleseydiniz."

"Evet, dürüst olmak gerekirse sen de pek iyi değildin."

Gözlerimi ona dikiyorum ve o sadece omuz silkiyor.

"Çok gergin bir adamsın Gray."

"Siz ikiniz neden burada yalnızsınız? Buradaki en güzel kızı kapmayı bırakın," diyor Danny sözümüzü keserken.

"Bu konuşmaya sonra devam ederiz," diye mırıldanıyorum Stella'nın kulağına, Danny ile kollarını kavuşturmadan önce ve bara doğru yürüyorlar.

Brandon'a masamızda katılıyorum ve yerime otururken iç çekiyorum.

"Bayan Hadfield'in bir müşteriye ya da ofise gelen herhangi birine kaba davrandığınızı hiç duydunuz mu?" Ona sordum.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diyor kaşlarını çatarak. "Neden?"

"Çünkü Stella'ya kaba davrandı ve nedenini bilmiyorum."

Brandon nefesini üflüyor ve başını sallıyor. "Ben nedenini biliyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve?"

"Muhtemelen Stella'nın seni görmeye neden geldiğini duymuştur. Bayan H'nin ofisteki herkese karşı ne kadar koruyucu olduğunu bilirsin, Gray. Muhtemelen Stella'nın bir yuva yıkıcı olduğunu ve yıkılan yuvanın *da benimki* olduğunu düşünmüştür."

"Yine de bu hiç profesyonelce değil. O bundan daha iyisini bilir."

Brandon cevap veremedi Danny ve Stella ellerinde ikişer içkiyle geri dönerler.

Danny, "Biz seni başlattık," diyor ve Brandon'ın önüne cin tonik gibi görünen bir şey koyuyor.

"Umarım kirli martini seviyorsundur," diyor Stella ve bana bir bardak uzatıyor. "Genelde bunu sipariş ederim, bu yüzden sana da bir tane aldım."

"Ne kadar kirli?" Ona soruyorum ve Stella'nın gözleri yaramazlıkla kısılıyor. Danny homurdanıyor.

"Oldukça edepsiz," diye cevap veriyor ve bardağındaki zeytini yiyerek sırtıtmama neden oluyor.

Tanrım, o başka bir şey.

Stella'nın telefonu titriyor ve kontrol ettikten sonra çantasına koyuyor.

"Arayan Liv'di. Ona sonra mesaj atarım. Gönderdiğim kahveyi beğendin mi?"

bitti mi?" diye soruyor.

"Kahve aromalı şekerden mi bahsediyorsun?" Stella'nın sırtışı hiç değişmiyor.

"Bu da mı her zamanki içkiniz?"

"Evet. Kahveni nasıl içtiğini bilmediğim için kendi içtiğim şekilde gönderdim. Senin için çok mu tatlı?"

"Jest mi? Hiç de değil. İçki mi? Tanrım, nasıl oluyor da sürekli şeker komasında yaşıyorsun?"

"Şu şakalaşmaya bak," diyor Danny Brandon'a, sessiz olmaya bile çalışmadan. "Çok seksi."

Stella ve ben gülüyoruz, hâlâ birbirimize bakıyoruz. "Kahve için teşekkürler, Stella."

"Çiçekler için teşekkürler Gray."

"Çiçekler ve kahve," diyor Danny ve gözünün kenarındaki hayali bir damla yaşı siliyor. "Bu küçük romantizmi en ön sıradan izlemeyi seviyorum."

"Bunun bir romantizm olduğunu kim söyledi?"

Stella talep ediyor. "*Olmadığını* kim söyledi?"

Ben karşı çıkıyorum.

"Touché," diye mırıldandı Stella, diğerlerinin kıkırdamasına neden oldu.

* * *

"Onlar-?"

"McMasters'a tekila shot mı yaptırıyorsun?" Stella ve Danny'yi barda izlerken Brandon'ın sözünü bitiriyorum. "Olumlu."

Brandon başını yavaşça iki yana sallayarak, "Böyle şeyleri sadece birlikteyken yapıyorlar," diyor. "Sanki birlikte olduklarında kendilerini biraz serbest bırakıp eğlenebilecek kadar güvende hissediyorlar."

"Evet, *yanlışlıkla* Vegas'ta evlenecek kadar." Brandon gülümsüyor.

"Bu seni kızdırmadı mı?"

"Hayır. Benim dışımda, Stella D'nin kişisidir. Ve size şunu söyleyeyim, Danny'nin hayatında gönülden güvendiği biri çok nadir olmuştur. Şimdi ise ikimiz varız ve bunu ona hiçbir şey için inkar edemem. Elbette, Vegas'taki eğlenceli küçük gösterilerinin düğünümüzü erteleyebileceğinden endişeliydim, ama bunun dışında beni rahatsız etmedi."

"Ne zamandır birlikte çalışıyorlar?" Sevgililerimizin McMasters ile gülüşmelerini izlerken soruyorum.

Patronumuzu hiç böyle gülerken görmemiştim.

"Aynı anda başladılar," diye yanıtlıyor Brandon. "Yani beş yıl kadar oldu. İkisi de çıraklıktan kendi ekipleriyle tasarımcılığa yükseldiler. Boş zamanlarında aptal gibi görünebilirler ama iş söz konusu olduğunda ikisi de kendilerini işlerine adanmış durumdalar."

Danny ve Stella, McMastersı dans pistine çıkmaya zorlamaya çalışırlar ama yaşlı adam sadece başını sallıyor ve teslim olmak için ellerini kaldırır. İkisi onsuz kışkılarını sallamaya giderler.

McMasters sürpriz bir şekilde masamıza geldi.

"Sanırım siz ikiniz partiyi de beraberinizde getirdiniz," diyor bir sandalyeye oturup rahatlayarak iç çekerken. "Bu havasız etkinliklerden birinde en son ne zaman kafayı bulduğumu hatırlamıyorum."

Brandon ona, "Bunu size hatırlatmaktan nefret ediyorum efendim, ama yukarıda bahsedilen havasız etkinliklerin ev sahibi *sizsiniz*," diye hatırlatır.

McMasters sadece güler. "O ikisini getirdiğiniz sürece artık değil. Ne kadar temiz bir nefes. Bolca yiyecek aldınız mı?"

Brandon ve ben aynı anda karnımızı sıvazlıyoruz ve McMasters yine gülüyor.

"Güzel. Siz ikiniz ve burada bulunma sebebimiz hakkında küçük bir konuşma yapmak istiyorum."

Etrafımda gülen, dans eden ve eğlenen herkese bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Gerek yok, Bill. Herkesin eğlencesini bölme. Jestin için minnettarız ve parti çok eğlenceli geçti."

Brandon başını sallayarak, "Katılıyorum," diyor. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Yeter de artar bile."

McMasters parmak eklemlerini masaya vurur ve başını sallar. "Pekâlâ o zaman. İkinizle de gurur duyuyorum. Şirketimizde ortak olduğunuz için de gurur duyuyorum. Daha iyisi yok ve ben de uzun zamandır bu işin içindeyim."

"Şimdi bakma B, ama Bill biraz sarhoş."

Bill başını geriye atıp gülüyor ve gitmek için ayağa kalkıyor. "İkinize de iyi geceler."

Danny, Stella ile birlikte masaya dönüp koltuklarına yığılırken nefes nefese, "Karar verildi," dedi. "Şu andan itibaren Stella iş partilerine gelmek zorunda."

"Bu duygularımı incitmez," diye cevap veriyorum ve Stella'ya göz kırpyorum, o saçlarını kafasına doluyor ve sanki çok sıcakmış gibi eliyle kendini yelpazeliyor. "Umarım iyi vakit geçiriyorsundur."

"Şaka mı yapıyorsun? Az önce Lady Gaga'yla dans ettim ve kilolarca pirzola yedim. Bu uzun zamandır katıldığım en iyi parti."

"Ve ailesinin kim olduğu düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyor," diye ekliyor Danny. "Hey, bir sonraki kuzenler partisi ne zaman?"

Stella suyunu yudumladıktan sonra, "Gelecek hafta sonu," dedi. "Cumartesi gecesı. Hepiniz gelmelisiniz. Benim evimde. İstedığınız zaman gelebilirsiniz. Çoğu insan saat altı gibi gelmeye başlar, çoğunlukla da tüm yemekleri yiyebilmek için."

Danny, başını sallayan Brandon'a "Gitmeliyiz," der.

"Ben de varım," diyor.

"Ne olmuş ona?" Stella bana soruyor. "Tüm çılgın kuzenlerimle tanışmak ister misin?"

"Öyle," diyor Danny.

"Öyle görünüyor."

* * *

Şehre geri dönerken Stella, "Bu beklediğimden çok daha eğlenceliydi," diye itiraf ediyor. "İş arkadaşların gerçekten çok iyi ve Bill de tam

en iyisi."

"Ona Bill mi diyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. "Şey, evet. Bana öyle dedi. Neden?"

"Bu adamı on beş yıldır tanıyorum, beş yıldır ortağım ve ona kendi ismiyle hitap etmekten bile çekiniyorum."

"Benden hoşlanıyor," diyor omuz silkerek.

"Evet, öyle. Eğlenmene sevindim. Ben de eğlendim."

"Biliyor musun, beni evine götürebilirsin." Ona doğru bakıyorum ve karanlıkta bana gülümsediğini görüyorum.

"İçki içiyorsun ve senden faydalanmak istemiyorum."

"Psh." Bunu elinin tersiyle itti. "Sarhoş değilim Gray. Biraz kafam güzel ama o kadar. Kesinlikle Vegas'ta evlenecek kadar sarhoş değilim."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldanıyorum ve bu kadının evimde olması fikrinin beni heyecanlandırıldığını hissediyorum. Sonra çıkıyorum ve Seattle şehir merkezinden geçerek binama doğru gidiyorum.

"Beni ailemin evine mi götürüyorsun?" Stella etrafına bakınarak soruyor. "Nerede yaşadıklarını nereden biliyorsun?"

"Uh, hayır." Kendi sokağıma döndüm. "Ailenin nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"*Burada* yaşıyorlar."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve binamın yeraltı garajına dönüyorum.

"Ben bu binada yaşıyorum."

"Oh." İç çekiyor. "Onlarınki yan tarafta. Aynı site ama. Dünya ne kadar küçük."

Stella'ya asansöre kadar eşlik ediyorum ve ellerimi kendime saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Bir gün, onu bu asansörde becermek istiyorum. Ama bugün değil.

"Koridorun sonundayım," diye haber veriyorum ve kapıma doğru yürürken elini tutuyorum. "Burası Betty'nin evi."

"Vay canına, resmen yan ."

sallayıp kapımın kilidini açıyorum, sonra da önümden girmesi için işaret ediyorum.

Stella hakkında öğrendiğim kadarıyla, utangaç biri değil. Hemen etrafıma bakmaya başlıyor. Çantasını kanepemin üzerine bırakıyor ve pencerelere doğru ilerliyor.

"İstersen verandaya çıkabiliriz."

"Hayır, ben iyiyim," diyor ve elini adanın tezgahında gezdirerek mutfağa giriyor. "Mutfakımı sevdim."

"Pek hareket görmüyor," diye bilgi verdiğimde kaşlarını kaldırarak bana bilmiş bir sırıtış attı.

"Belki de bu değişmek üzeredir." Evin her yerine doğru ilerliyor. Sonunda yatak odama ulaştığında bana dönüyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Peki, artık beni burada tuttuğuna göre, benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Beşinci Bölüm

STELLA

Beni canlı canlı yemek ister gibi mi görünüyor, yoksa içkiden dolayı mı böyle konuşuyor? "Likör değil."

Bir kaşını kaldırıyorum. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Yavaşça bana doğru yürürken dudakları memnun bir sırıtışla seğiriyor, bir kol mesafesine gelmeden uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Cevap vermeden kontrol panelindeki bir düğmeye ve büyük pencerenin panjurları iniyor, ışıklar yanıyor, loşa ayarlanıyor.

"Süslü."

"Komşu binanın burayı görüp görmediğinden emin değilim ama bu riski almak istemiyorum."

"Teşhirci değilsin yani?"

"Hayır." Gömleğini kot pantolonundan çıkarıyor ve mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde başının üzerinden çekiştirerek çamaşır sepetine atıyor.

Kol, ters çevrilmiş, kenardan sarkıyor. "İyi atış."

"Gergin misin?"

"Psh." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır."

"Olmamalısın," diyor, sesi sakın ve rahat. "Burada *senin* kontrolünde olmayan hiçbir şey ." Kot pantolonunun üst düğmesini çekiştirerek açıyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ama elini bırakıp dik duruyor. Yavaşça ona doğru yürüyorum, alt dudağımı ısııyorum ve bakışlarımın onu tepeden tırnağa incelemesine izin veriyorum.

"Acele etmene gerek yok," diyorum ona, alçak ışığın pürüzsüz teninde nasıl oynadığının keyfini çıkararak. Mürekkebinin üzerinde dans edişini.

Kol, bileğinin hemen üstünden omzuna kadar onu örtüyor. Takım elbise giyiyorsa, orada olduklarını asla anlayamazsınız.

Ama gömlek olmadan, görülmeye değer bir manzara.

"Sanatçı kimdi?" Uzanıp parmak uçlarımı önce bir kaplanın, sonra da bir gülün üzerinde gezdirirken soruyorum.

"Birkaç tane vardı," diye yumuşakça cevap veriyor. Sesi öncekinden daha sert, ama hareketsiz kalarak kendi hızımda keşfetmeme izin veriyor. "Tamamlanması birkaç yıl sürdü."

Etrafında dönüyorum ve ellerimin teninde gezinmesine izin veriyorum. Sırtını gördüğümde kaçan nefesi kontrol edemiyorum.

"Lanet olsun, Gray."

Başını çeviriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "mi?"

Yaklaşıp Gray'in sırtını incelerken tüm baştan çıkarma düşüncelerim yok oluyor. İnanılmaz kasların üzerindeki gergin deri yeterince seksi.

Ama bir de böyle bir sanat eseri ekleyince, seksi olmanın ötesine geçiyor.

Büyük bir ağaç, hayat ağacı gibi, kıvrık dalları gövdeye ve oradan da köklere iniyor. Ağaçtan kuşlar uçuyor ve anlamadığım semboller görüyorum.

"Bana bundan bahset."

"İskandinav pusulası ve rünleri ile İskandinav hayat ağacı."

"Çok çarpıcı. Seni ilk gördüğümde bir Viking'e benzediğini düşünmüştüm."

"Beni kontrol etmen ve mürekkebe dokunman her ne kadar hoşuma gitse de, burada beni biraz vahşileştiriyorsun Stella."

Kendime engel olamıyorum. Eğilip sırtının ortasına, hayat ağacının tam ortasına bir öpücük konduruyorum ve onun sıcaklığını içime çekiyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor ve sonra dönüp omuzlarımı elleriyle kavrayarak beni nefes nefese öpüyor - ta ki ben kendi lanet adımı hatırlayamayana kadar.

Ve beni yatağa doğru çağırmaya başladığında, mutlulukla onunla birlikte gidiyorum. Onu soyamak ve her muhteşem santimini keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Boyu 1.80'in üzerinde ve şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla muhteşem bir kas gücü var.

Dizlerimin arkası yatağa değiyor, ama arkama yaslanmadan önce kot pantolonunun önünü kavırıyor ve diğer düğmelerini açıyorum, kot pantolon kalçalarında gevşekçe sallanınca gülümsüyorum.

"Bu biraz sıcak," diye mırıldanıyorum ve sonra beni yakabilecek kadar parlak ve ateşli gözlere bakıyorum.

Bakışlarım cesaretle onun üzerindeyken kazağımı başımdan çekip yere düşmesine izin veriyorum. Gray'in gözleri çıplak tenime kayıyor ve sütyenimi çözüp kazağımla birlikte yere bıraktığımda o gözler bana dikiliyor.

"İşte. Eşit şartlarda."

"Yakınından bile geçmiyor," diye fısıldıyor. Elleri sanki bana dokunmak için can atıyormuş gibi yanlarında toplanıyor ve gevşiyor.

"Dokunabilirsin," diye ısrar ediyorum. "Henüz değil.

Pantolonunu çıkar."

İstedğini yapıyorum. Kot pantolonumu kalçalarımın altına kaydırıyorum ve serbest kalıyorum, önünde doğduğum güne kadar çıplak duruyorum.

Uzun, hırıltılı bir nefes veriyor ve bana sorulmadan yatağa geri dönüyorum, ona gülümserken ellerimin üzerinde dinleniyorum.

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın yoksa bu küçük partiye katılacak mısın?"

Hızla pantolonunu indiriyor ve ben daha onu doğru düzgün süzmeden Gray yatağa tırmanıp dirseklerini omuzlarımla yanına yatağa dayayarak beni vücuduyla sarıyor. Ellerini saçlarımla arasına sokarak beni uzun ve yavaş bir şekilde öpüyor.

Ona dokunmadan duramıyorum. Ellerim sırtında dolaşıyor, kıkırına iniyor ve tekrar boynuna dönüyor. Geniş ve sert, pürüzsüz, sıcak bir teni var ve onu canlı canlı yemek istiyorum.

Onu arasında kucaklıyorum ve sikinin sert uzunluğunun hazır olan merkezime bastırıldığını hissedebiliyorum.

Ama içime girmek yerine geri çekilip bana bakıyor ve başparmağını yanağımla üzerinde tatlı tatlı gezdiriyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Gözlerimi kırıştırıyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama ben kendimi toparlayamadan dudaklarını önce alnıma, sonra yanağıma bastırıyor ve dudaklarımı bir kez daha öpüyor.

Onun için hazır olmaktan çok daha fazlasıyım. Çok daha fazlası. Hiç kimseyi Grayson Sterling'i istediğim gibi istemediğimi biliyorum.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve bacaklarımı açarak onu davet ediyorum.

Kalç

alar. *Sonunda* arkasına yaslanıyor ve aletinin başını bana doğru bastırıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Bekle."

Gözlerim açıldı ve ona ters ters baktım.

"Eğer şimdi durursan, yemin ederim sana büyü yaparım."

Gray sadece güler, başını sallar ve yatağın üzerinden komodine dalarak çekmecedan bir prezervatif çıkarır.

"Seni korumadan kendimi kaptıramam," diyor. Ama bunu yaptıktan sonra bana dönüyor ve hiç vakit kaybetmeden sonuna kadar içeri itiyor ve orada taşaklarına kadar dinleniyor. "Yüce Tanrım."

"Çok iyi," diye inliyorum ve kontrolü elinde tutmak için savaşıyormuş gibi çenesini sıkarken onu izliyorum. Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve kalçalarım hareket ederken sırtıyıyorum, o da bana katılmadan önce bir yemin mırıldanıyor, kalçalarını zaman kadar eski bir ritimle ileri geri sallayarak ikimizi de en görkemli bitiş çizgisine doğru itiyor.

Parmaklarıyla diğer meme ucumu okşarken dudakları meme ucumun etrafında kaynaşüyor ve içimden elektrik fişkirirken başımı arkaya eğip haykırmaktan kendimi alamıyorum.

Bu odada tüm Seattle'a yetecek kadar enerji var.

"Tekrar," diye emrediyor, içime girerken tartışmaya yer bırakmıyor, başka bir orgazma yenik düşmemi talep ediyor.

"Sen," diyebildim ve uzanıp kıcını kavrayarak onu kendime çektim. "Sen git, Grayson."

Dişlerini sıkıp gözlerini kapatıyor ve ben de onun kontrolünü kaybetmesini hayranlıkla izliyorum. Bana karşı kasılıyor ve sonra alçak bir iniltiyle boşalıyor.

Üstüme yığıldı ve nefes alamıyor olmam umurumda bile değil. Zaten muhtemelen ölmüştüm.

Sonunda Gray arkasını dönüyor ve gözlerini bana diyor. "Büyü yapmayı gerçekten biliyor musun?"

"Ha?" bir kısmını yüzümden itiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bir ne?" "Bir büyü. Eğer durursam bana bir tane yapacağını söylemiştin."

"Oh." Kıkırdıyorum ve kıyafetlerimi toplayarak yataktan yuvarlanıyorum. "Her ihtimale karşı kendine dikkat etsen iyi olur."

Ona göz kırpyorum ve sonra banyoya temizleniyorum, iç çamaşırlarımı ve kazağımı giyiyorum.

Yatak odasına döndüğümde Gray çoktan gri eşofmanlarını giymişti ve şunu söylememe izin verin, söz konusu eşofmanları icat ettiği için hepimiz yukarıdaki tanrılara teşekkür etmeliyiz. Yatağın üzerine bazı gardırop seçenekleri koyduğunu fark ediyorum.

"Seni bu gece burada tuttuğum için daha rahat bir şeyler giymek isteyebileceğini düşündüm."

"Bu doğru mu?"

"Şey, evet. Kazak üzerinizde çok güzel duruyor ama rahat görünmüyor."

"Demek istediğim, beni burada tuttuğunuzu düşündüğünüz doğru mu?"

Soğukkanlılığını yitirir ve yüzü asılır. İşte benim Viking'im. "Sadece kabul edersen. Sizi burada istediğiniz dışında tutacağımı ima etmek istememiştim. Tahmin etmiştim."

Ona doğru yürüyorum, kucağına oturuyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu sertçe öpüyorum. Elleri kıcımlı kavıyor, sıkıca tutuyor.

"Kalıyorum," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Sadece bunun tuhaf ya da varsayım olmasını istemedim."

"Seni burada istiyorum," diye itiraf ediyor. "Gitmeni istemiyorum."

"O zaman kalacağım." Alnımı bir an için onunkine yaslıyorum ve sonra kucağından kalkıp ayaklarıma doğru kıpırdanıyorum. "Seçeneklerim neler? Bu kazak biraz kaşındırıyor."

"Eski bir Van Halen tişörtüm var."

"Leo amcam bir zamanlar Van Halen ile turneye çıkmıştı," diyorum teklif ettiği gömleği alıp kazağımlı çıkarırken. "Eski günlerde."

"Az önce bana *yaşlı* mı dedin?" Gray talep ediyor.

"Ben mi? Psh. Hayır. Başka? Bacaklarım

üşüyor." "İyi giyilmiş bir çift eşofmanım var."

"İyi yıpranmış derken, üniversiteden beri mi kullanıyorsun demek istiyorsun?" Dudakları mizahla seğiriyor. "Muhtemelen, evet."

"Ver bana."

* * *

Meşhur bir bebek gibi uyudum.

Gray ve ben geç saatlere kadar uyanık kaldık, gece yarısı zeytin ve çedar peynirinden oluşan bir atıştırmalık yedik çünkü buzdolabında sadece bunlar vardı ve sonra kıvrılıp iki civarında bir yerde uyuyakaldık.

Tek gözümü açıyorum ve Gray'e bakıyorum. Hâlâ derin uykudaydı, ben de saate baktım.

Sekiz.

En son ne zaman sekize kadar uyuduğumu hatırlamıyorum. Genellikle hafta sonları da dahil olmak üzere iş gününe erken başlamak için erken kalkarım.

Ama bir sabah iznini hak ediyorum.

Sanırım bir blok ötedeki markete gidip kahvaltılık bir şeyler alacağım, sonra da geri gelip bizim için yemek yapacağım. Bunu yapacak bir tip hiç ama Gray için krep ve yumurta yapmak kulağa eğlenceli geliyor.

Sessiz olma zahmetine bile girmeden kazağımı ve kot pantolonumu giyiyorum ama Gray kıpırdamıyor. Horlamıyor, ama nefesi güzel ve düzgün ve dudakları uykuda ayrılmış.

Çok sevimli.

Yatak odasından çıkıyorum ve mutfak görüldüğünde kısa bir süre duruyorum.

Bir çocuk adada oturmuş, telefonuna bakıyor ve soğuk mısır gevreği yiyor.

Başını kaldırıp bakıyor ve yüz ifadesi benimki kadar şaşkın.

"Uh, hey."

Sadece bir el sallıyorum ve sonra uyuyan Gray'i sallamak için yatak odasına koşuyorum.

Gray şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken,

"Uyan," diye tıslıyorum. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Bana bir *çocuğun* olduğunu söylememiştin."

Gray otururken elini yüzüne siliyor ve sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bildğim kadarıyla benim çocuğum yok. Ve günaydın. İnanılmaz bir rüya olmadığını görmek güzel."

Boynuma doğru bir hamle yaptı ama ben kaçtım.

"Oh, hayır. Mutfağınızda oturan bir *genç* var."

Gray kafa derisini kaşıyor ve sonra kıkırdıyor. "Bu Willie. Cumartesi sabahları genellikle ev ödevi seansı yaparız. Kendisi içeri girer."

"İkimiz de kahvaltıyı çıplak yapmaya karar vermediğim için *çok* şanslıyız."

Gray kaşlarını çatıyor ve sonra beni içeri alıyor, ilk kez tamamen giyinik olduğumu fark ediyor.

"Bekle, utanç yürüyüşü yapar gibi buradan sıvışacak mıydın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, kahvaltı için gerekli malzemeleri alacaktım, böylece sen uyurken sana bir yemek hazırlayıp sürpriz yapabilirdim."

Yüzü yumuşar. "Bu çok hoşuma giderdi."

"Öyle mi? Ben de öyle. Eğer dışarıda garip bir çocuk olmasaydı. Artık neyin peşinde olduğumuzu biliyor."

Gray sadece gülüyor ve yataktan kalkıyor. Çıplak gövdesinin üzerine düz beyaz bir tişört geçiriyor ve yatak odasından mutfığa doğru ilerliyor.

"Hey," diyor Willie gülümseyerek. "Orada bir şeyi böldüysem özür dilerim. Geç kaldınız, ben de biraz mısır gevreği yedim."

"Willie, bu Stella," diyor Gray kahve makinesine doğru ilerlerken ve *demleme* düğmesine basmadan önce cihaza yeni bir kapsül yerleştirirken. "Stella, bu sana bahsettiğim sinir bozucu çocuk. Komşum Willie."

"Doğru," diyor Willie gülerek ve sonra gözlerini deviriyor. "Gray sinir bozucu olan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Genç adam adanın etrafında bir tur atıyor ve tokalaşmak için elini uzatıyor. Elini sıkıca ve kendinden emin bir şekilde kavıyor, gülümsemesi ise nazik ve tam kıvamında bir gençlik yaramazlığıyla dolu.

Ondan zaten hoşlanıyorum.

Willie, "Başka zaman gelebilirim," diye teklif ediyor ama Gray cevap vermeden önce başımı sallıyorum.

"Kesinlikle hayır. Az önce Lucky Charms yediğini biliyorum ama krep sever misin? Pastırma? Yumurta?"

Gözleri parlıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Lucky Charms sadece bir aperatifti. Ben bir çocuğum. Bütün gün yiyebilirim."

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, biliyorum. Her zaman son yemekleri gibi yiyen amcalarım ve kuzenlerim var. Gray market alışverişine inanmadığı için yemek için gerekli malzemeleri toplamak üzere markete gideceğim."

Willie yüksek sesle gülerken Gray'in dudakları seğiriyor.

"Gelip yardım etmemi ister misin?" Willie teklif ediyor.

"Hayır, sen burada kal ve ödevine başla. Sen bitirene kadar ben kahvaltıyı hazırlamış olurum."

Willie, "Bu hayatım boyunca aldığım en iyi teklif," diye cevap veriyor ve kitap çantasına uzanarak mutfak masasına doğru ilerliyor.

Ayakkabılarımı giyip çantama uzanırken Gray, "Seni ," diyor.

Koridora çıkınca Gray eğiliyor ve beni duvara yaslıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun," diyor sessizce.

"Ne yapmak? Bir çocuğa iyi davranmayı mı?"

"Onu da dahil etmeyi teklif et. Teklifin onun lanet haftasını etkilediğini söyleyebilirsin."

Sırıttıyorum ve parmak uçlarımı Gray'in yanağından aşağı çekiyorum, kirli sakalın tenime verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Ondan şimdiden hoşlandım. Hepimiz yemek zorundayız. Önemli bir şey değil."

Gray elimi tutuyor ve asansöre doğru yürüyebilmem için beni bırakmadan önce parmak eklemlerimi öpüyor.

"Bence bu konuda yanılıyorsun. Dışarıda dikkatli ol."

"Sadece bir blok ötede," diye onu temin ederim. "Hemen döneceğim."

Asansör kapıları kapanırken Gray'in dairesine geri döndüğünü görüyorum. Yalnız olduğumda uzun, derin bir nefes alırım ve yavaşça veririm.

Lanet olsun, Grayson Sterling çok güçlü bir adam.

Cumartesi sabahı yeterince erken olduğu için şehir merkezi oldukça sessiz. Dün gece yağmur yağdı, bu yüzden kaldırımlar ıslak ve gökyüzü gri, ama umurunda değil.

Ne de olsa Seattle'lıyım.

Pazar da sessiz ve sepetimi ihtiyacım olan şeylerle doldurmam uzun sürmüyor. Yarım kilo domuz pastırması atıyorum, arkamı dönüyorum ve sert bir sandığa çarpıyorum.

"Özür dilerim." Güçlü eller beni ayakta tutuyor ve babamın yüzüne bakıyorum. "Sen olduğunu sanmıştım. Günaydın."

"Merhaba baba. Ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Annenin sevdiği kruvasanlardan almaya geldim."

"Çok tatlısın. Hoşuna gidecektir."

"Peki ya sen?"

"Hm?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve sanki dudaklarıma ruj sürüyormuşum gibi dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Şehrin öbür ucunda yaşarken Cumartesi sabahı burada, Seattle şehir merkezinde ne *işin* var?"

"Ah, şu." Başımı salladım ve etrafıma bakındım, zamanımı beklemeye çalıştım. Noel aşkına, yirmili yaşlarımdan ortasındayım. Dün geceyi ateşli bir erkekle birlikte geçirdiğimi babama itiraf etmek *neden* bu kadar zor? "Sizinkinin yanındaki binada oturan bir arkadaşımı ziyaret ettim ve kahvaltı hazırlamayı düşündüm. Ama bazı malzemeleri toplamam gerekiyordu."

Yalan değil.

Sepetin içine bakıyorum ve babamın, hiç kaçırmadığı daha fazla soru sormamak için.

Ama ben o kadar şanslı değilim.

"Arkadaşın kim?"

"Oh, onları tanımıyorsun."

"Bana bak, Stella."

Babamın sesi sert ama kızgın değil. Gözlerinin içine bakıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum.

"Herhangi bir şekilde yaralandın mı?" "Ne oldu?"

Hayır. Tabii ki hayır."

"O zaman bilmem gereken tek şey bu. İyi sabahlar." Alnıma bir öpücük konduruyor ve annemin poğaçalarını almak için fırın bölümüne doğru yürüyor.

Kasaya doğru yürürken neden gözlerimin arkasının yaşlarla dolduğunu hissettiğimi bilmiyorum. Belki de hayatımda ilk kez babam bana kızı ve bir yetişkin gibi davrandığı içindir.

Ve .

Altıncı Bölüm

GRI

"Yani, o biraz seksi."

Willie konuşurken ders kitabından başını kaldırmıyor ve defterine notlar alıyor, ancak önündeki çalışmaya gerçekten dikkat etmiyor.

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Büyükannen kadar meraklısın."

Sırıttıyor, sonra omzunu silkiyor. "İyi birine benziyor."

"Evet, öyle." Boğazımı temizliyorum, çocuğa ne kadarını söylemek istediğimden emin değilim. Stella hakkında tam olarak ne hissettiğimden bile emin değilim. "İş arkadaşlarımdan biriyle arkadaş."

"Oh, bu harika." Başımı sallıyor, başka bir şey söylemiyor ama aklında bir şey olduğunu biliyorum.

"Naber Willie?"

"Muhtemelen bu sabah gelmemeliydim," diyor usulca. "Özür dilerim, hafta sonları hep sabahları geliyorum ve sen de pek kimseyle çıkmıyorsun, anlıyor musun?"

"Yanlış bir şey yapmadın," diye temin ediyorum ve elimi omzuna vuruyorum. "Burada *her zaman* hoş karşılanırsın."

"Belki bundan sonra gelmeden önce mesaj atarım. Ne olur ne olmaz, anlarsın ya?"

Cümlelerini hep "*biliyorsun*" diye bitirir.

"Bu da iyi. Ama dediğim gibi, sen yanlış bir şey yapmadın. Stella'yı korkuttun, hepsi bu. Ve görmemen gereken bir şey de görmedin."

"Onunla seks yaptın mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sandalyemde kayıyorum.

Willie'ye yalan söylemem. Asla yalan söylemem. Hayatında ona doğruları söyleyen yetişkin bir adama ihtiyacı var.

Güvenebileceği biri. O da benim.

"Evet. Yaptım."

Birkaç kez başını sallıyor, hâlâ kitabına bakıyor.

"Tamam, bu konuyu konuşalım. Şu anda fazla ödev yapabileceğimizi sanmıyorum. Ne öğrenmek istiyorsun? Sana anlatacağım."

Willie dudaklarını yalıyor, belli ki sorumu epey düşünmüş. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç gün."

Gözleri benimkilere kayıyor ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Birkaç gün mü?"

"Bu doğru."

"Yani bu sadece bir kaçamak mı? Sadece, bilirsin, onu becer ve yoluna devam et?" "Kesinlikle öyle bir şey demedim."

"Ama onu sevmiyorsun."

Bir nefes veriyorum ve elimi ağzıma götürüyorum.

"Yani, birkaç gün sonra onu sevemezsin. Yani, sen sadece, bilirsin, onu becerdin."

"Her şeyden önce, o kadar da siyah ve beyaz değil Willie. Biri sana sadece aşık olduğunda seks yapabileceğini mi söyledi? Ya da birini çöplük gibi kullanıyorsan?"

"Sayılır," diyor. "Büyükannem aşık olup evlenene kadar beklemen gerektiğini söylüyor ve eğer tek gecelik ilişki yaşarsan bir tür sürtük olursun."

Bir nefes veriyorum ve gidip Betty'ye aklımdan geçenleri söyleme dürtüsüne direniyorum.

"Buna hiç inanmıyorum. Stella hemen biri. Ona büyük saygı duyuyorum ve arkadaşlığından hoşlanıyorum. Aramızda bir kimya var."

Lanet olsun, kimya var.

"Onunla görüşmeye devam etmeyi planlıyorum."

"Yani seninle hemen yattığı için onun bir sürtük olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?"

Arkama yaslanıp yanımdaki genç adamı izliyorum. Birinin onun için seksi bu şekilde çarpıtması hoşuma gitmiyor.

"Hayır, bence o ne istediğini bilen, kendine ve gerçekten çok özel bir kadın. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

onu daha iyi tanımak. Willie, seks yapan tüm kızlar kötü değildir. Bu onları daha az kötü yapmaz."

"Benim yaşıma durum muhtemelen farklıdır," diyor.

"Bence lisedeyken daha dikkatli olmalısınız, evet. Çünkü sadece arzu ve saygı olsa bile işin içinde *bir tür* duygu olmalı. Ben senin yaşındayken cinsel olarak aktif olmaya hazır değildim. Bir kadına nasıl haysiyetli ve saygılı davranacağımı bilmiyordum. Bir tür ahmaktım."

"Asla olmaz."

"İtiraf etmekten hoşlanmıyorum ama evet. Öyleydim. Kızlar göğüslerden ve güzel saçlardan daha fazlasıdır. Çok daha fazlası. Yaşlandıkça ve ilişkiler yaşamaya başladıkça bunu anlayacaksın."

"Bunu zaten biliyorum," diyor usulca. "Sanırım büyükannem beni seksten uzak durmam için ikna etmeye çalışıyordu çünkü bir çuval inciri berbat etmemi ve ona bakmak zorunda kalacağı bir bebek daha vermemi istemiyordu."

"Belki," diye yavaşça başımı sallayarak kabul ediyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam."

Annen-"

"Ona öyle deme." Sesi kırbaç gibi.

"Tamam, *Tammy* ele avuca sığmaz biriydi. Ve büyükannenin bana anlattığına göre, Tammy ergenlik çağındayken onun için gerçekten zor olmuş. Anladığım kadarıyla Betty seni kızlarla fiziksel ilişkiye girmekten neredeyse korkutmaya çalışmış. İlgilendiğin biri var mı?"

"Pek sayılmaz." Omuzunu tekrar silkiyor. "Yani, bazı hoş kızlar var ama çoğunlukla okulda başarılı olmak istiyorum ki üniversiteye gidebileyim ve iyi bir hayatım olsun. Tammy gibi olmayı reddediyorum."

"Bunda yanlış bir şey görmüyorum," diye cevap veriyorum. "Kadınlar, seks ve bunlarla ilgili her şey hakkında düşünmek için çok fazla zamanın var. Hedeflerine odaklanmanın takdire şayan bir şey olduğunu düşünüyorum. Üniversitelere bakmaya başladın mı?"

"Muhtemelen bir devlet üniversitesine gideceğim," diyor. "Ya da bir ticaret okuluna. Çok param yok."

"Bu şekilde kışını yırtmaya devam edersen burs alabilirsin. Ticaret okulu ya da devlet üniversitesinde de yanlış bir şey yok. Bir yolunu bulacaksın ve ne yapmaya karar verirsen ver harika olacağından hiç şüphem yok."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Yani, Stella'yla görüşmeye devam etmen bence iyi olur. Benim iznime ihtiyacın olduğundan değil."

"Not edildi."

Tam o sırada kapı çalıyor ve ben sandalyemden kalkamadan Willie zıplayıp aceleyle geliyor. Kapıyı açıyor ve hemen uzanıp Stella'nın elindeki çantaları alıyor.

O iyi bir çocuk. Bir beyefendi. Evet, iyi olacak.

"Oh, teşekkürler. Portakal suyu ağır gelmeye başlamıştı." Stella rahat bir nefes alıyor ve ceketini çıkarıp ayakkabılarını çıkarıyor. "Siz çocuklar bir sürü iş yaptınız mı?"

"Biraz konuşuyorduk," diye itiraf ediyor Willie. "Gerçek domuz pastırmanız var. Hindi pastırması değil."

"Dünyada kim *hindi pastırması* yer ki?" diye soruyor, ellerini kalçalarına dayayıp Willie'ye şaşkınlıkla bakıyor.

"Büyükanem," cevaplıyor omuz silkerek. "Domuz eti sevmez."

"Ben gerçeğini tercih ederim," diyor Stella göz kırparak. "Şimdi işinizin başına dönün de ben de buraya dalayım. Açlıktan ölüyorum."

"Evet efendim," diyor Willie ve masada yanındaki koltuğuna dönüyor. Bana bir sırtış fırlatıyor ve sonra fizik kitabını okumakla meşgul oluyor. "Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de," diye fısıldıyorum. "Bunun üzerinde çalışmaya devam et. Hemen döneceğim."

Mutfağa giriyorum ve şu anda temiz bir mutfak havlusunu ceplerine sokarak geçici bir önlük oluşturan muhteşem kadına gülümsüyorum.

"Çok beceriklisin," diye yorum yapıyorum ve bana attığı gülümsemeyi solar pleksusumda hissediyorum. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Ve biraz daha," diye onaylıyor. "Krepler için çikolata parçaları aldım."

"Kulağa lezzetli geliyor." Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve alttakini dişlerinin arasına aldığı anda içimdeki her şey kasılıyor.

"Babamı gördüm," diyor ve üzerimdeki seksi hava dağılıyor.

", ne dedin?"

"Babam," diyor tekrar. "Ona markette rastladım -gerçek anlamda-. Anneme kruvasan alıyordu çünkü annemin kruvasanı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. O kadar tatlı biri. Sana söyledim, yan binada oturuyorlar."

"Bu doğru."

Stella mutfağımda kendini evinde gibi hissediyor, ihtiyacı olan aletleri bulmak için dolapları ve çekmeceleri karıştırıyor. "Bu gece ne yaptığımı sordu.

bir arkadaşımı ziyaret ettiğimi söyledim. Ki bu yalan değil."

"Hayır, değil." Daha yakına eğildim ve kulağına yumuşak bir sesle konuştum. "İyi misin, bebeğim?"

"Aslında evet," diyor başını sallayarak. "İyiydi."

"Güzel." Şakağından öpüyorum ve sonra arkamı dönüyorum. "Şimdi Willie'ye fizik hakkında her şeyi öğretmeliyim."

Willie, "Her neyse, genellikle *ona* ben öğretirim," diye yanıtıyor.

"O zaman neden buraya gelmeye zahmet ediyorsun?" Talep ediyorum. "Dersten A alması gereken ben değilim."

"Çünkü burayı seviyorum," diyor basitçe ve kitaba geri dönüyor.

Stella'ya bakıyorum, o da bana göz kırpmıyor ve bir ölçü kabına krep karışımı dolduruyor.

Mucizevi bir şekilde, Willie ve ben pastırmanın cızırtısı bitene kadar pek çok şeyi bitirmiş oluyoruz ve Stella her şeyi açık büfe tarzında adaya yerleştiriyor.

"Tamam çocuklar, hadi yiyelim."

Willie kitabını kapatıp bir tabak almak için yürürken, "Tanrıya şükür, bu yemek kokusu beni öldürüyor," diyor.

"Bunu nereden buldun?" Şu anda kreplerin bulunduğu cam kubbeli uzun pasta tabağını göstererek soruyorum.

"Buzdolabının üstündeki dolapta," diyor Stella ve ağzına bir lokma pastırma atıyor.

"Bunu hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Belki de burada yaşayan son insanlar burayı terk etmiştir?" diye soruyor. "Oldukça kirliydi. Yıkamak zorunda kaldım."

Willie önündeki tabağı incelerken, "Bu güzel görünüyor," diyor. "Sadece lezzetli değil, aynı zamanda güzel de."

"Teşekkürler," diyor Stella parlak bir gülümsemeyle. "Ben bir iç mimarım, bu yüzden bir şeyleri süslü göstermekten zevk alıyorum. Kahvaltı bile sanırım."

Tabaklarımızı cennet gibi kokan yemeklerle dolduruyor ve yemek için mutfak masasına oturuyoruz.

"Bu masayı hiç yemek yemek için kullandığımı sanmıyorum," diyorum şaşkınlıkla, pastırmamı düşünceli bir şekilde çiğnerken.

"Hiç mi?" Stella şaşkınlıkla soruyor. "Çok güzel bir masa."

"Hiç evde olmuyor," diyor Willie krep ısıkları arasında. "O bir işkolik. Büyükanнем ve benimle çok yemek yer. Ya da pizza sipariş eder."

"Bazen ikisi de aynı anda," diye ekliyorum gülümseyerek. "Betty pizzasında ananasa bayılır."

Willie yüzünü buruşturuyor. "Kimse pizzaya meyve eklememeli. Bu bir kanun ya da onun gibi bir şey olmalı."

Telefonum çaldığında Stella ve ben gülüşüyoruz ve ben ekrana bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Babam arıyor," diyorum aramayı kabul ederken. "Selam, baba."

"Merhaba Gray. Ambulansı hastaneye kadar takip ettiğimi söylemek için aradım. Annen biraz önce düştü ve kalçasını kırmış olabileceğini düşünüyorlar. İyileşecek ama bilmeni istedim."

Midem bulanıyor. "Yola çıkıyorum."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diyor babam hemen. "O iyi Gray. Ama ambulans gerektiren bir şey için çocuklarına da telefon etmek gerekir."

"Annem iki ay içinde beşinci kez hastaneye gitmek zorunda kaldı," diye hatırlatıyorum ona ayağa kalkıp oturma odasına doğru yürürken. "Oraya gidip onu kendi gözlerimle göreceğim. En kısa zamanda orada olacağım."

"Bu sesi biliyorum. Seni bundan vazgeçiremeyeceğim. O yüzden dikkatli ol."

Telefonu kapatıp döndüğümde Stella ve Willie'nin kocaman gözlerle beni izlediklerini görüyorum.

"Görünüşe göre bugün Idaho'ya eve dönüyorum. Kahretsin, bir uçuş ayarlamam ve Bill'i aramam lazım-"

"Git Bill'i ara. Seyahat ayarlamaları kontrolüm altında," diye güvence veriyor Stella ve ben ona öylece bakınca eliyle beni kovuyor. "Git. Ben hallederim."

Willie, "Ben kahvaltıyı toparlayayım," diyor ve boş tabaklarımızı mutfaka taşımaya başlıyor.

Aceleyle yatak odama giriyorum, küçük bir bavul çıkarıyorum ve Bill'in numarasını çevirirken içine giysilerimi tıktırmaya başlıyorum.

Bill selamlarken, "Hafta sonları gerçekten izin almalısın," diyor.

"Aslında öyleyim. Ama babamdan bazı kötü haberler aldım. Idaho'ya, eve dönmem gerek. Bill, ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Git. Her şey yeniden planlanabilir. Git ailenle ilgilen. Ben ofisi hallederim."

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkürler.

Sana borçluyum." "Beni haberdar et.

İyi şanslar."

Stella elinde telefonuyla yatak odasına girdiğinde kapatıp dönüyorum.

"Tamam, bu işi hallettim. Mümkün olan en kısa sürede havaalanında olmanız gerekiyor. Bir uçak sizi bekliyor ve bir saat içinde Coeur d'Alene'de olacaksınız."

Sadece ona bakıyorum. "Ne? Nasıl?"

"Amcam Luke Williams." Omuz silkiyor. "Önemli şey değil." "Stella-"

"Annene gitmen gerek," diye araya giriyor. "Seni mümkün olan en kısa sürede oraya götüreceğiz. Şimdi, başka neye ihtiyacın var? Banyo malzemeleri mi?"

Banyoya girip şampuanımı ve ihtiyacım olabilecek diğer birkaç şeyi toplarken artık tamamen iş yapıyor ve ben tamamen şaşkına dönmüş durumdayım.

Beni anneme götürmek için özel bir uçak ayarladı. Onun harika olduğunu biliyordum, ama Tanrım. O...*inanılmaz*.

"Havaalanında nereye gideceğim?" Çantaya son dakika birkaç şey atıp fermuarını çekerken soruyorum. "Daha önce hiç özel bir uçakla uçmadım."

"Seni götürüyorum, sana göstereceğim," diyor. "Tabii benim arabam yok, o yüzden seninkini kullanmam gerekecek."

"Tamamdır." Yatak odasından çıkarken Willie'nin pasta tabağının cam kubbesini kurulumakta olduğunu görüyorum.

"Bulaşıklar bitti," diye anons ediyor. "Merak etme, sen yokken buradaki işlere ben göz olurum."

"Teşekkürler," diye iç çekerek cevap veriyorum. "İkinize de."

"Hadi," diyor Stella, el çantasını kaparak. "Seni buradan çıkaralım."

* * *

"Siktir git," diye fısıldıyorum içimden ve ailemin çalışma odasındaki sandalyenin kenarına çöküyorum. Saat neredeyse gece yarısı ve sanki haftalardır uyanıkmışım gibi hissediyorum.

Stella sözünde durdu ve öğleden önce Idaho'ya indim. Hastaneye gidebildim, doktorlarla konuşabildim ve günü annemle geçirdim.

"Al bakalım," diyor babam odaya girip içecek dolabına doğru yürürken ve iki su şişesi çıkarıp birini bana fırlatırken. "Su içmen gerek."

"Her zaman doktor," diyorum başımı sallayarak ama şişeyi açıp içiyorum. "Bu kadar kötü görüldüğünü bana neden daha önce söylemedin?"

Babam iç geçiriyor ve yanımdaki kahverengi deri koltuğa oturuyor.

"Düşüş yüzünden Gray. Elbette zayıf ve yorgun görünüyor."

"Buna inanmıyorum." Sesim sakın ve bıkkın, ama babamın bakışları benimkilerle kesişiyor. "Son zamanlarda hastaneye çok girip çıkıyor."

"Tıbbi açıdan her zaman kırılgan olmuştur," diye hatırlatıyor bana. "Ve evet, son zamanlarda kötü bir dönem geçiriyor ama durumu o kadar da kötü değil. Endişelenecek bir şey yok."

Babam bir kardiyolog. Mükemmel bir hekimdir. Ama bazen annemin sağlık durumunu inkar ettiğini düşünüyorum.

"MS hastası," diye hatırlatıyorum ona. "Ve yüksek tansiyon." "Bunların hepsi kontrol altında," diye ısrar ediyor.

"Bugün bana son zamanlarda baş dönmesi yaşadığını ve bu yüzden merdivenlerden düştüğünü söyledi. Kan basıncı çok yüksekti, buna şaşmamalı."

"Bazen tansiyon ilacını almayı unutuyor," diye kabul ediyor. "Ama bunun için yeni bir sistemimiz var. Neden sorgulanıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Çünkü annem hasta ve sen bana *ne kadar* hasta olduğu konusunda dürüst davranmadın baba."

"Sen meşgul bir adamsın. Zorlu bir kariyerin var ve annen her kendini iyi hissetmediğinde her şeyi bırakamazsın."

"Evet, aslında . Bana karşı dürüst olmanı istiyorum baba."

Tekrar iç çekti. Birdenbire çok yaşlı görünüyor. Çok yorgun.

"Her şeyi tek yapmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum ona.

"Sizin ve kız kardeşlerinizin kendinizi yük altında hissetmenizi istemiyorum," diye itiraf ediyor. "Ben onun kocasıyım. Ona bakmak benim işim."

"Yardım etmek istiyoruz," diye cevap veriyorum. "Sidney ve Maya'nın da aynı fikirde olduğunu biliyorum. Bu yüzden bizi her küçük şeyden korumayı bırakın ve yardım etmek için bize güvenmeye başlayın. Bu hepimizi daha iyi hissettirecektir."

Ayağa kalkıyorum ve elimde suyumla evin içinde yürüyüp merdivenlerden yatak odama çıkıyorum. Yatağı yatırırken kapıyı açık bırakıyorum ve banyoya geçmeden telefonum çalıyor.

Stella.

Görüntülü aramayı kabul ediyorum ve yatağın kenarına oturuyorum.

Stella'nın muhteşem yüzü ekranı doldurduğunda, "Gözlerimi kamaştırıyorsun," diyorum.

"Bu kadar geç olduğu için özür dilerim. Sadece nasıl görmek istedim." Tanrım, keşke ekranın içinden uzanıp ona dokunabilseydim.

"Ben iyiyim. Bugünkü uçuş için tekrar teşekkür ederim. Ticari bir uçuşla buraya asla bu kadar çabuk gelemezdim."

"Bir değil." Yumuşakça gülümsüyor. "Annen nasıl?"

"Çok yorgun. Kalçasını ve omzunu kırdı, bu yüzden pıhtılaşma olmadığından emin olmak için birkaç gün hastanede kalacak. Eve gelmeden önce muhtemelen onu fizik tedavi rehabilitasyon merkezine götürecekler."

"Çok üzgünüm Gray. Bu çok korkunç."

"Bazı sağlık sorunları var," diye cevap veriyorum ve Stella'nın burada olmasını her şeyden çok dileyerek sertçe yutkunuyorum. Onu bir haftadır tanımıyorum ve onu özlüyorum.

"Seattle'a ne zaman döneceğimi bilmiyorum. İşler yoluna girene kadar bir hafta kadar burada kalabilirim."

"Elbette," diye yanıtlıyor.

"Hey," Maya kafasını kapı aralığından uzatıyor ve telefonda olduğumu görünce sırtıyor. "Stella mı o?"

"buradan Maya."

"Onunla konuşmak istiyorum."

Telefonu elimden kaptı ve koridorda koşmaya başladı. Elimi yüzüme sürüyorum.

Maya tam bir baş belası.

Yedinci Bölüm

STELLA

"Merhaba, ben Maya, falan filan," diyor muhteşem kadın, koridorda gözle görülür bir şekilde koşarken, biraz başım dönüyor. "Gray beni yakalamadan önce sadece bir dakikam var. Buraya gelmelisin."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Evet. Stresli ve bugün senden çok bahsetti. Ayrıca hepimiz sizinle tanışmak istiyoruz. Gray kadınlar hakkında konuşmaz. Asla. İnanın bana, onu yirmi yedi yıldır tanırım ve kızlar konusunda ağzı hep sıkıdır. Bugüne kadar. Yani, en azından birkaç günlüğüne burada olduğuna göre, gelmelisin. Çoğunlukla onun için. Ama yüzde altısı benim için çünkü sizinle şahsen tanışmak istiyorum. Bu arada çok güzelsin. Kaşlarını nasıl böyle alıyorsun? Benimkiler her zaman çok asi oluyor."

"Oh, hepsi kaş ağdasında-" "Ver şu lanet telefonu bana."

Bir itiş kakış oluyor, telefon hokkabazlık yapıyor ve ardından Gray'in yakışıklı yüzü bir kez daha ekranı dolduruyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor ve yürürken başını sallıyor.

"Bütün bu yürüyüşler beni deniz tutuyor," diye itiraf ediyorum gözlerimi kapatırken. "Tekrar durağanlaştığında bana haber ver."

Kıkırdadığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra "Artık güvenli" diyor.

Bir gözümü açıyorum ve gerçekten de oturduğunu görünce ikisini de açıp rahat bir nefes alıyorum.

"Yani tüm aile orada mı?" Ben soruyorum.

"Maya'yla tanıştın," diye cevap veriyor ve gözlerindeki yorgunluğu görebiliyorum. Kollarımı ona dolamak ve onu kendime yakın tutmak istiyorum. "Benden hemen sonra geldi. Spokane'de yaşıyor, bu yüzden onun için hızlı bir yolculuk oldu."

"Peki ya diğer kız kardeşin?"

"Sid sabah burada olacak," diye yanıtlıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Nashville'de şarkıcılık yapıyor ve bu geceye kadar uçak bulamadı. Kırmızı gözle uçacak."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Eğer bilseydim-"

"Kesinlikle hayır," diyor hemen, başını sallayarak. "Beni buraya getirdin ve bu yapman gerekenden çok daha fazlası. Sidney buraya sağ salim ulaşacak."

"Peki ya annen?" Yumuşakça soruyorum. "O nasıl?"

Gray nefesini dışarı üflüyor. "Rahatsız ve biraz korkmuş durumda. Ama bu gece uyuyabilmesi için ona iyi ilaçlar verdiler."

"Yani ikisini de aynı taraftan mı yaraladı?"

"Evet, sol tarafı," diye onaylıyor. "Son zamanlarda başı dönüyordu ve merdivenlerden düşerken o tarafına sert bir şekilde çarptı. O sırada babam burada olduğu için çok mutluyum, böylece yardım gelene kadar kim bilir ne kadar süre yalnız yatmadı."

"Bu kesinlikle bir umut ışığı," diye katılıyorum. "Umarım çabucak iyileşir." "Ben de öyle." Bana gülümsüyor ve beni içine çekiyor gibi görünüyor. "Yirmi dört saatler önce çok farklı , değil mi?"

Kocaman yatağında yuvarlanışımızı, gülüşümüzü, inleyişimizi, iç çekişimizi hayal ediyorum. Hayatımın en iyi seksiydi.

"Bir günde çok şey olabilir," diye kabul ediyorum ve ona göz kırpyorum. "Biraz dinlen, Gray. Buna ihtiyacın var."

"Bok gibi görünüyorum, değil mi?"

"Kötü görünmenizin mümkün olduğunu sanmıyorum ama yorgun olduğunuzu görebiliyorum. Uyumaya git. Umarım seninle yarın konuşuruz."

"Tamam. Tekrar teşekkürler. İrtibatta olacağım." "İyi geceler."

Ona bir öpücük konduruyorum ve telefonu kapattığında ne yapacağımı bilemeyerek dudağımı ısıırıyorum. Maya gidip onunla birlikte olmam gerektiğinden emin görünüyordu, en azından birkaç günlüğüne. Kendim de gördüm ki çok yorgun ve *üzgün* görünüyordu. Ona sarılmak istiyorum. Ve onu rahatlatmak.

Bu çok garip geliyor çünkü Gray'i sadece birkaç gündür tanıyorum.

Ama sanki onu *yıllardır tanıyormuşum* gibi geliyor.

Belki de bunu Liv'le konuşmam gerekiyor çünkü çantamı toplayıp arabama atlayıp doğruca Idaho'ya gitmeyi düşünüyorum.

O kadar geç olmasına rağmen Liv'in numarasını çeviriyorum ve o açana kadar telefonun diğer ucunun üç kez çalmasını dinliyorum.

"Uyandırdıysam özür dilerim," diyorum ona.

"Yapmadın, sadece jakuzideydim ve telefonun yanında değildim. Ne ? Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle," diye yanıtlıyorum. "En azından ebeveynlerden herhangi birinin bir sorunu olduğu için aramıyorum."

"Güzel."

"Biliyor musun, seni özledim. Seni pek görmüyorum ve bugünlerde seninle neredeyse hiç konuşmuyorum."

"Biliyorum." Telefonun diğer ucunda iç geçiriyor. "Gerçekten bir araya gelmemiz gerekiyor. Cumartesi günü kuzenler gecesinde görüşürüz."

"Ve bu eğlenceli olacak, ama sadece ikimiz için zaman ayırdığımız zamanki gibi değil."

"Biliyorum," diyor tekrar. "Gelecek hafta bir gece bunu gerçekleştireceğiz. Söz veriyorum."

"Tamam. Dinle, seni fazla tutmayacağım. Sadece bir arkadaşşıma yardım etmek için Idaho'ya gideceğimi bilmeni istedim."

Ona *her şeyi* anlatmak istiyorum. Tanrım, en iyi arkadaşımı çok özlüyorum ama geç oldu ve ne yapmak istediğimi zaten biliyorum.

Gray'i görmek istiyorum.

"Arkadaşın kim?" diye soruyor ama ben cevap veremedim arka planda Vaughn'un sesini duyuyorum. "Üzgünüm Stel, gitmem gerekiyor. Bu hafta yemek yiyelim ve bana her şeyi anlatabilirsin. Ne zaman döneceksin?"

"Emin değilim. En fazla birkaç günlüğüne gideceğim. Sizi haberdar ederim."

"Tamam. İyi yolculuklar." Kıkırdıyor ve ben de burnumu kırıştırıyorum.

"Sana bir oda tutmanı söyledim ama sanırım tuttun. Hoşça kal Liv."

Biraz daha gülüyor ve sonra "Hoşça kal, Stel." diyor.

Evet, onu özledim. Gray'le ilgili her şeyi ona anlatmak ve tavsiyelerini almak istiyorum. Hâlâ birlikte yaşıyor olsaydık günler önce ona her şeyi anlatırdım. Ve ondan garip bir sır saklıyormuşum gibi hissetmezdim.

Çünkü Gray kesinlikle bir sır değil. O sadece yeni.

* * *

Bu sabah dört buçukta Seattle'dan ayrıldım. Uyuyamayacak kadar heyecanlıydım, Liv'le konuştuktan hemen sonra toparlandım.

Beş saatten az bir süre sonra -ve Maya'nın bana mesajla göndermeyi başardığı adres sayesinde- Idaho'nun kuzeyinde büyük bir gölün üzerindeki büyük bir evin garaj yoluna giriyorum.

Maya'nın Gray'den numaramı almayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama başardığı için çok minnettarım çünkü bunun Gray için bir sürpriz olmasını gerçekten istiyorum.

Ya mutlu olacak ya da acil bir durumda ailesinin evine gelmenin neden uygun olduğunu düşündüğümü soracak - ki bu yanlış olmaz.

Bu sabah buraya gelirken beş saatlik yol boyunca bunu kendime en az elli kez sordum.

Arabadan iniyorum ve kapıyı kapatıyorum, görmeye geldiğim adamdan nasıl bir tepki alacağım konusunda endişeliyim.

Ama ben daha ön kapıya doğru yürüyemeden kapı ardına kadar açılıyor ve Gray yüzü gergin bir şekilde aceleyle dışarı çıkıyor.

Lanet olsun. Beni gördüğüne sevinmedi.

"Özür dilerim-"

Düşüncemi tamamlamadan kıcıımı kavırıyor ve beni kaldırıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve hayatımda başka bir insandan hiç hissetmediğim kadar yoğun ve tutkulu bir şekilde öpüyor.

"Geldin," diyor sonunda alnını benimkine dayarken. "Tanrım, sanki seni hayal gücümle yaratmışım gibi."

"Bir kumar oynadım ve geldim," diye itiraf ediyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sana söylemeliydim."

"Bu hayatımın en güzel sürprizi," diyor yumuşak bir gülümsemeyle ve gözlerindeki kırılganlık nefes kesici. "Burada olmana sevindim."

Sonunda beni ayağa kaldırıyor ve elimi tutup parmak eklemlerimi öpmek için dudaklarına götürüyor.

"Bu evi konuşabilir miyiz?" İçeri girmeden önce bunu düşünerek soruyorum. "Tabii, ne bilmek istiyorsun?"

"Ailenin göl kenarında basit bir evi varmış gibi anlattın. İçinde büyüdüğün bir ev. Burası lanet olası bir yerleşke. Kimsin sen, Kennedy mi?"

Gray güler ve başını sallar. "Pek sayılmaz. Babam bir kardiyolog."

"Ah." Başımı sallıyorum ve Gray'i evin içine kadar takip ediyorum. Yaşam alanındaki geniş pencerelerden manzarayı gördüğümde nefesim kesiliyor. "Vay anasını, bu muhteşem."

"Evet, öyle."

doğru bakıyorum ve *bana* baktığını görünce gözlerimi deviriyorum.

"Çok büyüleyici." Pencerelere doğru yürüyorum ve mavi suya ve gölün üzerinde süzülerek kahvaltısını arayan kel kartala hayranlıkla bakıyorum.

"Babam çoktan hastaneye geldi," diyor Gray ve kollarını arkamdan ortama doluyor. "Maya hâlâ uyuyor ve Sidney de bir saate kadar gelir."

"O zaman kahvaltı hazırlayayım," diyorum ve kollarında döndüğümde onu bana gülerken buluyorum. "Ne dedim ben?"

"Sabahları insanları beslemek hoşuna mı gidiyor?"

"I-" Ağzımı kapatıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Acıktım. Beşten önce evden çıktım ve hiçbir şey yemedim."

"O zaman *seni* beslesem iyi olur," diyor dudaklarımı nazikçe öpmeden önce. "Buralarda her zaman bolca yiyecek vardır. Kahve ister misin?"

"Bir kahve için ruhumu satabilirim," diye onaylıyorum beni süslü ahşap işçiliğine ve kahvaltı köşesinin hemen ötesindeki o güzel manzaraya sahip muhteşem bir mutfığa götürürken, burada oturuyorum ve Gray'in benim için bir kupa doldururken ve sonra biraz yiyecek ısıtmaya çalışırken koşuşturmasını izliyorum.

"Bunlar patates mi?" Kahveme krema karıştırırken soruyorum.

"Evet, kiş ve tarçınlı rulo ile birlikte."

"Burada yemekleri kim yapıyor?" Sırtarak soruyorum. "Oldukça fazla yemek var."

"Babam stresli olduğunda yemek pişirir ve her zaman ofiste vaaz ettiği kalp sağlığına uygun yiyecekler değildir. Yine de sanırım geçen gün tarçınlı ruloları annem yaptı. Burada aç kalmazsınız."

"Muhtemelen otelin sunduğundan daha iyi bir yemektir," diye kabul ediyorum ve mutlulukla iç çekerek ağzıma bir patates atıyorum.

"Ne oteli?"

Kadının sesiyle ikimiz de dönüyoruz ve ben gülümsüyorum.

"Sen Maya olmalısın."

"Ve *sen* de Stella olmalısın," diye sırtarak cevap veriyor. "Peki bu otel muhabbeti de neyin nesi?"

"Arabamda uyumayı tercih etmediğim için göl kenarındaki tatil köyünde bir oda ayırttım. İnternet sitesinde gerçekten güzel görünüyordu."

Maya kararlı şekilde, "Orada kalmayacaksın," diyor ve ben kaşlarımı kaldırarak Gray'e dönüyorum.

Tek söylediği "Onu duydun".

"O zaman nerede kalıyorum?" Onlara soruyorum.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama bu ev çok *büyük*," diye yanıtlıyor Maya. "Burada bir sürü oda var. Sadece lütfen, sana yalvarıyorum, eğer *bir şeyler*... yaparsan... lütfen onları bana dinletme."

"Ailenizin evinde... *bir şeyler* yapmak niyetinde olduğumu sanmıyorum."

"Bir şeyler yapmayı planlıyorum," diyor Gray ve başparmağındaki tarçınlı ruloların kremasını yalıyor.

"Bakın, otelde kalmamın bir sakıncası yok," diye ısrar ediyorum. "Ben sadece buraya geldim."

"Seni ben davet ettim," diye hatırlatıyor Maya, ağabeyi kaşlarını çatarak. "Bekle. Onu sen mi *davet* ettin?"

Maya sadece gözlerini deviriyor ve sonra bana gülümsüyor. "Burada kalacaksın. Güven bana. Şimdi gidip bir duş almalıyım ki annemi görebileyim."

"Sid birazdan burada olur," diye arkasından sesleniyor Gray, sonra bana dönüyor. "Demek buraya gelmek tamamen senin fikrin değildi."

"Hayır, Maya telefonunu çaldığında bahsetmişti ama sonra seni gördüm ve burada seninle olmak istedim. En çok da sana sarılabilmek için."

"Henüz bana sarılmadın."

Ayağa kalkıp gülümseyerek yanına gidiyorum, kollarımı ortasına doluyorum ve yüzümü sert göğsüne bastırıp onu kendime yakın tutuyorum. Gri kazağı yanağımı yumuşatıyor ve kendimi sıcak ve güvende hissediyorum.

Bir süre sonra kollarını bana doluyor ve daha fazla sıkarsa beni kıracakmış gibi hissedene kadar bana sarılıyor.

Hiç de kötü bir his değil.

Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor ve tuttuğumu fark etmediğim uzun bir nefes veriyorum.

"Maya ile hastaneye gidecek misin?" Ondan uzaklaşmadan soruyorum.

"Sidney'i bekleyeceğim ve yerleştikten sonra onu alacağım."

"Sakıncası yoksa yemeği ben pişireceğim. Oturup insanlar için yemek yapıyormuşum gibi görüldüğünün farkındayım, ki genelde öyle *yapmam*. Ama sizlerle tanışmak istemiyorum.

Çünkü bu garip hissettiriyor, bu yüzden *bir Şey* yapmama izin ver yardımsever hissetmek için."

"Her Şey ne piŐirmeyi planladığınızla bağlı."

Yüzüne bakıyorum ve ona gülümsüyorum. "Lazanya mı? İsteddiği kadar uzun süre dayanır."

"Kulağa lezzetli geliyor. Ama burada oturup yemek piŐirmekten daha fazlasını yapmalısın Stella. Tatil köyündeki spada biraz zaman ayır. Benden tabii ki."

"Hastanede olman gerekirken, annen için endişelenirken Őımartılmak garip hissettiriyor. Bencilce, gerçekten."

"Bu hiç de bencilce değil. Uzun bir yoldan geldin. Masaj yaptır, biraz kestir, biraz rahatla. Ben eve diğerlerinden biraz önce gelir ve akşam yemeğine yardım ederim."

"Belki de gelmemeliydim. engel oluyormuŐum gibi hissediyorum."

Gray'in gözleri kısılıyor ve eliyle yanağımı kavrarken çenesi geriliyor. "Sen asla engel olmazsın. Seni burada *istiyorum*. Geldiğin için çok minnettarım. Hastaneye gitmek istememeni anlıyorum ama ben seni burada istiyorum. Şimdi biraz Őımar, ben de biraz sonra seninle burada olacağım."

Maya merdivenlerden inip ön kapıya doğru koşarken, "Sid geldi," diye sesleniyor.

"Görünüşe göre hastaneye ikisiyle birlikte gideceğim," diyor gülümseyerek. "Ve eğer burada gerçekten rahatsızsanız ve tatil köyünde kalmak istiyorsanız, sizi anlarım."

"Stella nerede?" Sidney içeri girerken soruyor. Bakışları odanın öbür ucundan benimkini bulduğunda, doğrudan bana doğru ilerliyor ve kollarını bana dolayarak sarılmadan önce kardeşini iterek yolundan çekiliyor. "Merhaba. Buraya gelirken Maya bana bildiği her Şeyi anlattı. Seni Şimdiden sevdik."

"Merhaba." Sidney'nin omzunun üzerinden Gray'e bakıyorum. "Bekle. Sen Sidney Sterling'sin."

"Tek ve biricik," diyor uzaklaşıp bana gülümserken, sonra bir kolunu kardeşinin beline doluyor ve başını onun omzuna yaslıyor. "Gray senin Nashville'de Şarkıcı olduğunu söyledi ama ben bu bağlantıyı kuramadım. noktalar. Müziğinizi *seviyorum*."

Sidney'in muhteşem yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Öyle mi?" "Tabii ki evet. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Aynen . Kesinlikle daha sonra konuşacağız. Ama önce annemi görmem gerek."

"Sen hazır ben de hazırım," diyor Maya ve Gray'e dönüyor. "Hazır mısın?"

Gray belirsizlikle bana bakıyor. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Tese gidip giriş yapacağım. Bekle."

Maya'nın itirazını durdurmak için elimi kaldırdım.

"Burası benim evim değil; sizin eviniz. Beni kalmaya davet ettiğiniz için minnettarım ama bugün siz hastanedeyken ben tatil köyünde olacağım. Biraz kestireceğim, belki masaj yaptırırım ve yapabileceğim bir sürü işim var. Daha sonra Gray'le burada buluşup herkese akşam yemeği hazırlayacağım ve oradan devam edeceğiz."

Sidney omuzlarını gererek, "Benim için fazladan masaj yaptır," diyor. "O kırmızı göz beni neredeyse öldürüyordu. Tamam, ben arabaya gidiyorum."

Maya kardeşini takip ediyor ve Gray bana doğru uzanıyor. "Sen inanılmazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Ben sadece iyiyim." Güldüm ve onu geri öptüm. "Git ailenle birlikte ol. Sonra görüşürüz."

"Günün tadını çıkar," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. On beş dakikadan daha kısa bir sürede sana ulaşabilirim."

"Bildiğim iyi oldu." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ama ben iyi olacağım. Gerçekten bazı işleri halletmem gerekiyor. Kahvaltı için teşekkürler."

"Bir değil. Ve kendin olduğun için teşekkür ederim."

El ele dışarı çıkıyoruz ve Gray ben arabama binip motoru çalıştırırken bekliyor. Garaj yolundan çıkıp kasabaya doğru giden otoyolda onları takip ediyorum. Onlardan önce sapıyorum ve göldeki tatil köyüne giden yolu takip ediyorum.

Geldiğime memnunum ve bu öğleden sonra Gray'i görmek için sabırsızlanıyorum.

Sekizinci Bölüm

GRI

"Gray sana haberleri verdi mi?" Sidney annemize soruyor. Hepimiz hastane odasında oturmuş sohbet ediyorduk, babam da hastalarıyla ilgilenirken arada bir uğruyordu.

"Ne haberi?" Annem bana bakarak soruyor. Bugün oturuyor, kolu askıda. Sarı saçları derli toplu ve yüzünden geriye doğru toplanmış, hatta bugün kırmızı rujunu bile sürmüş.

Kendini şımarık hissettiğinde hep kırmızı giydiğini söyler.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

"Hiçbir şey değil," diye düzeltti Maya beni. "Eve bir *kız* getirdi."

"Gerçek bir tane. Nefes alıyor ve her şeyi var," diye onaylıyor Sidney memnun bir gülümsemeyle. "Ve çok güzel."

Annemin gözleri bana dikildi. "Ve sen bana söylemedin?"

"Adil olmak gerekirse, dün oldukça meşguldün," diye hatırlatıyorum ona.

Annem burnunu çekerek, "Potansiyel bir aşk ilgisini duymak için asla çok meşgul değilim," diyor. "Adı ne? ? Ne iş yapıyor? Ne iş yapıyor? iyi bir aileden mi geliyor?"

"Bugün gerçekten daha iyi hissediyorsun," diye sırtarak cevap veriyorum.

"Ve cevaplar... Stella, Seattle, iç tasarım ve evet."

Annem dudaklarını büzüyor. "Sen her zaman küçük bir pisliktin."

Maya ve Sidney neşeyle gülüyorlar ve ben sadece omuz silkiyorum, annemin bana zor anlar yaşatacak kadar iyi hissettiğini gördüğüm için mutluyum.

"Kahveye ihtiyacım var," diye açıkladı Sidney. "Maya ve ben kafeteryaya gidiyoruz. Siz bir şey ister misiniz?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdim.

"Bir meyve fincanı istiyorum. Teşekkür ederim, tatlım."

Kız kardeşlerim gittikten sonra annemin yatağına geçiyorum ve onun yaralanmamış elini elime alarak yavaşça yanına oturuyorum.

"Beni korkuttun," diye itiraf ediyorum ayık bir şekilde.

"Benim de pek hoşuma gitmedi," diyor ve yanağını okşuyor, sonra da saçlarımı alnımdan tarıyor. "Saçını kestirmen gerek Grayson."

"Bunun için hiç zaman ayıramıyorum," diye itiraf ediyorum. "Dün gece babamla konuştum ama açıkçası her şeyi küçümsüyor. O ülkedeki en iyi doktorlardan biri ve ben ondan annemin sağlığıyla ilgili dürüst bir yanıt alamıyorum."

"Seni endişelendirmek istemiyor," diye ısrar ediyor yumuşak bir sesle. "Senin yeterince işin var Gray."

"Sen benim *annemsin*. Neler olduğunu bilmem gerek. Dün başının çok döndüğünü söyledin ve bu hiç iyi değil."

"Bu da iyi hissettirmiyor," diye katılıyor. "Çoğu zaman ilaçlarımı almayı hatırlama konusunda kötüyüm. Ama telefonuma hatırlatıcılar koydum ve mutfakta her şeyin benim için hazırlandığı bir ilaç kutum var. Pazar akşamları babanla birlikte dolduruyoruz."

"Ne kadar romantik."

Bu annemi güldürür ve sonra ayılır ve bir an için kucağına bakar. "Gerçek şu ki, sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Bunu üçünüzle birlikte konuşmayı umuyordum ama önce sizinle paylaşabilirim."

Elimi sıkıca tutuyor.

"Bende erken başlangıçlı Alzheimer hastalığı var

Gray." Ona yavaşça göz kırpıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Kesinlikle değil."

"Hey, . Bana bak, bebeğim."

Kalbim hızla çarpıyor ve sanki biri ciğerlerimden nefesimi çalmış gibi hissediyorum.

"Ben iyiyim. Şimdilik iyiyim. Sabahları ilacımı almak gibi ufak tefek şeyleri unutuyorum ama iyiyim."

"Ama unutacaksın," demeyi başarıyorum boğazımdaki yumrunun etrafında. "Bizi unutacaksın."

"Hayır, tatlım."

"İşte hastalık bu," diye hatırlatıyorum ona usulca.

"Adınızı ya da sesinizi unutabilirim ama kalbimde her zaman benim çocuğum olarak kalacaksınız. Üçünüz de benim herkesin olabileceği kadar önemli ve değerlisiniz. Kalbimde ve ruhumda her zaman benim çocuklarım olduğunuzu bileceğim."

"Bu ne kadar hızlı ilerleyecek?" Ona soruyorum.

"Ne belli olmaz. Yıllarca olduğum gibi iyi olabilirim."

"Yoksa?"

"Ya da çok çabuk olabilir. Baban bu alandaki en iyi doktorlardan bazilarına danıştı ve bana yardımcı olacak ilaçlar kullanıyorum. O karanlık geceye sessizce gitmeye hiç niyetim yok, oğlum. Bunun için fazla inatıyım. Katılmam gereken düğünler, tanışmam gereken bebekler ve hayatımın aşkıyla tadını çıkaracağım koca bir emeklilik var. Bundan mahrum bırakılmayacağım."

Gülümsüyorum ama gerçek şu ki, o bunu bilmiyor.

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Ve eğery unutmaya başlarsan, hepimiz sana hatırlatacağız. Sık sık."

"Buna güveniyorum," diye cevap veriyor ve mavi gözlerindeki korkuyu kısa bir anlığına görüyorum.

"Hatırlıyor musun," diye başlıyorum, havayı yumuşatmak ve ona düşünmesi için eğlenceli bir anı vermek istiyorum, "ben çocukken, kızlar gelmeden önce, sen ve babam beni Montana'ya kayak yapmaya gtrmştnz?"

"Yamaçlarda pek de doğal değildin," diyor gülerek. "*Nefret* ederdim."

"Ve bu bizi şaşırttı çünkü sen her zaman çok atletiktin."

O tepeden tekrar tekrar düşme anısına gülüyorum. "ok soğuktu. Ve *zordu*. Kar küreme işini tekrar tekrar yapmaktan nefret ederdim."

"Nasıl duracağını bilmek , değil mi?"

"Bilemem," diyorum ve onu güldürüyorum. "Hayatım boyunca başka bir çift kayağa binmedim."

"Sonrasında ateşin başında sıcak çikolatanın tadını çıkardın," diye hatırlatıyor bana. "Garsonu sana fazladan şekerleme vermesi için bylemiştin. Dokuz yaşında bile küçük bir kalp kırıcıydın."

"O Allah'ın belası dağda çektiğim işkenceden sonra o şekerlemeleri hak ettim."

Annem şimdi daha sert gülüyor, gözlerinden yaşlar geliyor.

"Eve dönerken uçakta, dinleyen herkese kayak yapmanın cezaevlerindeki cezaların bir parçası olması gerektiğini söylediniz."

"Buna hâlâ inanıyorum," kabul ediyorum, bunu hatırlıyor ve annemin de inandığını düşünerek rahatlıyorum.

"Umarım Stella kayak yapmayı sevmiyordur," diyor annem konuyu değiştirerek. "Seviyor mu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"isteyebilirsiniz. Bu senin için anlaşmayı bozan bir şey olabilir."

Stella'nın söyleyeceği herhangi bir şeyin benim için bir anlaşma kırıcı olacağını hayal edemiyorum.

"Onunla ne zaman tanışacağım?" diye soruyor.

"Dünkü kadar kötü bir onu buraya davet etmeyi planlamamıştım." "İkiniz de Seattle'a dönmeden önce onu buraya getirseniz *iyi olur*. Hastanede daha ne kadar kalmam gerektiğini bilmiyorum ve

onunla tanışmak. Anladın mı

beni?" "Ben bir yetişkinim, biliyorsun."

"Sen hâlâ benim çocuğumsun ve emirlere uyacaksın, genç adam."

Gözlerini bana diyor ama ben gözlerindeki mizahı da görebiliyorum.

"Evet, hanımefendi."

"Baban onunla tanıştı mı?"

"Hayır, kadın bu sabah geldiğinde o zaten işteydi." "Peki nerede kalıyor?"

"Tatil köyünde bir odası var ama sizin için de uygunsa onu evde kalmaya ikna edebilirim."

"Onun için bir sürü oda var," diye beni temin ediyor. "Yatak odanızın yanındaki misafir odasında yatakta yeni çarşaf var ve banyo temiz. Onu oraya koy. Kim bilir ne yapmak için onunla gizlice girmek yok."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Kız kardeşlerim kahvelerini ve annemin meyve fincanını taşıyarak odaya geri döndüklerinde annem homurdanıyor.

Annem Maya'dan bir çatal ve açık bir kap alırken bana "Gitmelisin," diyor. "Git kız arkadaşınla takıl."

"Kasabaya *seninle* vakit geçirmek için geldim."

"Sıkıcıyım," diyor annem. "Sadece burada oturuyorum. Bana eşlik edecek kızlarım var ve baban da arada sırada uğrayacak. Git kız arkadaşını gör."

"O benim kız arkadaşım değil."

Maya homurdanır. Sidney gözlerini deviriyor. Annem ise sadece sırtıyor. "Tamam, git *arkadaşını* gör o zaman," diye öneriyor annem.

Maya, "İnanın bana, arkadaşlar birbirlerine bu sabah baktıkları gibi bakmazlar," diyor.

"Peki bu nasıldı?" Ona sordum.

"Dondurma külahı gibi." "Duble çikolatalı mı?" Ben de ona sordum.

"Oh, evet. Çikolata " diye onaylıyor.

"Kulağa doğru geliyor." Annemin yanağından öperim. "Emin misin?"

"Git," diyor ağzına kırmızı bir üzüm atmadan önce. "İyi eğlenceler. Ve onu çok yakında beni görmeye getir."

"Tamam. *Bir şeye* ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım."

Sidney Maya'ya yaklaşıp, "Üstünde geziniyor," diye gözlemliyor. "Bir ana tavuk gibi."

"Her zaman öyleydi," diye hatırlatıyor Maya kardeşimize.

"Ben *buradayım*," diye hatırlatıyorum onlara. "Ben gidene kadar benim hakkımda konuşmaya başlamayın."

Burnumu kırıstırıp annemin odasından çıkarken masumca gülümsüyorlar. Babamın bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kapıdan sadece yirmi adım uzaktaydım.

"O nasıl?" diye soruyor, önümde duraklayarak. Beyaz önlüğünü giyiyor ve boynunda bir stetoskop asılı.

"O harika," diye cevap veriyorum, tekrar kapısına bakarak. "Keyfi yerinde ve pek acı çekiyor gibi görünmüyor."

"Güzel. Bu iyi bir şey. Ağrının üstesinden gelmelerine sevindim."

"Baba, bana söyledi. Teşhis hakkında."

İç çekiyor ve yavaşça başını sallarken gözleri üzgün görünüyor.

"Üçünüze de birlikte söyleyecektik."

"Kızlar kahve içmeye gitti, annemle de konuşuyorduk. Ne zaman öğrendin?"

Babam çenesini sıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Üç hafta önce."

"Tanrım, baba."

"İkimiz de araştırma yapmak, uzmanlara danışmak ve siz çocuklarla konuşmadan önce tüm bilgilere sahip olmak konusunda anlaştık. Bir sonraki ameliyatımdan önce onu görmeye gideceğim. Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz. Bildiğim her şeyi size anlatacağım."

"Tamam. Annem Stella ile vakit geçirmem için beni kovdu." Durdu ve kaşlarını çatı. "Stella kim?"

Sırıtiyorum. "Tanıdığım en harika kadın."

Bir kaşını kaldırıyor. "Görünüşe göre daha sonra konuşacak çok şeyimiz var." "Sonra," diye kabul ediyorum ve yürüyüp gidiyorum.

* * *

Arabamı tesisin valesine bırakıyorum, lobiye giriyorum ve Stella'yı aramak için telefonumu çıkarıyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Neredesin?"

"Tatil köyü."

"Güzel, çünkü ben de öyleyim. Hangi oda?"

"Şanslısınız. Masajımı yeni bitirdim ve odama çıkıyorum. Kırk üç, on iki."

"Yola çıkıyorum."

Kapattım ve asansörlere yöneldim. Araba geldiğinde dördüncü kata basıp arka duvara yaslanıyorum. Asansörlerle ilgili ne olduğunu bilmiyorum, ama Stella'yı gördüğüm andan beri onu bir asansörde becermek istiyorum.

Kapılar açılıyor ve koridorda Stella'nın odasına doğru yürüyorum, kadının kendisinin bir tatil elbisesi giymiş, kapısının kilidini açmak üzere olduğunu görüyorum.

"Gerçekten de mükemmel zamanlama."

Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve gülümsüyor, belli ki beni gördüğüne sevinmiş. "Çok... lezzetli görünüyorsun," diye karar veriyor.

"Ve sen... dinlenmiş görünüyorsun."

Gülüyor ve parmak uçlarını yüzünde gezdiriyor. "Masaj yatağı yüzüm var mı? Kullandıkları beşik yüzünden hep kırıksıklıklar oluyor. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar iyi hissettirdi ki, umurumda bile değil."

Kapının kilidini açtıktan sonra hafif bir şaşkınlıkla onu içeri kadar takip ediyorum.

Sadece bir kral yatak ve göle bakan bir dinlenme alanına inen bir basamak ile basit bir alan.

"Neden şaşkın görünüyorsun?" diye soruyor terliklerinden çıkarken.

"Bu normal bir oda. Süit değil."

"Süite *ihtiyacım* yok. Sence ihtiyacım var mı?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece daha lüks bir odayı tercih etmemen beni şaşırttı."

"Neden?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona gülümsüyorum. "Çünkü sen dün basit bir telefon görüşmesiyle özel bir jet ayarlayan kadınsın."

"Bu benim olduğum anlamına gelmez," diye yanıtlıyor. "Evet, ailem varlıklı ama sırf para harcamış olmak için para harcamıyorum."

"İma etmeye çalıştığım şey bu değildi." Ona gülümsemeye devam ediyorum. "Bu sadece bir sürprizdi, hepsi bu."

"Belki de seni diken üstünde tutmaktan hoşlanıyorum," diye öneriyor Stella ve bornozun bağını çözüp açık bırakıyor, yumuşak tenine bir göz atarak benimle alay ediyor. Havlu kumaş göğüslerini örtüyor, ama piercingli göbeğini görebiliyorum ve öne doğru bir adım attığımda bornozu silkiyor ve ayaklarının etrafına dökülmesine izin veriyor.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Kendine güveni çok seksi. Nefesimi kesiyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne?" Gözlerim onunkilere kayıyor. Zaten zor nefes alıyor. Dudakları ayırık ve gözleri cam gibi.

"Bana öyle baktığında," diye açıklıyor ve sertçe yutkunuyor. "Ne düşünüyorsun?"

Ona dokunmuyorum. Henüz dokunmadım. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Sen, Stella. Seni düşünüyorum. Ve sana adımı haykırmak istediğim tüm yolları."

Nefesi duyulabiliyor ve ben artık ellerimi kendime saklayamıyorum. Ona dokunmaya her şeyden daha çok ihtiyacım *var*. Cildi masaj yağından hâlâ kaygan.

"Bana masaj yapan adamdan daha iyi ellerin var." Bir kaşımı kaldırdım. "O *adam* mı?"

Sırıttıyor. "Evet. Şu adam. Merak etmeyin, burası namuslu bir tatil köyü. Son derece profesyoneldi."

Profesyonel ya da değil, *herhangi bir* erkeğin ona elini sürdüğü düşüncesi kanımı kaynatıyor.

"Cidden bir *masaj terapistini* kısıkanıyor musun?"

". " Bu bir rica değil, bir emir ve dediğimi yapıyor, yatağa tırmanıyor ve sonra vücudunu battaniyeyle örtüyor.

"Burası serin," diye açıklıyor. "Uzun süre üşümezsin."

Kazağımı başımdan çekiştirip pantolonumu ve iç çamaşırlarımı hızlı bir hareketle çıkardıktan sonra ona yatakta katılıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir bacağını kalçamın üzerine atıyor ve ben onu uzun ve yavaş bir şekilde öperken yanağımı kavırıyor.

"Biliyorsun," diyorum çenesini ısırmadan önce. "Sonuçta bu oda iyi bir fikirdi."

Stella beni sırtüstü itiyor ve sonra üstüme biniyor, kendini sikimin üzerinde sürüyor, ileri geri hareket ediyor ve ıslaklığını her tarafına yayıyor.

"Burada sessiz olmana gerek yok," diye kabul ediyor. Kalçaları geri çekiliyor ve tek bir yumuşak hareketle beni içine alıp oturuyor. Kıpırdamadan, tamamen oturmuş halde, kaslarını etrafımda sıkıyor.

"Kahretsin, şaşı olacağım."

"Umarım değildir," diyor gülerek ve beni öpmek için eğiliyor. "Sana hiç yakışmazdı."

Bir kez doğruluyor, o muhteşem mavi gözlerini kapatıyor ve Avuçlarını göğsüme sıkıca dayamıştı.

Ellerim kalçalarını kavıyor, parmak uçlarım o bana binerken etine batıyor. Sıkı meme uçlarıyla sert göğüsleri yüzümden sadece birkaç santim ötede hareket ediyor ve sadece bir aptal onları ağzına almaya direnebilir.

Ben aptal değilim.

"Tanrım, Gray," diye iç geçiriyor, gözlerini açıyor ve muhteşem bir şekilde boşalıyor. Titremeleri azaldığında onu sırt üstü yatırıyorum, ellerini başının üstünde birleştiriyorum ve yavaş ya da yumuşak olamadan içine giriyorum. Bunu tatlı ya da nazık yapmaktan acizdim.

Daha da sert vurduğumda gözleri heyecanla parlıyor ve orgazmın omurgamın tabanından yukarı ve içime doğru hareket ettiğini hissettiğimde, adını söylediğimde zaferle gülümsüyor.

Tanrım, o inanılmaz.

"Masaj ve inanılmaz seks, hepsi aynı öğleden sonra mı?" diye soruyor tembelce. "Evet, lütfen. Kişisel bakımdan bahsediyorum."

Elimde olmadan gülüyorum ve sonra yanağını şefkatle öpüyorum. "Her lanet gün şımartılmalısın, Stella."

"Aynı fikirde değilim," diye cevap veriyor ve alt dudağımı ısıyor. "Bugün hiç iş yapmadığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. Neredeyse."

"Yapma. Hafta içi izin gününü fazlasıyla telafi edecek kadar mesai harcadığınızdan şüpheleniyorum."

Yataktan kalkıyorum, banyoya gidip üstümü başımı temizliyorum, sonra da bir bezi sıcak suyla ıslatıp aynısını kızıma yapıyorum.

Sırt üstü yatıyor ve ben sıcak bezi üzerine bastırıp ona nazikçe bakarken mutlu gözlerle beni izliyor.

"Bu gece ailemin evinde kalmanı istiyorum." Rahat ve temiz olmasından memnun bir şekilde, onu kurulamak için kullandığım bezi ve havluyu yere atıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Annem ısrar etti," diye cevap veriyorum ve onu kendime çekerek uzanıyorum. "Ve şehirden ayrılmadan önce seninle tanışmak istiyor. Evi gördün Stella. Bir sürü yerimiz var."

"Rahatsız etmek istemem," diyor ve yanağını göğsüme değdiriyor.

"Sen değilsin. Ayrıca, seni orada istiyorum." "Peki, tamam o zaman.

Kalacağım."

"Güzel."

Dokuzuncu Bölüm

STELLA

Elimde sabah kahvem, Gray'in ailesinin evindeki görkemli, devasa güverteye açılan sürgülü kapıyı açıyorum ve oturup güneşin tadını çıkarmak için birkaç dakika yalnız kalacağımı düşünüyorum. Belki meditasyon yaparım. Bir battaniyeye sarınıyorum çünkü güneş olmasına rağmen Kuzeybatı Pasifik'te Ekim ayındayız ve bu sabah hava soğuk.

Ama karşı koyulamayacak kadar güzel.

Kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum ve oturacak bir yer bulmak için dönüyorum, neredeyse Maya ve Sidney'in oturup kahvelerini yudumladıkları yere takılıp düşünüyordum.

"Özür dilerim," diyorum kapıya doğru dönerken. "İkinizin burada olduğunu fark etmemiştim. Bölmek istemezdim."

"Otur," diyor Maya, yanındaki koltuğu işaret ederek. "Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Sadece güneş ışığından faydalanıyoruz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Minnettar bir gülümsemeyle oturuyorum, battaniyeyi omuzlarıma doluyorum ve uzun, derin bir nefes alıyorum. "Buradan nasıl ayrıldığını biliyorum."

Sonraki on dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Kahvemizi yudumluyor ve sakın gölü, yaprak dökmeyen ağaçların yansımasını ve diğer tarafta kıyıyı kucaklayan diğer evleri izleyerek rahatlıyoruz.

"Nerede büyüdü sen?" Sidney bana usulca soruyor.

"Seattle," diye cevap verdim. "Şehrin ortasında bir apartman dairesinde. Ailem şehir merkezinde bir yatırım şirketinin sahibi ve yöneticisi ve ofislerine yakın bir apartman dairesine sahip olmak onlar için her zaman en kolayı oldu. Ama Oregon sahilinde de bir evleri var ve yıllar boyunca mümkün olduğunca oraya gittik. Şehrin çılgınlığı yerine her zaman böyle bir yeri tercih etmişimdir."

"Gray şehir merkezinde yaşıyor," diyor Maya.

"Aslında onun binası bizimkilerin hemen bitişiğinde," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Aynı sitede."

"Dünya küçük," diye ekliyor Sidney. "Onunla daha önce hiç karşılaşmamış olman çılgınca."

"Onu orada hiç ziyaret ettiniz mi?" Soruyorum ve kahvemi yudumluyorum. Üçüncü dereceden bir muamele gördüğümün farkındayım. Ve bu sorun değil. Aslında umurumda değil.

"Birkaç kez," diye onaylıyor.

"O zaman binaların ne kadar büyük olduğunu biliyorsunuz. Orada *çok fazla* insan var. Ne zaman taşındığından emin değilim ama on sekiz yaşımdan beri evde yaşamıyorum."

Sidney yumuşak bir gülümsemeyle, "Bu mantıklı," diye cevap verir. "Kusura bakma, henüz yeterince kahve içmedim ve ayrıca seni doğru dürüst sorguya çekme fırsatım da olmadı. Senden zaten hoşlanıyor olsam da söz konusu Gray olduğunda oldukça korumacıyız."

"Anlıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Aşırı koruyucu olan bir düzine kadar kuzenim var. Teyzelerimi ve amcalarımı saymıyorum bile. Aile birbirini korur. Olması gerektiği gibi."

"Tüm ailene yakın olmanı seviyorum," diyor Maya ve güneş bir bulutun arkasına saklandığında battaniyesine sarılıyor. "Bizim pek fazla kuzenimiz yok."

"Benimkilerin hepsi kan bağıyla bağlı değil," diye itiraf ediyorum. "Montgomery'ler, ister doğuştan, ister evlenerek, isterse de arkadaşlık yoluyla olsun, herkesi bir araya getirmeye inanırlar. Yani, Leo Nash benim biyolojik amcam değil ama ona her zaman Leo Amca diyeceğim."

"Bekle." Sidney elini kaldırdı. "Leo Nash senin *amcan* mı?" "Evet, öyle." Ona göz kırpıyorum. "Renkli bir ailemiz var."

"Artık çok sık yıldız çarpması yaşamıyorum," diye itiraf ediyor Sidney. "Yani, Dolly Parton'la kaç kez karşılaşsam karşılaşayım, aynı anda hem ağlayacak hem de kusacakmışım gibi hissediyorum. Yine de çoğunlukla kendimi tutabiliyorum. Ama Leo Nash? On yaşımdan beri o adama aşığım."

"Sen ve dünyadaki çoğu kadın," diyorum. "Karısı Sam'in kalın bir derisi olması ve bu kadar çok şeyi sırtından atması iyi bir şey."

Ailem hakkında daha fazla şey söyleyemeden, sürgülü kapı açılıyor ve Gray kafasını dışarı çıkararak uçümüze kaşlarını çatıyor.

"Burası kırk derece," diyor.

"Ama güneş çıktı," diye cevap veriyorum. "Ve güzel bir his."

"Annemle tanışmak için benimle hastaneye gelmeye var mısınız?" diye soruyor ve geniş, kaslı omzunu kapı pervazına yaslıyor.

"Elbette." İki gündür buradayım. Gray ve ben yarın sabah ilk iş Seattle'a dönüyoruz ve gitmeden önce annesinin benimle buluşmak istediğini biliyorum.

Ben de onunla tanışmak istiyorum. Dün gidecektik ama kalçasındaki ağrı nedeniyle durumu iyi değildi ve hepimiz beklemenin en iyisi olduğunu düşündük.

"Bu sabah kendini daha iyi hissediyor mu?" Ona sordum.

"Babam aradı ve öyle görüldüğünü söyledi, bu yüzden yukarı çıkıp görmeliyiz.
onu."

Kahvemle birlikte ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, ama o hareket etmiyor.

beni içeri aldı. Sadece gülümsüyor ve sonra başını eğip beni usulca öpüyor. Maya, "Bunu annemin önünde yapma," beni güldürüyor.

"Aslında yap," diye karşı çıkıyor Sidney. "Bu onu gülünç derecede mutlu edecek. Hepimizin evlendiğini ve çocuk sahibi olduğunu görmekten bahsedip duruyor ama ben *hayır diyorum*. Kesinlikle olmaz."

"Birbirimizi yaklaşık bir haftadır tanıyoruz," diye hatırlatıyorum hepsine.

Maya makul bir şekilde, "Evet, bu ikimizin biriyle görüştüğünden bir hafta daha uzun bir süre," diyor. "Ona bugün daha geç geleceğimizi söyle."

Gray "Tamam," diye cevap veriyor ve eve girebilmem için geri çekiliyor. Kupamı durulayıp bulaşık makinesine koyuyorum ve sonra üst katta kaldığım odaya çıkıp giyinmek ve makyaj yapmak için acele ediyorum. Baştan sona on beş dakikaya indirdim ve sonra parmaklarımı saçlarımda gezdirip aynada kendime bir kez daha bakıyorum.

Mavi, dökümlü bir bluz, kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı giyiyorum. Çok rahat ama yine de bir arada.

Louis Vuitton çantam kıyafetimi tamamlıyor ve aşağı indiğimde Gray beni bekliyor. Siyah bir kazak ve kot pantolon içinde *harika* görünüyor ve onu yukarı çekip onunla birlikte olmak istiyorum.

Sonra, Stella.

Hastaneye gitmek sadece on dakika sürüyor ve Gray park için nereye gideceğini çok iyi biliyor. İçeri girerken elimi tutuyor ve biraz sıkıyor.

"Gergin olmanıza gerek yok" diyor.

"Aslında değilim," diye cevap veriyorum ve bana doğru baktığında ona gülümsüyorum. "Muhtemelen öyle olmalıyım ama baban ve kız kardeşlerin bana karşı çok iyiler, endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum."

"Haklısın. Ve hepsiyle bu kadar rahat hissetmenize sevindim."

İki kişiyle birlikte asansöre biniyoruz; biri ağlıyor, diğeri onun sırtını sıvazlıyor. Üçüncü katta iniyorlar ve bizi arabada yalnız bırakıyorlar.

"Bir gün," diyor Gray, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, "seni bir asansörün duvarına yaslayacağım ve kör edecek şekilde becereceğim."

Ağzımda bir şey olsaydı tükürürdüm.

Bunun yerine dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sonra yavaşça başımı çevirip ona bakıyorum.

Çenesi gergin ve gözleri kısık. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdiğimde, benimkilerin etrafında sıkılaşıyorlar.

Neredeyse cinsel gerilimin *kokusunu* .

"Aklınızda belirli bir asansör var mı?" Boğazımı temizledikten sonra soruyorum.

Gray dudaklarını yalıyor ve sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Evet, aslında. I

yap.

"Bana söyleyecek misin?"

Asansör durdu ve kapılar açıldı. "Hayır," diyor biz kata çıkarken.

Bu adam çok ilgi çekici. Çok seksi ama bir o kadar da ilginç. Bu adam seks sadece hayatımın en iyisi değil; aynı zamanda *daha fazlası*. Daha yoğun, daha samimi.

Kız kardeşlerine onu bir haftadır tanıdığımı söyledim, ki bu kesinlikle doğru, ama sanki birbirimizi *yıllardır tanıyormuşuz* gibi hissediyorum. Onun yanında tamamen kendime güveniyorum ve rahatım. Ona sonuna kadar güveniyorum.

Ve bu, ailem dışındaki biriyle nadiren olur.

Annesinin odası olması gereken yere vardığımızda kapının kapalı olduğunu görüyorum.

"Belki de uyuyordur," diye öneriyorum.

Gray başını sallayarak, "Otuz dakika önce uyandı," diye cevap veriyor. Etrafta bir hemşire arıyor ve bir tanesine işaret ediyor. "Merhaba, ben Jeanie'nin oğluyum. Doktorun yanında mı?"

"Hayır, aslında babanı içeri girerken gördüm."

"Oh, mükemmel." Gray kapıyı çalıyor, içeri itiyor ve sonra aniden durarak beni sırtına çarptırıyor.

Omzunun üzerinden bakıp sırtıyorum.

Gray'in babası Jeanie'nin yüzünü avucunun içine almış ve onu sanki dün evlenmişler gibi tutkuyla öpüyor.

Gray boğazını temizliyor ama birbirlerinden ayrılmıyorlar. Onun yerine David burnunu karısınınkine sürtüyor ve sonra bize dönüyor.

"İyi zamanlama," diyor.

"Bazı şeyler değişmemiş," diye yanıtlıyor Gray ve ellerini ceplerine sokuyor. "Stella'yı annemle tanıştırmak için getirdim ve tanık olması gereken şey bu mu?"

"Bence çok tatlı," diye cevap veriyorum ve Gray'in etrafından dolaşarak Jeanie'ye elimi uzatıyorum. "Merhaba, ben Stella."

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," diyor Jeanie geniş bir gülümsemeyle. "Dün ziyarete gelemediğim için özür dilerim."

"Lütfen, üzülme," diyorum. "Ve yakışıklı kocanla bir süre daha öpüşmek istersen, geri gelebiliriz."

"Ameliyata girmem gerekiyor," diye yanıtlıyor David ve karısına nazıkçe gülümsüyor. "Birkaç saat içinde döneceğim."

Jeanie, "Ameliyatın iyi geçsin," diye cevap verir ve David ayrılırken elini tatlı bir şekilde kalbine bastırır.

Gray'i ilk buluşmamızdan sonra nasıl gördüysem öyle.

"Şimdi gel benimle konuş," diyor Jeanie ve elimi okşuyor. "Senin hakkında çok şey duydum. Sadece Gray'den değil, tüm ailemden. Ve itiraf ediyorum, seninle henüz konuşma fırsatı bulamadığım için kıskanmaya başlamıştım."

"İşte "

"Gray, hayatım, bir sandviç ve biraz meyve alabilirim."

"Saat sabahın onu," diye hatırlatıyor Gray ona.

"Tamam, zaman kahvaltı sandviçi istiyorum. Kafeteryadan."

"Bu, seninle yalnız kalmak istediğinin şifresi," diyor ve yanağını öpmek için eğiliyor. Kulağıma fısıldıyor, "Uzun sürmez."

"Ben de biraz meyve alabilirim. Kahvaltıyı atlادم," diyorum gülümseyerek, o kapıdan çıkıp arkamdan kapatırken. "Yakışıklı, nazik, zeki bir oğul yetiştirmişsin."

"Biliyorum," diyor Jeanie mutlu bir iç çekişle. "O ve kızlarım harika insanlar. Elbette babalarının ve benim de bunda payımız var ama onlar böyleler."

"Ailenizi çok seviyorum."

"Ben de öyle. Şimdi bana kendin hakkında her şeyi anlat. *Her şeyi* bilmek istiyorum ve en başından başla. Hiçbir şeyi atlama."

"Bir süre burada kalabiliriz."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye hatırlatıyor ve ben de bu güzel, tatlı kadına kendimle ilgili her şeyi anlatmaya hazır bir şekilde .

* * *

Olivia'nın küçük kardeşi Keaton, "Izgara yapıyoruz," diye haber veriyor. Bugün Cumartesi, kuzenlerin partisinin olduğu gün ve Keaton Liam'la birlikte az önce geldi. Şimdi Drew ile birlikte ızgaranın etrafında duruyorlar.

"Genelde sadece pizza alırsınız," diye hatırlatıyorum ve üç çift inatçı erkek gözü benimkilerle buluşuyor.

"Pirzola ve biftek istiyoruz," diyor Liam kararlı bir şekilde. "Bilirsiniz, erkek yemeği."

"Pizza erkek yemeği değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Cinsiyete özgü beslenme seçenekleri olduğunu bilmiyordum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye yanıtlıyor Liam. "Et ızgara yapmak istiyoruz." "Tamam, ama lütfen evi yakmayın. Siz çocuklar bakkaliye?"

"Evet," diyor Keaton. "Ve diğerlerinden bazıları da taraf tutuyor."

"Yemek yediğim sürece bana uyar," diye cevap veriyorum ve Olivia ile Vaughn'un ellerinde patates salatasına benzeyen büyük bir kâseyle içeri girdikleri eve geri dönüyorum.

"Hey," diyor Liv kocaman bir gülümsemeyle. "Sanırım bu sefer menüyü değiştiriyoruz."

"Sanırım öyleyiz," diye kabul ediyorum. Liv kaseyi tezgâhın üzerine koyar koymaz ona sıkıca sarılıyorum. "Seninle yüz yıldır konuşmadım ve sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki."

"İyi misin?" Liv geri çekilip kaşlarını çatarak bana bakarken soruyor. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve Vaughn'a gülümsüyorum.

"Merhaba." "Bu da benim gidip çocukları bulmam için bir işaret."

"Arka tarafta," dedim ona. "Ateşin yanında."

Vaughn en iyi mağara adamı taklidini yaparak "Erkekler ateş yakar," diyor ve beni kıkırdatıyor.

Ama ben Liv'e Gray'den, Idaho'ya gitmekten ve ailesiyle birlikte olmaktan bahsedemeden kuzenler salata, patates ve ekmek taşıyarak ön kapıdan içeri dalıyorlar. Yiyebileceğimizden daha fazla yemek.

Aslında bu doğru değil. Çocuklar onu yiyecek.

Liv'e, parmağımı göğüs kemiğine sokarak, "*Bu gece aray*ı kapatacağız," diyorum. "Bu, partiden sonra herkes evine gittikten sonra olsa bile. Olacak."

Danny ve Brandon kapıdan içeri girip Gray'i takip ederken, "Bana uyar," diyor.

Danny içeride dans ederken ve muhteşem bir tahta parçası üzerinde şarküteri ürünlerini sunarken "Biz buradayız" diye şarkı söylüyor.

"Yaşasın," diyor Liv ve Danny'ye sarılıyor. "Sizi uzun zamandır görmemiştim.

Düğün ne zaman?"

Brandon, "İki hafta içinde," diye yanıtlıyor.

Gray yanıma geliyor, kolunu belime doluyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Dün gece seni özledim."

Ona gülümsedim. "Öyle mi? Güzel."

Gözleri kısılır ve Liv boğazını temizler.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," diyor ve Gray'e elini uzatıyor. "Ben Olivia, Stella'nın en iyi arkadaşayım."

"Grayson Sterling," diye yanıtlıyor Gray. Liv'in gözleri dönüyor ve

Be

n. "*Eski* avukat mı?" diye soruyor.

"Yaşlı mı?" Gray kaşlarını kaldırarak sorar.

Brandon ve Danny gülmekten kırılır.

"Meğer o kadar da yaşlı değilmiş," diyorum Liv'e. "Bir insanı yaşına göre yargılayamazsın.

onların adı."

"Yaşlı olacağımı mı düşündün?" Gray sorar.

"Şey, evet. . Ama ."

Gray sırtıyor ve elimi tutup dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi ısırtıyor.

"Çok romantik," diyor Danny iç çekerek. "Boşanma avukatımız, elini üzerinden çekemeyeceğin bir adam. Yani, iş partileri ve ailesiyle tanışma gezisi arasında, sanırsın yıllardır çıkıyorsunuz."

Liv uzun bir süre bana bakıyor, iri, yeşil gözlerinden acı fışkırıyor ve sonra dönüp sürgülü cam kapıyı arkasından çarparak uzaklaşıyor.

"Ne dedim ben?" Danny sorar.

"Onu bilgilendirmeye fırsatım olmadı," diye cevap veriyorum ve iç çekiyorum. "Geri geleceğim. Kendinizi evinizde hissedin. Çocuklar biraz pirzola ve biftek ızgara yapmak üzereler. Buzdolabında ve dışarıda devasa büyüklükte bir soğutucuda içecekler var."

Brandon, "Biz hallederiz," diye beni temin ediyor ve ben de Olivia'nın peşinden koşuyorum. Onu bulduğumda Vaughn'un yanında duruyordu ama dışarı çıktığımda gözleri hançer gibi parlıyordu.

"*Şimdi* konuşalım," diyorum ve onu çocuklardan uzaklaştırıp bahçenin uzak tarafına, yalnız kalabileceğimiz bir yere çekiyorum. "Neden kızgınsın?"

"Bilmiyorum Stella. Belki de bir yabancıyla koca bir *ilişki* yaşadığın ve bana hiçbir şey anlatmadığın içindir. Vaughn ile ilişkiyi gizli tutmak zorundaydım ve sen *her şeyi* biliyordun. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve benim bilmediğim o kadar çok şey yaşıyorsun ki. Ama Danny kesinlikle biliyor, değil mi?"

"Danny'yi kıskanmaya hakkın yok," diyorum başımı sallayarak. "Onunla çalışıyorum ve seni *hiç* görmüyorum Liv. Asla. Beni aramıyorsun ya da mesajlarıma cevap vermiyorsun. Evet, Gray'in kim olduğunu biliyor. Brandon'la birlikte çalışıyor. O bizim avukatımız."

"Ve sen onunla birlikte iş partilerine katılıyorsun ve lanet *olası ailesiyle* tanışmaya gidiyorsun ve benim *hiçbir şeyden* haberim yok."

"Seni ben *aradım!*" Bağıríyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Seni ne yapmam gerektiğini sormak ve her şeyi anlatmak için aradım ama her zaman olduğu gibi Vaughn'la birlikte olduğun için telefonu kapatmak zorunda kaldın - muhtemelen onunla yatmak için. Sana ihtiyacım vardı ve son zamanlarda olduğu gibi gitmek zorundaydın. Yani, hayır, bana neler olduğunu bilmiyorsun. Çünkü seninle konuşmak istesem, peşinden koşmam gerekir. Evet, Vaughn'la çıkarken yanındaydım ama uzun zamandır *yanımda* olduğunu söyleyemem. Hayatımızda ilk kez sana güvenemiyorum Liv."

"Saçmalık." Başını sallıyor. "Mesajlarıma da cevap vermiyorsun, Stella."

"Hayır, bu mutlak gerçek."

"Tek söylemen gereken 'Sana ihtiyacım var Liv' ve ben hemen oradayım."

"*Bu* saçmalık. Yoksa neden seni gece yarısından sonra arayayım ki? Aramazdım."

Liv dudağını çíğniyor ve gözlerini bana dikeyor. Onu daha önce de böyle kızgın görmüştüm ama bana hiç böyle bakmamıştı ve bu beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Arkadaşlık iki yönlü bir yoldur Liv. Seni görebilmek ya da sana güvenebilmek için her zaman peşinden koşmam. Evet, işle meşgulsün ve Vaughn'la vakit geçirmek için Vancouver'a gidiyorsun ama yine *de*

Burada sana ihtiyacı olan insanlar var. Senin herkesi unutacak türden bir kız olacağını hiç düşünmemiştim."

Başımı sallıyorum ve uzaklaşıyorum çünkü konuşmaya devam edersem, kastetmediğim ve daha sonra pişman olacağım daha fazla şey söyleyeceğim.

Gözyaşlarının eşiğindeyim. Olivia ile kavga etmekten nefret ediyorum. Hiç uzun sürmezler ama onun tarafından hiç bu kadar incitilmemiştim.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum Keaton'a ve diğer çocuklara, evin içinden misafir banyosuna doğru yürüyüp kendimi içeri kilitlerken.

Çok kızgınum.

Kapı çalınıyor ve makyaj masasına yaslanırken başımı sallıyorum.

"Bir dakikaya geliyorum."

"Aç ," diyor Gray, sesi sert ama nazik.

Derin bir nefes alıyorum ve kilidi açmak için kapıya yöneliyorum. Gray içeri girdiğinde beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılmasına izin veriyorum.

"Liv ile kavga etmekten hoşlanmam."

"Giderken gözyaşlarını silmesine bakılırsa, onun da bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim."

"Gitti mi?"

"Evet, yapmak üzereydiler."

Ondan uzaklaşıp hızla banyodan çıkıyorum ve Liv'i ön kapıyı açmadan yakalıyorum.

"Gitme."

"Muhtemelen en iyisi bu," diyor gözlerimin içine bakmadan. "Daha sonra konuşabiliriz."

"Gitmeni istemiyorum," diye tekrarlıyorum ve Liv ile kapının arasına giriyorum. "Ateşkes ilan edelim. Bunu yarın hallederiz."

Uzun, derin bir nefes alıyor. Vaughn hiçbir şey söylemiyor, sadece temkinli gözlerle ikimizi izliyor.

"Biraz pizolla yemek istiyorum," diyor Liv yavaşça. "Ama Keaton beni zehirleyerek öldürebilir."

En kötüsü geçtiği için rahatlamış bir şekilde sırtıyorum. "O zaman hep birlikte öleceğiz. Gel hadi."

Onuncu Bölüm

GRI

"Bu gece kesinlikle çıplak yüzmeyeceksin," diyor Olivia kendisine ukalaca gülümseyen bir adama. Bütün isimleri tutamıyorum. İsim etiketleri olmadan nasıl hatırlıyorlar? Stella'nın ailesinin büyük olduğunu söylediğini biliyorum, ama hiçbir fikrim yoktu. "Liam Montgomery, bunu yasaklıyorum."

"*Yasaklıyor* musun?" diyor ve omzunun üzerinden uzanıp vahşi, kireç yeşili gömleğini çıkarıyor. "Bana bir şey yaptırmanın en hızlı yolunun bu olduğunu biliyorsun."

"Neden kıyafetlerini çıkaramıyorum?" Lucy odadakilere soruyor. Adını hatırlıyorum çünkü gelip bana hukuk şirketim, ailem ve ona anlatmak istediğim her şey hakkında sorular sormaya özen gösteriyordu. Sevimli ve cana yakın biri ve Sidney'in yaşında, neredeyse yirmi üç yaşında olduğunu duyduğumda şaşırdım. Lucy bundan çok daha yaşlı görünüyor. "Kimse senin çıplak kışını görmek istemiyor, Liam."

Liam gözlerini deviriyor ve ızgaraya dönerek kaburgaları çevirmek için maşayı eline alıyor.

Stella, Liv ve diğer kızlardan bazıları atıştırmalıklar ve içeceklerle dolu bir masanın yanında sohbet ediyorlar. Diğerleri içeride konuşuyor ve gülüyor.

Ben de Liam, Keaton ve Drew ile ızgaranın yanında duruyorum.

"Demek avukatsın?" Keaton söylüyor ve birasını yudumluyor. "Ne tür?" "Çoğunlukla şirket hukuku yapıyorum," diye cevap veriyorum.

Stella, söylediği bir şeye gülen Danny'ye, "Sen bir pislüksin," diye bağırıyor.

"Kocanla böyle mi konuşuyorsun?" diye soruyor ve ellerini beline koyuyor.

Verandadaki herkes sessizleşir.

"Uh, ne?" Keaton soruyor. "*Neyiniz?*"

"*Sahte* koca," diye açıklıyor Stella. "Gray biz konuşurken boşanmayla ilgileniyor."

Tüm gözler bana dönüyor ve Keaton bir kaşını kaldırıyor. "Yani, sadece şirket hukuku değil, o zaman."

"Bu sefer bir iyilik yapıyorum," diye cevap veriyorum. "Nasıl... Ne... *Neden*?"

Liam tökezliyor.

Stella ve Danny Vegas'ta olanları anlatır ve Liam sadece başını sallar.

"Ben olsam böyle bir şey yapardım," diye mırıldanıyor ama kuzenine gururla bakıyor. "İyi iş, Stel."

"Demek iyilik yapmayı seviyorsun," diyor Keaton ızgaradaki etleri terbiye ederken, ama gözlerime bakmıyor. "Boş zamanlarında başka ne yapıyorsun? Kuzenim dışında."

"Görünüşe göre bu partide ızgara yapılacak tek şey et değil," diyerek Drew ve Liam'ın kıkırdamasına neden oluyorum.

Keaton sadece bana bakıyor. Çok gergin bir adam.

Ondan hoşlandım.

"Çok çalışıyorum," diye cevap veriyorum düşünerek. "Oldukça yakın olduğum komşularım var ve genç çocuğa ev ödevlerinde yardım ediyorum. Spor salonuna gidiyorum. Sahilde uzun yürüyüşleri ve Bruce Willis'in oynadığı aksiyon-macera filmlerini seviyorum."

Şimdi Keaton'ın ağzı mizahla seğiriyor.

"Bu anlaşmayı mühürleyecek olan soru bu," diyor ve Drew ve Liam'la bakışıyor.

"Duyalım bakalım."

"*Zor Ölüm* bir Noel filmi mi?"

Üçü de nefeslerini tutmuş beklerken ben Keaton'ın bakışlarını üç saniye boyunca kendi bakışlarımla birleştirip cevap veriyorum: "Elbette, aksini söyleyen aptalın tekidir."

"Kalabilir," diye anons ediyor Drew ve kırmızı Solo bardağını alkışlar arasında havaya kaldırıyor. "Testi geçti."

Stella kendi grubundan ayrılıp bizim gruba doğru yürürken, "Tamam, yeter," diyor. "Ona karşı birlik olmayı bırakın, sizi koca pislikler."

Liam, "Bu tam anlamıyla bizim *işimiz*," diye belirtiyor. "Babalarımızın kim olduğu düşünüldüğünde başka bir şey yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Mağara adamları," diye mırıldanıyor Stella ve beni uzaklaştırmak için elimi tutuyor. İçeri giriyoruz ve o uzun bir nefes alıyor.

"Olivia ile aranız iyi mi?"

"Biz *iyiyiz*," diyor yavaşça. "Diğer saçmalıkları sonra konuşuruz. Ailem sana karşı birleştiği için üzgünüm."

"Aileler böyle yapar," diye hatırlatıyorum ve sonra yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılınca başımı eğiyorum. "Ne oldu?"

"Geçen gün kız kardeşlerine de aynen böyle söyledim. Ee, gezmek ister misin?"

"Tabii ki. Yolu göster."

Bana evi gezdiriyor, çamaşır odasını ve birinci kattaki ofisi gösteriyor. Sonra merdivenlere yöneliriz.

Önümde, üç adım yukarıda ve önümde ileri geri sallanan mükemmel yuvarlak kıcıyla göz hizasındayım. Eğilip onu ısırmak istiyorum.

Bunun yerine, merdivenlerin tepesine ulaştığımızda onu dostça okşuyorum. "Haley ve Erin'in yatak odaları var."

"Drew'un pedi nerede?" Ona sordum.

"Arka tarafta misafir evi var. Çoğunlukla sadece yemek yemek için içeri geliyor."

"Peki bu senin yatak odan mı?" Kapalı kapıyı işaret ederek soruyorum. "Evet."

Kapıyı açıp içeri adım atışını izliyorum. Oda temiz, bir kral yatak, basit bir şifonyer ve pencerenin yanında bir sandalye var.

"Burası eskiden Liv'in odasıydı," diyor. "Ama o taşınınca ben aldım. En büyükleri ev sahibi süitini alır."

"Kulağa adil geliyor," diye cevap veriyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Dönüyor ve şehvet dolu gözlerle bana bakıyor. "İnsanlarla dolu bir odada sana yakın olmanın ve sana dokunmayı bu kadar çok istemenin nasıl bir işkence olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarını yalıyor ve yavaşça beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Evet, aslında, ben yap."

Başka bir şey söylemeden onu kendime çektim, yüzünü çerçeveledim ve Bütün gece yapmak istediğim gibi.

İnliyor ve elleri kotuma doğru bir dalış yapıyor.

Sikim serbest kaldığında, Stella kot pantolonundan kıpırdanıyor ve külotunu külotuyla birlikte çıkaramadan, onu döndürüyorum, duvara yaslıyorum ve tişörtünü aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkarırken kendimi ona sürüyorum.

"Hızlı," diyor dişlerini gösterip beni ısırmadan önce dudaklarıma karşı. "Sert ve hızlı. Hemen şimdi."

"Siktir, evet. Hemen şimdi." Külotunu kenara çekiyorum ve zaten kaygan olan sıcaklığına doğru itiyorum. Normalde yaptığım gibi duraklamıyorum. Bunun yerine, her seferinde daha sert, tekrar tekrar itiyorum, bizi bitiş çizgisine doğru sert ve hızlı bir şekilde itiyorum.

Parmaklarını saçlarıma gömüp çekiştirdiğinde, bitmek üzere olduğunu anlıyorum.

"Şimdi," diye tekrarlıyorum ve omzunu ısıriyorum. " geç, bebeğim."

"Tanrım," diye fısıldıyor amcığı etrafımda kasılırken. Bir kez daha itiyorum ve uçurumun kenarından düşerken boynuna doğru inliyorum.

Nefes nefese kapıya dayandım, başımı kaldırdım ve onun mavi gözlerine baktım.

"Bu meze," diye bilgilendiriyorum onu. Karşılığında tek söylediği "Nefis" oluyor. "Kendini temizleme."

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere kayıyor. "Ne?"

"Gecenin geri kalanında içinde ben dolaşmanı istiyorum. Tam *orada* yaptığımız muhteşem karmaşayla."

Aşağı uzanıp parmaklarımı dağınık yarığı boyunca sürüklüyorum ve gözlerinin büyümesini izliyorum.

"Tamam o zaman."

Ona göz kırpiyorum, kendimi uzaklaştırıyorum ve ellerimi yıkamak için banyoya giriyorum.

"Demek odamı beğendin," diyor diğer odadan. "Tatlım, odanı zar zor gördüm. Gözlerim sadece seni görüyor." Elini tutuyorum ve kapıyı açarken parmak eklemlerini öpüyorum.

"Hadi parti yapalım."

"Sanırım az önce yaptık," diyor gülerek. "Gerçekten yumuşağım."

"Güzel."

Beni aşağı indirirken sırtıyor.

"İşte buradasın," diyor Olivia Stella'nın elini tutmak için koşarken.

"Karaoke yapacağız."

"*Biz kimiz?*" Stella soruyor.

"Sen ve ben," diye yanıtlıyor Olivia.

"Bunun için yeterince sarhoş değilim." Stella başını sallar, ama Olivia Stella'yı oturma odasına sürükler, orada tüm sistem vardır

çoktan . "Bekle, *Islands in the Stream*'i mi söylüyoruz?"

Müzik başladığında Liv başını sallayarak "Kenny Rogers olacağım," diyor.

Geride durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak iki kadının yüreklerindeki tüm tutku ve coşkuyla şarkı söylemelerini izliyorum.

"Stella kız kardeşinin Sidney Sterling olduğundan bahsetti," diyor Lucy bana katılırken.

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Belki bir ya da iki şarkı söylemelisin."

Ona sırtıyorum ve başımı sallıyorum. "Ailede şarkıcı olan Sid'dir.

Ben."

"Ben bir hayranım," diye yanıtlıyor Lucy. "Ve eğer bir ülke megastarınız varsa

Abla, ailede ünlü birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Evet, öyle. Gerçi çok fazla paparazziyle falan uğraşmıyoruz çünkü Sid Idaho'ya eve döndüğünde ortalıkta görünmüyor."

"Hoşumuza gitse de gitmese de ailemiz tamamen ünlülerin hayatıyla ilgili," diye yanıtlıyor, gözlerindeki bakış artık ciddi. "Bazen çok gergin oluyor. Bu evin ve şimdi de yan evin ailemizde olmasının nedenlerinden biri de bu. Çünkü ailelerimiz bizi güvende tutmak istiyor."

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı sallıyorum. "Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum Lucy." "Anlıyor musun? Çünkü *kimse* yaşamadan anlayamaz. Bizde yok

dikkatsiz olma lüksüne sahip değilim." "Ben dikkatsiz bir adam değilim."

Lucy gülümsüyor ve kolumu okşuyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Stella ve Olivia'nın kollarını birbirlerine dolamış, kız kardeşimin geçen yıl Sam Hunt ile birlikte tesadüfen coverladığı klasik şarkıyı söyledikleri yere bakıyorum.

On hafta boyunca listelerde kaldı.

Bu şarkı başka bir şarkıya dönüşür ve ardından Liam mikrofonu çalarak bir Nirvana şarkısının akortsuz yorumunu söyler.

Stella aceleyle geliyor, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Dolly'yi kim sevmez ki?" diye soruyor.

"Sevilmeyecek ne var?" Onaylıyorum. "Bir takım boruların var."

"Hayır, sıvı cesaretim ve bir karaoke makinem var" diye yanıtlıyor ve bir yudum su alıyor. Alkolü yaklaşık bir saat önce bıraktığını fark ettim. "Daha fazla yemeğe ihtiyacım var."

"Gidip biraz alalım," diye önerdim. "Eğleniyor musun?" diye soruyor.

"Beklediğimden de fazla," diye onaylıyorum. "Özellikle ev turundan çok keyif aldım."

Sırıttıyor ve tabağına bir yığın pirzola dolduruyor. "Başlangıç yemeğine gelene kadar bekleyin."

* * *

Onu üç gündür görmedim.

Ve Stella'yı çok uzun süre görmediğimde huysuzlaştığımı keşfettim. Hiçbir zaman her gün biriyle birlikte olma ihtiyacı hissetmedim, ama ondan uzak kaldığım anda onu özlüyorum.

Bu...şaşırtıcı.

Ve onu görmediğim için biraz enerji toplamam gerekiyor.

Saat sabahın beşi olabilir ama kışımı yataktan kaldırıp spor salonuna gidiyorum. Geçen hafta Idaho'ya gitmek beni biraz şaşırttı ama gittiğime çok memnunum.

Binamın bodrum katındaki spor salonunun kapısını açmak için kartımı kullanıyorum ve salonun boş olduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. Koşu bandına çıktım ve 5 km koşmaya başlayalı on dakika olmuştu ki kapı açıldı ve daha önce görmediğim bir adam içeri girdi.

Daha yaşlı, ensesinde bir kuyruk haline getirdiği uzun, siyah saçları var. Beyaz bir atlet giyiyor ve kolunun tamamı kabile mürekkebiyle kaplı.

Odayı tarıyor ve beni görünce gözleri kısılıyor. Bir kez başımı salladım.

O da aynısını yapıyor.

Ve bununla birlikte koşu formuma odaklanıyorum. Antrenman zamanına uyabilirsem önümüzdeki yılın başlarında bir yarı maraton koşmak istiyorum.

5 km'lik derecelerimden memnun bir şekilde koşu bandından iniyorum ve biraz squat ve barfiks çekmek için rafa geçmeden önce temizliyorum.

Bu spor salonunda iki raf var ve yabancı diğerinde kendisi bir set barfiks çekiyor. Gerçi benim kullandığım raf, squat için ayarlanmış tek raf.

Ben çömelme hareketleri için ağırlıkları ayarlayıp çalışmaya başlarken o da kollarını çalıştırmak için yanına gidiyor.

Üçüncü setten sonra saate baktım. Otuz dakikadır buradayım ve duşa girip gitmeye hazırlanmadan önce bir otuz dakikam daha var

Mahkemeye.

Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarıyorum ve su şişemden bir yudum alırken boynumda asılı kalmalarına izin veriyorum.

Diğer adam müzik dinlemiyor.

"Binada yeni misin?" Ona sordum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Yan binada oturuyorum. Spor salonumuzu yeniliyorlar, ben de buraya geleyim dedim."

"Ah, güzel. Ben Gray."

"Nate," diyor başını sallayarak. "Sabahın bu saatinde buranın daha yoğun olacağını düşünmüştüm."

"Genelde burası bana kalır."

"Belki buraya daha sık gelirim, daha sessiz bir yer olur" diyor ve çantasına uzanıyor. Bir atlama ipi çıkarıyor ve beni şaşırtarak zıplamaya başlıyor. Kaşlarımı kaldırıncı sırttı. "MMA günlerimden kalma bir alışkanlık."

"Eskiden dövüşür müydün?"

"Uzun zaman önce," diye onaylıyor, zor nefes almıyor bile. "Bu iyi bir kardiyo ve koşmaktan nefret ediyorum."

Uzun süre sessiz kaldık, tek başımıza çalıştık.

Eve gitmek üzere çantamı alıp çıkmadan önce Nate basitçe "Ben Stella'nın babasıyım" dedi.

Duruyorum ve yavaşça ona dönüyorum. Bana doğru

bakmıyordu. "O zaman burada olman tesadüf değil."

"Hayır, öyle." Ayağa fırlıyor ve on kolay barfiks çekiyor, sonra ayağa . "Burada olacağını bilmiyordum. Ama kim olduğunu biliyorum. Ailemiz büyüktür ve kimse ağzını kapalı tutamaz."

"Stella'nın ya da benim bir sır saklamaya çalıştığımızı sanmıyorum," diye cevap veriyorum.

Nate bir kez başını sallıyor. "Görünüşe göre kuzenler senden hoşlanıyor."

"Ben de onları seviyorum. Kızınız da harika bir insan."

"O bundan daha fazlası," diyor, şimdi gözlerimin içine bakarak. "O her şey demek."

Çantamı yere bıraktım ve diğer adama doğru yürüyüp elimi uzattım.

"Ben Grayson Sterling, Bay McKenna. Ve onu kısa bir süredir tanımama rağmen, kızınıza aşık oluyorum."

Elimi sıkarken gözlerinde bir şeyler dolaşıyor. Sıkı tutuyor ama egoist bir şekilde değil.

Öyle işte.

"Julianne ve ben seni ve Stella'yı akşam yemeğine davet etmek istiyoruz, en kısa zamanda."

"Bunu ben de isterim. Teşekkür ederim."

Nate elimi bırakıyor ve geri çekiliyor, ama gözlerini

Be

n. "Yaş farkını sevmiyorum."

"On yıldan az."

"hoşuma gitmiyor," diye tekrarlıyor. "Ama eğer istediği sensen, ben onun arkasında. O hayatınıza girecek en iyi şey."

"Evet." Elimini saçlarımdan arasından geçirip derin bir nefes alıyorum. "Biliyorum. Her şeyin bu kadar hızlı olması çılgınca mı?"

"En iyi şeylerden bazıları böyle olur," diyor. "Bunun çılgınca olduğunu düşünmek için bu şekilde gerçekleşen ve uzun yıllar boyunca gelişen çok fazla ilişki gördüm. Sadece dikkatli olun."

Başımı salladım, geri çekildim. "Evet. Öyle yapacağım. Kalıp konuşurdum ama yakında mahkemeye çıkmam gerekiyor ve bu halde çıkamam."

Nate'in gözleri mizahla dolar. "O zaman gitseniz iyi olur. Akşam yemeği için temasta olacağız."

"Dört gözle bekliyorum."

Aceleyle asansöre gidiyorum ve kendi katıma çıkarken iç çekiyorum.

Stella'nın babasından ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu şiddetli değildi, Spor salonunda tanıştığım sağlam, belalı adam.

Bu çok saçma çünkü ben de Stella'yı tanımlamak için tüm bu kelimeleri kullanırdım.

Sabah uçup gitti. Arka arkaya iki duruşmadan sonra, üç saatlik bir molam var, bu yüzden Stella'ya mesaj attım.

Ben: *Meşgul müsün?*

On saniye geçmeden telefonum çalıyor ve ekranda Stella'nın adını görüyorum.

"Selam," diyorum selamlarken.

"Şey, . Şu meşgul değilim, ne var ne yok?"

"Ofise dönmeden önce birkaç saatim var ve benimle öğle yemeğinde buluşmak ister misin diye sormak istedim."

"Kesinlikle isterdim, ama zaten bir öğle yemeği randevum var." "Adı ne?"

Kıkırdadığını duydum. "Adı Olivia." "Oh, güzel. Sonunda konuşacaksın."

"Evet, ihtiyacımız var. Aramızdaki havayı temizlemek istiyorum. Onunla kavga etmekten hoşlanmıyorum, anlıyor musun?"

"Kesinlikle anlıyorum. İyi öğle yemekleri. Oh, ve muhtemelen yakında babandan haber alacaksın."

"Ha? Neden?"

"Bu sabah ona rastladım. İyi adamdı."

"Gray, babam pek çok şeydir, ama basit bir *iyi adam* genellikle bunlardan biri değildir."

"Ondan hoşlanıyorum. Sana sonra anlatırım. İyi öğle yemekleri."

"Lanet olsun, neden Liv'le kavga etmek zorundaydım ki? Tüm duymayı tercih ederdim."

"Bu akşam yemek. Benim evimde." "Orada olacağım."

On Birinci Bölüm

STELLA

"Özür dilerim," diye aynı anda ve sonra masanın karşısında birbirimize gülümsedik.

Bu benim en iyi arkadaşım. Kalbimin kız kardeşi. Ve onunla geçirdiğim bu zaman tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Hayır, özür dilerim," diyor Liv, elime uzanırken başını sallıyor, yeşil gözleri endişeyle dolu. "Son zamanlarda biraz dalgın olduğumu biliyorum. Öyle olmak *istememiştim*. Dürüst olmak gerekirse. Daha çok etrafta olmak isterdim ama hayat çok çılgın. Ama bu bir mazeret değil! Sadece bir bahaneymiş gibi görünmesini istemem."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Yoğun bir dönem olduğunu biliyorum. Bugünlerde nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Üzerinde çalıştığım büyük proje, sahip olduğum daha küçük hesapları takip etmek ve Gray ile olan bu yeni şey arasında çok fazla şey var. Ama konuşmamamız kesinlikle kabul edilemez Livie."

"Anlaştık," diyor başını sallayarak. "Telefonlara ve mesajlara cevap verme konusunda daha iyi olacağıma söz veriyorum. Ve ne olursa olsun Çarşamba akşam yemeklerimize geleceğim. Ama en önemlisi, bana ihtiyacın olursa Stel, tek yapman gereken söylemek. Sana tüm dikkatimi vermek için ne yapıyorsam bırakacağım."

"Sanırım zihin okuyamıyorsun, ha?" Kendini küçümseyen bir sırıtışla soruyorum ve sonra omuzlarını silktiğinde gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Gray'le işler gerçekten çok hızlı geliyor. Sen ve ben biraz telefonda kovalamaca oynuyorduk ve ben onunla bu yeni, seksi kasırgaya yakalandım. Danny'nin ilk haberi Gray'i tanıdığı ve kısa süreli boşanmamızla Gray ilgilendiği için oldu. İkimiz de Danny'nin benim için önemli olduğunu biliyoruz ama *sen* benim en iyi arkadaşımsın. Neredeyse kız kardeşim sayılırsın."

"Bunu biliyorum," diyerek beni başından savdı. "Ve Danny hakkında böyle bir sürtük gibi konuşmak istememiştim. Ondan çok hoşlanıyorum. Ama seni pek görmedim,

Birdenbire Danny'nin bildiği ama benim bir sürü bilgi ortaya çıktı. Bir an için çok kıskandım."

"Ben de öyle yapardım," diye itiraf ediyorum. "Senin yerinde olsaydım."

"Bir daha *asla* böyle kavga etmeyelim," diyor Liv. "Çünkü günlerdir midem bulanıyor ve bunu yapamam."

"Anlaştık. Bir daha asla. Sana sesli mesaj falan bırakmam gerekse bile, bana neler olduğunu her zaman bileceksin."

"Aynen." Liv rahatlamış bir iç geçirdi. "Tanrı'ya şükür bitti."

"Değil mi? *En kötüsü* de buydu."

"Tamam, şimdi bana Gray'den bahset."

Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde sözümüzü kesiyor ama o gidince Liv'e sırtıyorum.

"Her şey . Bana onun ateşli olduğunu söyle."

"Demek istediğim, Vaughn'a aşığım, tamamen ve tamamen, ama şimdi bu feragatname orada olduğuna göre, evet. Gray iyi bir erkek örneği, Stel. Peki ya yaş meselesi?"

"Herkes bu kısma takılmış gibi görünüyor ama bu bizim için hiçbir zaman sorun olmadı. O harika bir adam. Komik, tatlı, çekici. Ailesini seviyor."

"Büyük ikramiye," diyor Liv.

"Seks sadece... Söyleyecek kelime bile bulamıyorum."

"*En iyisi* bu değil mi?" Mutlu olduğunda yaptığı gibi burnunu kırıştırıyor. "Seks o kadar iyi olduğunda seni şaşırtıyor mu?"

"İki hafta öncesine kadar bundan haberim yoktu ama evet. Bu da bir şeydir."

"Senin için heyecanlıyım," diyor ve kabinin kendi tarafında küçük bir salınım yapıyor. "Ateşli bir adam için heyecanlanmak çok eğlenceli. Şimdi, işteki büyük proje nasıl gidiyor? Bu Bayan Paddington için mi?"

"Evet, ama onunla sadece bir kez konuştum."

Liv bana göz kırpmıyor. "Ama onun evindeki büyük bir tadilatı yönetiyorsun."

"Onun evlerinden biri," diye hatırlatıyorum ona. Florence, Seattle profesyonel futbol takımının sahibi ve yirmi yıla yakın bir süre bu takımda oynayan amcam Will'in tavsiyesiyle geldi. "Çoğunlukla asistanıyla konuşuyorum. Ama iyi haber şu ki, iş bitti."

"*Bitti* mi?"

"Evet." Heyecanla çantamdan telefonumu çıkarıyorum. "Aslında, bundan sonra, açılış için eve gidiyorum. Florence şehre yeni geldi."

bugün."

"Aman Tanrım, göster bana," diyor Liv ve fotoğraflara birlikte bakabilmemiz için kabinin kendi tarafından benimkine geçiyor.

"Bir Fransız kır evi teması istedi, bu yüzden biraz rustik görünüyor, ancak her şey son teknoloji ve bence kesinlikle çok güzel. Şu uşağın kilerine bakın."

"Buna ihtiyacım var," diye karar verir Liv. "Evimize gelecek ve bunu benim için hemen gerçekleştireceksin."

"O eve sahip olmayı çok isterdim," diye sırtarak cevap veriyorum. "Açık tuğlalara, tüm o pencerelerle aydınlığa ve açık renklere bayıldım. Evin tamamındaki mobilyaların hepsi yeni. Tepeden tırnağa gerçek ve eksiksiz bir yenileme oldu."

"Stella, bu senin en iyi çalışman. Bir servete mal olmuş olmalı."

"Bir buçuk servet," diye onaylıyorum. "Ona göstermek için sabırsızlanıyorum. Ama önce bu hamburgeri yemem ve seninle biraz daha takılmam gerekiyor. Sizin işler nasıl gidiyor? İşe gidip gelmekten bıkmadınız mı daha?"

"İdeal değil," diyor. "Vancouver aslında o kadar da değil, ama o kadar uzak ki her zaman arabayla gitmek zorunda kaldığınızda tam bir baş belası oluyor."

"Eminim."

"Ama Vaughn'u haftalarca görmemek daha kötü olurdu, o yüzden olan oldu, anlıyor musun?"

"Peki iş nasıl?"

"Gerçekten çok iyi. Çok sevdim. Düşündüğümde çok daha fazla ve bu çok fazlaydı. Şu anda iki farklı proje üzerinde çalışıyorum. Çok eğlenceli bir zombi filmi ve başka bir romantik komedi. Onları seviyorum."

"Bize bakın. Hayatımızı en iyi şekilde yaşayan bir çift patron."

"Biz oldukça harikayız," diye katılıyor ve kola bardağını benimkine tokuşturuyor. "Birinci sınıf belalılar."

* * *

Arabamı Florence'ın evinin açık kapısına doğru sürüyorum ve uzun, derin bir nefes alıyorum. Bir işi tamamladıktan sonra bitmiş ürünü gösterme zamanı geldiğinde her zaman biraz gergin olurum -iyi anlamda-.

Ama bu seferki *büyük*tü. Florence'ın kim olduğu ve ne kadar etkili düşünüldüğünde, bu benim kariyerim için çok büyük şeyler ifade edebilir. İçimi döktüm

Bu tasarıma kalbimi ve ruhumu kattım ve onun da bunu sevmesini istiyorum.

"İstediği her şeyi yaptın," diye hatırlatıyorum kendime çantamı toplayıp arabadan inerken. "Bu eğlenceli olacak."

Ön kadar yürüdüm, kilidi açmak için şifreyi kullandım ve içeri girdim. Florence'ın asistanı Karen'la, ışıkları yakmak ve her şeyin düzgün görünmesini sağlamak için önce benim burada olacağıma dair anlaşmalar yaptık. Sonra, eğlenceli kısım için benimle burada buluşacaklar.

Aceleyle evin içinde dolaşıp ışıkları açıyorum, taze çiçeklerle uğraşıyorum ve kapı zilini duyduğumda salondaki kanepenin yastıklarını değiştiriyorum.

"Gösteri zamanı," diye fısıldıyorum kapıya aceleyle ilerlerken, kapıyı açıp Florence'ı gördüğümde gülümsüyorum, beyaz saçları tamamen siyah kıyafetiyle tam bir tezat oluşturuyor ve genç asistanı Karen'ı. "Evinize hoş geldiniz, Bayan Paddington."

"Teşekkür ," diyor ve içeri giriyor. "Bunu dört gözle bekliyorum." "Ben de öyle. Nereden başlamak istersiniz?"

"Neden, mutfak tabii ki."

Mutlulukla başımı sallıyorum ve Florence'a yaptığımız her şeyi anlatmaya başlarken iki kadını mutfağa götürüyorum.

"Özellikle fırının etrafındaki açık tuğlaya bayıldım ve bu tezgahlar muhteşem. Bu tek bir levha, ki bu her zaman olmaz. Bazen iki ya da üç levhayı bir araya getirmeleri gerekir ama biz bunun için tek bir parça bulabildik. Ama en güzel kısmı da bu."

Dolap gibi görünen uzun kapılara doğru yürüyorum ve raflar, daha fazla tezgah, başka bir buzdolabı ve bir lavabo ile kaplı ikinci bir odaya açıyorum.

"Bu kiler tüm arkadaşlarınızı kışkandıracak." Florence'ın tek söylediği "Hmm," oldu.

Hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için onu okuyamıyorum. Tamamen vurdumduymaz.

Ama ben odaya kurduğumuz son teknoloji ekipmanlarla ilgili mutlu konuşmalarına devam ediyorum.

"Ne kadar güzel," diye nefes alıyor Karen. "Bana gönderdiğin çizimlerden bile daha iyi."

"Teşekkür ederim."

Onları yeni yemek odasına, Florence'ın ofisine ve aynı zamanda tamamen yenilenen ev sahibinin süitine yönlendirdim.

"Muhtemelen bu küvette yüzebilirsin," diyorum göz kırparak. "Ve turumuz burada sona eriyor."

"Anlıyorum," diyor Florence, etrafına bakınarak. Başka bir şey söylemeden banyodan ve yatak odasından çıkıp merdivenlerden mutfığa doğru ilerliyor.

Karen'la bakiştık ve ben de peşinden koştum.

"Elbette, şurada ya da burada düzeltilmesini istediğiniz bir şey varsa, bunu sizin için kesinlikle halledebilirim."

Florence elini kaldırarak konuşmayı kesmemi işaret etti. Ben de öyle yaptım. Geride durup onun evin içinden ikinci kez geçişini izliyorum, sessizce etrafına bakıyor, yüzü tamamen ayık.

Mutfığa döndüğünde gözlerini bana dikti. "Bundan kesinlikle nefret ediyorum."

Midem bulanıyor. "Ne? Ama önceki asistanın Lily'ye gönderdiğim eskizlere tıpatıp benziyor. O da bana cevap verdi ve senin onayladığını söyledi."

Karen sürüyerek yürüyor ve içimde *çok* kötü bir his var.

Bu.

"Lily bana hiçbir şey göstermedi," diye yanıtlıyor Florence. "O onayladı kendi zevklerine göre."

Şok içinde iki kadının arasına bakıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısınız."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Florence talep ediyor. "*Bunun* benim zevkim olduğunu düşünmene inanamıyorum. Hiç dikkat etmiyor musun? Bana bir bak. Parisli gibi mi görünüyorum?"

"Buna inanamıyorum." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sana ne yapacağını söyleyeyim," diyor Florence. "Bunu düzelteceksin. Hepsini. Her şeyin sökülüp atılmasını istiyorum ve baştan başlayacaksınız. Masrafı *sana* ait olmak üzere."

"Bu çeyrek milyon dolarlık bir tadilatı," diye hatırlatıyorum ona. "Ve ben bir kuruşunu bile onaylamadım" diye cevap verdi.

"Tüm tasarımdan nefret mi ediyorsunuz? Kat planından mı?"

Duraksıyor ve derin bir iç çekiyor. "Kahyanın kilerinden nefret etmiyorum."

Hızlıca düşündüğümde umut yeşeriyor. "Tamam. Uzlaşıp yapıyı sağlam tutabilir miyiz? Tüm dekoru çıkaracağım ve orada yeni bir başlangıç yapacağım. Yeni mobilyalar, çarşaf, duvar asmaları. Her şey tamamen farklı olacak. Açık tuğlaları bile Fransız gibi göstermeyebilirim."

Florence gözlerini bana dikti. "Eğer hâlâ nefret ediyorsam, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğim. Açıkçası Will Montgomery'nin yeğeninden daha fazlasını beklerdim. O çok çalışkan bir adam, bir profesyonel. Ve senden aldığım *bu* mu?"

Başka bir şey söylemeden evden çıkıyor, Karen da peşinden gidiyor. Karen bana sempatik bir gülümseme vermek için arkasına baktı.

Zihnim dönüyor. Mobilyaların ve dekorun değiştirilmesi bile yaklaşık altı haneli bir rakama mal olacak.

Tüm ışıkları kapatmak için acele ediyorum ve sonra arabama koşarken arkamdan kilitliyorum ve buradan olabildiğince uzaklaşmak isteyerek hızla ayrılıyorum.

Kırmızı ışıktaki durduğumda hemen Gray'e mesaj atıyorum.

Ben: *Bu akşam yemek yapamam. Kusura bakma. Seni yarın ararım.*

Şu anda kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Kahretsin, o iş için *kıçımı* yırttım ve o bundan *nefret* mi ediyor? Neden Lily'den sanat eserini görmesini istemedi? Neden beni kendisi aramadı?

"Ve neden her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için müşteriye kontrol etmek yerine Lily'ye inandım?"

Telefonumun bir mesajla çaldığını duyuyorum ama görmezden geliyorum. Sadece eve gitmek, başımı yorganın altına gömmek ve tüm bu olayı unutmak istiyorum.

Sadece bugün için olsa bile.

Çünkü yarından itibaren, bu büyük bir bok gösterisi olacak.

Bu proje beni aylarca *meşgul etti*. Liv'in de dediği gibi, bu benim en iyi çalışmam ve portföyümde sergileyeceğim için çok heyecanlıydım.

Ve şimdi, tüm bu çalışmalar çöplükte. Ve eğer doğru yapmazsam, bu kariyerimin sonu anlamına gelebilir.

Garaj yolumda ılgık atarak duruyorum, sonra aceleyle içeri girip merdivenlerden yatak odama . Takım elbisemi yeterince hızlı çıkaramıyorum. Çıplak kaldığımda, dumanı tüten sıcak duşa giriyorum ve kendimi öfke ve hayal kırıklığıyla ağlamaya bırakıyorum.

Saçımı yıkadıktan sonra kurulanıp basit bir atlet ve yoga şortu giyiyorum, ıslak saçımı başımın tepesine tutturuyorum ve yatağa giriyorum.

Böyle bir şey için yas tutmanın mümkün olduğunu fark etmemiştim ama tam olarak bunu yapıyormuşum gibi hissediyorum. Ağlama krizleri arasında uykuya dalıyorum, ancak uyandığımda öğleden sonra yaşadığım utancı hatırlayıp tekrar ağlıyorum.

En son ne zaman bu kadar ağladığımı hatırlamıyorum.

Sırt üstü dönüyorum ve odada artık yalnız olmadığımı hissediyorum. Muhtemelen kuzenlerden biri beni izliyordu.

"Git buradan."

"Hiç şansın yok."

Yorganı yüzümden itiyorum ve Gray'e bakıyorum.

"Burada ne işin var?"

"Mesajlarıma cevap vermeyi bıraktın. Bebeğim, sorun ne?" Başımı sallıyorum ve yorganı tekrar yukarı çekiyorum.

"Sadece , Gray."

"Hayır, kesinlikle . Konuş benimle. Yaralandın mı?"

Sadece kalbimde. Sadece kendime olan değerimde ve güvenimde. Sadece hayatımdaki tüm seçimlerimi sorguluyorum ve bunun kulağa dramatik gelmesi umurunda bile değil.

"Hayır, sadece boktan bir gündü ve yalnız kalmak istiyorum."

Gray elini omzuma koyuyor ve ben onu silkelemek istiyorum. Onu itmek.

"Ne yapabilirim ki?"

"Gidebilirsin," diye sertçe cevap veriyorum ve ona ters ters bakmak için yorganı aşağı çekiyorum. "Tek istediğim bu. Seni incitmek istemiyorum ama şu anda burada olmanı da istemiyorum Grayson."

"Tamam." Dudaklarını alnıma bastırmak için eğilmeden önce ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Tamam. Gideceğim. Ama fikrini değiştirirsen *lütfen* beni ara."

Sadece başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Kapı arkasından kapandığında, gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor. Gray'e hayatımın en büyük fırsatında tamamen başarısız olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Ne kadar utanç verici. Ne kadar *aşağılayıcı*.

Bugün yapamam.

Komodininimden bir kutu mendil alıp yüzümü silecek kadar kendime geliyorum. Ama sonra kapım bir kez daha açılıyor.

"Lütfen duygularını incitmeme izin verme," diyorum ama dönüp baktığımda Livie'nin kapıda olduğunu görüyorum. "Sen Gray değilsin."

"Hayır."

Sütyenini ve külotunu çıkarıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor, yorganın altına, hayat boktan olduğunda ve kaçmamız gerektiğinde her zaman yaptığımız gibi.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum.

"Gray beni aradı. Birine ihtiyacın olduğunu söyledi ama bugün o kişi o değilmiş."

Bu daha fazla gözyaşı getirir.

"Tanrım, o adamı gerçekten seviyorum," diyorum ve yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Sanırım ben de ona biraz aşık oldum." Liv beni kendine çekiyor ve iç çeker. "Beğenmedi mi?"

"Biraz bile değil. Tehditler ve bir sürü başka kötü şey vardı ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bu yüzden şimdilik saklanıyorum."

"Öncelikle, o aptalın teki." Liv yüzümden dökülen ıslak saçlarımı tarıyor. "Fotoğrafları gördüm. Çok çarpıcı bir tasarımdı ve eğer beğenmediyse bunun nedeni *onda* bir sorun olmasıdır, sende değil."

"Fark etmez. Müşteri her zaman haklıdır." "Oh, saçmalık. Bazen insanlar pisliktir."

"Kızdığın zaman çok küfürbaz oluyorsun. Tıpkı baban gibi."

"Evet, biliyorum. Ayrıca Gray beni arayıp buraya gelmemi söylediğinde ne yapabileceğini sordu, ben de ona pizza ve dondurma göndermesini söyledim."

Gözlerim umutla açılıyor.

"Yani, yakında burada olur. Ama bu gece geri gelmeyecek. Ona halledeceğimi söyledim. Yine de onu yarın aramanız gerekiyor."

"Yapacağım. Sadece çok utanıyorum. Her şeyi berbat ettiğimi ona itiraf etmek istemiyorum, anlıyor musun? Hâlâ birbirimizi etkileme aşamasındayız."

"Tatlım, bugün tanık olduğum ilgi ve alakaya bakılırsa, o aşamayı çoktan geçtiğini söyleyebilirim. Senin güvende ve iyi olduğundan emin olmak dışında hiçbir şey umurunda değil. Bu arada bu *gerçekten* çok seksi." "Evet." İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "O iyi adamlardan biri. Ama ben Burada olmana . Ne kadar asılı kalabilirsin? Pizza ve dondurma yiyecek kadar mı?"

"Bu gece için buradayım," diyerek beni şaşırttı. "Peki ya Vaughn?"

"O Vancouver'da," diye hatırlatıyor bana. "Ayrıca, evde olsaydı bile iyi olurdu. O seni önemsiyor."

"O da iyi adamlardan biri." Gözlerim tekrar yaşla dolduğunda burnumu çekiyorum. "Teşekkür ederim."

"Biz , Stel. Bunun için bana teşekkür etmene hiç gerek yok."

On İkinci Bölüm

GRI

Dün gece, yakın zamanda tekrar yaşamayı bir geceydi.

Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama Tanrım, yüzündeki acı lanet kalbimi kırdı.

Ve onun istediği gibi bütün gece uzak durdum. Artık kalmayacağım.

Elimde büyük, pembe bir kutu çörekle Stella'nın evinin ön kapısına doğru yürüyorum ve zili çalıyorum.

"Hey," diyor Drew kapıyı açtığı anda. Bir elma ısırıyor ama elimdeki kutuya bakıyor. "Stella için gelmiş olmalısın."

"Öyleyim. Çörek ister misin?" Kapağı açıyorum ve Drew sırtıyor.

"Akli başında kim bir çöreği es geçer ki?" Elini içeri soktu ve üç tane çıkardı. "Stella hâlâ yatakta. Bunlar için teşekkürler, elmadan çok daha iyi."

O uzaklaşıyor, ben de kapıyı arkamdan kapatıp oturma odasına doğru yürüyorum ve Haley ile yüz yüze geliyorum.

"Bunlar çörek mi?" diye soruyor o muhteşem mavi gözlerindeki umutla.

"Bir tane al," diye teklif ediyorum ve o da bir çikolata kapıyor. Isırdığında iç geçirdi.

"Bugün fazladan bir mil koşmam gerekecek ve bu umurumda bile değil. Teşekkürler."

"Bir değil."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve neredeyse Erin'e çarpıyordum.

Görmek istediğim bir kadın dışında tüm ev uyanık görünüyor.

"Bir çörek al," diye davet ediyorum Erin'i, o da genişçe sırtıyor.

"Bu eğlenceli bir sürpriz. Akçaağacın bile var." Taze çöreği ısırıyor ve merdivenlerden aşağı inmek için dönerken bana doğru sallıyor. "İyi günler dilerim."

"Sen de."

Stella'nın kapısını hafifçe çalıyorum ve sonra sessizce açıyorum, sadece Stella'nın değil, Olivia'nın da h  l   uyuduğunu ve sessizce ayakkabılarını giydiğini g  r  nce şaşıyorum.

"Hey," diyor fısıltıyla. "İşe gitmem gerekiyor. Bırakayım da uyusun diye d  ş  nd  m."

Omzuma vuruyor, kutudan bir çörek çıkartıyor ve sonra aceleyle odadan çıkıyor.

Yere atılmış iki boş pizza kutusu var. Yatağın üzerinde, tam ortada, açık ve yan yatmış bir dondurma kutusu ve üzerinde k   k bir erimiş dondurma birikintisi var.

Burada bir kardeşlik partisi mi oldu?

Kutuyu yan sehpanın üzerine koydum ve yatağın yan tarafına, Stella'nın kalçasına yakın bir yere oturdum.

"Liv, uyuyorum."

Sırıtiyorum ve sarı bir tutam saçı p  r  zs  z yanağından çekip alıyorum. "G  r  n  şe g  re iyi bir parti vermişsin."

Bir g  z  n   aralıyor ve bana bakıyor, ağzı uykulu bir g  l  msemeyle yukarı kalkıyor.

"G  naydın," diye mırıldanıyor.

"G  naydın, tatlım. Nasıl hissediyorsun?"

"Groggy," diyor ve i çekerek sırt  st   d  n  yor. "Liv gitti mi?"

"Ben geldiğimde dışarı çıkıyordu. Bu arada çörek getirdim. Sanırım ev halkının geri kalanı indikten sonra yaklaşık altı tane kaldı, bu y  zden payınızı almak isteyeceksiniz."

" k tatlısın." Elime uzanıyor ve yanağına bastırıyor. "Bana yemek getirmişsin. D  n de yemek getirmiştin."

"G  r  n  şe bakılırsa Olivia ve sen  k eğlenmişsiniz."

Stella g  l  yor ve dudaklarını yalıyor. "Ağırlığımız kadar abur cubur . Her zaman yardımcı olur." Y  z   asıldı. "Sana bir  z  r borçluyum." "Hayır, borçlu değilsin."

"Seviyorum." Doğrulup saçlarını y  z  nden uzaklaştırıyor ve elimi tekrar tutup kendi elinin içinde kavırıyor. "D  n gece seninle olamadığım için  zg  n *değilim*. Ama buraya geldiğinde tanık olmak zorunda kaldığın dramatik g  steri için  z  r dilerim. İş yerinde *gerçekten* boktan bir öğleden sonra geçirdim. Bir m  şteri var, s  per zengin, s  per n  fuzlu bir m  şteri.

Geçen kış. Neredeyse bir yıllık bir çalışma. Ve dün onun için büyük bir açıklama yaptım."

Stella gözlerini kapatıyor ve ben de güven vermek için elini sıkıca kavıyorum.

"İyi gitmedi," diyor ve sonra gülüyor. "Bu yılın yetersiz ifadesi. Aslında, büyük ölçüde başarısız oldum. Bundan nefret ediyor. O kadar ki baştan başlamak zorunda kaldım."

"*Sıfırdan* mı?"

"Şey, hayır. Neyse ki yapının olduğu gibi kalmasını kabul etti çünkü bunun için bir inşaat ekibi bulmamın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ama neredeyse tüm mobilyaları iade edeceğim ve dekora baştan başlayacağım. Kendime olan güvenime büyük bir darbe oldu. En iyi işlerimden biri olduğunu düşünüyorum ve müşterinin bundan daha fazla nefret edebileceğini sanmıyorum. Ve haberi nazikçe vermedi. Bir işi doğru yapmadığımda şımartılmaya ya da kıcıma duman üflenmesine ihtiyacım olduğundan değil. Her tasarımın hedefe ulaşmayacağını bilecek kadar yaşlı ve akıllıyım. Ama lanet olsun, gerçekten berbattı."

"Özür dilerim."

"Ben de öyle. Şimdi yapmam gereken bir sürü araştırma, aramam gereken telefonlar ve halletmem gereken işler var. Somurtma zamanım resmen sona erdi. Gerçek hayata geri döndüm."

"Bir ricam var," diyorum, doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırarak. "Neymiş o?" diye soruyor.

"Bir dahaki sefere sadece "*Boktan bir gün. Liv'e ihtiyacım var.*" Ben de senin iyi olduğunu ama biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacın olduğunu bileyim."

"Utanmıştım," diyor basitçe. "Liv'i tercih ettiğimden değil. Ne olursa olsun beni seveceğini bildiğim için. Ve sen ve ben hâlâ yeniyiz. Bu kadar önemli bir konuda çuvalladığımı sana itiraf etmek istemedim."

"Seni yargılayacağımı mı düşündün? Ya da sırf işte kötü bir gün geçirdin diye seni istemediğime karar vereceğimi mi?"

"Hayır, bu kulağa çok saçma geliyor," diye mırıldandı. "Dediğim gibi, biz yeniyiz. Ve o anda Olivia kendimi daha iyi hissetmek için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu."

"Şimdi, ben de biliyorum. Pizza ve dondurma."

Gülüyor ve sonra başını sallıyor. "Haksız değilsin. Bana karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkürler."

"Dün bana gitmemi söylediğinde kıcına şaplak atmak istedim."

Kaşlarını çatıyor ve gözleri ilgiyle doluyor. "Öyle mi?" "Mm."

Dudaklarını yalıyor. "Bundan nefret edeceğimi

sanmıyorum." *Onun için neden bu kadar deli*

olduğumu merak ediyor musun? "Akşam yemeği için

tekrar deneyelim mi?" Ona soruyorum. "Kesinlikle.

Orada olacağım."

"Güzel. Gitmekten nefret ediyorum ama ofise gitmem gerekiyor."

"Sorun değil. Kendim hareket etmeliyim." Saate bakıyor ve sonra çörek kutusuna dalıyor. "Aman Tanrım, bunlar en sevdiklerim."

"Ne kadar uygun." Bir ısırık aldıktan sonra şeker kaplı dudaklarını öpüyorum ve fikrimi değiştirip onu dondurmaya kaplı yatağına yatırmadan önce gitmek için ayağa kalkıyorum. "Altı gibi evde olurum."

"Mükemmel," diyor ağzı doluyken. "İyi günler canım."

Başımı sallıyorum. Artık her şey yoluna girdiğine göre, güne başlamak için ayrılıyorum.

* * *

"Tamam, dürüst ol," diyor Stella tabaklarımızı lavaboya taşıırken. "Bunu gerçekten kendin mi pişirdin?"

"Kendi ellerimle," diye kolayca yalan söylüyorum, gözlerini bana dikip açıkça şüphelendiğinde eğleniyorum. "Neden? Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Bulaşıkları duruladıktan sonra bulaşık makinesine yerleştiriyor. "Mutfığa bakıyorum da, patates kızartması ve havuç kavurmalı tavuk cordon bleu için olması gerektiği kadar dağınık görünmüyor. Yani, havuçları kavurduğun tava nerede?"

"Belki de yemek pişirmenin tek doğru yolu olan temizlik konusunda mükemmelimdir. Bunu bana annem öğretti."

Stella dudaklarını büzüyor ve kısık gözlerle bana bakıyor. "Buna inanmıyorum."

Elimde değil; ona doğru ilerlerken gülüyorum ve başının tepesini öperek onu içime çekiyorum.

"Beni yakaladın. Eve gelirken sipariş ettim ve siz gelmeden önce tabağıma koydum."

"Çok iyiydi. Şimdi ne yapalım? Film izlemek ister misin?"

"Aslında, seni bir yere götürmem gerekiyor."

"Oh. Tamam, nereye?"

"Bu biraz ezikçe," diye uyarıyorum onu, kendimi biraz aptaldan da öte hissederek. "Şimdi bilmek için sabırsızlanıyorum."

"Willie'nin büyükannesi Betty, binadaki herkes için ayda bir kez dondurma partisi düzenliyor. Bu akşam. Ve eğer orada en azından beş dakikalığına yüzümü göstermezsem, bunun sonunu asla duyamayacağım."

"Dondurma *asla* ezik değildir," diyor, mükemmel manikürlü parmağıyla göğsümü işaret ederek.

"Betty krem şanti ve vişne bile veriyor." "O zaman daha az ezik. Hadi gidelim."

Bulaşık makinesini çalıştırıp çıkıyoruz ve birinci kattaki lobiye doğru ilerliyoruz. Asansöre bindiğimizde ona bakıyorum.

"Bana baktığını hissediyorum."

"Neden bilmiyorum." "Asansör fetişin var."

"," diye yanıtlıyorum birinci kata ulaştığımızda. "Seninle tanışana kadar."

Dışarı ve diğer kiracıların çoğunun çoktan buraya gelip gitmiş olduğunu görünce şaşırıyorum.

"İşte buradasın," diyor Betty, bir dondurma kepçesinin ucunu bana doğru sallayarak. "Unuttuğunu sanmıştım."

"Hayatıma bunun için çok fazla değer veriyorum," diye yanıtlıyorum. "Ve seni Stella ile tanıştırmak istiyorum."

"Sonunda," diyor Betty gülümseyerek bize doğru yürürken. "Willie geçen hafta boyunca senden bahsetti. Söylediği kadar güzelmışsin."

"Teşekkürler," diyor Stella gülümseyerek. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Gray bunu her ay yaptığınızı söyledi?"

"Komşularıma göz kulak olmamın en iyi yolu bu," diyor Betty, sanki büyük bir sırması gibi ağzının kenarını kapatarak. "Daha geçen ay üçüncü kattaki Davidson'ların boşanacaklarını öğrendim. Aksi takdirde bu bilgiyi asla edinemezdim."

"Büyükannem mahallenin Bayan Kravitz'i," diyor Willie bize katılırken. "*Bilirsiniz, Bewitched*'deki gibi."

"O diziyi izlediğine inanamıyorum," diyorum ona.

"*Nick at Nite*'ı izliyorum. Ayrıca *Friends*'in tüm bölümlerini izledim. Bilirsiniz, *gerçekten* eski olanları."

"Seni yaralayacağım," diye sakince cevap veriyorum ve genç adamı güldürüyorum. "İngilizce kompozisyonundan ne aldın?"

"B aldım," diyor omuz silkerek. "Dilbilgimi kontrol etmek için burada değildin."

"Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye cevap veriyorum. "O yazıyı annemin hastane yatağının başındayken e-posta üzerinden düzenledim."

Willie homurdanıyor, Betty Stella'ya göz kırpmıyor ve Stella gülüşünü sahte bir öksürüğün arkasına saklıyor.

"Tatlı annen nasıl?" Betty dondurmaları toplamaya başlarken soruyor.

"Bekle, hala bir kepçe alabilir miyim?" Stella soruyor.

"Oh, tabii ki. Al bakalım." Betty Stella ve benim için iki top dondurma hazırlıyor ve ben de ısırıklar arasında Willie'nin eşyalarını temizlemesine ve gelecek aya kadar yakındaki bir dolaba koymak üzere katlamasına yardım ediyorum.

"Willie bana senden bahseder bahsetmez doğru olanı yaptım. Seni Google'da araştırdım," diye Stella'ya bilgi veriyor Betty, ses tonunda herhangi bir özür duygusu olmadan. "Çünkü Grayson bizim için *çok* önemli. Kiminle çıktığını bilmek istiyorum."

Stella kaşığını yalarken başını sallayarak, "Anlaşılabilir," diyor. "Ne buldun? Üniversitede yaptığım seks videosunu mu buldun?"

Hepimiz duruyoruz ve başımızı çevirip Stella'ya şok içinde bakıyoruz. Stella başını arkaya eğdi ve kıcıyla güldü.

"Oh, yüzlerinizdeki bakışlar. Paha biçilemez." Homurdanıyor ve sonra dondurmadan bir ısırık daha alıyor. "Şaka yapıyorum."

Betty kıkırdarak, "Hayır, o kadar skandal bir şey değil," diyor. "İç mimar olduğunu keşfettim."

"Bu kısmı doğru," diye onaylıyor Stella.

"Bu harika bir şey. Ben de kendimi sanatsal bir insan olarak görmeyi seviyorum. Bununla ne yaptığımı görmek için yakında bize gelmeniz gerekecek."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye yanıtlıyor Stella, sesi içten. "İnsanların yaşam alanlarını nasıl şekillendirdiklerini görmeyi hep sevmişimdir. Gray'in nasıl... *yapmadığı* gibi."

"Neredeyse evdeyim," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu bir mazeret değil," diye nazıkçe cevap veriyor. "Eviniz sizin sığınağınız.

Basit ve temiz olsa bile davetkâr ve rahat olmalı." "Belki bana birkaç ipucu verebilirsiniz."

Stella'nın gülümsemesi yayılıyor. "Her zaman."

"Ev ödevim var," diye duyuruyor Willie. "O yüzden yukarı çıkmam gerek. Sonra görüşürüz."

"Ve izlemem gereken bir program var," diye ekliyor Betty. ", siz ikiniz. Bize eşlik edebilirsiniz."

Stella ve ben birbirimize sırtıyoruz ama bize söyleneni yapıyoruz, asansörde Betty ve Willie'ye katımıza kadar eşlik ediyoruz. Onların kapısında vedalaşıyoruz, ama benim daireme geçmeden önce Stella'yı durduruyorum.

"Yürüyüşe var mısın?"

"Dışarıda mı?" diye soruyor. "Evet. Dışarıda."

"Elbette. Sadece bir cekete ihtiyacım var." Kapımın şifresini giriyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdiye kadar bu kapıyı açmanı milyonlarca kez izlemişimdir."

"Ya da, bilirsin, dört."

Sırtarak evime giriyor, dondurmasından arta kalanları atıyor ve paltosunu alıyor.

"Yağmur yağıyor. Şemsiye almalı mıyım?" diye sordum.

Stella alay ediyor ve başını sallıyor. "Burası Seattle. Sadece güneyden taşınanlar şemsiye kullanır."

"Sadece saçının bozulmasından falan endişe diye teklif etmek istedim."

"Hayır." Asansöre dönerken kolunu benimkine doluyor. "Kuruyacak. Çok uzun zamandır şehirde yürüyüşe çıkmadım."

Kapılar açılıyor ve yalnız olduğumuzu görünce tekrar kapanmalarını bekliyorum ve sonra onu arabanın köşesine sıkıştırıyorum, sonra yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve her zamanki gibi onu öpüyorum.

Bacağını kalçama doluyor ve aldığı kadarıyla geri veriyor. Eğer etek giyiyor olsaydı, şimdiye kadar içine girmiştin.

Ama sokak katına çıkmadan önce onu soymak için yeterli zamanımız yok.

Stella ağzıma inliyor ve sanki bir ağrıyı hafifletmeye çalışıyormuş gibi göğüslerini göğsüme bastırmak için eğiliyor.

Asansörün yavaşlamaya başladığını hissederken dudaklarına "Yakında," diye fısıldıyorum. "Çok yakında."

Kapılar açılmadan hemen önce ondan uzaklaşıyorum ve elini tutuyorum. Stella parmağını ağzının kenarına siliyor ve lobiden geçip ön kapıdan çıkarak serin Seattle akşamına doğru yürüyoruz.

"Yağmurun kokusunu alabiliyorum," diyor uzun, derin bir nefes aldıktan sonra. "Başka hiçbir yerde böyle bir şey yok."

"Hayatın boyunca burada yaşadıktan sonra yağmura alışmış olmalısın."

"Sanırım," diye kabul ediyor. "Açıkçası bu beni hiç rahatsız etmedi. Yani, bahar geldiğinde biraz güneş ışığına hazır oluyorum ama karanlık günlere de aldırmiyorum. Kuzey Idaho çok güneş alıyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Şey, bu doğru değil. Yazın ve sonbaharın başlarında payımıza düşeni alıyoruz ama kışın da çok yağmur ve hatta biraz kar yağıyor."

"Burada kar pek sık yağmaz. Olduğunda da şehirde olağanüstü hal ilan ediliyor. Ama kışın kar yağan başka yerlere seyahat etmeyi seviyorum. Kayak yapar mısınız?"

Geçen hafta annemle yaptığım konuşmayı hatırlayarak gülümsüyorum.

"Hayır. Çocukken denemiştım ve kesinlikle nefret etmiştım."

"Ben de biraz nefret ediyorum," diyor heyecanla. "Kuzenlerim mi? Onlar bayılıyor. Hepsi bayılıyor. Montana'da yaşayan aile dostlarımız var. Ben çocukken oraya kayak yapmaya çok giderdik. Nefret ederdim. Ama kar yağışını seyretmeye *bayılırdım*. Hatta dışarı çıkıp onu hissetmeyi ve içime çekmeyi de - tabii ki mecazi olarak. Sıcak çikolatayı ve tüm kışlık şeyleri severim. Sadece benden bir çift sopa giyip kendimi bir tepeden aşağı atmamı istemeyin."

"Sen tam benim tarzımda bir kızsın," diye cevap veriyorum ve kolumu boynuna dolayarak onu bir öpücük için kendime çekiyorum. "Sana daha fazla katılamazdım."

"Şimdi burada bir anlaşma yapıyoruz," diyor ciddiyetle. "Birlikte olduğumuz sürece kayak yapmayacağız."

"Bu tutabileceğim bir söz." Onu tekrar öpüyorum ve sonra kavşağa kadar ona rehberlik ediyorum, orada durup ışığın değişmesini bekliyoruz.

"Nereye gidiyoruz ki?" diye soruyor.

"Nereye istersek," diye cevap veriyorum. "Benim bir ajandam yok."

"Seattle şehir merkezindeki küçük ve gizli bir park olan Kobe Terrace'a gittiniz mi?"

"söyleyemem."

"Bu taraftan sadece birkaç blok ötede. Henüz hava kararmadı, o yüzden sorun çıkmayacaktır."

"Ne tür bir sorun?"

"Bilirsiniz işte... seri katiller. Korsanlar. Uzaylılar."

Güldüğümde sırtıyor ve beni birkaç blok doğuya, neredeyse eyaletler arası yola götürüyor. , güzel küçük bir parka giriyoruz.

Rastgele bir mahallenin içine sıkışmış heykeller ve banklar.

"Sana söylemiştim," diyor sırtarak.

"Ve görünürde bir tane bile uzaylı yok."

"kadarıyla," diye düzeltiyor beni ve bir banka oturuyor.

"Bir sorum var."

Yanındaki koltuğa vuruyor, ben de alıp eline uzanıyorum. Her fırsatta ona dokunmadan duramıyorum.

"Hiç gerçekten seks videosu çektin mi?"

Stella homurdanıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Ama Natalie teyzem çok güzel boudoir fotoğraflar çeker ve biz de bununla oynadık. Annem bir zamanlar *Playboy* Playmate'iydi."

"Asla olmaz."

"Way. Babam yıllar sonra onunla tanıştıktan sonra öğrendiğinde hiç memnun olmadı. Ama geri dönüp bunu değiştiremezdi. Artık sakinleşti. Her neyse, sorunuza cevap vermek gerekirse, sizinkinin yer aldığı bir porno yok."

"Ama seksi fotoğrafların var."

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Ve eğer *çok* iyiysen, onları sana göstereceğim."

"En iyi şekilde davranmayı planlıyorum."

"Yarın ailemle yemek yerken bile mi?" "Özellikle o zaman."

On Üçüncü Bölüm

STELLA

Biri bana dokunuyor.

Sadece bana dokunmak değil, bana *dokunmak*.

Gray'in büyük yatağına sokulup derin, rüyasız bir uykudan fırladığımda hava zifiri karanlık. Elinin göğsümden karnıma, oradan da göbeğime doğru ilerlediğini ve beni doğrudan arzuya sürüklediğini hissediyorum.

Sırt üstü dönüyorum ve bacaklarımı davet edercesine açıyorum. Tek kelime etmeden, parmağı dudaklarımın üzerinden, yarığımın içinden hafifçe gıdıklıyor ve içime doğru kayıyor.

Gray'in parmağı bana bu eyalette yasadışı olabilecek şeyler yaparken, ben hâlâ o çok iyi hissettiren yarı uykuda yarı uykusuz boşlukta gezinerek nefes alıyorum.

"Seni arzulayarak uyanıyorum," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma değiyor.

Bir parmak daha ekliyor, parmaklar üzerimden kayıyor ve sonra tekrar içeri giriyor.

Kalçalarım aşağı yukarı hareket ediyor, *daha fazlası* için yalvarıyor.

Üstüme tırmanmıyor ya da beni karnıma itmiyor.

Hayır, bacağımlı kaldırıp yaklaşıyor ve kolayca içime giriyor. Ve uzun, yavaş vuruşlarla, karanlıkta sadece nefeslerimiz ve iç çekişlerimiz etrafımızdaki boşluğu doldururken benimle sevişiyor.

Kaslarım onun etrafında titreyip geriliyor ve sırtım şilteden yukarı doğru yükselirken Gray omzumun ucunu ısıyor ve parmak uçlarını klitorisime doğru itiyor. Etrafımızda yıldızların patladığını görüyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, orgazm içimde ilerlerken sarsılıyorum.

"Kahretsin," diyor ve iki kez daha soktukten sonra kendini içime boşaltıyor. "Saat kaç?" Nefesimi toplamaya çalışırken soruyorum ve o da ıslak bir bezle banyoda.

"Hiçbir fikrim yok," diyor beni temizlerken. "Kalkma zamanı değil. Uyumaya devam et, bebeğim."

"Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyorum yanına kıvrılırken.

"Bu

Uyanmak için fena bir yol *değil*."

Beni oradan öpmeden önce alnıma gülümsediğini hissediyorum ve kollarını bana dolayarak ikimizi de uykuya geri dönmek için yerleştiriyor.

"Sana karşı koyamadım," diyor sessizce. "Sana asla karşı koyamam."

* * *

Annemlerin binasının girişine doğru yürürken Gray'e "Endişelenme," diyorum. "Onlar gerçekten iyi insanlar. Onları seveceksin."

"Eminim her şey girecek," diyor ama kapıya uzanıp benim için açarken çenesi geriliyor.

Mesele şu ki, ikisinin de Gray'i seveceğini biliyorum. Babam bile, eğer sakinleşir ve Gray'e bir şans verirse.

Asansöre elini tutup sıkıyorum. "Demek bu apartman dairesinde büyüdün?" diye soruyor bana.

"Ben yaptım. Annem yıllar önce yatak odamdan kurtuldu ve orayı bir yoga stüdyosuna dönüştürdü."

Kapılar açıldığında sırtıyor. Onu koridorda ailemin kapısına kadar götürüyorum, zili çalışıyorum ve sonra içeri giriyorum.

Mutfakta ya da oturma odasında kimseyi göremeyince "Geldik," diye sesleniyorum. "Izgara kokusu alıyorum."

"Görünüşe göre güvertedeler." Gray çenesiyle işaret ediyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. Annem ve babam güvertede, babam da açık ve tüten ızgaranın yanında duruyor.

"Bu kokuyu açıklıyor." Dışarı açılan sürgülü cam kapıya doğru yürürken mutfak tezgahının üzerinde duran şarküteri tabağından bir kraker ve bir dilim peynir alıyorum. "Güzel kokuyor çocuklar. Geldik işte."

"Merhaba," diyor annem geniş bir gülümsemeyle ve bana sarılmak için ayağa fırlıyor. "Seni çok uzun zamandır görmüyorum. Benimle takılmayı içermeyen kendine ait bir hayatın olması hoşuma gitmiyor."

Gülüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Biliyorum. Yakın bir zamanda tüm yaşlı hanımları bir kızlar gecesi için bir araya getirmeliyiz. Ama önce Gray'le tanışmanı istiyorum."

Gray onun elini tutarken annem, "Zamanı gelmişti," diyor. "Seninle en son tanışan benmişim gibi hissediyorum. Nate geçen gün spor salonunda sana rastladığını söyledi."

"Öyle," diye onaylıyor Gray ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, taş gibi bir ifadeyle bizi izleyen babama başıyla selam veriyor. "Sizi tekrar görmek güzel Bay McKenna."

"Bifteğini nasıl alırsın, Gray?" Babam soruyor. "Orta pişmiş."

Babam sadece başını sallayıp ızgaraya geri dönüyor ve annemle ben bakışıyoruz.

Omuz silkiyor. Gözlerimi deviriyorum.

Bu sessiz konuşmaları her zaman yapabildik.

"Oh, eğer biraz dışarıda oturmak isterseniz gidip şu şarküteri tabağını alıp buraya getireceğim. Bugün hava çok soğuk değil."

"Sana yardım edeyim," diyorum ve Gray'i terk edip onu birkaç dakikalığına babamla bıraktığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. O iyi olmalı. Babam muhtemelen onu öldürmez.

Kapı kapandıktan sonra annem kocaman mavi gözlerle bana döndü. "Hubba hubba."

"Değil mi? Çok seksi biri. Ve *çok* iyi biri. Bana karşı *gerçekten* çok iyi anne."

"Öyle olsa iyi olur, yoksa baban onu öldürür." diye cevap veriyor annem ve başıyla tahtaya sığmayan bir kase sosu işaret ediyor. "Şunu benim için alırmısın lütfen?"

"Elbette."

"Onu Noel için İzlanda'ya davet etsen iyi olur."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu hâlâ yapıyor muyuz?"

"Tabii ki gidiyoruz. Bütün aile gidiyoruz ve Gray'i de bize katılması için davet etmelisin."

"Ona bundan bahsedeceğim. Hadi dışarı çıkıp onu babamdan kurtaralım." Ama biz dönüp dışarı çıkamadan çocuklar *içeri girdi*. "Yani, dışarıda oturmak yok mu?"

"Gökyüzü açıldı," diyor babam başını sallayarak. "Hava hızla soğuyor. Birazdan biftekleri getireceğim."

"O zaman biraz rahatlayalım," diyor annem ve mutfak adasındaki atıştırmalıkları işaret ediyor. "Biraz meze alın lütfen. Burada bir orduyu doyuracak kadar yiyecek var."

"Ya da, bilirsin, Will Amca."

Bu küçük şaka karşısında babamın dudakları bile kıpırdıyor ve omuzlarım biraz gevşiyor. "Duyduğuma göre avukatmışsın," diyor annem Gray'e yeşil bir kahve patlatırken.

ağzına zeytin attı. "Ne tür bir avukat?"

Gray, "Daha çok şirketler hukuku alanında çalışıyorum," diye yanıtlıyor.

"Stella ile nasıl tanıştın?" Babam soruyor ve kalp atışlarımın hissediyorum. "Bu komik bir hikâye," diye parlak bir gülümsemeyle araya giriyorum. "Stella ile nasıl tanıştınız?"

Danny'nin bekârlığa veda partisi için Vegas'a gittiğimi hatırlıyor musun?"

"Nevada'da tutuklandın mı?" Babam gözlerini kısarak soruyor. "Sen ve Danny'ye birlikte güvenilmez."

Gray yanımda homurdanıyor ve ben dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hayır. Öyle bir şey değildi. Danny ve ben bir gece biraz çakırkeyif olduk ve o küçük şapellerden birine gidip Elvis'le evlenmenin çok komik olacağını düşündük."

"Oh, Stella, ." Annem inliyor, gözlerini kapatıyor.

"Meğer orası *gerçek* bir düğün yeriymiş ve Danny, Brandon'la evlilik cüzdanını almaya gittiğinde, zaten evli olduğu için bunu yapamamış. Benimle. Çünkü... sarhoş Las Vegas."

Babamın yüzüne bakıyorum ve kızmasını bekliyorum ama bir an beni izliyor ve sonra kahkahalara boğuluyor.

Annemle şaşkın bir bakış paylaştık.

"Brandon ve Gray hukuk bürosunun ortakları ve Gray mutlu çiftin ruhsatlarını alabilmeleri için evliliği iptal etmemize yardım kabul etti."

"Ve sonra Stella ofisime girdi," diyor Gray bana gülümserken. "Bundan sonra ne olursa olsun hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum."

"Tamam, bu çok tatlı," diyor annem.

"Bu doğru." Gray babama bakıyor. "Peki sen ve Mrs. McKenna buluştu mu?"

"Lütfen bana Jules de," diyor annem.

"Birlikte çalışıyorduk," diyor babam. "Ve ofisimizde buna pek izin verilmezdi."

"Kardeşlik yasağı politikası," diye ekliyor annem.

"Ben de 'siktir et' dedim ve yine de peşinden gittim," diye devam ediyor baba. "Çünkü o bir anda hayatımın ışığı oldu ve onsuz olamayacağımı biliyordum."

"Her zaman böyle duygusal şeyler söylerler," diye Gray'i bilgilendiriyorum.

Gray yavaşça başını sallayarak, "Bunun duygusal olduğunu sanmıyorum," diyor. "Bence bunlar sadece gerçekler."

Babam ayağa kalkıp biftekleri ızgaradan almak için aceleyle dışarı çıkarken annem, "Ondan hoşlandım," diyor. "O kalabilir."

Babam elinde dumanı tüten bifteklerle dolu bir tabakla kapıdan içeri giriyor.

"Yemek hazır," diyor babam ve sofraya doğru ilerliyoruz.
Ye.

"sen?" Babam Gray'e sorar ve sonraki otuz dakika boyunca, Yemek yeriz ve onun ailesi, Kuzey Idaho ve bizim hakkında konuşuruz.

Kuzenlerin yaptığı maskaralıklara gülüyoruz.

"Kuzenlerden bahsetmişken," diyorum bir kuşkonmaz sapını ısırırken. "Kim söyledi sana?"

"Bana ne söyledin?" Babam soruyor.

"Gray ile çıktığımı. Belli ki kulaktan kulağa duymuşsun. Ve Gray sadece kuzenlerle tanıştığına göre, onlardan biri olmalı. Peki kimdi? Kime işkence edeceğimi bilmem gerek."

"Kaynaklarımı korumam gerektiğini hissediyorum," diyor babam düşünceli bir şekilde. "Ayrıca, biraz daha ciddi bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Bu yaş farkı gibi."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Şarap kadehimi kaldırıp bir yudum alırken soruyorum. "de değil," diye yanıtlıyor babam. "Benim kızım yirmi beş yaşında ve sen
Belli ki bundan çok daha yaşlı."

"Otuz dört," diye onaylıyor

Gray.

"O *yaşlı* değil," diye ekliyorum. "Babam olacak kadar yaşlı değil." Babamın gözleri kısılıyor ve annem peçetesinin arkasına bir kahkaha saklıyor.

"Stella bir yetişkin," diyor Gray. "Başarılı bir iş kadını ve zeki, canlı, komik bir insan. İsteddiği kişiyle çıkabileceğini düşünüyorum."

"Ben aksini söylemedim," diye yanıtlıyor babam kolayca. "Ben sadece aramızda bir yaş farkı olduğunu belirttim."

Annem başını sallayarak, "Bence önemli bir şey değil," diyor. "Doksanlı yaşlarında ve tekerlekli sandalyede değil ya, Tanrı aşkına. O yakışıklı, akıllı ve değerini bilen bir adam. Ayrıca sen benden yedi yaş büyüksün."

Babam gözlerini anneme dikeyor. "Bizden bahsetmiyoruz."

"Ama ilişkiniz çeyrek asırdan fazla bir süredir devam ediyor ve siz h    saçma bir şekilde a ıksınız," diyorum. "Sırf sevdiği için anneme en sevdiği marketten kruvasan alıyorsun. Ve PDA konusunda gerçekten iğrensiniz."

"Annem de aynı fikirde ve babama şöyle bir bakış atıyor: "Bazen ya  çok da önemli değildir: *Boş ver.*

"Tatlı olarak ne var?" Ben soruyorum.

"ikolatalı cheesecake, tabii ki."

* * *

Ertesi sabah Danny masamın yanındaki sandalyeye otururken, "Yani tam bir felaket değildi," diyor.

"Hayır. Ve babam *ok* daha k    olabilir. Mezuniyet balosundaki kız arkada ıma nasıl davrandığını görmeliydin. Zavallı ocuğun altına i eyeceğinden emindim. Neden bu kadar... *alfa* olmak zorunda?"

Danny makul bir şekilde, " nk  * yle*," diyor. "Bazı erkekler . B  yle. Ve tabii ki Gray."

Arkada ıma sanki kaçırmış gibi bakıyorum. "Gri *alfa değildir.*"

"Tatlım, o güzel mavi gözlerini amalısın. Gray *kesinlikle* bir alfa erkeği. Otoriter, kontrollü ve *ok* korumacı. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmedin?"

enem düşüyor, sonra tekrar kapatıyorum ve ofisimin penceresinden bakıp düşünüyorum.

Gray gergin olabiliyor. Sanırım onu bir alfa erkeği olarak etiketlemek hiç aklıma gelmedi.

Bilgisayarım gelen bir e-posta ile ınladığında tek söylediğim "Huh," oluyor. "Kahretsin, bu Florence'dan."

"Oh, buz kraliçesi. Bana mı öyle geliyor yoksa * eytan Marka Giyer*'deki karaktere mi benziyor?"

"Miranda Priestly?" Gülerek soruyorum. "Aman Tanrım, *tam* olarak böyle biri. *'Hayal kırıklığına uğradım.* Dudaklarını bile aynı şekilde büzüyor. Bu çok komik. Şimdi bu e-postayı açmam lazım."

Danny omzumun üzerinden okumak için masanın etrafında d  nerken, "Bu sende bebeğim," diyor.

"Ona ana yatak odası için bazı yeni çizimler gönderdim. Ne istediğini anlamak için basit bir odayla başlayabileceğimi düşündüm. Tarzını anlamak için *saatlerce* çalıştım, kırmızı halıdaki fotoğraflarına falan baktım."

E-postayı tararken Danny, "Çok siyah ve beyaz," diye mırıldanıyor. "Ve senin tasarımı beğenmişe benziyor."

Yazılanların hepsi çok basit: *Bu daha iyi.*

"Az konuşan bir kadın," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla. "Daha iyi ama harika değil. Peki, neyi beğenmedi? Neyi değiştirmemi ya da eklememi istiyor?"

"Tatlım, o bir milyarder. Bunun için zamanı yok. Sen onun için varsın."

"Evet, bir keresinde bu şekilde yapmıştık ve o her şeyden nefret etmişti."

Omuz silkiyor ve ben de hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum.

"Bunun beni korkuttuğunu itiraf etmekten gurur duymuyorum. Eğer yine nefret ederse, şirket beni kovar. Camille zaten beni ofisine çekti ve her şeyi berbat ettiğim için bir güzel fırçaladı."

"O bir kaltak," diye fısıldıyor Danny. "Tek derdi kâr etmek ve burada çalışan insanlar umurunda bile değil."

"Yine de saygın bir şirket ve burada çalışmayı seviyorum. Camille ile çok sık muhatap olmak zorunda kalmıyorum. Ama çoktan çuvalladığımı ve bunu düzeltsem iyi olacağını, yoksa kovulacağımı açıkça söyledi."

"Bu kötü bir şey olur mu?" diye sorarak beni şaşırttı.

"*İşimi kaybetmek* kötü bir şey olur mu? Bilmiyorum, bir düşüneyim.

Evet. Evet, olur. Çalışmam gerek Danny. Ve hoşuma gidiyor."

"Kastettiğim bu değildi. Senden saklanan bir kadın olmanı beklemiyorum. Bu senin tarzın değil. Ama *bu* şirketten ayrılırsan, her zaman kendi şirketini kurabilirsin."

"Kemerimin altında yeterince yılım yok. Hem Camille'den hem de Miranda Priestly'den, nam-ı diğer Florence'dan boktan bir tavsiye mektubu işim biter."

"Tamam, burada drama kraliçesi olan tek kişi benim," diyor Danny ve gözlerini deviriyor. "Daha *işin bitmedi* hayatım. Portföyünde pek çok harika iş ve sana övgüyle tavsiye edecek pek çok müşterin var. Yani bir tasarım hedefe ulaşmadı. Bu dünyanın sonu değil."

Ona tekrar bakıyorum. "Bunun milyon dolarlık bir proje olduğunu söylemiş miydim?"

Kendine güveni sarsılmıyor. "Tek söylediğim, sen bu işi halledersin. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sen bu işi halledersin çünkü sen işini bilen bir baş belasıydın. O tasarımı gördüm. Harikaydı. O fotoğrafları özgeçmişin için sakla çünkü Florence'ın zevksiz olması kesinlikle senin suçun değil."

"Seni gerçekten seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sırıttıyor. "Beni o kadar çok seviyorsun ki benimle evlendin."

Bölüm On Dört

GRI

"Ne demek onu *bulamıyorum*?" Telefonda talep ediyorum ve dairemi adımıyorum.

"Arabası burada," diyor babam, sesinde kalın bir hayal kırıklığıyla. "Evi iki kez aradım ama onu bulamadım. İşten yeni geldim ve öğleden sonra çay içmeye birkaç hanım çağırmıştı."

"Kalçası kırık," diye hatırlatıyorum ona. "Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Babam karşı çıkıyor, sesi yükseliyor ama sonra duraklıyor. "Jeannie? Oh, tatlım, neredeydin?"

"Ben de bahçeme bakmaya çıkmıştım ama çiçekler ölmüş." "Onu buldum," diyor, sözlerinde rahatlama var. "O iyi. Yorgun görünüyor.

Seni sonra ararım."

Babam telefonu kapatıyor ve ben hayal kırıklığı içinde pencereden dışarı bakıyorum.

Annem onu yalnız bırakmanın akıllıca olmadığı bir noktaya geliyor. Gün boyunca onunla ilgilenen bir hemşiresi var ve Maya mümkün olduğunca orada olmaya çalışıyor, ancak Spokane hala en az otuz dakikalık bir sürüş mesafesinde - yoğun trafikte.

Öğleden sonraki çay partisini, hemşirenin ziyareti ve babamın eve gelişi arasında uzun süre yalnız kalmaması için ayarladılar.

Fazla düşünmeden Maya'nın numarasını çeviriyorum. "Naber?" diye soruyor cevap verdiğinde.

"Annemle en son ne zaman birlikteydin?" "Neden?"

"Bir şey mi oldu?"

"Sadece soruya cevap ver."

"Pazar günü oradaydım," diyor. "Ne oldu?" "Babam bugün işten eve geldi ve onu bulamadı." "Ne?"

"Panik içinde beni aradı. Sonunda dışarıdan içeri girdi ve bahçede vakit geçirdiğini söyledi."

"Nasıl? Tanrı aşkına, o yaralı mı?"

"Benim düşüncem de buydu. İyiye gitmiyor. Zihinsel olarak yani."

"Biliyorum. Daha kötü de değil, ki bu iyi bir şey. Ama kırık bir kalçayla dışarıda öylece dolaşamaz. Ve yirmi dört-yedi hemşire için onay alamaz. Bu yüzden işimden ayrılmaya ve bir süre evde yaşamaya karar verdim."

"Maya-"

"Hayır, bu mantıklı. Sid'in Nashville'de bir kariyeri var ve senin de yürütmen gereken bir hukuk firman var. Bunu yapmak benim için en mantıklısı. Hemşire değilim ama en azından tanıdık bir yüz olarak onun yanında olup rahat etmesini ve tehlikede olmamasını sağlayabilirim. Eğer tekrar düşerse, bu bir felaket olabilir."

"Biliyorum." Sesim yumuşak. "Keşke babam emekli olsa ve onunla evde kalsa."

"Bir hafta içinde delirirdi," diye hatırlatıyor bana. "Emekli olmaya hazır değil Gray. Gidip annemle biraz zaman geçirmek istiyorum. Otuz yıl sonra, bunu yaptığım için mutlu olacağım."

Kız kardeşimin kocaman bir kalbi var ve her zaman kendinden önce herkesi düşünür.

Bekçi o.

"*Her zaman* bir telefon uzağınızdayım."

"Biliyorum. Kendini hırpalama Gray. Her şey yoluna girecek. Belki kalçasından kurtulduktan sonra işler bir süreliğine normale dönebilir."

"Umarım öyledir. Tüm bunlar ne zaman olacak?"

"Bu hafta sonu toparlanıyorum. İşyerine haber verdim bile. Pazartesi günü nakliyeciler gelecek ve ben de eski çiftlik evimde olacağım."

"Yani, için kötü bir yer değil. Stella'nın hoşuna gitti. Belki yakında tekrar ziyarete geliriz."

"Hepimiz bunu isteriz. Stella ile işler nasıl gidiyor?" "İyi.

Her şey yolunda."

"Bana hiçbir ayrıntı vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden gitmene izin vereceğim. Hemen babamı arayacağım. Uyardığın için teşekkürler."

"Hayır, teşekkürler Maya."

"Hey, çocuklar böyle yapar, değil mi? Ebeveynlerimize bakarız."

"Sadece Sid ve benim tüm bunları senin omuzlarına yüklediğimizi düşünmeni istemiyorum."

" değil. Gerçekten. Ve eğer hiç iyi olmazsa, sana haber veririm." "Öyle yap. Ve beni haberdar et."

Telefonu kapatıyorum ve şehre bakarak iç çekiyorum. Seattle'da yaşamayı ve burada kurduğum hayatı seviyorum ama lanet olsun, işler sarpa sarmaya başladığında ailemden bu kadar uzakta olmak çok zor.

Maya'nın beni bilgilendirmeye devam edeceğini ve bana doğrudan bilgi vereceğini biliyorum. Şimdilik bununla yetinmem gerekiyor.

Stella'nın ailesiyle tanışalı iki hafta oldu. Son birkaç haftadır onunla çok zaman geçiremedim çünkü artık çift vardiya çalıştığı için iş yoğunluğu yaşıyordu ve benim de Idaho'da bir haftalığına gittiğimden beri ilgilenmem gereken davalar ve işlerle dolu bir tabağım vardı.

Ama bu gece Stella'yı dışarı çıkaracağım. İlk randevumuzdan beri dışarı çıktığımızı sanmıyorum ve bunun ne kadar uzun zaman önce olduğunu göz önüne alırsak, oyunumu geliştirmem gerekiyor.

Stella şarap içmeyi, yemek yemeyi ve şımartılmayı hak ediyor. Kıçını yırtarak çalışıyor.

Ve ona tamamen aşığım.

"Buradayım," diyor Stella telaşla eve girerken. "Geç kaldığımı biliyorum, ama ofiste bazı işleri bitirmem gerekiyordu."

Muhteşem, sarışın bir parıltıyla yanımdan yatak odasına koşuyor.

"O kadar geç kalmadın," diyorum onu rahatça takip ederken. Stella burada kendi evinde geçirdiğinden daha fazla gece geçiriyor ve başka türlü olmasını da istemezdim. Daha geçen hafta benim daireme bir bavul dolusu giysi getirdi, çünkü her sabah işe gitmek için hazırlanmak üzere eve giderken çok fazla zaman harcıyor ve geri dönüp tekrar şehre geliyordu.

"Amcam Will aradı. Benimkinin yanındaki evi kapattıkları için, bazı yenileme fikirlerine yardımcı olmamı istiyorlar. Bu yüzden bugün erken saatlerde onlarla orada buluştum. Zaten yandaki evde olduğum için, gidip burada ihtiyacım olan birkaç şeyi daha aldım. Sonra da ofisimde bir toplantı yaptım."

Elinde bir çantayla dolaba giriyor ve onun için boşalttığım çekmecelere ve askılara bir şeyler koymaya başlıyor.

"Ama etmeyin," diye devam ediyor, "sadece üzerimi makyajımı tazelemem gerekiyor ve sonra gitmeye hazırım."

"Endişeli görünüyor muyum?"

Duruyor, saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırıyor ve bana bakıyor. "Hayır. Aslında yok."

"Çünkü ben . Zamanımız var."

Yanına gidip o muhteşem yüzü ellerimle çerçeveleyorum, sonra eğilip onu öpüyorum.

"Bunun için zamanımız yok," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve sonra randevumuza hazırlanmak için çekiliyor. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Şarap tadımı." Üzerinde sadece minicik bir külot ve ona uygun bir sütyen bırakarak vücuda oturan elbisesini çıkardığında ağzım kuruyor. "Yemekle birlikte tabii ki."

"Oh, eğlenceli. Kulağa harika geliyor."

Bir kot pantolon ve küçük bir atlet giyiyor ve ardından beline oturan kısa, yeşil bir kazak giyiyor.

Ayaklarını kahverengi, diz boyu çizmelerin içine sokuyor ve sonra banyoya koşuyor.

Onun ayaklarını sürüyerek dolaşmasını dinlerken, gömme dolaba bakıyorum.

Onun eşyalarının benimkilerle karıştığını görmek hoşuma gidiyor ve dürüst olmak gerekirse bu beni şaşırtıyor. Hiçbir zaman bir kadına benimle kalmasını, yanıma taşınmasını isteyecek kadar yakınlık hissetmedim.

Ve şimdi, Stella'nın gideceği düşüncesi göğsümü ağrıtıyor. "Tamam, hadi yapalım şunu," diyor dolabın önünden geçerken. "Gri mi?"

"Geliyorum." Ceketimi koluma geçirip ona katılıyorum. "Hadi gidelim."

* * *

"Cuppa de Vita şarapları?" diye soruyor park girerken yanımda. "Biliyor musun?"

O geniş gülümsemesini bana çeviriyor ve sonra gülüyor. "Öyle de diyebilirsin.

Amcam, Dominic, oranın sahibi."

"Ailen beni şaşırtmayı hiç bırakmıyor."

"Bir sen değilsin," diyor. "Bu çok eğlenceli olacak. Dom Amca ve Alecia Teyze'yi uzun zamandır görmemiştim."

Ona tadım odasının olduğu yere kadar eşlik ediyorum ve barın arkasından gelen bir heyecan çılgılığı duyuyorum.

"Stella!"

Onu kucaklıyor ve sonra kadın bana doğru bakıyor. "Özür dilerim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İki kişilik rezervasyonum var," diye gülümseyerek cevap veriyorum.
"Grayson Sterling."

"Ben artı birim," diye ekliyor Stella.

"Oh, ne kadar eğlenceli. Yeni erkek arkadaşıyla tanışacağım. Ben Alecia, Stella'nın teyzesiyim."

"*Bütün* aile biliyor mu?" Stella ona soruyor.

"Tabii ki. Şimdi bakalım. Bir kadeh şarap ve hazırladığımız şekerlemelerle başlayalım. Akşam yemeği için makarna ve tatlı için de özel bir sürprizim var."

"Üç çeşit yemek ne zaman başladınız?" Stella soruyor.

"Yaklaşık bir yıl önce," diye yanıtlıyor Alecia ve üzüm bağlarının tepelerine bakan pencerenin yanındaki masayı işaret ediyor. "Bu, tam şuradaki araziden alınan bir pinot noir."

Elinde bir tepsi tutan genç bir kadın yaklaşırken oturduğumuz yere en yakın sarmaşıkları işaret ediyor.

"Teşekkür ederim, Emma. Bu sadece iştahınızı kabartmak için bir aperatif."

"Hey, Em," diyor Stella genç kadına. "Okul nasıl gidiyor?"

"Meh, sorun değil," diyor omuz silkerek. "Mezun olmak ve şehirdeki yeni aile yerleşkesinde yaşamak için sabırsızlanıyorum."

"Annenin bunu söylediğini duymasına izin verme," diye öğüt veriyor Stella. "Ayrıca, yakında gelip benimle takılmalısın."

"Evet, lütfen," diyor Emma minnettarlıkla. "Sana zor şeyleri getiremem ama masaya yemek getirebilirim, yani bir şeye ihtiyacın olursa beni işaret etmen yeterli. Ben burada olacağım."

"Teşekkürler ufaklık," diyor Stella göz kırparak ve Emma uzaklaşırken bana dönüyor. "O kuzenlerin en küçüğü ve bu unvandan nefret ediyor. Büyümeye ve diğer kuzenlerinin yaptığını gördüğü tüm eğlenceli şeyleri yapmaya hazır."

"Tabii ki öyle."

"Liv ve ben ara sıra küçük kuzenleri bir araya getirmeye çalışıyoruz, böylece onlar da eğlenebiliyorlar. Ama içki yüzünden kuzenlerin evdeki partilerine gelmelerine izin veremeyiz. Bu mümkün bile değil. Ama kendilerini dışlanmış hissettikleri için üzülüyorum."

"Sen iyi bir insansın." Elini uzattım ve şaraptan bir yudum aldım. "Ve bu şarap şimdiye kadar içtiklerimin en iyisi."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Başımızı kaldırıyoruz ve yakınlarda duran bir adam görüyoruz. "Dom Amca," diyor Stella sırtarak.

"Merhaba, *bambina*," diye yanıtlıyor İtalyan aksanıyla. "Bu gece seni gördüğüm için nasıl bu kadar şanslıyım?"

"Beni Gray getirdi," diyor Stella, beni işaret ederek. "Arabayı çekene kadar beni buraya getirdiğini bilmiyordum."

"Şaraplarınıza bayılıyorum," diye ekledim ve tokalaşmak için elimi uzattım. "En sevdiklerimden bazıları ve Stella'yı tadım için getirmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Üzüm bağının bir aile bağı olduğunu bilmiyordum."

"Büyük bir ailemiz var," diye gülümseyerek yanıtlıyor Dom. "Hepimizin içini dışını öğrenmek biraz zaman alıyor. Karım tatlı için özel bir şeyler hazırladı, yani sizi bir ziyafet bekliyor. Gitmeden önce beni bulmayı unutma ki seni görebileyim."

"Yapacağım."

Başımı sallayarak, "Ailen bir şey," diyorum. "Çok *kibarlar*."

"İyilik bizim DNA'mızda var," diye onaylıyor.

"Yine de biraz şaşırdım. Dominic ailenizdeki hiç kimseye benzemiyor."

"Çünkü onun nasıl ortaya çıktığı biraz skandal oldu." Boğazını temizliyor ve şarabını yudumluyor. "Büyükannem ve büyükbabam, amcam Caleb doğduktan sonra bir süre ayrı kalmışlar. Ayrıken büyükbabamın bir ilişkisi olmuş."

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum.

"Biliyorum, değil mi? Dom bunun sonucuydu. Dom bir yetişkin olup annesi öldükten sonra onu bulmaya gelene kadar büyükbabamın ondan yoktu."

"Büyükannen bunu nasıl karşıladı?"

"Duyduğuma göre, her şeyi normal karşılamış. Dominic'i ailemize kabul etti ve herkes hayatına devam etti. Sanırım tüm amcalarım biraz zorlandı ama kimse Dom ve ailesini bizim bir parçamızdan başka bir şey olarak görmüyor."

"Bu... *olağanüstü*."

"Aileden bahsetmişken, seninki nasıl?" diye soruyor ve bir parça peynir ısırtıyor.

"Zor." Ona babamın aramasını ve ardından Maya'yla yaptığım görüşmeyi anlatıyorum. "Bir yanıma Maya yardım etmek için orada olacağı için rahatladı ama bir yanıma da suçlu hissediyor. Bu yükü tek başına üstlenmek zorunda kalmamalı."

"Bunu bir yük olarak görüyor gibi görünmüyor," diye yanıtlıyor Stella. "Hayır, ama-"

"Sana ihtiyacı olursa arar," diye devam ediyor. "Gray, her zaman her şeyi kontrol edemezsin. Bu imkansız. Tabii..."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve beni dikkatle izliyor. "Yoksa?"

"Tabii eve kendin taşınmayı düşünmüyorsan." "Seni terk etmiyorum," diye hemen cevap verdim. "Asla." "Seni burada tutan tek şey ben miyim?" Kaşını kaldırıyor.

"Hayır, tabii ki hayır. Burada bir hukuk bürom ve bir evim var. Arkadaşlarım var. Ama mecbur kalırsam bunların hepsini geride bırakabilirim. Ama seni bırakamam."

Stella şarap kadehinin kenarından cilveli gözlerle beni izliyor ve onun çizmeli ayağını bacağımda hissediyorum.

"Burası dünyada başka birine ait olsaydı, seni banyoya götürür ve kör ederdim."

Sözler tamamen sakın bir şekilde söyleniyor, ama Stella bir kajuyu yutuyor. "İğrenç," diyor nefesini tuttuğunda. "Umumi tuvalette seks yok. Asla. Yani, buralarda temiz bir yer işlettiklerini biliyorum ama hayır." "Bu sabah seni duşta becerdiğimde aldırmadın."

"Yakın zamanda temizlendiğini bildiğim bir duş," diye açıklıyor. "Oraya kimin girdiğini biliyorum. Eğer soyunuyor ve seninle sevişiyorsam, temiz bir yerdedir."

"Bu kadar mikrop düşkünü olduğunu bilmiyordum."

"Çıplak olmak söz konusu olduğunda öyleyim," diyor burnunu havaya kaldırarak.

Kokluyor ve sonra şarabını içiyor.

"Umarım carbonara makarnayı seversiniz," diye anons ediyor Alecia, her önüne yemek tabaklarını koymadan önce büyük bir tabak dolusu dumanı tüten makarnayı aramıza yerleştirirken. "Emma biraz sarımsaklı ekmek ve salata ile beni takip ediyor."

"Tanrım, bunun için çok heyecanlıyım," diyor Stella ve ellerini çırpıyor. "Şef sen misin?" Alecia'ya soruyorum.

"Bugünlerde öyleyim," diye onaylıyor. "Eskiden hiç değildim ama bir arkadaşımдан bazı dersler aldım. Çabuk öğrenen biriydim."

"*Mükemmel* bir aşçıdır," diye ekliyor Stella. "Bu hayatında yediğin en iyi yemek olacak."

"Bu oldukça yüksek bir övgü," diyorum.

Alecia gülerek, "Ve çok fazla baskı var," diye katılıyor. "Umarım beğenirsiniz. Tatlı için biraz yer ayırın."

Emma ekmek ve salatayı getiriyor, sonra ben tabaklarımızı hazırlıyorum.

Bir ısırik aldım ve Stella'nın haklı olduğunu anladım. Mutluluktan inliyorum.

"Gördün mü? Sana söylemiştim. Söz konusu yemek olduğunda sizi yanlış yönlendirmem." "Sence sırf bunu yiyebilmek için buraya taşınmamıza izin verirler mi?"

gün?"

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

On Beşinci Bölüm

STELLA

"Kaç kasa teslim edildi?" Telefonda doğru satırı bulmak için kontrol listeme bakarak soruyorum.

"On iki." Florence'ın evindeki işin ustabaşısı pek memnun görünmüyor.

"Oturma odası dolu olduğu için onları garaja koymak zorunda kaldık."

"Bunlar ," diye onaylıyorum son kutuyu kontrol ederken.

"Her şey resmi olarak teslim edildi. İşiniz ne zaman bitecek?"

"Tamamlamam gereken sadece birkaç parça var ve sonra işimiz bitecek. Ekibi az önce eve gönderdim. Sabah son ahşapları da almam gerekiyor, yarın öğlene kadar işim bitmiş olur. Yatak odasındaki duvar kağıdını bugün bitirdik. Birkaç gün içinde sertleşecek."

"Harika." Rahatlayarak iç çektim ve omuzlarımın gevşediğini hissettim. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca gösterdiğiniz yoğun çaba için çok teşekkür ederim. Beni araya sıkıştırmak zorunda kaldığınızı biliyorum ve bunu takdir ediyorum."

"Endişelenme Stella. İyi geceler."

Bağlantıyı kesiyor ve ben de kontrol listesini iki kez kontrol ediyorum.

Florence'ın evi için sipariş ettiğim her şey sonunda geldi ve artık her şeyi onun için hazırlayabilirim. Her gün bir odayı halledip Cuma günü açılışa hazır olmayı planlıyorum.

Bugünün sadece Pazartesi olduğu düşünülürse, doğru yoldayım.

Saate bakıyorum ve bir sonraki randevumun beş dakika içinde geleceğini fark ediyorum. Ondan sonra Gray'in dairesine gitmeyi, kocaman küvetinde bir saat kadar ıslanmayı ve sonra uyumayı planlıyorum.

Çok yoruldum.

Asistanım Liz, kafasını kapımdan içeri soktu. "Bay ve Bayan Stillman için hazır mısınız? Az önce geldiler."

Ona cevap veremeden telefonum çaldı.

Ekranda Florence'ın adını gördüm.

"Bana beş ver, tamam mı?"

"."

Florence beni *hiç* aramadı. Her şeyi e-posta yoluyla hallediyor, bu yüzden burada ne bekleyeceğimden emin değilim.

"Bu Stella."

"Florence," dedi kaba bir şekilde. "Yarın sabah saat dokuzda evi görmem gerekiyor. *Lifestyle* dergisinden bir kamera ekibi getiriyorum, eve ilk kez bakmak ve Ocak sayısında bana yer vermek istiyorlar."

Ağzım açık kaldı. "Florence, hazır değilim. Cuma günü için anlaşmıştık."

Umursamaz bir tavırla, "Bunu alıyorum," diyor. "O yüzden hazırlanmanı öneririm." Telefonu kapatıyor ve ben şaşkınlıkla duvara bakıyorum.

Yarın mı? Sabah dokuzda mı?

"Hazır mısın?" Liz soruyor, yüzümü görünce gülümsemesi azalıyor. "Oh, Tanrım, ne oldu?"

"Gitmem gerek," diyorum, beynim çalışıyor. "Lütfen onları benim için yeniden planlayın. Floransa projesini yarın sabah dokuza kadar bitirmem gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Çünkü o öyle buyurdu. Ve görünüşe göre, o kraliçe." "Kahretsin, Stel, özür dilerim."

"Ben de öyle. Muhtemelen yarın sabah geç geleceğim."

"Tamam. İyi şanslar."

Ceketimi koluma geçirmiş, çantamı çapraz askıya asmış ve elimde ağır evrak çantamla aceleyle asansöre ve arabama doğru ilerliyorum.

"Yapacak çok şey var." Paniğin boğazımda yükselmeye başladığını hissedebiliyorum. "Bunu zamanında yapabilmemin imkânı yok. *Hiçbir yolu* yok."

Arabama oturup derin bir nefes alıyorum ve atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Sonra telefonuma uzanıp Liv'i aradım.

"Hey, ben de tam seni düşünüyordum," diyor.

"Yardıma ihtiyacım var." Ona telefon konuşmasını anlattım. "Liv, o evde monte etmem ve yerleştirmem gereken iki yüz kutu ve sandık dolusu mal var. Günde on iki saat çalışarak *bütün* haftamı alacaktı."

"Bunu yapabiliriz," diyor Liv hemen. "Seninle orada buluşacağım ve değerlendirme yapacağız. Bütün gece çalışacağız. Bana adresi gönder."

Nefesim kesiliyor. Üstesinden geldim. Tabii ki, bana yardım etmek için sorgusuz sualsiz atlayacaktı.

"Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Adresi Liv'in telefonuna gönderdikten sonra arabamı çalıştırıp yeraltı otoparkından çıkıyorum.

Eve giderken Gray'i arayıp mesaj bırakıyorum ve ona bilgi veriyorum. Öğleden sonra mahkemede olduğunu biliyorum ama çıktığında mesajımı alacaktır.

Olivia ben evin önüne geldiğimde arabadan aceleyle iniyor.

"Bunu nasıl yapabileceğimizi anlamıyorum," diyorum ön kapıya koşup kilidi açarken ve güvenlik sistemine kodu girerken. "Gel, sana bir tur attırıp göstereyim."

"Vay canına, şimdiden çok güzel olmuş," diyor Liv gülümseyerek. "Ve henüz sahnelenmedi bile."

Ona evi gezdirdim, eşyaların nereye konulacağını gösterdim.

"Bu *duvar kâğıdı*," diye fısıldıyor, parmak uçlarını huşu içinde üzerinde gezdirerek. "Cidden, nereden buldun bunu?"

"Paris'te," diye sırtarak cevap veriyorum. "Kaşmir ve muhteşem."

Ona evin geri kalanını gezdirdikten sonra Liv ve ben oturma odasında durup ellerimizi kalçalarımıza koyarak etrafı inceliyoruz.

"Açılacak çok fazla kutu var."

"Garajda daha fazlası var," diye bilgi veriyorum ve yeşil gözlerinin genişlemesini izliyorum.

"Tamam." Uzun, derin bir nefes alır. "Annelerimiz yardıma gelebilir. Fazladan ihtiyacımız var."

"Haklısın, onları arayacağız. Ayrıca, bir marangoza ihtiyacım var. Yeni duvar kâğıdının üstündeki süslemenin takılması gerekiyor."

"Mark Amca," diyor Liv hemen. "İyi karar."

"Hadi askerleri çağıralım ve başlayalım. Parkın dışına çıkacağız, bebeğim. Merak etme."

* * *

Üç saat sonra, ev ailemle dolup taşıyor. Annem babam mutfakta, kadehleri açıyorlar.

Luke ve Natalie ana yatağı yapıyorlar.

Mark Amca ise bir merdivenin üzerinde, alet çantasını kalçasına doğru sarkıtmış, ölçüm yapıyor.

"İş sahalarımından birinde doğru trim var," diyor bazı notlar alırken. "Oradan alıp buraya getireceğim. Bir saat içinde hazır olur. Garajda boya var mı?"

"Ne boyası?" Soruyorum ve ondan küçük bir gülümseme kazanıyorum. "Döşemede kullandıkları boya."

Ağzım lepistes balığı gibi açılıp kapanıyor ve beni başından savıyor. "Boş ver, ben bakarım. Muhtemelen garajdadır."

Mark aceleyle ön kapıdan çıkar ve neredeyse Gray ile çarpışır.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor Gray ve içeri giriyor, gözleri odayı tarayıp beni buluyor. "Yemek getirdim. Bildiğin gibi bir bok dekore edemesem de kutuları açabilir ve mobilyaları taşıyabilirim. Kaslarım var."

"İşe alındın." Bir öpücük için yüzümü kaldırıyorum ve sonra babamın mutfakta boğazını temizlediğini duyuyorum. Bu beni güldürüyor. "Ne tür yiyecekler getirdin?"

"Patates salatası ve cipsli soğuk sandviçler. Ne soğur, ne de bozulur."

"Sen çok zekisin, bunu biliyor muydun?"

"Bunu bir iki kez duydum. Bana ne yapacağımı söyle."

Etrafıma bakıyorum ve tamamen bunalmış hissediyorum. "Garajda oturma odasındaki kanepelerin konulacağı büyük sandıklar var. Bir araya getirilmeleri gerekiyor."

"Hallediyorum."

"Ben yardım ederim," diyor Luke içeri girerken. "Yatak hazır ve Nat içeride bir şeylerle uğraşıyor. Ayrıca, seninle henüz tanışmadım."

"Gray." Gray tokalaşmak için elini uzatır.

"Luke. Gidip bir şeyler inşa edelim. Aynı anda seni sorgulayabilirim."

Ön kapıdan çıkmak için dönerlerken Gray'in tek söylediği

"Eğlenceli," oluyor. "Ben onlara yardım edeceğim," diyor babam peşlerinden giderken.

Anneme, "*Çalışmamız* lazım, erkek arkadaşına üçüncü dereceyi vermemiz değil," diye yakınıyorum.

"Merak etme tatlım. Birden fazla iş yapabilirler. Kadeh takımları temizlendi ve kaldırıldı. Sırada sofrta takımları var."

"Adanın üzerinde asılı duran tencere ve tavaları buldum."

"Onları *asmak* mı istiyorsun?" Annem burnunu kırıstırarak soruyor.

"Evet."

"Uzman değilim ama beni dinleyin. Florence son tasarımı çok çiftlik evi olduğu için iptal etti. Fazla *ev gibi*. Eğer tencere ve tavaları asarsanız, odaya aynı hissi verir."

Gözlerimi kısıyorum, boşluğa bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Haklısın. Onları fırının yanındaki dolaba koyalım."

"Banyo hazır," diye duyuruyor Liv. "Havlular ve halılar tamam. Sanırım fazladan bir şeylere ihtiyacı var."

"Bir sürü zimbirtım var," diyorum ve az önce açtığım kutuyu gösteriyorum. "Şurada."

"Harika. Bekle, *internetten* canlı bitki siparişi verebildin mi?"

"İnternetten *her şeyi* sipariş edebilirsin."

"Bir sandviç ye," diyor annem ben bir sonraki projeye geçmeden. "Sadece yarısını. Buna ihtiyacın var. Uzun bir gece olacak."

Ben de yemek yiyor ve çalışıyorum. Çocuklar büyük mobilyaları getirdiğinde, nereye yerleştirilmesini istediğimi işaret ediyorum.

"Bu karamel rengi deri *çok güzel*," diyor Natalie sevgiyle okşarken. "Luke, bence bunlardan birini oturma odamıza koymalıyız. Sahip olduğumuz koyu renk mobilyalardan sıkıldım."

Bir kutuyu daha açarken, "Sana nereden alacağının bilgisini göndereceğim," diye söz veriyorum. Garaj yolundaki boş kap yığını küçük bir dağ gibi.

Ama en azından boşlar.

Gray, babamla birlikte sandalyeyi ön kapıdan içeri taşıırken, "İşte uyumlu sandalye," diyor.

"Birbirine uyan *iki* sandalye olmalı," diye cevap veriyorum. "Var," diyor babam. "Listede sırada o var." "Güzel. Kanepeye bakmalarını istiyorum."

"O ne istediğini bilen bir kadın," diyor Gray babama göz kırparak.

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor babam.

* * *

Tüm ağır işler bittiğinde, döşeme tamamlandığında ve geriye sadece son rötuşlar kaldığında çocuklar sabah üç civarında ayrıldılar.

Annem ve Nat saat altıda eve gittiler.

Ve çok başarılı bir makyaj markasının sahibi olan kuzenimiz Amelia, saat yedide kamera hazırlığı için bana yardım etmeye geldi.

"Dumanlı göz mükemmel," diyor Liv başını sallayarak. "Ve fondöten de çok cakalı değil."

"Yeni bir airbrush fondöten," diye onaylıyor Amelia. "Kamera karşısında kusursuz görünecek ama günün geri kalanında aşırıya kaçmayacak. Ayrıca, bütün gece kışını yırtarak çalışan biri için gözlerinin altında bir tane bile koyu halka ya da torba olmadığını söylemeliyim. Bu hiç adil değil."

Makyajımı bitirdiğinde ve Amelia'nın malzemelerini temizlediğimizde, Florence'ın gelmesine sadece otuz dakika var, bu yüzden Gray'in işe giderken teslim ettiği pembe elbiseyi giyiyorum.

Üçümüz evin içinde tur atıyor, yastıkları kabartıyor ve tek bir toz zerresi bile kalmadığından emin oluyoruz ve sadece on dakika kaldığında onları kapıya kadar geçiriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Liv'e sarılırken. "Sen olmasan bunu gerçekten yapamazdım."

"Bu tür şeyler için her zaman buradayım," diye beni temin ediyor. "Bittiğinde beni ara. Nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Liv ayrılmak üzere arabasına doğru yürürken Amelia omuzlarımı ellerinin arasına alıp bana gülümsüyor.

"Bunu başarabilirsin, bebeğim. Cidden, kendinle gurur duymalısın. Ev kesinlikle muhteşem. Doğru olmasaydı bunu söylemezdim. Bunun için stres yapmana gerek yok. Her şey çantada keklik."

Yanağımdan öpüyor ve sonra arabasına doğru yürüyor, uzaklaşmadan önce el sallıyor.

Uzun, derin bir nefes alıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Kasım başında bulutlu bir gün Bugün muhtemelen yağmur yağacak.

Garaja doğru yürüyorum ve kasalardan ve inşaattan kalan tüm molozların temizlenip götürüldüğünü görünce gülümsüyorum. İçeride temiz bir beton zemin dışında hiçbir şey yok.

Evde yanlış bir şey yok. Hem de hiç.

Tam ön kapıya döndüğümde, garaj yoluna üç araç çıktı.

-Bir limuzin ve iki minibüs.

Şoför limuzinin arka kapısını açıyor ve Florence dışarı çıkıyor, yanında da çok şık kırmızı bir elbise giymiş ve kameraya hazır bir makyaj yapmış güzel bir esmer var.

Florence her zaman olduğu gibi tepeden tırnağa siyahlar içinde ve kalın, siyah çerçeveleli gözlükler takmış. Bugün dudakları kırmızıya boyanmış.

"Merhaba Stella," diyor, birkaç hafta öncesine göre çok daha kibar bir şekilde. "Seni görmek güzel," diye profesyonel bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Bu Stella McKenna, Florence'ın çok sevdiği Seattle'daki evinin yenilenmesinin arkasındaki tasarımcı," diyor esmer kadın bana dönmeden önce kameraya. "Ben Rebecca Silver. TikTok ve Instagram'ın yanı sıra web sitemizden de canlı yayın yapıyoruz."

Bunun *canlı* yayınlanacağını *bilmiyordum*.

"Sizinle tanışmak bir zevk."

"İçeri girmeden önce," diyor Rebecca, "bize bu tasarım için ilham kaynağınızın ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Tabii ki Florence'dı. Onun tarzı hakkında çok araştırma yaptım ve evin onu tamamlaması gerektiğini düşündüm. Buradaki ana sanat eseri o. Geri kalan her şey onu desteklemek için."

"Buna bayıldım," diyor Rebecca geniş bir sırtışla. "Görmek için sabırsızlanıyorum o."

"mi?" Soruyorum ve iki kadına beni takip etmelerini işaret ediyorum. kameraları ve ses ekipmanlarını tutan üç adamı görmezden gelmek için.

Her şey çok abartılı ve kimse beni canlı yayında olacağımız ya da bu kadar çok insanın burada olacağı konusunda uyarmadığı için biraz kızgınım.

Makyajımı Amelia'ya yaptırdığım ve Gray bana bu elbiseyi getirdiği için rahatladım. Aksi takdirde kendimi rüküş ve yersiz hissederdim.

Florence'ın başından beri istediği bu muydu?

Onları oda oda gezdiriyor, farklı parçaların tasarımcılarına işaret ediyor, deriler, tahıllar ve renklerin birbirini nasıl vurguladığı hakkında açıklamalar yapıyorum.

Ana yatak odasındaki ilk turu bitirdiğimizde duruyorum ve gülümseyerek Florence'a dönüyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarını büzüyor ve karnımın ayak parmaklarıma kadar battığını hissediyorum. Hay sikeyim.

"Burası seks kokuyor mu?" diye soruyor sakince, diğerlerine dönerek. "Sen de kokuyu alıyor musun?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve havayı kokluyorum. "Tabii ki hayır."

Florence hayal kırıklığı içinde başını sallar ve yeni duvar kağıdının hala kurumakta olduğu duvara doğru yürür.

"Bu duvar kâğıdı," diye başlıyor ve elini gezdiriyor. "Nedir bu?"

"Kaşmir. Paris'ten," diye cevap veriyorum.

Rebecca başını sallıyor, belli ki memnun.

Ama Florence bir dikiş buluyor, keskin, siyah tırnağını altına sokuyor ve duvardan kocaman bir parça kopararak beni şok içinde bırakıyor.

"Ben *veganım*," diyor Florence, elindeki kâğıdı yere bırakarak. "Evimi *kaşmir* ve *deri* giydirmişsin."

Siktir, siktir, siktir.

"Florence, özür dilerim. Bu bilgiye sahip değildim."

"Sormadın, değil mi?"

Yatak odasından çıkıp koridordan geçerek oturma odasına gidiyor ve gazlı şöminenin üzerindeki yağlı boya tabloyu işaret ediyor.

"Bu da ne?"

"New Orleans'taki bir sanatçıdan orijinal bir parça." Sesim artık düz, azarlanan bir çocuk gibi. Çünkü ben böyle hissediyorum.

"*İç karartıcı*," diyor Florence. "Ve bu yastıklar. Onları ikinci el mağazasından mı aldın? Ucuz görünüyorlar."

"Hayır. Onları Neiman Marcus'tan aldım."

Etrafıma bakıyorum ve Rebecca'nın şu anda doğrudan kameraya konuştuğunu görüyorum. Üç adam kameralarını indiriyor ve ön kapıdan çıkıyorlar.

Florence fark etmedi bile. Bana saldırmaya devam ediyor.

"Bu halı iğrenç. Zaten kirli görünüyor. Mutfağa hiç girmeyeyim bile."

Bitişikteki mutfağa giriyor ve Tiffany'den adadaki kristal vazoyu alıyor.

"Bu yaşlı bir kadın vazosuna benziyor." Mermer zeminde parçalıyor. Parçalanmış iki bin dolar.

Rebecca hiçbir şey söylemiyor. Yüzü ayık, gözleri sert. Florence'ın ağzından çıkan küfürleri görüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Ve onu suçlamıyorum.

Florence güçlü ve korkutucu bir kadın.

Sonunda "Bu kadar yeter," dedim ve Florence dönüp bana baktı

Ben.

"Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki, bu kadar yeter. Belli ki bu eve verdiğim emekten ya da kendi cebimden harcadığım paradan hoşlanmıyorsunuz. Amacınıza ulaşmak için beni taciz etmenize gerek yok."

Gözlerini bana dikeyor, dudaklarını sıkıyor ve yakınımaya eğiliyor.

"Seni *mahvedeceğim*," diye fısıldıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Rebecca onu takip ediyor ve ben de açık olan ön kapıdan limuzine binip uzaklaşmalarını izliyorum.

Neden iyi gideceğini düşündüm bilmiyorum. Yapabileceğim *hiçbir şey* o kadını tatmin edemezdi.

Bunu artık biliyorum.

O öfkeli, sefil bir insan müsveddesi ve muhtemelen verdiği sözü yerine getirecek.

Eşyalarımı alıp kapıyı arkamdan kilitleyerek evime doğru yola çıktım.

Ara

ba. Ama daha motoru çalıştıramadan telefonum çaldı.

Patronumdu.

"Ben Stella," diye cevap veriyorum. "Ofisimdeyim.

Otuz dakika sonra." Ve telefonu kapatıyor.

Evet, yedim.

* * *

Sadece bir yıl kadar uyumak istiyorum.

Onun yerine, binamda yürüyorum, ofisime doğru gidiyorum. Ama ben oraya varamadan Camille kafasını ofisinden çıkarıyor ve bana *gel* işareti yapıyor.

Liz'e bakıyorum, o da benim için ağlıyor ama sanki "her şey yoluna girecek" dercesine bana bir başparmak işareti yapıyor.

Ama Camillein yüzündeki ifadeden anladığım *kadarıyla* iyi olacak.

Kıçım sandalyeye çarpar çarpmaz "Kovuldun" dedi.

"Bekle. Beni kovuyor musun?"

Camille arkasına yaslandı ve bana kuşkuyla baktı. "Başka ne yapmamı istiyorsun Stella? Bu küçük bok gösterisi az önce canlı yayında

tüm dünya görsün."

"Kesinlikle, böylece dünya Florence Paddington'ın ne kadar berbat biri olduğunu görebilecek."

Camille başını sallar. "Hayır, tatlım. Florence *seni* bir iş yapman için tutan bir milyarder ve sen hedefi *iki kez* ıskaladın."

"Düzeltmek için cebimden para ödedim," diye hatırlatıyorum ona. "Yeni tasarımları beğenip beğenmediğini doğrudan ona *sordum* ve o da onayladı. Burada otobüsün altına atılıyorum, Camille."

"Dinle, bu konuda mutlu değilim, tamam mı? Senden hoşlanıyorum ve geçmişte çok güzel işler yaptın."

"*Geçmişte* mi? Bu tasarım çok güzel. Sen de gördün. Canlı yayını izlediğinizi varsayıyorum."

"Ben de öyleydim ve katılıyorum. Çok güzel olmuş. Ama müşteri beğenmedi ve önemli olan tek şey onların görüşü. Her şeyi berbat ettin ve bu şirkette buna izin veremem. Adımız artık senin adınla anılamaz."

Başımı sallıyorum ama ofisinden çıkmak için ayağa kalkıyorum.

"Çıkmak için on beş dakikanız var," diye sesleniyor . Cevap vermedim.

Ofisime doğru yürüyorum ve Liz'e beni takip etmesini işaret ediyorum. "Beni kovdu," diyorum ona çabucak.

"Ne?"

"Fazla zamanım yok." Alanımda tuttuğum birkaç kişisel eşyayı toplamaya başladım. Danny sahada, onu daha sonra arayacağım. "Bu muhtemelen seni tutmayacağı anlamına geliyor. Yani, seni yeniden atayabilir. Ama ben kendi şirketimi kuracağım."

Liz'in gözleri
büyür. "İrtibatta
olacağım."

Liz başını sallayarak, "Lütfen git," dedi ve elime uzandı. "Doğru zaman geldiğinde ben de seninle geleceğim."

Ve kimsenin şüphelenmemesi için masasına geri dönüp oturur.

Ofisten asansöre doğru yürürken gözlerim tamamen kurudu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama umurumda değil.

Ben yanlış bir şey yapmadım, lanet .

Ve kimseye beni üzgün görme zevkini tattırmayacağım. Çünkü *hepsinin* canı cehenneme.

On Altıncı Bölüm

GRI

Telefonumdaki ışığın yanıp söndüğünü görüyorum ama masamda oturan müşterilerim olduğu için görmezden geliyorum.

"Bence her şey mantıklı," diyor kadın. "Ama bunu müşteriye ileteceğim ve sizinle temasa geçeceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum ayağa kalkıp onu ve ortağını kapıya kadar geçirirken. "Müşterinizin söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum. İyi günler dilerim."

Masama döndüğümde cep telefonum çalıyordu.

"Gray," dedim.

"Benim," diyor Stella kulağıma. "Bugün işler pek iyi gitmedi. Sorun olmazsa senin evine gidiyorum."

"Tabii ki öyle," diyorum usulca. "Özür dilerim, tatlım."

"Ben iyiyim." Yutkunduğunu duydum. "Her şey girecek. Başka bir tane bulacağım. iş."

"Bekle. Seni *kovdular* mı?"

"Oh, evet. Hem de çok. Eve döndüğünde sana her şeyi anlatacağım."

"Yola çıkıyorum."

"Bunun için erken çıkmaya gerek yok Gray." "Evet.

Zorundayım. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp eşyalarımı aldım, ofisimi kilitledim ve dışarı çıktım. Bayan Hadfield ile konuş.

"Şimdiden gidiyor musun? Ama daha öğlen oldu."

"Acil bir işim çıktı," diye kabaca cevap verdim. "Lütfen öğleden sonramı yeniden planlayın. E-posta yoluyla acil bir şey gelirse evden çalışabilirim."

"Ben hallederim," diyor ve hemen telefonu açıyor. "Umarım annen iyidir?"

Duruyorum ve yaşlı kadına gülümsüyorum. "O iyi. Teşekkür ."

Dairem ofisimden sadece birkaç blok ötede olduğu için işe yürüyerek gidip gelebiliyorum ama bugün araba kullanmadığım için pişmanım. Eve gitmemin yirmi dakika sürmesinden nefret ediyorum.

Sonunda daireye girdiğimde, Stella'nın çoktan burada olduğunu söyleyebilirim.

Ayakkabıları kapının yanında, ofis eşyalarının olduğu bir kutu da kanepenin yanında yerde duruyor.

Yatak odasına doğru acele ettim ama onu bulamadım.

Onun yerine banyodaki duşun sesini duyabiliyorum. Mutfığa dönüp çaydanlığa su dolduruyorum ve kaynaması için ocağın üzerine koyuyorum.

On dakika sonra, elimde dumanı tüten bir fincan çayla yatak odasına girdiğimde, Stella eski gri eşofman altımı ve üniversite tişörtümü giymiş, yatağa tırmanıyordu.

Rahat kıyafetler.

Yüzü makyajdan arındırılmış ve saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapılmış.

Yatağa bağdaş kurup otururken usulca "Merhaba," diyor.

"Selam." Ona çay ikram ediyorum. Aldı ama yudumlamadı. Sadece içine bakıyor. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Oh, bunun bir videosu var," diyor ve çayını yudumluyor. "Canlı yayınlanmıştı. İşler o kadar çirkinleşti ki, sonlara doğru çekimi durdurdular çünkü ilgili tüm taraflar için aşağılayıcıydı."

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve yatağın üzerinde onun karşısına oturdum. "Anladığım kadarıyla hâlâ hoşuna gitmemiş."

"Sadece bu da değil, duvardaki yeni duvar kağıdını yırttı, Tiffany vazoyu yere düşürdü ve beni yatak odasında seks yapmakla açıkça suçlamayı başardı."

"Ne? Neden böyle düşünsün ki?"

"*Seks gibi koktuğunu* söyledi. Onun sözleri." Tekrar yudumladı. "Sonra patronum aradı ve ofisine gelmemi istedi. Oraya gider gitmez beni kovdu."

"Neden?"

"Çünkü milyarder bir müşterinin projesini mahvettim." "Muhteşem bir tasarımdı Stella."

"Evet, Camille'in dediği gibi, önemli değil. Müşteri önemli. Ve Florence beni kovduracak kadar nüfuzlu biri - tüm dünyanın gözü önünde bana sözlü tacizde bulunduktan sonra. Beni en çok kızdıran kısmı duymak ister misin?"

"O da ne?"

"Bu proje için kişisel birikimlerimi tükettim." Gözleri yaşlarla doluyor ve kanımın kaynadığını hissediyorum ama sessiz kalıp devam etmesine izin veriyorum. "Yeniden tasarım için. Hepsini kendi paramla yaptım. Yüz bin dolardan fazla. Gitti."

"Tanrı aşkına, Stella."

"Yani, yakın zamanda bir ev satın alma, dünyayı gezme ya da bir birikim yapma planlarınız var mı? Ben ailemden geçinmiyorum Gray. Yani, elbette, ailem cömert olduğu için çok az masrafı olan bir evde yaşıyorum ama sahip olduğum her şeyi kazandım."

"Buna inanıyorum," diye onu temin ediyorum ve eline uzanıyorum. "Stella, bence hepsini dava etmelisin."

Kaşlarını çattı. "Hayır."

"Beni dinleyin. Florence'ı evine yatırdığın para için ve her şey kameralara yansıdığı için kişiliğine hakaretten dava etmelisin. Camille'i de haksız fesih nedeniyle dava etmelisin."

İnatla başını sallıyor. "Bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum Gray. Sadece uyumak istiyorum. *İki* gündür uyumadım ve vücudumun işi bitti. Onu kapatmam gerek."

"Tamam, haklısın. Şimdi bunları konuşmaya gerek yok. Çayınızı bitirin."

"Aslında gerçekten çok güzel," diyor ve sonuncusunu yutuyor. "İçinde ne var?"

"Sihir." Arkasına yaslanıp gözlerini bana diktiğinde sırıtıyorum. "İçinde lavanta, zencefil ve limon var, ben de bal ekledim. Annem öğretmişti. Hayat ters gittiğinde bana hep yardımcı oluyor."

"Bunu söylemenin iyi bir yolu," diyor iç çekerek. "Yanlamasına. Bununla ilgili her şey yanlamasına."

Gözleri kapanır ve dudakları uykuda ayrılır.

Eğilip alnından öpüyorum. "Sadece uyu, bebeğim."

* * *

"Biz başlangıç bizim kendi firma," Danny diyor ki ile
a kararlı Başını salla. "Derhal."

"Doğru," diyor Stella ve tabağındaki lazanyayı seçiyor. "Çünkü bunun için paramız var."

"Var," diye ısrar ediyor Danny. "Ya da biz bulabiliriz. İkimizin de bizi takip edecek çok sayıda müşterisi var ve biz harikayız. Başarısız olamayız."

Brandon ve ben eğlenen bir bakış paylaştık. Yaklaşan düğün hakkında konuşmak ve Stella'yı neşelendirmek için çifti bizimle akşam yemeğine davet ettim.

Çileden sonra yaklaşık yirmi dört saat boyunca aralıksız uyudu. Endişelenmeye başladım ama sonra uyandı, giyindi ve dairemi baştan aşağı temizlemeye başladı.

"Zaten haber verdim," diyor Danny. "Ve bunu sadece profesyonel olmak için yaptım çünkü ofise döndüğümde ve olanları duyduğumda, Camille'in ofisine girip ona kendini becermesini söylemekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım."

"Evet, bu muhtemelen kötü bir fikir olurdu," diye katılıyor Stella.

Danny, "Liz'i gün bitmeden kovdular," diye ekliyor.

"Biliyorum." Stella kaşlarını çatıyor, açıkça suçlu hissediyor. "Beni o aradı."

Danny kendinden emin bir şekilde, "Onu şirketimizde tekrar işe alacağız," diyor. "Tatlım, sadece birkaç hafta içinde çalışmaya başlayabiliriz."

Brandon, "Heyecanınızı seviyorum," diyerek araya giriyor. "Ama şu anda biraz meşgulüz. On gün içinde evleniyoruz."

"Düğünle ilgili tüm ayrıntılar halledildi," diyor Danny. "Ve kabul ediyorum, ayaklarımız yere basana kadar balayını bir ay kadar ertelemek zorunda kalabiliriz, ama bu daha büyük bir iyilik için küçük bir fedakarlık. Değil mi, B?"

Brandon koltuğunda kıpırdanıyor ve bunun onun için pek de iyi *olmadığını* anlayabiliyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Tabii. Sanırım."

"Gördün mü? Karar verildi," diyor Danny. "Bellevue'de harika bir ofisimiz olacak."

"*Bellevue*," diyor Stella, sesi şaşkınlıkla yükseliyor. "Bu çok pahalı, Danny."

"Ama biz en iyi müşterileri istiyoruz ve Bellevue bu işin merkezi. Güven bana." "Sanırım etrafta alışveriş yapabiliriz," diyor Stella, tam olarak aynı fikirde değil

onunla birlikte. "Ve sen haklısın. Bunu yapabiliriz."

"Duh." Danny sırtıyor. "Bunu kesinlikle halledeceğiz, bebeğim. Tamam, şimdi muhteşem düğünümüz hakkında konuşalım. Stella, şuradaki her şeyi yesen iyi olur."

tabak. İki günde kilo verdin ve biraz daha verirsen senin için seçtiğim o muhteşem elbiseye sığamayacaksın."

"Sığacak," diye söz veriyor. "Bunun için endişelenme. Şimdiye kadar herkes LCV yaptı mı?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtlar Brandon. "Ama yine de gelecekler."

"*En güzel* gün olacak," diye söz veriyor Danny.

* * *

Stella içeri girip kapıyı arkasından kapatırken, "Ofisine gelmemi neden istedin bilmiyorum," dedi. "Yine de, muhtemelen beni temiz havaya çıkarmak için iyi bir şey. Bu sabah fark ettim ki, Pazartesi öğleden sonra oraya geldiğimden beri senin dairenden dışarı çıkmamışım."

"Cuma sabahı olduğu düşünülürse, içeride inzivaya çekilmek için oldukça uzun bir süre," diye katılıyorum. "Yürüyerek mi geldin?"

"Evet, uzun sürmedi ve yağmur iyi hissettirdi. Yine de havada kışı hissedebiliyorum. Bilirsiniz, etrafta birazcık *soğuk* olduğunda?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye onaylıyorum. Ona ne yaptığımı göstereceğim için heyecanlıyım. "Otursana."

"Tamam." oturdu. "Ne var yok?"

Masamdan iki takım kâğıt çıkardım ve bunları onun önüne, yan yana koydum.

"Bu ne?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Bu davaları başlatmak için gerekli evraklar. Tek yapmanız gereken imzalamak."

"Ne davası?"

Gözlerimi kısıyorum. "Florence Paddington ve Emerald City Interiors'a karşı olanlar tabii ki."

Stella dudağını ısıırıyor ve sonra iç çekiyor. "Gray, sana bunu yapmak istemediğimi söylemiştim."

"Biliyorum, ama bu her şey olup bittikten hemen sonraydı. Ve sen çok yorgundun. Bu işi senden aldım Stella, bu yüzden belgeleri imzalamaktan başka yapacağın bir şey yok."

"Ve Florence Paddington'a karşı mahkemeye çıkın."

"İşin mahkemede bitip bitmeyeceğini bilmiyoruz. Bundan önce anlaşmayı tercih edebilir."

Stella yavaşça başını sallıyor.

"Mahkemeye gitme riskini göze alamam Gray. Ailem çok yüksek profilli. Olay çıkarıp bunun sevdiğim insanlara geri dönmesine izin veremem. Asıl tavsiye Will Amca'dan geldi. Eğer basın bununla bağlantı kurarsa, bu onun başına patlayabilir."

"Stella, bunun için tazminat almaya hakkın var. Yaptıkları şey *yanlış*."

"İlerliyorum," diyor. "Paraya ihtiyacım yok. Bir yolunu bulacağım. Camille'e e-posta gönderip kıdem tazminatını sormayı planlıyorum."

"Camille ile zaten konuştum," diye cevap veriyorum, içimde bir hayal kırıklığı kabarcığı hissederek. "Bunu yapmayacak."

Stella'nın gözleri bana dikildi. "Camille ile konuştun."

Bir kez başımı salladım. "Konuştum."

"Arkamdan."

"Tanrım, Stella, günlerdir evime kapanıp çılgın bir fırtınanın içinde temizlik yapıyorsun."

"Ben iyiyim. Hayatıma devam ediyorum. Danny ile yeni bir iş kurmak için çalışıyorum."

"Ve buna ek olarak, bu piçlere dava açacak ve parayı ve daha fazlasını geri alacaksınız."

O muhteşem gözlerde öfke parıltıyor. "Nedir bu Gray? Bana olanlardan faydalanmaya mı çalışıyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Avukat sensin. Bana bir miktar para verilirse payını alırsın."

Çenemi sıktım. "Senin acından maaş almak istediğimi *düşünmene* bile inanamıyorum."

"Bunu yapman için başka bir neden düşünemiyorum. Çünkü bunu yapmanı kesinlikle ben istemedim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana *yardım ediyorum*."

"Hayır." Başını sallıyor ve kâğıtları kendisinden uzaklaştırıyor. "Değilsin Gray. Ve eğer bunun benim isteyeceğim bir şey olduğunu düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

"Saçmalıyorsun. Mantıklı ol, Stella."

"Makul mü?" Bana göz kırptıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Biliyor musun? Sanırım gidip tek başıma *mantıksız* olacağım. Benden bu kadar."

"Bekle. Beni bırakıp gitme."

"Nereye istersem oraya yürürüm," diyor ve öfkeyle bana dönüyor. "Ben *bağımsız* bir insanım Grayson. Bir erkeğin gelip beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Sen benim babam ya da kardeşim değilsin. Başıma gelen her şeyi kontrol edemezsin, hele ki beni hiç. Bu benim hayatım ve benim vereceğim bir karar. Ve önce benimle konuşmadan benim adıma *bir şey* yapabileceğini düşünmene alınıyorum. Özellikle de konuyu tekrar açmış olsaydınız 'kesinlikle olmaz' diyeceğimi göz önünde bulundurarak."

"Stella. Bu delilik."

"O zaman *ben* deliyim. Ve bu iyi, Gray. Biliyorsun, aramızdaki şeyler çok hızlı gelişti. Ve sanırım neden benim adıma devreye girebileceğini düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama *yanılıyorsun*. Bunu yapman hoş karşılanmaz."

"O zaman özür dilerim."

"Ve düşünüyorsun." "Evet, öyle düşünüyorum."

Başını sallıyor ve kapıya doğru yürümek için dönüyor. "İşte burada bir çıkmaza giriyoruz. Dediğim gibi, her şey çok hızlı gelişti. Birbirimizi iyi tanıdığımızı sanıyordum ama sanırım yanılmışım."

"Bu ofisi terk mi ediyorsun? Yoksa hayatımdan mı?"

Kapı koluna uzanıyor ve bana bakmak için dönüyor, gözlerinde öfkeyle hüznün savaşıyor.

"İkisi de."

* * *

Günün geri kalanı bulanık geçiyor. Randevularım var ve telefonlara cevap ama bunların ne anlama geldiğini size söyleyemem.

Eve döndüğümde, dolaba geri döndüm ve Stella'nın tüm eşyalarının gitmiş olduğunu gördüm.

Gitti.

Anlamıyorum. Bu kadar *yanlış olan* ne yaptım anlamıyorum.

İç çekerek yatağın kenarına oturuyorum ve numarasını çeviriyorum ama sadece iki kez çaldıktan sonra telesekretere düşüyor.

"Hey, benim. Bunu konuşarak . Ara beni, lütfen."

Telefonu kapatmak yerine, numarasını tekrar aradım. Bu sefer doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

"Tamam, benimle konuşmak istemiyor."

"Gray?" Willie'nin sesi dairenin içinde yankılanıyor. "Burada mısın?"

"Evet, hemen geliyorum."

Takım elbisemi çıkarıp kot pantolon ve tişört giyiyorum, sonra dışarı çıkıyorum ve Willie'yi muz yerken buluyorum, kitapları çoktan masamın üzerine yayılmış.

"Bugün öğretmen gecesi," diye hatırlatıyor bana

gülümseyerek. "Değil mi?" "Doğru." Mutfığa giriyorum.

"Kola ister misin?" "Tabii ki, kardeşim."

Cevabına sııttım. Willie'ye göre herkes *kardeş*ti.

Stella ona, eğer *kardeşini* ararsa telefonunu tuvalete atacağını söyledi.

Bir kez daha.

Çocuğa doğru yürüyüp masaya iki kola koyarken Stella'yı düşünmek kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Sorun nedir?" Willie soruyor.

"Ne? Yok bir şey. Üzgünüm, sadece düşünüyordum."

Willie sanki ilişkiler hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyormuş gibi,

"Senin kıza bir şeyler oluyor," diyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü üzgün görünüyorsun dostum. Ne yaptın

sen?" "Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü erkekler aptaldır ve genellikle işi berbat edenler de onlar olur."

"Eminim ki büyükannen bunu duymaktan hoşnut olmazdı.

böyle konuşmak."

"Ağzımı sabunla yıkamakla tehdit ederdi." "Hiç

tehdidini yerine getirdi mi?"

"Hayır. O yumuşak kalplidir. Peki, ne yaptın?"

"Bunun hakkında konuşmayacağım. Hadi

matematik yapalım."

"İğrenç," diye mırıldanıyor Willie ama kitabını açıyor. "Matematik yapmayı tercih ettiğine göre gerçekten kötü olmalı."

"Hangi bölümdesin?"

"Tamam, tamam. Anladım. Artık kız muhabbeti yok." Kitabına bakıyor.

"Geri gelecek mi?"

"Bilmiyorum."

"Lanet olsun. Tamam, on ikinci bölümdeyim."

On Yedinci Bölüm

STELLA

"Harikasın." Danny'nin elini tutuyorum ve aynada ona gülümsüyorum. Siyah takım elbisesi, kırmızı kravatı ve özenle şekillendirilmiş kahverengi saçlarıyla çok şık görünüyor.

"Biliyorum," diyor sinsi bir gülümsemeyle. "Brandon'ın o güzel kıkına tekmeyi basacağım."

"Kesinlikle evet, yapacaksın," diye kabul ediyorum. "Gergin misin?"

"Biraz bile değil. Brandon'ın benim için doğru kişi olduğunu üniversitede garip bir birinci sınıf öğrencisi olduğumdan beri biliyordum, Stel. O günümün en parlak parçası ve hayatımda ihtiyacım olan tek ilham kaynağı."

"Bunu yemininde söylemelisin," diyorum ve başımı omzuna yaslıyorum, hâlâ aynada ona bakıyorum. "Oldukça bayıltıcı."

"Kelimelerle aram çok iyidir," diyor. "Gördüğüm kadarıyla Gray'le aranız hâlâ bozuk. Dün geceki prova yemeğinde gerginliği bir bıçakla kesebilirdin."

"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Bunu garipleştirmek istememiştim. Ve sana söz verebilirim ki bugün kesinlikle eskisi gibi olmayacak. Gray'e olan hislerimi bir kenara bırakıp uslu duracağım. Söz veriyorum."

"Oh, lütfen. Özür dilemene gerek yok," diyor. "Drama için her zaman burada olduğumu biliyorsun, ne kadar dramatik olursa o kadar iyi. Sanırım onun özrünü kabul etmedin?"

"Ne özrü?" Başımı sallıyorum ve küpelerimi takmak için uzaklaşıyorum. "Henüz bir özür almadım. Bir kez aramaya çalıştı ama kabul etmedim."

"Camille'i görmeye geldi," diyor Danny ve ben gözlerimi ona dikiyorum. "Elçiye zeval olmaz. Bugün senden darbe yemek zorunda kalmayacak kadar mutlu ve hassasım. Sen kovulduktan bir gün sonraydı. Ne söylendiğini bilmiyorum ama o gittikten sonra belirgin bir kırılma sesi duydum. Sanırım Camille duvara cam bir nesne fırlattı."

"Onunla konuştuğunu söyledi ama gerçekten *gittiğini* eklemedi.
Orada. Ne pislik ama."

Bu bana sadece Gray'e kızgın olduğumu hatırlatıyor. Ama bundan daha fazlası, hayal kırıklığına uğrattı.

Biz daha fazla tartışmadan biri kapıyı çaldı.

Danny'yi göstererek, "Damat gelirse diye sen orada kal," dedim. "Törene kadar seni göremez."

"Bu kadar eski kafalı olmana bayılıyorum, sevgilim."

Tek gözümle dışarı bakabilmek için kapıyı sadece bir santim açıyorum ve Gray'i gördüğümde kaşlarımın çatılmasına olamıyorum.

"Ne?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Sana da merhaba. Beni Brandon gönderdi. Danny için bir hediyem var."

"*Hediye* mi?" Danny aceleyle ileri atılarak sorar. "İçeri gel. Bana ver."

Gray güler ve Danny'ye, etrafında güzelce bağlanmış kırmızı kadife bir fiyonk bulunan gümüş bir kutu uzatır.

Danny yayı kaydırıp kutuyu açıyor ve öylece bakıyor. "Nedir bu?" Ona sordum.

Danny'yi hiç ağlarken görmedim. İnanılmaz derecede dramatik ve duygusal olabiliyor ama gözlerinin yaşlarla dolduğunu hiç görmedim.

Bugüne kadar.

"Uzun zaman önce Brandon'a bir gün gerçekten güzel bir saate sahip olmak istediğimi söylemiştim. Her yerden alabileceğin bir saat değil, *gerçekten* iyi ve pahalı bir saat. Ama ikimiz de üniversitedeydik, o da hukuk fakültesindeydi ve bu tür bir harcama hiçbir zaman önceliğimiz olmadı."

Kutuya uzanır ve güzel bir saat çıkarır.

"Çok iyi bir saat olduğunu söyleyebilirim," diyor Gray takdirle. "de tam olarak bunu seçerdim," diyor Danny takdirle.

mutlu bir kahkaha. "Ve bunu bilmesine imkân yok çünkü bir daha bundan hiç bahsetmedim."

"Tabii ki biliyor," diye cevap veriyorum ve omzunu sıvazlıyorum. "Seni herkesten daha iyi tanıyor."

"Evet." Danny bir kez daha burnunu çekiyor ve bileğine takabilmem için saati bana uzatıyor. "Ve bugün onunla evleneceğim."

"İçeride," diyorum, saatindeki zamanı kontrol ederek, "k, on dakika."

"Gitsem iyi olacak," diyor Gray ve Brandon'a katılmak için aceleyle dışarı çıkıyor.

"Hazır mısın?" Kapıya doğru yürürken Danny'ye sordum.

"Tatlım, ben yıllardır hazırım. Sonunda boşandığımıza ve o küçük pürüz de ortadan kalktığına göre artık özgür bir adamım. Hadi yapalım şu işi."

* * *

"Sizinle konuşmak istiyorum," diyor Gray. Herkesin birbiriyle kaynaşmasını, dans etmesini ve genel olarak eğlenmesini izlerken pasta masasının yanında duruyoruz.

İnsanları izlemeyi hep sevmişimdir.

"Bugün olmaz," diyorum ama yüzüme bize bakan herkes için bir gülümseme yapıştırıyorum. "Oldukça meşgulüm."

"Evet, görüyorum ki bu masayı tutmakla oldukça meşgulsünüz." "Sen bir isyancısın."

"Denerim." Bana aşağıdan baktığını hissediyorum ve dümdüz bakmaya devam etmek için kendimi zor tutuyorum. DJ şarkıyı *Wobble*'a çevirdi ve pistteki herkes birlikte hareket etmeye başladı.

Şarkı eşliğinde kalçalarımı sallamaktan kendimi alamıyorum. *Wobble* bir klasiktir.

Şarkı bittiğinde uzaklaşmaya başlıyorum ama sonra ses sisteminden Danny'nin sesini duyuyorum.

"Yavaş bir dans zamanı," diyor. "B ve ben dans edeceğiz ve Stella ile Gray'in de bize katılmasını istiyoruz. Ve hepinizin de! Hadi küçük bir aşk şarkısının içinde kaybolalım."

Danny'ye bakıyorum ve ona ciddi misin bakışı atıyorum ama o bana göz kırıyor.

"Gidelim mi?" Gray elini benimkine doğru uzatarak soruyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum ve kaderime razı olarak elini tutup beni dans pistine götürmesine izin veriyorum.

Tabii ki Danny bir Fleetwood Mac şarkısı seçerdi. *Çok severim* Fleetwood Mac.

"Seni aramaya çalıştım," diye mırıldanıyor Gray, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Biliyorum. Seninle konuşmak istemedim."

"Bana olan kızgınlığın sona erdiğinde, yaptığım şeyin sadakat ve sevgiden kaynaklandığını, para kazanmaya ya da seni incitmeye çalışmadığımı göreceğini umuyordum, Stella."

"Bunu tamamen yanlış yollardan yaptın," diye cevap veriyorum, sesimi sıkı tutarak. Kahretsin, Gray'in kollarında olmayı *seviyorum* ve bedenim bunu unutmadı.

Göğüslerim daha dolgun ve ağır hissediyor ve meme uçlarım sıkılaştı.

Vücudumun bana bu şekilde ihanet edebileceğini hiç fark etmemiştim.

Yaptığı şeyi kendi isteğiyle yaptığını söylediği gerçeğini düşünemiyorum bile.

Aşk.

"Bunu yapmak istememişim," diyor.

"Yardım etmek istediğin için değil." Beni biraz daha yakına çekti ve karnım onun beliyle buluştuğunda, göbeğim sıkılaşıyor. *Hay sikeyim.* Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri, dokunuşunun bana ne yaptığını tam olarak görebiliyor gibi daralıyor. "Sana bunun bir parçası olmak istemediğimi söylediğimde, yanıldığım konusunda ısrar ettin ve yine de istediğini yapacağımızı söyledin."

"Çünkü yapılacak doğru şey bu."

"Danny'nin resepsiyonunda seninle tartışmayı kesinlikle *reddediyorum*," diye tıslayarak onu bilgilendiriyorum. "Bugün *onun* günü, lanet olsun."

"Peki, tamam. Ama bunu konuşmamız gerek çünkü seni özlüyorum ve tüm bu durum çok saçma."

Bir nefes alıyorum, sonra başımı sallayıp gitmek için dönüyorum ama Gray elimi tutup beni durduruyor.

"Gel hadi."

"Hey, ben-"

Beni kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor. "Olay çıkarmayacağım, Stella. Benimle gel."

Ona ters ters bakıyorum ama resepsiyondan çıkıp bir koridordan geçerek boş bir konferans salonuna açılan kapıya kadar onu takip ediyorum.

Kapı arkamızdan kapandıktan ve yalnız kaldıktan sonra, "Beni öylece çekiştiremezsin," diyorum.

Buna karşılık olarak beni duvara doğru itiyor ve ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötede duruyor.

"Biliyor musun," diyor sessizce, "seni ne kadar çok istiyorum? Sana sinirlendiğimde ve beni öpmek yerine bana vurmayı tercih ettiğini bildiğimde bile seni istiyorum. Bu beni ne tür bir mazoşist yapıyor?"

Onu tokatlamak istiyorum. Onu istiyorum.

Ama yapamıyorum.

Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Ellerinin yüzümü çevrelemesi için gereken tek şey bu. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor. Ellerimiz sıcak ve muhtaç, birbirimizin üzerinde aceleyle dolaşıyoruz.

Bedenim Gray'i daha önce hiç bilmediğim bir şekilde arzuluyor.

Pantolonunun düğmelerini açıyorum ve elbisemin eteğini kalçalarımın etrafında topluyor, sonra beni kaldırıyor, duvara , külotumu kenara çekiyor ve içime giriyor.

"Lanet olsun, çok ıslaksın." Alnını benimkine yaslıyor.

"Seninle böyle dans edip de tahrik olmayacağımı mı sanıyorsun?" Hareket etmeye başladığında nefesim kesildi. "Tek yapmam gereken seni odanın öbür ucunda görmek ve ıslanmak."

Çıplak omzumu ısıyor, sonra inliyor ve kaybetmek üzere olduğunu anlıyorum.

o.

Ona sarılıyorum ve titriyorum. "Tanrım, Gray."

"Sensiz olmaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Hayata tutunuyorum. "Biliyorum, lanet olsun."

" gel," emrediyor, gözleri sert ve kararlı. "Yap

o."

tutamıyorum. de yapamam.

Ve sonunda beni ayağa kaldırdığında ve sağa doğru geri adım attığında Ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve vahşi bir Viking'e ne kadar çok benzediğini bir kez daha düşünüyorum.

Benim Viking'im.

Ama o benim değil.

"Bu parti bittiğinde bana gelmek ister misin, böylece her şeyi konuşabilir ve kaldığımız yerden devam edebiliriz?" diye soruyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçekten o kadar kolay değil Gray."

Kıpırdamadan duruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu" -duvarı gösteriyorum- "harikaydı. Ama bu geçmişti temizlemiyor. Sana hâlâ çok kızgınım ve sana güvenebileceğimden emin değilim."

"Şaka yapıyor olmalısın." Ellerini yüzüne sürüyor. "Arkamdan iş çevirdin, Grayson."

"Sana yardım ediyordum."

Başımı salladım. "Anlamadığın gerçeği, tam da bu yüzden bu odadan çıkıp gidiyorum."

"Biliyor musun, belki de baban haklıydı. Belki de yaş farkı bir sorundur çünkü lanet olası bir çocuk gibi davranıyorsun."

Başım öfkeyle uğulduyor ama yüzümü tamamen nötr tutmayı başarıyorum.

"Her neyse," diyorum ve gitmek için dönüyorum. "Stella."

"Şimdi gidip bebeklerimle oynayacağım. Erkekler davetli değil," diye omzumun üzerinden atıyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Düşmemek için elimi duvara dayayarak durmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, çok acıyor. Onun bunu anlamıyor gibi görünmesi bana en büyük ihanet gibi geliyor. Onu *tanıdığımı* sanıyordum. Neden bu konuda birbirimizden bu kadar uzağız?

Derin bir nefes alıyorum ve resepsiyona geri dönüyorum. Kalabalık biraz azalmış gibi görünüyor ama neredeyse gece yarısı olduğu için bu beni şaşırtmıyor.

"Nereye kayboldun?" Danny bana soruyor ve bir kadeh şampanya uzatıyor.

"Gray beni bir konferans odasında duvara karşı becerdi."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Lucky. İkiniz öpüşüp barıştınız mı?"

"Hayır, sanırım durumu daha da kötüleştirdik."

"Tatlım, eğer seks durumu daha da kötüleştirdiyse, yanlış yapmışsın demektir."

Sırıyorum ve şampanyadan bir yudum alıyorum, burnumu gıdıklamasının tadını çıkarıyorum. "Burada ne kaçırdım?"

"Kesinlikle *hiçbir şey*. Konuklarımızdan bazıları gitmeye başladı ve B bizim de gitme zamanımızın gelmiş olabileceğini söyledi, böylece bugün günümde seks yapabileceğim ve tüm aksiyonu sadece baş nedimem yaşamayacak."

"Hey, bu benim hatam değil," diye sırtarak cevap veriyorum. "Ve evet, gidip yeni kocanla vakit geçirmelisin."

"Kocam." Kolunu omuzlarıma doluyor ve viski içip iş arkadaşlarıyla sohbet eden Brandon'a bakıyoruz. "Yakışıklı değil mi?"

"Hayır, Brandon *ateşli*, Danny. Büyük bir H ile."

"Gerçek bu," diye kabul ediyor. "Evlat edinme başvurumuzu hemen yapacağız."

Heyecandan çılgılık atıp kollarımı boynuna dolamadan ve ona sıkıca sarılmadan önce durup bir dakika boyunca Danny'ye bakıyorum.

"Yani Stella Teyze mi olacağım? Aman Tanrım, Danny, gelmiş geçmiş en iyi teyze olacağım. Söz veriyorum."

"Kendini fazla kaptırma," diye beni uyarıyor. "Evlat edinme Özellikle de aynı cinsiyetten çiftler için."

"Çok aptalca," diye mırıldandım.

"Buna itiraz etmeyeceğim." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Ailem olduğun için." Ayıldı ve onu hiç görmediğim kadar ciddileşti. "Ailem sadece bu düğüne gelmemekle kalmadı, *yıllardır* benimle konuşmadılar. Ama sen benim kız kardeşim gibi davrandın ve yanımdan hiç ayrılmadın. Bir kere bile."

"Çünkü sen *harikasın*," diye cevap veriyorum, gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yaklaşarak. "Biyolojik ailen seni olduğun gibi göremiyorsa, sana krallar gibi davranan kocanı kabullenemiyor ve senin mutluluğundan mutlu olamıyorsa... onlara ihtiyacın yok Danny."

Başını sallıyor ama acısının içini kemirdiğini görebiliyorum.

"Ben artık senin kardeşimim. Bebeklerini sallayacağım, aptallık yaptığında sana söyleyeceğim ve seni hayatımın sonuna kadar seveceğim. Çünkü biz akraba ruhlarız ve bence sen harika birisin."

"Tanrım, ben de seni seviyorum," diyor ve beni kocaman bir kucak için kendine çekiyor. "Ve benim iş ortağım olacağını unuttun."

"Bu söylenmemiş bir gerçek," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Pazartesi günü ofis bakmaya gidiyoruz. O yüzden önümüzdeki otuz altı saat boyunca evlilik mutluluğunun tadını çıkar ki biz de işe başlayabilelim, sonra da sen Aruba'ya gidebilirsin. Ya da Hawaii'ye. Ya da her nereye gidiyorsan."

"Norveç," diye gülümseyerek yanıtlıyor.

"*Norveç* mi?" . "Orada kış var."

"Ve Kuzey Işıkları çok romantik olacak. Brandon içinde kalabileceğiniz ve Kuzey Işıkları altında uyuyabileceğiniz camdan bir iglo buldu. Bana bunun harika olmadığını söyle."

"Tropikal değil," diye cevap , düşünerek. "Ve kulağa çok soğuk geliyor. Ama evet, kulağa da harika geliyor. Orada tahta ayakkabı mı giyiyorlar?"

"Ahşap-oh. Hayır, aptal, orası Hollanda. Ama orada da artık tahta ayakkabı giydiklerini sanmıyorum. Coğrafyan üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor."

"Haklısın. Noel'de ailemle birlikte İzlanda'ya gideceğimi söylemiş miydin?"

"Aman Tanrım. Kuzey Işıklarını kesinlikle göreceksiniz!"

"Yaşasın benim için." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sonra gülüyorum. "Aurora borealis'e karşı bir ilgin olduğunu nasıl bilemedim?"

"Ben istemiyorum," diyor basitçe. "Ama B'nin var ve eğer istediği buysa, alacağı da budur."

"Tamam, çok tatlısın."

Brandon ona işaret ettiğinde sırtıyor ve sonra başını sallıyor. "Söz konusu olduğunda öyleyim. Görünüşe göre yola çıkıyoruz."

"*Harika* bir gece geçirin. Pazartesi görüşürüz."

On Sekizinci Bölüm

GRI

Kapı arkasından kapanıyor ve ben uzun bir nefes alıyorum. Tanrım, az önce ne yaptım ben? Yine her şeyi berbat etmeyi nasıl başardım?

Anlamadığımı söylüyor. Ama ben gayet iyi anladığımı düşünüyorum. Ona sormadan bir şey yaptığım için kızgın. Ben de özür diledim. Şimdi hayatımıza devam ediyoruz ve o hala onu inciten tüm pisliklere dava açabilir.

O kaltaktan parasını geri almayı hak ediyor. Bence anlamayan *Stella*.

Tam kapıyı açıp peşinden koşmak için uzandığımda telefonum çalıyor. Kontrol ettiğimde babamın aradığını gördüm.

"Hey, baba, bu iyi bir zaman değil. Bir düğündeyim."

"Özür dilerim, annenizin bu akşam yine düştüğünü bilmenizi istedim."

"Ne?" Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bana bir şey kırmadığını söyle."

"Mola yok," diye yanıtlıyor. "Ama kafası karıştı. Sanırım Alzheimer ilaçlarına kötü bir tepki veriyor. Birkaç gün hastanede kalacak."

"Eve geliyorum."

"Bir ileri bir geri gidip duramazsın Gray. Bu durumla ilgili hiçbir şey acil değil, sadece neler olup bittiğinin farkında olmanı istedim."

"Yola çıkıyorum," diye ısrar ediyorum. "Sabaha orada olurum."

"Yolculuktan beni haberdar et. Ve Tanrı aşkına, dikkatli ol Gray."

Aceleyle resepsiyona gidiyorum ve Brandon'ın Danny ile birlikte çıkmak üzere olduğunu görüyorum. Onunla göz göze geldim ve onu işaret ettim.

"Hey, dostum, gitmem gerek. Annem yine düştü, ben de Idaho'ya dönüyorum."

"Kahretsin, özür dilerim. Ofise haber vermemi ister misin?" "Tabii ki hayır, daha yeni evlendin."

Sırıttıyor ve sonra omzunu silkiyor. "Evet, pazartesi günü ofise gideceğim, o yüzden çok önemli değil. Endişelenme ve nasıl olduğunu bana bildir, tamam mı?"

"Evet, öyle yapacağım. Teşekkürler. Ve tebrikler, B. Senin adına sevindim."

"Teşekkürler." Danny de ona katılınca gülümsüyor. "Biz de buradan gizlice çıkıyoruz. Dikkatli sürün."

Başımı sallıyorum ve başka bir şey düşünmeden aceleyle arabama gidip ceketimi ve kravatımı çıkarıyorum, sürücü koltuğuna geçerken boynumdaki düğmeleri gevşetiyorum.

Yola çıkmadan önce Willie'nin numarasını çevirdim. "Naber, kardeşim?"

"Neden bir partideymişsin gibi konuşuyorsun?"

"Belki bir partide olduğum içindir? Merak etme, büyükannem biliyor. İyi misin?"

Tipik bir ergen olabilir, ama iyi kalpli biri.

"Bu gece Idaho'ya dönmek zorunda olduğumu ve ne zaman döneceğimi bilmeni istedim. Muhtemelen birkaç gün içinde."

"O kadar yolu tek başına mı gideceksin? Seninle gelmemi ister misin?"

Sırıttıyorum. "Yok, bu sefer iyiyim. Ama belki biri oraya çömelmeye falan kalkışır diye evime göz kulak olursun?"

Sırıttığını duyuyorum. "Doğru. İçeri girmek için bekleyen bir gecekondu kuyruğu olacak. Elbette, göz kulak olurum. Bozulmaması için yenmesini istediğin bir yiyecek var mı? Ben böyle iyi bir dostum."

"Gidip buzdolabını yağmalayabilirsin, tabii. Sağ ol dostum." "Tabii ki. Diğer tarafta görüşürüz."

Telefonumu yolcu koltuğuna atıyorum ve I-90'a binip doğuya doğru yola çıkmadan önce eve gidip toparlanmaya bile zahmet etmiyorum. Ailemin evinde bana uyan birkaç kıyafetim var ve ihtiyacım olan başka bir şeyi her zaman satın alabilirim.

Oraya ulaşmak benim tek odak noktam.

Benzin almak için Ritzville'de durmam gerekiyor ve sadece üç saat sonra ailemin garaj yoluna giriyorum.

Verandanın ışığı ve üst kattaki yatak odamın ışığı dışında ev karanlık.

Birisi evi benim için hazır bırakmış.

Muhtemelen babam.

Kapıyı arkamdan kilitleyip üst kattaki yatak odama çıkıyorum ve orada kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum.

Saat neredeyse sabahın altısı. Diğerleri yakında uyanır. Ben de birkaç saat uyumak istiyorum.

Uzun ve sıcak bir duşun ardından kurulanıp havluyu kalçalarımın kadar indirdikten sonra koridora çıkıp yatak odama gidiyorum. Maya'nın yatakta oturmuş beni beklediğini görünce kaşlarımı kaldırıyorum.

"Havlu giydiğim için şanslısın."

"Gelmek zorunda değildin."

"Evet, yaptım." Dolabıma gidip eski bir eşofman ve tişört giyiyorum, sonra yatağa dönüp yorganın altına giriyorum. "Şimdi beni iki saat yalnız bırak ki hastaneye gitmeden önce kendimi yeniden insan gibi hissedebileyim."

"Benim hatamdı," diyor fısıltıyla ve yorganın altına yatıp bana bakıyor. Gözleri çok üzgün.

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye fısıldıyorum.

"Evet, öyle. Duştaydı ve babamın taktığı parmaklıklara tutunuyordu. Havlu almak için birkaç saniyeliğine arkamı döndüm çünkü suyu başlatmadan önce havlu almayı unutmuştum ve o da demirleri bırakıp düştü."

Alt dudağı titriyor.

"Bu gece hiç uyudun mu?" Ona sordum.

"Hayır. Seni bekliyordum. Çünkü gelmek zorunda olmasaydın bile, geldiğin için çok mutluyum."

"Bu senin hatan *değil*," diyorum tekrar ve burnuna vuruyorum. "Şimdi uyu da sonra ikimiz de insan olalım."

"Bu işte pek iyi değilim," diyor.

"Bence yanılıyorsun. Cidden, Maya. Uyu. Kendini daha iyi hissedeceksin. o."

Gözlerini kapatıyor ve ben hemen dalıp gidiyorum.

* * *

Kahve kokusuyla uyanıyorum.

"Ver," diyorum gözlerimi açmadan.

"Aşağıya gelmelisin," diyor Maya. "Ben de yumurta yaptım. Gel devam et."

Kapıdan çıkıp kaybolurken bir göz kırpıyorum.

Ne zaman uyandı ki?

Saate baktım ve yemin
ettim. On bire kadar
uyumuşum.

Örtüleri sıyırıp yatağın kenarına oturuyorum, ellerimi yüzümde
gezdirdikten sonra eski bir kot pantolon ve temiz bir tişört giyip Maya ve
babamın beklediği mutfağa gidiyorum.

"Bu kadar uzun uyuduğum için özür dilerim," diyorum bir fincana kahve
doldururken. "Niyetim
için

."

"Sadece otuz dakikadır ayaktayım," diyor Maya.

"Annem bugün nasıl?" Yumurtadan bir ısırık aldım ve kaşlarımı çattım.

"İçinde ne var?

Bunlar mı?"

"Ispanak. Senin için iyidir," diye yanıtlıyor Maya.

"Annen iyi," diyor babam. Yorgun görünüyor. "Ona birazdan hepimizin
ziyarete geleceğini söyledim. Ona burada olduğunu söylemedim Gray. Ona
sürpriz yapabileceğini düşündüm."

Başımı sallıyorum ve iğrenç yumurtaları yiyorum. "Kalçasını tekrar
sakatlamadı mı?"

Maya bardağına bakarak, "Diğer tarafa düştü," diyor. "Bu senin hatan
değildi," diyor babası ona. "Kız kardeşin inatçı ve

Annenin düşüşünün onun üzerinde olmadığını söylediğimde beni
dinlemiyor." "Ben onunlaydım," diyor Maya. "Ve bunu
engellemeliydim."

"Sen hemşire değilsin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve elinden gelenin en
iyisini yaptığını biliyorum."

"Düşmesine en iyi ben izin verdim," diye ısrar ediyor. "Eğer kafasını
vursaydı ya da-"

"Yaralanmadı," diye araya giriyor babam, sesi Maya'nın dikkatini
çekecek kadar sert. "Yaralandığı için değil, sadece yönelim bozukluğu
nedeniyle hastanede. Bu tür şeyler için kullanılan ilaçlar ya yardımcı olur ya
da işleri daha da kötüleştirir ve her hasta için işe yarayanı bulmak sadece bir
eleme sürecidir."

"Bu çok sinir bozucu," diyorum ve boş tabağımı kenara itip bir yudum
almak için kahveme uzanıyorum. "Yaklaşık on beş dakika içinde gitmeye
hazır olacağım. Sadece biraz daha kafeine ihtiyacım var."

"Ben de," diyor Maya. "İşe çağrılma ihtimaline karşı ayrı bir araba
almamızı ister misin?"

"Muhtemelen iyi bir fikir." Babam kahvesinden son yudumu alıyor ve
fincanını lavaboya bırakıyor. "Orada görüşürüz."

Mutfaktan çıkmadan önce omzumu okşuyor. "Gitmek
istemiyorum," diyor Maya usulca ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"Hastaneye," diye devam ediyor. "Gerçekten gitmek istemiyorum. Kendimi çok suçlu hissediyorum ve henüz onu görüp dağılmaya hazır değilim. Biraz zamana ihtiyacım var. Sadece birkaç saat."

"Maya. Gerçekten, bir kişi bile bunun için seni suçlamıyor."

"Kendimi suçluyorum," diye yanıtlıyor. "Bana sadece birkaç saat ver, tamam mı?"

"Peki." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Bugünlerde kadınlar hakkında ne biliyorum ki zaten?"

"Evet, ne yaptığını duydum." Başını sallıyor. "Pisliğin tekiydin. Seni seviyorum ama yine de."

"Ona yardım etmek nasıl bir pislik oluyordu?"

Maya alnını kırıstırır. "Şöyle söyleyeyim. Sadece birkaç haftadır çıktığım bir adam gelip senin Stella'ya yaptığın gibi benimle ilgilenmeye kalksa, bu seni mıydı? Sidney ve ben bu saçmalıklar için fazla bağımsızız, Stella da öyle. Yardım istemedi Gray. Sadece onun yanında olmana ihtiyacı vardı. Onu dinlemene. Ona destek olmana."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Kalbinin doğru yerde olduğunu düşündüğünü biliyorum. Doğru yerdeydi. Ama bunu yanlış şekilde yaptın."

"Onu korumak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu yapmanın yolu bu değildi."

"Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Onunla her zaman konuşuyorum," diyor gülerek. "Biz arkadaşız. Bence o harika biri ve umarım ikiniz aranızı düzeltebilirsiniz çünkü o senin başına gelen en iyi şey. Üniversitede çıktığın o kızıdan çok daha iyi."

"O zamanlar ilkokuldaydın. Bunu nasıl hatırlıyorsun?" "Çok kabaydı," diyor basitçe, bir omzunu silkerek.

"Nasıl yani?"

"Ne zaman başını çevirsen bana ters ters bakardı çünkü çocukları sevmezdi. Ve Sidney'e şişman derdi."

Kahvemde boğuluyorum ve Maya sırtıma vurmak için koşturuyor.

"O yapmadı."

"Oh, kesinlikle yaptı," diyor Maya. "Ama uzun sürmedi, yani bu iyiydi. Stella'yı gerçekten *seviyoruz*."

"Evet, fark etmeyebilir. Eğer burada işler çok daha iyiye gitmezse, hukuk firmasındaki ortaklığımı satmayı ve Türkiye'ye geri dönmeyi düşünüyorum."

Idaho."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapmak istemezsin."

"değil mi?" Ayağa kalkıp arka kapıya doğru yürüyorum ve göle bakıyorum. "Stella artık benim bir parçam olmak istemediğini açıkça belirtti. Ailemin bana *burada* ihtiyacı var. Yapılacak en doğru şey bu."

"Üzerinde çok düşünmeden ve iş arkadaşlarınızla konuşmadan bu tür bir karar için acele etmeyin. Ve hatta Stella'yla bile. Çünkü ikinizin işinin tamamen bittiğine ikna olmuş değilim."

"İyimserliğini paylaşmıyorum. Ayrıca, en sevdiğin kardeşini daha fazla görmek istemiyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Kesinlikle hayır."

Birbirimize sırtıyoruz ve sonra anahtarlarımıza uzanıyorum.

"Annemi görmeye gideceğim. Onunla konuşacağım ve bakalım ne ."

"Onu benim için öp."

"Benimle gel ve onu kendin öp."

Dudağını ısıırıyor, düşünür gibi oluyor ve sonra başını sallıyor. "Daha sonra."

* * *

"Bekle, *kağıtları* sen mi hazırladın?" Annem kaşlarını çatarak soruyor. "Bunu Stella'nın açık rızasını almadan mı yaptın?"

"Biraz dinlendikten ve sağlıklı düşünmeye başladıktan sonra bir sonraki adımın bu olmasını isteyeceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım."

"Ama sonra özür dilediniz, hatanızı kabul ettiniz ve şimdi daha iyisiniz, değil mi?"

Annem ve ben hastane odasında yalnızdık. Her türlü konu hakkında sohbet ediyorduk, ama bu sefer Stella'nın benimle gelip gelmeyeceğini sorduğunda, bu konuşmadan kaçamayacağımı biliyordum.

"Tam olarak

değil."

"Grayson."

Dudaklarım seğiriyor. "On beş yaşındayken bahşiş verirken yakalandığım zamanki gibi konuşuyorsun."

"Seni bundan daha iyi yetiştirdim," diyor ama sonra gülümsüyor. "Neden özür dilemedin?"

"Yanlış bir şey yaptığımı düşünmedim ve o zamandan beri onunla ne zaman konuşmaya çalışsam benden kaçıyor. Sanırım işi bitti anne."

Annem iç geçirir. "Bunun için üzgünüm. Onu çok severdim. Sen iyi misin?"

"Olacağım. Eve taşınma fikrinin etrafında dönüp duruyorum."

"Maya'nın bana göz kulak olmak için eve taşındığını biliyorum. Ben aptal değilim," diyor başımı sallamaya başladığımda. "Kafam karışıyor ve dün geceki gibi kazalar geçiriyorum. Benimle birlikte olduğu için minnettarım. Tüm çocuklarımla vakit geçirmeyi seviyorum. Ama sırf benim için Idaho'ya dönmek zorunda değilsin Gray."

"Değilim," diyorum. "Gerçekten. Yani, bu da bir parçası, ama aynı zamanda aileme daha yakın olmayı da özlüyorum. Belki de Stella ile birlikte olmak bana ailemle ilişkiyi sürdürmenin ne kadar önemli olduğunu gösterdi."

"Maya ile aynı çatı altında yaşamak istediğinizi sanmıyorum."

"Muhtemelen istemezsiniz." Ona sırtıyıyorum. "Ben olsam çok olmayan bir yer alırdım."

"Seni ne kadar yakınımda görmek istesem de, hiçbir şey için acele etmeni istemiyorum. Acele etmene *gerek* yok tatlım. Eğer olmak istediğin yer burasıysa, seni kollarımızı açarak karşılayacağız. Seattle senin için daha uygunsa, bu da sorun değil. Beni daha sık ziyarete geleceğini biliyorum."

"Sanırım bu, eve daha sık gelmediğim için kendimi kötü hissetmemi sağlamak için küçük bir suçluluk duygusuydu."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ama gülümsemesi kendini beğenmiş ve çok iyi anladığını biliyorum. "Eğer istediğin kadın Stella ise, onun için *savaş*."

"Bütün gün kavga edebilirim ama o benimle kavga etmezse hiçbir işe yaramaz anne."

"Sanırım haklısın." İç geçirdi ve elime uzandı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Eve gidip Maya ve babamı rahatsız edebilmen için daha iyi hissetmene ihtiyacım var. Hepimizi diken üstünde tut. Seni burada görmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de sevmiyorum ama her şey girecek. Göreceksiniz."

Bir annenin verdiği güvenceyi her zaman *doğru gibi gösteren şey* nedir bilmiyorum.

Belki de bu yüzden hemen eve gelmem gerekiyordu.

Her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Çünkü şu an itibariyle hiçbir şeyden emin değilim.

On Dokuzuncu Bölüm

STELLA

"Ev aslında mükemmel durumda." Amcalarım Will ve Matt'in yakın zamanda benimkine komşu olarak satın aldıkları evin içinde yürüyorum. Kapanış nihayet gerçekleşti ve şimdi birlikte eve daha iyi bakabiliyoruz. Danny evleneli tam bir ay olduğuna inanamıyorum. Zaman kesinlikle uçup gidiyor. "Sanırım tek gereken yeni bir boya ve birkaç küçük onarım, sonra kullanıma hazır olacak."

Will başını sallayarak, "Bunların hepsini bir hafta sonu içinde yapabiliriz," diyor. "Sence oturma odasında daha büyük bir pencereye ihtiyacımız var mı? Burası karanlık mı görünüyor?"

"Evimizdeki tüm pencerelere alışkınsın," diye hatırlatıyor Meg Teyze. Onu.

"Daha büyük bir pencere yapabiliriz," diye cevap verdim. "Ama aynı zamanda daha fazla ısı ekleyecektir Çünkü burası batıya bakan bir duvar."

Matt, "Burayı olduğu gibi bırakalım," diye öneriyor. "Bu hafta sonu küçük bir parti yaparız ve aileyi boya, onarım ve temizlik işlerine yardım etmeleri için çağırırız."

"Herkesin yardım etmekten mutluluk duyacağını biliyorum, özellikle de çocuklar burada yaşama fırsatına sahip olduğu için."

Matt'in eşi Nic, "Burası bir kardeşlik derneği gibi olacak gibi geliyor," diyor iç çekerek. "Ama aynı zamanda tüm çocuklar için güvenli bir yer olacak ve bence eğlenceli de olacak."

"Katılıyorum. Ayrıca, beğenmediği için bir müşterimin evinden almak zorunda kaldığım bazı mobilya ve aksesuarlarım var ve onları iade edemedim. Hepsini burada kullanabiliriz."

Will kaşlarını çatarak, "Vay canına, bu berbat bir şey," diyor. "Florence'la işler nasıl gitti? Pek bir şey duymadım."

"O zaman belli ki internetteki dedikodu paçavralarına dikkat etmiyorsun," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Bekle, onu *Florence*'a sen mi tavsiye ettin?" Meg ellerini kalçalarına dayayıp kocasına bakıyor. "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü kadının bir dekoratöre ihtiyacı vardı ve bizim Stella en iyisidir."

"Florence'a göre öyle değil," diyorum yarı gülerek. "O nefret ederdi yaptığım her şeyi. Hem de iki kez. Düzeltmek kendi paramdan altı haneli rakamlar harcadım ve o yine de beni canlı bir izleyici kitlesinin önünde küçük düşürdü. Yani, iyi gitmedi diyelim. Kovulduğum için şimdi kendi işimi kuruyorum."

Dördü de şok içinde bana oda otuz saniye kadar sessiz kaldı.

"Siktir. Bu." Will elini ağzına götürdü. "Birkaç yeri arayacağım."

"Bitti," diyorum açıkça.

"Neden yardım etmem için beni aramadın?" diye soruyor.

"Çünkü bu benim *işimdi*. Ve utanç verici olduğu için. Will Montgomery'nin yeğeninden daha fazlasını beklediğini özellikle belirtti."

Matt başını sallayarak, "Siktir et onu," diye mırıldandı. "İşte bu manipülatif bir saçmalık."

"O parayı geri alacaksın," diye öfkелendi Will. "Bana çoktan dava açtığını söyle."

Kaşlarımı çatıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Meg elini omzuma koyuyor.

"Tatlım, tüm sonra paranı almasına izin veremezsin. Bu doğru değil."

"Her şey bitti."

"Hayır." Will kararlılıkla başını sallıyor. "Kesinlikle *olmaz*. Stella, öylece dönüp kaçamazsın ve her şeyin gitmesini umamazsın. Burada birkaç yüz dolardan bahsetmiyoruz. Seninle uğraştı ve bunu bilerek yaptı ve neden olduğundan emin değilim çünkü şahsen onunla hiç sorun yaşamadım. Şimdiye kadar."

"Erkek arkadaşın avukat değil mi?" Nic soruyor. "En azından ben öyle duydum."

"O artık benim erkek arkadaşım değil," diyorum iç çekerek. "Çünkü bana sormadan dava evraklarını doldurdu ve ben gerçekten sadece bunun ortadan kalkmasını istiyorum."

Will beni şaşırtarak, "Ailen seni bundan daha iyi yetiştirmiş," diyor.

"Ne?"

"Size işler zorlaştığında bırakıp kaçmayı öğretmediklerini çok iyi biliyorum. Kendin için ayağa kalkıyorsun ve doğru olanı yapıyorsun. Sen bundan çok daha iyisin. Belki adam daha fazla iletişim kurmalıydı," diye devam ediyor Will ve benim nutkum tutuluyor, "ama yanlış bir şey yapmadı. O kaltağı mahkemeye ver ve paranı geri al. Bunu karşılayabilir."

"*Senin* için takip etmedim," diye
bağırıyorum ona. "Pardon?"

"Eğer bunu yaparsam, kendimi savunur ve zorbayla yüzleşirsem, hıncını senden çıkarır. Tüm bunlar medyada sana gerçekten zarar verebilir ve ailemizi böyle bir şeyin içine sürüklemeyeceğim."

"Yani, öylece dayak yemeni istediğimi mi sanıyorsun?" Will talep ediyor. "Artık o kaltak için oynamıyorum bile, Stel. Öyle olsaydım, ona *senin* için seve seve kendini becermesini söyledim. Ailemizin başına medyada çok ciddi şeyler geldi. Bu uzun sürmeyecek ve sonra bitecek."

"Özellikle de *haklı* olduğun düşünülduğünde," diye katılıyor Matt. "Ve eğer bu olay filme alındıysa, çok daha iyi, çünkü birazcık akli olan herkes *senin* yanlış bir şey yapmadığını görecektir."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," diyorum iç çekerek, gülünç bir şekilde ağlamaya yakın hissederek.

"Bizi korumaya çalışmana bayılıyorum," diyor Meg ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Ailen ne dedi?"

Her şeyin olduğu hafta onlarla yaptığım telefon görüşmesini düşünüyorum ve içim sızlıyor.

"Babam onu kendisi dava etmek istedi. Eminim onlar da bana kızgındır. Sizi çok seviyorum ve Will beni bu önemli iş için önerdiği için utandım ve belli ki her şeyi çok ama çok kötü batırdım. Sadece her şeyin unutulmasını istiyorum."

"Geçecek," diyor Nic. "Sen onu ve eski işini haksız fesih nedeniyle dava ettikten sonra ortadan kalkacak. Yeni bir iş açacağını mı söylemiştin?"

"Evet." Birkaç kez başımı salladım. "Ortağım Danny ile birlikte. Pazartesi günü açılıyoruz. Hepiniz o öğleden sonra yeni ofisin açılışına gelmelisiniz."

Meg sırtarak, "Bunu hayatta kaçırmazdım," diyor. "Yeni evinizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Geçtiğimiz ay boyunca bunun üzerinde çok çalıştık," diye cevap veriyorum.

Florence'ın başına gelenlerin üzerinden bir *ay* mı geçti?

"Peki ya o adam?" Will soruyor. "Ne olmuş ona?"

"Belki de onu görmelisin. . İyi bir adam olduğunu duydum." İç çektim.

"Onu aramaya çalıştım ama müsait değildi."

Nic göz kırparak, "Randevu alın," diyor.

"Olabilir. Birkaç gün yoğun olacak ama belki Pazartesi günkü açılıştan sonra. Dava açmamın senin için sorun olmayacağından *emin* misin? Adının herhangi bir şeyde geçmesi düşüncesi kalbimi kırıyor."

Will kollarını açarak, "Gel buraya bebeğim," diyor. Kollarına doğru yürüyorum ve bana sıkıca sarıldığında iç çekiyorum. "Bunu yapmazsan çok üzülürüm. Kendin için ayağa kalk. Bildiğim kadarıyla güçlü bir kadın ol. O ihtiyarın burnuna yumruk atmadığına çok şaşırdım."

"Oh, kendimi oldukça tuttum," diye gülerек cevap veriyorum. "Tamam. Gelecek hafta hallederim."

Kendimi geri çekip derin bir nefes alıyorum.

"Çocuklar için bu evi satın aldığınız için ikinize de teşekkür ederim. Herkes için gerçekten eğlenceli ve güvenli bir yer olacak, özellikle de iki avlu arasındaki çitleri açtıktan ve havuzu paylaştıktan sonra. Partiler *destansı* olacak."

Will, "Belki de yeniden düşünmeliyiz," diyor.

Matt, "Hayır, her birkaç saatte bir mahallede devriye gezdireceğim," diye cevap verir. Seattle'da uzun zamandır polislik yapıyor. Bütün bağlantıları var.

Will parlak bir sesle, "Harika," dedi. "Hadi başlayalım."

* * *

Olağanüstü asistanım Liz, şampanya bardaklarını doldururken, "Açık evimize bu kadar çok insanın geleceğini hiç düşünmemiştim," diyor. "Ve *sen* de dışlanacağını düşünüyordun."

"Ben de şaşırdım," diye itiraf ediyorum, showroomumuza bakarken. Alanımız küçük olabilir ama Danny ve ben onu çok güzel dekore ettik. "Her ne kadar

Tüm ailemin geleceğini ve bunun bir stadyumu doldurmaya yeteceğini düşündüm."

Danny bize katılırken Liz kıkırdıyor. "Hâlâ yıldızlara hayranım. Luke Williams, Leo Nash ve Will Montgomery şu anda yirmi metre yakınımdalar."

"Amelia Montgomery ve korkunç *Starla* ile birlikte," diye ekliyor Danny. "Sadece gelmiş geçmiş en büyük pop yıldızı. Yani, evet, bu katılımdan son derece memnunum tatlım."

"Vaughn Barrymore'u da unutmayalım," diyor Liz. "Tanrım, lüks bir Hollywood partisinde olabilirdik. Yeterince şık giyinmedim."

Gülüyorum, ailemden bu kadar çok kişi geldiği için minnettarım. Eski firmamızdan da çok sevdiğim birkaç kişi var ve öğleden sonra birkaç müşterimiz de içeri girip çıktı.

Gray'in kalabalığın arasından aniden belirdiğini gördüğümüzde Danny, "Uh-oh," diye mırıldanıyor. "Aralarına karışsam iyi olacak."

"Ben de içki servisi yapacağım," diye kabul ediyor Liz ve beni Gray'le yalnız bırakarak aceleyle uzaklaşıyor.

"Merhaba," diyorum resmi bir gülümsemeyle. Tanrım, adam muhteşem. Uzun boylu ve yakışıklı, koyu sarı saçları dağınık ve kısa kollu gömleği dövmeleri görünüyor.

"Merhaba," diye cevap veriyor, bakışları beni yiyip bitiriyor. "Kalamam, sadece uğrayıp tüm bunları görmek istedim. Bu çok harika, Stella."

"Evet." Başımı sallayıp odaya bakıyorum, bize doğru bakan onca gözü görmezden gelmeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim. Üzerinde çok çalıştık."

"Bunu görebiliyorum. Bak, gitmem gerek ama sana bunu vermek istedim."

Beyaz fiyonklu pembe bir hediye çantası uzatıyor, sonra eğilip yanağımdan öpüyor.

"Seninle gurur duyuyorum Stella. Sana iyi şanslar."

Ve arkasına bakmadan kalabalığın arasından geçip ön kapıdan çıkarak uzaklaştı.

Kahretsin, bu çok... *son gibi* hissettirdi.

Çantaya bakıyorum ve gözlerimin yaşadığını hissediyorum. Mavi bir Tiffany kutusu. İçinden çıkarıp beyaz kurdelesini çektiğimde, gümüş bir kartvizitlik buluyorum ve dış tarafında *Stella McKenna, Owner* yazıyor.

Danny omzumun üzerinden bakarken, "Eğer onu yarın aramazsan, senin için arayabilirim," diyor. "Ciddiyim, Stella."

"Evet, biliyorum. Biliyorum."

"Bence onun peşinden koşmalısın," diyor Liv yürürken. "Çünkü daha önce iki insanın sadece bir bakışla ikinizin yaptığı gibi bir ateş yaktığını gördüğümü sanmıyorum."

"O çoktan gitti," diyorum başımı sallayarak. Ama lanet olsun, onu çok özleyorum. Çok aptalım. "Onu görmeye gideceğim. Söz veriyorum."

* * *

Cuma gününe kadar beni programına alamadı. Cep telefonunu aramaya çalıştım ama yine müsait değildi.

Ben de ofisinden bir randevu aldım. Farklı bir isim kullanarak.

Beni izin verme riskini almayacağım. Kesinlikle olmaz. Binaya girdim ve asansöre bindim.

Midemde bir yılan yumağı varmış gibi hissediyorum. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. *Hiç*.

Tanrım, ya beni geri çevirirse? Bunu yapmaya hakkı var. Çok inatçı ve çok *kabaydım*. Beni kapıdan kovsa ve binanın dışına kadar eşlik etmesi için güvenliği çağırırsa onu suçlamazdım.

Ama umarım tüm kalbimle bunu yapmaz.

Bayan Hadfield bilgisayarından başını kaldırıyor ve beni görünce gözleri kısılıyor.

"Evet?" Sesi buz gibiydi. Masasının üzerindeki her şeyi ince bir buz tabakasının kaplamamasına şaşırdım.

"Bay Sterling ile bir randevum var," diye bilgilendirdim onu.

Bilgisayarı kontrol ediyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır, burada adını göremiyorum."

"Shelly Jones," diye cevap verdim. "Randevuyu Shelly Jones adına aldım."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, ben de utanmadan omuz silkiyorum. "Beni görmeyi kabul edeceğinden emin olmak istedim."

"Seni göndermeliyim," diyor sertçe.

"Lütfen, bunu yapma." Boğazımın hissettiğimde temizliyorum. "Ben *gerçekten* onu görmem gerek. Ona ihtiyacım var."

Bir an beni süzerken dudaklarını büzüyor ve sonra başını sallayarak telefonunu açıyor, birkaç numara giriyor ve bekliyor.

"Bay Sterling, Bayan Jones'u size getirdim. Çok iyi." Telefonu kapattı ve onu görmeye geldiğim ilk gün oturduğum sandalyeyi işaret etti.

"Teşekkür ederim," diyorum yanlarına gidip oturmadan önce. İki dakika geçmeden kapı açıldı ve asistanı onu takip etmemi işaret etti.

"Beklediğim kişi değil," diyor beni geri götürürken. "Ama seni gördüğüme sevindim Stella."

"Umalım da o da mutlu olsun."

Gray'in ofis kapısını açar ve kafasını içeri sokar. "Sizin için Bayan Jones var."

"Onu içeri gönderin."

Sesi ipek gibi.

Nefes alıp kapıdan içeri girdiğimde iki kez göz kırptı. "Bayan Jones?"

Yirminci Bölüm

GRI

Kalbim küt küt atıyor ve halüsinasyon görüyor olmam gerektiğinden oldukça eminim, ama Stella ofisime giriyor, kapıyı kapatıyor ve masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturuyor.

"Merhaba," diyor basitçe.

"Dışarıda bekleyen ve önünü kestiğiniz bir Bayan Jones var mı, yoksa-?"

"Hayır, benim" diyor. Dudaklarını yalıyor ve iki küçük çizgi oluşuyor Kaşlarının arasında kaşlarını çatıyor. "Adımı kullanırsam beni göreceğini düşünmemiştim."

Yanılıyor olabilir.

"Senin için ne yapabilirim Stella?"

"Görünüşe göre Florence ve Emerald City Interiors'a karşı bir dava açmam gerekiyor. Umarım o dosyaları bilgisayarınızdan silmemişsinizdir."

"Neden fikrini değiştirdin?"

Bir nefes veriyor ve parmaklarını uzun, sarı saçlarının arasından geçirirken ellerinin pek sabit olmadığını fark ediyorum.

Gergin.

"Ailem için bir skandala neden olmak istemedim," diye itiraf ediyor sonunda. "Hiçbirini *asla* çamura bulamak istemem ve o zorbaya karşı kendimi savunursam tam da bunu yapmaktan korkuyordum."

"Ama?"

Dudaklarını yalıyor ve bu midemi . Tanrım, onu çok özledim.

"Ama amcam Will ve diğer birkaç aile üyesiyle konuştum ve doğru şeyi yapmam konusunda ısrar ettiler. Olası bir skandal umurlarında değil; sadece iyi olduğumdan emin olmak istiyorlar. Ve sen bir şey söylemeden önce, senin de bana aynı şeyi söylediğini ve başından beri haklı olduğunu biliyorum. Biliyorum Gray. Bunu görüyorum ve seninle nasıl konuştuğumdan çok utanıyorum.

Sana. Sana nasıl davrandığımı. Bundan çok daha iyisini hak ediyordun ve umarım özrümü kabul edersin."

"İstiyorum."

Gözleri büyüdü. "Öylece mi?"

"Özrünüz için teşekkür ederim, evrakların çıktısını alıp bugün imzalamanızı sağlayabilirim." Sesimi sakın ve kişiliksiz tutmak için çaba sarf etmem gerekiyor. Onu kucağıma çekip öyle bir öpmek istiyorum ki içim acıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Benimle yemeğe geleceksin."

Gözlerimi ona dikiyorum. Burada oturup birbirimize bakarak tam daire çizdik.

"Peki bunu neden yapayım?"

Gözünü bile kırpmıyor, kendinden hiç emin görünmüyor ve sakince cevap veriyor: "Çünkü sana aşığım, tabii ki."

Bir ona öylece bakıyorum. "Beni duydun mu?" diye soruyor.

"Emin değilim. Tekrar edin lütfen."

Ayağa kalkıp masamın etrafında dolaşıyor, sonra kucağıma yerleşiyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor.

"Sana tamamen aşığım," diyor sessizce ve ben onun güzel mavi gözlerindeki hüznü ve biraz da belirsizliği görebiliyorum. "Ve sana bir özürden fazlasını borçluyum, ama özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum. İnatçılığım ve dar görüşlülüğüm yoluma çıktı ve bize çok zamana mal oldu. Bana henüz dokunmadığın için belki de sana mal oldu."

"Korkuyorum," diyorum fısıltıyla. "Çünkü belki de sen benim hayal gücümün bir ürünüsün."

"Ben gerçeğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve onu yakınım çekmeden yapabileceğim tek şey bu. *Evimde* gibi hissediyorum. "Çok özür dilerim."

"Bir yolunu buluruz," diye cevap veriyorum ve parmak uçlarımı yumuşak yanağında gezdiriyorum. "Konuşmamız gereken şeyler var ama bir yolunu bulacağız. Sanırım dairemin henüz satılmamış olması iyi bir şey."

"Ne?" Ellerini omuzlarıma koyuyor ve geri itiyor. "Ne?"

"Idaho'ya geri taşınmayı düşünüyordum. Annemin durumu pek iyi değil ve Maya annemle daha fazla birlikte olabilmek için işinden ayrıldı ama bu onun için çok zor."

"O zaman sanırım Idaho'ya taşınıyoruz."

Tam on saniye boyunca ona baktım. "Pardon?"

"Ailenin sana ihtiyacı varsa, gideriz. Yeni stüdyoda sessiz bir ortak olabilirim ya da orada ikinci bir şube açabiliriz. Dediğin gibi, bir yolunu ."

"Stella." Tamamen çözülmüş bir halde, alnımı onunkine yaslıyorum. "Senin hayatın burada. Sorun yok. Sadece oraya daha sık gidip bir şeyleri kontrol etmek için çaba göstereceğim."

"Dinle, evin *sen neredeyse* orasıdır Gray. Bunu geçtiğimiz ay öğrendim."

"Otuz yedi gün," düzeltiyorum. "Ve birkaç saat."

"Çok uzun," diye mırıldanıyor. "Yani, evet, bu konuda ne istersen yaparız. Belki orada bir daire falan alırız, böylece her iki yerde de bir ev üssümüz olur."

"Buna var mısın?" diye soruyor.

"Tabii ki yapardım. Bizim için yeni bir yer dekore etme şansım olurdu. Kulağa cennet gibi geliyor." Yüzümü ellerinin arasına alırken gözleri ayık. "Sadece beni bırakma. Daha genç olduğumu biliyorum ve-"

"Bunu öfke ve kırgınlıkla söyledim," diyerek kestim. "Yaş farkı zerre kadar umurumda değil."

"Sanırım ikimiz de istemediğimiz bazı şeyler söyledik."

"Seni seviyorum." Burnumu onunkine sürtüyorum. "Ve sen *benimsin*, Stella. Beni bir daha asla böyle terk etmeyeceksin. Eğer anlaşılmazsak, bunu çözeriz. Ama, lanet olsun, bir daha çekip gitmeyeceksin."

"Seninki," diyor sanki gibi. "Kulağa hoş . Seni diken üstünde tutacağım, Grayson Sterling."

"Bundan tamamen eminim." Onu bir kez daha öpmeden önce sırtıyıyorum ve bana karşı eridiğini hissediyorum.

"Kapıyı kilitledim," diye fısıldıyor dudaklarıma. Ayağa kalkıp eteğini kalçalarına kadar sıyrıyor, sonra hızla pantolonunun düğmelerini açıyor ve üzerime binerek beni yavaşça içine alıyor. "Tanrım, seni özledim Gray."

"Benim," diye tekrarlıyorum kıcını ellerimle kavrarken ve onu sikimin üzerinde yukarı aşağı kaldırırken.

Alnını tekrar benimkine değdiriyor ve sadece birkaç vuruşla ikimizi de doruğa çıkarıyor.

"Oh, evet, ben seninim," diyor nefes nefese. "Bu arada, Noel'de benimle İzlanda'ya geliyorsun."

"Öyle miyim?"

"Evet."

"Bu Noel'de mi? Birkaç hafta sonra mı?" "İşte o."

"Görüyorum ki beni tetikte tutmayı ciddiye alıyorsun." "Sanırım bu hayat boyu sürececek bir tutku olacak."

Sonsöz

STELLA

İki Hafta Sonra

"Noel için İzlanda'ya gitmemeliyim," diye tuvalet malzemelerimi çantama tıktırırken.

"Neden olmasın?" Gray mutfaktan sesleniyor. Biz gitmeden önce buzdolabını bir kez daha temizliyor.

Burada onunla yaşamayı *seviyorum*. Resmi olarak geçen hafta taşındım ve bu en iyisi. Düşünceli ve yardımsever biri ve ona o kadar aşığım ki bu biraz iğrenç olabilir.

"Çünkü Danny'yle yeni bir iş kurduk ve onu terk ediyorum," diyorum ve isteyebileceğim tüm ayakkabıları yanıma alıp almadığımı iki kez kontrol ediyorum.

"İşler iyi gidiyor ve bir süreliğine sensiz de idare edebilirler," diye beni temin ediyor. Buzdolabının kapandığını duyuyorum, ama sonra telefonuna cevap veriyor.

"Selam anne. Evet, gitmeye hazırız. Stella hâlâ toplanıyor."

Gözlerimi deviriyorum. Evet, geç kaldığımızı biliyorum ama hiçbir şeyi unutmak istemiyorum.

"Ben de seni seviyorum. Noel'de sizi FaceTime'dan ararım. Evet, hepsi halledildi. Tamam. Yakında görüşürüz. Hoşça kalın."

"Nasıl hissediyor?" Ağır valizimi yatak odasından çıkarırken soruyorum.

"Çok daha iyi," diye gülümseyerek yanıtlıyor. "Sanırım sonunda ilaçları çözdüler ve güzelce iyileşiyor. Sana bir öpücük vermemi söyledi."

Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor ve karnımın titremesine neden oluyor.

"Eminim beni öyle öpmek istememiştir."

Ben dairenin etrafına bakarken o sadece sırtıyor.

"Sanırım her şeyim var," diyorum, önemli bir şey unutmadığımı iki kez kontrol ederek.

"İzlanda'da mağazalar olduğuna eminim," diyor Gray mutfak tezgâhına rahatça yaslanıp sabırla beklerken. "Eğer bir şey unutursan, satın alabiliriz. Buna izin var."

"Haha," diye cevap veriyorum ve büyük valizimi ön kapının yanına koyuyorum. "Davayla ilgili önemli bir şey olursa burada olmamız gerekecek mi?"

"Olmayacak," diyor kesin bir ifadeyle. "Tatildeyiz, tatlım. Yılbaşına kadar hiçbir şey olmayacak. Yani rahatlayabilir ve tatilinin tadını çıkarabilirsin. Aslında bu bir emirdir."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sen benim patronum değilsin."

Gray sadece gülüyor ve sonra kapının yanındaki bavullarıma bakıyor. "Tanrım, Stella, sadece iki haftalığına gidiyoruz. İki *yıllığına* değil."

"İzlanda'da kış mevsimi," diye hatırlatıyorum ona. "Kazaklar ve kotlar çok yer kaplıyor. İnan bana, eğer sıcak bir yere gidiyor olsaydık, tüm bükünlerimi bir el çantasına sığdırabilirdim."

"Yazı iple çekiyorum," diyor dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılırken.

Kirpiklerimi ona fırlatıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Tamam, sanırım hazırım. Luke hepimiz için büyük bir jet kiraladı, o yüzden uçakta bu rahat maksi eteği ve terlikleri giyeceğim. Seattle'dan İzlanda'ya uzun bir uçuş olacak."

"Rahat ve muhteşem görünüyorsun," diyor Gray küçük valizini alırken -o küçük şeyin içine her şeyi nasıl sığdırıyor- ve asansöre doğru ilerlerken benimkini de arkasına çekerken.

İçeri girip hareket etmeye başladığımızda Gray kontrol paneline uzanıp bir düğmeye basıyor ve durmamızı sağlıyor.

"Bir şey mi unuttun?" Ona sordum.

"Hayır." Beni arabanın köşesine sıkıştırıyor, kaldırıyor ve parmaklarıyla eteğimi yukarı çekiyor. Dudakları boynumda sıcak ve ben hemen ıslanıp onun için hazırım. "Bunu *uzun zamandır* yapmak istiyordum."

"Ve bunu *şimdi* mi yapıyoruz?"

Ama kendini serbest bırakıp içime girdiğinde, beni uzun, ritmik vuruşlarla becerdiğinde itiraz etmiyorum.

"Sana karşı koyamıyorum," diye hırlıyor kulağımın dibinde. "Bunu sana yapacağım, birçok şekilde, birçok yerde, lanet hayatımın geri kalanı boyunca."

Kalbim bu vaatle çarpıyor. Henüz teklif etmedi ama son birkaç haftadır hayatlarımızı sanki her zaman olduğu gibi birleştirmeyi başardık.

öyle olması gerekiyordu.

"Sabırsızlanıyorum," diyebiliyorum etrafını sıkarken ve orgazm içime işliyor. "Aman Tanrım."

"Kahretsin, Stella," diye inliyor ve kendini bırakıyor. Beni ayaklarımın üzerine yatırıp kendini geriye çektiğinde, bir düğmeye basıyor ve asansör kaldığı yerden devam ediyor.

"Umarım burada hiç kamera yoktur." Sadece sırtıyor ve bana göz kırptıyor.

"Gray, burada *kamera* var mı?"

"Hayır." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Ben bunu yapmazdım.

Ama düşüncesi bir için heyecan vericiydi, değil mi?"

"Hmm." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım birlikte çok eğleneceğiz."

"Bundan emin olabilirsiniz."

Nate McKenna'nın bakış açısından anlatılan BONUS EPILOGU okumak isterseniz, buradan ücretsiz olarak indirebilirsiniz:

<https://BookHip.com/PJWWAPM>

Bir sonraki Single in Seattle romanına hazır mısınız? Sophie Montgomery'nin hikâyesi 2023 yılının Ocak ayında çıkacak olan The Score'da! Tüm bilgilere buradan ulaşabilirsiniz:

<http://www.kristenprobyauthor.com/the-score>

Bülten Kaydı

Umarım siz de bu hikâyeyi okurken benim kadar keyif almışsınızdır! Gelecek kitap haberleri için haber bültenime katılmayı unutmayın! Söz veriyorum size sadece haber dolu mailler göndereceğim ve spam göndermeyeceğim. Buradan kayıt olabilirsiniz:

<https://mailchi.mp/kristenproby.com/newsletter-sign-up> .

Kristen Proby tarafından da:

Kristen Proby Yazarının Diğer

Kitapları Seattle'da Bekar Serisi

Sır Sürpriz

Skandal

Seattle'da Benimle Serisi Come

Away With Me

Ökseotunun Altında Benimle

Dövüş

Benimle Oyna

Sallan

Benimle

Güvende

Benimle Bağlı

Breathe With Me

Forever With Me

Stay With Me

Benimle Şımart

Benimle Sev

Benimle Dans Et

Benimle Hayal Et

Sen Bana Aitsin

Benimle Hayal Et

Benimle Parla

Benimle Kaç

Benimle Flört Et

Benimle Değiş

Benimle Bir Şans Yakala

Serinin tamamına buradan göz atın: _____

<https://www.kristenprobyauthor.com/with-me-in-seattle>

Büyük Gökyüzü Evreni

Büyük Gökyüzünün

Altında Aşk Cara'yı

Sevmek

Lauren'i Baştan

Çıkarmak Jillian'a

Aşık Olmak Grace'i

Kurtarmak

Büyük Gökyüzü

Büyüleyici Hannah

Jenna'yı Öpüyor

Willa'yı Beklerken

Fallon'la Yükselmek

Big Sky Royal

Büyüleyici Sebastian

Baştan Çıkarıcı Liam

Alaycı Callum

Big Sky Onur

Kahramanları

Cesaret

Barınağı

Big Sky evreninin tamamına buradan göz atın:

<https://www.kristenprobyauthor.com/under-the-big-sky> .

Bayou Sihirli

Gölgeler

Serendipity

Büyüleri

Serinin tamamına buradan göz atın: _____

<https://www.kristenprobyauthor.com/bayou-magic>

Romancing Manhattan Serisi

Her Şeye
Rağmen
Her Şey
Yolunda

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/romancing-manhattan>

Boudreaux Serisi

Kolay Aşk
Easy Charm
Easy Melody
Easy Kisses
Easy Magic
Easy Fortune
Easy Nights

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/boudreaux>

Fusion Serisi

Beni Dinle
Sana
Yakınım
Benim İçin
Allık
Tadına Varın

Serinin tamamına buradan göz atın: <https://www.kristenprobyauthor.com/fusion>

1001 Karanlık Geceden

Easy With You
Easy For Keeps
Çekince Yok
Baştan Çıkarıcı
Brooke Benimle
Harikasın
Benimle Parla

Kristen Proby'nin Crossover

Koleksiyonu Fallon ile Yükselmek, Bir

Büyük Gökyüzü Romanı

Kötü Güç: Sawyer Bennett'ten Kötü At Vegas/Büyük
Gökyüzü Romanı

Tüm Yıldızlar Düşer: Rachel Van Dyken'dan Bir
Seaside Pictures/Big Sky Novellası

Hold On: Samantha Young'dan Bir Play
On/Big Sky

Uğruna Savaşmaya Değer: Laura Kaye'den Bir Savaşçı Dövüş
Kulübü/Büyük Gökyüzü Romanı

Çılgın Kusurlu Aşk: Bir Dirty Dicks/Big Sky Novellası
Yazan K.L. Grayson

Sensiz Hiçbir Şey: Monica Murphy'den Bir Sonsuza Dek
Senin/Büyük Gökyüzü Romanı

Crossover Koleksiyonunun tamamına buradan göz atın:

<https://www.kristenprobyauthor.com/kristen-proby-crossover-collection>

Baştan Çıkarıcı Liam
BÜYÜK GÖKYÜZÜ KRALİYETİ ROMANI

Baştan Çıkarıcı Liam
Bir Büyük Gökyüzü
Kraliyet Romanı Yazar
Kristen Proby

Adanmışlık

Montana için - benim evim, sadece doğduğum değil, aynı zamanda ruhumun alev alev yandığı yer.

"Montana'ya aşığım. Diğer eyaletler için hayranlık, saygı, takdir, hatta biraz sevgi duyuyorum. Ama Montana'da bu aşktır." - John Steinbeck

Sözlük

Cunningham Şelalesi'nde kim kimdir...

Lütfen bunun seriye yeni başlayanlar için spoiler içerebileceğini bilin. Her çiftin rol aldığı kitaplar açıklamalarının yanında belirtilmiştir.

Kral Ailesi:

Jeff ve Nancy King - Lazy K Çiftliği'nin emekli sahipleri. Josh ve Zack King'in ebeveynleri.

Josh King - Lazy K Ranch'in ortağı. Cara Donovan ile evli. {Sevgili Cara}

Zack King - Lazy K Ranch'in ortağı. Jillian Sullivan ile evli (Jillian, Ty Sullivan'ın kız kardeşi). Seth, Miles ve Sarah'nın ebeveynleri. {Jillian'a aşık}

Doug ve Susan King - Doug, Jeff'in erkek kardeşi. Çoğunlukla Arizona'da yaşıyorlar ama yazları Montana'ya geliyorlar. Noah ve Grayson'ın ebeveynleri.

Noah King - Wild Wings Kuş Cenneti'nin sahibi. Yoga eğitmeni ve Asana Yoga Stüdyosu'nun sahibi Fallon McCarthy ile evli. {Soaring With Fallon}

Grayson King - Whitetail Kayak Merkezi'nde Kayak Eğitmeni. Pop müzik sansasyonu Autumn O'Dea ile evli. {Hold On, A Crossover Novella by Samantha Young}

Sullivan Ailesi:

Ty Sullivan - Avukat. Jillian'ın kardeşi. Büyük dedesi Cunningham Falls'a ilk yerleşen, çok satan bir yazar olan Lauren Cunningham ile evli.

Layla'nın ebeveynleri. {Seducing

Lauren} Hull Ailesi:

Brad Hull - Polis Şefi. Kadın doğum uzmanı Hannah Malone ile evli.
{Charming Hannah}

Jenna Hull - Snow Wolf Lodge'un sahibi. Aktör ve süperstar Christian Wolfe ile evli. {Öpüşen Jenna}

Max Hull - Kendi kendini yetiştirmiş milyarder. Dress It Up'ın sahibi Willa Monroe (Jesse Anderson'ın kız kardeşi) ile evli. Alex Monroe'nun ailesi.
{Willa'yı Beklerken}

Henderson Ailesi:

Brooke Henderson - Brooke's Blooms'un sahibi. Brody Chabot ile evli, mimar.
{Tempting Brooke, a 1001 Dark Nights Novella}

Maisey Henderson - Cake Nation'ın sahibi. Profesyonel futbol oyuncusu Tucker McCloud ile evli. Hiçbir Şey, Monica Murphy'den Çaprazlama Bir Novella}

Kraliyet Ailesi:

Prens Sebastian Wakefield - Somerset Dükü. Nina Wolfe ile evli (Christian'ın kız kardeşi). {Enchanting Sebastian}

Prens Frederick Wakefield - Sebastian'ın kardeşi. Catherine ile evli. Tanıştırıldıklarında zaten evli oldukları için hiçbir kitap bu çifte ait değildir.

Prens Callum - Sebastian'ın kardeşi.

Prens Eleanor Wakefield - Sebastian'ın kız kardeşi. Liam Cunningham ile evli. {Liam giriyor}

Jacob Baxter - Sebastian'ın en iyi arkadaşı. Whitetail Mountain'ın ve Ciao restoranı da dahil olmak üzere birçok yerel işletmenin sahibi. Grace Douglas ile evli.

Liam Cunningham - Montana güvenlik şefi ve Sebastian'ın kişisel koruması. Lauren Cunningham'ın kuzeni. Ellie Wakefield ile evli.

{Liam giriyor}

Nick Ferguson - Nina Wolfe'un kişisel koruması. Çeşitli

ve önemli karakterler:

Jesse Anderson - Eski donanma derin deniz dalgıcı. Tara Hunter ile evli.

{Worth Fighting For, A Crossover Collection Novella by Laura Kaye}

Joslyn Meyers - Pop yıldızı. Kynan McGrath ile evli. {Wicked Force, A Crossover Collection Novella by Sawyer Bennett}

Dr. Drake Merritt - Cerrah. Abigail Darwin ile evli. Her iki karakter de Hannah Malone'un en iyi arkadaşlarıdır. {Crazy Imperfect Love, A Crossover Collection Novella by K. L. Grayson}

Penelope (Penny) - Eski öğretmen. Adrenaline rock grubunun davulcusu Trevor Wood ile evli. {All Stars Fall, A Crossover Collection Novella by Rachel Van Dyken}

Aspen Calhoun - Drips & Sips'in yeni sahibi.

Sam Waters - İtfaiyeci.

Önsöz

~LIAM~

Prenses Eleanor'un kişisel koruması olan Phillip kulağıma, "Az önce indik," diyor. Saate bakıyorum.

Sabahın ikisinde.

"On dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapattım ve kot pantolonuma uzandım. Kraliyet ailesinin Montana'daki malikânesinin güvenlik şefi olarak görev yaparken genellikle daha resmi bir şeyler giyerdim. Ama sabahın ikisinde prenses kot pantolon ve tişörtle uğraşmak zorunda kalacak.

En azından temizler.

Altı saat önce Phillip'ten bir telefon aldım ve Londra'dan ayrılıp buraya geleceklerini haber verdi. Ama maaşımı ödeyen ve kraliyet kardeşlerinin en büyüğü olan Prens Sebastian'a söylemememi rica etti.

Siktir .

Prens benim patronum ve burada çalıştığım son bir yıl içinde karşılıklı güven ve hayranlık tesis ettik.

Küçük kız kardeşinin göletin öbür tarafına yaptığı rastgele yolculuk, saklamayı planladığım bir sır değil.

Cunningham Falls, Montana'daki göl kıyısında yer alan mülkün misafirhanesindeki dairemden ana konuta doğru koşuyorum. Kapının güvenlik kodunu giriyorum ve içeri giriyorum. Sebastian'ı mutfakta oturmuş, sessizce iPad'inde bir şeyler okurken buluyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum ve bana baktığında başımı eğerek selam veriyorum. "Ekselansları."

"Bu saatte bana Sebastian diyebilirsiniz."

Dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum. "Gecenin bir yarısı neden buraya kadar gelmeye karar verdiğine dair bir fikrin var mı?"

Başını iki yana sallar. "Ellie'yle yarın Ciao'da yemek yeme havasına girmiş olabilir."

Prensesle birkaç kez tanıştım. Hoş bir kadın. Çok güzel.
Akıllıca.

Tamam, güzelden de öte. Baş döndürücü.

Ayrıca tam bir baş belası ve geçen yaz neredeyse benim gözetimimde ölüyordu, bu yüzden buraya hiç gelmemesini tercih ederim. Özellikle de yolculuğu sırlar ve dramla örtülüken.

Belki de bu sadece Eleanor'un hayatıdır.

"Araba her an gelebilir," diye Sebastian'ı bilgilendirdim. "Eve gelmene gerek yoktu."

"Bu benim işim."

Bir mesaj alıp arabanın yola çıktığını haber verdikten sonra girişe doğru yürüyorum. Kimse kapıyı çalamadan kapıyı açıyorum ve parlak mavi gözlere bakıyorum.

"Merhaba, Prenses."

Ağzı açılıp kapanıyor ama kendini toparlıyor, çenesini havaya kaldırıyor ve başını sallıyor.

"Merhaba, Liam."

"Kardeşin mutfakta."

Eleanor ve Phillip'in eve girmesine izin vermek için geri çekiliyorum, kapıyı arkalarından kapatıyorum ve Eleanor'un "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu" dediğini duymak için mutfığa geri dönüyorum.

Bana ters ters bakıyor ama ben yerimde duruyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ekselanslarından sır saklamak için para almıyorum." "Zararlı bir sır değildi," diye mırıldandı. "azından sürpriz."

"Merhaba, hayatım." Sebastian kız kardeşine sarılmayı teklif ediyor. "Bu zevki neye borçluyuz?"

"Bilmek istemezsin, ben de bu konuda konuşmak istemiyorum," diye yanıtlıyor kardeşinin yanındaki sandalyeye çökmeden önce. "Sadece bir tatile ihtiyacım vardı diyelim. Londra'dan uzakta."

"Ne kadar kalacaksın?" Sebastian benden önce soruyor.

"Olabildiğince uzun. Belki birkaç ay."

Küfürü dudaklarımdan çıkmadan yutuyorum.

Bir kaç ay.

Phillip'le bakışıyoruz. "Onunla mı kalacaksın?" "O benim sorumluluğumda," diyor başını sallayarak. "O nereye ben de oraya giderim."

"Londra'da bir ailen var," diye hatırlatıyor Eleanor ona. "Kesinlikle kalmak zorunda değilsin. Liam, Nick ve Liam'ın ekibinin geri kalanıyla güvende olacağım."

Phillip'e "Bunu tartışacağız," dedim. "Bu gece bize daha fazla ihtiyacın yoksa, merkeze geri döneriz."

"Git, biraz dinlen," diyor Sebastian. "Ve teşekkür ederim."

Phillip ve ben ana evden çıkıp güvenlik ekibinin görevdeyken yaşadığı karargâha doğru yürürken Eleanor "Teşekkür ederim," diye yankılanıyor.

Nick -Sebastian'ın eşi Nina'nın kişisel güvenliği- ve ben tam zamanlı olarak burada yaşıyoruz. Diğer ekip üyeleri şehirde yaşıyor ve vardiyalı çalışıyorlar.

"Üst katta sağdaki ikinci yatak odasını alabilirsin," diye Phillip'e bilgi verdim.

"Teşekkürler, ama şimdi kalkacağım. Jet lag."

Başımı sallıyorum. Ben de nadiren uyurum. Ve şimdi Eleanor burada olduğuna göre, daha da az uyuyacağım. Üzerimde böyle bir etkisi var. "İlk toplantımız 07:00'de olacak."

BÖLÜM 1

Bölüm 1

~ELLIE~

"Merhaba anne." Telefonu FaceTime için biraz fazla yakın tutan annemin yüzüne bakıp sırtıyorum. Görünüşe göre kraliyet ailesinden olsanız da olmasanız da, eski nesil teknolojiyle mücadele ediyor.

Misafir odasındaki yatağa uzanmış, telefonu yastıkların üzerine koymuş ve çenemi ellerimin arasına almıştım.

"Baban yanımda," diyor ve kralı görebilmem için telefonu çeviriyor.

"Ellie'ye merhaba de canım."

"Telefonu babamın tutmasına izin verir misin? Onun kolları daha uzun ve ikinizi de o şekilde görebiliyorum."

"Bende," diyor babam. Birdenbire annemle babam da kadraja giriyor. "Bu daha iyi. İkinize de merhaba."

"Montana'da işler nasıl?" Annem soruyor. "Oh, burası çok güzel. Yaz çok güzel."

"Şimdi aradan hoşbeşi çıkardığımıza göre," diyor babam, kaşları çatılmış bir halde. "Neden kimseye bir şey söylemeden buradan sıvışıp gittin?"

"Güvenliğim yanımdaydı," diyerek kendimi savundum. "Tamamen sorumsuz değildim."

"Bu benim soruma cevap olmadı," diye yanıtlıyor ve ikisi de sessizce benim cevap vermeme bekliyorlar.

Yalan söylemenin bir faydası olmaz. Eninde sonunda öğrenecekler.

"Beau bana evlenme teklif etti," diye itiraf ediyorum, düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Geçen hafta, Londra'dan ayrıldığım akşam."

Annem "Hayatım, bu harika" diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bu harika değil. Beauregard'ı sevmiyorum. Ondan *hoşlanmıyorum* bile. Kendini beğenmiş ve kaba biri. Bu adamın vücudunda tek bir nazık kemik bile yok."

"O zaman basit bir hayır yeterli olurdu," diyor Peder. "Kıtadan kaçmaya gerek yoktu."

"Evet. Vardı." Sertçe yutkundum. "Beni çok sevdiğini biliyorum ama bana uygun bir eş bulmaya çalışmaktan çok sıkıldım. Bana ayarlamaya çalıştığın adamlar berbat. Doğru soyağacına sahip olabilirler ama bu onları iyi insanlar yapmaz."

"İngiltere uygun erkeklerle dolu," diyor annem. "Uygun birini bulacaksın."

"Ve er ya da geç," diyor babam. "Ben yaşlı bir kız değilim."

"Ve sen de öyle birine dönüşmeyeceksin," diyor babam. "Sana Montana'da otuz gün vereceğim, ama gelecek ayki eyalet yemeğine zamanında döneceksin. Orada bir sürü uygun erkek olacak ve senin de sorumlulukların var."

Her zaman sorumluluklarla.

Herkes kraliyet ailesinin bir üyesi olmanın mücevherlerle süslenmek, güzel kıyafetler giymek ve dünyanın gümüş tepside sunulması anlamına geldiğini düşünür.

doğru, ama bundan *çok* daha fazlası var.

"Evet, efendim."

"Sebastian ve Nina'yla geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın," diyor annem. "Ve lütfen onlara sevgilerimizi iletin."

"Yapacağım." Onlara neşeli bir gülümseme sunuyorum. "Ve akşam yemeği için zamanında evde olacağım."

"Güle güle kızım," dedi babam.

"Güle güle."

Telefonu kapatıp derin bir iç çekiyorum, sonra telefonumu yatağa atıp sırt üstü dönüyorum ve tavana bakıyorum. Annemle babam anlamıyor. Annem yirmili yaşlarının başındayken tanıştılar ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikili oldular.

Bu tür bir baskı altındayken önümüzdeki yetmiş yılı birlikte geçireceğiniz adamı bulmak oldukça zor.

Neyse ki şu anda bunu düşünmek zorunda değilim. Rahatlamak için otuz günüm var. Ve neyse ki Sebastian ve Nina buraya neden bu kadar ani geldiğimi araştırmaya çalışmadılar. Bana uyumam, kitap okumam ve hayal kurmam için zaman verdiler.

Bu göl evi tüm bunlar için mükemmel. On bin metrekaleden fazla bir alanda yalnız kalmak için bolca yer var. Ama onların arkadaşlığını istediğimde her zaman onlara katılabileceğimi biliyorum.

Dolaba girip gün için bir güneş elbisesi seçiyorum, ayaklarımı Hermes kaydıraklara geçiriyorum ve genellikle toplandığımız ana oturma alanına doğru yürüyorum. Nina simitin üzerine bir şeyler yayıyor. Nick dışarıda güvertede, Nina'yı görebilecek kadar yakın ama duyamayacak kadar uzakta.

Sebastian ve diğer güvenlik görevlileri ortalıkta görünmüyor.

"Herkes nerede?" Bir muz alıp adaya otururken soruyorum. Mutfağın yaşam alanının geri kalanına ne kadar açık olduğunu ve odanın herhangi bir yerinden bir kişinin tabandan tavana pencerelerden ötesindeki göle nasıl bakabileceğini seviyorum.

"Toplantıdalar," diyor Nina gülümseyerek. "Simit ve krem peynir ister misiniz?"

"Seninle paylaşırım," diye teklif ediyorum ve Nina mutlu bir şekilde kahvaltısının yarısını bana uzatıyor. "Teşekkür ederim. Ne tür bir toplantı?"

"Bir haftadır burada olduğunuza ve ne kalacağınızı bilmediğimize göre, güvenlik ekibi Phillip'in kalması ya da gitmesi gerektiğine ve giderse ne yapacağına karar vermeye çalışıyor."

"Neredeler?" Simidi yere bıraktım ve sandalyeden kalktım.

"Misafir evinde," diye yanıtlıyor ve kaşlarını çatıyor. "Oraya gitmeyi planlıyorsan Nick'e söyle."

"Yirmi metre ötede."

Gözlerini kısar. "Ellie, sen benim baldızımsın ve seni seviyorum ama kurallara karşı geldiğimizde neler olduğunu biliyorsun."

"Neredeyse ölüyordum," diye mırıldandım. "Tamam, ona söylerim."

Cam kapıya doğru yürüyorum ve kırıp açıyorum. "Nick? Ben misafirhaneye gidiyorum."

"Onlara haber veririm," diyor ve bileğindeki bir cihazla konuşuyor. "Serçe merkeze doğru gidiyor."

Kapıyı kapattım ve Nina'ya gülümsedim. "Gördün mü? Kurallara uyuyorum."

Nina güler ve simidinden bir ısırık alır. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Gerek yok. Otuz günlüğüne buradayım. Onlara haber vereceğim."

Ona el sallıyorum ve evin içinden geçerek misafir evine en yakın kapıya doğru yürüyorum. Dışarı çıktığımda Phillip'in yolda yürüdüğünü görüyorum.

"Silahlı bir koruma olmadan yirmi metre yürüyebilirim."

Özellikle de burada."

"Beni eğlendir," diyor ve bana eve kadar eşlik ediyor. Benim için kapıyı açıyor ve içeri adım attığımda bir odada daha fazla testosteronla karşılaşıyorum

yasal olması gerekenden daha fazla.

Çok fazla.

"Ne oldu Ellie?" Adamların hepsi ayağa kalkıp başlarını bana doğru eğdikten sonra Sebastian soruyor.

"Otuz gün kalacağım," diye açıklıyorum. "Bu toplantının benimle nasıl *başla çıkılacağıyla* ilgili olduğunu anlıyorum ve size planlarım hakkında bilgi veriyorum."

Liam kaşlarını çattı ve önündeki masanın üzerinde duran kağıda baktı
Onu

"Bu bir sorun mu?" Ona sordum.

"Majesteleri," diye söze başladı Phillip, "biz de tam benim Londra'da kalmalı mıyım yoksa geri mi dönmeliyim? Dünyanın neresinde olursanız olun genellikle sizinle birlikte kalırım. Bu benim işim tabii ki."

"On yıldır benimlesin Phillip. Sadece bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Eşim her an ikinci çocuğumuzu doğurabilir Majesteleri. Bunu kaçırmak istemem ama-"

"Bana hamile olduğunu söylememiştiniz," diye araya giriyorum ve elimi Phillip'in omzuna koyacak kadar protokolü bozuyorum. Çalışanlarımıza asla dokunmayız ama Phillip'i bir arkadaş olarak görüyorum. "Elbette gitmelisin. Hem de bugün. Hem de hemen. Lütfen Cynthia ve bebeğin durumundan beni haberdar et. Fotoğraflarını gönder. Bebekleri sevdiğimi biliyorsun."

Phillip bana nazikçe gülümsüyor. "Teşekkür ederim ama bu o kadar kolay değil."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çatarak odaya bakıyorum. "Bu odada sekiz adam var, kardeşimi saymıyorum, her biri bana bakabilecek kapasitede. Ben baş belası değilim."

Liam sırtıyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Liam konuşmaya başlar ama Sebastian araya girer. "Nick ve Liam'ın tam zamanlı görevleri var," diyor. "Diğer adamlar vardiyalı olarak evde görevlendiriliyor. Dolayısıyla, insan gücüne ve Phillip'in yokluğunda size kimi atayacağımıza bakıyoruz."

Başımı salladım. "Anlıyorum ve bu benim uzmanlık alanım değil." Konuşurken Liam'ı izliyorum. "Sadece sana bilgi vermek istedim."

Gitmek için döndüm ama Liam beni durdurdu. "Teşekkür , Majesteleri."

Başımı sallıyorum ve kapıdan çıkıp büyük eve doğru yürümeye devam ediyorum. Geçen yıl Liam'ı ilk gördüğümünden beri ondan etkileniyorum.

Uzun boylu, karanlık ve gizemli. Tehlikeli görünüyor. Olabildiğince seksi ve söz konusu erkekler olduğunda pek tecrübem yok. Bu yüzden, ne zaman onun yanında olsam, kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissediyorum.

En azından bana atanmadı. Onun yolundan uzak duracağım ve her şey yoluna girecek.

* * *

"Liam bana atandı da ne demek?" Kardeşime aptalmış gibi bakarak soruyorum. "Liam *senin* kişisel güvenliğin."

"Charles Montana'ya geliyor," diye cevaplıyor Sebastian sakince. Charles benim bebekliğimden beri buralarda. Ama Montana'daki mülkten Liam sorumlu. "Charles geldikten sonra Phillip bu akşam ayrılacak ve Liam da kaldığın süre boyunca *seninle* ilgilenecek."

Tek kelime etmeyen Nina'ya bakıyorum. "Bana bakma." "Bu neden bir sorun olsun ki?" Sebastian soruyor.

"Öyle değil. Bu sadece bir sürpriz."

Önümüzdeki 30 gün boyunca 7/24 Liam'ın yanında mı olmalıyım? Seks yoksunu vücudum kendiliğinden yanabilir.

"Neyi kaçırıyorum?" Sebastian, masumca başını sallayan Nina'ya sorar.

"Hiçbir şey kaçırmıyorsun."

Nina'ya şükürler olsun. Liam'a aşık olduğumu biliyor. Ama profesyonelce davranabilirim.

Yirmi beş yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum.

Güvenlik ekibimizin işine burnumu sokmamam gerektiğini de iyi biliyorum. Onlar beni güvende tutmak için buradalar.

"O zaman yarın başlıyoruz?" Sebastian başını sallar.

Nina, "Ayrıca yarın akşam için Brooke's Blooms'ta bir kızlar gecesi planlandı," diyor. "Lezzetli pastalar yiyeceğiz ve güzel yaz çiçeklerini nasıl düzenleyeceğimizi öğreneceğiz. Lütfen bize katıl, Ellie."

Kelebekler karnımı dolduruyor. "Tabii ki yapacağım. Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Mükemmel."

Kraliyet mensubu olmak benim için her zaman yalnızlık olmuştur. Kardeşlerim var ama hepsi benden büyük ve kendi hayatlarını yaşıyorlar. Ve tabii ki dadılarım vardı.

Ama gerçek, hakiki arkadaşlıklardan yoksun kaldım.

Ta ki Nina ve Montana'daki harika arkadaşlarıyla tanışana kadar. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni aralarına aldılar.

Ve minnettarım.

"Sanırım iskeleye inip kitap okuyacağım."

"Kayıkla açılmak yok," diyor Sebastian.

"İnan bana, bir daha tekneye binmek gibi bir planım yok." Güneş gözlüklerimi ve kitabımı alıyorum, bir kutu kola almak için buzdolabına uğruyorum ve kayıkhaneden çıkan rıhtıma doğru yürüyorum - kendi başına büyük bir yer. İçinde, tekneler için asansörün üzerinde bir daire var. İskelenin köşesinde oturma yerleri olan küçük bir kapalı alan var. Bir kitapla uzanmak ve suyu izlemek için mükemmeldir.

Phillip kayıkhanenin yanında duruyor, suyu izliyor ve çevremizi inceliyor, her zaman tetikte. Karısının hamileliğini bilmediğim için kendimi kötü hissediyorum. Üstelik her an doğabilir. Bilseydim geçen hafta Montana'ya geldiğimde başka düzenlemeler yapardım.

Phillip'in bu akşam Londra'ya dönecek olması iyi bir şey. Ama şimdi Liam önümüzdeki dört hafta boyunca bana tutkal gibi yapışacak.

Ona bakmak zor bir şey değil. Bana karşı kaba olabiliyor, ama muhtemelen bunu hak ediyorum.

Özellikle de geçen yıldan sonra. Biraz asi bir dönemden geçiyordum.

Ölüme yakın bir deneyim beni bu aptallıktan kurtarmaya yetti. Liam beni asla . Belki önümüzdeki birkaç gün içinde kendisiyle bir görüşme yapabilirim.

Özür dileyeceğim ve

Havayı.

Planımı yaptıktan sonra kitabımı açıyorum ve su kenarında tembel bir öğleden sonra geçirmek için yerleşiyorum.

BÖLÜM 2

Bölüm 2

~ELLIE~

"Beni burada istemediğini mi söylüyorsun?" Başını ileri geri sallayan ve sarı saçları bu hareketle sallanan baldızına kaşlarını çatarak bakıyorum.

"Hiç de değil," diye ısrar ediyor. "Burada olmanı *sevdiğimi* biliyorsun. Ama kayıkhaneye senin için daha özel."

"Bir ay boyunca burada kalacaksınız," diye ekliyor Sebastian. "Mahremiyetiniz konusunda hassas olmaya çalışıyorduk. Dışarıdaki daire boş ama hâlâ mülkte, yani güvenlik açısından bir sorun yok."

Sebastian'ın evinin oturma odasında oturmuş, pencereden aşağıdaki kayıkhaneye bakıyorum. Daha önce hiç saraydan ya da kaldığımız yerin ana konutundan ayrı bir yerde kalma fırsatım olmamıştı.

Daha fazla mahremiyet fikri kök salıyor ve kendimi başımı sallayarak onaylarken buluyorum. "Aşağı inip bir göz atabilir miyiz?"

"Tabii ki," diyor Nina, koltuktan fırlayarak. Dışarı açılan kapıya doğru yürüyoruz ve Nick'i bizi beklerken buluyoruz.

Şu ana kadar Liam'ı hiç görmedim ama evden çıkmak zorunda da kalmadım. Modern teknoloji sayesinde, güvenlik ekibinin konuşlandığı misafirhaneden kolayca izlenebiliyoruz.

Charles dün akşam geldi ve Phillip de hemen gitti, yani şu andan itibaren Liam'ın sorumlusu benim.

"Ellie ve ben kayıkhaneye gidiyoruz," diyor Nina, Nick'in yanından geçip kayıkhanenin kapısına giden patikadan aşağı inerken. Nick de hemen arkasından geliyor. "çoktan yeniden dekore ettim," diyor.

Kayıkhaneye giriyoruz ve açık bir odaya çıkan bir dizi merdiveni tırmanıyoruz.

"Oh, bu çok güzel."

Nina gülerek, "Gördüğünüz gibi Joanna Gaines'i seviyorum," diyor.

Mekan beyaza boyanmış ve açık gri ahşap zeminlere sahiptir. Küçük mutfak yaşam alanına açıktır ve alan renkli kilim ve yastıklarla dekore edilmiştir. Bir kanepe ve bir sandalye televizyona bakmaktadır, oturma alanı küçük bir yemek odasına bitişiktir ve suya bakan pencereler büyüktür.

"Bu manzara muhteşem."

"İnanın bana, ben de buraya taşınmayı düşündüm," diyor Nina. "Sessiz, daire çok şirin ve manzaraya doyum olmuyor. Ayrıca, şuna bir bakın."

Pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdü. Beni şaşırtarak camı açıyor ve beni geniş bir güverteye çıkarıyor.

sonuna kadar burada yaşayabilirim. Göl ve dağlar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara.

"Vay canına."

"Biliyorum," diyor Nina. ", sana yatak odasını göstereyim."

İçeri giriyoruz ve bana ekli banyosu olan ana süiti gösteriyor. Üzerinde adımın yazılı olduğu bir küvet var.

Konuklar için başka bir yarım banyo ile Nina her şeyi düşünmüş.

Tur bittiğinde "Kesinlikle burada kalmak istiyorum," diyorum. "Burası benim için tamamen mükemmel."

"Yani senden kurtulmaya düşünmüyorsun değil mi?" diye soruyor.

"Hayır. Haklısın, burada mutlu olacağım. Ev harika olmadığından değil, ama biraz yalnız kalmak tam da ihtiyacım olan şey."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Nina bana sıkıca sarılıyor ve güverteye çıkarken elimi tutuyor. "Buraya bir şeyden kaçtığın için geldiğini biliyorum. Ya da birinden."

Ona doğru bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Hazır olduğunuzda bu konuyu konuşursunuz. Ama biraz boşluğa ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunu burada yaşayacaksın."

"Teşekkür ederim." Başımı Nina'nın omzuna yasladım. "Çok teşekkür ederim."

"Bir değil."

"Bu şeyleri nerede istiyorsun?"

Liam'ın sesiyle dönüyoruz ve onu oturma odasında, elinde çantalarımla dururken görüyoruz.

"Oh, yatak odasında," diyorum.

Eşyalarımı yatak odasına yerleştirip döndükten sonra, "Bilgin olsun," diyor, "ben bu anlaşmadan yana değilim."

"Neden olmasın?" Yakışıklı yüzünü izleyerek soruyorum. Ellerini kalçalarına dayayıp bana bakarken çenesi sabit, kahverengi gözleri sert.

Bizimle birlikte olan güvenlik görevlileri arasında en az resmi olanıdır. Dikkatsiz olduğundan değil. Ya da işinde iyi olmadığından değil.

Sadece benim kadar resmi değil. Bizi gördüğünde nadiren eğilir ve bana neredeyse hiç *majesteleri* demez.

Protokol böyle ve ben buna .

Ama Liam beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

"Çünkü kayıkthane arazinin diğer alanları kadar korunaklı değil. Göle açık, yani biri size ulaşmak isterse bunu sudan deneyebilir."

"Bunun olasılığı-"

"Küçük ama yok değil." Dudaklarını yalıyor ve telaşlı olduğu her halinden belli olan bir şekilde mutfağı arşınıyor.

Nina makul olmaya çalışarak, "Dışarıda kameralar var," diyor. "Ve tekneler de gözetleniyor. Ellie burada tamamen güvende."

Liam bir an için sessiz kaldı, düşünüyor gibiydi. "Bu işi başaracağız. *Lütfen* Ekselansları, ben yanınızda olmadığım sürece mülkten ayrılmayın."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum. "Bir daha geçen yılki gibi bir numara çekmeyeceğim Liam.

Bu konuda size söz veriyorum."

Bir kez başını salladı ve Nina ile beni kayıkhanede yalnız bıraktı.

"Hala onun seksi olduğunu düşünüyor musun?" Nina sessizce soruyor.

İnanılmaz biri.

"Çekici bir adam," diye cevap veriyorum, havalı görünmeye çalışarak. "Eğer uzun, karanlık ve tehlikeli tiplerden hoşlanıyorsanız."

Nina gülüyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Hepimizin var, dostum. Hepimizin var."

* * *

"Bu pastadan bir lokma daha yersem," diyor Nina akşamın ilerleyen saatlerinde, "şekerden öleceğim."

Cunningham Falls şehir merkezindeki Brooke's Blooms'ta *çete* olarak adlandırmaya başladığım kişilerin çoğuyla *birlikteyiz*. Nina'nın arkadaşları ve artık benim de arkadaşlarım.

-Jenna, Willa, Hannah, Grace ve Fallon. Bazıları evlilik yoluyla akraba ama hepsi de beni aralarına kabul eden harika arkadaşlar. Sanki hayatım boyunca buradaymışım gibi hissediyorum.

İlk başta onlardan çok korktum çünkü ben daha gencim ve bu kadınların hepsinin başarılı kariyerleri ve aileleri var.

Ama bana hiçbir zaman kendimi onların arasında olmaktan mutlu ve dahil olmuş hissettirmediler.

"Ne kadar kalacaksın, Ellie?" Willa buketinin ortasına bir gül yerleştirmeye çalışırken soruyor. Brooke'un verdiği bu çiçek kursu harika. O ve kız kardeşi Maisey bize istediğimiz kadar pasta yediyor, ayrıca şarap ve şarküteri masası da hazırlıyorlar.

Hepimiz karnımız tok ve ellerimiz çiçeklerle dolu olarak ayrılacağız.

Bu hızla şarap içmeye devam edersem, birazdan fazla sinirleneceğimden bahsetmiyorum bile.

"Yaklaşık bir ay," diye cevap veriyorum ve Maisey bana yeniden doldurmayı teklif ettiğinde kadehimi kaldırıyorum. "Önümüzdeki ayın sonunda bir devlet yemeği için Londra'dönmem gerekiyor."

"Sebastian ve ben de orada olacağız," diyor Nina. "Böylece seni daha da fazla görebileceğim."

Nina'ya gülümsüyorum ve heyecanla ellerimi çırpıyorum. "Harika! Son zamanlarda seni yeterince görmedim."

"Sürekli bir oraya bir buraya gidiyoruz," diyor Nina. "Görünüşe göre bir yerde bir haftadan fazla kalamıyoruz."

Hannah Nina'ya, "Ama sen çok heyecan verici yerler görüyorsun," diye hatırlatıyor. "Brad ve ben bu topluma çok bağlıyız -ki bundan şikayetçi değilim- ama hiçbir yere gidecek vaktimiz olmuyor."

"Cunningham Falls polis şefi ve şehirdeki en iyi kadın doğum uzmanı olmadan ne yapardı?" Fallon sorar ve pastasından bir ısırık alır. "Maisey, bu glutensiz kek *çok güzel*. Tadı normal kek gibi."

Maisey rahatlamış bir iç çekişle, "Oh, Tanrıya şükür," diyor. "Bu tarifi değiştiriyordum ve ilk deneyen sen oldun. Gerçekten beğendin mi?"

Fallon, "Bu harika," diyerek onu temin eder.

Sol tarafıma bakıyorum, Liam ve Nick kapının yanında, ikisi de metanetle duruyor. Yanımda güvenlik olmasına alışkınım.

Liam'ın her zaman bu kadar yakınımnda olmasına alışkın değilim. "Siz ikiniz biraz kek ister misiniz?" Willa adamlara soruyor. Liam, "Hayır, hanımefendi," diye yanıtlıyor.

Jenna, Liam'a kaşlarını çatarak, "Pastayı seviyorsun," dedi.

Şaşırmış bir halde etrafıma bakıyorum. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Jenna ve ben Liam'dan biraz daha küçüğüz ama Lauren Cunningham ile arkadaşlık-"

"Şimdi Sullivan," diye hatırlatıyor Fallon ona. "Ty Sullivan ile evli."

"Doğru," diyor Willa başını sallayarak. "Lauren ve Liam kuzenler ve o da yazları Cunningham Falls'a geliyor."

O kısmı biliyordum. Liam bana bunu onunla ilk tanıştığımda ve Sebastian'ın evinde onunla biraz flört etmeyi umarak köşeye sıkıştırdığımda söylemişti.

Tabii iş flört etmeye gelince kesinlikle berbat durumdayım. "Ve tatlıları hep *sevmiştir*," diye ekliyor Jenna.

Liam ona "Görev başındayız," diye hatırlatıyor.

"Seninle eve biraz göndereceğim," diyor Maisey. "Bende bol miktarda var ve görevde *olmadığın* zamanlarda tadını çıkarabilirsin."

Nick gülümseyerek, "Teşekkür ," der ve sonra yine soğukkanlı duruşunu takınır.

"Çiçeklerim sarhoş bir fil tarafından bir araya getirilmiş gibi görünüyor." Acınası buketime tiksintiyle bakıyorum.

"Biraz sarhoşsun," diyor Nina. "Yanakların kıpkırmızı olmuş." "Bu hep olur." Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve gülüyorum.

"Çok sık aşırıya kaçma fırsatım olmuyor ama kızarmış yanaklarım beni her zaman ele veriyor."

"Çok tatlısın." Şimdiye kadar sessiz kalan Grace eğilip bardağıma kendi bardağıyla vuruyor. "Senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum." Gözlerimi hızla kırptıştırıyorum, tatlı sözler yüzünden hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüşmek istemiyorum. "Gözüme bir şey kaçmış olmalı."

Sonraki bir saati çiçeklerimizin son rötuşlarını yaparak, pastamızı ve şarabımızı cilalayarak geçirdik. Nick ve Liam, Nina ve bana bekleyen arabamıza kadar eşlik ettiklerinde kendimi ayaklarımın üzerinde tökezlerken buluyorum.

Liam hemen uzanıp beni dik tutmak için dirseğimden tutuyor.

"Affedersiniz," diyorum, sesimi düzgün çıkarmaya çalışarak. "Şu kaldırım sağa kaydı

bana karşı."

"Ya da şarap yaptı," diyor Nina homurdanarak. "Eğlenceliydi. Bunu daha sık yapmalıyız."

Arka koltuğa tırmandık ve mutlulukla iç çektim. Tamamen . En son ne zaman bu kadar aşırı içtiğimi hatırlamıyorum.

Belki de hiç. Memlekette böyle davranmak hoş karşılanmazdı.

Nina sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Kendini suçlu hissetme," diyor. "Yirmi beş yaşında gibi davranmanın zamanı geldi."

"Ben yirmi beş yaşındayım," diye hatırlatıyorum ona. "Aynen öyle."

Araba Sebastian'ın arabasının önüne çekilir ve Nick Nina'ya evin içine kadar eşlik eder.

"Gidelim Prenses," diyor Liam, evin yanından aşağıdaki göle inen patikada yürümemi işaret ederek.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Dairene," diyor, dudakları mizahla seğiriyor. O dudakları öpmek istiyorum. Onunla ilk tanıştığım günden beri öpmek istiyorum.

"Ah, doğru ya. Neredeyse unutuyordum." Liam'ın yanındaki patikada yürürken kıkırdıyorum. Tökezlediğimde bana tekrar elini uzatıyor.

Liam'ın bana dokunmasından *gerçekten* hoşlanıyorum. Tenimi karıncalandırıyor.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, bunun gevezelik etmemi engelleyeceğini umuyorum.

Alkol dudaklarımı gevşetiyor.

Bu bir lanet.

"Bu gece çok sıcak." Elimin tersiyle alnımı siliyorum. "Burası yazın hep böyle sıcak mı olur?"

"Evet."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sohbet etmeyi pek , değil mi?"

"Hayır."

Gözlerimi kısıyorum, hala onu izliyorum. Yani ikisini de. "Benimle konuşmaya iznin var, biliyorsun."

"Tamam."

Ayak parmağım bir şeye takılıyor ve beni öne doğru fırlatıyor, ama yüzüstü yola düşmeden önce Liam'ın kolları ortamı sarıyor ve beni tutuyor.

"Oops."

"Sizi taşımama gerek var mı Prenses?" Sesi kızgın geliyor. Sinirli. Neden bilmiyorum, bu onun lanet olası işi.

"Yürüyebilirim."

Sanırım.

Tekrar dengeli olduğumu görünce ellerini .
Akşamın sıcaklığına rağmen, ellerinin olduğu yerdeki tenim serin.
Lanet olası hormonal bir karmaşayım.
Liam kendi iyiliği için fazla erkeksi.
Güvenli bir şekilde iskeleyle ve kayıkhaneye ulaştık. Liam kapıyı açtı, ben de içeri girdim. Sürpriz bir şekilde merdivenlerden çıkmama yardım etti.
"Yapabilirim," diye mırıldanıyorum.
"Yüzüstü düşeceksin," diye mırıldanıyor.
Zirveye ulaştığımda sırtıttım. "Gördün mü? !"
Ama lanet parmağım başka bir şeye takıldı. Bu sefer yere düştüm. "Kaç kadeh şarap içtin?"
"Güzel soru. Saymadım. Çok fazla. Gidebilirsin, ben iyiyim."
"Cehennem gibi." Beni yukarı çekiyor ve aniden kalçamdan göğsüne kadar ona yaslanmış, kahverengi gözlerine bakıyorum. Çenesi sert, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış.
"Ben bakireyim."
Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum ama aniden susamıyorum.
"Aptalca olduğunu biliyorum ama ben yirmi beş yaşında bir bakireyim. Buna inanabiliyor musun?"
"Uh-"
"Kesinlikle saçma," diye mırıldanıyorum ve gözlerimin boynuna inmesine izin veriyorum, sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor. "Ve sen çekici bir adamsın Liam."
"Gitmeliyim."
"Asla olmaz." Omuzlarını kavriyorum. Beni kolayca itebilirdi ama itmiyor ve ben de bunu iyiye işaret olarak alıyorum. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Bekle. Evet, biliyorum. Sana söylüyorum çünkü çekici olduğunu düşünüyorum ve bana dokunmandan hoşlanıyorum ve belki de bana seks hakkında her şeyi öğretmelisin."
"Tanrım," mırıldanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Seks mi?"
"Evet. Bir aylığına buradayım ve sen de benimlesin. Bu çok uygun."
"Hayır."
"Ama neden?" Kendi kulaklarıma bile mızızlanıyormuşum gibi geliyor. "Çünkü senin için çalışıyorum."
"*Kardeşim* için çalışıyorsun. Benim için değil." "Hayır."
"Ama neden?"

"Çünkü benim için çok gençsin."

"Ben vücuduyla ilgili kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadınıym, çok teşekkür ederim." Hıçkırıyorum ve sofistike görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır."

"Ama neden?"

"Bunu çok kötü bir fikir haline getiren milyonlarca başka nedenden dolayı."

Kaşlarımı çatıyorum ve uyuşmuş dudağımı ısırıyorum, hâlâ Liam'ın adem elmasına bakıyorum. "Neden buna Adem elması diyorlar?" Parmağımı Liam'ın

boynundaki sert yumru.

"Bilmiyorum."

"Ben de." Ona gülümsüyorum. "Hiç *orgazm olmadım* bile, Liam. Bu çok saçma değil mi? Bazı kadınlar bunu gerçekleştirmek için kendilerine bir şeyler yapabiliyorlar ama ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Google'da aratırdım ama tüm internet kullanımım izleniyor. Her zaman. İnternet pornosuna bakarken yakalandığım için kralın ofisine çağrıldığımı hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır."

"Ama neden?"

"ederim Eleanor, bir daha söylemeyeceğim." "Bize cinsel taciz davası mı açacaksın?"

"Hayır." Gülüyor ve beni kendisinden uzaklaştırmak için üst kollarımı kavlıyor. "Bulunduğum yeri oldukça sevdim."

"Ben de," diye homurdanıyor. "Ve bu olamaz."

"Tabii ki." Başımı sallıyorum. "Sonsuza kadar bakire kalmaya mahkumum. Çünkü tanıştığım erkeklerin hepsi tam bir pislik. Özellikle de o adi Beauregard. Zorbalıkla kocam olabileceğini ve kraliyet ailesinde bir yeri olabileceğini düşündü."

"Donuma girmesine izin vermediğimde onu çok kızdırdım, bunu söyleyebilirim."

"Onu öldürtmek için bir not alacağım." Liam'ın sesi hafif ve mizah dolu değil.

Gözleri öfkeli. Çenesi sıkılmış.

"Benim adıma mı kızgınsın Liam Cunningham?"

Cevap vermiyor, sadece inanılmaz yakışıklı yüzündeki o yoğun bakışla beni izliyor.

"Tam şuranda bir yara izi var" diyor, uzanıp çene çizgimi işaret ediyor ama bana dokunmuyor.

"Küçükken düştüm. Üç ağabeyim var. Başımı hep belaya sokarlardı."
Liam başını sallar. "Gidip şarabın etkisinden kurtulmalısın."

"Evet." İçimi çektim, yatağa tek başıma gitmeyi kabullenmiştim. "Artık sana asılmayı bırakacağım."

Bir adım attım. "Bekle!" Geri dönüyorum ve tekrar düşmemek için kendimi bir sandalyeye yaslıyorum. "Özür dilemek zorundayım."

"Ne için?"

"Geçen yaz için. Birçoğumuzu tehlikeye numaram için. Kimsenin zarar görmesini istememiştim."

"Biliyorum."

"Bu aptalca ve düşüncesizceydi ve bunun bir daha olmayacağını bilmenizi isterim."

"Daha önce de özür dilemiştin."

"Biliyorum ama beni affetmemişsin gibi hissediyorum ve bu yüzden bana karşı pek nazik değilsin. Neyse, iyi geceler."

Yatak odasına doğru yürümek için dönüyorum, hemen partide giydiğim ışıltılı atleti başımın üzerinden çekip yere düşürüyorum.

Sütyen giymediğim gerçeğini ikinci kez düşünmüyorum bile. "Tanrım," diyor Liam arkamdan.

"Ne?"

"dönme," diyor hemen. "Yatağına git, Ellie." "Peki, efendim."

* * *

Ben ölüyorum.

İnliyorum ve sırt üstü dönüyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra yüzümü tekrar yastığa gömüyorum.

Evet, ölüyorum. Muhtemelen alkol zehirlenmesinden. Başım ikiye ayrılmış gibi hissediyorum, midem bulanıyor. Yemin ederim bir avuç dolusu pamuk yedim.

Bütün gün burada uzanmak istiyorum ama deli gibi işemem gerekiyor ve telefonum mesajlarla çalkalanıyor.

Beni uyandıran buydu.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve bakardım ama kafam yarık olduğu için kör olduğuma eminim.

Tuvalete doğru tökezleyerek ilerliyorum ve işimi hallettikten, ellerimi ve yüzümü yıkadıktan ve saçlarımı başımın tepesinde bir düğüm haline getirdikten sonra baş ağrım azalmaya başlıyor.

Yoga şortumu ve spor atletimi giydikten sonra bir bardak su içmek için mutfağa gidiyorum.

Tökezleyerek bir sandalyeye çarpıyorum ve sandalyeyi yere düşürüyorum. Yere yığılan *ben olmadığım* için şükrederek sandalyeyi kaldırıyor ve kendime bir bardak su dolduruyorum.

"Yukarıda iyi misin?"

Liam merdivenlerin başında belirdi. Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor.

"Bir sandalyeydi," diye cevap veriyorum ve ayaklarımı altıma çekerek kanepeye oturuyorum. Kanepenin koluna yaslanıyorum. "Ölüyorum."

"Dün gece biraz içmişsin." "Evet. Ya da çok."

Suyu yudumluyorum, midemi yatıştıracağını umuyorum. Görüntüler zihnimi doldurmaya başlıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Biliyor musun, sana bazı sırlarımı anlattığım çılgın bir rüya gördüm." "O bir rüya değildi."

Liam sandalyeye oturuyor, kollarını dizlerine dayıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bekle, değil miydi?" "Hayır."

Hayır.

Bana birkaç kez hayır dedi.

Çünkü benimle sevişmesi için ona yalvardım.

Başımın kanepeye düşmesine izin verdim. "Lanet olsun."

BÖLÜM 3

Bölüm 3

~LIAM~

Hayatım boyunca gördüğüm en seksi şey o. Karmakarışık saçları ve dağılmış makyajıyla bile. Ve bu kıyafetin içinde, uzanıp yumuşak tenine dokunmamak için içimdeki tüm gücü kullanıyorum.

Ama o yasak bölge. Şüphesiz, sualsiz, yasak bölge.

"Bekle." Eleanor başını kaldırdı ve umut gözlerle bana baktı. "Sonunda evet mi dedin?"

Başımı yavaşça iki yana sallıyorum. "Hayır."

Başının tekrar geriye düşmesine izin veriyor ve "Kahretsin" diye mırıldanıyor. "Eleanor-"

"Hayır." Bir elini kaldırıyor ve başını kaldırarak kısık mavi gözlerini bana dikeyor. "Seks ve çıplaklık hakkında konuşuyoruz. Sanırım bana Ellie diyebilirsin. Majesteleri, Prenses ya da Eleanor değil."

"Ellie." Boğazımı temizliyorum. "şeyi gerçekten istemiyorsun."

Sırıtırıyor ve bir dizini göğsüne doğru çekiyor. Korunmak için mi yoksa gerginlikten mi, emin değilim. "Genç olduğum ve kendi aklımı bilmediğim için mi?"

Bu hileli bir soru. "Hayır, çünkü *beni* tanımıyorsun ve sana söylüyorum, sana öğretmesi gereken adam ben değilim. Daha nazik, daha yumuşak birini bulmalısın. Daha nazik."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor," diye karşı çıkıyor ve sonra başını yana eğiyor. "Deneyimsiz olabilirim ama aptal değilim Liam. Kendimi ve ne istediğimi bilecek kadar yaşıyım."

"Ve sen onun ben olduğumu düşünüyorsun."

Dudaklarını yalıyor ve bu neredeyse benim felaketim oluyor. Ellie'nin dudakları sadece öpmek isteyeceğiniz türden değil. Onları keşfetmek istiyorsun. Isırmak. İçine gömülün ve orada birkaç saat yaşayın çünkü bir erkeğin keşfedeceği ve deneyimleyeceği güzellikler sonsuzdur.

Kıvrımları içimi dışıma çıkarıyor. Saçları gür ve parmaklarımın arasında dolanmak için yalvarıyor.

Ve dün gece onun çıplak sırtını gördüğümde, sabahın erken saatlerine kadar granite rakip bir ereksiyonla uyanık kaldım.

Onu istiyorum.

Ama ben onun için doğru kişi değilim. Bundan eminim. Çok şey gördüm. Korkunç şeyler yaptım.

Bunların hiçbirisi ona dokunmamalı.

Ellie öne doğru eğiliyor ve gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Seninle tanıştığım günden beri seni çekici bulduğumu sır olarak saklamadım Liam. Evet, seni istiyorum. Ama ben çocuk değilim ve sen hayır dedin. Yani cevabım hayır. Merak etme, hiçbir sorunumuz olmayacak."

Doğru cevap bu. Başımı sallayıp gününe devam etmeli, geçmişte bırakmalı, olanları unutmalıyım.

Ama gözlerindeki acıyı görmezden gelemiyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama ben yine de acısını görüyorum.

Ellie'yi ya da başka birini incitmek istemiyorum. Ama ben onun yatağa girebileceği doğru adam değilim.

Yapmam gereken bir iş var.

"Bir saat sonra tırnak randevum var," diyerek konuşmayı bitiriyor. "Kırk beş dakika içinde aşağıda olurum."

Beni kovdu. Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve kapıya inen merdivenlere doğru yürüyorum.

"O iyi mi?"

Döndüğümde Nina'yı elinde bir sepet hamur işi ile gülümserken buluyorum. "Evet, hanımefendi."

"Beverly Hills büyüklüğünde bir baş ağrım var," diyor yüzünü buruşturarak. "Bu bana çok fazla şarap içmemeyi öğretecek. Muffin?"

"Hayır, teşekkürler."

Kapıdan içeri girerken "Keşke daha çok yeseniz," diye mırıldanıyor. Kapı kapanmadan önce, "Yemek getirdim!" diye seslendiğini duyuyorum.

Ellie'yi randevusuna götürmeden önce merkezde yapmam gereken şeyler var. Charles'a birkaç konuda danışmam gerekiyor ve halletmem gereken bazı evrak işleri var.

Ama Ellie her zaman aklımın bir köşesinde.

* * *

The Style Studio adlı kuaför salonunun önüne park ettiğimde Ellie, "Ne kadar şirin bir dükkan," diyor. Asana Yoga Stüdyosu'nun hemen yanında yer alan bu salonun ön camında saç, tırnak ve kirpik hizmetlerinin reklamını yapan tabelalar ve süslü püslü şeylerle dolu bir kız vitrini var. "Bu tür şeyler için asla dışarı çıkmam. Tırnak ve saç teknisyenlerim her zaman benim için saraya gelir. Bu bir ziyafet."

"İnsanlar kirpiklerine ne yapıyor?" Sormadan edemiyorum.

Ellie çantasını toplarken "Uzatma, lifting, renk" diye sıralıyor ve ben de inip kapısını açıyorum. Bana gülümsüyor. "Benimkini beğendin mi?"

"Kirpiklerin mi?"

"Evet." Onları benim için . "Gerçek değil mi?"

Kıkırdıyor ve omzunu silkiyor. "Benimkiler içeride ama uzatmalarım var. Onları hafif ve doğal tutuyorum, ama bu harika çünkü nadiren rimel sürmek zorunda kalıyorum ve eğer hiç makyaj yapmak istemezsem, bu büyük bir sorun değil."

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak ona bakıyorum. "Seni kaybettim," diye tahmin ediyor.

"Kadın olmak çok karmaşık bir şey."

Ellie bana gülüyor ve ben de salonun kapısını onun için açık tutuyorum. İkimiz de içeri girdik.

Kimyasal madde gibi kokuyor. Görünmez hoparlörlerden müzik çalıyor. Dört saç istasyonu, iki tırnak istasyonu ve bir resepsiyonist masası var.

"Ben Ellie," diyor Ellie resepsiyon görevlisine.

"Elbette. Hoş geldiniz, Majesteleri." Genç kız kibarca gülümsüyor. "Size manikür ve fön yaptıracağım."

"Bu doğru."

Ellie'ye tırnak istasyonlarından birinde bir koltuk gösterilirken geri çekilip dükkâna göz kulak oluyorum.

Drips & Sips'in yeni sahibi Aspen Calhoun yakınlarda saçını kestiriyor ve gülümseyerek Ellie'ye merhaba diyor. Kuzenim Lauren'in odanın arka tarafındaki kapıdan içeri girdiğini gördüğümde derin bir sohbete dalmışlardı.

"Liam," diyor mutlu bir gülümsemeyle ve bana sarılıyor. "İzin ver de yüz bakımımın parasını öde, sonra sohbet ederiz."

Lauren resepsiyon görevlisine dönüyor, hesabı ödüyor ve sonra bana dönüyor. "Hadi dışarı çıkalım."

Odaya bir kez daha göz gezdiriyorum. Lauren'a bakıp başıyla beni onaylayan Ellie'ye, "Hemen dışarıda olacağım," diyorum.

Kuzenimi kaldırıma kadar takip ediyorum. Bugün hava yine sıcak ama yürüyüş yolunun üstü kapalı olduğu için rahat.

"Buraya taşındığından beri seni neredeyse hiç görmedim," diyor Lauren.

"Kraliyet ailesi için çalışmak falan çok yoğundu." Uzanıp çocukluğumuzdan beri yaptığım gibi saçının bir tutamını çekiştiriyorum. "Sen nasılsın?"

"Ben harikayım. Layla bu sonbaharda okula başlıyor ve Asa da birkaç günlüğüne anaokuluna gidecek, böylece yazmak için biraz sessiz zamanım olacak."

"Peki Ty nasıl?"

Lauren, Ty ile neredeyse altı yıl önce evlendi. Ondan çok hoşlanıyorum. İlk kocasından çok daha iyi.

"Meşgul. Avukatlık işleri her zamankinden daha iyi gidiyor." "Bu kadar iyi olmana sevindim. Bunu hak ediyorsun."

"Şimdi, bana kendinden bahset."

Kaşlarımı çattım. "Her şeyi biliyorsun. Ben çalışıyorum. bu."

"Ya o?" Lauren pencereden Ellie'nin içeride oturduğu yeri işaret ediyor.

"O benim işim."

"Az önce bana bakışı, bundan daha fazlası olmak istediğini gösteriyor."

Başımı salladım. "değil."

Lauren omzumu okşadı. "Biliyorum. İnatçısın ve saçma bir iş ahlakın var. Ama hayatını gerçekten *yaşamayı* unutma Liam. Ne kadar kısa olabileceğini herkesten daha iyi biliyorsun."

Kabul etmek ya da istediğimden çok daha fazla şekilde. "Bizim evde yemeğe gel," diye öneriyor Lauren.

"Önümüzdeki bir ay boyunca ona tutkal gibi yapışacağım. Hiç vaktim yok."

Gözlerini deviriyor. "Onu da yanında getir. İyi biri olduğuna eminim ve evimiz de güvende. En azından suikastçılardan. Bir legoya basmayacağınızı garanti edemem."

"Liam."

Ty aceleyle Lauren'ın yanına geliyor, kolunu onun beline doluyor ve elini benimkine uzatıyor.

"Hey, seni gördüğüme sevindim."

"Öğle yemeği yiyeceğiz," diyor Ty. "Bize katılır mısın?" "Çalışıyorum," diye cevap veriyorum. "Ama teşekkürler."

"Ona akşam yemeği için uğramasını söyledim," diyor Lauren. "Ayrıca Prenses Eleanor'u da yanında getirmesini söyledim."

Ty'ın kaşları kalkıyor. "Tabii. Ne zaman istersen. Yarın akşam biftek ızgara yapacağız. Hadi gel."

"Bunu

düşüneceğim." Bu

hayır demek.

Ailemin Ellie ile tanışması umurumda değil. Hiç de öyle değil. Ama bunun bir randevu olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Biz çıkmıyoruz.

"Düşünmek yok. Geliyorsun." Lauren tekrar omzuma vurdu. "Yarın görüşürüz. Saat altıda. Eğer gelmezsen, gelip seni bulurum."

"Senin bu kadar zorba olduğunu hatırlamıyorum."

Kuzenim gülüyor. "Seni özledim. O yüzden yemeğe gel. Tamam mı?"

Hiçbir söz veremediğim halde evet demek istemeyerek başımı sallıyorum.

Lauren ve Ty gittikten sonra dışarıda kalıyorum, yoldan geçenlere göz kulak oluyorum, temiz yaz havasını içime çekiyorum.

Cunningham Falls'u seviyorum. Büyük büyükbabam yüz yıldan fazla bir süre önce kasabanın kurulmasına yardım etmiş. Babam ve Lauren'in babası *kardeşirler* ya da *kardeşiler*. Lauren'in anne ve babası on yıl önce öldü ve bu tüm ailemiz için ağır bir darbe oldu.

Ailem, babamın Seattle'da bir iş bulabilmesi için küçükken kız kardeşimle beni Cunningham Falls'tan uzaklaştırmış olsa da her yaz buraya geri dönerdik. Üç muhteşem ay boyunca Lauren'in evinde yaşadık, Whitetail Gölü'nde yüzdük ve şehrin her yerinde bisiklet sürdük.

Ordudan ayrıldıktan sonra bir gün buraya taşınacağımı biliyordum. En huzurlu olduğum yer burası gibi görünüyor. Ve bunun nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlayan bir adam için burası tam bir cennet.

Ellie kapıdan içeri girerken "Her şey tamam," diye anons ediyor. "Az önce en harika kadınla tanıştım. Aspen, Drips & Sips'in sahibi ve *çok* komik biri. Çok hoş. Keşke benim saçlarım da onunki gibi doğal kıvılsaydı."

"Beni kuaförü Monica ile tanıştırdı ve tırnakçım da Natasha. Hepsi çok iyi insanlar. Kesinlikle buraya geri geleceğim. Harika bir yer."

"İyi vakit geçirdiğine sevindim."

"Konuştuğun kadın kimdi?"

Onun için arabanın kapısını açıyorum, sonra sürücü koltuğuna geçiyorum. "Beni değil," diye ekliyor. "Sorduğumu unut."

Yapmalıyım. Sorduğunu unutmalı ve Lauren'ın ilgilendiğim biri olduğunu düşünmesine izin vermeliyim.

Ama ben yalancı değilim.

"O benim kuzenimdi, Lauren."

Ellie'nin gözleri büyür. "Onunla tanışmayı çok isterdim."

"Belki bir şansın olur." Ona yemek davetinden bahsettim. "Tabii ki gitmelisin," dedi.

"Çalışıyorum. Seninle."

"Evde güvendeyim," diye savunuyor. "Ailenizin tadını çıkarmak için kesinlikle birkaç saat izin alabilirsiniz. Günde yirmi dört saat çalışamazsınız ve en son kontrol ettiğimde kimse sizden bunu talep etmiyordu."

Haksız değil. Ama Ellie'yi benim gibi koruyacak kimseye güvenmiyorum.

Yap

abil "Ama beni davet ettiğine göre, ben de isterim." Ve işte irsi oldu.

n. "Emin misin?"

"Oh, kesinlikle. Ev sahibesi hediyesi olarak ne almalıyım? Çiçekler Kişisel değil, ama onu henüz tanımıyorum. Belki bir buket ve güzel bir şişe şarap. Sebastian'ın şarap mahzeninde ne olduğuna bakacağım."

Onunla kesinlikle çıkmıyorum. Ona dokunmayı reddediyorum. Ama ailemle tanışmaya geliyor. Mükemmel.

* * *

Ellie beni şaşırtarak, "Beni henüz eve götürme," diyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Hadi yürüyüşe çıkalım," diye öneriyor.

"Gerçekten yürüyüş ayakkabısı giymiyorsun." "Yürüyüş dedim, yürüyüş değil."

Lauren'in evinin yanındaki Pioneer Park'ta Ellie'nin ayağına iyi gelecek asfalt yürüyüş yolları var, ben de şehrin o tarafına dönüyorum. Otoparka park edip kapısını açıyorum.

"Yakın ol," diyorum.

"Gel benimle yürü Liam," diye yanıtlıyor. "Sadece lanet olası bir yürüyüş."

Gözlerim sürekli etraftaki insanları, otoparktaki araçları tarıyor, şüpheli bir şey var mı diye bakıyor.

"Montana'da bir parktayız," diyor Ellie iç çekerek. "Burada birinin beni kaçırmaya ya da zarar vermeye çalışacağını pek sanmıyorum."

"Asla bilemezsin," diye mırıldandım. "Ben işimi yapıyorum."

"Biliyorum. Ve minnettarım. Çok küçükken neredeyse kaçırıldığımı size söyleyen oldu mu?"

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Hayır."

"Henüz küçük bir çocuktum, bu yüzden olayı hatırlamıyorum. Bana ailenin babamın doğum günü kutlaması için kalabalığın arasında yürüdüğü söylendi. El sıkışmak, merhaba demek gibi şeyler. Hepsi çok normal."

Bir kraliyet mensubu için evet, eminim normaldir.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama görünüşe göre biri elimi tuttu ve beni kalabalığın içine çekti. Her şey çok hızlı oldu ve insanlar o kadar sıkıştı ki güvenlik görevlileri beni göremedi.

"Tam bir panik havası vardı. Ailenin geri kalanı hemen saraya geri götürüldü ama babam onlarla gitmeyi reddetti. Beni aramaya yardım etmeye kesinlikle kararlıydı ve eminim ki bu durum muhafızları çok kızdırdı."

"Şüphesiz," diye katılıyorum. "Ama o bir baba ve sana ulaşmak istemesini anlıyorum."

"Ben de öyle. On dakikadan kısa bir süre sonra beni birkaç blok ötedeki bir araca taşınırken buldular. Bir vatandaş beni gördü ve bağırmaya başlayarak diğerlerini uyardı."

"Umarım bir ödül almışlardır."

"O artık babamın şefi," diyor Ellie parlak bir gülümsemeyle. "Yirmi üç yıldır öyle. İyi arkadaş oldular."

Kral iyi bir adam. Onunla sadece telefonda ve genellikle stresli zamanlarda konuştum, ama bana karşı nazikti. Sert. Adil.

Ona saygı duyuyorum.

Birden Ellie'nin telefonu çalar ve kontrol etmek için çantasından çıkarır.

"Ne salak herif," diye mırıldanıyor ve cevap vermeden telefonunu çantasına geri koyuyor. "Tecrübelerime göre, erkekler korkunç yaratıklar."

Sorma. Sorma.

Yap. Yapma. Sor.

"Sorun nedir?"

Neden sordum ki?

"O Beauregard Hattenham'dı. Etli elleri olan tam bir can sıkıcı adam. Geçen hafta bana evlenme teklif etti."

Yürümeyi bıraktım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onunla *evlenmek* mi?"

"Sanki sevecekmişim gibi," diye mırıldanıyor, hâlâ yürüyor. "O beni sevmiyor. Benden *hoşlanmıyor* bile."

"Eğer sana evlenme teklif ettiyse, elbette etmeli."

"Bana söyledi," diye ısrar ediyor. "Bizimkinin bir aşk evliliği olmayacağını, ama *uygun soyuyla* evlenmemiz gerektiğini söyledi. O bir kont. Ve eğer böyle bir pislik olmasaydı, işe yarayabilirdi. Ama Beau zorbalık yapmayı seviyor. Çok kaba. Alay ediyor, yargılıyor ve bana göğüslerimi yaptırmam gerektiğini söylüyor."

"Göğüslerinin nesi var?"

"Kesinlikle," diyor. "Bir şey değil. Daha küçük ama geniş bir çerçevem yok."

Beauregard *Hattenshit*'i parçalamaya hazır bir şekilde, "Vücudunda hiçbir sorun yok," diye homurdanıyorum.

"Teşekkür ederim." Başını sallayarak iç geçiriyor. "Ama bu yeni bir şey değil. Tanıştığım adamlar *beni* istemiyor. Kraliyeti istiyorlar. Bir yıldan uzun süredir görüştüğüm Alistair, hamile kalırsam her şeyin yoluna gireceği konusunda ısrar etti. Bu senaryoda *iyi* olan tek şey Alistair'in çıkarları olacaktı. Eğer hamile kalırsam, onunla evlenmek zorunda kalacaktım ve o kraliyet ailesinin bir üyesi olacaktı."

"Tanrım."

"Onunla yatmamın hiçbir *yolu* yoktu. Salyaları akıyordu ve elleri terliydi."

Pisliklerle tanışmış. Bakire olmasına şaşmamalı. O moronların ona dokunmasına izin vermediği için onunla gurur duyuyorum.

Lauren'in evinin yakınındaki köprüye giden patıkada dolaşırken "Çok yorucu," diye itiraf ediyor. "Belki de onlardan biriyle yatıp bu işi bitirmeliyim."

"Hayır."

Köprünün tepesine doğru yürüyoruz ve Ellie kenara yaslanıp aşağıya, suya bakıyor.

"O yatmak istemezsin."

Omuz silkiyor. "Belki de bir manastıra katılmak en doğru yoldur."
Kıkırdıyorum ve onu kendime doğru çeviriyorum, kendime tam bir
aptal diyorum. Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum.
Bir vidam gevşemiş olmalı. Terapiye ihtiyacım var. Kafaya bir
kurşun. "Ben yaparım."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Ne yapacaksın?"

"Konu seks olduğunda sana ipleri gösterecek kişi ben olacağım." Ona
dokunmama izin verdim ve yanağındaki bir tutam saçı okşadım. "Ama bunu
benim yöntemimle yapacağız."

"Bana acıdığın için kabul etmeni istemiyorum."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Tanrım, bu kadın bir azizi bile içmeye
iter.

"Sana acımıyorum." Elimi çekiyorum ve dikkatle dinleyerek sertçe
yutkunmasını izliyorum. "Senden hoşlanıyorum. Ve, kahretsin, senden
etkileniyorum."

"Biliyordum," diye fısıldıyor. "Tek taraflı olmadığını
biliyordum." "Yine de kurallar olacak."

"Elbette." Dik durur ve omuzlarını dikleştirir.

"Kimse bilemez. Ve hayır, utandığım için değil. İşimi kaybedemem."

"Anlaştık. Bu bir sır. Zaten kimseyi ilgilendirmez." "Sana
kendi programıma göre ve kendi yöntemimle
öğreteceğim."

"Ben öğrenciyim." Başını sallıyor ve dudaklarını yalıyor. Tüylerinin diken
diken görüyorum.

"Geri kalanı, ilerledikçe telafi ederiz." "Bu
makul."

Etrafıma bakındım, yalnız olduğumuzu görünce rahatladım. Bunun
aptalca bir hareket olduğunu biliyorum. Birileri saklanıyor, fotoğraf çekiyor
olabilir.

Ama tüm sağduyuma rağmen eğilip onu köprünün korkuluklarına
yasladım.

Ona dokunmuyorum ama teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Nefesi
daha hızlı geliyor, göğsü ağır nefes alış verişiyile yükselip alçalıyor.
Dudaklarımı dudaklarına bir santim yaklaştırarak ona doğru eğildiğimde mavi
gözleri benimkilere odaklanmış durumda.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve onun gözleri dudaklarıma kayıyor.

Bu, bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir cinsel gerilimin yaşandığı uzun
bir andır.

"Birinci ders," diye mırıldandım, "öngörü her şeydir."

Ve böylece geri çekilip köprüden arabaya doğru yürüdüm.
Takip etmeyince dönüp ona bakıyorum.

"Geliyor musun?"

"Yakında," diyor nihayet ayaklarını bana doğru hareket ettirirken.

"Umarım çok yakında."

Lanet olsun, bunu kabul ettiğim için aptalın tekiyim.

BÖLÜM 4

Bölüm 4

~ELLIE~

"Beklenti her şeydir," diye mırıldanıyorum, aynada kendime bakarken çünkü Liam'ı taklit ediyorum. Uzun sarı saçlarımı en az altı kez taradım. Liam'ı ve o köprüde *neredeyse* bana yapışmış sert vücudunu, yüzünün benimkine çok yakın olduğunu aklımdan çıkaramıyorum. Beni öpmesini bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum.

Kendi evimin mahremiyetinde, neredeyse yüzünü tutup onu kendime çekeceğimi itiraf edebilirim. Onu aptalca öptüm.

Nasıl yapacağımı bilseydim yapardım.

Onun yerine, hiçbir şey olmamış gibi benden uzaklaşırken orada bir aptal gibi durdum.

Vücudum o zamandan beri uğuldamayı bırakmadı ve bana dokunmadı bile. "Ama yapacak," diye hatırlatıyorum kendime göz kırparak. "O *çok* olacak yakında."

Çünkü bana söz verdi ve Liam'ın sözünden dönecek bir adam olduğunu sanmıyorum.

Bu akşam, Liam'ın kuzeninin evindeki akşam yemeği için hafif, esintili bir yaz elbisesi giydim. Liam'ın ekibinde olduğum için davet edildiğimi biliyorum ama ailesiyle tanışmayı merak ettiğim için gittiğime memnunum.

Korumamla neden bu kadar ilgilendiğimi bilmiyorum ama ilgileniyorum. Ve önümüzdeki bir ay boyunca, istediğim kadar meraklı olabilirim.

Sandaletlerime adım atarken kapının çalındığını duyuyorum.

Küçük Chanel çantama uzanıyorum ve kapıyı açıyorum.

Liam'ın gözleri bir anda beni tepeden tırnağa hızlıca tarıyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Sadece akşam yemeği,"

diyor. "Biliyorum."

"Elbise giymene gerek yok."

Bir çift kargo şortu ve basit bir siyah tişört giydiğini fark ederek gülümsüyorum.

"Sahip olduğum tek Şey elbiseler," diyorum beni merdivenlerden aşağı indirirken. "Seni elbiselerden başka Şeyler içinde de gördüm."

"Evdeyken istediğimi giyebilirim. Ama dışarı ıkacaksam elbise ya da etek giyerim. Başka bir Şeyle hiç dışarı çıkmadım. Bu beklenen bir Şey."

Ana evin önünden geçip Liam'ın Őahsi arabasının misafir evinin yanına park edildiği yere doğru yürürken bir süre hiçbir Şey söylemiyor. Arka kapıyı açıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Seninle nde oturabilirim."

Bana doğru baktı. "Genelde arkaya binersin."

"Ama bu resmi araba değil. Bu *sizin* arabanız. Sizinle oturmak istiyorum."

Cevap vermiyor, sadece kapıyı kapatıyor ve sonra yolcu tarafını açıyor. "Ekselansları."

Oturdum ve emniyet kemerimi taktım. Sürücü koltuğuna yerleŐtiđinde, ona bakmak için vites değiştiriyorum.

"Neyin var senin?"

Çenesi sıkılı ve parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz. Tedirgin.

Belki de kızgın. "Hiçbir Şey."

"Yanlış cevap. Her Şeyden önce, ben Ellie'yim, unuttun mu?" İ ekiyor.

"Ve sen kızgınsın. Bugün seni çok az gördüm, yüzden seni kızdıracak ne yapmış olabilirim bilmiyorum."

Tekrar i çekiyor ve sonra derin bir nefes alarak gözle görülür bir Şekilde rahatlıyor.

"Beni bu akşam buraya getirmek sizi bu kadar zyorsa, bunu sylemeliydiniz."

"yok." Boğazını temizliyor. "Sorun sen ya da bu akşamki yemek değil. Hıyarlık ettiğim için özür dilerim."

"Sen bir değilsin." Dudaklarım bu kelimeyle seğirdi. "İstersen benimle konuşabilirsin."

Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

"Yani seks yapacağız ama konuŐmayacađız öyle mi? Bildiğim iyi oldu."

Hızla yolun kenarına çeker. "Ne zaman seks yapacağımıza karar vermedim."

"Ama sen dedin ki-"

"*Benim* yapacağımızı," diye araya giriyor. Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, kahverengi gözleri alev alev yanıyor. "Ve evet, konuşacağız. Ama kahretsın Ellie, bu benim için yeni bir Şey. I

bu kimyaya teslim olmamız gerektiğine karar vermenizi istemedim. Bu kötü bir fikir. Tüm içgüdülerim bunun şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olduğunu haykırıyor."

"Gururum okşandı." . Hiçbir şey yapmak *zorunda* değil. Buna Ben.

"Tanrım." Burnunun köprüsünü ovuşturuyor. "Seni uyarmıştım, bir iyi bir insan."

"Eğer seninle olmak bu kadar zahmetliyse beni eve götürebilirsin."

Tekrar başını sallıyor, trafiğin geçişini izliyor ve sonunda uzanıp elimi tutarak beni şaşırtıyor.

"Kötü bir gün geçirdim."

"Kötü bir gün geçirdiğin için üzgünüm."

Bekliyorum. Onu henüz çok iyi tanımıyorum ama Liam'ın aklından geçenleri hazır olduğunda bana söyleyecek biri olduğunu hissediyorum. Elimi tutma jesti çok tatlı, dokunuşu rahatlatıcı.

"Ordudan tanıdığım bir adam bu sabah öldü."

"Çok üzgünüm Liam. En derin taziyelerimi sunarım."

Başını sallıyor. "Sadece otuz dört yaşındaydı. İyi bir askerdi. İyi bir adamdı."

Yutkunuyorum ve elini yukarı kaldırıyorum. Teni dudaklarıma karşı sıcak ve pürüzsüz.

"Kaza mı geçirdi?"

"Hayır." Geri çekiliyor. Duvarın tekrar yerine oturduğunu hissedebiliyorum. "Kendini öldürdü. Kabuslara daha fazla dayanamadı."

Liam'ı yakından izleyerek nefes nefese kaldım. "Tanrım, Liam."

"Evet, şey. O ilk değildi. Muhtemelen son da olmayacak. Ama bunun acısını senden çıkarmamalıyım."

"Eminim Lauren yemeği yeniden planlamamıza aldırılmaz."

"Gitmek istiyorum." Arabasını tekrar vitese takar. "Eğer hala gitmek istiyorsan." "Elbette."

Başını sallıyor ve sokağa geri dönüyor, dün yürüdüğümüz parkın yanından geçiyor ve sonra uzun bir araba yoluna giriyor.

Ev büyük ve ben de büyük evlerde yaşıyorum. Beyaz renkte, ön verandasında sütunlar ve her pencereyi çevreleyen siyah panjurlar var.

"Çok güzel bir ev."

Liam başını sallayıp ona bakıyor. "Büyükbabam inşa

." "Gerçekten mi?"

"Büyük büyükanne ve büyükbabalarımız Cunningham Falls'un kurulmasına yardımcı oldular. Bu mülk üç kuşaktır ailemize ait. Çocukken yazları burada geçirirdim."

"Eğlenceli bir yere benziyor." "Biz çok sevdik."

Arabadan iniyor, kapımı açıyor ve beni verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarıyor. O zili çalamadan, kızıl saçlı ve mutlu, dişsiz bir gülümsemeye sahip küçük bir kız kapıyı açıyor.

"Liam!" diye bağıyor. "Anne! Liam ."

"Kimsin sen?" Ufaklık kendini onun kollarına atarken Liam soruyor. Onu yukarı kaldırıyor ve yüzünü boynuna gömüp ahududular üflüyor. "Seni tanımıyorum. Çok büyüksün."

"Ben Layla." Sevinçle kıkırdıyor.

"Merhaba," diyor Lauren kucağında ağlayan bir bebekle kapıya doğru aceleyle yürürken. "Geldiğinizde çok daha düzgün davranmayı planlıyordum ama Asa düştü ve Ty'ın bir telefon görüşmesi yapması gerekti ve işte... buradayız."

"Ben Ellie," diyorum, Liam'ın güzel kuzeninden tamamen etkilenmiş bir şekilde. Yeni insanlarla tanışırken hiç de alışık olduğum bir durum değil ve tam anlamıyla yeni bir soluk. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gel de prenses odamı gör," diyor Layla. "Lütfen mi? Annem senin *gerçek* bir prenses olduğunu söyledi."

Liam Layla'yı ayağa kaldırırken, "Öyleyim," diye cevap veriyorum.

"Tanrım, ön verandada ne işimiz var?" Lauren diyor ki. "Gördün mü? Berbat durumdayım. İçeri gel."

Geri adım atıyor ve bizi taze çiçeklerle dolu büyük bir masanın bulunduğu büyük bir fuayeye götürüyor.

"Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Lauren. Asa iri, yaş dolu gözlerle beni izliyor.

"Üzgünüm," diyor bir adam aceleyle odaya girerken. "Her zaman bir yerlerde söndürülmesi gereken bir yangın vardır."

Liam'ın elini sıkar.

"Bu Pr-" diye başlıyor Liam ama ben başımı sallıyorum.

"Ben Ellie," diyorum gülümseyerek. Ty elimi sıkmak için elini uzatıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Ama protokolü bilmiyor. Elini tutup sıkıyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. İçeri buyurun. Burada oldukça rahatız."

"Ty biftekleri ızgaraya koymak üzere. Sen seninkileri nasıl alırsın Ellie?"

"Oh, orta, lütfen."

Evin içinden geçip yaşam alanına açılan mutfağa doğru yürürken kaşlarını çatıyorum.

Şeflerinin olmaması beni neden şaşırttı bilmiyorum. Sebastian ve Nina'da şef yok.

Çoğu insan bilmez.

Birden Liam'ın haklı olduğunu fark ettim. Herkes gündelik yazlık kıyafetler içindeyken ben bir yaz bahçesi partisine uygun bir elbise giymişim.

"Anne, lütfen Ellie'ye odamı gösterebilir miyim?" Layla yalvaran gözlerle soruyor.

"Tatlım, Ellie'ye birkaç dakika verelim, tamam mı?"

"Benim için fark etmez," diyorum. Bu doğru. Layla çok sevimli. "Benim de bir yeğenim var. Çocukları severim."

"Hadi gel!" Layla elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı, yatak odasına çekiyor. En-suite banyosu olan büyük bir yer. ocuk yalan sylemiyormuş.

Yatağı Külkedisi'nin arabası şeklindedir ve kanopiden sarkan dökümlü, beyaz perdeler vardır. Burada bol miktarda pembe var, ancak renkler sessiz ve yumuşak.

"Burası gerçekten de çok güzel bir oda. Neden bu kadar çok sevdiğinizi anlayabiliyorum." "Senin odan da böyle mi?" diye soruyor.

"Ben kkk bir kızken de buna benzerdi," diye itiraf ediyorum. "Bunlar kâğıt bebekler mi?"

"Evet, Jillian teyzem doğum günüm için almıştı."

Layla'nın yanında yere oturuyorum ve dünyasında ve kâğıttan modalarda kayboluyoruz.

* * *

"Onları sevdim."

Hava karardı ve Sebastian'ın evine geri dönüyoruz. Lauren, Ty ve kızlarla sohbet ederek ve gülerek saatler geçirdik. Yemek

lezzetli yemekler. Çocukları ve onların maskaralıklarını izlemek. "Ben de öyle."

"Asa'nın kucağıma nasıl tırmandığını gördün mü?"

"Çocuklar senden çok hoşlandı," diyor gülümseyerek. "Aslında hepsinin sevdiğini söyleyebilirim."

"Duygularımız karşılıklı. Yeni insanlarla tanışmak ve yeni arkadaşlar edinmek güzel. Lauren beni öğle yemeğine davet etti ve o bir yazar, Liam."

"Biliyorum." Bana gülümsüyor.

"Okumayı *seviyorum*. Başlangıç için bana bunu verdi." Ellerimi kucağımdaki güzel kitabın üzerinde gezdiriyorum. "Hemen başlayacağım."

Arabasını park etti ve bana kayıkhaneye kadar eşlik etti.

Tüm gücümle bu gecenin o gece olmasını umuyorum. Çünkü bütün akşam yanımdaydı ve tüylerim diken diken oldu. Bana dokunmasını ve henüz hayal bile edemediğim şeyler yapmasını istiyorum.

"Yukarı gelmek ister misin?"

Kapıda duraklıyor ve tam hayır diyeceğini düşündüğüm anda başını sallıyor. "Bir süreliğine."

Merhaba kelekler. Bunlar yeni. İnsanların yanında nadiren gergin olurum, hele erkeklerin yanında hiç.

Ama Liam sıradan bir adam değildir. Yakışıklı ve gizemli biri. Bütün akşam gülmesine ve gayet iyi olmasına rağmen, gözlerinde hâlâ bir parça hüznü olduğunu görebiliyordum.

Çantamı yeni kitabımla birlikte mutfak masasının üzerine bırakıyorum ve buzdolabına doğru yürüyorum. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler."

Kendim için bir bardağa su dolduruyorum. Midem hâlâ şarap fikrine dayanamıyor. Ama aniden kuruyan boğazım için bir şeye ihtiyacım var.

Kanepeye oturuyorum, Liam'ın yanıma oturmasını bekliyorum ama onun yerine sandalyeyi alıyor.

"Bu akşam size katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Elleri hâlâ sandalyenin kollarında, beni izliyor.

Liam tanıdığım en gergin adam.

Ve babam bir kral.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Liam'ın dudakları seğiriyor. Öne doğru eğilir. "Ne düşünüyorsun?"

"Neden bu koltukta benimle oturmadığını merak ediyorum."

Dudaklarını yalıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Gözleri benimkilerde, bizi ayıran birkaç metre boyunca yavaşça yürüyor. Yanıma oturmuyor. Hayır, bu çok kolay olurdu. Çok *sıradan*.

Ve Liam sıradan biri değil.

Bu adam önümde diz çöküyor ve uzanıp bir tutam saç kulağımın arkasına hafifçe sıkıştırıyor. Kahverengi gözleri sıcak, yüzümde geziniyor. Dudaklarıma geldiklerinde derin olmayan bir nefes alıp kendi dudaklarını yalıyor ve onu daha çok arzulamama neden oluyor.

Parmak uçları tenimde hafifçe geziniyor, köprücük kemiğime kadar iniyor ve sonra bir eliyle yanağımı kavrayıp beni öpmek için eğiliyor.

Başlamadan bitti.

Dudaktan bir öpücük, daha fazlası değil.

"Gitmeliyim," diyor.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" Pat diye söyledim. Kaşlarını çatı. "Hayır."

"Liam, bu çok saçma. On beş yaşında değilim. Ben bir kadını ve sen bana-"

"Ne gibi, Ellie?" Tekrar eğiliyor, gözleri benimkilerde. "Sana tam olarak nasıl davranmamı istersin?"

"Ne istediğimi biliyorsun," diye fısıldıyorum.

"Ve oraya varacağız. Ama seni o yatak odasına taşıyıp, çırpıplak soyup, yatağa yatırıp sikmeyeceğim. Sen bundan çok daha fazlasına değersin."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, onun önünde ağlama düşüncesi beni perişan ediyor. "Gözyaşlarını açma."

"Ben değilim." Başımı sallıyorum. "Seni istediğim için utanmayacağım."

"Seni utandırmıyorum." Yanağımı tekrar okşarken eli nazik.

"Ve sana bir çocuk gibi davranmaya çalışmıyorum. ayarlamaya çalışıyorum çünkü seni yatağa *atmak istiyorum*."

"Öyle mi?" Sesim kendi kulaklarıma bile gülünç derecede umutlu geliyor.

Gülümsüyor, bir kadını on adım öteden yere serecek nadir bir ifade.

"Bütün gece buraya gelip tam olarak bunu yapma dürtüsüyle savaşıyorum. Ama oraya varacağız. Beklenti, unuttun mu?"

"Senin lanet beklentiden nefret ediyorum."

"Bu ikimizi de yapar." Ayağa kalkmadan önce alnımdan ve sonra tekrar dudaklarımdan öpüyor. "Yarın görüşürüz."

"Tamam."

Merdivenlere yöneliyor.
"Liam?"
"Öyle mi?" Beklentiyle arkasını döner.
"Kapının şifresini biliyorsun. Eğer istersen-"
Kapıya doğru yürümeye devam ederken, "Beni öldürüyorsun Prenses," diye mırıldanıyor. "İyi geceler."
"İyi geceler."
Tüm sinir uçlarımda uğuldayan cinsel gerilime rağmen şimdi gülümsüyorum. Beni istiyor. Kibar olmaya çalışıyor.

* * *

"Beni terk mi ediyorsun?"
Nina buzdolabından çıkardığı bir kutu kolayı bana uzatırken gülüyor.
Erkek kardeşim ve baldızımla öğle yemeği yemek için ana eve geldim.
"Sadece birkaç haftalığına," diyor Sebastian. "Yakında döneceğiz."
"Nereye gidiyorsunuz?"
"Afrika," diyor Nina. "Heyecanlıyım. Bu benim ilk seferim." "Oh, çok güzel. Keyif alacaksın."
Pencereden dışarı bakıyorum ve devriye botlarından birinin rıhtıma doğru ilerlediğini görüyorum.
"Biliyor musun," diyor Nina, "etrafta daha fazla paparazzi olmamasına şaşırdım. Özellikle de sen buradayken, Ellie."
"Burada olduğumu kimse bilmiyor," diyorum ve omuz silkiyorum.
"Ailem dışında. Oldukça gizli tuttum. Ve gelecek ayki devlet yemeğine kadar hiçbir etkinliğe katılmam beklenmiyor."
"Charles ve Nick'i de yanımıza alacağız," diyor Sebastian. "Burada güvenlik için sadece Liam ve yardımcı personel kalıyor."
"İyi olacağım. Gerçekten. Burada olduğumu kesinlikle *kimse* bilmiyor."
"Henüz," diyor Nina. "Çünkü sonunda biri fotoğrafınızı çekecek ve sosyal medyada yayınlayacak."
"Evime yakın kalacağım. Burayı *seviyorum*. Liam'a da yakın olacağım." *Bildiğinden çok daha fazla şekilde.*
Sebastian, her zamanki koruyucu ağabey tavrıyla, "Öyle görüyorum," diyor.
"Yaramazlık yapmayacağım," diyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Umarım Afrika'da eğlenirsin."

"Boş tadını çıkar," diyor Nina. "Eminim kızlar seni kontrol edeceklerdir, böylece yalnız kalmazsın."

"İyi olacağım. Bekle. Kendim için yemek yapmak zorunda kalacak mıyım?"

Sebastian ve Nina birbirlerine bakarlar. Nina, "İsterseniz yemeklerinizi getirmesi için bir aşçı tutabiliriz," diyor.

"Tek ihtiyacım olan bakkaliye," diyorum onlara.

"Yemek yapabilirim." "Ne zamandan beri?"

Sebastian bilmek istiyor.

"Sarayda Şef ile uzun saatler geçirdim ve bazı özel dersler aldım. Gayet iyi yemek yapabilirim, teşekkür ederim."

"Bunu bilmiyordum," diyor Nina. "Yiyecekleri kesinlikle teslim alabiliriz. Bu bir sorun değil."

"Görünüşe göre açlıktan ölmeyeceğim, vakit geçirebileceğim bu güzel yere sahibim ve iyi korunuyorum. Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Burada olmanıza sevindik," diyor Nina. "Tadını çıkarın. Herkesin arada bir gerçek bir tatile ihtiyacı vardır."

"Her keyif almayı planlıyorum," diye bilgi verdim. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu akşam," diyor Sebastian.

"Toplansam iyi olacak." Nina taburesinden sıçradı. "İnsanlarımız var-"

Nina gözlerini devirerek, "Bunu benim için yapman, biliyorum," diyor. "Ama kendim seçmek istediğim bazı şeyler var, çok teşekkür ederim."

Yatak giderken yanından geçerken onu öpüyor. "Bizimle gelebilirsin," diye teklif ediyor Sebastian.

"Hayır."

"Afrika'yı hep sevdin."

"Seviyorum," diye kabul ediyorum. "Ama tatildeyim ve burası oldukça güzel. Ama sorduğun için teşekkür ederim. Sen ve Nina bundan keyif alacaksınız ve birkaç hafta sonra görüşürüz."

"Senin için endişeleniyorum."

"Neden?"

"Neden burada olduğunu bile bilmiyorum," diyor ve aklıma Montana'ya gelmeme neden olan şeyin ne olduğunu açıklamadığım geliyor. Ben de ona hikayeyi anlattım. Bitirdiğimde kaşlarını çattı.

"Zorbalıkla ailemize girebileceğini mi düşündü?"

"Düşündü. Ve çok yanıldı."

Sebastian, "Gerçekten de kafa kesme cezalarını geri getirmemiz gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Bu aşırı olabilir."

"Nazikçe," diyor. "Çünkü dışarı çıkarıp kurşuna dizdirmeyi tercih ederim. Kafa kesmek çok hızlı."

"Bana tecavüz etmedi."

Sebastian'ın gözleri buz keser. "olsaydı ölmüş olurdu."

"Biliyorum."

İç çekiyor. "Burada gerçekten iyi olacak mısınız?"

"Evet. Artık bebek değilim, biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Genelde yalnız yaşayan biri değilsin. Başkalarıyla birlikte olmayı tercih ediyorsun."

"Belki de benim sorunum buydu. Belki de burada bir süre yalnız kalmaya, biraz düşünmeye, kendimi yeniden tanımaya ihtiyacım var. Ya da... ilk kez, daha doğrusu."

"Tadını çıkar." Bana sıkıca sarıldı. "Ve bir şeye ihtiyacın olursa herhangi birimize haber ver."

"Teşekkür

Almayacağım."

"İnatçı kadın."

"Bağımsız." Kaburgalarını dürterek irkilmesine neden oluyorum. "Ben bağımsız bir kadınıym."

"Demek . Hem bir zorba." "Bunu hak ettin."

BÖLÜM 5

Bölüm 5

~LIAM~

Silah sesi.

"Geri çekilin! Geri çekilin, lanet olsun!"

Beni duyamıyorlar. Adamlarım sokağın ortasında, keskin nişancılar tarafından teker teker avlanıyorlar.

"Adams!" Adını haykırıyorum ama ikinci komutanım beni duyamıyor. Bir şey bulmaya çalışır gibi etrafına bakınıyor, gözlerinde panik var. "Ben buradayım, lanet olsun! Adams, o adamları şu binanın arkasına götür!"

Cevap vermiyor, emirlerime uymuyor. Gözlerimin önünde, ayakta kalan son kişi ben olana kadar her biri teker teker ölüyor.

Binanın arkasına koştum ve birden Adams'ı gördüm. Konuşuyordu.

Hızl

1. "Binaların tepesinde keskin nişancıları var," diyor. "Biliyorum.

Onları geçemeyiz. Bu bir katliam olacak."

"Daha fazla ateş gücümüz var," diye ısrar ediyor. "Yukarı bakmalı ve Caddeye inene kadar ateş edeceğiz." "Bu bir intihar görevi."

Bunu daha yeni yapmamış mıydık? Neler oluyor?

"Korkuyorum," diyor Beller adında bir er yanındaki adama. "Anneme onu sevdiğimi söylemek zorundayım."

"Zamanımız yok," diyor Adams. "Şimdi gidiyoruz. Kaybedecek zamanımız yok."

"Gitme," diye ısrar ettim. "Bunu yapma. Ölürsün. Sana söylüyorum, ölürsün."

Sanki beni duyamıyorlar. Bir daha söyle. Neden dinlemiyorlar?

Kaçıyorlar ve ben yine silah seslerini duyuyorum. Çığlıkları. Çığlıklar.

Nefes nefese ve ter içinde yataktan fırladım. Çarşaf bacaklarıma dolanıyor. Kendimi zar zor kurtararak aceleyle banyoya giriyorum ve midem boşalana kadar kusuyorum.

Kabuslardan nefret ediyorum. Olay olduğuunda Adams o çatışmada ölmedi.

Ama dün sabah, Sig Sauer P320'nin iş ucunu ağzına soktu ve tetiğı çekti. Notta, kabusların çok fazla olduğunu, ilaçların işe yaramadığını ve artık başa çıkamadığını söyledi.

Geride genç bir eş ve iki yaşında bir kız çocuğı bıraktı.

"Siktir." Yüzüme soğuk su çarpıyorum, ağzımı çalkalıyorum ve sonra aynada kendime bakıyorum. O korkunç günden bu yana neredeyse on yıl geçti ve kâbuslar daha seyrekleşti. Uyuduğumda yani.

Ama Adams'ın kendini öldürmesi ağır bir darbe oldu. Dün aldığım telefonda beri içimi kemiriyor.

Koşmam lazım. Koşu kıyafetlerimi giyip, ayı spreyimi kaptığım ve gece vardiyasındaki adamım Aaron Reynolds'ın çevre kameralarını izlediğı mutfağı doğru koştuğum sırada güneş henüz doğmamıştı.

"Bir şey mi oldu?" Ben soruyorum.

"Ortalık sessiz. Bir süre önce garaj yolunda birkaç rakun vardı ama bunun dışında pek bir şey olmadı."

"Güzel. Ben koşuya çıkıyorum. Bir saatten fazla sürmez."

Reynolds başıyla onaylıyor ve ben de arka kapıdan çıkıp Cunningham Falls şehrinin yaklaşık on yıl önce açtığı patika sistemine bağlanan patikadan aşağı iniyorum. Bugün yedi millik kısa bir yol gideceğim, sadece bu keder ve enerjinin bir kısmını yakmaya yetecek kadar.

Cinsel gerilimden bahsetmiyorum bile. Charles ve Nick, Sebastian ve Nina'ya Afrika'da eşlik etmek üzere gittiklerine göre, Ellie ile oldukça yalnızım. Bu da onunla daha kolay vakit geçireceğim anlamına geliyor.

Ama bu da kötü bir şey çünkü Ellie birkaç kez düzüşüp sonra yoluna devam edebileceğın türden bir kadın değil. Hayır, o yapışan tiplerden. Yapışan tiplerin bana göre olmadığına hep yemin etmişimdir.

Yine de ondan uzak durabilirsem lanetleneyeceğim. O etraftayken kanım kaynıyor ve aletimin kendi akli varmış gibi görünüyor. O kadar güzel ki.

Ve tatlı. Ve iyi olan her şey.

Kaldırım ayağımın altında düz, hava canlı. Gün içindeki sıcağı rağmen, Kuzeybatı Montana güneş battığında hala güzelce serinliyor.

Kendimi daha sert ve daha hızlı itiyorum, kalp atış hızım artıyor ve nefeslerim daha hızlı geliyor. Kulaklarımdaki kan hücumu son sesimi bastırıyor.

Kabustan gelen silah sesleri. Gökyüzü siyahtan griye doğru aydınlanmaya başlıyor ve eve dönme zamanının geldiğine karar veriyorum.

Cunningham Falls bu sabah uykulu, sadece birkaç araç dışarıda ve erken vardiya için işe gidenler tarafından kullanılıyor. Bir gazete dağıtıcısı bisikletiyle yanımdan geçip verandalara gazete atıyor.

Bu beni gülümsetiyor. Modern dünyanın çoğunda insanlar haberleri telefonlarından ya da tabletlerinden okuyor. Ama bu küçük kasabada hala günlük gazete dağıtılıyor.

Bunu sevdim.

Adımlarımı yavaşlatıp eve giden patikadan aşağı inerken yine ter içinde kalıyorum. Kayıkhanenin yakınındaki iskelede bir hareket dikkatimi çekiyor ve kontrol etmek için o tarafa yöneliyorum.

Ellie iskelenin kenarında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, gözleri kapalı bir şekilde sessizliği dinliyor.

Ondan hem tahrik oluyorum hem de burada yalnız olduğu için sinirleniyorum. Yaklaşırken sessiz değilim ama o gözlerini açmıyor.

"Bir suikastçi olabilirim."

"Ama sen değilsin." Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Onu vücudumla örtmek istiyorum, tam burada, lanet olası iskelede ve onu hemen almak istiyorum. O kadar güzel ki, makyajsız ve spor kıyafetleri içindeyken bile nefesimi kesiyor.

Özellikle de makyajsızken.

"Ama olabilirim," diye tekrarlıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, hâlâ zor nefes alıyorum. "Erken kalktığını bilmiyordum. Koşuya çıkmazdım."

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Dün gece pek uyuyamadım.

Buraya gelip güneşin doğuşunu izlemeye karar

verdim." "Gözlerin kapalıyken mi?"

"Meditasyon yapıyordum."

"Üstümü değiştirmeliyim," diyorum ve karargâha doğru dönüp iletişim birimimi yanıma almadığım için kendime lanet okuyarak birinin buraya gelmesini istiyorum. Reynolds onu canlı yayında görmeliydi.

"Ben iyiyim." Bana masumca gülümsüyor. "Gidip üstünü değiştirebilirsin."

"Burada yalnız kalmanı istemiyorum. Üzerimi değiştirene kadar Reynolds'ı dışarı göndereceğim."

"Seninle gelebilirim," diye teklif ediyor.

Ellie benimle gelirse, onu yatağıma yuvarlarım.

Hayır. Kötü fikir.

"On dakika boyunca beladan uzak durabilir misin?"

Gülümseme yerinde kalır. "Tabii ki. Burada oturmuş güneşin doğmasını bekliyorum."

Başımı salladım ve koşarak uzaklaştım. Mutfığa girdiğimde

kırmızıyı gördüm. "Uyan lan."

Reynolds'ın kafası . "Ne? Kim?" "Kovuldun."

"Ah, kahretsin." Ellerini yüzüne sürüyor. "Uyuyakalmak istememiştim. Beş dakikadan fazla sürmedi."

"Ekselanslarının rıhtıma çıkıp kim bilir ne kadar süre tek başına oturmasına yetecek kadar uzun bir süre. Vurulabilirdi, kaçırılabilirdi, *her şey* olabilirdi. Çünkü sen lanet olası işini yapmıyordun. Şimdi eşyalarını topla ve karargahımdan defol git."

"Bunu hak etmiyorum," diye mırıldanıyor buzdolabından bir yemek kutusu alıp kapıyı çarparak kapatırken. "Haksız fesih için dava açacağım."

"Sana bunu yapman için meydan okuyorum," diye sakince cevap veriyorum. "Bu işi ciddiye almayan hiç kimseyi işe almıyoruz Aaron. Seni işe aldığımda bunu söylemiştim. Üstesinden gelebileceğini söylemiştin."

"Gece vardiyası beni mahvetti. Beni gündüz vardiyasına al."

"Totem direğindeki en alttaki adam her zaman gece vardiyasını alır. Ve şimdi onu da alamıyorsun. Devam et."

Bana ters ters baktı ve kapıyı arkasından çarparak evden çıktı. Bir saat içinde göreve gelmesi planlanan iki adamı aradım ve ikisi de erken gelmeyi kabul etti.

Sonra bir telefon daha ediyorum, temizleniyorum ve kıyafetlerimi giyip Ellie'nin hâlâ olabildiğince sakın bir şekilde oturup parlak turuncu gökyüzüne baktığı iskeleye koşuyorum.

"Burası çok güzel," diyor bana bakmadan. Ve itiraf edebilirim ki, şu anda ve burada, onun muhteşem mavi gözlerini üzerimde istiyorum.

"Kaçıran kişi olabilirdim."

Gülüyor ve dönüp bana bakıyor. "Otur."

"Resmi olarak görevdeyim."

Bir omzunu silkiyor ve dizlerini göğsüne doğru çekerek tekrar göle bakıyor. "Az önce iki kel kartalın suyun üzerinde uçtuğunu gördüm. Büyüleyiciydi."

"Burada çok fazla vahşı yaşam var." Ellerimi ceplerime sokuyorum ve bakışlarımla etrafı tarıyorum. Sakin ve sessiz. "Siz buraya geldiğinizden beri basınla herhangi bir sorun yaşamadık."

"Sadece ailem ve birkaç yakın arkadaşım burada olduğumu biliyor," diyor. "Oldukça sessiz kalmalı."

İngiltere'den ayrılma konusunu büyütmediği için minnettarım. Bu işimi kolaylaştırıyor.

"Bugün için bir planım var."

Yukarı bakıyor ve mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Peki neymiş o?" "Kahvaltı pikniği."

"Randevu mu?"

"Bir ders," düzeltiyorum. "İki numaralı ders." "Dün neydi?"

"Bu, bir numaralı dersin bir uzantısıydı."

Gülüyor ve sonra kendini zarıfçe ayağa kaldırıyor. "Eğer hayal kırıklığı bir numaralı dersse, bu konuda ustalaştım. İki numara için ne giymem gerekiyor?"

"Günlük. Pantolon, eğer varsa."

"Ben bir şeyler bulurum. İnsan içine çıkmayacak mıyız?"

"Hayır."

Başını salladı ve üstünü değiştirmek için dairesine çıktı. Baxter ve Bartlett geldi ve onlara Reynolds'ın kovulması hakkında bilgi verdim.

"Yakında başka birini bulacağım. Bu arada hepimiz fazladan birkaç vardiya çalışacağız."

"Sorun değil," diyor Baxter. "Karım Noel'de Hawaii'ye gitmek istiyor, o yüzden para biriktiriyorum. Bazı vardiyaları ben alacağım."

"Teşekkürler. Tatillerde sizin için takvimde izin ayarlayacağım."

"Minnettarım," diye yanıtlıyor diğer adam ve sonra gün için yerleşmek ve kalan gece vardiyası adamını rahatlatmak üzere eve doğru yürüyorlar.

Her zaman iki adamımı mülk koruma görevinde tutuyorum. Biri kameraları izlemek için evde kalıyor, diğeri de çevreyi yaya olarak dolaşıyor. Gün boyunca nöbet değiştiriyorlar. Eğer daha fazla kraliyet mensubu ziyaret ederse, görevde olmayan polis memurlarını da ekstra yardım için çağırabiliyorum. Polis şefi Brad Hull, kraliyet ailesi söz konusu olduğunda değerli bir müttefik olmuştur.

Sebastian ve Nina yokken, Charles ve Nick de yanlarındayken, burada sadece ben ve diğer iki gardiyan varız. Ellie burada kaldığı sürece

Düşük profil, bu yeterli olmalı.

"Liam?"

Adımın sesiyle dönüyorum ve Baxter'ın Drips & Sips'in yeni sahibi Aspen Calhoun'a iskeleyle kadar eşlik ettiğini görüyorum.

"O iyi," diyorum ona ve kadına bir gülümseme sunuyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Onu kafeye getirirdim ama burada geçirdiği zamanı gizli tutmaya çalışıyor."

"Benim için bir zevk," diyor ve bir sepet uzatıyor. "İçinde kahvenin yanı sıra kahvaltılıklar da var."

"Çok güzel kokuyor. Nakitim var-"

"Sana bir hesap çıkarıyorum," diyor başını sallayarak. "Bir dahaki sefere uğradığınızda benimle hesaplaşın."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler."

"Aspen," diyor Ellie dışarı çıkarken. Üzerinde sevimli bir çift kırmızı şort ve önden bağlanmış bir kot üst var. Uzun, sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve makyajı sade ama mükemmel.

Çok genç görünüyor.

Benimle kıyaslandığında, o genç. Bu da bunun kötü bir fikir olmasının bir başka nedeni.

"Selam," diyor Aspen ve geniş bir gülümseme yayıyor. "Ben de tam bu şekerleme sepetini bırakıyordum. Dükkâna geri dönmem gerekiyor. Bugün çok az işim var. Ama Ellie, seni bu hafta sonu Monica, Natasha ve benimle birlikte yemeğe davet etmek istiyorum. Kuafördeki kızları hatırlıyor musun?"

"Elbette. Bu çok hoş olur."

Ellie'nin kaşlarını çatmasına aldırmadan Aspen'e, "Birinin evinizde güvenlik kontrolü yapması gerekiyor," diyorum. "Protokol böyle."

"Her zaman," diye yanıtlıyor Aspen. "Akşam yemeği çok eğlenceli olacak. Natasha *en iyi* margaritaları yapar."

"Ne getirebilirim?"

"Sadece kendin. Güvertemde Meksika yemeği ve Natasha'nın meşhur dondurulmuş margaritalarından yiyeceğiz. Harika bir manzaram var. Buna bayılacaksın."

Aspen el sallayıp aceleyle uzaklaşırken Ellie, "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diyor. Sonra geri döner.

"Liam'da numaram var," diye ekliyor Aspen. "Bana sonra mesaj at, sana ayrıntıları göndereyim."

Ellie Aspen'e el sallıyor ve sonra tatlı bir gülümsemeyle bana dönüyor. Onu ölesiye öpmek istiyorum. Ve öpeceğim de.

Yakında.

" gel." Ellie'yi arabama doğru itiyorum. "Seni götürmek istediğim belirli bir yer var."

"Burada piknik yapmıyor muyuz?"

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Çok fazla meraklı göz var. Mahremiyet istiyorum." Gülümsüyor ve mutlu bir şekilde arabama tırmanıyor. Sepeti arka koltuğa koyuyorum, sonra atlayıp aracı çalıştırıyorum ve kapılı garaj yolundan çekiyorum, şehirden uzaklaştı.

Yaklaşık üç ya da dört mil gittikten sonra göle inen toprak bir yola sapıyorum.

"Burası bir eyalet parkı ama buraya pek fazla insan gelmez, özellikle de günün bu saatinde." Arabayı park ediyorum ve Ellie'yi suya bakan, bize harika bir manzara sunan çimenlik bir alana götürüyorum.

"Oh, çok güzel. Manzaranın bu kadar büyük ölçüde değişmesi ama aynı göl olması harika değil mi?"

"Bu büyük bir göl."

Bir battaniye serdim ve yan yana oturduk.

"Kahve?" Gülümseyerek bir termos ve iki Drips & Sips kahve fincanı çıkarıyorum. "Burada krema ve şeker de var."

"Hepsini alacağım," diyor Ellie. "Çörek kokusu mu alıyorum?" "Huckleberry'ye benziyor, fırından yeni çıkmış, hala sıcak." "Benimki," diyor, elini uzatarak.

"Evet, hanımefendi." Ona bir çörek uzatıyorum, kendime de bir tane alıyorum ve bir ısırık alıyorum. "Kahretsin, Aspen iyi çörek yapıyor."

"Mm-hmm." yutuyor. "Dün gece neden uyuyamadın?" diye sordum.

Ellie kaşlarını çatıyor, çörekten aldığı lokmayı bastırmak için kahvesinden bir yudum alıyor ve omzunu silkiyor. "Sanırım aklımda çok şey var."

"Ne gibi?"

Kraliyet ailesi için neyin bu kadar stresli olabileceğini hep merak etmişimdir. Sorumlulukları olduğunu biliyorum ama ayrıcalıklı bir hayat yaşıyorlar. Bu kadar endişe verici ne olabilir?

"Birlikte çalıştığım hayır kurumlarından biri Londra'daki bir çocuk hastanesi. Hastalara bakmak için her ay ziyaret ediyorum. Aylardır orada yatan küçük çocuklardan biri, birkaç hafta önceki son ziyaretimde çok hastaydı. Onu düşünüyordum. Çok sevimli bir çocuk.

"Birleşik Krallık'ta yaşları ne olursa olsun, hem psikolojik hem de fiziksel yardıma ihtiyaç duyan yaralı gazilere yönelik bir tesis için birkaç projem var. Yani sadece emekli gaziler değil. Bu alanda çok daha fazla sosyal yardıma ihtiyaç var."

Yemeyi bıraktım ve tutkuyla bağlı olduğu şeylerden bahsederken ona bakıyorum. Planlarını anlatırken gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor.

Ellie kışını yırtarak çalışıyor. O sadece şımartılmış bir prenses değil. Ülkesinde bir fark yaratmak istiyor ve bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

"Haklı olduğunu söyleyebilirim. Aklınızda çok şey var."

"Bu sabah her şeyi kontrol etmek ve durum güncellemelerini almak için e-posta gönderdim bile. Ülke dışında olduğumu biliyorum ama oradaki durumdan haberdar olmak istiyorum. Afrika ve Avustralya'da nesli tükenmekte olan hayvanlarla ilgili yürüttüğümüz koruma projeleri buna dahil bile değil. Sizi bütün gün sıkabilirim."

"Beni hiç sıkılmıyorsun," diye cevap veriyorum ve kendimi parmağımın arkasını onun çıplak kolunda aşağı yukarı gezdirirken buluyorum. "Sesini seviyorum."

"Babam bana çok konuştuğumu söylüyor," diyor. "Sanırım bunun nedeni çok fazla büyük kardeşimin olması. Duyulmak için sık sık ve yüksek sesle konuşmak zorunda kalıyorum. Senin hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Gülümsememin yüzümden düştüğünü hissediyorum. "Bir kız kardeşim vardı. Belle benden küçüktü."

"Oh, hayır." Yanıma yaklaşıp eliyle yanağımı kavırıyor ve nazik dokunuşuyla beni şaşkına çeviriyor. "Ne oldu?"

"Boğuldu," diye cevap verdim. "Burada, Whitetail Gölü'nde. Ben on altı yaşındaydım, o da yedi yaşlarındaydı. Lauren'in ailesinin teknesiyle açılmıştık ve o da yüzmek için suya atladı. İyi bir yüzücü değildi ve yapmaya çalışıyordu. Kafasını çarptı ve onu çıkarmak için yeterince hızlı davranamadım."

"Ve sonra geçen yaz, bir aptal olmaya ve bir tekneye binmeye karar verdim," diyor usulca. "Şimdi bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum."

"Ödüm bokuma karıştı," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "O günü tekrar yaşadım. Sudan korkmuyorum. İyi yüzerim ve tekneler beni rahatsız etmez. Ama o gün nerede olduğunu bilmemek en kötü kâbusumun tekrar yaşanmasıydı."

"dilerim," dedi tekrar. "Belle için de çok üzgünüm." "Harika bir çocuktur. Onu severdin."

"Eğer senin gibi biri olsaydı, onu çok seveceğimi biliyorum," diyor.

"Tamam, bu kadar üzücü konuşma yeter." Piknik sepetini kenara koyup Ellie'ye dönüyorum. "Dersinize devam edelim."

"Ben istekli bir öğrenciyim. Bugünün dersi nedir?"

Çok hevesli. Dudağını ısırması da biraz gergin olduğunu gösteriyor.

"Bildiklerimizi özetleyelim."

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldanıyor ve kıkırdamama neden oluyor.

Parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirip sırtına doğru tarayarak omzunu ortaya çıkarıyorum. Kot bluzu kolsuz olduğu için parmak uçlarımı hafifçe kolunun üst kısmına doğru kaydırıyorum.

Sadece bu basit dokunuş bile beni germeye yetiyor.

Elim pazılarından aşağı kayarken, daha yakına eğilip çene çizgisine ve kulağına yumuşak, hafif öpücükler konduruyorum.

"Sabah ışığı teninde oynaşırken kesinlikle çok güzelsin," diye nefes alıyorum. Ellie keskin bir nefes alıyor ve dudaklarımı boynundan köprücük kemiğine, oradan da çenesine doğru sürüklüyorum. "Bir şeyler istememe neden oluyorsun, Ellie."

"Seksi şeyler mi?" Sesi titriyor.

"Bir sürü seksi şey," diye onaylıyorum. Onu öpmemi istediğini biliyorum. O tatlı dudaklarını iki kez yaladı. Ve bunu alacak, ama ben beklentiye biraz daha yükseltmek istiyorum.

Görünüşe göre ben bir mazoşistim.

Ellie'yi sırtüstü yatırıp üzerine eğiliyorum, bir elimi başının yanındaki battaniyeye dayıyorum, diğer elim hâlâ kolunun ve omzunun çıplak teninde tembel daireler çiziyor.

Ellerini yanlarıma koyuyor, gömleğimi yumrukluyor ve boynuna ıslak öpücükler bıraktığımda inliyor.

"Oh, bu çok hoş," diye fısıldıyor.

"Sanırım ilk derste ustalaştık." Burnumu onunkinin üzerine sürüyorum. "Şimdi, ikinci ders."

Gözlerim açık, dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum. İlk başta yumuşakça. Ama elleri yanlarımı daha da sert bir şekilde sıktığında, bir yıldır hayalini kurduğum öpücüğe teslim olmaktan kendimi alamıyorum.

Dudaklarını yalayıp onları açmaya zorluyorum ve sonra içine gömülüyorum. Dudaklarını ısırarak ve dilimle ağzını keşfetmek arasında gidip geliyorum. İzin veriyorum

Elim kolundan yan tarafına doğru ilerliyor ve sonra gömleğinin üzerinden küçük göğsünü avuçluyor. Onu ürkütmek istemiyorum.

Ama hiç telaşlanmadı. Dokunuşuma doğru eğiliyor, altımda canlanıyor. Tanrım, kız inanılmaz.

BÖLÜM 6

Bölüm 6

~ELLIE~

Demek aptalca öpülmek *böyle* bir şeymiş. Yıllarca bunun hayalini kurdum. Hatta birkaç erkek denedi ama hiç doğru olmadı.

Hiçbir zaman haklı olmadılar.

"Çok fazla düşünüyorsun," diye fısıldıyor Liam dudaklarıma ve sonra hayatı buna bağlıymış gibi beni öpme işine geri dönüyor.

Beni sadece soyumdan dolayı değil, benden etkilendiği için öpüyor. Altında kıvranırken bedenim bana aitmiş gibi görünmüyor, sessizce daha fazlası için onu zorluyorum. *Daha fazlasının* ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ama bunu istediğimi biliyorum.

Ellerimi gömleğinin altına sokuyorum ve yan taraflarının sıcak, pürüzsüz tenini hissediyorum. Dudaklarıma karşı inliyor, bu da bana cesaret veriyor. Parmaklarımın pantolonunun içinde dolaşmasına izin veriyorum, kıyafetlerinin altındaki çıplak poposunu avuçluyorum.

"Bu başka bir gün için başka bir ders," diye mırıldanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Lanet olsun, ellerine bayılıyorum."

Gülümsüyorum ve onu sıkıyorum. "Dersleri birleştirebiliriz."

Eli, meme ucumun neredeyse acı verecek kadar sertleştiği göğsümden kalçama doğru kayıyor. Gömleğim yukarı kalkmış ve başparmağı hassas tenimin üzerinde hafif daireler çiziyor.

Tüm vücudum bu inanılmaz yeni hisler yüzünden yanıyor.

Sadece öpülmek ve dokunulmak bile bu kadar iyi hissettiriyorsa, bu adamla seksin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Dudakları çene çizgimden boynuma doğru iniyor. Hassas bir deri parçasını sıyırdığında gelen nefesi durduramıyorum. Sonra geri çekiliyor ve bana gülümsüyor.

"Tam burada bir gamzen var." Parmak ucumu yanağındaki çukurun üzerinde gezdiriyorum. "Tam olarak hayran kalmam için yeterince gülümsemiyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Yakışıklı bir gülüşün var. Bunu daha sık göstermelisin. Oldukça huysuzsun."

"Ben sadece işimde ciddiym," diye yanıtlıyor. "Güvenlik başındaki kişi yüzünde aptalca bir sırıtışla ortalıkta dolaşmamalı."

"Sanırım bu uygunsuz olurdu." Dudaklarımı yanağındaki gamzenin üzerinde gezdirmek için yukarı itiyorum. "Yalnız kaldığımızda daha çok gülümse o zaman."

"Hatırlamaya çalışacağım."

"Bekaretini kaybettiğinde kaç yaşındaydın?"

Kaşlarını çatıyor ve arkasına yaslanıp oturmama ve kıyafetlerimi düzeltmeme izin veriyor.

"Bu kişisel bir soru."

"Bekaretimi ne zaman kaybettiğimin cevabını çok geçmeden öğreneceksin." Omuz silkiyorum. "Merak ediyorum."

"On altı yaşındaydım," diyor ama detay vermiyor. "Peki şimdi kaç yaşındasın?"

Şöyle bir bakıyor ve gözlerini bana dikeyyor. "Otuz beş."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yani bu alanda yaklaşık yirmi yıllık bir deneyime sahipsiniz."

"Sanırım öyle."

Dizimin yanındaki battaniyeyi karıştırıyorum, Liam'ın engin cinsel deneyimi ve benim deneyimsizliğim gözümü çalışıyorum. Güvensiz olmak aptalca.

"Beynin orada çok hızlı çalışıyor." "Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Doğru." Gülüyor ve beni kucağına çekiyor. Başparmağı alt dudağımla çekiştiriyor ve tüm gücümle beni tekrar öpmesini umuyorum. "Naber Prenses?"

"Ben iyiyim."

Eğildi ve büyümlü dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bana neden birdenbire benden soğuduğunu söyle, yoksa o asil kışına şaplak atarım."

Şaşkın bir nefesle geri sıçradım. "Pardon?"

"Beni duydun." Burnunu benimkine sürtüyor. Bu hareket beni eritiyor. "Neyin var?"

"Çok tecrübelisin."

"Evet, biraz var. Ama çok kolay değilim."

Dudakları seğiriyor ve ortamı yumuşatmaya çalıştığını anlıyorum. "Senin yanında ben sadece aptal bir kızım."

"Sen bir kız değilsin," diye cevap veriyor, gözlerindeki tüm mizah kaybolmuş. "Vücudun, zihnin, hepsi kadın. Ve burada kontrol sende, bunu unutma. Rahatsız olursan ya da durmak istersen, tek yapman gereken bunu söylemek. Her günün her dakikasında."

"Durmak istemiyorum. Rahatsız değilim. Neden birdenbire endişelendiğimi bilmiyorum."

"Sana söyledim, ben senden daha yaşlıyım. On yıl, ilave hayat tecrübesi edinmek için uzun bir süre."

Başımı salladım. Haklı, on yıl uzun bir süre. "Bu beni rahatsız etmiyor, gerçekten."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Zekice, aslında." Başımı omzuna yasladım. "Burası çok güzel. Sessiz ve tenha. Kendimi güvende hissediyorum."

"Benimle her zaman güvendesin," diye söz veriyor ve başımın üstünü öpüyor. "Muhtemelen geri dönmeliyiz. Yazmam gereken bazı raporlar var."

"Dizüstü bilgisayarın var mı?" Ona sordum. "Evet."

"Neden onu benim daireme getirmiyorsun, böylece ikimiz de aynı anda çalışabiliriz. Zaten beni koruman gerekiyordu."

"Daha iyi bilmesem, beni daha fazla görmenin yollarını bulmaya çalıştığımı söyledim."

Gülümsüyorum ve kucağından iniyorum. "Ben sadece seni seçtiğin kariyer konusunda cesaretlendiriyorum. Ve şimdilik bu benim."

Liam kıkırdıyor ve piknik eşyalarımızı toplamama yardım ediyor. Çok geçmeden Sebastian'ın garaj yoluna girdik.

Daireme kadar yürüdük.

Güvenli bir şekilde mutfığa girdiğimizde Liam, "Sen burada kal," diyor. "Ben merkeze gidip adamlarla görüşeceğim ve bilgisayarımı alacağım."

"Burada iyiyim," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Döndüğünde içeri girebilirsin."

Başını sallayıp gitmek için dönüyor, ama sonra aceleyle geri dönüp beni dudaklarımdan öpüyor. Dünkü gibi yumuşak bir öpücük değil, gülümseyip aceleyle merdivenlerden inerken kalbimin çarpmasına neden olan yoğun ve ıslak bir öpücük.

Liam seksi olmanın ötesinde. Hayatımda onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Çekici, evet, ve ona gülünç bir şekilde çekiliyorum.

Ama o güzel bir yüzden daha fazlası. Ya da fit bir vücuttan.

O harika biri. Önümüzdeki birkaç haftayı onunla geçirmek büyük bir zevk olacak.

Telefonuma bir mesaj geldi. Numarayı tanımadığım için kaşlarımı çatıyorum. Mesaj basitti.

Nerede olduğunu biliyorum.

Gülüyorum ve telefonumu bir kenara bırakıyorum. "Tabii ki var."

Kim *olduklarını* bilmiyorum ve nerede olduğumu bilenler sadece bana en yakın olanlar. İnsanlar beni sürekli korkutmaya çalışıyor. Sahte tehditler savuruyorlar. Bazen biri numaramı ele geçirip böyle saçma bir mesaj gönderiyor.

Kesinlikle hiçbir şey. Ve düşünmem gereken daha önemli şeyler var.

* * *

Burada uyuyabilirim. Kayıkhanenin hemen dışındaki kapalı rıhtım köşesi resmen arazideki en sevdiğim yer.

Güneşten korunuyor, mobilyalar yumuşak ve rahat. Minderlere gömülüyorum.

Bugün Lauren'ın kitabını okuyordum. Liam ve ben birlikte birkaç harika gün geçirdik. Geçen gün öpüşme dersinden sonra yan yana çalıştık. Televizyonda bir film izledik.

Onu Sebastian'ın ana evdeki küçük sinema salonuna ikna etmek istiyorum, böylece belki film oynarken karanlıkta onunla ilişkiye girebilirim. Gençken bunu hep filmlerde görürdüm ve eğlenceli olduğunu düşünürdüm.

Ama bugün Liam'ı pek görmedim. Tembellik ettim, kitap okudum ve ılık yaz esintisi üzerimde süzülürken uyukladım. Uzun zamandır bu kadar rahat olmamıştım.

Birden Liam beliriyor kanepenin yanında diz çöküyor, sonra eğilip burnumu öpüyor.

"Uyuyor musun?" diye soruyor.

"Rahatlattıcı. Bunun için daha fazla mahremiyet istediğini sanıyordum?"

"Karargâhtaydım, monitörlere bakıyordum ve seni bulamadım." Sesi sakın ama kahverengi gözlerinde daha önce hiç görbir parlaklık var.

Daha önce görmediğim bir şey. Bir yoğunluk. "Bakmaya geldim. Seni dairende bulamadım."

"Dairemde değilim. Bu arada ona daire deniyor."

Eğildi ve dudaklarımı öptü. "Sonra şöyle bir baktım, işte buradasın, uzanmışsın, taze ve çok seksi görünüyorsun."

Eğer bu bir kadının içini sıkılaştırmıyorsa, ne yapabilirim bilmiyorum. olacak.

"Bu benim buradaki sevgiyle ilgili soruma cevap vermiyor. görebilirsiniz."

"Bu pergola monitörlerin üzerinde," diye itiraf ediyor, "ama burası tam bir kör nokta."

"Demek bu yüzden nerede olduğumu bilmiyordun." Yavaşça başını sallıyor. "Ama seni buldum."

"Ve şimdi sahip olduğuna göre, benimle ne yapacaksın?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor. Parmaklarını saçlarımin arasına sokup ağzımı kendi diliyle kapamadan önce dili dilini ıslatmak için dışarı fırlıyor. Uzun ve tembel öpücük beni tüketiyor. Liam ağzını çok iyi kullanıyor.

Onu üzerime çekmek, ağırlığını tam burada ve şimdi hissetmek istiyorum, ama telefonum bir mesajla bizi bölüyor.

Elimi uzattım ve geçen günkü aynı numaraya bakıp kaşlarımı çattım.

Neden bana cevap vermiyorsun? Nerede olduğunu biliyorum. Kanıtlamamı ister misin?

"Bu da kim lan?" Liam soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum ve telefonumu yere koymak için hareket ediyorum, ama Liam onu elimden alıyor ve ekrana kaşlarını çatıyor.

"Bu ilk mesaj değil."

"Hayır, ama numarayı tanımıyorum. Muhtemelen benimle alay etmenin komik olduğunu düşünen rastgele bir ucubedir."

"Bu kararı sen veremezsin." Geri çekilip hızla kendi telefonuna dokunuyor. "Bu boku *bana* veriyorsun ve endişelenmeye değer olup olmadığına ben karar veriyorum, Ellie. Lanet olsun, sen bundan *daha iyisini bilirsin*. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyorsun? Bu kadar aptal?"

Kendimi yenilmiş hissederek doğruldum ve başımı öne eğdim. "Özür dilerim." "Bundan sonrasını ben hallederim."

Sesi soğuk. Birkaç dakika önceki şakacı, eğlenceli adam gitmiş.

"Saat dörtte Aspen'in evine gidiyorum," diye haber veriyorum ayağa daireme doğru yürürken. "Lütfen geç kalma."

* * *

"O zaman nz de Cunningham Falls'tan mısınız?"

ıkan fırtına nedeniyle Aspen'in oturma odasında oturuyoruz ve güverte ıslandı. Hava açtı ama biz yine de kuru olan yerde kalmaya karar verdik. Aspen haklıydı, arka bahçesinden muhteşem bir dağ manzarası var. Çok güzel bir yer.

Liam n verandada oturuyor.

Islanması zerre kadar umurumda değil. Ona kızgınım.

Monica bir kâseye biraz daha salsa koyarken, "Natasha ve ben öyleyiz," diyor. "Kklğmzden beri arkadaşız."

"Buraya yaklaşık iki yıl önce taşındım," diye ekliyor Aspen. "Aslen Tennessee'liyim."

"Orası oldukça uzak," diyorum şaşkınlıkla. "Seni Montana'ya ne getirdi?"

"zgn olmaktan yorulmuştum ve yeni bir başlangıç yapmak istedim," diyor gülümseyerek. "Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar çünkü eğleniyoruz. Hüzünlü hikâyelerin zamanı değil."

"Buna içerim," diyor Natasha ve margaritasını yudumluyor.

"Aspen haklıydı," diyorum. "Şimdiye kadar içtiğim en iyi margaritaları yapıyorsun."

"Bu gizli bir tarif," diyor ve göz kırıyor.

Natasha uzun, kıvrıcık, siyah saçları ve kahverengi gözleriyle çarpıcıdır. Uzun boylu ve zayıftır ve sanki bir derginin kapağında olabilmış gibi görünür.

Monica da bir o kadar güzel ama tam tersi özelliklere sahip. Sarı saçları, mavi gözleri ve Yunan Tanrılarını bile ağlatacak fiziğiyle tam bir afet.

Aspen'in ne kadar muhteşem olduğunu söylememe gerek bile yok. Daha önce hiç onunki gibi kızıl saç grmemiştım ve yeşil gözleri çok güzel.

"Ellie, çok ileri gitmek istemem ve ayık olsaydım bunu söylemezdim -ki değilim çünkü bu benim üçüncü ritam- ama koruman çok seksi."

Aspen ve Monica Natasha'nın sözlerine başlarıyla onay veriyorlar ve ben kaşlarımı atıyorum.

"Normal bir günde seninle aynı fikirde olurdum. Ama bugün ona kızgınım."

"Neden?" Aspen soruyor. "Sana asıldı mı?"

Ne kadarını söylemem gerektiğini düşünerek çoğunlukla uyuşmuş dudaklarını çıgınlıyorum. Bu kadınları iyi tanımıyorum. Ya onlara sırrımızı söylersem ve onlar da kaçıp basına anlatırlarsa?

"Bize söylemek zorunda değilsin," diyor Monica. "Dürüst ol. Zaten bizi ilgilendirmez."

"Uygunsuz davrandığından değil," diyorum kelimelerimi dikkatle seçerek. "Birkaç gün önce tuhaf bir mesaj aldım, sonra bugün bir tane daha. Numarayı tanıyamadım. Bazen biri numaramı bir şekilde bulursa bana saçma sapan mesajlar gönderiyor. Genelde onları engelliyorum ve hayatıma devam ediyorum, sorun yok."

"Ama Liam bugünkü mesajı gördü ve ona daha önce göstermediğim için bana çok kızdı. Bana *aptal* dedi."

Söylediklerini düşününce yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Aspen kaşlarını çatarak, "Bu çok görünüyor," diyor. "Liam'ı çok iyi tanımıyorum, ya da şimdi düşünüyorum da hiç tanımıyorum, ama bu çok sert görünüyor."

"Ona seninle bu şekilde konuşmaya izni olmadığını söylemelisin," diyor Natasha. "Sen onun patronusun, Ellie. Bunu kabul etmek zorunda değilsin."

"Beni çok şaşırttı ama haklısın." Çantamdan telefonumu çıkardım ve Liam'ın numarasını buldum. "Ona mesaj atarım."

"Hemen dışarıda," diyor Aspen homurdanarak. "Sadece git ve ona söyle kapalı."

"Eğer oraya , onu tekrar öpmek isteyeceğim." Elimi ağzımı açtım ve şok içinde üç yeni arkadaşşıma baktım.

"*Biliyordum*," diyor Natasha ve yumruğuyla havayı pompalıyor. "Sana hayatında gördüğü en lezzetli şeymişsin gibi bakıyor."

"Şey, ben... öyle mi?"

"Evet," diye katılıyor Monica. "Keşke benim kocam da bana böyle baksa."

"Öyle," diyor Aspen ve gözlerini deviriyor. "Rich sana sırılsıklam aşık."

"Ellie'den bahsediyoruz," diye hatırlatıyor Natasha. "Monica ve ben Liam'ı küçüklüğümüzden beri tanıyoruz. Monica'nın kardeşı Sam ile arkadaştı."

"Hâlâ iyi arkadaşlar," diyor Monica. "Ve Liam iyi bir adam. Sanırım biraz işkence görmüş ama çok iyi biri."

"Prenseslere *aptal* diyor," diye hatırlatıyorum ona. "Ve ona aklımın bir parçasını vereceğim."

Telefonumda hararetle yazıyorum ve kelimeleri yavaşça yazarken yüksek sesle söylüyorum.

"Bugün çok kabaydın. Zorbaların beni öpmesine izin vermeye alışık değilim. Aslında, bundan vebadan kaçır gibi kaçındım. Bunu anlamamızdan istifam olarak kabul et."

Monica, "Anlaşmanın ne olduğunu bilmek istiyorum," diye mırıldanıyor ve ağzına guac ile dolu bir cips tıktırıyor.

Kararlı bir baş hareketiyle telefonu bir kenara bıraktım. "İşte. Bu ona gününü gösterir." "İyi öpüşüyor mu?" Aspen soruyor.

"Çok iyi," diye iç geçirerek itiraf ediyorum ve bir içki alıyorum. "Neden bu konuda bu kadar iyi olmak zorunda? Ve ben neden onun bana bir *şeyler* yapmasını istiyorum?"

"Çünkü o ateşli bir adam," diye hatırlatıyor Natasha. "Elbette onun bir *şeyler* yapmasını istiyorsun."

"Ne tür *şeyler*?" Aspen daha da yaklaşarak soruyor. "Bize detayları ver."

"Şey, bu gerçekten bir şey değil-"

Monica odadakilere "Bizi ilgilendirmez," diye hatırlatıyor ama Aspen onu başından savıyor.

"Hadi ama. İtiraf etmek istediğimden çok daha uzun zamandır benimle ilgilenen bir erkek olmadı. Bize biraz detay ver. Bu kızlar gecesi, Ellie. Kasadayız."

"Söylemeyeceğiz," diyor Natasha. "Kız kıza konuşmayı çok ciddiye alırız. Ve biz incitmeye çalışacak türden kadınlar değiliz." "Haklılar," diyor Monica. "Söylemeyeceğiz."

"Ben bakireyim," diye geveliyorum ve aşağılanmış bir şekilde yere bakıyorum. "Liam'dan bu küçük detayla ilgilenmesini istedim. O da kabul etti. Ama bana *dersler* veriyor, önce bekleme sonra da öpüşme ile başlıyor. Sadece öpüşme kısmına gelebildik ve itiraf etmeliyim ki bu çok hoş."

"Öncelikle bakire olmak utanılacak bir şey değil," diyor Aspen ve kolunu omuzlarıma doluyor. "İkincisi, bu harika bir plan."

"Tabii ki evet," diye onaylıyor Natasha. "Ve sadece işi bitirip yoluna devam etmek yerine sana dersler vermesi de hoş."

onun hayatı."

"Ama ona her şeyi bitirdiğimizi söyledim."

Üçü de sanki Amerika Birleşik Devletleri'ne savaş ilan etmişim gibi bana bakıyor.

"Neden?" Aspen sorar.

"Çünkü bugün bana *bağır*dı. Ve çok kabaydı."

Monica parmağıyla dudaklarına dokunarak, "Elbette cezalandırılmalı," dedi. "Ama ben olsam planı tamamen terk etmezdim. O çok ateşli. Ve hoş."

O harika biri.

Ona kızgınlım ama çok erken konuşmuş olabilirim.

"Tamam." Telefonumu tekrar . "Ona boş diyeceğim."

Özür dilerim. Bu mesajı başka birine gönderecektim.

Sırıtiyorum ve telefonumu bir kenara bırakıp yeni arkadaşlarımla gecemin tadını çıkarıyorum. Nina'yla tanışana kadar arkadaşlara *güvenmenin* ne demek olduğunu bilmiyordum. Londra'daki tanıdıklarım züppe, elitist ve insanlardı. Kesinlikle güvenmek isteyeceğim türden kadınlar değillerdi.

Ama edindiğim yeni arkadaşlar çok farklı.

Tüm tacolar, nacholar ve margaritalar bittiğinde, iyi bir gece uykusu için eve dönme zamanının geldiğine karar veriyorum.

Diğerlerine sarılıyorum -ki bu benim için yeni bir şey ama çok hoş- ve ön kapıyı çekip açtığımda Liam'ın diğer tarafta durduğunu görüyorum. Çenesi gergin. Gözleri sertti.

"Eve gitmeye hazırım."

Başını salladı ve bana arabaya kadar eşlik etti. Bu gece benim ısrarımla resmi arabaya bindik. Onunla ön koltukta oturmak istemedim.

Yolculuk sessizdi, daireme kadar olan yürüyüş de sessizdi.

Liam kapının kilidini açtı ve merdivenlerden çıkmama yardım etti. Brooke's Blooms'taki o gece kadar sarhoş değilim ama ayaklarım da pek sağlam sayılmaz.

Evime çıktığımızda Liam, "Konuşmamız gerek," diyor.

"Bana bağırдың," diye geveledim. "Ve bana *aptal* dedin, Liam. Buna müsaade etmeyeceğim."

"Özür dilerim." İç geçiriyor ve elini yüzüne sürüyor. "Bunu söylediğim için özür dilerim. Benim hatamdı. Hiç de aptal *değilsin*. Ama Ellie, normal olmayan her şeyi bana anlatmak *zorundasın*. Seni neyin tehdit ettiğini bilmezsem seni koruyamam."

Kanepeye çöküyorum ve oturma odamda volta atmasını izliyorum.

"Benim önceliğim sizin güvende olduğunuzdan emin olmak. Bu benim işim, evet, ama bundan daha fazlası. Seni önemsiyorum, lanet olsun, ve senin korunduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Aptalca olduğunu düşünsen bile istisna yok. Sen, senin güvenliğin, en önemli şey."

İki kez düşünmek için bile durmadım, sadece ayağa kalktım ve kendimi kollarına attım. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

"Özrün kabul edildi. Sana söylemediğim için de özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Teşekkür ederim." Yanağımı öperken elleri popomda. "Şimdi, bir sorum daha var."

"Tamam."

"O mesajı kime göndermek istedin?"

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Ne mesajı?" "Aspen'in ıslak verandasında otururken bana gönderdiğin mesaj."

"Oh." Yüzümü tekrar boynuna gömüp kokusunun tadını çıkarıyorum.

"Gerçekten sana göndermek istemiştım ama sonra pişman oldum ve ikincisini gönderdim."

Beni yatak odasına götürdü ve yere yatırdı. "Bu tekilayı uyuyarak at, yarın görüşürüz."

"Kal." O uzaklaşmadan önce elini tutuyorum. "Lütfen, benimle kal. Sadece uyuyacağız. Konuşuruz. Bana sarılmanı istiyorum."

Düşünüyor gibi görünüyor, sonra dudaklarını birbirine sürtüyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Ellerimi çırpıyorum ama sonra çekmecedен pijamalarımı çıkarıp bana uzattığında kaşlarımı çatıyorum.

"Git banyoda üstünü değiştir."

"Bana hemen hemen her zaman dokundun-"

"Git. Değiş," diyor tekrar. "Lütfen."

İstedğini yapıyorum. Yatak odasına döndüğümde çarşaf lar yatağın üzerine çekilmişti. Liam'ın üzerinde bir tişört ve şort vardı.

"Takım elbisenin altına bunu mu giyyordun?" diye sordum. Başını salladı.

"İstersen gömleğini çıkarabilirsin." Başını hayır anlamında sallıyor.

"Artık konuşamıyor musun?"

"O kadar güzelsin ki kafam patlayabilir."

Sesi sert, elleri yatak çarşaf larını yumrukluyor. Biraz engelli olabilirim ama beni istediğini biliyorum.

Mükemmel bir centilmen olacağını da biliyorum, lanet olsun ona.

Yatağa doğru yürüyorum ve çarşafın içine giriyorum. Umutla beklediğimde Liam bana katılıyor. Hemen yanına çömeliyorum ve başımı göğsüne koyuyorum. Kolu beni sarıyor. Kalp atışlarını duyabiliyorum.

"Bu çok
güzel." "Mm-
hmm."

"Kalbin hızlı atıyor." "Evet."

"Yorgun musun?" Elimi gömleğinin altına sokuyorum ve sert karnının sıcak etini hissettiğimde iç çekiyorum. "Harika bir tenin var."

"Tamam." Beni yuvarlıyor ve arkamdan sarılıyor. "Beni seni kaşıklamaya zorladın. Ellerini kendine sakla Prenses, yoksa tüm planımı mahvedeceksin."

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor."

Başımı öpüyor ve fısıldıyor, "Uyu tatlım."

BÖLÜM 7

Bölüm 7

~ELLIE~

Daha önce hiç yatağında bir erkekle uyanmamıştım. Tabii çocukken hasta olduğum ve babamın beni teselli etmek için yanımda olduğu birkaç zamanı saymazsanız. Gerçi bu nadiren olurdu, çünkü genellikle bana bakacak dadılarım olurdu. Liam'ın bana sarılmasıyla uyanmak yepyeni bir deneyim. Sırtıma bastırarak uyuyakalmışım ama şimdi başım göğsünde, kolları beni sımsıkı tutuyor, bacaklarımız birbirine dolanmış.

Sanki yıllardır sevgiliymişiz gibi. Doğal.

Harika hissettiriyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor ve başımı öpüyor.

"Oldukça iyi, değil mi?" Ona sarılıyorum ve gülümsüyorum. "İyi uyudun mu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet." İç çekiyor bacaklarını kaydırarak bir bacağını benimkine sürüyor. Mırlamak istiyorum.

"Genelde iyi uyuyamaz mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"Günün bu saati için fazla soru dolusun." Beni sırtüstü yatırıyor ve bana gülümsüyor. "Uyudun mu?"

"Bir bebek gibi."

"Bence" -yanağıma tatlı bir öpücük konduruyor- "devam etmeliyiz" -burnumu öpüyor- "üçüncü derse geçmeliyiz" -çeneme bir öpücük daha konduruyor- "üçüncü ders."

"Harika."

Beni dudaklarımdan öpmek için duraklıyor, dizlerimin bağını çözen yavaş ve derin öpücüklerinden birini. İyi ki uzanmışım.

Eli kalçamdan tişörtümün üzerinden yan tarafıma doğru ilerliyor ve meme ucunun zaten sert olduğu ve onu beklediği göğsüme geliyor. Cımbızlıyor, çekiyor ve sonra aynı ilgiyi o göğsüme de göstermek için diğer tarafa geçiyor.

"Bu ," diye fısıldıyor, "burada Amerika'da *ağır sevişme* deniyor. Sizin buna ne dedğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sinir bozucu," diye inliyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. Ama sonra elini gömleğimin *altına*, sonra karnıma ve göğüslerime doğru kaydırarak beni şaşırtıyor. "Oh, bu daha iyi."

"Çok yumuşak." Boynumu öpüyor ve en hassas yerimi kemirmek için yerleşiyor.

"Beni ürpertiyorsun."

"Demek ki bir şeyleri doğru yapıyorum."

Kalçama bastırıyor ve orada sertliğini hissedebiliyorum. Onu görmek istiyorum. Dokunmak. *Tadına bakmak*. Onunla yapmak istediğim o kadar çok şey var ki ve o salyangoz hızında ilerliyor ki bu beni kesinlikle çıldırtıyor.

Ama aynı zamanda çok iyi hissettiriyor.

Ellerimi gömleğinin altına sokarak eğlenceye katılıyorum. Teninin üzerinde yavaşça dolaşıp onu ıslatıyorum. Bir ayağımı çıplak bacağından yukarı sürüklüyorum.

O ve onun seksiliği tarafından tüketildim.

Ellerim onun sırtında dolaşırken, onları tutuyor ve tek eliyle beni tutarak başımın üzerinde sıkıca kavıyor.

Parmakları karnımın üzerinde gezinirken "Daha aşağı," diye mırıldanıyorum. "Ne istiyorsun, tatlım?"

"Elini *aşağıya indirmeni* istiyorum."

Büyük bir şok yaşadım, bana uydu. Ama pijama şortumun altına dalmıyor. Hayır, üstünde kalıyor ve elini merkezime bastırıyor.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. "*Liam*."

"İnanılmazsın," diye . "Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve bakışlarını üzerimde buluyorum. Elimde olmadan dokunuşuna doğru eğiliyor, daha fazlasını arzuluyorum. *Bir şeyler* olduğunu hissedebiliyorum ve bunu umutsuzca istiyorum. Ama tam oraya varmak üzereyken Liam'ın telefonu yüksek sesle çalıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Tanrım, bebeğim, özür dilerim."

telefonunu getirdiğinde cevap veremiyorum.

"Cunningham," diye bağıyor cihaza. Gözlerini bana dikeyiyor ve sonra aceleyle yataktan kalkıp kıyafetlerini giyiyor. "Ne zaman? Baxter oraya mı gidiyor? Güzel. Şu anda prensesin yanıdayım. O rapor verene kadar burada kalacağım. Beni haberdar et."

Telefonu kapatır ve pantolonunu çeker, sikini içeri sokup fermuarını çekerken yüzünü buruşturur.

"Neler oluyor?" Doğrulup saçlarımı yüzümden itiyorum. "Görünüşe göre bir güvenlik ihlali olmuş. Yoldaki kamera ve birkaç dakika önce o kamerada bir adam vardı."

Kılıfından bir tabanca çıkararak beni şoke etti. Şarjörü kontrol etti, sonra silahı yuvasına geri itti.

Bana doğru bakıyor. "Neden şaşırmış görünüyorsun?" "Silahını hiç görmedim."

Kollarını kılıfın içinden geçirip etrafına sabitledikten sonra ceketini kılıfın üzerine geçiriyor.

"Ben her zaman silahlıyım," diye yanıtlıyor. Sesi artık soğuk, vücudu gergin, yüzü duygudan yoksun.

"Nasıl bu kadar çabuk kapatabiliyorsun?"

"Neyi kapatayım?" Şimdi pencereden dışarı bakıyor, geniş sırtı Ben.

"Duygular. İnanılmaz samimi bir an yaşıyorduk. Ben altınızda patlamak üzere ve otuz saniye sonra, siz sadece..." "Sadece ne?"

"Soğuk."

Dönüyor ve uzun bir süre bana bakıyor.

"Senin için hissettiklerim soğukluktan başka bir şey değil. Ama bu benim *işim* Ellie. Hayatın tehlikede olabilir. Seni korumak için işe alındım."

"Büyüleyici," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Seninle başka şeyler paylaştıktan sonra seni çalışırken izlemek. Bu çok ilginç."

Liam'ın telefonu yine çalıyor. Ben daha gözümü kırpmadan telefonu açıp kulağına götürüyor.

"Rapor."

Dikkatle dinliyor ve sonra vücudu rahatlayarak sarkıyor. "Güzel. Ben de destek için Hull'ı aramak üzereydim. Teşekkürler, Baxter."

Telefonu kapatır ve silahını kılıfına sokar. "Her şey yolunda mı?"

Liam başını sallar. "Koşu yapan biriydi ve kazara patikaya girdi. Kameraya takılmış. Baxter hızlı bir geçmiş kontrolü yaptı. Temiz."

"Güzel."

Bana doğru yürüyor ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Sen iyi misin?"

"Hayatım boyunca cinsel olarak hayal kırıklığına uğradım." Omuz silkiyorum. "Ben iyiyim."

"Özür dilerim." Dudaklarımı nazikçe öpüyor. "Bir dahaki sefere, bölünmeyeceğiz."

Başımı sallıyorum, söylediklerinin doğru olduğundan eminim. Liam boş vaatlerde bulunacak biri değil.

"Merkeze gitmeniz gerektiğinden şüpheleniyorum."

"" Derin bir nefes alır. "Ama çok uzun sürmez."

Birkaç gündür aklımda bir fikir dolaşıp duruyor.

"Aslında, istediğin kadar zaman ayırabilirsin. Ben bugünlük ana eve gidiyorum."

"Bekleyip size eşlik edeceğim."

Yataktan fırlıyorum, kıyafetlerimi değiştiriyorum ve burada duş alıp hazırlanmakla vakit kaybetmek yerine ihtiyacım olacak şeyleri topluyorum.

Bunların hepsini ana eve girdiğimde

yapabilirim. "Ben hazırım."

* * *

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler." Oturma odasında oturmuş göl manzarasının tadını çıkaran Natasha ve Monica'ya gülümsüyorum. "Aspen bize katılamadığı için üzgünüm."

"Neredeyse yaşıyor," diyor Natasha. "Bu onun tutkusu."

"Kabul ediyorum, artık ayık olduğum için ikinizle de bu konuyu konuşmak garip geliyor."

"Oh, bu çok güzel olacak." Natasha, Monica'nın gözlerini devirmesine aldırmadan eğiliyor. "Ne var ne yok?"

"Liam'la sinemaya gitmek istiyorum."

İkisi de sanki bir bekliyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. Monica sonunda, "Kasabada bir sinema salonumuz var," diyor.

"Sinemaya gidemem," diye cevap veriyorum. "Nispeten gizli kalmaya çalışıyorum."

Natasha, "O zaman parkta film izleme şansımız yok," diyor.

"Nedir o? Kulağa hoş geliyor."

Monica, "Yaz boyunca Cuma akşamları parkta film gösterimi yapıyoruz," diye yanıtlıyor. "Bunlar genellikle bir süredir vizyonda olan filmler ama insanların gidip güzel havada takılmaları ve eğlenceli bir şeyler yapmaları için bir fırsat. Yazlarımız çok kısa olduğu için her anın tadını çıkarmaya çalışıyoruz."

"Bunu ne kadar *istesem* de, korkarım bu mümkün değil. Ve bunu bugün yapmak istiyorum. Bu evde bir sinema salonu var. Bunun için yapabileceğim şeyler hakkında fikirlerinizi almak istiyorum. Daha önce hiç film izlemek için geleneksel bir sinemaya gitmedim."

"mı?" diye sorarlar hep bir ağızdan, ikisi de şaşırmıştır.

"Sarayda bir tiyatromuz var," diyorum sessizce. "Ve bazen galalara davet ediliyoruz. Bunlardan birkaçına katıldım ama normal bir sinema deneyimi sayıldıklarını sanmıyorum."

"Kesinlikle hayır," diyor Natasha tam Monica'nın telefonu çalarken.

"Üzgünüm çocuklar, o benim kardeşim." Çabucak cevap verir. "Meşgulüm, ne istiyorsun? Uh-huh. Tamam. Evet, yapabilirim."

Natasha ve ben eğlenen bir bakış paylaşıyoruz. Monica'nın yüzü çok anlamlı. "Tamam, anladım. Anladım. *Anladım*. Unutmayacağım. Gitmem gerek. Güle güle." İç çeker ve telefonunu cebine sokuyor. "Özür dilerim."

"Sam peşinde?" Natasha soğukkanlı görünmeye çalışarak soruyor ama işe yaramıyor.

"Bilmiyorum," diyor Monica. "Bir yere bir şey götürmemi istiyor. Botlarını itfaiyeye götürmemi istiyor."

"Botlarını mı unuttu?" Natasha sorar.

"Farklı botlar. Çok fazla soru sormam," diyor Monica omuz silkerek.

"Kardeşin itfaiyeci mi?" diye sordum.

"Evet, eskiden acil yardım görevlisiydi ama yakın zamanda itfaiyeci pozisyonuna geçti. Oldukça sert biri. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz."

Natasha kaşlarını sallayarak, "Onu bir de kıyafetleri içinde *görmelisin*," diye ekliyor. "Merhaba, seksi şey."

"Nat ortaokuldan beri kardeşime aşık," diyor Monica en yakın arkadaşını başından savarak. "Ve hayır, kıyafetlerini giydiğinde ona öyle bakmıyorum çünkü o benim *kardeşim*. Bu iğrenç bir şey."

Natasha gülümseyerek, "Benim oturduğum yerden değil," diyor. "Ama elimizdeki göreve geri dönelim. Filmler."

"Doğru." Başımı salladım ve ellerimi sıktım. "Neden bu kadar gerginim bilmiyorum."

"Ben de," diyor Monica. "Süslü bir şeye gerek yok. Sadece karanlık bir oda ve bir film."

"Yanlış," diyor Natasha. "Patlamış mısıra ihtiyacı var. Soda. Belki biraz meyan kökü."

Monica, "Gidip neyle bakalım," diye öneriyor.

"İyi fikir." Beni takip etmelerini işaret ediyorum ve onları tiyatronun bulunduğu alt kata götürüyorum.

"Burası lobi gibi bir yer," diyor Monica şaşkınlıkla. "Bir sürü şeker, gazoz makinesi ve patlamış mısır makinesi var."

Natasha başını sallayarak, "Sadece patlamış mısırı yapmamız gerekiyor," diyor. "Biz hallederiz. Aslında, neden Liam'a mesaj atıp otuz dakika içinde buraya gelmesini istemiyorsun? Şekerlemelerinizi servis ederiz ve siz yerleştikten sonra da gideriz... orada ne yapmak istiyorsanız."

"Gerçekten mi?" Bana yardım etmek için bu kadar heyecanlanmaları beni şaşırttı. Ama şaşırmamalıyım. Bu yüzden gelmelerini istemedim mi?

Onlarla daha yeni tanıştığımı biliyorum ama onlara güvenebileceğimi hissediyorum. Ayrıldığımda Montana'yı ve bu kadar kısa sürede tanıdığım bu harika kadınları özleyeceğim.

Şimdi bunu düşünmek istemiyorum. gereken bir sürpriz var.

Natasha, "Bu iş bizde," diyor. "Bu çok eğlenceli. Git süslen falan ve bunu yapmamıza izin ver. Liam'a mesaj atmayı unutma."

"Çok harikasın. Yirmi dakika içinde döneceğim," diye söz veriyorum ve aceleyle eşyalarımı sakladığım misafir odasına gidiyorum. Çok geçmeden saçımı şekillendirdim, makyajımı yaptım ve üzerime sade bir güneş elbisesi geçirdim. Aşağıya indiğimde, taze patlamış mısırın inanılmaz kokusu beni karşılıyor.

Natasha gülümseyerek, "İyi günler ve Royal Cinemas'a hoş geldiniz," diyor. Ben cevap veremedim Liam arkamdan içeri giriyor.

"Bütün bunlar da ne?"

"Filmler," diye yanıtlıyor Monica ve göz kırpmıyor. "Bugün Sherlock Holmes'u gösteriyoruz. Sana ne atıştırabiliriz?"

"Patlamış mısır olmazsa olmaz," diyor Natasha, büyük bir kovayı çekirdeklerle doldururken. "Başka ne var?"

"Bir kola alacağım," diye cevap veriyorum. "Ve biraz da Junior Mints." "İyi seçim," diyor Monica. "Ya siz, efendim?"

"Ben bir kök birası alayım. Patlamış mısır benim için yeterli."

Natasha, "Burada bol miktarda var ve ücretsiz yeniden doldurma hizmeti sunuyoruz," diye ekliyor. "Ama bunları kendiniz almanız gerekecek çünkü gitmek üzereyiz."

Liam ve ben tiyatroya girerken Monica, "İyi eğlenceler," diyor.

Bunu nasıl başardılar bilmiyorum ama tam oturduğumuz sırada film başladı ve ışıklar karardı.

Odanın ortasına oturduğumuzda Liam, "Bu bir sürpriz," diyor. Ağzına bir avuç patlamış mısır tıktırıyor. "Ama eğlenceli bir tane."

Kolamı yudumluyorum ve birden yine gergin hissediyorum. Bunu yapmak istiyordum ama şimdi Liam burada olduğuna göre onunla ne yapacağım?

Bana öğretmesi gerekiyordu.

Patlamış mısıra uzanıyorum ve elim onunkine değdiğinde gülümsüyorum. Çok geçmeden filme dalmış, atıştırma malikarımızın ve birbirimizin tadını çıkarıyoruz.

Yaklaşık bir saat sonra Liam boş kovayı yere bıraktı ve elimi eline aldı. Parmak eklemlerimi, bileğimi ve sonra omzumu öpüyor.

Aramızdaki kolçağın hareket edebildiğini fark etmemiştim ama o biliyor olmalıydı çünkü onu kaldırıp bana yaklaştı.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor kulağıma.

"Teşekkürler," diyorum.

"Şşş." Kulak mememi kemiriyor. "Tiyatrodayız. Kimseyi rahatsız etmemek için sessiz olmalıyız."

Gülmeye başlıyorum, ama sonra tekrar kulağımı öpüyor ve saçlarımla oynamaya başlıyor. Ben gidiciyim.

Tüm tutarlı düşünceler zihnimden dağılıyor ve tek şey bu adam ve onun büyüğü ağzı oluyor.

"Tiyatroda sevişmek aklıma gelen bir ders değil," diye itiraf ediyor eli göğsüme doğru kayarken. "Ama herkesin en az bir kez deneyimlemesi gereken bir şey."

"Bunun hayalini kuruyordum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum ve sonra başparmağı sertleşmiş meme ucuma bastırıldığında inliyorum.

"Bu hayalleri daha fazla tartışacağız."

Ve işte bu kadar. İçimde cesur bir şey başını kaldırıyor ve kendimi kaldırıp Liam'ın kucığına oturuyorum. Ağzım onunkine çarpıyor. Liam'ın elleri popomda ve bu öpüşme seansını bir sonraki seviyeye taşıyoruz.

Soyunmak istiyorum. Beni tam burada, bu koltukta almasını istiyorum. Ama yapmayacağını biliyorum.

Bu beni ona sürtünmekten ve onun sertleştiğini hissettiğimde içime akan güçlü duygunun tadını çıkarmaktan alıkoymuyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor ve elini saçımın arkasına sokup beni daha fazla öpücük için aşağı çekiyor.

Elbisemi önden aşağı çekerek bir çıplak göğsümü ortaya çıkarıyor ve dudaklarını göğüs ucuma dolayarak sertçe emiyor.

Aman Tanrım.

Başım geriye düşüyor, merkezim ona daha sert bastırıyor ve ağzı o hassas tomurcuğun üzerinde sıkıca dururken, içimde büyük ve *muhteşem* bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum.

Bağırıyorum, titriyorum ve içimdeki her şey kasılıyor.

İlk orgazmımı yaşadığıma inanıyorum.

Liam göğsümü, boynumu öpüyor ve başladığımı hissettiğinde beni kollarının arasına çekiyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"Hiç bu kadar iyi olduğumu hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Liam, sanırım

I-"

"." Sesi kendinden emin ve bu durumdan oldukça memnun görünüyor. kendisi. "Senin bir türün vardı zaten."

"Farklı *türleri* mi var?"

O gülüyor ve Öpücükler benim Alnına. "A az o I Biliyorum of.

Tebrikler, tatlım."

"Bu çok iyi bir fikirdi."

Yine gülüyor ve ses hoşuma gidiyor. Yeterince sık gülmüyor.

"Anlaştık."

* * *

"Bunun yeri ve zamanı olduğuna hâlâ ikna olmadım. Evde kendi kahveni yapamaz mısınız?" Liam arabasını Drips & Sips'in önüne park ederken soruyor.

"Benim kahvem o kadar iyi değil," diye cevap veriyorum. "Liam, Çarşamba günü saat iki. Eğer şehirde olursam, buranın beni görmek için bekleyen insanlarla tika basa dolu olacağını sanmıyorum."

"Bunu bilemezsin."

Gözlerimi devirip arabadan inmek için hamle yapıyorum ama elini koluma atarak beni durduruyor. "Bekle. Geleceğim."

Bana söyleneni yapıyorum ve Liam'la birlikte kafeye giriyoruz. Nefis kokuyor. Aynı zamanda bir hediyelik eşya dükkânı olmasına bayılıyorum ve Aspen'in satışa sunduğu eğlenceli şeylere hayranlıkla bakmak için bir dakikamı ayırıyorum.

Londra'ya dönmeden önce geri gelip ailem için birkaç hediye toplamayı unutmamalıyım.

"Bu eğlenceli bir sürpriz."

Aspen'in sesine bakıyorum ve ona dostça bir gülümseme sunuyorum. "Bir uğrayıp nasıl olduğunu görmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Umarım sorun olmaz."

"İstediğin zaman buraya gelebilirsin, Ellie. Geldiğine sevindim. Sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Bir chai latte harika olur."

Aspen'i tezgâha kadar takip ediyorum ve içkimle uğraşırken onu izliyorum. "Yoğun bir gün mü geçirdin?"

"Her sabah yoğun ve bunun için şükürler olsun," diyor göz kırparak. "Ama öğleden sonraları genellikle biraz yavaşlar. Saat dörtte kapatıyoruz, bu yüzden uğramak için mükemmel bir zaman."

"Bunu unutmayacağım." İçkiyi kabul ediyorum ve bir yudum alıyorum. "Bu çok lezzetli. Sana ne kadar borcum var?"

"Bu ."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bu senin ilk seferin," diyerek beni başından savdı. "Umarım daha fazlası için geri dönersin."

"Buna güvenebilirsin." Sağıma bakıyorum ve gülümsüyorum. "Gidip birine merhaba diyeceğim."

"Keyfini çıkarın," diyor Aspen.

"Lauren'ın burada olduğunu gördün mü?" Geldiğimizden beri oldukça sessiz olan Liam'a soruyorum.

"Elbette, onu gördüm."

"Gidip merhaba demedin."

Lauren'ın masasına doğru yürürken bana "Seninle çalışıyorum," diye hatırlatıyor. "Hey, siz ikiniz," diyor Lauren gülümseyerek. "Bir makale yazmayı yeni bitirdim. bölüm."

"Burada yazdığınızı bilmiyordum. Evinizde bir ofisiniz yok mu?" diye sordum.

"Elbette, ama bazen manzara değişikliğine ihtiyacım oluyor. O zaman da genellikle buraya gelirim. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Liam'la konuşup beni kasabaya getirmesini, şeyler içmemi ve manzaramı değiştirmemi istedim."

Elimi Liam'ın koluna için uzanıyorum ama o benden uzaklaşıyor. Gözlerimi hızla kırıştırarak Lauren'la olan konuşmamı takip etmeye çalışıyorum.

"Oh, İşte Sam," Lauren diyor. "Sam, var sen met Prenses Eleanor?"

"Gördüğümü söyleyemem."

Döndüğümde uzun boylu, geniş omuzlu ve çilek sarısı saçlı bir adam görüyorum.

Başını sallarken gülümsemesi dostça. "Ellie, bu Sam Waters." "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sizinle tanışmak benim için de bir zevk. Kız kardeşinizden hakkınızda biraz bilgi aldım. Monica itfaiyeye yeni katıldığınızı söyledi?"

"Aynen . Hey, Liam, seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette." Liam bana dönüyor ve bana dokunmadan, "Burada kal. Ben görüş alanımda olacağım."

İki adam kafenin diğer tarafına doğru yürür ve hemen sohbete dalarlar.

"İyi misin, Ellie?" Lauren soruyor.

Kafam karıştı. İncindim. Belki de hayal kırıklığına uğradım.

Ama yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Oh, evet, iyiyim, teşekkür ederim."

BÖLÜM 8

Bölüm 8

~LIAM~

Sam, "Eve taşındığından beri seni görmedim ve bir yıl oldu," diyor.

"Zaman çok hızlı akıyor." Elimi enseme gezdiriyorum. "En azından mesaj atıyorum."

Tam zamanlı olarak burada yaşamamasına rağmen Sam büyürken her zaman en yakın arkadaşlarımdan biri oldu. Washington'a döndüğümde de görüşmeye devam ettik ve yazları şehirde olduğumda da neredeyse ayrılamazdık.

Sam Waters'tan daha fazla güvendiğim çok az adam vardır.

"Ele avuca sığmaz birine benziyor. Güzel bir kız olduğunu da eklemeliyim."

Ellie'ye bakıp gülümsüyorum. Lauren ile konuşuyor, elleri de muhteşem yüzü kadar etkileyici.

"İkisi de öyle," diye kabul ediyorum. "Artık itfaiyeci olarak çalıştığını duydum.

Aferin sana dostum."

"EMT olmayı seviyordum. Ama bundan daha çok keyif alıyorum. Lafi açılmışken, yarın akşam bizimle dışarı çıkmalısın. Biraz bilardo oynayacağız ama hoşuna gider. Bir ya da iki bira iç ve çocuklarla takıl."

En iyi arkadaşımınla vakit geçirme fikri kulağa ne kadar hoş gelse de başımı sallamaya başlıyorum.

"Tabii iş bilardoya geldiğinde yeteneğini kaybetmediysen." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Seni utandırmak falan istemeyiz."

"O çirkin kıçını tekmelerim." Sam'i güldüren iyi huylu bir hırıltı.

"Bu kadar komik olan ne?" Ellie bize katıldığında soruyor. Sam'e benden daha yakın duruyor, sanki bilerek aramıza mesafe koyuyormuş gibi. Gözlerimi ona dikiyorum.

Sam, "Ben sadece Liam'la dalga geçiyor ve onun bilardo becerilerini eleştiriyordum," diyor. "Ya da eksikliğini."

"Bilardo oynama yeteneğimi kaybetmedim," diye cevap veriyorum sakince. "Sadece kendime güvenmek için bunu sana kanıtlamak zorunda değilim."

"Yarın gece bizimle gel ve yanıldığımı kanıtla." "Yapamam-"

Ellie sözümü kesti. "Dışarı çıkmak harika olur. İşten uzak bir gece geçirebilir. Onu da say."

Kaşımı kaldırıyorum. Sam'in gülümsemesi derinleşiyor.

"Harika. Yarın sana mesaj atarım." Ellie'ye başıyla selam verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Sam Drips & Sips'ten çıktı ve ben Ellie'ye döndüm.

"Son kontrol ettiğimde, programıma girmemiştin."

Cevap vermiyor. Sadece başı dik ve omuzları geride dükkândan çıkıyor, arabanın yanında durup kapıyı açmamı bekliyor, ben de açıyorum.

Eve giderken sessizlik hakimdi. Belli ki bir şeye sinirlenmiş ama ne olduğunu bilsem kahrolacağım. Kollarını kavuşturup burnunu yolcu camına dayayarak düşüncelere dalmasına izin verdim.

Onunla kayıkhaneye kadar yürüyorum ve dairesine girdiğimizde elini uzatıyorum, ama elimi geri çekiyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

İşte başlıyoruz. Başım belaya girmek üzere. Neden başımın belaya girmek üzere olduğundan tam olarak emin değilim ama Ellie'nin öfkesine karşı kendimi hazırlıyorum.

"*Şimdi* de bana dokunmak mı istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

Başını sallıyor ve tepinerek uzaklaşmak için hamle yapıyor ama dirseğini yakalayıp onu kendime döndürüyorum.

Elime bakıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve sesinde buz gibi bir ifadeyle "Çek elini üzerimden" diyor.

"Benden kaçmayacaksın," diye cevap veriyorum ama sorduğu gibi elimi bırakıyorum. "Eğer bir sorun varsa, bana hemen burada ve şimdi söyleyeceksin. Çocukça oyunlara ayıracak vaktim yok."

"*Çocukça oyunlar* mı?" Bana doğru dönüyor, parmağını göğsüme saplarken boyunun tamamını kaldırıyor. "*Çocukça oyunlar* oynayan ben değilim Liam Cunningham. *O sen oluyorsun*. Ve benim de buna ayıracak vaktim yok. O yüzden sen kendi işine bak, ben de aynısını yapacağım. Sana ihtiyacım olursa ararım."

"Hayır."

O muhteşem prenses bakışıyla beni süzüyor. "Affedersiniz?"

"Hayır denmesine alışık olmadığını biliyorum ama *hayır*. Seni bu kadar kızdıran ne?"

"Otuz dakika önce dokunuşumdan geri çekildin." "Ne zaman?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Kafede," diye cevap veriyor. "Koluna dokunmaya gittim ve sen sanki bana dokunmak iğrenç bir şeymiş gibi geri çekildin."

İçimi çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Dokunuşun itici değil."

"Bana öyleymiş gibi hissettirdin." Burnunu çekiyor, burnu havada, sanki artık benimle uğraşamayacakmış gibi. Ama mavi gözlerinde yüksek sesle itiraf edemediği bir acı var.

"Duygularını incitmek istememiştim."

"Kendini övme. Beni incitmek için bundan çok daha fazlası gerekir."

Arkasını dönüyor, ama ona tekrar uzanıyorum. Bu sefer geri çekilmiyor.

"Görevdeydim," diye hatırlatıyorum ve parmak ucumu pürüzsüz, solgun yanağında gezdiriyorum. "Ve sadece bu da değil, aynı zamanda halk içindeydik."

Sanki unutmuş gibi hızla göz kırpmıyor. Onun genç ve deneyimsiz olduğunu unutmamalıyım.

"Biri fotoğrafını çekip tüm sosyal medyada paylaşabilirdi, o zaman kimliğin ortaya çıkardı," diye devam ediyorum. Alnına hafif bir öpücük konduruyorum. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Ben aptalım," diye fısıldıyor.

"Hayır, değilsin. Sen bir erkekle yakın ilişki içinde olan bir kadınsın. Bana gelişigüzel dokunmak çoğu zaman uygunsuz değildir, ancak bunun normal bir durum olmadığını unutmamalıyız. Benim işim seni korumak ve bu, seni asla riske atacak bir pozisyonda olmadığından emin olmayı da içeriyor."

"İşinizde mükemmel olduğunuzu biliyorum," diyor. "Ve kapalı kapılar ardında yaptıklarımızın sadece bize ait olduğunu anlıyorum. Sadece ikimiz olmadığımızda daha dikkatli olacağım."

"Eğer bu sizin için çok fazla çizgiyi bulanıklaştırıyor ve zorlaştırıyorsa, buna bir son verebiliriz."

Bitirmek istemediğini söyle. Artık ona dokunamayacağım düşüncesi beni deli ediyor. Daha içine bile girmedim ama şimdiden ona bağımlı oldum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Eğer bir kadın ilişkinin yürümediğine karar verirse, hayatına devam etmesi umurumda olmazdı.

Ellie ile olan bu ilişkiye veda etmeye hazır değilim.

"Hayır." İç çekiyor. "Bir an için aklımı kaybettim ama şimdi iyiyim, teşekkür ederim."

Alnını tekrar öpüyorum ve yüzünü yukarı kaldırdığında dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Onun tadına doyamıyorum. İşleri ağırdan almak işkence gibi, acı verici bir mini ölüm ama Ellie'yi duygusallığıyla tanıştırma görevinden de zevk alıyorum.

Bekaretini kaybetmek bir anda olmak zorunda değil. Yavaş yavaş baştan çıkarılmalı.

Her şey bittiğinde ölü bir adam olabilirim ama buna değecek.

Ellerimi kollarına koyup yüzünü okşuyorum ve içine gömülüp onu uzun uzun ve yavaşça öpüyorum. Her zaman usulca inliyor, kendini tamamen bana teslim ediyor.

Görölmeye değer bir manzara.

Ama işleri daha ileri götürmememe izin vermek yerine, ellerini göğsüme koyuyor ve dudaklarımın ona ulaşamayacağı kadar birkaç santim geri çekiliyor.

Hırlayıp onu kendime doğru çekmek istiyorum ama bunun yerine bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için bekliyorum.

"Bunun için zamanım yok." Nefesi kesildi. "Bugün yapmam gereken işler var."

"Sonra görüşürüz o zaman." Burnumu onunkine sürüyorum.

"Tartışmamızı sonra telafi ederiz."

* * *

Baxter ertesi sabah kutular ve mektuplarla dolu plastik bir çantayı masanın üzerine koyarken "Destansı posta günü," diyor. Her gün, kraliyet ailesine teslim etmeden önce postaları titizlikle gözden geçiriyorum.

Protokol bu.

"Çevreyi kontrol etmeye gidiyorum," diyor diğer adam dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Farklı boyutlarda, hepsi de Ellie'ye gönderilmiş birkaç kutu var, önce onları açıyorum. İlk resmi unvanı için gönderilmiş. Açtığımda kumaş örnekleri, kâğıda sarılmış bardaklar, davetiyeler ve diğer parti eşyalarını buluyorum. Onun için bir kenara koyuyorum.

Diğeri Ellie Wakefield'a gönderilmiş daha büyük bir paket. Gayri resmi. Bunu açtım ve gülümsedim. Ellie'nin internetten satın almış olması gereken yazlık giysilerle dolu. Burada sıra dışı bir şey yok.

Kutulardan en küçük olanına uzanıyorum ve yine Ellie Wakefield'a gönderilmiş olduğunu görüyorum. Daha fazla online alışveriş ürünü olmasını bekleyerek kutuyu açıyorum.

Siyah, dantelli iç çamaşırları ellerime dökülüyor ve sikim seğiriyor. Bu güzel bir sürpriz oldu. Çok seksi iç çamaşırları almış. Onu bunu giyerken görme düşüncesi sikimi kıpırdatmaktan daha fazlasını yapıyor.

Ama sonra bir zarf da düşer. Ellie'nin adı kalın bir el yazısıyla yazılmış. Belli ki erkek.

Yırtıp açtım ve okumaya başladım. Her kelimedede vücudum öfkeyle geriliyor. Ne haltlar dönüyor burada?

Sevgili Ellie:

Mesajlarıma cevap vermediğin için, bunun nerede olduğunu bildiğimi kanıtlamak için iyi bir yol olduğunu düşündüm. Ve özür dilemek için. Tartıştığımız için özür dilerim. Seni dünyadaki her şeyden daha çok önemseydiğimi biliyorsun. Seni kızgın görmek beni mahvetti. Daha ne kadar uzak kalarak beni cezalandıracaksın? Lütfen sevgilim. Lütfen evime gel. Seni bir kez daha bana yaslanmış hissetmekten başka bir şey istemiyorum, tatlı dudaklarını kendi dudaklarımda ve ellerimin senin sert kürelerini tutmasını-"

"Ne yapıyorsun?"

Ellie'nin sesiyle başımı kaldırıyorum.

"Mektuplarına bakıyorum tabii ki. Ne yapıyorsun?" "İşe ara verdim ve seni bulmaya geldim."

"Beni çağırmanı tercih ederim. Mülkte tek başına dolaşmandan hoşlanmıyorum."

"Baxter'ı gördüm," diyor omuz silkerek. "Tamamen güvendedim. Oh! Kıyafetlerim geldi."

Mutlu bir şekilde kutunun içine dalar ve dökümlü elbiseler ve renkli üstler çıkarmaya başlar.

"Yeni şeylere ihtiyacım vardı. Londra'dan yanımda pek bir şey getirmedi." Başını kaldırıp bakıyor, sonra masanın üzerindeki iç çamaşırını fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Nedir o?"

Aldım ve ona uzattım. "Kendin gör."

"Paris'ten. Sabia Rosa orada özel bir mağaza. Çok pahalı. Nereden geldi bu?"

Mektubu ona uzatırken ve okumasını izlerken tek kelime etmiyorum. Yanakları kızarıyor, sonra kaşlarını çatıyor, gözlerini deviriyor ve mektubu buruşturup atıyor.

"O tam bir moron."

"Seni sevmediğini söylemiştin."

"Sevmiyor."

Kaşlarımı kaldırıp buruşturulmuş mektubu gösteriyorum. "Öyle görünüyor." "Belli ki tuhaf bir adam. Bildiğim kadarıyla deli de olabilir. Ve beni manipüle etmeye çalışıyor. Güzel külotlar ve sözlerle beni etkileyebileceğini sanıyor, sanki bu beni tekrar kollarına koşturacakmış gibi." Başını kararlılıkla sallıyor. "Hiçbir zaman onun kollarında *olmadım*, bu da onu sadece kızdırdı. Benim aptal olduğumu düşünüyor. Ama . Ama, hey, bundan güzel bir don elde ettim.

Bir ara senin için giyerim."

"Siktir et." Kelimeler kendi kulaklarıma bile sert geliyor ama umurumda değil. "Bunların hiçbirini giymeyeceksin. Yakacaksın."

"Bunun ne kadara mal olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Ne kadara mal olduğu umurumda bile değil. Benimleyken başka bir adamın senin için aldığı iç çamaşırlarını giymeyeceksin. eBay'de sat. Yeniden hediye et. Umurumda değil. Ama bir daha asla dokunmayacaksın."

Yavaşça göz kırpmıyor, beni izliyor.

"Kıskanıyorsun." "Siktir et."

"Sen tamamen kıskançsın."

Her an yakalanabiliriz. İçeride çalışanlarım var ve herhangi biri içeri girebilir. Ama ona yaklaşıyorum, çenesini sıkıca kavıyorum ve yüzüne bir santim yaklaşarak şöyle diyorum: "Çok haklısın, kıskanıyorum Prenses. Ellerim senin üzerinde olduğu sürece, başka hiçbir erkek sana yaklaşmaya çalışmayacak. Ona hayır dedin. Bu *hayır* demek. Yani, hayır, bunun ne kadara mal olduğu umurumda değil. Ondan kurtulacaksın. Ve eğer bu adam seni rahat bırakmazsa, Londra ofisini arayıp onunla ilgilenmelerini isteyeceğim."

"Sahiplenici," diye mırıldanıyor, dudaklarımı izliyor. Gözleri büyümüştü. "Çok doğru."

Onu omzuma atmak, yatak odama taşımak ve çıplak bedeniyle ilişkiye girmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce geri çekiliyorum.

"Oh, işte beklediğim kutu bu," diyor, kumaş örnekleri ve gözlüklerin bulunduğu paketi karıştırırken. "Harika. Sadece bunları alacağım

eşyalarımı daireme geri götüreceğim. Öğleden sonra yapacak çok işim var. Bu arada, bu akşam Sam ile dışarı çıkacak mısın?"

"Hayır."

"Gitmelisin."

"Hayır dedim."

"Liam, bir haftadan uzun süredir bana tutkal gibi yapışmış durumdasın. Burada personel ile güvendedim. Arkadaşlarınla eğlenmek için birkaç saat ayır. Bu bir rica değil, emirdir çünkü Sebastian yokken buranın patronu hâlâ benim."

Göz kırpıyor ve dairesine doğru yürümek için dönüyor. Kıcını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak patikadan aşağı inişini izliyorum. Kayıkhaneinin içinde kayboluyor ve ben postaya dönüyorum.

Aslında gidip Sam'le biraz vakit geçirmek istiyorum. Ama onu terk etme fikri hoşuma gitmiyor. Ekibimdeki adamların hepsi güvenilirdir. Güvende olacaktır.

Ama kimse onu benim kadar tutamaz. Ben lanet bir kontrol manyağyım.

* * *

Ben gidiyorum. En iyi kararına rağmen, birkaç saatliğine adamlarla dışarı çıkıyorum. Adamlarıma kesin emirler verdim ve döndüğümde Ellie'nin saçının bir telinin bile yerinde olmaması halinde bunun bedelini cehennemde ödeyeceklerini biliyorlar.

Kayıkhaneye girdiğimi ve merdivenlerden çıktığımı duymadı. Masada oturuyor, sırtı bana dönük, dizüstü bilgisayarını açık ve büyük kutunun içindekiler yüzeye yayılmış.

"Hayır, *ipek* istiyorum," diyor ve hoparlörden biriyle konuştuğunu fark ediyorum.

"Hanımefendi, bu renkte ipek seçeneği yoktu," diyor bir kadın. "En fazla bu kadar yaklaşabildik."

Ellie soğukkanlılıkla, "Bu kabul edilemez," diye cevap verdi. "Etkinliğe kadar bir ayımız var ve o zamana kadar bu Dünya'da bir yerlerde ipek çarşaf bulabileceğinize eminim. Kremalı değil, yulaf ezmesi."

"Evet,
hanımefendi."

"Beni haberdar
edin."

Telefonuna dokunuyor ve ardından şakaklarını ovuşturarak iç çekerek arkasına yaslanıyor.

Saçının dağınık olduğunu görüyorum.

Yoga şortu ve atlet giyiyor. Bu kıyafeti giymesi beni deli ediyor. O daracık vücudunu örtmek için çıplak da olabilirdi.

"Yorgun musun?" Yaklaşırken soruyorum. Başını çeviriyor ve çizilmiş yüz hatlarına bir gülümseme yayılıyor.

"Şimdiye kadar gitmiş olursun sanıyordum."

"Gitmeden önce kontrol etmek istedim." Başının üstünü öpüyorum ve omuzlarını yoğuruyorum. İç çekiyor ve dokunuşlarımın içinde eriyor. "Zor bir gün müydü?"

"Tüm bunlar yanlış," diye mırıldanıyor. "Özel talimatlar verdim ve beni görmezden geldiler. Yani, baştan başlayabilirler."

"Bütün bunlar ne için? Bir parti mi?"

"Çocuk hastanesi için bir bağış gecesi," diye mırıldanıyor ve başparmaklarını boynundan başının arkasındaki çıkıntıya doğru ilerlediğinde inliyor. "Ve mükemmel olmasını istiyorum. Konuklar kendilerini özellikle şımartılmış hissettiklerinde, daha fazla para bağışlama olasılıkları artıyor. Ve bu çocuklar alabilecekleri her kuruşu kullanabilirler."

"O kutudaki her şeyin süslü olduğunu sanıyordum."

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Umarım arkadaşlarınızla güzel bir akşam geçirirsiniz."

"Sadece birkaç saatliğine gideceğim."

"İstedığınız kadar zaman ayırın. Kesinlikle hiçbir yere gitmiyorum ve personelinize güvenliğim için kesin talimatlar verdiğinizden eminim."

"Belki."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Gördün mü? Tamamen güvendeyim. Git, tadını çıkar." "Neden benden kurtulmak için bu kadar uğraşıyorsun?"

"Böylece gizli sevgilimi davet edebilir ve onunla birlikte olabilirim."

Gözlerim kısılp çenem kenetlendiğinde Ellie gülüyor ve bana düzgünce sarılmak için ayağa kalkıyor.

"Bir gece hak ediyorsun. Rahatla. bak. Sıcak bir duş alacağım ve bir süre televizyon izleyeceğim."

"dur," diye fısıldıyorum dudaklarım saçlarında. "Sabah görüşürüz."

Merdivenlerden inip kayıkhane'nin kapısını arkamdan kilitletiğimde başını sallayıp bana bir öpücük gönderiyor.

"İyi eğlenceler," diyor Baxter. Kayıkhanenin kapısında nöbet tutuyor. Fazladan vardiyada çalışmayı tercih ederek karısıyla çıkmak istediği seyahat için daha fazla para kazanmış. "Benim için bir bira iç. İçmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki tadını bile hatırlamıyorum."

"Bir sürü boş akşamın var," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben evliyim," diyor ama gülümsüyor. "Evde onunla kalmak istiyorum. O yüzden sen git eğlen. Eğer çok içersen, birimiz gelip seni alır."

"Şoföre ihtiyacım olmayacak," diye onu temin ediyorum. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Aceleyle arabama bindim ve şehre doğru yola çıktım.

BÖLÜM 9

Bölüm 9

~LIAM~

Onunla olmayı tercih ederim.

"Tanrım, bu oyunda berbatsın," diyorum ukala bir sırıtışla, Sam masadan ve kaçırdığı atıştan uzaklaşırken. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Sadece kötü bir gece geçiriyorum," diye cevaplıyor Sam. Eski dostum ve itfaiyedeki birkaç arkadaşla takılmak eğlenceliydi. Ama Ellie'yi aklımdan çıkaramıyorum. Burada oturmaktansa onunla kanepeye kıvrılıp televizyonda aptalca bir şeyler izlemeyi tercih ederim. Kapıdan girdiğimden beri en az üç kez açıkça bana asıldılar.

Ve hiç ilgilenmiyorum.

"Kraliyet ailesi için çalışmak nasıl bir şey?" Hunter Maddox bir itfaiyeci ve bir başka memleket çocuğu. Sam ve benden birkaç yaş küçük ama onu hâlâ hatırlıyorum.

"Hoşuma gidiyor." Bütün akşam içtiğim birayı yudumluyorum. "Zorlukları var ama günün sonunda diğer güvenlik görevlileri gibi. Amaç aynı. Herkesi hayatta tutmak."

"Mantıklı." Hunter başını sallıyor. "Eleanor çok güzel."

Vücudumun gerilmesi için gereken tek şey bu. "Çok ateşli," diye onaylıyor başka bir adam.

"Hunter ona çıkma teklif etmeli," diyor Sam. "Genç, hoş biri, iyi bir av. Tam onun tipisin." Arkadaşım bana doğru bakıyor ve belli ki poker suratım yerinde değil, çünkü omzunu kaldırıp "Ya da değil" diyor.

Omuz silkip başımı sallıyorum ve bir grup adamın bara gelip yakındaki bir masada bilardo oynamaya başladığını fark ediyorum.

"Biliyor musunuz çocuklar? Sanırım geri dönsem iyi olacak." "Sadece bir saattir buradasın," diyor Sam.

Ona buradaki gürültüden, kalabalıktan nefret ettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İyi duyamıyorum. Sadece geri dönüp işimi yapmak istiyorum.

Ellie'yi görmek istediğimden bahsetmiyorum bile.

"Seni bu hafta arayacağımdan emin olabilirsin," diye cevap verdim. "Yakında görüşürüz. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

El sallıyorum ve odanın içinde yürüyorum, Ty Sullivan ve arkadaşları Josh ve Zack King'in yanında duruyorum.

"Hey, seni görmek güzel dostum," diyor Ty, tokalaşmak için elini uzatarak. "Josh ve Zack King'i hatırlıyor musun?"

"Elbette." İkiz kardeşlerin ellerini sıkıyorum. Kendimi bildim bileli Cunningham Falls'ta tanıdık yüzler olmuşlardı ve Zack de orduya katılma sebeplerimden biriydi.

"?" Zack beni dikkatle izleyerek soruyor.

"Harikayım."

Bir an için gözlerini kısıyor. Beni ölçtüğünü biliyorum. O da bir korucuydu, benim gördüğüm korkunç şeylerin aynısını gördü ve *iyi* olup olmadığını sorduğunu biliyorum. Ama burada, bu gürültülü ve kalabalık barın ortasında içimi döküp ona kafamdaki boktan şeyleri anlatacak değilim.

Bunun ne yeri ne de zamanı.

"Beni istediğin zaman ara," diyor. "Ciddiyim."

"Oynayacağım. Bیلardo oynamak için eşlerinizden kaçtınız mı?"

"Dışarı atıldık," diyor Josh. "Bazı arkadaşlarıyla kitap kulübü gecesi düzenliyorlar ve biz davetli değiliz."

"Benim için sorun değil," diye yanıtlıyor Zack. "Bir yerde çok fazla östrojen var."

"Seth nasıl?" Zack'e sordum. Seth, Zack'in en büyük oğlu.

"O harika biri. İlkbaharda üniversiteden çevre bilimi diplomasıyla mezun olacak. Glacier Ulusal Parkı'nda çalışmak istiyor."

"Bu harika, dostum."

"İyi bir adam oldu," diyor, sesinde kalın bir gururla.

"Çocukken tam bir baş belası olmasına rağmen," diye ekliyor Josh ve göz kırpmıyor. "Bize katılmak ister misin Liam?"

"Hayır, teşekkürler. Merkeze geri dönüyorum. Ama seni görmek güzeldi."

"Ne zaman istersen," diyor Zack yine.

El salladım ve sıcak yaz gecesine doğru yola çıktım. Arabamı sokağın aşağısına park ettim. Yürüyüş için güzel bir gece. Gökyüzü açık, milyonlarca yıldızla aydınlanmış.

Ve bu bana bir fikir verdi.

Aceleyle merkeze dönüp Baxter'a prensesi bir süreliğine mülkten çıkaracağımı bildirdikten sonra hızla merdivenleri çıkıp Ellie'nin dairesine giriyorum.

Kanepede oturuyor, televizyon açık ama sesi kapalı, iPad'inde bir şeyler okuyor.

"Erken dönmüşsün," diyor içeri girdiğimi duyunca. Gülümsemesi çok tatlı, sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi. "Eğlenmedin mi?"

"İyiymi. Ama sana göstermek istediğim bir şey var." "Şimdi mi?"

"Hemen şimdi."

Üzerindeki kıyafetlere bakıyor. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?"

Bu haliyle bile harika görünüyor. "Gittiğimiz yerde kimseyi görmeyeceğiz."

"O zaman sanırım hazırım."

Gitmeye hazır bir şekilde duruyor. Nereye gittiğimizi bile sormuyor, sadece her şeyi halledeceğim konusunda bana güveniyor.

Bu çok güzel bir duygu.

Elini tutup merdivenlerden aşağı indiriyorum ama dışarı çıktığımızda tekrar bırakıyorum.

Adamlarımın profesyonelce olmayan bir şey olduğunu bilmelerini istemiyorum.

"Bu gece dışarı çok güzel," diyor Ellie. "Şu yıldızlara bak."

Onun için arabanın kapısını açarken "Bu düşünceni unutma," diyorum. Arabaya bindim ve bizi kapıdan çıkarıp kasabadan uzaklaştırdım. Birkaç mil sonra sağa dönüp Whitetail Dağı'na çıkıyorum. Yaklaşık beş mil sonra tekrar dönüyorum ve aradığım yeri buluyorum.

Park ettiğimde Ellie'ye bakmak için dönüyorum. Mavi gözleri kocaman, aşağıdaki ışıklara bakıyor.

"Kasaba çok küçük ve güzel," diye fısıldıyor. "Burası çok güzel bir yer."

"Sadece güzel değil," diye itiraf ediyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum. Ona doğru dönüyorum ve parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum. "Burası Cunningham Şelaleleri'ndeki ünlü bir ilgi noktası."

"Bana daha fazlasını anlat." Kendi kemerini çözüyor ve bana doğru dönüyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Bu kadar özel olan ne?"

"Hiç Make Out Point diye bir şey duydunuz mu? Çoğu Amerikan kasabasında bir tane var."

"Bu terimi tanıdığımı sanmıyorum."

"Gençlerin sevişmek için gittikleri bir yer. Romantik bir yer." "Öyle mi?"
Gülüyor ve tekrar şehre bakıyor. "Sanırım
Işıklar ve yıldızlar romantik. Ama madem bu kadar popüler bir yer, neden
burada sadece biz ?"

"Sanırım bu gece herkes meşgul." Parmak uçlarımı yanağında
gezdiriyorum. "Şanslıyız ki yalnızız."

"Bu bir şans, değil mi?"

"Sana aksanını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Söylediğini sanmıyorum, hayır."

Eğilip dudaklarını usulca öpmeden önce "Seviyorum," diye cevap
veriyorum. Onun tadına doyamıyorum, dudaklarımız her buluştuğunda
nefesini kesiyor. Çok tatlı ve bağımlılık yapıyor. "Ve bence bu, şimdiye kadar
öğrendiklerini gözden geçirmek için iyi bir fırsat."

"Eğlenceli olabilir," diyor ben içine gömülmeden hemen önce,
mükemmel, akıllı küçük ağzını tadıyor ve keşfediyorum. Ellerimiz her yerde,
omuzlarında ve kollarında geziniyor. Sonunda atletini yukarı kaydırıp
kollarının altından geçirerek sütyenini ve karnını ortaya çıkarıyorum.

"şunu," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Henüz değil." Sütyeninin kenarındaki teni öpüyorum. Bu sefer meme
ucuyla oynamak yok. Tenini keşfetmek, tüylerini diken diken eden şeyin ne
olduğunu öğrenmek istiyorum. Gömleğimi ellerinin arasına alıp yukarı
çekiyor ama başımı tekrar aşağı çekiyorum.

"Seni gömleksiz görmek istiyorum," diyor.

O yaraları ona göstermeye hazır değilim. Henüz hazır değilim.
Gözlerindeki acıma duygusunu görmek ya da yara izleri karşısında irkildiğini
hissetmek istemiyorum.

"Henüz değil," diye tekrar homurdandım. "Arkana yaslan ve sana kendini
iyi hissettirmeme izin ver."

"Beni her zaman iyi hissettiriyorsun." Parmaklarımı karnının üzerinden
göbeğine doğru kaydırduğımda dudağını ısıyor. "Harika ellerin var." "Çok
yumuşak bir cildin var." Boynundan çenesine doğru öpüyorum,
ve dudaklarımı onunkilere değdirerek fısıldıyorum, "Şimdi karnını öpeceğim.
Sorun olur mu?"

"Oh, evet. Bu çok hoş olurdu."

Davranışları beni gülümsetiyor. Açıkta kalan karnına doğru ilerliyorum
ve tenine ağzımı açarak öpücükler bırakıyorum. Sıcak ve pürüzsüz, hafif bir
dokunuşla kasları kasılıyor.

Ağzım etine taparken, elim kalçasının üzerinde geziniyor, kalçasına
kadar çıkıyor ve sonra bacaklarının arasından sıcak olduğu yere iniyor. Eğer
şortu

kapalı olsaydı, elimde ıslak ve kaygan olurdu.

Tanrım, bunu dünyadaki her şeyden çok istiyorum.

Ama bunu başaracağız.

İnliyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, sadece kıyafetlerin üzerinden okşamaktan çok daha fazlasını istiyor.

"Liam, pantolonumu ."

"Şimdi olmaz."

"Sen beni soyana kadar ben elli yaşında olacağım."

"Belki otuz," diye cevap veriyorum sırtarak. "Neden bu kadar sabırsızsın?"

"Oh, bilmiyorum. Son zamanlarda her gün cinsel olarak hüsrana uğradığım gerçeğiyle ilgili bir şey olabilir. Hiç kaplumbağa modundan daha hızlı hareket edecek misin?"

"Belki."

Başparmağımı şortundaki sert çıkıntının üzerine hafifçe sürüyorum ve oturduğu yerde sarsıldığını hissediyorum.

"Sadist dedikleri sen misin?"

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakabiliyorum. "Sadistler hakkında ne biliyorsun?"

"Okudum. Sanırım bana işkence etmeyi seviyorsun."

"Yaptığım şey bu mu? Sana işkence mi ediyorum?"

Başparmağım bir kez daha hareket ettiğinde başını sallıyor ve inliyor. Sonunda, daha sert itiyorum, biraz daha hızlı ovuyorum ve Ellie'nin kollarımda, tam burada, arabamın ön koltuğunda, Make Out Point'te parçalanmasını mutlak bir hayranlıkla izliyorum.

Nefes nefese, elleri yumruk olmuş, kendinden geçmiş bir halde dalga dalga ilerliyor.

"Ben sadist değilim," diye fısıldıyorum kulağına. "Sadece çok acelem yok."

Nefes almaya çalışarak dudaklarını yalıyor. "Bu oldukça eğlenceliydi." Yanıt olarak dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum.

"Hoşuna gitmesine sevindim."

* * *

Geceyi yine Ellie'yle geçirmek iyi bir fikir değil. Aslında, korkunç bir fikir. Adamlarım neler döndüğünü merak etmeye başlayacaklar.

Ve bu, bunun şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olmasının nedenlerinin uzun listesinin buzdağının görünen kısmı bile değil.

Ama kayıkhanedeki dairesine döndüğümüzde çok tatlı bir şekilde gülümsedi, sonra elimi tuttu ve kalmamı istedi, onu geri çeviremezdim.

Ben lanet bir aptalım, ama gidemedim.

İşte buradayım, yatağında, huzur içinde uyurken onu kucağımda tutuyorum.

Dokunuşu, düzgün nefes alışı beni rahatlatıyor. Gözlerim ağır ve uyku baştan çıkarıcı bir şekilde çağırıyor.

Silah sesi. Her zaman çok fazla silah sesi oluyor. "Cunningham!"

"Adams! Geri çekil, lanet ! Siktir git buradan!" "Cunningham, neredesin?"

Neden adamlarım beni göremiyor? Duyamıyorlar? Ben buradayım, lanet ! "Onları binanın arkasına götürün! Geri çekilin!"

"Ben öleceğim." Küçük kardeşim olarak görmeye başladığım er Beller gözyaşları içinde şöyle diyor. "Öleceğim, Cunningham. Annemi aramak istiyorum."

"Zamanımız yok," diye bağırtıyor Adams. "Cunningham'ı bulmak zorundayız!"

Bunların hiçbiri mantıklı değil. Ben buradayım. Neden Adams göremiyor Ben mi? "Ölmek istemiyorum."

"Ölmeyeceksin." Beller'ı kucaklamak için kendime çektim.

Onu zaten geleceğini bildiğim bir şeyden koruyorum.

Silah sesinden vücudu sarsılıyor ve bana doğru düşüyor. "Vuruldum! Vuruldum!"

"Sorun yok." Onu aşağı indiriyorum ve kanın altındaki zemine yayılmaya başladığını görüyorum. Ama yüzüne tekrar baktığımda Beller olmadığını gördüm.

Bu Ellie.

"Kurtar beni," diye yalvarıyor. Yüzü kirli. Yanağına kan bulaşmış ve ağzından kan damlıyor. "Ölmek istemiyorum Liam. Kurtar beni."

Lanet olsun, onu hayatta tutmak zorundayım. Yaşatmak zorundayım. Onu kendime doğru çekiyorum ve sırtındaki yaraya bastırıyorum.

"Benimle kal, bebeğim. Ölmeyeceksin. Söz veriyorum." "Liam."

"Hayır, ölmeyeceksin." "Liam."

"Nefes almaya devam et. Sadece nefes al."

"Liam."

Sarsılarak uyandım. Ellie omzumu okşuyor, mırıldanıyor.

"Liam, . Bu sadece bir kabus, sevgilim. Sadece bir rüya."

Dokunuşundan geri çekiliyorum, yataktan fırlıyorum ve sırtımı soğuk duvara dayayarak yere çöküyorum.

"Dokunma bana. Benden uzak dur."

"Hey." Takip ediyor ama bana dokunmuyor. Ellerini kendine saklayarak yanıma çömeliyor. "Bir şeyin yok. Sana zarar vermeyeceğim."

"*Canını* yakacağım," diye mırıldanıyorum, kalbim göğsümde, kafamın içinde küt küt atıyor. Tanrım, onu uykumda bile incitebilirdim. Onunla ne halt ettiğimi sanıyordum? Onu bu şekilde koruyamam. Onu *kendimden* koruyamam.

"Liam." Bana doğru uzandı ama ben çekildim.

"Dokunma bana Eleanor."

.". Ellerini kaldırdı. "Sana dokunmayacağım. Söz veriyorum. Ben buradayım."

"Bu işe yaramayacak." Dilimdeki pamuğun üzerine sertçe yutkunuyorum. "Bu kötü bir fikir."

"Biraz nefes al."

.". Yüzümü ellerimin arasına aldım. Ellie'nin beni böyle, en kötü halimle görmesinden utandım ve mahcup oldum.

"Anlat o zaman."

"Bende TSSB var," diyorum ve gözlerimin içine bakabilmek için ellerimi yüzümden çekiyorum. "Her gece kâbus görüyorum. Zar zor uyuyorum ama uyuduğumda da bunlar oluyor. Her seferinde. Sana zarar verebileceğimden ölesiye korkuyorum Ellie. Ve bu dünyada istediğim son şey. Böyle bir şey olamaz. *Olmayacak*. Ya birbirimizi sadece gündüzleri görmeye devam edeceğiz ya da hiç görmeyeceğiz. İstersen bırakırım."

"Bırakmayacaksın." Elini uzatıyor ve saçlarımı ıslak alnımdan hafifçe süpürdüğünde bu kez sinmiyorum. "Terden sıırılsıklam olmuşsun."

"Dokunuşun beni her zaman sakinleştiriyor," diye itiraf ediyorum karanlıkta. "Sen bu dünyada hak etmediğim harika her şeysin. Ve gitmene izin vermek için kendimi ikna edebilirsem lanetleneyeceğim."

"Beni bırakmak zorunda ."

Onu kucağıma aldım ve kendime doğru çektim. "Çok özür dilerim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Liam. Bir kâbus gördün." Yanağımı okşuyor ve diğer yanağıma yumuşak öpücükler konduruyor. "Ben sadece seni o kabustan kurtarmaya çalışıyordum. Ağlıyordun ve bu yürek burkucuydu."

"Ölüyordun," diye itiraf ediyorum. "Rüyamda ölüyordun. Ve ben seni kurtaramadım."

"Ben buradayım," diye ısrar ediyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, sana söz veriyorum."

Ve sen de değilsin. Bunu . "Benden korkmuyor musun?"

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Hayır, senden korkmuyorum." "Korkmalısın."

"Bana asla zarar vermezsin." Sesi sakın ve kendinden emin. Tüm kalbimle bu kadar emin olabilmeyi diliyorum. Yanağımı tekrar öpüyor. "Nazik ve sıcak olmaktan başka bir şey yapmadın. Sabırlı ve nazik. Liam, sen busun işte."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu bilmeden sana zarar verebilirim, Ellie. Sadece bu kadar. Bunu asla *istemem* ama yine de olabilir çünkü kafam çok karışık."

Terden sıırılsıklam olmamı hiç umursamadan bana sıkıca sarılıyor.

"Uyandığında bana zarar vermeye çalışmadın. Benden uzaklaştın, Liam. Bana zarar vermeyeceksin. Şimdi yatağına dön. Seni güvende tutacağım."

"Bu benim cümlem."

"Bütün gün beni güvende tutuyorsun. Seni bundan koruyabilirim. Güven bana."

Ayağa kalktı ve elimi uzattı. Tutuyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Gömleğini çıkar."

Başımı hayır anlamında sallıyorum ama o sadece razı olmamı bekliyor. Son yarım saat içinde olan her şeye rağmen, yaralarımı görmesine hâlâ hazır değilim.

Gözlerim onda, gömleğimi başımın üzerinden sıyırıp yere bırakıyorum. Yatağına girerken sırtımın her zaman ona dönük olduğundan emin oluyorum. İyileşen yaralarımı eninde sonunda görecek ama bu gece bunları açıklayacak gücüm yok.

Ordudaki yolculuğumun bir yol haritası. Ve bu gece onunla bu yolculuğa çıkmaya hazır değilim.

BÖLÜM 10

Bölüm 10

~ELLIE~

Uyuyor.

Parmaklarımı hafifçe siyah saçlarının arasından geçiriyorum ve ay ışığının kare çene çizgisi üzerinde dans edişini izliyorum. Acı çıgıllıklarıyla uyanmak yürek burkucuydu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Yıllar boyunca birbiriyle çelişen tavsiyeler duydum. Bazıları kabusun ortasında olan birini uyandırmaya çalışmamanız gerektiğini söylerken, bazıları da uyandırmanız gerektiğini söylüyordu.

O anda tek bildiğim ona yardım etmem gerektiği idi.

Duvarın dibine sinmiş dehşet dolu gözlerini yakın zamanda unutmayacağım. İşinde ona böylesine kabuslar yaşatacak neler görmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ama şimdilik, dinlenirken ona göz kulak olacağım. Liam her gün bana iyi bakıldığından emin oluyor. En azından geceleri bu iyiliğe karşılık verebilirim.

Herkes iyi bir gece uykusunu hak eder.

Liam kaşlarını çatarken, "Hayır, şimdi olmaz," diye mırıldanıyor.

"Şşş." Gözlerinin arasındaki boşluğu parmaklarımla düzeltiyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyisin, aşkım."

Sessizleşir ve nefes alış veriş normalde döner.

Liam uyurken ve ben ona bakarken, göğsüne hayranlıkla bakmak için biraz zaman ayırabiliyorum. Sonunda tişörtünü çıkardığı için minnettarım. Neden bu kadar utangaç olduğunu anlamıyorum. Teni pürüzsüz ve bronzlaşmış, sağ göğüs kafesinin üzerinde de bir dövme var.

İçinde karanlıkta seçemediğim bir çeşit süsleme olan bir kalkan.

Bir ara ona bunu sormam gerekecek.

Dövme sürpriz oldu. Liam tamamen giyinikken, cildi lekesiz görünüyor.

Yine uykusunda mırıldanıyor ve parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Sessizleşiyor ve bana doğru dönerek yerleşiyor.

Fırtınanın geçtiğinden emin olunca gardımı indiriyorum ve onun yanında uykuya dalıyorum.

* * *

Güneş . Liam'ın sıcak tenine temas etmeyi umarak uzanıyorum ama yatak serin.

I açık benim gözler ve bakış etrafta. Ben
Burada Yalnız, hangi hemen hayal kırıklığı yaratıyor.
Bu sabah başka bir ders almayı umuyordum.
Güne başlamak için harika bir yol.
Arkamı döndüğümde, yüzüm bir kağıt parçasına değiyor.

E-

Koşuya çıktım. Sonra dönerim.

-L

Sırıtiyorum ve notu göğsümde tutuyorum. Özenle hazırlanmış bir şiir eseri sayılmaz ve kelimelerde çok az sıcaklık var. Yine de, öylece çekip gitmek yerine bu notu yazmayı düşünmüş olması beni gülünç derecede mutlu ediyor.

Bütün gece hafifçe uyudum, Liam'ı kontrol etmek için sık sık uyandım. Görebildiğim kadarıyla iyi uyuyor gibiydi, bu da beni rahatlattı.

Mutfığa gidip kendime bir fincan çay yapıyorum, sonra da yanımda banyoya götürüyorum. Hızlı bir duş ve minimal bir hazırlıktan sonra, Montana üniformam olarak düşünmeye başladığım yoga şortu, spor sütyeni ve atlet giyiyorum. Rahat ve Liam'ın gözleri ben bu kıyafetler içindeyken bana yukarıdan aşağıya baktığında hep parlıyor.

açıdan bir kazan-kazan durumu.

Liam dairemin merdivenlerini tırmandığında bir fincan çay daha içmek için mutfığa dönmüştüm. Gözleri hemen beni buluyor ve tepeden tırnağa ter içinde bana doğru geliyor.

"Duştan yeni çıktım." Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum ama o yine de bana doğru ilerliyor. "Gerçekten Liam, terden sıırılsıklam olmuşsun."

"Dün gece aldırmadın."

"Daha yeni duş almamıştım, aptal."

Kıkırdıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Gözleri mizah dolu.

Liam'ın şakacı yönünü seviyorum.

"Yani duşa ihtiyaım olduğunu mu söylüyorsun?" diyor bana ulaştığında, bana dokunmadan beni mutfak adasına yaslıyor.

"Evet."

Başını eğip alnımdan öpüyor. "Seninkini kullanmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. temiz havlular var." "Birazdan çıkacağım."

Başımı sallıyorum ve onun banyoya doğru yürümesini izliyorum. Kapıyı arkasından iterek kapatıyor, ama tam kapanmadan önce gömleğini başının üzerinden çekiyor ve kapı kapanmadan önce çıplak sırtını bir anlığına görebiliyorum.

Aman Tanrım.

Midem bulanıyor.

Gözlerim doluyor.

Liam.

Peşinden koşmak ve ona ne olduğunu, sırtının nasıl bu kadar yara bere içinde kaldığını sormak istiyorum. Bana güvenmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Ama tüm bunları kendi şartlarında, kendi yöntemleriyle yapması gerektiğini biliyorum. Ve ona acımak sadece bana kızmasına neden olur.

Güverteye çıkıp derin bir nefes alıyorum ve yaşadığım şoku zihnimden uzaklaştırıyorum. Göl bu sabah durgun, güneş henüz gökyüzünde değil.

Yakınlarda kuşlar cıvıldıyor. Aşağıda tekne de birinin sesini duyabiliyorum, büyük olasılıkla günün ilk devriyesine çıkmaya hazırlanıyor.

Kafamı topladıktan sonra tekrar içeri giriyorum, tam o sırada Liam banyodan çıkıyor ve beyaz bir havluyu kendi etrafında sıkıyor. Gövdesi çıplak ve nemli.

Her yerini yalamak istiyorum.

"Üstüne bir şey giyme," diyorum ve kaşlarını kaldırıyor.

"Pardon?"

"Beni duydun." Ona doğru yürüdüm. "Sana bakmayı seviyorum. Göğsün Nobel Barış Ödülü'nü hak ediyor."

Dudakları mizahla seğiriyor. "Bu kulağa biraz aşırı geliyor."

"Bu doğru." Ona ulaştığımda, kalbinin tam üzerine bir öpücük kondurmak için eğildim. "Eğer bu etkileyici göğüs hepimizi dünya barışına götüremeyecekse, bu benim yaşamak istediğim bir dünya değil."

"Çok tatlısın." Kuru saçlarımı omzumun üzerinden tarıyor. "Makyaj yapmadığın zaman hoşuma gidiyor."

"Neden?"

"Çünkü kimsenin seni böyle görmesine izin ve ben de görüyorum.
Çok güzelsin Eleanor."

Gülümsüyorum. "Teşekkür . Şimdi, üzerinde neredeyse hiçbir şey yokken orada dikiliyor olman korkunç derecede adaletsiz görünüyor."

O bir şey söyleyemeden tankımı başımın üzerinden geçirip yere fırlatıyorum.

"İşte. Bu daha iyi."

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ama burun delikleri şişiyor ve gözleri kısılıyor. "Ne tür bir oyun oynuyorsunuz, Penses?"

"Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim."

Sertçe yutkunuyor. "Liderliği üstlenmen anlaşmanın bir parçası değil."

"Liderliği ele almıyorum; sadece seninle şakalaşıyorum." Hızlıca sutyenimi çıkarıyorum ve gözleri çıplak göğüslerime inerken onu izliyorum. "Şimdi ödeşтик. Neden şu havluyu çıkarmıyorsun?"

"Burada ateşle oynuyorsunuz, Penses."

"Umarım öyledir." Ona doğru uzanıyorum ama beni kollarından tutup yatak odasına götürüyor. "Az önce havlunu mu kaybettin?"

"Hayır," diye mırıldanıyor yatağa tırmanıp beni yatırırken.

"Hem beni taşıyıp hem de o havluyu yerinde tutabildiğin için çok yeteneklisin."

"Eğer havlu , ben sorumlu olmayacağım." Muzaffer bir edayla gülümseyerek onu güldürüyorum.

"Bir azizi baştan çıkarırsın, bunu biliyor muydun?"

Cevap veremeden ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve içime gömülüyor. Liam ilk kez bacaklarımın arasına yerleşti ve bana doğru bastırdı, aleti havlunun kalın havlu kumaşının arkasında sertleşmişti.

bir şey olsun istemiyorum. Bu derslere hazır olduğunu biliyorum ve bana zaman ayırmasını takdir ediyorum, ama... *hadi* ama.

Parmaklarımı yanlarından geçirip sırtına doğru dönmek üzereyken ellerimi yakalıyor ve başımın üzerinde tutuyor.

"Liam, sana dokunmak istiyorum."

Cevap vermiyor. Dudakları çene çizgimden göğsüme doğru iniyor. O kadar uzun boylu ve uzun bacaklı ki etrafımda kolayca hareket edebiliyor ve yine de ellerimi sabit tutabiliyor.

Bir meme ucunu ağzına alıyor ve ben neredeyse çözülüyorum. Duygular inanılmaz. Tüylerim diken diken oluyor ve üzerime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum.

Onu
istiyorum.

Ona
ihtiyacım
var.

"Harikasin," diye fısıldıyor, hassas tepeme üflüyor, sonra diliyle yalıyor.
"Çok duyarlısın."

"Sana dokunmama izin ver, Liam."

Ellerimi bırakıyor ve ben de parmaklarımı onun kalın, siyah saçlarına gömüyorum. İnliyor, hâlâ göğsümü ve karnımı yalıyor ve kemiriyor.

Ellerim omuzlarına doğru iniyor. Duraklıyor ama ellerimi çekmiyor.

Daha cesur hissederek parmaklarımı sırtının üst kısmında gezdiriyorum.
Başını sallıyor.

"Sırtıma dokunma, Ellie."

Duraksadım. Anlamıyorum. Bu konuda bana nasıl güvenmez?

"Sana *her yerde* dokunmak istiyorum Liam."

Tekrar başını sallar. "Arkası değil."

İç çektim, hayal kırıklığına uğradım. Belki de onu gitmeye hazır olmadığı bir yere götürmeye çalışarak bencillik ediyorum. Ne de olsa bana karşı sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadı, hızını benim belirlememe izin verdi.

O da aynı saygıyı hak ediyor.

Tekrar saçlarına doğru ilerledim ve hemen rahatladığını hissettim.
Dudakları karnımın üzerinde geziniyor, göbeğime özellikle dikkat ediyor.

Göbek deliğinin bu kadar sıcak bir nokta olduğunu kim bilebilirdi? Ben bilmezdim.

"Liam."

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye homurdanıyor. Tekrar üstüme kayıyor ve sanki kendine engel olamıyormuş gibi beni sertçe öpüyor.

Üstünüzde özleminden deliye dönmüş bir adam olması inanılmaz bir duygu. Hiç düşünmeden ellerim omuzlarına düşüyor ve tekrar sırtına iniyor.

Hemen başımın yanındaki yatağın üzerine
iğneliyor. "Değil. Geri. Geri."

"Düşünmüyordum." Nefesim hızlı geliyor, kanım başımın içinde hızla akıyor. "Liam, kendimi o ana kaptırmışım, sana dokunuyorum."

Başını sallıyor ve yanağıma bir öpücük
konduruyor. "Sırtını gördüm," diye itiraf
ediyorum fısıltıyla.

Kıpırdamadan duruyor, sonra üzerimden kalkıp bana bakıyor. "Ne dedin sen?"

"Sırtını zaten *gördüm*," diyorum tekrar.

"Ne oluyor lan?" Ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve uzun bir nefes üflüyor.

"Sadece bir anlık bir şeydi. Daha önce banyoya girdiğinde."

"Bunu görmeni istemedim." Sesi sert, elleri titriyor. "Asla. Ben de senin ona dokunmanı istemiyorum."

"Anlamıyorum."

"Doğru, . Anlamıyorsun."

"O zaman bana yardım et," diye yalvarıyorum ve yataktan tırmanmayı ve sırtını bana tekrar göstermeden gömleğini bulmayı başarmasını izliyorum.

"Bu seni ilgilendirmez Eleanor."

"*Dalga* mı geçiyorsun benimle?" Üzerimdeki atleti çekiştiriyorum ve ellerim kalçalarımda, ona dönüyorum. "Benim hakkımda bilinmesi gereken hemen *her şeyi* biliyorsun Liam. Bana bir şeyler yaptın-"

"Seks aynı şey değil." Başını yavaşça sallıyor. "Şu anda senden bu işin peşini bırakmanı istiyorum."

Yapamam. Yapmam gerekeni biliyorum ve duygularımızı işin içine karıştırmadan yolumuza devam etmeliyiz.

Ne isterse yapmalı ve onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmalıyım.

Ama yapamam. Bana güvenmesini istiyorum. Liam'ın da benim ona güvendiğim gibi bana güvenmesini istiyorum.

Gözlerimi onunkilere dikerek kıyafetlerimi çıkardım ve karşısında çırılçıplak durdum. Ellerimi iki yana açarak bir daire çiziyorum.

"Bu benim," diyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse gamzelerim, yara izlerim ve topal dizlerim var. Aynada gördüklerimden her zaman memnun değilim ama işte buradayım. Her şeyimle. Ve bunu yapabilmemin tek nedeni sana *güvenmem*. Sadece güvenliğim konusunda değil, *kendim* konusunda da. Her şeyimle. Liam, karşılığında ben de aynısını hak ediyorum."

"Ne sorduğunu bilmiyorsun." Gözleri yere sabitlenmiş.

"Bana bak."

Kahverengi gözleri benimkileri buluyor. İşkence görmüş gibi görünüyor. Üzgün. Hatta belki biraz korkmuş.

"Sadece konuş benimle. Lütfen."

Başını sallar ve arkasını için hareket eder.

"Eğer şimdi gidersen-"

"Ne?" Etrafımda dönerek beni bir adım geri attırdı. "Ne yapacaksın Eleanor? Beni kovacak mısın? Bana bağırarak mısın? Ne yapacaksın?"

"Çok kızgın olacağım," diye cevap veriyorum ve burnumu havaya kaldırıyorum. "Ve incinirim. Yapma bunu. Tamam, eğer bu konuda konuşmaya hazır değilsen, konuşma. Ama bu şekilde gitme. Bu kadar üzülmeye değmez."

"*Senin* için buna değmez," diye yanıtlıyor, sesi daha yumuşak. "Çünkü benden ne istediğini anlamıyorsun."

"Anlamama yardım et."

Başını tekrar sallıyor.

"Neden bu kadar inatçısın?"

Doğduğum günden bu kadar çıplak olduğum gerçeğini bir an bile düşünmeden yatak odamdan dışarı fırlıyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Giyin," diyor. "Bunun hakkında konuşmamız gerek."

"bir şey yok."

Hışımla banyoya giriyor ve birkaç saniye sonra pantolonunu giymiş olarak çıkıyor.

"Liam."

Beni görmezden geliyor ve hiç duraksamadan merdivenlere yöneliyor. Saniyeler sonra kapı çarparak kapandı.

Beni terk etti.

Burada durmuş, çıplak, benimle konuşması için yalvarıyorum. Siktirip gidebilir.

Yatak odasına girip üzerime bir şeyler giydikten sonra öfkeyle daireyi arşınıyorum.

Bu ne cüret? Kendimi ona açtım, ve o öylece çekip gitti mi? Hepsi onu daha iyi tanımak istediğim için mi?

Saçmalık.

Yatağa uzanıp yüzümü yastığa gömüyorum ama hâlâ Liam gibi kokuyor. O her yerimde.

Ve inatçı kıçına aşık oldum. En çok acı veren de bu. Ben ona aşığım ve o onu derinden yaraladığı belli olan bir konuda benimle konuşmuyor.

İç çektim ve doğruldum.

Sadece bir aptal gibi davrandım.

Mary, çocukluğumdaki nedimem, bana sabırsız olduğumu ve istediğimi elde edemediğimde kaba olabileceğimi söylerdi.

Bu özelliğimi değiştirmek için çok çalıştım.

Ta ki bugüne kadar, Liam'ın sırları olduğunu öğrendiğimde ve bunları hemen öğrenmek .

Elbette, doğru zamanın geldiğini hissettiğinde bunu bana söyleme hakkına sahiptir.

Ama bunu konuşmamız gerek. Çünkü kendimi küçümsenmiş hissetmeme engel olamıyorum. Ona zaten kendimden çok şey verdim.

Liam kaba ya da kaba değil. Çok sevecendi. Ve ben onu çok zorladım.

İç çekiyorum, ellerimi yüzüme sürüyorum ve Liam'ı bulup sağlıklı bir dozda karga yemeye hazırlanıyorum.

Ayaklarımı kaydıraklara itiyorum ve merdivenlerden aşağı sakince yürüyorum. Liam'ın çalışanlarından herhangi birinin beni Liam'ın adını haykırarak koşarken görmesi iyi olmazdı. Eğer öyle olsaydı kesinlikle bir şeyler döndüğünü düşünürlerdi.

Hayır, sakın ve toparlanmış olmalıyım.

Soğukkanlı. Hasta.

Ama merdivenlerin dibine ulaşıp kapıyı açtığımda adımlarım hızlanıyor ve aşık olduğum adamı aramaya hazır oluyorum.

Ama orada. Tam iskelede, kapımdan bir metre bile uzakta değil.

"Beni *terk ettin*."

Omuzları çöküyor ve dönüp bana bakıyor.

"Uzağa gidemem. Sen benim işimsin."

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Sesim şimdi yumuşak ve Liam bana doğru yürürken güvensizlikle doluyum. Yanağımı avucunun içine alıyor, herkesin bizi burada görebileceğini umursamıyor gibi görünüyor.

"Açıkçası, seni bırakamazdım."

BÖLÜM 11

Bölüm 11

~ELLIE~

"İçeri gel." Elimi onunkine uzattım. Beni rahatlatmak için elimi tuttu ve benimle birlikte içeri girip merdivenlerden daireme kadar yürüdü. "Uzağa gidemediğine sevindim."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama Ellie, konuşmaya hazır olmadığım bir konuda beni zorluyorsun."

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyorum ve elinin tersini öpüyorum. "İstediyini elde edemeyen şımarık bir çocuk gibi davrandığım için sana bir özür borçluyum. Böyle davranmamalıydım. Ama hayal kırıklığına uğradım, Liam. Sence bu konuda konuşmaya hazır *olduğun* bir zaman olacak mı?"

Bunu düşünüyor gibi görünüyor ve sonra elim hala onun elinin içindeyken beni geçip yatak odasına doğru hızla yürüyor. Ona yetişebilmek için onun her bir adımına karşılık üç adım atmam gerekiyor. Derin bir nefes alıp omzunun üzerinden uzanmasını ve gömleğini yumruklayarak başının üzerine çekmesini geniş gözlerle izliyorum. Yere bırakıyor, yatağının kenarına oturuyor ve parkeye bakıyor.

Sırtı bana dönük. Gün ışığında, boynunun hemen altından pantolonunun içine kadar derisindeki tüm korkunç yara izlerini görebiliyorum. Bana bakamıyor. Başı öne eğik duruyor ve uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor.

Çok kırılmış, çok yenilmiş görünüyor. Ona yardım etmekten, onu rahatlatmaktan başka bir şey istemiyorum. Onu tekrar bir araya getirmek için.

"Orduda Başçavuştum," diyor yavaşça. Sözleri ölçülü ve sessiz. "Bir yıldan biraz fazla bir süre önce emekli oldum. O rütbe için kışımı yırttım Ellie. İşimi ciddiye aldım. Beni tüketti. Birleşik Devletler Ordusu'nda olmak, Ranger'ların bir parçası olmak bir onurdu. Ranger okulundan mezun olduğumda, sırtımdaki kesiklere rağmen dünyanın zirvesindeydim. O kesikler, altında sürünmek zorunda kaldığımız dikenli tellerden kaynaklanıyordu."

Duraklıyor ve yutkunuyor. Başı şimdi ellerinin arasında ve sonunda ayaklarımı kapının yanında yere yapıştıkları yerden kaldırıyorum ve

yatağa sürünüyorum. Ellerimi yarasız omuzlarına koyuyorum.

Sırtını yokluyorum ve dikenli tellerin açtığını düşündüğüm yaraları buluyorum. Parmak uçlarımla uzun izleri nazikçe tarıyorum.

"Bunlar mı?"

Başını sallıyor ve ben de izlerin üzerine bir öpücük konduruyorum. Liam'ın vücudunun her yeri gergin, ellerimin altında tüm kasları gergin.

"Yaralar çabuk iyileşti ve ben de yoluma devam ettim," diye devam ediyor. "Yıllarca antrenman yaptık. Arkamdan başka çocuklar geldi ve ben de onların eğitimine yardım ettim. Ve sonra Bağdat oldu."

Sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum.

"Ekibim çok kötü bir adama suikast düzenlemek üzere gönderildi. Bu arada tüm bunlar gizli bilgi."

"Kimseye söylemem."

Bir kez başını sallıyor. "Helikopterle şehrin dışına bırakıldık ve hedef noktaya koştuk. Hedefin nerede olduğu ve ne kadar süredir orada olduğu hakkında istihbaratımız vardı. Haritalarımız vardı. Tam olarak nasıl olacağını biliyorduk. Çabuk. Kolay. Gir ve çık."

Tedirginlik içinde kafa derisini kaşıyor. "Pusuya düşürüldük."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Ağlamamaya ya da nefes almamaya dikkat ediyorum. Hikâyeye devam etmesini istiyorum.

Ama Tanrım, sesindeki acı neredeyse dayanılmaz.

"Birden etrafımız sarıldı. Adamlarım bir video oyunundaki gibi avlandı. Sanki o piçlere haber verilmişti."

"Olabilirler miydi?"

"Muhtemelen." Kürek kemiğindeki bir yara izini öptüğümde irkiliyor. Ama bir başkasını öptüğümde sakinleşiyor. "Sadece Adams ve ben sağ çıktık. Sürünerek. Ve zar zor yaşıyorduk. Gördüğünüz gibi sırtımın her yerinde kurşunlar vardı."

"Bundan nasıl kurtuldun? Seni nasıl öldürmedi?"

"Haklıydın, inatçı biriyim."

"Değilsin. Sen harikası."

"Burada olmamın sebebi Adams," diyor. "Kanamayı durdurmak için ne yapacağını biliyordu. Uyumama izin vermedi. Tam bir baş belasıydı ama bizi oradan çıkardı, hâlâ nefes alıyorduk. Bu bir ilkti."

"İlk sefer mi? Başkaları da var mıydı?"

Başını sallıyor. "Arkada biraz yol döküntüsü var. Sağ tarafta." Eğilip pürüzlü deriyi öpüyorum.

"Bıçak yaraları. Bir doktor dışında hiç kimse sırtımı görmedi Eleanor. *Hiç kimse.*"

"Çok üzgünüm Liam."

"Bunların hiçbiri senin suçun değil. Ve ben iyiyim. Adams o kurşunu yutana kadar işler kolaylaşıyordu. Sonra rüyalar tekrar korkunçlaştı ve her şey bana geri döndü. Hâlâ peşimi bırakmıyor."

"Tabii ki öyle." Sırtının tamamını öpüyorum ve boynuna doğru ilerliyorum. "Ama bu senin hatan değil Liam. Hiçbiri senin suçun değil. Benim olduğumdan daha fazla değil. Orduya katıldın çünkü ülkeni seviyorsun ve onun için doğru olanı yapmak istedin. Sen cesur bir adamsın."

"Hayır. Değilim."

"Evet, öylesin." Gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. "Sen çok cesur ve güçlüsün. Başına gelenler savaşın bir sonucu, daha az asker olduğun için değil."

Dönüyor ve o kara gözleriyle beni iğneliyor. "Neden seninle olmak beni bu kadar rahatlatıyor?"

"Çünkü benimle güvendesin." Çenesinden öperim. "Ve çünkü seni yargılamayacağımı biliyorsun. Seni desteklemek için buradayım Liam. Seninle ilgilenmek için. Ve kendini iyi hissetmeni sağlamak için."

"Bana *hissettiriyorsun*," diye cevap veriyor ve beni sırtüstü yatırıp üzerimde geziniyor. "Kendimi kapatma konusunda çok uzmandım. Sonra seninle tanıştım ve artık hissetmeden duramıyorum. Bu sadece fiziksel dokunuş da değil."

"Biliyorum."

Eli yan tarafımda geziniyor ve kalçamın üzerinde duruyor. "Birine ihtiyaç duymak hiçbir zaman planımın bir parçası olmadı Eleanor."

Beni nazikçe öpüyor, daha önce olduğu gibi bacaklarımın arasından geçerken dudaklarımla alay ediyor.

Bana bastırıyor, beni tüm gücüyle öperken zarifçe hareket ediyor. Onu kendime doğru çekiyorum, ellerim saçlarında.

"Dokun bana."

Alnını alnıma bastırırken gözlerimi açıyorum. "Emin misin? Yapmak zorunda değilim."

"Dokun bana," diye fısıldıyor. Ellerim omuzlarından aşağı kayıyor ve sırtına doğru ilerliyor. Bir nefes tıslıyor ve sonra rahatlıyor.

Hiç şüphesiz hayatımın en samimi anı.

"Liam."

Yüzüme bakabilmek için geri çekiliyor. "Evet, bebeğim?"

"Bir planınız olduğunu ve askeri geçmişiniz nedeniyle buna uyma konusunda çok titiz olduğunuzu biliyorum."

"Ama?"

"Lütfen benimle seviş. Lütfen bir daha durma."

İç geçiriyor ve parmaklarını saçlarıma gömüyor. "İstesem de durabileceğimi sanmıyorum."

Tanrı'ya şükür.

"Ama acele etmeyeceğiz."

Kendime engel olamıyorum. Gülüyorum. "Elbette öyle. Başka türlü olsaydı endişelenirdim Liam Cunningham."

"Yapmaya değer her şey iyi yapılmaya değerdir." Omzumu ısıtıyor, tankımın askısını yolundan itiyor. "Ve ben de seni *çok iyi* yapacağım."

"Peki o zaman. Tamam."

Aniden yana yuvarlanıp atletimi başımın üzerine doğru kaydırduğında gülümsemesi hınzırca.

Daha önce giydiğimde sütyen takma zahmetine girmemiştim ve Liam'ın bakışları göğsümde gezinirken minnettar oluyorum, karanlık gözlerinde sıcaklık var.

"Daha önce aynada gördüğün her zaman sevmediğini söylediğini biliyorum, ama kesinlikle harikasin bebeğim."

Ben cevap veremedim, o yetenekli dudaklarını bir meme ucuna doluyor ve biraz çekiştiriyor. Ellerim sırtının her yerinde, tekrar sırtına geçmeden önce yanlarında ve omuzlarının üzerinde dolaşıyor.

Ona dokunmadan duramıyorum. Altında hareket etmeden duramıyorum. Beni tamamen delirtecek.

"Sana göstermek istediğim o kadar çok şey var ki," diye fısıldıyor. "*Her yerini* yalamak istiyorum. Nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğrenmek istiyorum ve sana kendini nasıl boşaltacağını göstermek istiyorum."

"Evet, lütfen."

Eli karnımdan şortuma doğru kayarken kıkırdıyor. Parmaklarını çürük kumaşın altından geçiriyor ve inliyor.

"Lanet , ." "Ben *her zaman ıslağım*."

Liam şortumu ikiye ayırarak beni şaşırtıyor ve parçalanmış malzemeyi bir kenara fırlatıyor.

"Vay canına."

"Yoluma çıktılar."

"Çok doğru." Dudağımı ısıyorum, Liam'ın en mahrem yerimi görmesi fikri beni aniden geriyor. Ama kalçama bastırıp beni iyice açtığına, yakışıklı yüzündeki saf şehvet ifadesi karşısında geriliyorum.

"Ne zaman istersen
durdur beni." Başımı
salladım.

"Kelimeleri kullan. Kontrolün sende olduğunu anladığını ve bunu istediğin zaman durdurabileceğini bilmem gerek Eleanor."

"Bunu takdir ediyorum ve teşekkür ederim, ancak durmanızı istemeyi hayal bile edemiyorum."

Dudaklarını yalıyor ve sonra gövdemin aşağısına tatlı, ıslak öpücükler yerleştiriyor. Omuzlarını arasına sokup uzun, derin bir nefes aldığına ellerim çarşafı yumrukluyor.

Beni oradan öpecek.

Nihayet!

Sıcak gözlerini benimkilere dikerek eğiyor ve dilini titreyen etime nazikçe değdiriyor.

Sırtım yatağa eğiliyor ve gözlerimin arkasında yıldız ışıkları pathıyor.

Liam kıcımlı elleriyle kavırıyor ve dudaklarıyla, diliyle beni öpebilmesi için beni yerinde tutuyor. En hassas yerim olan o yumrunun üzerinden yukarıya, sonra da açıklığıma doğru ilerliyor. Homurdanıyor ve inliyor, hayatımda duyduğum en lezzetli sesleri çıkarıyor.

Hepsi benim için.

Benim için. Prenses Eleanor için değil.

Ellerim saçlarını, omuzlarını çekiyor, beni inanılmaz vücuduyla kaplaması ve sonunda içimde olması için sessizce yalvarıyor.

"Kahretsin."

Bu küfür beni şehvet dolu cennetimden çekip çıkarıyor ve Liam'ın alnının iç baldırına dayandığını görüyorum.

"Ne?"

"Hiç prezervatifim yok." Etimi ısıyor, ona olan özlemimi yeniden alevlendiriyor.

"Hap kullanıyorum." Bacağımın kıvrımını bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum. "Gençken kötü aylık döngülerim vardı."

Gözlerimin içine bakmak için aceleyle üzerimi örtüyor.

"Olabildiğince temizim," diye söz veriyor. "Seni riske atacak hiçbir şey yapmam."

Gülümsüyorum ve parmak uçlarımı sakallı yanağında gezdiriyorum. "Biliyorum. Bence biz iyiyiz, Liam."

Çenemi öpüyor. "Pantolonumu çıkarmadan önce, sen-?"

"*Eminim*. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Sanki istediği cevabı ruhumun içinde arıyormuş gibi bir an bakışlarımı tutuyor. Almış olmalı ki aşağı uzanıp pantolonunun düğmelerini açıyor, kalçasından ve bacaklarından aşağı itiyor ve sikinin ağır uzunluğunu ıslaklığıma dayıyor.

"Sen en tatlı şeysin," diye fısıldıyor ve kalçalarını çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde ileri geri hareket ettirmeye başlıyor. Ucu o çıkıntıya sürtünüyor ve uzuvlarımdan aşağı zevk zonları gönderiyor. "İnanılmazsın."

"Lütfen." Bacaklarımı onun yanlarına doğru uzatıyorum. "Şimdi, lütfen."

"Seni zorunda olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum." Burnunu benimkine sürtüyor. "Özür dilerim tatlım. Canın yanacak ama sonra harika olacak."

Başımı sallıyorum, bana yaptığı her şey *bu kadar iyi* hissettirirken nasıl *canımın* acıyabileceğini hiç anlamıyorum.

İşaret parmağı ve başparmağıyla bir meme ucunu yakalıyor ve endişelenirken kendini açıklığımda konumlandırıyor.

"Nefes al," diye mırıldanıyor. "Sadece nefes al."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça verirken Liam içime giriyor. Biraz sıkışma ve rahatsız edici bir gerilme oluyor. Duruyor ve daha fazla itmeden önce ona alışmama izin veriyor.

İnanılmaz bir şekilde santim santim içeri giriyor. İçime tamamen oturduğunda, beni uzun ve yavaş öpüyor.

"İyi misin?"

"Aslında çok acımıyor," diye itiraf ediyorum. "Rahat değil ama korkunç da değil."

"Bunlar bir erkeğin kız arkadaşıyla ilk kez seks yaparken duymak isteyeceği sözler değil." Sesi gergin ama bana gülümsüyor. "Bundan sonra daha kolay ve daha iyi olacak."

"Harika hissediyorum." Yalan değil. Kendimi seksi ve çekici hissediyorum. Ve kalçalarını hareket ettirmeye başladığında, ona alıştıkça kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Ve sonra, uzuvlarıma zing'i geri getiren bir şeye karşı sürükleniyor ve dudaklarımdan kayan çığlığı tutamıyorum.

"El?"

"Durma." Kalçalarımı oynatıyorum ve içimde yuvarlanan hisler karşısında şaşkınlıkla gözlerimi açıyorum. "Aman Tanrım."

"Sanırım iyi kısmına geldik." "Oh, bu iyi. Evet, oldukça iyi."

"Oldukça iyiden daha iyisini hedefliyoruz."

Biraz daha hızlı hareket ediyor ama şiddetli değil. Her his yeni ve göz kamaştırıcı. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden farklı.

Eğer her seferinde bundan daha iyisi olursa, seks yapmaktan ölebilirim. Ölmek için ne güzel bir yol, değil mi?

Ellerimden birini tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve başımın üzerinde sabitliyor. Bu öncekinden farklı. Ona dokunmamı istemediği için değil.

Bizi birbirimize bağlamanın başka bir yolu.

Ve bu beni kalbimin derinliklerine kadar etkiliyor.

"Liam."

"Tanrım, adımı söyleme şeklin." Her kası geriliyor ve titrerken inliyor.

Nefes nefese boynumu öpüyor ama artık kalçalarını oynatmıyor. "Ne olduğundan emin değilim," diye itiraf ediyorum. Kıkırdıyor ve iç çekiyor.

Yanağımı öptü.

"Geldim. Özür dilerim, adımı o kadar seksi bir şekilde söylüyorsun ki kendimi kontrol edemiyorum."

"Gerçekten mi?" Ona sırtıyorum, kendimle gülünç bir şekilde gurur duyuyorum. "Bu çok hoş."

"Senin ilkel aksanın da bana bir şeyler yapıyor," diyor. "Ve bir dahaki sefere, senin için daha iyi yapacağım. Söz veriyorum."

"Bu sefer harikaydı."

"Daha iyisini yapabiliriz," diyor tekrar. "Bu hediye için teşekkür ederim." "Bu ikimiz için de bir hediye, sevgilim."

BÖLÜM 12

Bölüm 12

~LIAM~

"Birkaç saatliğine mülk dışına çıkmam gerekiyor."

Baxter ve ben merkezdeyiz. Ellie ile seks yapalı yirmi dört saat oldu ve henüz kendime gelebildiğimden emin değilim.

Onu sistemimden asla çıkaramayacağıma eminim. Onunla elli yıl birlikte olsam bile -ki olmayacağım- bu yeterli bir zaman olmayacak.

"Burada her şey kontrolümüz altında," diyor Baxter. "Herhangi bir sorun olursa size haber veririm ama prenses geldiğinden beri ortalık gayet sakin."

"Alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum. Gözlerden uzak kalabildiğine ve medyadan uzak durabildiğine sevindim. Yakında görüşürüz."

Ellie'ye ya da başka birine bugün nereye gittiğimi söylemedim. Bu sabah Zack King beni Lazy K Çiftliği'nde bir konuda kendisine yardım etmemi istediğinde iki kere düşünmememe gerek kalmadı.

Zack'e hayranım ve o bir asker. Ya da eski bir asker. Tek yapması gereken söylemesi, ben de ona elimden geldiğince yardım ederim.

Çiftliğe gitmek yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Kuzeybatı Montana'da yaz tam çiçek açmış durumda, bu yüzden camları açıp sıcak havanın tadını çıkarıyorum. Zack'in bugün benden ne istediğini bilmiyorum ama belki de bir prensesi bir süreliğine aklımdan çıkarmanın iyi bir yolu olabilir.

Otoyoldan ayrılıp çiftliğe giden yola saptım. Zack bana eski çiftlik evinin yanından geçerek kardeşi Josh'un neredeyse on yıl önce inşa ettiği eve giden yolu takip etmemi söyledi.

Yol asfalt değil ama bakımlı ve çukurlardan arındırılmış. Josh'un evinin önüne park ettiğimde Zack'in oğlu Seth'in peşinde siyah bir labradorla evden çıktığını görüyorum.

"Hey, Seth. Muhtemelen beni hatırlamıyorsundur. Ben Liam, babanın eski bir arkadaşıyım."

"Oh, selam. Evet, babam geleceğini söyledi. O ve Josh Amca içeride. İçeri girebilirsin."

"Kalmıyor musun?"

Tıpkı tek yumurta ikizi olan babasının ve amcasınıninkine benzeyen bir gülümseme takınıyor.

"Hayır, yaz için Glacier Park'ta staj yapıyorum. Bunun için üniversite kredisi de alıyorum."

"Aferin sana. Zack geçen gece senin çevre bilimine gireceğinden bahsetti."

"Bu doğru. Ben açık hava adamıyım. Bugün ayı pisliği ne yediklerini öğreneceğim."

"Hazır başlamışken aylara da dikkat edin."

Seth başını sallar ve köpeğine gülümser. "Üzgünüm, Thor. Köpeklerin benimle işe gelmesine izin verilmiyor."

Thor sırt üstü yuvarlanıyor, bacaklarını havaya kaldırıp iyice ovuyor. Dili ağzından dışarı çıkıyor.

Seth köpeğin karnını kaşıyor, sonra beni takip etmesini işaret ediyor.

"Liam'la git oğlum."

"gel." Bacağımı okşuyorum ve dost canlısı köpek hemen bana doğru koşuyor. "Ona iyi bakacağım."

"İyi günler dilerim. Görüşmek üzere."

Seth el sallar ve son model Ford F150'sine atlar, sonra da yola .

Onu son gördüğümde çocuktı, ergen bile değildi. Ve şimdi üniversitede.

Kapıyı çalarken kendimi çok yaşlı hissederek başımı sallıyorum.

"Burada yaşıyorsun! Kapıyı çalmana gerek yok-" Minyon bir sarışın kapıyı açıyor ve sonra mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Özür dilerim. Sizi Seth sandım. Ben Cara, Josh'un karısıyım."

"Liam." Elimi onunkine uzatıyorum, o da sıkıyor ve beni içeri buyur etmek için geri çekiliyor. "Zack ve Josh buralarda mı?"

"Arka taraftalar," diyor başını sallayarak. "Zack, Seth'i kalması için ikna çalıştı ama parkta ayı kakası aramakla o kadar meşgul ki bizimle takılamıyor.

Küçük çocuklar bu hafta büyükanne ve büyükbabalarıyla takılacaklar." Bir yandan sohbet ediyor, bir yandan da beni evin içinden mutfığa doğru yönlendiriyor. "İtiraf etmeliyim ki, güzel ve sessiz oldu ve bu da çocukları ciddi işler yapmalıyız. Bu büyüklükte bir çiftliği işletmek tam zamanlı bir iş."

"Burada mı çalışıyorsun?" Ondan tamamen büyülenmiş bir şekilde soruyorum. Arkadaş canlısı, sevimli ve sadece... sempatik. Josh'ın onu neden kaptığını anlayabiliyorum.

"Oh, hayır. Çiftliğin başarılı olmasını istiyoruz." Göz kırpmıyor ve buzdolabına uzanıp iki şişe su alıyor ve birini bana uzatıyor. "Ben Cunningham Falls'ta öğretmenim. Bu yüzden yaz için izinliyim."

"Oh, güzel."

"Ve siz de kraliyet ailesinin güvenlik şefisiniz?" Meraklı mavi gözlerle beni izliyor.

"Burada, Montana'da, evet."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Yollarımızın daha önce kesişmemiş olmasına şaşırdım."

"Çocukken sadece yazları burada geçirirdim."

"Yardımlımı taciz mi ediyorsun?"

Zack'in sesiyle dönüyoruz.

"Onu yeni yeni tanımaya başlıyorum," diyor Cara, odadan çıkarken.

"Buna arkadaş canlısı olmak deniyor, Zack. Bir ara sen de denemelisin."

"Ben dost canlısıyım," diye mırıldanıyor Zack. "Hey, dostum, geldiğin için teşekkürler. Sinir bozucu baldızım üçüncü dereceden rahatsız ettiği için özür dilerim."

"Bunu duydum," diye sesleniyor Cara kaybolduğu koridorun sonundan.

Zack sırtarak, "Fısıldamıyordum," diye karşılık veriyor. "O kadını taciz etmeye bayılıyorum. Arka taraftayız. Beni takip edin."

Sürgülü cam kapıdan geçip güverteye çıkıyoruz. Josh açık havada bir masada oturuyor, dizüstü bilgisayarını açmış, yüzü asık.

"Ee, neler oluyor çocuklar?" Ben soruyorum.

"Lanet olası kaçak avcılarımız var," diye hırlıyor Josh. "Daha av mevsimi bile değilken, pisliğin teki hayvanları öldürmek için arazimize gelip duruyor."

"Şimdiye kadar geyik ve Kanada geyiği yakaladılar," diye ekliyor Zack. "Kameralarınız var mı?"

"Hayır," diyor Josh başını sallayarak. "Leşleri bulduk. Pislik herif ganimet olarak kafalarını almış."

Kanımın ısınmaya başladığını hissediyorum. Kaçak avcılar alçakların en alçağıdır. Avlanmayı çevreleyen yasalar var ve bu pisliğin yaptığı şey izinsiz girmeyi de içeriyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çok iyi bir güvenlik sistemine yatırım yapacağız." Zack'in sesi acımasız. "Kameralı. Ve ne alacağımız, kime kurduracağımız gibi konularda yardımınıza ihtiyacımız var."

"Buradaki operasyonunuz çok büyük. Bunu yıllar önce yapmadığınıza şaşırdım."

"Arazinin uzak tarafına bazı kameralar yerleştirdik ama hızlı bir şekilde ulaşamıyoruz. İşleri oldukça basit tuttuk. Kahretsin," diyor Josh, güvertede yürümek için ayağa kalkarken. "Bundan önce kurtlardan ve diğer yırtıcı hayvanlardan kurtulduk. Ama insanlar, *kaçak avcılar*, tamamen yeni bir arena."

Çok iyi anladığım için başımı sallıyorum. "Yeni bir tehdit, yeni güvenlik önlemleri demektir. Kaç dönüm araziniz var?"

"Aşağı yukarı elli bin," diyor Zack.

"Kapsanacak çok yer var. Bütçeniz ne kadar?"

"İşi halletmek için ne gerekiyorsa," diyor Zack. "Kraliyet ailesinin göldeki evini donatmak ne kadara mal oldu?"

"Dört milyon dolar," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden.

"Tamam, bu biraz yüksek olabilir." Josh ensesini ovuşturuyor.

"Yarım milyona sana harika bir sistem kurabilirim."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Zack. "Bu herifin suratına bir yumruk atmak istiyorum. Bize bir servete mal oluyor."

"Geçen yaz o pisliğin kuzeydeki otlakta çitlere zarar verdiği zamanı hatırlıyor musun?" Josh kardeşine soruyor. "Bu yatırıma değecek."

"İnsanlar berbat," diye mırıldanıyor Zack.

"Ne kadar katıldığımı tahmin bile edemezsiniz," diye cevap veriyorum. "Kaçak avcılığın yanı sıra vandalizmle ilgili sorunlarla da karşılaşıyorsanız, bu yatırıma değer. Çiftlik hayvanlarını da takip edebileceğinizden bahsetmiyorum bile."

"İyi bir noktaya değindin," diyor Josh. "Ve ebeveynler. Buradan birkaç mil ötedeki küçük evlerde bizim ailemiz, teyzemiz ve amcamız var. O yöne bakan bir kamera onları da izlememize yardımcı olacaktır."

"Annem hoşlanmayacak," diyor Zack.

"Kameralar evlerin içini kaydetmeyecek," diye hatırlatıyorum onlara, "sadece dışını kaydedecek. Böylece, birinin arabası sıkışır ya da etrafta *istemediğiniz* bir vahşi yaşam varsa, bunu görebileceksiniz."

Josh, "Annem geçen kış bir dağ aslanıyla yüz yüze geldi," diyor. "Tamam, biz de varız. Bunun için kimi aramamız gerekiyor?"

"Onu sen aradın." Gülümsüyorum ve telefonumu çıkarıp kişilerime mesaj gönderiyorum. "Bir hafta içinde her şeyi halledip çalışır hale getirebilirim."

"Kahretsin, çok hızlısın."

"Benim işim bu. Sizce kraliyet ailesi güvenliklerinin sağlanması için bir ay beklemeye razı olur mu? Pek sanmıyorum. Bu konuda harekete geçebilir ve belki de önümüzdeki hafta sonuna kadar bir kaçak avcuyu videoya çekebiliriz."

"Harika. Teşekkürler, Liam." Josh elimi sıktı. "Bu küçük yatırımın parasını ödeyebilmek için gidip biraz para getirsem iyi olacak. Zack, öğleden sonra çitleri kontrol etmek için ellerle birlikte dışarı çıkıyorum."

Zack başını sallıyor ve Josh'un dizüstü bilgisayarını alıp içeri girmesini izliyoruz.

"Bunu hemen halledeceğim." Birdenbire bir sonraki hamlemden emin olamadığımı hissederek bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

"Minnettarım," diyor diğer adam. "Aklında başka ne var?" "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ben dün doğmadım. Kafanda bir şeyler dönüyor. Bunun hakkında konuşabilirsin."

Bileğimi diğer dizimin üzerine çaprazlıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

"Orduda yaptığın tüm o boktan şeyleri yaşayıp sonra da bu normal hayatla çıkmayı nasıl başardın? Bir eş ve çocuklar." kırıştırtıyor, düşünüyor.

"Çok berbat ettim, yalan söylemeyeceğim.

Seth küçükken, boktan bir babaydım. Hiç evde olmazdım. Annesi de boktan biriydi. Tanrıya şükür onu buraya bıraktı ve ben eve gelene kadar Josh ve Cara ona baktı."

"Ama sen kendini toparladın."

"Eninde sonunda." Başını kaşıyor ve merada otlayan atlara bakıyor. "Jillian hayatımda başıma gelen en iyi şey ve bu birkaç çocuğu olan bir adam için cesur bir ifade. Çocuklarımı seviyorum Liam. Ve sanırım yaşlandıkça babalık konusunda daha iyi oluyorum. Ama Jilly beni kendimden kurtardı. Gördüğümüz pislikleri, insanlığın en kötüsünü, ölümü gördüğünüzde..."

Gözleri benimkileri buluyor ve sessizce başımı sallıyorum.

"Onu yanında taşıyorsun. Asla gerçekten gitmez, Liam. Keşke sana aksini söyleyebilseydim, ama bu yalan olurdu. Hâlâ rüya görüyorum."

Gözlerimin şaşkınlıkla açıldığını hissediyorum.

"Eskisi kadar sık değil ama oradalar. Jillian'la bu konuda konuşmak, onun da dahil olmasına izin vermek yardımcı oldu. Çünkü kendi başıma yaptığım tek şey bunun beni içten dışa çürütmesine izin vermektir."

Zor yutkunuyorum. Tanrım, her kelimesiyle kendimi özdeşleştirebiliyorum.

"Peki ya güven sorunları?" Başını sallıyor ve dişlerinin arasından ısıklık çıkarıyor. "Konu güvene geldiğinde piçin tekiydim ve bunun bir nedeni de

Ordu ve kısmen de evlendiğim pislik yüzünden. Doğrusunu söylemek gerekirse Jilly'yi hak ettiğimi düşünmüyordum."

Ellerime bakıyorum. "Sen de bilmiyorsun."

"O lanet olası bir *prenses*." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Tabii ki onu hak etmiyorum."

"Öyle mi diyor?"

"Hayır."

"Bakın, bu beni ilgilendirmez ama biraz tavsiyeye ihtiyacınız var gibi görünüyor."

"Evet." Zack'in söyleyeceği her kelimeyi içime çekmeye hazır bir şekilde eğildim. "Sakın sıcıp batırma."

Göz kırpıyorum. "Bu mı?"

"Alacağın en iyi tavsiye bu. Eleanor'la olan ilişkin hakkında sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama Jilly ile yaptığım pisliği hatırlıyorum. Onu incittim ve bunu düşünmek bile beni öldürüyor. O yanlış bir şey yapmadı ve ben kendi yoluma çıkamayacak kadar kafam karıştı. Onu önemsiyor musun?"

Ellie'nin tatlı gülümsemesi, kahkahası ve zeki zekâsı aklımdan geçiyor. Çıplak ve altımda kıvranırken ne kadar inanılmaz olduğunu düşünemiyorum bile.

Kendimi utandırmak istemiyorum.

"Evet, onu önemsiyorum. Ama zaten batırdım, Zack. Bir müşteriye aşık oluyorum. O benim işim."

"Sen bir erkeksin, lanet bir robot değil. Onu pantolonunun içinde tutamadığın için mi tehlikede?"

"Hayır." Siktir et. Onun güvenliği benim önceliğim. "Ama sadece birkaç hafta daha burada kalacak. Sonra Londra'ya ve oradaki tüm sorumluluklarına geri dönecek ve ben hâlâ burada, Montana'dayım."

"Yani bu kısa süreli bir kaçamak mı?"

Bunu düşünmek bile dişlerimi kenetliyor. "Öyle olması gerekiyor."

"Ama öyle olmasını istemiyorsun."

"Kraliyet ailesinde benim için bir gelecek göremiyorum. Ben sadece sıradan biri değilim, aynı zamanda bir insanın görmesi gerekenden çok daha fazla ölüm ve yıkım görmüş berbat bir adamım. Yara izleriyle doluyum."

"Hepimizin yaraları var," diyor sessizce. "Senin prensesin bile. Sadece onları farklı giyiyoruz. Ve olsun diye söylüyorum, yaralar seni

Aşk. Eğer sevdiğiniz kişiye, soy ağacı ne olursa olsun, bundan vazgeçmezsiniz. Güven bana. Vazgeçersen sonsuza dek pişman olursun."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Teşekkürler, dostum."

"Ne zaman istersen. Burada her zaman hoş karşılanırsın, Liam. Güvenlik konusundaki yardımın için de teşekkürler. Minnettarım."

"Her zaman," diyorum, onun duygularını yankılayarak. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Geri dönsem iyi olacak."

* * *

Zack'le konuştuktan sonra kendimi daha hafif hissediyorum ve göl evine döndüğümde Ellie'yi bulup onu öpmek için sabırsızlanıyorum.

Ama önce adamlarımla görüşmem lazım.

Merkeze giriyorum ve Baxter'ı haftalar önce kovduğum Aaron'la birlikte video yayın masasında otururken buluyorum.

"Oluyor?"

"Ceketimi burada unuttuğum için geldim," diyor Aaron. "Baxter ve ben de öylece takılıyorduk."

"Pekala, iyi günler."

Uzaklaşmak için hamle yaptım ama Aaron beni durdurdu.

"Bekle. Liam, özür dilemek istiyorum. İş başında uyuyakalmamam gerektiğini biliyorum. Beni buraya sen getirdin ve ben bu fırsatı berbat ettim. Gerçekten özür dilerim. Daha iyisini yapabileceğimi sana kanıtlamak istiyorum."

Baxter, "Dışarıda bir şeyi kontrol edeceğim," diyor ve odadan çıkıyor. Aaron'a bu konuşma fikrini verenin büyük olasılıkla Baxter olduğunu biliyorum.

"Sana güvenebileceğimi bilmem gerek. Burada sadece sıradan bir güvenlik işiyle uğraşmıyoruz dostum. *Hayatları* koruyoruz."

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyor ve umut dolu gözlerle bana bakıyor. "Bunu tamamen anlıyorum ve burada iyi bir iş çıkarabileceğimi biliyorum Liam."

Bir kez başımı salladım. "İşine geri dönebilirsin, ama deneme *Bir* hata yaparsan atılırsın."

Sanki az önce ona bir milyon dolar kazandığını söylemişim gibi yüzü aydınlanıyor. "Evet!"

Teşekkür ederim. İlk vardiyam ne zaman?" "Yarın akşam. Saat altıda burada ol."

"Evet, efendim."

Aceleyle binadan ve Baxter geri gelir. "Onu tekrar işe almış olmalı, ha?"

"Yaptım. Umarım pişman olmam."

"Ben de öyle. Sana sorması için onu cesaretlendiren bendim."

"Hawaii'nin parasından daha yeni vazgeçtin," diye hatırlatınca yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Ama çocuğun yemek yemesi lazım. Sanırım göt." kafasını kaldırıp

"Umarım öyledir. Eleanor nerede?" "Kayıkhanede."

Başımı salladım ve kapıya doğru ilerledim. "Hey, patron?"

"Öyle mi?" Baxter'a dönüyorum.

"Orada dikkatli ol, tamam mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ne sen?" "Hiçbir şey.

Sadece dikkatli ol."

Başka bir şey söylemeden ayrıldım ve kayıkhaneye doğru yürüdüm. Evet, Baxter olayı çözdü. Adam çok zeki olduğu için bu beni şaşırtmadı.

Ayrıca ağzı sıkıdır.

Kayıkhanenin kapısının şifresini giriyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum.

Gerçi duysam da beni duyamazdı. Dairenin her yerinde bangır bangır müzik çalıyor ve müzik seçimine gülümsemeden edemiyorum.

Onu Neil Diamond hayranı sanmamıştım. *Sweet Caroline* binada bangır bangır çalarken, merdivenleri tırmanıp durdum.

Orada, mutfakta, Ellie kolsuz küçük bir sundress giyerek adanın etrafında dans ediyor. Şarkıya eşlik ederken sebzeleri doğruyor ve bir kaseye atıyor.

"Çok iyi! Çok güzel!" Küçük bir dönüş yapıyor ve sonra elini bir fırın eldivenine sokup kapıyı açıyor, ancak etraftan dumanlar yükseliyor. "Oh, kahretsin! Saçmalık. Talimatları harfiyen uyguladım."

Bir tava çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor, sonra da lavabonun üstündeki pencereyi açıyor. Tencerenin içinde ne vardı, hiçbir fikrim yok.

Artık siyah bir tuğla.

Ellie başını ellerine doğru eğiyor ve şakaklarını yoğuruyor.

"Şimdi baştan başlamak zorundayım. Yanmış domuz pirzolası yemek istemeyecektir."

"Hayır, muhtemelen yapmayacak."

Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve sevimli bir şekilde burnunu kıvırıyor.

"Sürpriz mi?" Omuzlarını silkiyor. "Sana yemek yapmaya çalıştım ama geri tepmiş gibi görünüyor. Salata tezgâhın üzerinde kendiliğinden yanmazsa hâlâ iyi olacaktır, ki bu noktada beni gerçekten şaşırtmaz."

"Ne yapıyordun?"

"Domuz pirzolası, elma kompostosu ve salata. Oh, ve patates kızartması. Kahretsin! Patatesler!"

Fırına doğru döner ve inler.

"Onlar da hayatta kalamadı. Görünüşe göre sadece salata var." "Pizza sipariş edebilirim ve ikisini de yiyebiliriz."

Bana gülümsüyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Bu bir randevu."

BÖLÜM 13

Bölüm 13

~ELLIE~

Keşke yarı kedi olsaydım, çünkü Liam bana böyle dokunduğunda mırlamak istiyorum. Elleri gömleğimin üzerinde, göğüslerimi avuçluyor.

"Çıkar şu lanet şeyi," diye nefes alıyorum, boynuma daha kolay erişebilmesi için başımı arkaya eğiyorum.

"Açıktayız," diye hatırlatıyor ama bana dokunmayı bırakmıyor. "Ama bu kör nokta için minnettarım."

Gülümsüyorum ve Liam'ın dudakları kulak mememe yaklaştığında dudağımı ısıyorum.

Liam beni aramak için dışarı çıktığında rıhtımdaki pergolanın altında kitap okuyor ve kendi işime bakıyordum. Bu artık rutin hale geldi. Beni dairemde bulamazsa, genellikle burada, meraklı güvenlik kameralarından gizlenmiş bu küçük köşedeyim.

Liam tamir etmeye zahmet etmedi. Bu bizim küçük sırrımız.

Ellerim sırtında özgürce dolaşüyor ve artık ürkmüyor bile. Geçtiğimiz hafta aramızda gelişen güven gerçekten harika. Daha açık, daha savunmasız oldu ve bu beni kalbimin derinliklerine dokundu.

Liam sadece seksi değil. Aynı zamanda baştan aşağı iyi bir adam.

Dudakları çene çizgimi sıyrıyor ve eli karnımdan aşağıya inerek şortumun üzerinde kayıyor. Beni şaşırtacak şekilde, bir parmağını etek ucunun altından sıcak merkezime doğru itiyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, kalçalarım hareket ediyor ve parmağını içime girmesi için davet ediyorum. "Liam."

"Tanrım, çok tatlısın," diye homurdanıyor ama sanki dinliyormuş gibi kafasını kaldırıyor.

Ve sonra ben de duyuyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Liam, benden uzaklaşıp bir metre kadar geriye oturarak.

Kıyafetlerimi düzeltiyor ve saçlarımı düzleştiriyorum. Ayak seslerinin yükseldiği yere doğru baktığımda yüzüme yayılan gülümsemeyi hissediyorum.

"Callum!"

Ayağa fırlıyorum ve ağabeyime sarılmak için koşuyorum. Beni sıkıca kucaklıyor ve ben uzaklaşınca kaşlarını çatıyor. Bakışları Liam'a kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Burada neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Burada ne işin var? Neden bana geleceğini söylemedin?"

" zaman sürpriz olmazdı, değil mi?" Liam'a doğru döndüm. "Biliyor muydun?"

"Elbette," diyor memnun bir gülümsemeyle. "Güvenliğim dün ekibiyle konuştu."

"Bana karşı bir komploymuştu." İki adama da sırıttıyorum. "Sizi gördüğüme çok sevindim. Sizi görene kadar evimi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

"Burada olmaktan mutluyum," diye yanıtlıyor Callum. "Umduğun gibi rahatladın mı?"

"Harikaydı," diye onu temin ederim.

Liam, "Merkezde birkaç şeyi kontrol edeceğim," diyerek Callum ve beni iskelede yalnız bırakıyor. Kanepeye yerleşiyoruz ve kendimi deli gibi gevezelik ederken buluyorum.

"Annem ve babam nasıl? Ve diğer herkes?"

"İyi gidiyorlar," diye yanıtlıyor. "Gideli o kadar da uzun zaman olmadı."

Londra'dan ayrıldığımdan beri o kadar çok şey oldu ki, sanki Montana'da aylardır.

"Peki sen neler yaptın?"

Callum gülümsüyor. "Birkaç hafta Paris'teydim, sonra da İskoçya'ya gittim. Londra'ya dönmem gerekiyordu ama aklımda sen vardın, ben de küçük bir yan yolculuğa çıkmaya karar verdim."

"Evet, çünkü Montana Londra yolunda." Gözlerimi deviriyorum ama ona minnettar bir gülümseme sunuyorum. "Geldiğine çok sevindim."

"Ben de öyleyim. Şimdi, sizi bulduğumda gerçekten neyi yarıda kestim?"

Neden bahsediyor olabileceğini bilmiyormuş gibi kaşlarımı çatıyorum. "Kesinlikle hiçbir şey. Gerçekten. Liam bana bazı konularda bilgi veriyordu ve güzel bir gün olduğu için toplantımızı burada, deniz kenarında yapmaya karar verdik."

Alt dudağını çiğneyerek sessizce beni izliyor.

"Saçmalıyorsun," diye devam ediyorum, onu başından savarak. "Ortada hiçbir şey yoktu."

"Madem öyle diyorsun. Birkaç gün önce Beau'ya rastladım." Kaşlarını çatmış. "Ne istiyormuş?"

"Seni soruyordu, iyi olup olmadığını merak ediyordu."

"Ben harikayım, bu onu ilgilendirmez. Beau sıkıcı, zorba, kendini beğenmiş bir herif ve onu bir daha görmezsem çok erken olacak. Bana dantelli külot göndermeye cüret etti."

Callum yüzünü buruşturur. "Bunun için özür dilerim. Benim hatamdı. Ondan ayrıldığını bilmiyordum, o da beni arayıp nerede olduğunu sordu."

"Bana birkaç farklı numaradan mesaj attı, eminim onu engellemiş olabilirim diye. O *normal* değil." Mırıldandım. "Beau iyi bir adam değil, Callum. Onun senin arkadaşın olduğuna inanamıyorum."

"Ben öyle bir şey demedim." Bir elini kaldırdı. "O bir tanıdık ve seninle ilgilendiği için ona karşı nazık davrandım. Onu çok iyi tanımıyorum."

"Onu tanımaya zahmet etme," diye cevap veriyorum ve Callum'un esnemesini izliyorum. "Berbat bir jet lag geçirmiş gibi görünüyorsun."

"Yaklaşık otuz saattir uyanık olduğumu sanıyorum. Saymayı unuttum."

"Şimdi uyuyamazsın, yoksa yarın bitkin düşersin. Gidip sana kahve almalıyız. Drips & Sips şehirde en sevdiğim yerdir."

"Genelde çay içerim ama bir ya da iki kahve içebilirim." Bana gülümsüyor. "Şu haline bak, yerel bir vatandaşı gibi uyum sağlıyorsun."

"Burayı seviyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Gerçek bu. Cunningham Falls'u seviyorum, özellikle de kayıkhanenin üstündeki küçük dairemi.

En çok Liam'la birlikte olmayı seviyorum ama henüz bunu kardeşimle paylaşmaya hazır değilim. Liam'ın sadece bana ait olmasını seviyorum.

"Ben varım o zaman," diyor Callum. "Bana şu harika kafeni gösterin."

* * *

Liam ve Callum'un özel güvenlik görevlisi David bizi kahve içmek için şehre götürürken kardeşime "Hava *inanılmaz*," diyorum. "Gündüzleri oldukça sıcak ama akşamları güzelce serinliyor. Ve konuşulacak pek böcek de yok."

Callum, "Sebastian muhtemelen haşere kontrolü yapıyordur," diye hatırlatıyor.

"Oh, elbette. Sanırım bunu düşünmemiştim."

"Genelde gereken bir şey değil," diye yanıtlıyor Callum. "Bu akşam koşuya çıkmak istiyorum, eğer sen de istersen David."

"Elbette efendim," diye yanıtlar David.

David yaklaşık iki yıldır Callum'un güvenliğini sağlıyor. Genç, çok formda ve atletik kardeşime ayak uydurabiliyor. Eğer Callum bir prens olmasaydı, muhtemelen profesyonel olarak rugby oynardı.

Fiziksel olarak çok formda.

İngiltere'nin en gözde bekarı olmasının nedenlerinden biri de bu. Onu sık sık azarlamaktan hoşlandığım bir şey.

Liam Drips & Sips'e yanaşıyor ve içeri giriyoruz. Öğleden sonra olduğu için içeride fazla müşteri yok, bu da beni mutlu ediyor.

Tezgâha yaklaşıyoruz Aspen arkasını dönüp bizi gördüğünde gülümsüyorum.

Hem bana hem de Callum'a gülümseyerek, "Bu güzel bir sürpriz," diyor.

"Kafeine ihtiyacımız var," diye bilgi verdikten sonra elimle kardeşimi işaret ediyorum. "Sanırım kardeşim Callum'la tanıştınız."

Aspen cevap vermek için ağzını açıyor ama Callum başını sallıyor.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Hızla göz kırpıyor ve gülümsemesi hemen kayboluyor. "Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

Buzlu kahvelerimizi ve Aspen'in fırından yeni çıkardığı taze kurabiyeleri sipariş ettikten sonra duvara dayalı bir masaya geçiyoruz.

"Sen buraya otur," diyor Callum, benim için bir sandalye çekerek. "Ben şuraya oturup manzaranın tadını çıkarmak istiyorum."

Oturdum, sonra neye görmek için arkamı döndüm.

Aspen.

"Ona öyle bakma," diye yalvarıyorum. "O benim *arkadaşım*."

Callum sadece kaşlarını sallıyor. "Meydan okuma kabul edildi, sevgili kardeşim."

Bıkkınlıkla iç çekiyorum ve Liam'a dönüyorum. "Sadece vur onu. Devam et, iznim var. Kafasından vur ki acı çekmesin."

Liam'ın dudakları mizahla seğiriyor ama emrime uymak için bir hareket yapmıyor.

"Killjoy," diye mırıldandım. "Ne kadar kalacaksın?"

"Henüz karar vermedim. Sadece takılabiliyim ve gelecek hafta devlet yemeği için seninle Londra'ya dönebilirim."

"Arkadaşıma eşeklik edeceksen olmaz."

"Ben göt *değilim*," diyor, yüzünde sahte bir aşağılama ifadesi var. "Ben çekiciyim. Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça ilginç bir adamım."

"Korkunçsun," diyorum başımı sallayarak, tam da Aspen kahve ve kurabiyelerimizi getirirken. "Teşekkürler Aspen, bunlar çok lezzetli görünüyor."

"Rica ederim," diyor ve omzuma vuruyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Aspen dönüp uzaklaşmadan önce Callum, "Bir şey kullanabilirim," diyor. Kadın derin bir iç çeker ve Callum'a döner. Yüz ifadesi hiç de dostça değil.

"Ne?" diye soruyor.

"Seni daha sonra yemeğe çıkarmaktan zevk duyarım. Ne dersin?"

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra sanki düşünüyormuş gibi dudaklarına dokunuyor. "Senin gibilerle yemeğe çıkmadan önce cehennemde soğuk bir gün geçireceğime inanıyorum."

Ona sahte bir gülümseme sunuyor ve sonra tekrar omzumu okşuyor.

"Ellie,

Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Kardeşimi şok içinde, beni de deli gibi kıkırdatarak bırakıp gitti.

Nefesimi tuttuğumda, "Bunun daha önce olduğunu hiç görmemiştim," diyorum.

"Ben de," diye mırıldanıyor Callum, kaşlarını çatarak kahvesini yudumlarken.

Telefonumu Chanel çantamdan çıkarıp somurtan kardeşimin fotoğrafını çekiyorum, sonra tekrar bir kenara koyuyorum.

"Bunu neden yaptın?"

"Bu önemli olayı belgeliyorum," diye bilgilendiriyorum onu. "İngiltere'nin en gözde bekarı olan kardeşime güzel bir kadın tarafından defolup gitmesi söylendi."

"Hiç nazik değilsin Eleanor," diyor.

Birkaç adım ötede duran ve kapıya odaklanmış olan Liam'a dönüyorum. "Kaba mıyım, Liam?"

"Hayır, hanımefendi."

"Gördün mü? Liam benim nazik olduğumu düşünüyor."

Callum, "O senin kardeşin değil," diye belirtiyor.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldıyorum ve kurabiyemden bir ısırık alıyorum. Biz bunlara bisküvi diyoruz ama Amerikalılar kurabiye diyor.

Adına ne dersiniz deyin, çok lezzetli.

Willa Hull oğlu Alex ile birlikte dükkâna geliyor ve bizi görünce el sallıyor. Willa, Nina'nın iyi bir arkadaşı ve Sebastian ile Nina'nın düğünü için Londra'ya geldi.

Harika bir iş kadınıdır ve bana karşı her zaman nazik olmuştur.

Willa masaya yaklaştığında, "Hâlâ şehirdesiniz," diyor. "Alex, seni Prenses Eleanor ve Prens Callum ile tanıştırmak isterim."

Küçük çocuğun gözleri şaşkınlıkla açılır. Annesine bakar.

"Gerçek bir prenses ve prens gibi mi?"

Willa başını sallıyor, Alex bize dönüyor ve sonra ikiye eğilerek bizim için selam veriyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Ekselansları."

Büyüleyici karşılmasına sahte bir aksan ekledi ve beni keyifle güldürdü.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Alex."

"Max'i havaalanından almadan önce bir şeyler atıştıracağız. Bütün hafta California'daydı."

Alex gururla, "Babam oldukça önemli biri," diyor.

"Evet, biliyorum," diyorum. "Eminim bu hafta onu özlemiştinizdir."

"Evet. Yarın tekneyle açılacağız. Tekneleri sever misin?"

Liam'la bakışıyoruz, en son ne zaman tekneye bindiğimi ve Liam'ın beni boğulmaktan nasıl kurtardığını hatırlıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, onların en büyük hayranı değilim, ama eminim çok güzel vakit geçireceksiniz."

Alex başını sallıyor ve Willa onun saçlarını karıştırıyor. "Hadi, gidip babanı alsak iyi olur. Seni görmek güzeldi, Ellie. Callum."

El sallıyoruz ve Willa siparişlerini vermek için oğlunu alıyor. Ben kardeşime dönüyorum ama o onları izlemeye devam ediyor. Aspen, Willa'nın söylediği bir şeye güldüğünde Callum'un gözleri önce şaşkınlıkla sonra da şokla dönüyor.

Başını öne eğiyor.

"Siktir."

"Ne?" Koltuğumda dönüyorum ama dışı bir şey görmüyorum.

Willa ve Aspen sohbet edip gülüşüyorlar. "Sorun nedir?"

"Onu tanıyorum," diyor. Boğazını temizliyor ve tekrar yukarı bakıyor. "Geçen yaz tekne kazasından sonra Sebastian'ın evine kahvaltı getirdikten sonra onunla yatmıştım."

"Callum." Arkama yaslandım ve dehşet içinde kardeşime baktım. "Sen tam bir pisliksin. Neyin var senin?"

"Bir yıldan fazla oldu," diyor savunmacı bir tavırla. Liam ve David'e bakar. "Bana yardım edin çocuklar. Bu çok uzun bir süre."

İkisi de cevap vermiyor ve ben ayağımı masanın altından fırlatarak Callum'un kaval kemiğine tekme atıyorum.

"Hey! Bu acıttı."

"Bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Tanrı aşkına Callum, neden hep benim arkadaşlarımla yatmak zorundasın? Hiç pantolonunun içinde tutamaz mısın?"

Bıkkınlıkla iç çektim.

"Yani, onun güzel olduğunu ve kızıl saçla bayıldığını anlıyorum ama o benim *arkadaşım*."

"Sadece bir yanlış anlaşılma oldu. Ondan özür dileyeceğim."

"Hayır, bırak öyle kalsın. Onun duygularını bir gün için yeterince incittin." "İşte tam da bu yüzden özür dilemek zorundayım," diye tekrarlıyor. Willa ve

Alex ön kapıdan çıkarken Callum masadan kalkıyor ve Aspen'in tezgahının arkasında durduğu yere doğru yürüyor.

Bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum ve her kelimeyi duyabilmek için daha yakına yürüyorum.

"Aspen," diye başlar Callum. "Sana büyük bir özür borçluyum. Otuz saat ayakta kaldıktan sonra uçaktan yeni indim ve-"

Aspen bir elini kaldırarak Callum'ın ağzının kapanmasını sağlıyor. Etkileyici. Adamı hiç susturamamıştım.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mıydı?"

"Evet, özür dilemek için," diyor ama Aspen başını sallıyor. "Duygularını incitmek istememişim."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye yanıtlıyor. "Sen beni incitmedin. Beni incitmek için egoist, kendini beğenmiş bir presten çok daha fazlası gerekir. Ayrıca, beni tanımıyorsun, unuttun mu? Neden umursuyorsun ki?"

"Şey, ben-"

"Bu retorik bir soruydu," diye araya giriyor. Onu alkışlamak istiyorum. Amerikalılar Aspen'e *belalı* diyor. "Şimdi, sizin için yapabileceğim başka bir şey yoksa, bugün erken kapatıyorum."

"Gidiyoruz," diyorum Callum'un kolunu çekerek. "Teşekkür , Aspen. Yakında bir araya gelelim, tamam mı?"

Bana gülümsüyor ve aptal kardeşimin bu kadar kısa sürede değer verdiğim bir arkadaşlığı mahvetmediği için hemen rahatlıyorum.

"Çok isterim, Ellie. Yakında sana mesaj atarım."

"Çok güzel." Callum'u kapıya doğru itiyorum. "Hadi gidelim."

Arabaya oturup eve dönmek üzere yola çıktığımızda kardeşime bakıyorum. Kaşlarını çatmış ayakkabılarına bakıyordu.

"Bunu hak ettin."

"Biliyorum."

"Hâlâ götün tekisin."

"Biliyorum."

BÖLÜM 14

Bölüm 14

~LIAM~

"Biri üzerimize yürüyebilir," diye fısıldıyor ve sonra köprücük kemiğinin sırtını yaladığımda iç çekiyor. Tüyleri diken diken oluyor ve dilimi yalamak için yalvarıyor.

Memnuniyetle.

Bahçede yavaş bir yürüyüş yaparak başladık. Burası ana evin diğer tarafında yer alıyor ve özellikle gül çalıları ve diğer çiçekler tam çiçek açmışken Ellie'nin en sevdiği yerlerden biri. Oturmak için yollar ve banklar var, Aspen ağaçlarının ortasında güzel bir su özelliğinden bahsetmiyorum bile. Ben bile gevşemek için güzel bir yer olduğunu kabul etmek zorundayım.

Özellikle de aynı anda Ellie'yi öpebileceksem.

Ama bu yavaş yürüyüş, bana nazlı bir bakış atıp elini kolumda gezdirdiğinde seksiliğe dönüştü. Dayanabildiğim tek şey buydu.

Callum üç gündür burada, bu da yetmiş iki saat boyunca Ellie ile pek yalnız kalamadığım anlamına geliyor ki bu tam anlamıyla bir işkence. Ama bugün tekne de nihayet kendimize ayıracak birkaç saatimiz var.

"Burada kameralar yok mu?" diye soruyor, etrafına bakarak.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, eğilip kulak memesini yalıyorum. "Ama bu da başka bir kör nokta oluyor."

"Güvenlikte bu kadar çok kör nokta olması gerektiğini düşünmüyorum," diyor ve soluna doğru adım atıyor. "Bu çok sorumsuzca görünüyor. İşinizde bundan daha iyi olduğunuzu sanıyordum."

"Şu anda durduğun yer kör nokta değil," diye sırtarak onu bilgilendiriyorum ve ona doğru uzanıyorum. "Buraya gel, ukala."

Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımın onunkilerin üzerine düşmesine izin veriyorum, şakacı bir şekilde ısııyorum. Gömleğimi yumruklarıyla kavırıyor ve ben onu hayatım buna bağlıymış gibi öperken bana tutunuyor.

Çünkü anlar oluyor ki, şu anda olduğu gibi, hayatım buna bağlıymış gibi hissediyorum. Ona doyamıyorum. Tüm hayatını

Yetişkin hayatım boyunca sabır ve tahammül üzerine çalıştım ama Ellie söz konusu olduğunda bu becerilerin hiçbirine sahip değilim.

Onu arzuluyorum.

O benim en büyük zayıflığıım.

Ve sonsuza kadar yanımda olmayacak, bu yüzden her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Birinin seslendiğini duyduğumuzda elimi gömleğinin altına sokmuş, ağzımı da onun ağzına dayamıştım.

"Ellie!"

Kollarımdan çekiliyor ve bana bakıyor. "Ben Callum," diye fısıldıyor.

"Bütün hafta bizi rahatsız edip durdu," diye homurdanıyorum ve ses yükselip yaklaştığında elini tutuyorum. "Hadi gel."

Ellie'nin kardeşinden kaçarken onu da peşimden sürüklüyorum. İkimiz de gülüyoruz ve arkamıza bakıyoruz, umarım bizi yetişkinlere özgü bir saklambaç oyunu oynarken görmez.

Evin etrafından dolanıp Ellie'nin dairesine kadar koşuyoruz. Sonunda nefes nefese kalmış bir halde birbirimize gülerek içeri girmeyi başarıyoruz.

"Bu da bir ilk," diyor nefes almak için duvara yaslanarak. "Daha önce hiç kardeşimden kaçmamıştım."

"Bahse girerim siz de güvenlik görevlinizle öpüşürken neredeyse hiç yakalanmadınız."

Duraklıyor ve sanki hatırlamak için biraz düşünmesi gerekiyormuş gibi başını eğiyor. Bir hırıltıyla ona uzandım.

"Tamam, beni yakaladın," diyor, tatlı parmaklarını saçlarıma sokarken yine kıkırdıyor. "Daha önce hiçbir güvenliğimle öpüşmemiştim."

"Aynen öyle." Onu omzuma aldım ve merdivenlerden yukarı taşıdım. Kıçıma tokat atıyor, ben de karşılık verip avuç içimi poposundaki yuvarlak küreye yerleştiriyorum.

"Ah." Ama kıkırdıyor, yani belli ki zerre kadar incinmemiş.

"Önce sen bana vurdun," diye hatırlatıyorum ve merdivenlerin başına geldiğimde onu yere bırakıyorum. Ben daha başka bir şey söyleyemeden aşağıda biri yüksek sesle kapıyı çalıyor.

"Ellie!"

"Onun olayı ne?" Ellie öfkeyle sorar. "Sen burada kal. Ben gidip cevap vereyim."

Bu kadının görüş alanının dışında olmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden merdivenlerde durup kapıya gidişini izliyorum, bir şeyler ters giderse diye silahım hazır.

Kapıyı kırıyor. "Ne istiyorsun? Ve neden deli gibi bağırıyorsun?"

"Hadi gidip yemek yiyelim."

"Gerçekten mi? *Bu* yüzden mi çılgılık?" "Acıktım."

"Hayır." Geri çekilip kapıyı kapatmaya çalışıyor ama Callum'un eli onu durdurmak için fırlıyor. "Meşgulüm, Callum."

"İyi o zaman." Derin bir iç çeker, suçluluk duygusu ağır

basar. "Teknede olduğunu sanıyordum?" Ellie sorar.

"Öğleden sonra fırtına bekleniyor."

Ellie anlayışla başını sallar. Geçen yıl Ellie ve Nina'nın tekne kazasına bir fırtına neden olmuştu.

Asla tekrar yaşamak istemediğim bir an.

"Bunca yolu seni görmek için geldim ve sen gerçekten beni öğle yemeği için geri mi çevireceksin? Kasabadaki lokantayı deneyelim. Ed's. Amerikan burgeri yiyebilirim."

Onu suçlayamam. Ed's bana göre şehirdeki en iyi yemeğe sahip.

İç geçiriyor ve sonra omzunu silkiyor. "Tamam. Hazırlanmam için bana on beş dakika ver, seninle evde buluşuruz."

"Zekice."

Callum sonunda gider ve Ellie yüzünü buruşturarak kapıyı kapatır.

"Üzgünüm ama o haklı. Beni görmek için uzun bir yoldan gelmiş."

"Sorun değil, tatlım. Kardeşin şehre beri taşaklarım morardı, birkaç saat daha ne fark eder?"

muhteşem küçük burnunu kırıstırıyor. "Mavi toplar nedir?"

Gülüyorum ve onu mutfaka kadar takip ediyorum. "Bir erkeğin tahrik olduğu ama rahatlayamadığı acı verici bir durum."

Gözlerini deviriyor, ben de sırtıyorum. "Oh, lütfen. Bence yaşayacaksın. Ayrıca, ailem bunu sana yapacaktır. Tüm yetişkin hayatım mavi toplarla yaşadım."

Gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Bu mümkün değil, bebeğim."

"Benim durduğum yerden değil."

* * *

"Tamam, neden herkes Ed'i benden sakladı?" Dairesine döndüğümüzde Ellie soruyor. Ellerini dolu karnının üzerinde ovuşturuyor. Fırtına dindiğinden beri Callum öğleden sonrasının geri kalanını kişisel koruması David'le birlikte teknede geçirmeye karar verdi. "Tıka *basa* doydum. Ama kesinlikle çok lezzetliydi."

"Şehirdeki en iyiler," diyorum onaylayarak. Ellie ile görevdeyken hiçbir şey yememek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Genellikle koruduğum kişilerin yemek yemesini izlemekle ilgili bir sorunum olmaz. Ben abur cubur bağımlısı değilim.

Ancak Ed'in burgerleri tamamen farklı bir hikaye.

Sanki yeni gelmiş gibi, "Sende hiç yoktu," diyor.

"Görevdeydim," diye hatırlatıyorum.

"Aç değil misin?"

"Açlıktan ölüyorum aslında. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim."

Kaşlarını çatıyor. "Sana şeyler sipariş edebilirdik."

Uzun bir süre onu izliyorum. "Sana bakan adamların sen yemek yerken yemek yemedikleri daha önce hiç aklına gelmedi mi?"

"Tabii ki yapmazlar. Çalıştıkları için protokol böyle. Ama sanırım aç olabilecekleri hiç aklıma gelmedi. Bu da benim korkunç görünmeme neden oluyor."

"Hayır, bu seni böyle şeyleri hiç düşünmek zorunda kalmamış ayrıcalıklı bir kadın gibi gösteriyor. Bu seni kötü bir insan yapmaz."

"Ekibimdeki hiç kimseyle seninle yaşadığım türden bir ilişki yaşamadım. Sadece seksten bahsetmiyorum elbette." Gülümsüyor ve sonra başını koltuğa yaslayıp düşünüyor. "Her zaman arkadaş canlısı oldum çünkü bir cadaloz değilim. Tabii ki personeli de insan olarak görüyorum."

"Ama onlar aynı zamanda çalışanlarımız. Dolayısıyla ilişkilerimiz her zaman profesyonel ilişkiler oldu."

"Kesinlikle," diye katılıyorum.

"Ben toplum içindeyken güvenliğin yemek yememesi ya da kraliyet ailesinin güvende olduğundan emin olmak *dışında* bir şey yapmaması beklenir."

"Çünkü profesyonel olarak uygun olan budur."

"Katılmıyorum. Şikayet etmiyorum."

"Biliyorum ama sanırım ne kadar şımartıldığımı yeni yeni fark ediyorum. O kadar çok şeyi hafife alıyorum ki, çünkü bildiğim tek şey bu. Ama açsın ve Callum'la en sevdiğin restoranda yemek yedik. Keşke yemeği paket yaptırmak istediğini söyleseydin. Bunu hiç de uygunsuz bulmazdım. Ve eminim Callum da aynı şekilde hissederdi. Hemen şimdi sana yemek sipariş etmeliyiz."

Hamburger ister miyim? Evet. Aslında, Ellie'nin kendisi dışında, şu anda daha fazla istediğim bir şey yok gibi görünüyor.

"Eğer bunu yaparsak, bugün tüm ekip için sipariş vermeliyiz," diye cevap veriyorum, düşünürken alt dudağının endişelenmesini izliyorum.

"Oh, bu harika bir fikir! Geçmişte de böyle şeyler yapmıştık ve bence takdirimizi göstermenin çok güzel bir yolu. Hadi yapalım o zaman. Sen herkesin siparişini al, biz de gidip getirelim."

"Bu senin eğlenceli bir yönün," diyorum ayağa kalkıp onu ayağa kaldırırken. "Sen tatlı bir kadınsın Eleanor."

"O kadar tatlı olsaydım, bunu biz hâlâ oradayken teklif etmeyi düşünürdüm."

"Reddederdim," diye cevap veriyorum ve burnunu öpüyorum. "Çünkü görevdeydim."

"O zaman sana bir hamburger alalım. Ama bana bir şey yok çünkü zar zor nefes alabiliyorum."

"Neden benimle gelmiyorsun?"

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve çıplak ayaklarını sandaletlerinin içine geri sokuyor. "Çok isterim."

Onunla birlikte karargâha gidiyorum ve kapıdan içeri girdiğimizde Baxter ve Bartlett masada duruyor. Bana başlarıyla selam veriyorlar ama Ellie'nin benimle olduğunu görünce ikisi de başlarını eğip "*Majesteleri*" diyorlar.

"Size bir sürprizimiz var," diyor Ellie gülümseyerek. "Sana geç bir öğle yemeği ısmarlamak istiyoruz. Ed's Diner'dan çizburger sizin için uygun olur mu?"

İki adam da şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. Bartlett, "Bu harika olurdu," diyor.

"Açlıktan ölüyorum," diye ekliyor Baxter ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"Sadece ne istediğinizi yazın, Liam ve ben sizin için gidip getireceğiz. Burada kaldığım süre boyunca benim için yaptığınız her şey için minnettarlığımın küçük bir göstergesi. Her zaman yukarıda ve öteye gidiyorsunuz ve bu fark edilmedi."

Bartlett ve Baxter'ın yüzleri kızarıyor, bu da beni güldürüyor.

"Tamam, tamam, kafaları yeterince büyük. Ne istediğinizi yazın.

Yakında geri döneceğiz."

Baxter bir kaleme uzanarak, "Bana ne istediğinizi söyleyin," diyor, "ben de oraya vardığınızda hazır olması için haber vereyim."

"İyi fikir. Double çizburger, büyük boy patates kızartması ve çikolatalı milkshake." "Ben de," diyor Baxter.

"Üç tane," diye ekliyor Bartlett. "Ve teşekkür , bayan."

"Benim için bir zevk."

* * *

"Sanırım artık buraların gözdesi sensin," diyorum birkaç saat sonra, yemekler getirilip yenildikten ve Ellie'yle onun dairesinde yalnız kaldıktan sonra.

"Favori olmak çok hoşuma gidiyor," diyor gülümseyerek. Telefonuyla mesajlaşıyor. "Callum bir süreliğine dışarıda olacak. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama birkaç saat daha dönmeyeceğini söylüyor."

Bana kirpiklerini kırptırıyor ve çıplak bacağıyla kucağımı örtüyor. Kısa şort giyen Ellie'ye bayılıyorum.

Tamam, Ellie dönemine bayılırım.

"Yalnız kaldığımızda ne yapalım?" diye soruyor.

"Sanırım poker oynayabiliriz."

Sırıttıyor. "Ya da onu dürtme oyunu oynayabiliriz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sonra kahkahayı basıyorum. "Dürüstçe söyleyebilirim ki, o küçük seksi ağzından böyle bir şey çıkmasını hiç beklemiyordum." "Zeki olabilirim." Burnunu çekiyor ve kendini kucağıma atıyor.

Ben. "Neden derslerimize geri dönmüyoruz? Ana üsse çoktan vardığımızı biliyorum ama orada atladığımız dersler olmalı."

"Aslında birkaç tane."

"Anlat." Bana doğru yerleşiyor ve sikim hemen . Ellie'nin sırtışı hızlı ve memnuniyet dolu. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Oral dersi atladık." Onu kolayca kaldırıyorum ve pozisyonlarımızı değiştiriyorum, onu kanepeye yatırıyorum ve yanında diz çöküyorum. "Bu da çok önemli bir ders."

"Bunu kapatmamız gerekiyor." Sanki bu dünyadaki en önemli şeymiş gibi ciddi.

Prenses Eleanor beni gülmekten kırıyor.

Eğildim ve ağzımı atletinin üzerinden meme ucuna götürdüm, beyaz pamuğun altında büzülmesini izledim.

Sütyen giymiyor.

Ellie özel hayatındayken fazla bir şey giymiyor ve bu da bir erkeği dizlerinin üzerine çökertmeye yetiyor.

Bir parmağımı karnının ortasından aşağı doğru sürüklüyorum ve şortunu açıyorum. Bana sormadan kalçalarını kaldırıyor, kötü bacaklarından aşağı indirmesine yardım etmemi ve omzumun üzerinden atmamı istiyor.

O ilk karşılaşmamızdan beri birkaç kez daha seks yaptık ama o zamandan beri onu önümde bir ziyafet gibi yaymamıştım.

Bu çok saçma.

Ellie aniden gibi elini indiriyor, ben de elini tutup parmak eklemlerini öpüyorum ve ona gülümsüyorum.

"Çok güzelsin."

"Oldukça açıktayım."

Başımı sallıyorum, gözlerimin onu boydan boya dolaşmasına izin veriyorum. Üzerinde o beyaz atletten başka bir şey yok ve ben onu yiyip bitirmek istiyorum.

Ama elimdeki derse bağlı kalmak zorundayım.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Görülmeye değer birisin, tatlım."

Dudaklarını yalıyor, alt dudağını ısıyor ve çıplak kalçasına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde beni izliyor.

Telefonu çalıyor ama başını sallıyor. "Görmezden gel."

Ağırdan alıyorum, dudaklarımın kalçalarında, karnının alt kısmında gezinmesine izin veriyorum. En çok istediğim şey *dışında* her yerde.

Yine de bu onun için hala yeni ve bu süreçte beni öldürse bile onu buna alıştıracam.

"Liam."

Ve işte orada, kanımı hızlandıran o gırtlaktan gelen hırıltı.

Elimin uyluğunun iç kısmından yukarı kaymasına ve kaygan açıklığının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Vücudunu davetkar bir şekilde kavislendirdiğinde, bacaklarını ayırdım ve lanet aklını uçurmak için yerleştim.

Başı yukarı fırlıyor ve ben onun sıcak yarığını klitorisinden sırlıslıkla açıklığına kadar yalarken mutlak bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

Tadı cennet gibi. Ya çıkardığı sesler? Nefes nefese, tiz iniltiler zaten sert olan sikimin fermuarımı daha da zorlamasına neden oluyor.

Burnumun ucunu klitorisinin üzerine sürüyorum ve bir parmağımı içine soktuğumda, muhtemelen daha önce hiç yaşamadığı bir orgazm yaşayarak olağanüstü bir şekilde patlıyor.

Meme uçları atletine doğru geriliyor.

Kalçaları dönüyor, benden daha fazlasını istiyor.

Sakinleştiğinde, dudaklarını bir kez daha yaladığında ve bana sıcak mavi gözlerle baktığında, kalbimi bu kadına tamamen kaptırdığımı biliyorum.

İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim ve hayatımda olacağını hiç düşünmediğim her şey o. Sadece otuz günlüğüne bile olsa.

Hak ettiğimden çok daha fazlası.

"Benim sıram," diyor ve bana doğru uzanıyor. Yan dönüyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece başının yanında oluyorum. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum ama yine de yapıyorum."

Tek yapması gereken bana dokunmak ve ben sakinliğimi kaybediyorum.

Kotumun düğmelerini açıyor, ben de kalçalarımın aşağı itiyorum, böylece sikim kalın ve ağır bir şekilde ona doğru sallanıyor.

"İşte böyle." Elini elime alıyorum ve şaftın etrafına sarıyorum, ona nasıl dokunulmaktan hoşlandığımı gösteriyorum. Bırakıyorum ve o da devam ediyor, derinin eliyle birlikte gerilmesini ve hareket etmesini hayranlıkla izliyor.

Daha yakına eğiliyor ve geçici olarak dilini dışarı çıkarıyor, nazikçe ucuna sürüyor. Çok erken boşalmamak için ellerimi yumruk yapıp yirmiye kadar saymak zorunda kalıyorum.

Tanrım, elleri büyülü.

Şimdi daha cesur, o pembe dudaklarını başımın etrafına sarıyor ve sanki bunun için doğmuş gibi ağzıyla bana masaj yapmaya başlıyor. Eli beni okşuyor ve bu hayatımda gördüğüm en seksi manzara.

"El, durmalısın bebeğim."

Başını sallıyor ve kaşlarını çatıyor. Durmuyor.

"Ağzına boşalmak istemiyorum."

ve hepsi bu kadar. tutamıyorum. Gözleri açılıyor ama öğürmüyor ya da tiksintiyle geri çekilmiyor. Memnuniyetle gülümsüyor ve benim

tamamen şaşkın, yutkunuyor.

Bunu ilk kez yapıyor ve yutkunuyor mu?

"Durmalıydın."

"Neden?"

"Çünkü ağzına boşaldım. Ya beğenmediysen?"

"Artık biliyorum. Hayatımda başıma gelen en iyi şey değildi ama iğrenç de değildi. Ve sana bu şekilde kontrolünü kaybettirmek oldukça eğlenceliydi. Bunu tekrar yapacağız."

Gülüyorum ve telefonum çaldığında kendimi uzaklaştırıyorum.

"Biri bize ulaşmaya çalışıyor," diyorum, telefonumu pantolonumdan çıkarıp ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Burası Londra.

"Cunningham."

"Bu Bernard." Kral'ın kişisel koruması. "Prensesin yarın akşama kadar hazır bulunması isteniyor."

"Onu oraya götüreceğim."

Telefonu kapattım ve Ellie'ye baktım. Orgazmdan dolayı hâlâ pembeydi. "Yarın seni eve götürmem gerekiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Ama birkaç gün daha gitmemem gerekiyor."

"Emirlerim var," diye cevap veriyorum, Ellie'yle son üç haftadır içinde yaşadığımız balonun etrafımda patladığını hissediyorum. "Karargâha gidip bir çanta hazırlasam ve adamlarıma bilgi versem iyi olacak. Yarın sabah yola çıkacağız."

"Babamı arayacağım," diyor şortunu çekiştirerek. "Bir sorun olmalı."

Bir süre onu izliyorum ve sonra yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öpüyorum. Sonra geri çekiliyorum ve göğsüm ağrımaya başlamış olsa da ona gülümsüyorum. "Birkaç saat içinde geri geleceğim. Hiçbir yere gitme, tamam mı?"

"Tamam."

Aceleyle merdivenlerden indim ve tam dışarı adım atmıştım ki fermuarımı çekmediğimi fark ettim. Bunu yapıyorum ve arkamı döndüğümde Callum'u tam arkamda buluyorum.

Sikeyim.

Kaşları kalkıyor.

"Ee. Neler oluyor burada?"

Başımı sallıyorum ve yanından geçmek için hamle yapıyorum ama sesi beni durduruyor. "Liam."

Ellie'nin kardeşine döndüm. "Biliyor musun dostum? Eğer soruların varsa, kız kardeşine sormanı öneririm. Senin neyi bilmene hazır olduğunu bilmiyorum. Sana söyleyeceğim şey, bunun rızaya dayalı olmayan bir şey olmadığıdır."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor ben uzaklaşırken. "Saraya gitmek üzeresin ve oralarda bir yerlerde hâlâ giyotinlerimiz var."

Omzumun üzerinden el sallayıp yürümeye devam ediyorum. Callum belli ki Londra'ya döneceğimizi biliyor.

BÖLÜM 15

Bölüm 15

~ELLIE~

"Ekselansları, otuz dakika içinde inmiş olacağız."

Hoparlör sisteminden pilotumuzun sesi tiz geliyor. Cevap vermedim. Callum sandalyesine uzanıyor ve bir düğmeye basıyor.

"Teşekkür ederim Richard," diyor.

Callum hiç gergin değildir. En azından ben onu neredeyse yirmi altı yıldır hiç böyle görmedim. Tanıdığım herkes kadar kendinden emin.

Ama şimdi gergin. Tüm uçuş boyunca koltuğunda kıpırdanıyor, saati kontrol ediyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Bu onun yapacağı bir şey
değil. Hepimiz
endişeliyiz.

Dün akşam saraydan gelen telefonun ardından babamın direkt hattını aradım, ancak cevap veren kardeşim Frederick'ti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Önce senin ve Callum'un gelmesini tercih ederim, sonra birlikte bir aile toplantısı yapabiliriz."

"Sebastian nerede?"

"O ve Nina da yoldalar."

Sertçe yutkundum. Freddy'nin sesi yorgun geliyordu.

"Gitti mi?" "Hayır. Sadece buraya gel Eleanor."

Ve kapattı. Bu sabah ilk iş Montana'dan ayrıldık.

Liam dün gece benimle kaldı. Bana sarıldı ve ikimiz de bu konuda konuşmasak da birlikte geçirdiğimiz özel zamanın sonuna geldiğimizi biliyorduk.

Babam için endişeleniyorum ve aynı zamanda üzülüyorum. Bu duygular için kendimi bencil hissediyorum ama elimde değil.

Uçağa bindiğimden beri Liam güvenlik görevlisi rolünü üstlendi. Saraydan biriyle telefonda konuşuyor, sonra da David'le görüşüyordu.

Bana doğru bakmadı bile.

Kesinlikle bana dokunmadı.

Eğer akliselim davranırsam, yapılacak en doğru şey de bu. Kardeşim ve güvenliği bizimle birlikte, iki pilot ve bir uçuş görevlisinden bahsetmiyorum bile. Ama onu şimdiden özledim. Elimi tutmasına ve bana güven vermesine ihtiyacım var.

Sadece korumam olarak değil, sevgilim ve arkadaşım olarak yanımda olmak.

Londra altımızda yükseliyor ve birkaç dakika içinde güvenli bir şekilde yere iniyoruz. Hangarımıza taksi yapıyoruz ve Callum ile David bizden önce uçaktan iniyorlar.

Takip etmeden önce Liam beni kenara çekip güçlü bir sarılma için kollarına alıyor. Neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Buna ihtiyacım vardı."

"İyi misin, bebeğim?" Sırtımda daireler çiziyor. Basit bir dokunuşla beni rahatlatabiliyor ve üzüldüğüm şeyin tam da bu olduğunu fark ediyorum. Onu kaybetmeye hazır değilim.

"Hayır," diye fısıldıyorum ve sertçe yutkunuyorum, keşke zamanı dondurup burada bir ya da iki saat kalabilseydik. Ama yapamayacağımızı biliyorum. "Babamın başına neler geldiğini bilmek istiyorum ve seni şimdiden özledim."

Bu son birkaç kelimeyi söylemek niyetinde değildim ama yine de ağzımdan dökülüverdiler. Ve bunun için üzgün olamayacak kadar dağılmış durumdayım.

"Buradayım," diye cevap veriyor alnımdan öpmeden önce usulca. "Phillip yeni doğan bebeğiyle birlikte hâlâ izinde, yani bir süre daha benimle kalacaksın."

"Kastettiğim bu değildi." Ama rahatladım. Phillip harika bir iş çıkarıyor ama Liam'dan ayrılmaya henüz hazır değilim. Montana'ya döndüğünde onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

"Biliyorum. Sonra konuşuruz, söz veriyorum. Hadi gidip neler olduğunu öğrenelim."

Arabalarımıza bindiğimizde -Liam ve ben birinde, Callum ve David diğerinde- saraya doğru yola çıktık.

Aile, yıllar boyunca birçok kez ziyaret ettiğimiz, havaalanına çok uzak olmayan bir malikânede, ancak oraya ulaşmak saatler sürüyormuş gibi geliyor. Sonunda kapılardan geçip bir arka kapının yanında duruyoruz. Kimsenin benim için arabanın kapısını açmasını beklemiyorum. Aceleyle kaputun etrafından dolanıp içeri giriyorum, Frederick ve eşi Anne bizi bekliyor.

"Nerede o?" Talep ediyorum. Callum bize katılıyor ve elini omzuma koyuyor.

"Dinleniyor," diyor Anne. Gözleri yorgun. Freddy de bitkin görünüyor. "Annen onunla birlikte."

"Ya Sebastian?" Callum sorar.

"Az önce geldiler," diyor Freddy ve kollarını bana doğru uzatıyor. Onlara doğru yürüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Her şey yoluna girecek ufaklık."

"Hepimizi korkuttun."

"İnanın bana, hepimiz korktuk. Salona gelin, hepinize bilgi vereyim. Sebastian ve Nina bizi bekliyor."

Eski evin içinden geçerek ikinci çayı için çoktan hazırlanmış büyük bir salona gidiyoruz ve ben bunu reddediyorum.

Aceleyle Sebastian'a gidip ona sarılıyorum, sonra da Nina'ya. Göz ucuyla Liam'ı görüyorum; David, Nick ve odanın karşısındaki diğer güvenlik görevlileriyle birlikte duruyor. Birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlar ve sonra kahverengi gözleri benimkilere kayıyor.

Bu iyi bir haber olmayacak.

"Tamam, hepimiz buradayız," diyor Sebastian sabırsızca, oturmayı reddederek. "Konuş bizimle."

Freddy zorlukla yutkunur. "Dün gece on bir sularında babam banyoda düştü. Duş almış ve yatmak için giyinmişti. Dişlerini fırçalamayı bitirdiğini ve yatak odasına gitmek üzere olduğunu düşünüyoruz. Annem düştüğünü duydu."

"Kafasını çarptı," diye devam ediyor Anne, konuşurken Freddy'nin elini tutuyor. "Makyaj masasının kenarına."

Nina ağzını kapatarak, "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Tabii ki hemen sağlık ekibi çağrıldı. Başının sol tarafında büyük bir çürük var ve birkaç dikiş atılması gerekti. Doktor hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi."

"Neden düştü?" Sebastian soruyor.

"Kalp krizi."

Göz kırpyorum, anladığımdan emin değilim. "Pardon?" Callum diyor ki.

"Kalp krizi geçirdi," diye tekrarlıyor Freddy. "Çok büyük bir kriz değildi ve anjiyoplasti ile stent takıldıktan sonra ek bir ameliyata ihtiyacı olmayacak. Ancak diyet ve egzersiz de dahil olmak üzere bazı yaşam tarzı alışkanlıklarını değiştirmesi gerekecek ama tamamen iyileşecek."

"Rahatça dinleniyor," diye devam ediyor Anne. "Annen yanından hiç ayrılmadı, Tanrı onu korusun."

"Bu basına sızdı mı?" Sebastian odayı adımlarken soruyor. "Hayır," diyor Freddy. "Basına açıklamadan önce bir iki gün bekleyeceğiz. herhangi bir açıklama yapmayacağım. Yanlış bilgi vermek istemiyorum."

Nina başını sallayarak, "İyi fikir," diyor.

"Onu ne zaman görebilirim?" Ayağa kalktım, yatak odasına doğru
Şim koşmaya hazırdım.
di.

"Onu şimdi görebilirsiniz."

Annemin sesiyle dönüp ona doğru koşuyorum ve onu kollarımla sarıyorum.

Beni kucaklayıp yanağımdan öpüyor. "Oh, benim sevgili kızım."

"Çok üzgünüm anne."

"O iyi olacak." Alnımdan öpüyor ve güzel yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırarak geri çekiyor. "Ama çocuklarımdan hepsi burada olduğu için çok mutluyum. Baban da mutlu olacak."

"Ben yukarı çıkıyorum," diyorum ve aceleyle merdivenleri çıkıp koridorda ilerleyerek odasına giriyorum. Bir hemşire beni durdurmaya çalışıyor ama onu görmezden gelip babamı arıyorum.

"Şey, merhaba."

Zayıf sesini duyunca gözlerim doluyor. Hemen yanına gidip kalçasının yanına oturuyorum ve elini tutuyorum. Babam hiçbir zaman büyük sevgi gösterilerinde bulunan biri olmadı ama umurumda değil.

Ölebilirdi.

"Hepimizi oldukça korkuttun." Yakalamak için uzandığında burnumu çektim.

Gözyaşı.

"Gözyaşlarına gerek yok, yavrum."

"Evet, gözyaşlarına ihtiyaç var," diyorum ve göğsüne yığılıyorum.

"Beni terk edersen ne yaparım? Sen genç bir ."

"Altmışlarımdayım Eleanor."

"Genç," diye ısrar ediyorum. "Kendine dikkat etmelisin."

"Ülkenin sana ihtiyacı olduğunu duydum zaten."

"Ülkenin canı cehenneme," diyorum, sabırsızlığım içime işliyor. "Bu görevle ilgili değil. Bu sefer değil. *Ailenin* sana ihtiyacı var, baba."

"Hiçbir yere gitmiyorum, sevgilim."

Kendisine bağlı kablolar ve kolunda bir serum olmasına rağmen, tıpkı çocukken yaptığı gibi bana uzun bir süre sarılıyor.

"Seni seviyorum baba."

Yıllardır ona *baba* demedim. Bu terimi hiç sevmezdi, çok sıradan olduğunu düşünürdü.

Ama alay etmiyor ya da beni azarlamıyor. Sadece başımı öpüyor ve sırtımı sıvazlıyor.

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

* * *

Bu akşamki devlet yemeğinde hangi tacı takacağına karar vermesine yardım ederken annem, "Ona iki kez gitmemesi gerektiğini söyledim," diyor.

Bir haftadır evdeyim ve her geçen gün babam daha da güçlendi ve sağlığına kavuştu.

Ama hepimiz bu sefer oturması gerektiği konusunda hemfikiriz.

Tabii ki inatçıdır ve selamlarını göndermeyi reddeder.

Annem Kraliçe Victoria tacına uzanıyor, ben de başımı sallıyorum. Bu her zaman onun favorisi olmuştur ve ona çok yakışıyor.

Evli olmayan bir kadın olarak resmi bir etkinlikte taç takamam. Ama benim zaten bir favorim var.

Cartier Halo tacı her zaman dikkatimi çeken bir taç olmuştur. Elbette zamanı geldiğinde hangi tacı takacağım Kraliyet'e bağlı olacak. Ben öldükten sonra, gelecek nesil kraliyet mensupları için kasaya geri konulacaklar.

Annemin tacı başına takmasına yardım ediyorum ve o da bana gülümsüyor. "Görünüşe göre hazırız. Çok güzel görünüyorsun, hayatım."

Payetli yeşil elbiseme bakıyorum ve gülümsüyorum. Kıvrımlarımı saran ama çok fazla tenimi göstermeyen bir denizkızı silueti.

Kraliyet ailesinin bir üyesi için uygunluk sınırını aşıyor, ama annem bir şey söylemedi, bu yüzden bu gece için işe yarayacağını varsayıyorum.

Bu, sarayın dünyanın dört bir yanından gelen devlet başkanları için her yıl düzenlediği bir akşam yemeğidir. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'ndan İsrail Başbakanı'na kadar herkes burada olacak.

Babam da sanki geçen hafta kalp krizi geçirmemiş gibi katılmaya kararlı.

Elbette dünyanın en güçlü liderlerinin önünde zayıflık göstermeyecektir. Bir yanımda bunu anlıyor elbette.

Ama keşke iyileşmek için daha fazla zamanı olsaydı.

Annem ve ben, ailenin geri kalanının beklediği üst kattaki aile salonuna kadar eşlik edildik.

Baldızlarım Nina ve Anne, elbiseleri ve taçlarıyla çok güzel görünüyorlar. Erkek kardeşlerim de smokinlerinin içinde yakışıklı.

"Çekici bir aile olduğumuzu söylemeliyim," diyor annem gülümseyerek. Babamın elini tutuyor ve o da yanağından öpüyor.

"Sana çekmişler," diyor ve ona göz kırpmıyor. "Hadi gidip misafirlerimizle tanışalım, olur mu?"

Güvenliğimiz çok fazla mevcut ama ihtiyatlı. Liam da smokin giyiyor ve bana yakın duruyor ama onunla koluma girip yürüyemiyorum ya da onu misafirim olarak kabul edemiyorum.

Henüz aileme ilişkimizden bahsetmedim. Utandığımdan değil, çekindiğimden.

Ya onaylamazlarsa?

İlişkimizi kendime saklayıp tadını çıkarmayı, altımdan çekip alınmasına tercih ederim.

Odaya girdiğimizde aile tanıtılır ve her bir misafiri selamlarız.

Sonunda oturup yemek yiyoruz, ki bu her zaman akşamın en kolay kısmıdır çünkü gerçekten sadece iki yanımdaki insanlarla konuşabiliyorum.

Yıllarca koçluk yaptığım için havadan sudan konuşma konusunda harikayımdır. Ama ben nefret ederim. Yemeğimizi bitirdikten sonra birbirimize karışırız.

Bu sevmediğim kısım. Bana sıkıcı geliyor ve kaçınılmaz olarak biri ilişki durumumu soruyor ya da beni *uygun* biriyle tanıştırmaya çalışıyor.

"Ellie."

İsmimi duyunca dönüyorum ve Gretchen'a gülümsüyorum, çok iyi tanımadığım ama benimle aynı sosyete çevrelerinde dolaşan bir kadın.

Gretchen'a güvenmiyorum, ki bu da çok uzak değil. Dedikodu yapmayı sever ve canı istediğinde pençelerini göstermekten mutluluk duyar.

"Merhaba, Gretchen."

"Seni görmek çok güzel."

Öpüşüyoruz ve sahte gülümsemeler sunuyoruz.

"Ve sen."

"Kolyen çok güzelmiş," diyor. "Bu Kraliçe Mary mi?"

"Öyle."

Gretchen kraliyet mücevherleri hakkında çok şey biliyor. Kendisi de takabilmek için kardeşlerimden evlenmeyi umuyordu. Sebastian her zaman onun favorisiydi ve geçen yıl Nina'yla evlendiğinde çok sinirlenmişti.

Gözü hala Callum'un üzerinde.

"Ee, ? Seni uzun zamandır görmedim."

"İyiym, teşekkür ederim. Yakın zamana kadar birkaç haftalığına Montana'daydım."

"O zaman bu her şeyi açıklıyor, değil mi? Beauregard'la ayrıldığınızı duyduğumda çok üzüldüm."

"Ayıracak pek bir şey yoktu." Servis tabağından bir flüt şampanya alarak uzanıyorum. Bu kadınla uzun süre konuşacaksam bunlardan birkaç tanesine ihtiyacım olacak. "O ve ben hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık."

"Yanlış anlamış olmalıyım." İncilerini sıkıca kavırıyor ve pişman görünmek için elinden geleni yapıyor, ama hepsi bir rol. "Özür dilerim."

Başımı sallıyorum ve şampanyamı yudumluyorum, yola devam etmeye hazırım. Liam yaklaşık bir metre arkamda ve her konuşmanın her kelimesini duyabiliyor. O duyabilecek mesafedeyken görüştüğüm ya da görüşmediğim diğer erkekler hakkında konuşmamayı tercih ederim.

Ama Gretchen'in işi bitmedi.

"O zaman yeni biriyle mi görüşüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır." Cevap kısa ve serttir. "Montana'daydım, Gretchen.

Tabii ki kimseyle görüşmüyorum."

"Ah, doğru ya. Umutsuzluğa kapılma, sevgilim. Biri çıkagelecektir."

"Neden umutsuzluğa kapılayım ki? Gencim, ünlüyüm ve zenginim. Endişelenecek hiçbir şeyim yok."

Ona göz kırpıyorum ve sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapamasına izin vererek uzaklaşıyorum.

Yorumum nezaketsizdi ama onu dinlemekten bıkmıştım. Ve nasıl Bana acıyormuş gibi davranmaya nasıl *cüret* eder?

Buna kesinlikle izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alıp odada dolaşmaya devam ediyorum, bir yandan dünyanın en önemli insanların bazılarıyla sohbet ederken bir yandan da gözüm babamın üzerinde.

Solmaya başlıyor. Yüzü solgun.

Yatağa gitmeli.

Ancak bunu tüm bu insanların önünde tavsiye edersem kafamı kestirebilir. Kendi adına bir basın açıklaması yapılmasına bile izin vermedi.

Şu anda iyi olduğunu ve vatandaşları endişelendirmeye gerek olmadığını söyledi. Onu ne kadar sevsem de, babam çok inatçıdır.

"Nasılsın, tatlı kız?" Nina yanıma sokulurken soruyor.

"Yorgunum." Ona gülümsüyorum. "Afrika seyahatin nasıldı?"

"Uzun zamandır yaptığım en iyi seyahattir. Bir filin doğuşunu gördüm. Bunu asla unutmayacağım."

"Sevindim."

"Liam'la aranızdaki bu şey ne zamandır devam ediyor?"

Kaşlarımı çatıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Liam Nina'nın sorusunu duymamış gibi davranarak odayı tarıyor.

Duydu.

"Neden bilmiyorum."

"Elbette." Sırıttırıyor ve dirseğiyle beni dürtüyor. "Ağzın sıkı ama cinsel gerilimi odanın öbür ucundan bile hissedebiliyorum."

"O lanet odaya girdiğimden beri onunla konuşmadım bile." "Ama onun sana nasıl baktığını görmedin," diyor usulca. "Eğer Bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım. Sebastian ve ben birkaç hafta daha burada olacağız."

"Teşekkürler."

Başını sallıyor ve Sebastian'ın durduğu yere doğru yürüyor. Kolunu Sebastian'ın koluna doluyor ve birbirlerine sevgiyle bakıyorlar.

Liam'la böyle bir özgürlüğe sahip olmak nasıl bir his olurdu? Onun hakkında hissettiklerimi kendime saklamak zorunda hissetmemek?

Harika, işte böyle hissederdim.

Buna neden sahip olmayayım ki? Liam harika bir adam. Annemle daha sonra onun hakkında konuşacağım.

Buna karar verdikten sonra odayı incelerken kendimi daha hafiflemiş hissediyorum. Babam tüm devlet başkanlarıyla toplu fotoğraf için poz vermeyi henüz bitirdi ve bazıları gitmeden önce krala en iyi dileklerini sunarak dışarı süzölmeye başladı.

Sağlığına rağmen babam bu partiden en son ayrılan kişi olacak.

Burada kalıp ona göz kulak olmak istiyorum ve görünen o ki tek göz kulak olan ben değilim. Sebastian, Freddy ve Callum da yakınlarda.

Babamızın etrafında nöbet tutan bir aile birliğiyiz.

Olması gerektiği gibi.

BÖLÜM 16

Bölüm 16

~LIAM~

Geçtiğimiz hafta boyunca Ellie'deki değişimi izlemek bir eğitim oldu.

Bu devlet yemeğinin salonunda çalışırken onu takip ediyorum. Birkaç metre uzakta duruyorum ama konuşmaları duyabileceğim ve gerekirse bir milisaniye içinde ona ulaşabileceğim kadar yakın kalıyorum.

Burası ve çevresindeki çılgın güvenlik önlemleri düşünüldüğünde bu ihtimal çok düşük, ama asla bilemezsiniz. Ben de bunun için buradayım.

Geçtiğimiz ayı birlikte geçirdiğim kaygısız, rahat kadın yavaş yavaş eriyip gitti, *Ellie*'yi de beraberinde götürdü ve yerine Prenses Eleanor'u bıraktı.

Hala nazik ve zeki. Esprili ve tatlı. Ama o farklı. Konuşma şekli bile daha gösterişli. Omuzları sert ve geriye çekik. Hareketleri ölçülü. Muhteşem yüzündeki gülümseme bu odadaki çoğu göğüs kadar sahte.

Henüz ne yapacağımdan emin değilim.

Ondan kopmuş hissediyorum. Onunla fazla vakit geçiremiyorum. Geceleri odasında ona katıldığımda ikimiz de yorgun düşüp birlikte uykuya dalıyoruz, ancak ertesi gün uyanıp rutine yeniden başlıyoruz. Ben güvenlik ekibini kontrol ediyorum, o da prenseslik görevlerine devam ediyor. Gelecek haftaki bağış kampanyasına hazırlandığı için telaş içinde olduğunu biliyorum.

Zaman akıp .

Partideki bazı insanlar ayrılmaya başlamıştır ama oda hâlâ doludur. Tam bir kişi Ellie'yi terk ederken, iki kadın daha ortaya çıkar. Biri, Ellie'nin daha önce konuştuğu Gretchen. Diğerini daha önce görmedim.

"Eleanor," diyor Gretchen gülümseyerek, "seni arkadaşım Vivienne ile tanıştırmak istiyorum."

"Ah, tanışmıştık," diyor Ellie ve sırıtıyor. "Nasılsın Vivienne?"

"Harika, teşekkür ederim."

Üçü bir arada dergilerden fırlamış gibi görünüyor. Ellie uzun, sarı saçlarını arkadan toplayarak göz kamaştırıyor.

yeşil elbise ona ikinci bir deri gibi yapıştı.

Daha sonra onu soymaktan zevk alacağım.

Gretchen daha uzun boylu, esmer ve dudığında Cindy Crawford tarzı bir güzellik işareti var. Elbisesi kırmızı, dekolte ve "*Bana bakın!*" diye bağıyor.

Vivienne'in kısa, koyu sarı saçları ve sade siyah bir elbise giymiş çok sayıda kıvrımı var.

"Eleanor," diye söze başladı Gretchen, "Vivienne ve ben korumanızın oldukça çekici olduğunu fark etmeden edemedik."

Vivienne kıkırdarak, "Sanırım Amerikalılar ona *atıştırma* derdi," diye ekliyor.

Tanrım, tam burada duruyorum. Bu kadınlar maaş bordrosundaki herkesin sağır ve dilsiz olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Ben ikisinden de uzağım.

"Yakışıklı, evet," diyor Ellie ve başını sallıyor.

"Gerçekten de mükemmel bir tek gecelik ilişki olurdu," diye devam ediyor Gretchen. Yüzümü ifadesiz tutmak için mücadele etmek zorundayım.

Vivienne, "Belli ki ilişki için uygun biri değil," diye katılıyor. "Ama, Tanrım, şu smokinin içini nasıl doldurduğuna bir bakın."

"Neden bir ilişkiye uygun olmasın ki?" Ellie sorar ve boş şampanya kadehini tepsiye bırakır.

Gretchen, "Bunun nedenleri oldukça açık," diyor.

"Onları bana açıkla," diyor Ellie. Yüzü sakın ama sandalyenin arkasını kavırıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Vivienne, sanki Ellie aptalmış gibi yavaşça konuşarak, "Sadece bir kaçamak için eğlenceli olacağını kastediyor," diyor.

İkisini de buradan atmak istiyorum.

Ellie Gretchen'dan gözlerini ayırmadan, "Ne demek istediğini biliyorum," diye cevap veriyor. Öne doğru bir adım atar ve Gretchen'in yüzüne birkaç santim yaklaşır. "Sen nazik bir kadın değilsin. Buraya, evime gelip beni ve buradaki herkesi yargılayabileceğini ve kimsenin sana bu küçüklüğünü söylemeye cesaret edemeyeceğini düşündüğünü biliyorum.

"Ama yapacağım. Bütün akşam beni yemledin ve artık yetti. Liam, şuradaki *atıştırma*, nazik ve iyi bir adam ve senin oynamaya çalıştığın oyunu dinlemeyi hak etmiyor. Sen *benim* evimde misafirsin Gretchen, tam tersi değil. Ve bir daha davet edilmeyeceğini söylediğimde bana güven."

"Ellie-"

"Benim adım Prenses Eleanor," diye cevap veriyor Ellie soğukkanlılıkla. "İyi akşamlar." Ellie bir kez başını sallıyor ve iki şaşkın kadının yanından uzaklaşıyoruz.

Ellie bana bir şey söylemek için dönüyor ama ben başımı bir kez sallıyorum. Tek söylediğim "Sonra," oldu. Daha sonra konuşacak çok şeyimiz var.

* * *

"Ayaklarım beni öldürüyor." Ellie topuklu ayakkabılarını çıkarıyor ve ayak parmaklarını oynatıyor. "Bir ay boyunca sandalet giymek cennet gibiydi. Bu ölüm tuzaklarını giymemeye alıştım."

Kravatımı gevşetirken "Sana çok yakışmış," diye cevap veriyorum. "Yine de hemen hemen her şeyin içinde muhteşem görünüyorsun."

Bana yorgun bir gülümseme sunuyor. "Hızlı bir duş alacağım ve makyajımı temizleyeceğim."

Prenses Eleanor'u yıka.

Başımı salladım. "Birkaç dakikalığına verandada oturacağım, biraz temiz hava alacağım."

Kaşlarını çatıyor ve başka bir şey söyleyemeden omuzlarını ellerimin arasına alıp uzun, yavaş bir öpücük için onu yukarı çekiyorum.

"Git duş al," diye fısıldadım. "Sonra beni dışarıda görmeye gel." "Tamam."

Uzaklaşıyor, arkasına uzanıp o cehennem kadar seksi elbisenin fermuarını açıyor. Bu akşam elbiseyi üzerinden çıkarıp onunla birlikte olmayı planlıyordum ama aklımda çok fazla şey var.

Ellie'nin mutfağına girip bir bardak su dolduruyorum, sonra da özel avluya açılan Fransız kapısını açıyorum. Oturuyorum.

Gökyüzü açık, ancak Londra'dan gelen ışık gürültüsü nedeniyle görebildiğim hiç yıldız yok. Montana'dan çok farklı bir dünya, orası kesin.

Ve bu sadece gökyüzü.

Geldiğimizden beri Ellie'nin dairesinde kalıyorum. Kraliyet ailesinin güvenlik şefi Charles ile konuştum ve isteksizce izin verdi. Bildiğim kadarıyla başka kimseye söylemedi.

Ve Ellie'nin henüz ailesine bir şey söylemediğini biliyorum, Callum'a bile.

Geçen hafta geldiğimizde konuşacağımıza dair ona söz vermiştim, ancak bunun için boş bir anımız olmadı.

Bu gece bitiyor.

Konuşmamız
lazım.

Suyumu henüz bitirmiş ve rahatlamaya başlamıştım ki Ellie kapıdan içeri giriyor, küçük yoga şortu ve turuncu atletikle temiz ve taze görünüyor.

Bir an için hâlâ Montana'da olduğumuza yemin ettim. İçim daraldı ve kalbim acıdı.

Elimi onunkine uzatıyorum ve onu kucağıma çekiyorum, orada kıvrılıyor ve yüzünü boynuma bastırıyor, derin nefes alıyor.

Nemli saçlarına bir öpücük kondurmadan önce "Güzel kokuyorsun," diye fısıldıyorum. "Bütün bunları yıkamam gerekiyordu," diye itiraf ediyor usulca.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Hayır." Kısa ve basit bir cevap. "Gretchen'a o şeyleri söylememeliydim."

"Ne zaman?"

Omuz silkiyor. "Her iki seferde de. Beni çok *sinirlendiriyor*. Geçen yıl Nina'nın gelin partisine katıldı ve sözde arkadaşlarının masasına, Nina'nın duyabileceği kadar yüksek sesle, Sebastian'ın çok geçmeden yatağına *geri döneceğini* duyurdu. Korkunç bir insan ve herkese tükürebileceği bu tür etkinliklerde her zaman bulunmasından nefret ediyorum."

"Neden hep o davet ediliyor?"

"Bir şekilde biriyle akraba ve adının önünde *Lady* var. Açıkçası onun hakkında pek bir şey bilmiyorum çünkü ondan hep uzak durdum. Ona güvenmiyorum."

Ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. "Ve senden özür dilemem gerekiyor."

"Neden?" Saçlarını omzunun üzerinden tarıyorum ve başparmağımla çenesine hafif daireler çiziyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Seni daha fazla savunmalıydım. Onlara sadece birlikte *olduğumuzu* söylemeliydim ve benimle birlikte olmak için yeterince iyi olmadığını ima ettiği için ona daha fazla öfkelenmeliydim. Ama onlara güvenmiyorum Liam. Hem de hiç. Onlar iyi kadınlar değiller, benim arkadaşlarım da değiller ve bu onları ilgilendirmez. Ayrıca, *aileme* senden bahsetmedim bile."

"El, yanlış değiller." Kaşlarını çatıyor ve ben başımı sallıyorum. "Senin için yeterince iyi değilim."

"Bu kesinlikle mantıksız."

"Öyle mi?" Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu ayağa kaldırıyorum, böylece ben de ayağa kalkıp avluyu arşınlayabiliyorum. "Sen Prenses Eleanor Wakefield'sın, ben de Liam, eski asker ve Montana'dan gelen berbat bir adamım. Bu dünyaya uymuyorum Ellie. Senin çalışanın olmaktan başka bir şey değilim."

"Kendine yeterince değer vermiyorsun," diye yanıtlıyor ellerini kalçalarına dayayarak. "Sen harika bir adamsın ve istediğim her şeysin Liam. Ailemle senin hakkında konuşmak istiyordum ama bu hafta zaman çok çabuk geçti. Ama artık bu sona erdi. Şu anda çatılardan seni ne kadar çok sevdiğimi haykırmaktan mutluluk duyuyorum."

Elimi tutuyor ve beni arkasından sürüklemeye çalışıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum, söyledikleri karşısında şoka giriyorum.

"Sen ne?"

"Bunu çatılardan haykıracağım." "Diğer kısmı."

Gözlerini kısıyor ve sonra bana yaklaşıp elini göğsümde gezdiriyor.

"Son birkaç haftadır yaşadığımız *her şeyi* yaşayabileceğimizi ve sana umutsuzca aşık olmayacağımı mı düşündün?"

"El-"

"Kısa sürede hayatımın en iyi parçası oldun Liam. Kolay olmayacağını biliyorum ve bu yapbozun çoğu insan için olduğundan daha fazla parçası var, ama bunu başarabiliriz. Çünkü seninle tanıştığımdan beri canlandım ve hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Birbirimize bağlı kaldığımız sürece buraya ya da *herhangi bir yere* uyum sağlayabilirsin."

"Seni hak etmiyorum Eleanor." Onu kendime doğru çektim ve sertçe öptüm. İşte aşık olduğum kadın bu, bu açık, çabuk gülümseyen, eğlenceyi seven insan benim bir parçam haline geldi. "Ben de seni seviyorum."

Yüzü aydınlanıyor ve kendimi evrendeki en şanslı adam gibi hissediyorum.

"Hemen şimdi gidip aileme söyleyebiliriz," diye teklif ediyor.

"Baban zaten bir kalp krizi geçirdi, onu uyandırıp bir kalp krizi daha geçirmesine neden olmayalım."

Gülüyor ama koluma vuruyor.

"Bu hiç komik değil. Kalp krizi geçirmez. Ama bana zarar verirsen seni öldürtebilir. Onlara söylemeden önce bunu bilmelisin."

Başımı sallıyorum, buraya geldiğimizden beri ilk kez ondan bu kadar keyif alıyorum. "Haklısın. Kendime nasıl bakacağımı bilmem iyi bir şey."

Dudaklarına gömüldüğümde sırtıyor ve inliyor, onu bütün akşam istediğim gibi kemiriyor ve yutuyorum.

Onu kollarıma alıp içeri götürüyorum ve kapıyı kapatıp kilitledikten sonra zengin yatak odasındaki büyük, kral boy yatağa taşıyıp şiltenin üzerine yatırıyorum.

Bu benim

Ellie'm. Benim.

Dizimi yatağa koyup üzerine sürünerek onu altıma yatmaya zorluyorum. Ellerim kollarından yukarı doğru kayıyor ve elleri başının üzerinde kenetlenmişken dilimin ucunu göğüs dekoltesindeki çukurdan köprücük kemiklerinin arasına, boynuna ve ağzına kadar teninin üzerinde gezdiriyorum.

"Harika kokuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Ben nasıl kokuyorum?"

"Benim." Çenesinden öperim. "Benimki gibi kokuyorsun Eleanor."

* * *

Daha önce bir kadının babasıyla tek başıma bir odada oturup soruları yanıtlamak zorunda kaldığım bir durumla hiç karşılaşmamıştım.

Dürüst olalım, kimseyle bu kadar ileri gitmesine izin vermedim. Eğer bir kadın beni ailesiyle tanıştırmakla ilgili sesler çıkarmaya başlarsa, işte o zaman kaçıp gitme vakti gelmiş demektir.

Sanırım bu tür bir şey için ilk seferimin lanet olası dünyadaki en güçlü adamlardan biriyle olması mantıklı.

Bir nefes veriyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve kralın ofisine giriyorum.

"Beni görmek istemişsiniz, Majesteleri."

Okuduğu kâğıtlardan başını kaldırıyor ve başını sallıyor. ". Gel, otur.

Kapıyı kapat."

Benden istenileni yaptım ve kralın karşısına oturdum.

Orta Doğu'da silah seslerinin ortasında kaldığımda bu kadar gergin olduğumu sanmıyorum.

Ellie'nin babası uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kızıninkiyle aynı renkte kısılmış gözlerle beni izliyor.

Daha küçük bir adam kıvranırdı.

Şanslıyım ki, düşmanla sorgulama durumlarında bulundum ve baskı altında kırılmadım.

Kral benim düşmanım değil. Ve bir elinde çıplak sırtıma vurmaya hazır bir kırbaç yok.

Bu Ellie'ye anlatmadığım bir hikaye. Belki bir gün.

"Bu sabah kızım ile bir konuşma yaptım," diye söze başladı ve sandalyesine geri oturdu. "Eleanor benim *tek* kızım, en küçük çocuğum ve belki de grubun en inatçısı."

Yumuşakça gülümsüyorum. Evet, .

"Annesiyle ve benimle seninle olan ilişkisi hakkında konuşmaya geldiğinde ona katılmamana şaşırdım."

"İstedim," diyorum hemen. "Aslında bunu tercih ederdim ama o seninle özel olarak konuşmak istedi."

Başını sallıyor. "Dik başlı," diyor yine. "Görünüşe göre kızım ile bir ilişki içine girmişsin."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Kaşlarını kaldırıyor. "O zaman bunu nasıl ifade edersiniz Bay Cunningham?" "İnanılmaz bir kadına aşık oldum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çünkü birçok nedeni var."

"Onun soyu da onlardan biri

mi?" "Bu çok aşağılayıcı."

"Kime?"

"Ona." Öne doğru eğildim. "Ellie sülüklere tahammül edecek bir kadın değil. Bu yüzden geçmişte önüne çıkarılan erkeklerin hiçbirisiyle ilgilenmedi. Çünkü *onu*, Kraliyet'in arkasındaki harika kadını istemediler. Onlar sadece kraliyet ailesiyle evlenmenin getirdiği prestiji istediler. Ve inanın bana, bu gerçeği ondan saklamadılar."

Kaşlarını çatıyor ve ben konuşmaya devam ediyorum.

"Senden kızın dışında hiçbir şey istemiyorum ya da hiçbir şeye ihtiyacım yok. Olduğu gibi. Ve eğer bu artık sizin tarafınızdan çalıştırılmayacağım anlamına geliyorsa, benim için de sorun değil."

Parmaklarını dudaklarında gezdiriyor. "Bu ailenin bir parçası olmak karmaşık. Uygunsuz. Ve bazen de aşağılayıcı. Bu basına yansıdığında, her gün takip edileceksiniz. Hayatınız artık özel olmayacak. Dolabınızdaki iskeletler sadece ortaya çıkarılmakla kalmayacak, sergilenecek,

haber programlarında ve dergilerde. İlişkiye girdiğiniz her insan, verdiğiniz her kötü karar gün ışığına çıkacak. Buna hazır değilseniz, şimdi Montana'ya geri dönmelisiniz. İşinizi kaybetmezsiniz."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki bahçelere bakıyorum. Ellie baldızlarıyla birlikte dışarıda, yeğenleriyle oynuyor.

Gülüyor, küçük bir kızı kucağına almış.

Sırtımı babasına dönerek, ona ordudaki geçmişimi, gördüğüm şeyleri ve işlediğim korkunç eylemleri anlatmaya başladım; savaş esiri olarak geçirdiğim zaman ve oradan kurtulmak için o adamların her birini nasıl öldürdüğüm de buna dahildi.

dikkat etmiyorum. Onun için güzel ya da kolay bir şey yapmıyorum. duymak.

Hikâyeyi bitirdiğimde, dönüp onun beni izlediğini ve dikkatle dinlediğini görüyorum. "Görüyorsunuz, ikimizin de vermesi gereken bir karar var," diyorum sonunda. "Çünkü sevdiği kişi *bu*, efendim."

"Eleanor'a tüm bunları anlattın mı?"

". " Sertçe yutkunuyorum. "Ona savaş esirleri kampından bahsetmedim. henüz."

Dudaklarımı yalıyor. "Diyorsun ki, bu işi yapmak isteyip istemediğime karar vermeliyim.

Zorlu geçmişinle kızımın birlikte olmak hoşuna mı gidiyor?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ciddiyetle durup onu izliyorum.

"Arkanda bıraktığın bir sürü çocukla birlikte bir sürü eski eşin yok.

Uyuşturucuya ya da borca bulaşmadın ya da-"

"İnsanları öldürdüm."

"Sivilleri mi?"

Çenemin titrediğini hissediyorum. "Hayır."

"Oğlum, sen savaştaydın. İnsanlar savaşta ölür. Ve bana hayatta kalmak için yapman gerekeni yapmışsın gibi geliyor."

Bir kez başımı salladım.

"Yani başladığımız yere geri döndük," diye devam ediyor. "Tüm bunları düşünmeli ve Eleanor'un hayatının bir parçası olma konusunda bir karar vermelisin."

Kaşlarımı çattım.

Kral iç geçiriyor ve bana katılmak için ayağa kalkıyor. Bir elini omzuma koydu. "Sen onurlu bir adamsın Liam. Ellie'nin kötü bir seçim yaptığını düşünmeme neden olacak hiçbir şey söylemedin. Eğer kızımın mutluysan ve daha da önemlisi *onu* mutlu ediyorsan, tek ihtiyacım olan bu."

Sertçe yutkunuyorum, az önce ona söylediğim onca şeyden sonra beni kabul etmeye istekli olduğu için rahatlıyorum.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Tüm çocuklarımın mutlu olmasını istiyorum. Beni şaşırtıyorlar ve bazen beklentilerimizi ayarlamamız gerekiyor. Ben inatçı bir adam değilim. Aslında, dışarı çıkmasına izin vermeyin ama ben sadece bir erkeğim. Kızımı seviyorum."

"Ve seni seviyor. Senin için endişeleniyor."

"O iyi bir kız," diyor memnun bir gülümsemeyle. "Hem akıllı bir kız. Eğer iyi bir adam olmasaydın, seni sevmezdi. Ve kesinlikle senin için savaşmazdı. Ve bilmelisin ki, bu sabah tam da bunu yaptı."

Zor yutkunuyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

Başını salladı ve son bir kez omzumu sıvazladı. Kral'ın ofisinden çıkıyorum.

Ellie'yi seviyor muyum? Evet, tüm kalbimle. Ama prensesle yaşayabilir miyim?

Asıl soru bu.

BÖLÜM 17

Bölüm 17

~LIAM~

Başka bir etkinlik. Başka bir smokin. Tamamen yersiz hissettiğim bir akşam daha.

Ancak bu sefer bir fark var. Bu gece, Ellie'nin son bir aydır planlamak için kışını yırttığı bağış gecesinde, ben onun eşiyim.

Güvenlik

değil. Onun
artı-biri.

Bütün akşam sorularla, bakışlarla, fotoğraflarla ve bakışlarla karşılaştık. Devlet yemeğinde olduğu gibi Ellie'ye yakın durdum ve ağzımı kapalı tuttum.

Hayatımda hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. Bu smokin kaşındırıyor. Yemekler yavan. Sohbet havasız ve sıkıcı.

Gretchen'in Vivienne'e, "Görünüşe göre tavsiyemi dinlemiş," diye alay ettiğini duyuyorum. "Söylemeliyim ki, böyle bir adama erişimim olsaydı, ben de onun peşinden koşardım. Şunun kışına bir bakın."

Ellie buna nasıl dayanabiliyor? Başka bir grup kadınla konuşuyor, içlerinden birinin söylediği bir şeye gülüyor.

En azından ben güldüğünü düşünüyorum. Daha önce ondan duyduğum bir ses değil.

Tıpkı geçen hafta olduğu gibi, bu da tanımadığım bir Prenses Eleanor. Katı, resmi ve sahte.

Görevde olmadığım ve Phillip sadece birkaç adım ötede olduğu için sert bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar verdim.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" Ellie'ye soruyorum, o da dönüp bana gülümsüyor.

"Bir kadeh şampanya istiyorum. Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum, dönüp Phillip'e bakıyorum ve monoton sohbete ve kaba yorumlara bir ara verip uzaklaşıyorum.

Oldukça kalın bir derim var ve buradaki herhangi birinin benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamıyorum. Bu aklımın ucundan bile geçmez.

Ama Ellie'deki değişim beni rahatsız ediyor. Burada neden bu kadar farklı davrandığını anlamıyorum. Özel hayatında olduğundan tamamen farklı biri.

İçkimi alıp yan kapıdan çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kendimi toparlamak için sadece bir dakikaya ihtiyacım var ve sonra Ellie kalmak istediği sürece onun yanında olacağım.

Ne de olsa ilişkiler uzlaşma üzerine kuruludur, değil mi?

Bira şişesinden sadece birkaç yudum alıyorum ve içeri girmek için dönerken şişeyi masanın üzerine bırakıyorum.

Duvara yaslanmış duran Phillip'e kaşlarını çatarak bakıyorum. Ellie görünürde yok.

"Hangi cehennemde o?"

"Tuvalet," diye cevaplıyor. "Hemen köşeyi dönünce."

O da köşede, kapının dışında duruyor olmalı. Diğer adamlar daha sonra konuşmak için aklıma bir not alıyorum ve aceleyle tuvalete gidiyorum.

Önümdeki manzara karşısında donup kalıyorum.

"Seni sevdiğimi söylemiştim." Bir adam Ellie'nin önünde durmuş, kolunu başının yanındaki duvara dayamıştı. "Sana hediyeler gönderdim. Haftalardır senden başka bir şey düşünmedim. Ortadan kaybolduğunda çok endişelendim, sevgilim. Beni farklı numaralardan mesaj göndermeye bile zorladın, sana ulaşmak için o kadar çaresizdim ki."

Ellie başını sallayarak, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyor. Ona acıma ve kızgınlıkla bakıyor. Korkmamıştı. İncinmiş de değil. "Beau, burada bir ilişki yok. Hiçbir zaman da olmadı. Ve sana özellikle seninle bir daha konuşmak istemediğimi söyledikten sonra *herhangi bir* numaradan benimle iletişime geçmeye çalışman sadece mahremiyetimi ihlal etmekle kalmıyor, kesinlikle ürkütücü."

Bekliyorum ve dinliyorum. Şimdiye kadar kendini

tuttu. "Hediyemi aldın mı?"

"Külot mu? Evet, aldım. Sonra parçalara ayırıp attım. Çünkü tıpkı senin gibi, bana gönderdiğin her şey çöp."

"Sen her zaman nankör küçük bir oldun," diye alay etti. Ben de bunu bekliyordum.

"Bu kadar yeter."

Beau'nun kafası kalktı ve bana kaşlarını çattı. "Sen de kimsin lan?"

"Fark etmez," diye cevap veriyorum. "Prensesi rahatsız ediyorsunuz ve yolunuza gitmeniz gerekiyor."

"Yoksa ne olur?" Beau şimdi yüzüme bakıyor, sert nefes alıyor. Viski kokuyor ve gözleri deli gibi bakıyor.

Bu adamın akli dengesi kesinlikle yerinde değil ve Eleanor'un yakınında bile olmamalı.

"Yoksa size dışarı kadar eşlik ederim."

Sırıttıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve sonra sanki kafasının üzerinde bir ampul patlıyor. "Sen onun takıldığı güvenlik elemanısın, değil mi?"

"Ben onun güvenliğıyim," diye onaylıyorum ve Phillip'in hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum. "Ve size şimdi gitmenizi ya da herkesin görmesi için kameraların önünde dışarı çıkarılmanızı söylüyorum."

"Sen bunu yapmazsın, seni değersiz bok parçası."

"Desteğe ihtiyacım var," diyor Phillip arkamdan ve Beau'nun dirseğini eline alıp onu koridordan sürüklerken izliyorum. "Bu sana prenesten uzakta son kez eşlik edişim, göt herif."

Ortadan kayboldular ve ben Ellie'ye döndüm. Öfke doluyum ve kendimi çaresiz hissediyorum. Ellie'nin isteğı üzerine bu gece silahımı yanımda getirmedim.

Çünkü görevde değildim.

O pisliğı kolayca dövebilirdim ama mesele bu değil. Aynı anda hem onunla olup hem de onu koruyamam.

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm," diyor. "Bu akşam burada olacağını bilmiyordum."

"Hadi gidelim."

"Yapamam." Bana kaşlarını çattı. "Liam, bu bağış toplantısına ev sahipliğı yapıyorum. Bitene kadar gidemem."

"Tamam. Ben geri dönüyorum. Burada işin bitince görüşürüz."

"Cidden beni burada mı bırakıyorsun? Beau'ya karşı yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir şey olmadı."

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. Başımı sallıyorum ve elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum.

"Bunu biliyorum. Ama burada daha fazla kalamam, El. Özür dilerim. Partinin geri kalanında iyi eğlenceler, kısa bir süre sonra görüşürüz."

Phillip'in onun yanına dönmesini bekliyorum ve sonra bir taksiye binerek saraya dönmek üzere ayrılıyorum.

* * *

"Burada işler böyle yürümüyor," diyor Ellie evine girer girmez ve ayakkabılarını çıkarıp en az beş santim boyunu kaybederek. "Benimle bir etkinliğe katılıp sonra da bensiz gidemezsin. Sen bana eşlik ediyordun, Liam."

Hayal kırıklığı içinde elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Ellie-"

"Beni utandırdın," diye devam ediyor, yaşam alanında tepinirken öfkeyle. "Gretchen ve Vivienne bütün gece ellerinin arkasından konuşarak ve bana gülerken harika vakit geçirdiler."

"Sana ne?" Kükrüyorum, sonunda her şeyden bıktım. "O titiz sürtüklerin senin hakkında ne düşündüğünü neden umursuyorsun? Onlar senin arkadaşın ya da ailen değil."

"Konuşacaklar," diyor. "Söylentiler yayacaklar ve basınla konuşacaklar. Medyanın diline düşeceğim." "Bir saat erken ayrıldığım için mi?"

"Evet!" Ellerini havaya kaldırır. "Evet, çünkü beni orada refakatçim olmadan yalnız bıraktın. Liam, bu bir çocuğun doğum günü partisi ya da arkadaşlarla özel bir akşam yemeği değildi. Güçlü duygular beslediğim bir amaç için bağış toplama galasıydı. O insanlardan *para* bağışlamalarını istiyordum. Ve sen gittin."

"Ayrıldığım için çok haklısın Eleanor. Orada perişan haldeydim. O insanların çocuk hastanesi umurlarında bile değil. Onlar görünmeyi, fotoğraf çektirmeyi ve kimsenin umurunda olmayan aptalca, anlamsız şeyler hakkında konuşmayı önemsiyorlar. O insanların etrafında olmaya nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum."

Durdu ve bana baktı. "Ben o insanlarım, Liam."

"Bu gece öyleydin," diye kabul ediyorum, ağzımdan çıkan her kelimeden nefret ederek. Böyle gerekiyordu. Sakin bir konuşma yapmamız gerekiyordu. "Seni tanıyamadım. Geçen hafta devlet yemeğinde de tanımamıştım. Prenses Eleanor, Ellie'den çok farklı bir kadın. Ellie'ye o kadar aşığım ki acımadan nefes alamıyorum."

"Prenses Eleanor mu? Bu konuda jüri kararını vermedi. Çünkü onun hakkında gördüklerim Ellie'den *çok* farklı."

"Sen neden *bahsediyorsun* ki?" diye soruyor, boşlukta volta *atarak*. "Şu anda ne kadar çılgınca konuştuğunun farkında mısın? Ben Prenses Eleanor'um."

"O zaman bir sorunumuz var."

Sertçe yutkunuyor ve tam ağlayacağını düşündüğüm anda yanakları öfkeyle kızarıyor. "Eğer doğduğum günden beri hazırlandığım işi yaparken beni görmeye dayanamıyorsan, o zaman haklısın Liam. Bir sorunumuz var. Her zaman Montana'da gördüğün kaygısız, tatilde bir kadın olamam. Benim bir işim var. Aslında oldukça sevdiğim bir iş."

Başımı sallayıp dolaba doğru yürüyorum ve onun galadan dönmesini hazırladığım çantayı alıyorum.

Beni tekrar dışarı çıkarken gören Ellie'nin gözleri açılıyor. Yanaklarını aydınlatan renk kayboldu.

"Liam, bunu konuşmamız gerek."

"Her zaman bu noktaya varacak, El. Ben uymuyorum. Sığmıyorum. sığmıyorum. Buraya. Bu senin ya da benim hatam değil, sadece iki farklı dünyadan geliyoruz. Ben bunu yapamam. Üzgünüm."

Ona doğru yürüyorum ve dudaklarımı alına bastırıyorum ve sonra, ayaklarım beni hala taşıyabiliyorken, dairesinden çıkıyorum ve güvenliğe mesaj atarak havaalanına bırakılmasını istiyorum.

BÖLÜM 18

Bölüm 18

~ELLIE~

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, kan kulaklarıma hücum ederken Liam'ın peşinden koşarak odadan çıkıyorum. Hangi yöne gittiğini bilmiyorum ama giriş kapısını açıp loş koridorda bir aşağı bir yukarı çılgınca arıyorum.

"Ekselansları."

Gece bekçisi yakınımda duruyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Nereye gitti? Liam nerede?"

"Sarayın ön girişine gitti, hanımefendi."

Daha fazla soru sormak için durmuyorum, sadece koşmaya başlıyorum, çıplak ayaklarım tokat atıyor, uzun balo elbisem etrafımda akıyor, sarayda, merdivenlerden ve koridorlardan aşağıya, ön girişe doğru acele ediyorum.

Lütfen. Lütfen hala burada olsun. Bu her şeyin sonu olamaz. Bunu tartışmalı, birbirimize bağırıp çağırmalı ve sonra çözmeliyiz. İşlerin böyle yürümesi gerekmiyor mu?

Ama kapıyı açtığımda, bunun faydası olmadığını gördüm. Çok geç kalmışım. Karanlıkta parıldayan kırmızı arka lambalar benden uzaklaşıyor ve araç ana yola dönüp görüş alanımdan çıkmadan önce ön kapılardan geçerek gözden kayboluyor.

Gitmiş.

Liam beni galada yalnız bırakmadı, *terk* etti.

* * *

Üç gündür evimden çıkmadım. Yemek teslim ama yenmedi.

Aç değilim. Kimseyi görmek istemiyorum.

Neredeyse hiç uyumadım ve da Liam'ı, onun kollarında olmayı ve vücuduma yaptığı gülünç derecede seksi şeyleri hayal ediyorum. Ve sonra uyanıyorum.

Ağlıyorum çünkü onun gittiğini hatırlıyorum.

Berbat durumdayım.

Kırık bir kalbin bu kadar acı verdiğini bilmiyordum. Etiniz vücudunuzdan koparılmış gibi hissettirdiğini. Her nefesin en kötü dışmanıma bile dilemeyeceğim bir işkence olduğunu.

Ya da Gretchen.

Onu özlüyorum. Ve ona kızgınım.

Kafamın çok karışık olduğundan bahsetmiyorum bile! Nasıl olur da bu kadar sevgi dolu ve özenli biriyken bir anda *ortadan kaybolur*?

Bağış toplantısından ayrıldıktan sonra çok utandım. Kendimi terk edilmiş hissettim ve acıyan bakışların hedefi oldum. Ellerin arkasından fısıldaşmalar ve sempatik gülümsemeler vardı. Ama sonra, eve döndüğümde onun çoktan çantasını topladığını ve ne söylersem söyleyeyim gitmeyi planladığını gördüğümde, yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim.

Ona kimin ihtiyacı var ki?

Dudağımı ısırıyorum ve oluşmak isteyen gözyaşlarına sessizce lanet ediyorum. , *ben*

ona ihtiyacım var.

Gözyaşlarımı fıralıyorum ve parmaklarımı salarım da gezdirirken yüzüm kızarıyor. Kirlenmiş. Yıkayacak enerjim yoktu. Ayrıca, burada kimse benim kendime acımamı izlemiyor.

İstedğim kadar kirli kalabilirim.

Birden kapım alındı.

Kaşlarımı çatarak delikten içeri bakıyorum ve kaşlarımın şaşkınlıkla kalktığını hissediyorum.

Annem, Anne ve Nina burada.

Kapıyı açıp onları içeri almak için geri çekildiğim de annem "Ah, hayatım," diyor. "Korkunç görünüyorsun."

"Teşekkür ederim anne."

"Seni günlerdir görmüyoruz," diyor Nina, beni tepeden tırnağa süzüyor ve gördükleri karşısında kaşlarını çatıyor.

Belki de dışındüğümde daha kötü görünüyordumdur. "Nick bana Liam'ın gittiğini söyledi," diye ekliyor Nina.

"Siz ve güvenliğiniz sarayda olup bitenler hakkında sık sık dedikodu yapar mısınız?" diye sordum.

"Oh, evet, herkes hakkında konuşuyoruz." Nina'nın sesi sakini ama alaycı.

"Dedikoduları daha da yaymak için annene ve Anne'e gittiğim de, gelip nasıl olduğunu görmeye karar verdik."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Beau haklıydı. Ben nankör bir cadalozum."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diyor Anne. "Bence sen yakın zamanda kalbi incinmiş bir kadınsın."

"Evet." Gözyaşlarımın geri gelmesini istemediğim için zorlukla yutkunuyorum. Liam'ın arabasının gözden kayboluşunu izledikten sonra ağlamaya başladım ve o zamandan beri neredeyse hiç durmadım. Bu çok sinir bozucu. "Montana'ya geri döndü."

"Sana nedenini söyledi mi?" Annem soruyor.

"Tabii ki yaptı." Gözyaşları şimdi kayboluyor ve yerini öfkeye bırakıyor. "Buraya uyum sağlayamadığını ve benim çoklu kişiliklere sahip olduğumu söyledi."

Odanın karşısındaki pencereye bakıyorum.

"Buna inanabiliyor musun?" Odada hışımla dolaşmaya devam ediyorum. "Prenses Eleanor ve Ellie'nin tamamen farklı iki insan olduğunu ve birincisi hakkında ne hissettiğinden emin olmadığını söyledi. Hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Belki de gitmesi en iyisi. Hayatımda böyle bir olumsuzluk istemiyorum. Beni seven bir adam istiyorum. *Her* şeyimle. İyisiyle kötüsüyle. Ki dürüst olalım, kötü olan o kadar da kötü değil aslında. Ben çok hoş bir insanım."

Çok heyecanlıyım ama diğerlerine bakıyorum ve bakıştıklarını görüyorum. "Ne?"

"Sana herhangi bir tavsiyede bulunmadan ya da fikirlerimizi söylemeden önce, sana bazı sorular sormama izin ver," diyor annem kanepeye yerleşirken. "Prenses olmandan nefret ettiğini mi söyledi?"

Kaşlarımı çatıyorum, geçen geceyi düşünüyorum. Bir kısmı bulanık, çünkü ona o kadar sevinmişim ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. İnatçı kafasına bir şey fırlatmak istedim.

"Hayır. Prenses kadından çok farklı olduğu için nasıl hissedeceğini bilemediğini söyledi. Ama-"

"Dur bakalım," diyor annem sakince. "Her zaman böyle hissettiğini mi ima etti? Yoksa sadece halka açık etkinliklerde olduğunuzda mı?"

Üç çift göz de bana sabitlenmiş, cevabımı bekliyorlar.

"Tüm bunlar bağış kampanyasından sonra ortaya çıktı," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Ama bana *o* insanların, yani misafirlerin etrafında nasıl olabileceğimi de sordu. Ben o insanların."

"Ben de bunu hep merak ederim," diyor Anne Nina'ya. "Diğerleri ona karşı nazık mıydı? Etkinliği kaçırmak zorunda kaldığım ve neler olduğunu göremediğim için üzgünüm."

"Benim yaşımdaki kadınlar berbat," diye cevap veriyorum. "Ve şimdi düşünüyorum da, konukların çoğu onu görmezden geldi. Benimle konuştular ve onu tanıştırdığımda merhaba dediler ama onunla pek ilgilenmediler."

"Böyle hissetmesine şaşmamalı," diyor Nina. "Dinle, hayatımın büyük bir bölümünde zengin ve ünlülerle birlikte oldum. Ailemin kim olduğuna bağlı olarak küçümsenmeye ya da sevilmeyle alışkınım. Bir reklamcı olarak, magazin basınına ve kamusal bir figür olmanın getirdiği tüm saçmalıklara da alışkınım."

"Yani, anlıyorsun-"

"Ve bunların hiçbiri beni kraliyet ailesinin bir parçası olmaya hazırlamadı," diye sözümü keserek devam ediyor. "Ellie, Liam hiç böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmadı. Bizden biriyle çalışırken bile gözlerden uzakta. Kulağa ne kadar korkunç gelse de kimse onunla ilgilenmiyor."

"Oh, devlet yemeğinde onu seks oyuncuğu olarak kullanmam önerildi," diyorum ve hepsinin şaşkın bakışlarını üzerime çekiyorum. "Tam onun önünde, yani yakışıklı olduğu için dikkat ediyorlardı. Berbat bir şeydi."

"Gittiğinde iki haftadır buradaydı," diye hatırlatıyor Anne. "Sen bunun içinde doğdun, Ellie. Bu hayat senin için normal. Ama itiraf etmeliyim ki kraliyet hayatına evlilik sayesinde adım atmış olan bizler için ciddi bir alışma süreci gerekiyor."

"Haklısın." Derin bir nefes alıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Hemen uyum sağlamasını bekleyemem ve daha sabırlı olmalıyım. Ama beni iki farklı insan olmakla suçlamak? Bu çok saçma."

"Ah, benim sevgili Eleanor'um." Annem kıkırdıyor ve ben ona kaşlarımı çattığımda daha sert gülüyor. "Sen çok zeki, çalışkan, harika bir kadınsın. Ama aynı zamanda gençsin."

"Ben çocuk değilim."

"Ben 'çocuk' demedim," diyor. "*Genç* dedim. Tabii ki Prenses Eleanor olduğunuzda farklı bir kişiliğiniz oluyor. Medyayı ve sadece sosyal olarak tanıdığınız kişileri kendinizden uzak tutmak için bir maske takmanız gerekiyor. Hepimiz bunu yapmak zorundayız. Ve belki de bu şekilde davranmak üzere yetiştirilmeniz ve bunun nedeninin size söylenmemesi, hatta bunun farkına varmanız size yapılmış bir kötülüktür."

"Hepimiz yapıyoruz," diyor Anne usulca. "Eğer yapmasaydık, herkes onların en iyi arkadaşlarımız olduğunu düşünürdü. Akıl sağlığımızı korumak için ince bir perde tutmak zorundayız."

"Gerçekten o kadar farklı mı davranıyorum?"

"Dürüstçe mi?" Nina sorar. "Evet. Öyle. Bu hemen fark ettiğim bir şeydi ve alışmak biraz zaman aldı. Üşüdüğünden ya da burnun havada olduğundan değil. Daha fazla tahammül ettiğini söyleyebilirim. Kendinizi daha farklı tutuyorsunuz. Çünkü dürüst olalım, bu bir iş. Belki de daha profesyonel olduğunuzu söylemek bunu ifade etmenin iyi bir yoludur. Eğer özel bir ortamda olsaydınız ve o korkunç kadınlar Liam hakkında o şeyleri söyleselerdi, onlara hadlerini bildirirdiniz."

"Yine de yaptım," diye itiraf ediyorum. "Sonrasında kendimi çok kötü hissettim çünkü bazı tepkiler olabileceğini biliyordum. O kadınlar korkunç. Gelin partindeki korkunç kızı hatırlıyor musun, Sebastian'la yattığını söyleyip duran? Adı Gretchen'dı bu arada."

"Ondan nefret ediyorum," diyor Nina. "O sadece mutsuz, kıskanç bir insan. Bu senin ya da benim hatam değil. Ya da Liam'ın suçu değil."

"Ve gelecekte de davet edilmeyecek," diye ekliyor annem, sesi sert. "Buna müsamaha göstermeyiz. Asla müsamaha göstermedik, göstermeyeceğiz."

"Hepiniz Liam'ın haklı olduğunu mu söylüyorsunuz?" Karnımdaki kurşun top büyüyor. Terlemeye başladım.

Tanrım, berbat hissediyorum.

"Kendinize işkence etmeyi bırakın," diyor Nina. "Hepimiz hata yaparız. Ve Liam Montana'ya geri dönmek yerine bunu seninle daha fazla konuşmalıydı. O burada kurban değil."

"Katılıyorum," diyor Anne. "Tabii ki özel hayatınızda daha rahatsınız," diye ekliyor. "Bu herkes için son derece normal. Ve belki de nasıl hissettiğini daha sakın bir şekilde açıklasaydı, siz de ona bunun sizin için normal bir hayat olduğunu açıklayabilirdiniz. Ama artık bunun farkında olduğunuza göre, daha dikkatli davranabilirsiniz."

Harika baldızıma deliymiş gibi bakıyorum.

"Ona öyle bakma," diyor annem. "İlişkiler, tüm ilişkiler, uzlaşma gerektirir. İletişim. Aşkın başlangıcı en kolay günlerdir. Hoşlanmadığımız bir şeyi görmezden gelmek kolaydır çünkü kara sevda olumsuz her şeyi gölgede bırakır. Görünüşe göre Liam tehlike işaretlerini görece kadar olgunmuş, sadece bunları size doğru şekilde iletmemiş."

"Ben bencil bir kadını," diye fısıldıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Her şey çok *iyiydi*. Haftalar ve haftalar boyunca aynı sayfadaydık, birbirimizden zevk alıyorduk. Gülüyorduk. Konuşuyorduk. Ve birdenbire bana

benim bu kadar özümde olan bir yanımla yaşayıp yaşayamayacağını bilmiyor. Bu beni çok şaşırttı."

Nina, "Onu da bir tane için attı," diye ekliyor. "Çünkü gitti." "Belki de beni sevmiyordur."

Anne başını sallayarak, "Korkmuş," diyor. "Sana nasıl baktığını hepimiz gördük, Ellie. Senin yanında ne kadar tatlı olduğunu. Aşk korkutucudur."

"Hâlâ ödüm kopuyor," diyor annem, hepimizi şaşırtarak. "Ve ben babanızla kırk yıla yakın bir süredir evliyim."

"Bu konuda nasıl bu kadar uzmansınız?" diye sordum. "Haritam ya da cankurtaran halatım olmadan kendimi kaybolmuş hissediyorum."

"Deneyim," diyor Anne.

"Hâlâ birbirinizi öğreniyorsunuz," diye ekliyor Nina. "Biraz zaman alacak ama sonunda buna tamamen değecek."

"Gidip onu bulmalıyım." Ayağa kalktım ve nereden başlayacağımı bilemeden bir daire çizdim. "Uçağı arayacağım ve hemen Montana'ya gideceğim."

"Hayır," diyor Nina, başını sallıyor ve sanki kötü bir koku varmış gibi elini yüzünün önünde sallıyor. "Yapacağın ilk şey duş almak. Ve saçını yıkamak."

"Ve bir şeyler yiyin," diye ekliyor Anne.

"Gerçekten duş almalısın hayatım," diye yalvarıyor annem. "Tamam. Duş al, yemek ye ve sonra uçağı bin."

Banyoya doğru acele ediyorum ve Anne'nin "Dişlerini fırçalamayı unutma!" diye bağırdığını duyuyorum.

* * *

Duş aldığımında, saçlarımı kuruttuğumda ve yemek yediğimde, uykusuz geçen günlerden dolayı o kadar bitkin düşmüştüm ki yatağı düştüm ve aralıksız dokuz saat uyudum.

O zamanı kaybettiğim için kızgındım ama Montana'ya aklım başımda olmadan gitmek akıllıca olmazdı. Günlerdir ortalıkta yoktu, birkaç saat daha geçirmenin bir zararı olmayacağını düşündüm. Ama bu sabah daha güneş doğmadan yola çıktık.

Phillip yanımda ama uçuş boyunca pek konuşmadı. İşinde harikadır ama hiçbir zaman çok konuşkan biri olmamıştır. Önceden arayıp Liam'a yolda olduğumuzu söylememesi için ona yalvarmak zorunda kaldım.

Birkaç saat daha kestirmeme rağmen uçuş her zamankinden daha uzun geldi. Daha fazla yedim ve pencereden dışarı baktım, Cunningham Şelaleleri'nin yakınına inip göl evine koşacağım için heyecanlıydım.

Beni gördüğüne sevinecek mi? Bana geri dönüp Londra'ya gitmemi söyleyecek mi?

Belki de önce aramalıydım.

Ama *oraya gitmek* için çok heyecanlıydım. Ve açıkçası, kendini hazırlamaya fırsat bulamadan beni ilk kez gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

O ilk bakış bana bilmem gereken her şeyi söyleyecek.

Sadece beni gördüğüne sevinmesi ve Montana'dan kırık bir kalple ayrılmamam için dua edebilirim.

Pilot hoparlörden "Yirmi dakika içinde iniyoruz, Ekselansları," diyor. Uzanıyorum ve cevap vermek için bir düğmeye basıyorum. "Teşekkür ederim."

Hadi inin!

Uçağın altındaki dağlar ve göller kesinlikle muhteşem. İsviçre ve Almanya'da birkaç kez bulundum ve bence Montana da en az onlar kadar güzel.

Sonunda, alçaldıkça alçalıyoruz ve tekerlekler piste değişiyor.

Yere indiğimizde bizi bir araba karşılıyor ve göl evine varmamız sadece on beş dakika sürüyor.

Birinin beni çıkarmasını beklemedim. Arabadan atlayıp merkez binaya koştum ve yumruğumla kapıya vurdum.

Hiç imtiyazlı değil.

Kapının açılması sadece bir an alıyor ve ben kocaman bir gülümsemeyle hazır oluyorum.

Ama Liam değil.

"Prenses Eleanor?"

"Oh, merhaba, Baxter. Liam'ı görmek istiyorum, lütfen."

"O burada değil." Baxter kaşlarını çatıyor ve Phillip ile benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Dün gece gitti."

BÖLÜM 19

Bölüm 19

~LIAM~

Tüm ağırlığımı veriyorum ama o lanet şey yerinden kımıldamıyor.

Duruşumu değiştirdim, anahtarı tekrar sıktım ve ittim. Bu sefer kamera yerinden oynamıyor, tabanı ikiye ayrılıyor.

"Orospu çocuğu." Homurdanıyorum ve anahtarı yere atıyorum, sonra terli alnımı koluma siliyorum.

Lazy K Çiftliği'nde, yakın zamanda meydana gelen bir rüzgar fırtınasında hasar gören bazı kameraları onarıyorum. Bu özel üniteler saatte elli mile varan rüzgarlara ve aşırı soğuğa dayanacak şekilde üretilmiştir, ancak Tabiat Ana geçen gece bize bir felaket yaşattı.

Aldırmadım. Ağaçların arasından uğuldayan öfkeli rüzgâr ruh halime uyuyordu. Londra'dan döndüğümünden beri tam bir pislik oldum. Baxter bile dün bana siktir olup gitmemi söyledi ve o tanıdığım en akli başında adamdı.

Geriye dönüp baktığımda, bunu hak ettiğimi biliyorum. Zack King beni arayıp bazı kameraların çalışmadığını söyledikten ve onları tamir edip edemeyeceğimizi sorduktan sonra onun kışını tekmeliyordum. Geçen gece Tabiat Ana'nın kötü davranması Baxter'ın suçu değildi.

Bu ünitenin tabanının ikiye ayrılmış olması benim hatam. Bu hafta içinde yeni bir tane sipariş edip değiştirmem gerekecek.

Telefonumu cebimden çıkarıp Zack'e özür dileyen bir mesaj attım ve kamerayı yanıma aldım. Bu sonuncusuydu, bu yüzden arabama binip tarladan geçerek beni çiftlik evlerinin yanından otoyola götürecek olan yakındaki toprak yola doğru sürüyorum.

Şehre döndüğümünden beri İngiltere'den o şekilde ayrıldığım için pişmanlık duyuyorum. Hayal kırıklığı ve belki biraz da korkuyla konuşmak yerine aklımı başıma toplamalı ve Ellie'yle oturup sakın bir konuşma yapmalıyım.

Ruhumun derinliklerinde onu hak etmediğimi biliyorum. Unvanı ne olursa olsun, benim için fazla iyi. O masum ve tatlı. Komik. Zeki.

Ve ben hasarlı malım. Cehennemî yaşamamış ve hala onun yükünü taşımayan birini hak ediyor.

O her şeyi hak ediyor.

Ama düşündükçe, onu hak etmememe rağmen onsuz yaşayamayacağımı daha iyi anlıyorum. Yaralı bir ayı gibi etrafımdakilere hırlayan bir adam kabuğuyum.

Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım. O beni sonsuza dek değiştirdi ve eğer onunla birlikte olmak basının sürekli müdahalesiyle, yabancıların küçümseyici yorumlarıyla yaşamamanın bir yolunu bulmam ve Prens Eleanor'a Ellie'ye yaptığım kadar iyi iltifat etmeyi öğrenmem anlamına geliyorsa, o zaman... bunu yapacağım.

Çünkü o uçağa adım attığımdan beri perişan haldeyim ve bu şekilde yaşanmaz.

Şimdi, umalım beni geri kabul etsin. Ayaklarına kapanıp özür diledikten ve onu deli gibi öptükten sonra tabii.

Evin kapısından içeri girdim, her zamanki yerime park ettim ve elimde hasarlı kamerayla merkeze doğru yürüdüm.

Kapıdan içeri girdiğimde Baxter bana yan gözle bakıyor. "Ben bir pisliğim," diyorum selamlarken.

"Evet."

Bir kez başımı salladım ve kamerayı masanın üzerine koydum. "Bunun için yeni bir taban sipariş etmem gerekiyor."

"Ona da mı götlük yaptın?"

"Evet." Buzdolabını açtım, bir enerji içeceği çıkardım, üstünü yırttım, sonra uzun bir nefes çektim.

Ben daha fazla özür dileyemeden, kamerada ikimizin de dikkatini çeken bir araba beliriyor.

"Kim o? Birini bekliyor muyuz?"

"Hayır," der Baxter ve telefonunu eline alarak çevrede çalışan Bartlett'i arar. "Evet, kapıda bir araç var. Kim o? Bir çağrı almadık. Zile basacağım."

Telefonu kapatır ve bir düğmeye basarak kapıyı açar. "Eee?"

"Bu Prens Callum," diyor Baxter omuz silkerek. "Kimse bize haber vermedi."

Kaşlarımı çatıyorum ve kapıdan çıkıp ana eve doğru yürüyorum. Ama ben içeri giremeden Callum binanın etrafında dolanıyor. Beni görünce el salladı ve

koşarak gelir.

"Sorun nedir?"

"Acil bir durum yok," diyor.

"Geleceğinizi bize haber vermediniz."

"Bir son dakika kararıydı." Omuz silkiyor ve onunla birlikte suya doğru yürümemi işaret ediyor. "Hadi konuşalım, olur mu?"

"Elbette." Ne için burada olduğunu dair içimde bir his var ama soru sormadan önce onu dinleyeceğim.

Ona nasıl olduğunu sormak için ölüyorum. Eminim onu son birkaç gün içinde görmüştür.

İskeleyle ulaştık. Kayıkhaneye bakamıyorum. Orada çok şey oldu ve bunu düşünmek göğsüme saplanan bir bıçak gibi.

"Gittiğini duydum."

Callum'a öyle bir bakıyorum ki aklından geçenleri söyleyene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim.

"Kıcına tekme basmamam için bana tek bir neden söyle."

"Sana bir sebep veremem."

"Ellie'yle pek konuşmadım," diyor sonunda. "Denedim ama beni içeri almadı. Bana kapısından defolup gitmemi söyleyene kadar bir sorun olduğunun farkında değildim. Ağlıyordum."

"Siktir."

"Sonra etrafa sormaya başladım ve Nick geçen gece aniden ayrıldığınızı söyledi."

Başımı sallıyorum, parmaklarımı ağzıma götürüyorum ve hak ettiğim sözlü dayaağı bekliyorum.

"Biliyorsun, onu geri kazanmak için küçük bir fırsat penceresi var."

"Sence kardeşin için doğru kişi ben miyim?"

Başını sallıyor ve omuzlarını silkiyor. "Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Evet, öyle."

"Senden hoşlanıyorum Liam. Bence sen iyi bir adamsın. Ve gördüğüm kadarıyla onu gerçekten mutlu ediyorsun - evinde ağlama olayını bir kenara bırakırsak. Benim onayıma ihtiyacın yok."

"Hayır, bilmiyorum. Haklısın."

"O yüzden şu lanet uçağa binin ve affedilmek için yalvarın ya da onu affedin ya da ikinizi yeniden mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapın."

Tabii onu istemediğine karar vermediysen. Bu durumda, burnunu kanatıp günüme devam edeceğim."

Bu düşünceye sırtıyorum ama Callum ellerini yumruk yapıyor ve ben de teslim olmak için benimkileri kaldırıyorum.

"Onu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. Ve beni buna ikna etmek için buraya gelmene gerek yoktu. Bunu düzeltmek için Londra'ya dönmeye çoktan karar vermiştim."

"Zekice." Omuzları gevşiyor ve sırtıyor. "Bu iyi haber o zaman."

"Ayrıca bu uzun yolculuğu sadece bu konuşma için yapmak zorunda değildin.

Bunu telefonda da yapabilirdik."

"Oh, yapmadım, dostum. Bu uygun bir yan işti. Buradayım çünkü aklımdan çıkaramadığım bir kafe sahibi var."

"Aspen mi?" Başını sallıyor, onun adını duyunca gözleri parlıyor.

"Aspen'e karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Oldukça önemli bir şey, evet. Benden nefret ediyor." Sırtışı genişliyor.

"Bu çok zekice. Eninde sonunda onu yıpratacağım."

"İçimden bir ses senden hoşlanmayan kadınlara pek sık rastlamadığını söylüyor."

"Nadir bir durum. Onu görmeye gideceğim ve onu biraz yıpratmak için elimden geleni yapacağım."

"İyi şanslar."

Elini omzuma koyuyor, tıpkı bir hafta önce babasının yaptığı gibi.

"Sana iyi şanslar dostum. Sanırım buna ihtiyacın olacak."

* * *

Londra'ya uçakla gidip gelmek tam bir baş belası.

Uçuş uzun ve yorucu, tek istediğim Ellie'ye dönmek olunca daha da yorucu oluyor. Onu görmem *gerek*.

Charles ve ekibine yolda olduğumu haber vermek için önceden aradım, böylece saraya girerken herhangi bir sorun yaşamayacağım. Dün gece ayrılmadan önce onlarla konuşmadım ama her şey yolunda olmalı.

Ellie'ye geldiğimi söylememelerini de söyledim. Beni gördüğüne sevinip sevinmediğini ya da her şeyi berbat edip etmediğimi anlamak için yüzünü görmem gerekiyor.

İndiğimizde ve araba beni saraya götürdüğünde, aceleyle içeri giriyorum. "Liam-" diyor Charles ama elimle onu kovuyorum.

"Sonra görüşürüz. Onu görmem gerek."

Bir haftadan kısa bir süre önce kaçarken izlediğim rotayı takip ederek saraya doğru aceleyle ilerlerken cevap vermesine izin vermiyorum.

Nefes nefese kapısını yumrukluyorum. "Ellie. Aç , bebeğim."

Tekrar vuruyorum ama cevap yok.

Belki de aileden biriyle birlikte. Onu bulmak için döndüm ve Nina'ya rastladım.

"Ekselansları."

"Tanrı aşkına Liam, ben sadece Nina'yım. Burada ne işin var senin?"

"Ellie'yi arıyorum. Nerede o? Ailesiyle birlikte mi?" Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış görünüyor. "Liam, Ellie burada değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabah ilk iş seni aramaya çıktı." "Beni *Montana*'da mı arıyor?"

"Tabii ki."

Başımı geriye atıp hızlıca hesap yaptım. "Uçaklara aşağı yukarı aynı zamanda bindik. Oraya varacak ve benim orada olmadığımı öğrenecek."

"Neden birbirinizi aramadınız? Neden bu ailede kimse birbiriyle *konuşmuyor*?"

"Bunun bir sürpriz olmasını istedim."

"*O da öyle dedi.*" Ellerini havaya kaldırdı. "Ve şimdi, sen buradasın, o da orada ve bunu düzeltmeye daha yakın değilsin."

"Özet için teşekkürler." Telefonumu cebimden çıkardım. Cevapsız arama yok. Ellie'nin adını yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Cevap vermeden önce iki kez çalıyor.

"Liam?"

"Neredesin?"

Bir an sessiz kaldı ve ben buna dayanamıyorum.

"Ellie, şu anda biraz sabırsızım. Bana nerede olduğunu söyle. Lütfen."

"Göl evindeyim."

"Orada kal."

"Gitmeyi planlamamıştım." İşte benim şımarık kızım. "Peki Callum neden burada?"

"Callum'a sor. Ciddiyim Eleanor, olduğun yerde kal. Londra'dan hemen ayrılıyorum."

"Londra'da mısın?"

"Bu doğru. Ve sen değilsin. Yapma. Yapma. Hareket etme." Telefonu kapatıp cebime geri koyuyorum, sonra eğilip Nina'nın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"İyi şanslar. Salamımı söyle."

El salladım ve koşarak arabaya döndüm. Kızımı almaya gidiyorum.

* * *

Hareketsiz oturmakta hiç iyi değilimdir. Arka arkaya dokuz saatlik iki uçuşu birleştirdimce kafese kapatılmış bir hayvan gibi oluyorum.

Göl evinin kapısından içeri girdiğimizde tüylerim diken diken olmuştu. Tamamen durmadan önce arabadan iniyorum ve hemen kayıkhaneye koşuyorum.

Beni orada bekleyeceğinden eminim.

Köşeyi döndüğümde ve göl görüldüğünde hayal kırıklığına uğramadım. İşte orada, rıhtımda sırtı suya dönük, bana bakıyordu.

Üzerinde küçük bir yoga şortu ve kırmızı bir atlet var, saçları gölden gelen hafif esintiyle dalgalanıyor.

Adımlarım yavaş. Filmlerdeki gibi ona doğru koşup kollarıma atmıyorum.

Bunun için çok
hamım. Çok kalp
hastasıyım.

Çok .

Ben yavaşça ona doğru yürürken yüzü ciddi, adımlarım yavaş ve ölçülü, avını takip eden bir kedi gibi.

Sonunda ona ulaştığımda, yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başka hiçbir yerine dokunmuyorum.

"Sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki Eleanor, ama hiçbirini seni hayatımda sevdiğim her şeyden ya da herkesten daha çok sevdiğimi söylemek kadar önemli değil. Nefes almamın sebebi sensin ve o şekilde çekip gitmekle aptallık ettim.

"Bir daha asla benden uzak kalmayacaksın, anlıyor musun?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve yavaşça başını sallıyor. "Anlıyorum."

Bu bir fısıltı ve ruhuma merhem oldu. Başımı eğiyorum ve onu usulca öpüyorum. Adamlarıma çok fazla gösteri yapmadan önce onu kucağıma alıyorum, kayıkhanenin kilidini açıyorum ve yukarı taşıyorum.

Onu doğruca yatak odasına götürmek, ikimizi de soymak ve ona mümkün olan en şehvetli şekilde sahip olmak istiyorum.

Ama önce bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor. Onu yere bırakmıyorum, oturup kucağıma oturtuyorum ve kaşlarımı çatmama neden olarak geri çekiliyor.

"Bana böyle sarıldığında kendimi unutuyorum," diyor ve sonra gözyaşlarını siliyor. "Konuşacağız ve sonra bana istediğin kadar sarılabilirsin."

Kollarım onu hissetmek için can atıyor ama bu hayatımın en önemli konuşması, o yüzden başımı sallayıp konuşmasını bekliyorum.

"Düşünmek için çok zamanım oldu," diye başlıyor. "Ve neden hayal kırıklığına uğradığını ve o şekilde ayrıldığını anlıyorum."

"Bunun için hiçbir mazeret yoktu," diye karşı çıkıyorum. "Bunu seninle konuşmalıydım."

"Evet." Gözlerimin içine baktı. "Dinlemeliydin. Ama dinler miydin bilmiyorum. Belki de durumu gerçekten anlamam için birkaç gün ayrı kalmamız gerekti."

Ellerini birbirine sürtüyor ve sonra saçlarının arasından geçiriyor.

"Benim ailem kolay değil. Buna alışkınım çünkü içinde doğdum. Olmak Bir prenses olmak doğduğum günden beri içimde var. Sırf birbirimizi sevdiğimiz için benimle Londra'ya geleceğini ve birkaç gün içinde uyum sağlayacağını düşünmekle öngörüsüzlük ettim."

"Beni hala seviyor musun?"

Bakışları şaşkınlıkla benimkilere kayıyor. "Buradayım, değil mi? Bu konuşmanın sonunda sana gelecekteki çalışmalarında başarılar dileyecek olsaydım bunca yolu gelir miydin sanıyorsun?"

"Umarım öyle olmaz, ama bugünlerde insanların ne yapacağı hiç belli olmuyor."

"Şey, yapmazdım. Evet, seni çok seviyorum. Ve sana kızgındım ama her ilişkinin hayatta kalmak için iletişime ve uzlaşmaya ihtiyacı olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

"Nina?"

"Anne ve annemle birlikte." Dudaklarını yalıyor. "Yani, gitmemen gerekirken, nasıl hissettiğin konusunda da hassas değildim."

Senin gibi bir kraliyet ailesinin yaşamına itildikten sonra hissettiklerim. Ve bunun için üzgünüm."

"Affedildin."

Bana küçük bir gülümseme sunuyor ve sonra konuşmaya devam ediyor.

"Liam, sen işaret edene kadar iki farklı kişiliğim olduğunu hiç düşünmemiştim. Yine, çünkü bu hep böyleydi ve ben bunu fark edemeyecek kadar bencildim."

"Sen bencil değilsin."

"Öyleyim." Yumuşak ve kendini küçümseyen bir itiraf. "Ama artık daha iyi biliyorum, daha iyisini yapabilirim. Prenses Eleanor, elbiseler, makyaj, mücevherler, hepsi bir maske. Kendimi o insanlardan böyle koruyorum. Onlarla tanıştınız."

"Evet, gördüm." Ve şimdi kendimi daha büyük bir pislik gibi hissediyorum çünkü bunu görmeliydim. Gözlemci olmak benim işim ve ben bunu göremeyecek kadar kafama takmıştım. "Ve bu çok mantıklı, El. Fark etmeliydim."

Güzel bir omzunu silkiyor. "İkimiz de yapmalıydık. Ben de seni uyarmayı akıl etmeliydim. Ama bütün gün kendimizi düşünebiliriz. Duygularını düşünmediğim için özür dilerim."

"Affedildiniz. Şimdi ben de özür dileyebilir miyim?"

"Zaten diledin."

"Sayılır." Ona uzandım ve o da isteyerek kucağıma geldi. "Seni o kadar çok seviyorum ki içim acıyor ve seni terk etmek tam bir cehennemdi. Dairenden ayrıldığım an pişman oldum. Seni bir daha terk etmeyeceğim, bu şekilde değil. Eğer kızgın ya da kırgınsak, bunu konuşarak halletmeliyiz. İstisna yok."

"Anlaştık." Yanağımı okşuyor ve ben onun tatlı dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum. "Ama Liam, prenses olmak hoşuma gidiyor. Kulağa aptalca ve ayrıcalıklı gelebilir ama aileme oldukça düşkünüm. Soyumla gurur duyuyorum ve umarım onlardan vazgeçmemi istemezsin."

"Hayır." Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Senden bunu yapmanı istemezdim. Orduya katıldığımdan beri aileme yakın olamadım, bu yüzden bazen ailenin başkaları için önemli olduğunu unutuyorum. Seninkileri seviyorum. Bana çok iyi davrandılar ve senden benim için onları terk etmeni istemem. Bu asla yapman gereken bir seçim değil."

"Ama bu seni çok rahatsız ediyor."

"Öyle oldu. Yine de bugün bana yeni bir bakış açısı kazandırdın. Smokin giymeyi ve kötü kızlara karşı nazik olmayı öğrenebilirim."

Kıkırdıyor ve fırtına geçtiği için biraz daha rahat nefes alıyorum.
"Kraliçenin emriyle artık etkinliklere davet edilmeyecekler."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Gretchen ve Vivienne'in davranışlarını duyunca hiç memnun olmadı. Dışlandılar."

"Üzgün olduğumu söyleyemem."

"Kesinlikle üzgün değilim."

Dudaklarını tutuyorum, sonunda içine giriyorum ve onu uzun zamandır yapmak istediğim şekilde öpüyorum. Onu kucağıma alıp yatak odasına gitmeye vakit yok. Ellie gömleğini başımın üzerinden çekip omzumu öpüyor ve kontrol edilemez bir şehvet seli başlatıyor.

"Günlerdir bana dokunmadınız, Bay Cunningham."

Onu kaldırıp üzerindeki yoga şortunu yırtarken dudaklarına sırtıyorum ve şortun altında iç çamaşırı olmadığını görünce çok seviniyorum.

Aletimi pantolonumdan çıkarıp içine doğru itiyorum ve ikimiz de zevkle inliyoruz. Ağırdan almak, her hareketin tadını çıkarmak istiyorum ama o bana hızla biniyor, aşağı doğru her hareketinde klitorisini sikimin köküne sürüyor.

Gözlerim aynı anda hem karşıya geçmek hem de kafamın içinde geriye yuvarlanmak istiyor. "Eğer yavaşlamazsan, sonum gelmez."

"Aynısı ve harika." Yanakları kıpkırmızı, gözleri cam gibi, beni izliyor, dudaklarında benim adımla, peşinde koştuğu orgazma yenik düşene kadar daha sert sürüyor.

Hemen arkasına düşüyorum ve onu aşağı çekiyorum, böylece nefesimi tutmaya çalışırken onu içime .

"Bunu nereden öğrendin bilmiyorum," diyorum nefes nefese, "ama hoşuma gitti."

"Ben ." Sesinde yoğun bir gurur var. "Beğendiğine sevindim."

"Bayıldım." Çenesinden öpüyorum. "Eleanor."

"Evet?"

"Evlene benimle."

Parlak gözleri benimkilere kayıyor, içlerinde umut parlıyor.

"Bugün mü?"

Kıkırdıyorum, kollarımı beline doluyorum. "İstediğin herhangi bir gün, tatlım. Ama sanırım randevuları babana sormak isteyeceksin. *Eğer* bu bir evet ise."

"Evet." Bana sıkıca sarılıyor ve sonra beni sertçe öpüyor. "Binlerce kez evet. Evrak işlerini sevmem ve kimseyi ilgilendirmezmiş gibi organize olabilmem çok iyi bir şey. Ve tabii ki buna değiyorsun."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Evet, bu çok iyi bir şey."

Sonsöz

~ASPEN~

Londra'da ne işim var benim? Sadece o da değil, lanet olası sarayda, kraliyet ailesinin misafiri olarak?

Kimin hayatı bu böyle?

Ellie beni aylar önce düğününe davet etmişti ama ben bunu kafamdaki küçük kutulardan birine tıkıp mümkün olduğunca görmezden geldim - pek çok şeyde yaptığım gibi.

Bölmelere ayırırsanız hayatın o kadar acı vermediğini öğrendim.

Ne olduğunu anlamadan Prenses Eleanor ve Liam Cunningham'ın düğününü kutlamak için Londra'ya gelme vakti gelmişti.

"Onlar adına mutluyum," diyor Natasha. Yanımda oturmuş, yeni evli çiftin ilk şarkılarında dans etmelerini izliyor. "Düğün kesinlikle muhteşemdi."

"Ve *delice*," diyor Monica ve başını sallıyor. "Yani, sekiz yüz konuk mu?" "Sadece düğün töreninde," diye hatırlatıyorum ona, Liam'ı izlerken Ellie'yi yerde süpürüyor. "Resepsiyonda sadece yüz kişi var."

Nat mutlu bir iç çekişle, "Törende giydiği Versace elbisenin üstüne çıkabileceğini sanmıyordum," diyor. "Ama şu küçük numaraya bakın."

Ellie bir prenses için mükemmel olan ışıltılı beyaz bir balo elbisesi giydi. Saçları gevşek bir örgüyle arkaya toplanmış ve yeni kocasına bakarken kadar mutlu görünüyor ki, bu benim gibilerin gözyaşı dökmesi için neredeyse yeterli.

Ve ben ağlayan biri *değilim*. Ayrıca romantik de değilim, o da var. "Aspen," diyor Monica yüksek sesle fısıldayarak.

"Saat onda."

Kaşlarımı çatıyorum ama göz ucuyla onu görüyorum. Callum bana doğru yürüyor, mavi gözleri gözlerime sabitlenmiş. Hipnotize ediciydi. Başka tarafa bakamıyorum.

Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. *Beni unuttu*. Çıplaktım, altında kıvranıyordum ve o *unuttu*.

Ama itiraf etmeliyim ki, o iyi bir erkek örneği. Ondan nefret edebilirim ama yine de onu çok seksi buluyorum.

"Beni dans etme şerefine nail eder misin?" "N-"

"Evet," diyor Natasha, beni onun kollarına iterek. "Dans et."

Başka seçeneğim yoktu. Bir de baktım ki Callum beni tutmuş dans pistinde döndürüyor.

"Pek iyi bir dansçı değilimdir."

"Harika gidiyorsun," diyor ve yanağını şakağıma değdiriyor. Kutsal Musa, çok yakınımda. Neredeyse iki yıl önceki o gecenin her dokunuşunu, her iç çekişini hatırlıyorum. Benimkini tutan el, yıllardır ya da o zamandan beri kimsenin cesaret edemediği yerlerdeydi.

Vücudu sanki sadece benim için yaratılmış gibi uyuyordu. Ve o unuttu.

Geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Gidip uzansam iyi olacak."

"Gitmek için bir sebep yok." Gözleri hoşluğunu kaybetti. Artık soğuk.

"Kendini açıkça ifade ettin, Aspen. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Ve beni bir kraliyet düğünündeki dans pistinde yalnız bırakarak çekip gitti.

Bülten Kaydı

Umarım siz de bu hikâyeyi okurken benim kadar keyif almışsınızdır! Gelecek kitap haberleri için haber bültenime katılmayı unutmayın! Söz veriyorum size sadece haber dolu mailler göndereceğim ve spam göndermeyeceğim. Buradan kayıt olabilirsiniz:

<https://mailchi.mp/kristenproby.com/newsletter-sign-up> .

Kristen Proby tarafından da:

Kristen Proby Yazarının Diğer
Kitapları Benimle Seattle'da
Serisi

Benimle Ökseotunun
Altına Gel

Benimle Savaş

Benimle Oyna

Benimle

Sallan

Benimle

Güvende

Benimle

Bağlan

Breathe With Me

Forever With Me

Stay With Me

Benimle Şımart

Benimle Sev

Benimle Dans Et

Benimle Hayal Et

Sen Bana Aitsin

Benimle Hayal Et

Benimle Parla

Benimle Kaçın

Serinin tamamına buradan göz atın: _____

<https://www.kristenprobyauthor.com/with-me-in-seattle>

Büyük Gökyüzü Evreni

Büyük Gökyüzünün

Altında Aşk

Cara'yı Sevmek
Lauren'ı Baştan
Çıkarmak
Jillian'a Aşık
Olmak Grace'i
Kurtarmak

Büyük Gökyüzü
Büyüleyici Hannah
Jenna'yı Öpüyor
Willa'yı Beklerken
Fallon'la Yükselmek

Big Sky Royal
Büyüleyici Sebastian
Baştan Çıkarıcı Liam
Alaycı Callum

Big Sky Onur
Kahramanları
Cesaret

Big Sky evreninin tamamına buradan göz atın:
<https://www.kristenprobyauthor.com/under-the-big-sky> .

Bayou Sihirli
Gölgeler
Büyüler

Serinin tamamına buradan göz atın: _____
<https://www.kristenprobyauthor.com/bayou-magic>

Romancing Manhattan Serisi

Sonuna Kadar
Tek Yapılması Gereken
Herşeyden Sonra

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:
<https://www.kristenprobyauthor.com/romancing-manhattan>

Boudreaux Serisi

Kolay Aşk

Easy Charm
Easy Melody
Easy Kisses
Easy Magic
Easy Fortune
Easy Nights

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:
<https://www.kristenprobyauthor.com/boudreaux>

Fusion Serisi

Beni Dinle
Sana
Yakınım
Benim İçin
Allık
Tadına Varın

Serinin tamamına buradan göz atın: <https://www.kristenprobyauthor.com/fusion>

1001 Karanlık Geceden

Easy With You
Easy For Keeps
Çekince Yok
Baştan Çıkarıcı
Brooke Benimle
Harikasın
Benimle Parla

Kristen Proby'nin Crossover

Koleksiyonu Fallon ile Yükselmek, Bir

Büyük Gökyüzü Romanı

Kötü Güç: Bir Kötü At Vegas/Büyük Gökyüzü Novellası
Sawyer Bennett tarafından

Tüm Yıldızlar Düşer: Rachel Van Dyken'dan Bir
Seaside Pictures/Big Sky Novellası

Hold On: Samantha Young'dan Bir Play
On/Big Sky

Uğruna Savaşmaya Değer: Laura Kaye'den Bir Savaşçı Dövüş
Kulübü/Büyük Gökyüzü Romanı

Çılgın Kusurlu Aşk: Bir Dirty Dicks/Big Sky Novellası
Yazan K.L. Grayson

Sensiz Hiçbir Şey: Monica Murphy'den Bir Sonsuza Dek
Senin/Büyük Gökyüzü Romanı

Crossover Koleksiyonunun tamamına buradan göz atın:

<https://www.kristenprobyauthor.com/kristen-proby-crossover-collection>

Bülten Kaydı

Umarım siz de bu hikâyeyi okurken benim kadar keyif almışsınızdır! Gelecek kitap haberleri için haber bültenime katılmayı unutmayın! Söz veriyorum size sadece haber dolu mailler göndereceğim ve spam göndermeyeceğim. Buradan kayıt olabilirsiniz:

<https://mailchi.mp/kristenproby.com/newsletter-sign-up> .

Kristen Proby tarafından da:

Kristen Proby Yazarının Diğer

Kitapları The Wilds of Montana

Serisi

Wild for You - Remington & Erin

Vahşetin Peşinde - Chase &

Summer En Vahşi Hayaller - Ryan

& Polly Vahşi Tarafta - Brady &

Abbi

O Vahşi Biri - Holden & Millie

Montana'nın Blackwell'leri

Yandığımızda - Bridger & Dani

Dizi hakkında daha fazla bilgiye buradan ulaşabilirsiniz:

<https://www.kristenprobyauthor.com/the-wilds-of-montana>

Seattle'da Bekar Serisi

Sır - Vaughn & Olivia Skandal -

Gray & Stella Skor - Ike &

Sophie

Kurulum - Keaton & Sidney

Yedek - Drew & London

Serinin tamamına buradan göz atın:

<https://www.kristenprobyauthor.com/single-in-seattle>

Huckleberry Bay Serisi

Lighthouse Way

Fernhill Lane

Chapel Bend

Cherry Lane

Seattle'da Benimle Serisi

Come Away With Me - Luke & Natalie Under

The Mistletoe With Me - Isaac & Stacy Fight

With Me - Nate & Jules

Play With Me - Will & Meg

Rock With Me - Leo & Sam

Benimle Güvende - Caleb &

Brynna Benimle Bağlı - Matt &

Nic

Breathe With Me - Mark & Meredith

Forever With Me - Dominic & Alecia

Stay With Me - Wyatt & Amelia

Benimle Şımartın

Benimle Sev - Jace & Joy

Benimle Dans Et Levi &

Starla

You Belong With Me - Archer & Elena

Dream With Me - Kane & Anastasia

Imagine With Me - Shawn & Lexi

Benimle Kaç - Keegan & Isabella

Benimle Flrt Et - Hunter & Maeve

Benimle Bir Şans Yakala - Cameron & Maggie

Serinin tamamına buradan gz atın: _____

<https://www.kristenprobyauthor.com/with-me-in-seattle>

Büyük Gökyüzü Evreni

Büyük Gökyüzünün

Altında Aşk Cara'yı

Sevmek

Lauren'i Baştan

Çıkarmak Jillian'a

Aşık Olmak Grace'i

Kurtarmak

Büyük Gökyüzü

Büyüleyici Hannah

Jenna'yı öpüyor

Willa'yı Beklerken

Fallon'la Yükselmek

Big Sky Royal
Büyüleyici Sebastian
Baştan Çıkarıcı Liam
Alaycı Callum

Big Sky Onur
Kahramanları
Cesaret
Barınağı

Big Sky evreninin tamamına buradan göz atın:
<https://www.kristenprobyauthor.com/under-the-big-sky> Bayou

Magic
Gölgeler
Büyüler
Serendipity

Serinin tamamına buradan göz atın: _____
<https://www.kristenprobyauthor.com/bayou-magic>

Kanlı Ayın Laneti Serisi Yadigarların

Sonu
Kazanlar Salems
Şarkısını Çağırıyor

Romancing Manhattan Serisi

Sonuna Kadar
Her Şeye
Rağmen

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:
<https://www.kristenprobyauthor.com/romancing-manhattan>

Boudreaux Serisi

Kolay Aşk
Kolay Cazibe
Kolay
Melodi

Kolay
Öpücükler
Kolay Sihir
Kolay Servet
Kolay
Geceler

Serinin tamamına buradan göz atabilirsiniz:
<https://www.kristenprobyauthor.com/boudreaux>

Fusion Serisi

Beni Dinle
Sana
Yakınım
Benim İçin
Allık
Tadına Varın

Serinin tamamına buradan göz atın: <https://www.kristenprobyauthor.com/fusion>

1001 Karanlık Gecedен

Easy With You
Easy For Keeps
Çekince Yok
Baştan Çıkarıcı
Brooke Benimle
Harikasın
Benimle Parla
Change With Me
The Scramble
Cherry Lane

Kristen Proby'nin Crossover

Koleksiyonu Fallon ile Yükselmek, Bir

Büyük Gökyüzü Romanı

Kötü Güç: Bir Kötü At Vegas/Büyük Gökyüzü Romanı
Sawyer Bennett tarafından

Tüm Yıldızlar Düşer: Rachel Van Dyken'dan Bir
Seaside Pictures/Big Sky Novellası

Hold On: Samantha Young'dan Bir Play

On/Big Sky

Uğruna Savaşmaya Değer: Laura Kaye'den Bir Savaşçı Dövüş
Kulübü/Büyük Gökyüzü Romanı

Çılgın Kusurlu Aşk: Bir Dirty Dicks/Big Sky Novellası
Yazan K.L. Grayson

Sensiz Hiçbir Şey: Monica Murphy'den Bir Sonsuza Dek
Senin/Büyük Gökyüzü Romanı

Crossover Koleksiyonunun tamamına buradan göz atın:

<https://www.kristenprobyauthor.com/kristen-proby-crossover-collection>

Yazar Hakkında

Kristen Proby, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'da yetmişten fazla kitabı yayımlanmış çok satan bir yazardır. 2012'de yayın hayatına başlayan Proby, aileler ve arkadaşlar hakkında bolca aşk içeren baharatlı çağdaş hayranlarını büyülüyor. Ayrıca paranormal romantizm de yazıyor ve bunları okurken ışıkları açık tutmanızı öneriyor.

Kristen, teslim tarihi gelmediğinde kocası ve kürklü bebekleriyle vakit geçirmekten, bisiklete binmekten, nakış işleyerek rahatlamaktan, resim yapmayı denemekten ve tabii ki Montana dağlarındaki güzel evinin tadını çıkarmaktan hoşlanıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.